

Review

Review by La Phi
ĐỘC ĐỘC

Không gặp không nên duyên

Mục lục

<u>Chương 1</u>	
<u>Chương 2</u>	
<u>Chương 3</u>	
<u>Chương 4</u>	
<u>Chương 5</u>	
<u>Chương 6</u>	
<u>Chương 6-2</u>	
<u>Chương 7</u>	
<u>Chương 8</u>	
<u>Chương 9</u>	
<u>Chương 10</u>	
<u>Chương 11</u>	
<u>Chương 12-1</u>	
<u>Chương 12-2</u>	
<u>Chương 13</u>	
<u>Chương 14</u>	
<u>Chương 15</u>	
<u>Chương 16</u>	
<u>Chương 17</u>	
<u>Chương 18</u>	
<u>Chương 19</u>	
<u>Chương 20</u>	
<u>Chương 21</u>	
<u>Chương 22</u>	
<u>Chương 23</u>	
<u>Chương 24</u>	
<u>Chương 25</u>	
<u>Chương 26</u>	
<u>Chương 27</u>	
<u>Chương 28</u>	
<u>Chương 29</u>	
<u>Chương 30</u>	
<u>Chương 31</u>	
<u>Chương 32</u>	
<u>Chương 33</u>	
<u>Chương 34</u>	
<u>Chương 35</u>	
<u>Chương 36</u>	
<u>Chương 37</u>	
<u>Chương 38</u>	
<u>Chương 39</u>	
<u>Chương 40</u>	
<u>Chương 41</u>	

Chương 42
Chương 43
Chương 44
Chương 45
Chương 45-1
Chương 45-2
Chương 46
Chương 47
Chương 48
Chương 49
Chương 50
Chương 51
Chương 52
Chương 53
Chương 54
Chương 55
Chương 56
Chương 57
Chương 58
Chương 59
Chương 60
Chương 61
Chương 62
Chương 63
Chương 64
Chương 65
Chương 66
Chương 67
Chương 67-2
Chương 68
Chương 69
Chương 70
Chương 71
Chương 72
Chương 73
Chương 74
Chương 75
Chương 75-2: Tiếp
Chương 76
Chương 77
Chương 78
Chương 79
Chương 80
Chương 81: Kết thúc
Chương 82: Ngoại truyện 2
Chương 83: Ngoại truyện 3 – Kỷ niệm mừng năm mới 2
Chương 84: Ngoại truyện 4 – Dạy học tình nguyện 1
Chương 85: Ngoại truyện 5 – Dạy học tình nguyện 2

Chương 86: Ngoại truyện 6 – kết thúc của kết thúc

KHÔNG GẶP KHÔNG NÊN DUYÊN

Độc Độc
dtv-ebook.com

Chương 1

“Tiểu Tiểu, bánh kem của phòng Đại Đường có thể mang lên rồi đấy.”

“Không thành vấn đề, đến ngay đây.” Giọng nữ vang dội đầy sức sống truyền qua bộ đàm.

Trong phòng khách quý Đại Đường Thịnh Thế của club Giang Sơn, phục vụ Tiểu Viên của phòng đó đặt bộ đàm xuống, lại quay về sảnh lớn rót rượu cho khách.

Khách hôm nay là một nhóm mấy ông chủ trẻ tuổi tiêu xài hoang phí, ví dụ như một trong số các vị khách đó đã tổ chức bữa tụ họp này để chúc mừng sinh nhật cho bạn gái. Vừa nhìn bọn họ đã biết là quen ăn chơi rồi, các trò giải trí nhiều vô số kể, gọi các loại rượu nổi tiếng cứ như đùa, mấy cô gái hầu rượu cũng đã bị chuốc say hết hai người, có người còn sờ sờ mó mó trên người cô gái đã say khướt như vũng bùn, quả thật là có bệnh yêu xác mà. Nhưng mấy chuyện này đối với người làm trong club đã lâu như cô chỉ là chuyện nhỏ mà thôi, người có tiền mà, càng nhiều tiền càng biến thái.

Nhưng hôm nay bên trong đám người này dường như có một người đàn ông là ngoại lệ.

Người đàn ông này cực kỳ tuấn tú, gương mặt góc cạnh rõ ràng, nhưng tổng thể lại rất nhã nhặn, thậm chí có thể nói như một quý ông vậy, anh ta mặc một chiếc áo sơ mi và quần dài màu đen giá trị xa xỉ, nổi bật lên vẻ ngoài ấm áp lại thêm phần nam tính bí ẩn. Anh ta ngồi phía bên trái của sô pha trong góc, không ca hát cũng không chơi đùa, trong một đám người náo nhiệt có vẻ đặc biệt yên tĩnh, nhưng không có nghĩa anh ta không được người ta coi trọng, ngược lại, dường như anh ta là nhân vật quan trọng trong phòng bao này, mọi người đều không dám quấy nhiễu đến anh ta, cũng sẽ không để cho anh ta cảm thấy buồn chán.

Thật hy vọng có thể lọt vào mắt của anh ta, Tiểu Viên cầm lấy chai rượu ngoại và một cái ly rỗng đồng đưa đi qua đó, anh ta đang chơi xúc xắc với người khác, cô đứng bên cạnh rót rượu cho anh ta.

“Đoạn thiếu, ba con năm.” Một gã đầu đình chơi với người đàn ông đó, giọng nói mang theo sự nhiệt tình quá mức vang lên.

Người đàn ông ung dung dụi tắt điếu thuốc, hời hợt nói: “Tao không muốn chơi nữa, biến đi.”

“Ờ?”

“Mày ngu đến mức câu này cũng nghe không hiểu hả?”

Tiểu Viên ngạc nhiên ngẩng đầu lên, không dám tin lời nói sỉ nhục người khác như thế lại từ miệng của người đàn ông lịch sự nhã nhặn này nói ra.

Người ngồi bên cạnh cũng nghe rõ câu nói của người đàn ông, bầu không khí náo nhiệt tan rã như quân bài domino vậy, dần dần ngay cả người đang hát đến rất high cũng ngưng lại.

Không khí lạnh lẽo đột nhiên hạ xuống.

Chỉ có người đàn ông kia thoải mái bưng ly rượu Tiểu Viên vừa rót lên uống một ngụm.

Mặt của gã đầu đinh lúc trắng lúc xanh, Tiểu Viên liếc thấy ngón tay hắn đặt trên đùi vì dùng sức mà chuyển sang màu trắng, sợ hắn có xu hướng bạo lực, đang không biết nên tránh ra hay là lên hòa giải, lại nghe thấy hắn cực kỳ cứng ngắc cười hai tiếng, “Xin lỗi xin lỗi, sao em lại ngu thế chứ, làm Đoàn thiếu mất hứng! Em biến đây, biến ngay đây!”

Mọi người xung quanh cũng cười rộ lên điều hòa không khí lại, chủ phòng bao cười ha ha nói: “Mặc Ngôn nói đùa thôi, mày còn tưởng thật à!”

Người đàn ông kia không nói gì, vẫn ngồi đó với vẻ mặt vô tội.

Lúc này cửa phòng bao được mở ra, một cái bánh kem ba tầng ghim một cây nến được đặt trên xe đẩy xuất hiện trước mặt mọi người, một nhân viên phục vụ đẩy xe vào, nhân viên kiêm chức Tiêu Tiêu bê một bó hoa tươi đi vào.

Bầu không khí trong phòng bao thoáng chốc lên cao, chủ phòng vội vàng dắt bạn gái đến chỗ bánh kem tiếp đón mọi người, sau khi các nhân viên hát bài chúc mừng sinh nhật, Tiêu Tiêu cười tươi tặng bó hoa cho nữ chính sinh nhật hôm nay.

Đội nữ chính thổi nến xong, Tiểu Viên bắt đầu cắt bánh, Tiêu Tiêu đưa phần bánh đầu tiên cho nữ chính, ai biết người đẹp lại phẩy tay từ chối, bảo cô đưa đến cho người đàn ông áo đen ngồi trên sofa chưa hề đứng lên.

“Mời anh ăn bánh ạ!” Tiêu Tiêu tuy không rõ mối quan hệ bên trong, nhưng cũng rất biết lắng nghe bê đĩa bánh đi, mang theo nụ tươi với lúm đồng tiền đáng yêu vốn có, hai tay đưa đến trước mặt người đàn ông đó.

Tiểu Viên căng thẳng nhìn bọn họ, nuốt nước miếng, lo sợ người đàn ông tâm trạng không ổn định kia đột ngột trở mặt với người khác.

Người đàn ông lắc nhẹ ly rượu, xoi mói nhìn Tiêu Tiêu mặt đầy tươi cười với vẻ hứng thú không rõ. Vẻ mặt của anh ta rất chăm chú, tựa như người bị cận thị không đeo mắt kính mà nhìn đồ vật vậy.

Thời gian ngắn ngủi nhưng đối với người ở sau lưng Tiêu Tiêu mà nói thì hơi dài. Bỗng nhiên ngón tay của người đàn ông nhúc nhích, tim của mọi người đều treo lơ lửng, Tiểu Viên tưởng đâu anh ta sẽ tạt ly rượu vào mặt Tiêu Tiêu. Câu nói muốn kêu cô ấy cẩn thận cũng đã lên đến cổ họng rồi, nhưng lại thấy anh ta đặt ly rượu xuống, một tay nhận bánh kem, còn nói một tiếng cảm ơn lờ mờ.

Những người có mặt đều không nhận được âm thầm thở phào một hơi.

“Không có chi, anh ạ.” Tiêu Tiêu hoàn toàn không hiểu tình hình vẫn giữ nụ cười mỉm chi như trước, xoay người đi đưa bánh kem cho những vị khách khác.

Đợi đến lúc mỗi người đều có một phần, mọi người đều hòa thuận vui vẻ ăn bánh, không ngừng khen bánh kem ngon biết mấy, chủ phòng thương yêu bạn gái đến nhường nào, người đàn ông áo

đen đặt đĩa bánh xuống, một miếng cũng chưa ăn, lặng lẽ đứng lên, chậm rãi đi ra ngoài cửa.

Mọi người đều liếc trộm người đàn ông đã đi ra ngoài, trong phòng bao chột yên tĩnh, bỗng lập tức reo vang lên như pháo lép đột nhiên nổ tung lớp vỏ, ai nấy đều vây quanh trước mặt chủ phòng.

“Anh! Đoạn thiếu khó hầu hạ quá!”

“Anh, em không chọc giận Đoạn thiếu chứ?”

“Anh, rốt cuộc phải làm thế nào thì Đoạn thiếu mới vui?”

Thoáng chốc chủ phòng phiên chết đi được, gã đầu đinh thấp thỏm bắt lấy hần lay lay, “Em sẽ không sao chứ, anh, em làm cho Đoạn thiếu tức giận rồi, em sẽ không sao chứ hả?”

Chủ phòng không kiên nhẫn nói: “Không sao! Cậu ta còn không đến mức vì chuyện cởn con này mà quậy mày đâu, cậu ta không rồi hơi vậy!” Nói xong hần còn trách cứ một câu, “Đang yên đang lành mày chạy qua chơi xúc xắc với cậu ta làm gì?”

Gã đầu đinh gào lên oan uổng, “Em đây chẳng phải không muốn để cho anh ta nhàm chán hay sao!”

“Chỉ mỗi mày thông minh à, tao không có tiếp đón cậu ta hay sao? Nói cho chúng mày nghe, nếu như cậu ta không chủ động mở miệng, thì chúng mày đừng lộn xộn qua đó, cẩn thận lại tự làm mình mất mặt đấy!”

“Tại sao vậy anh, Đoạn thiếu sao lại khó khăn vậy chứ?”

Chủ phòng trầm mặc trong chốc lát, mới từ từ nghiêm túc nhả ra một câu, “Cậu ta không được bình thường.”

KHÔNG GẶP KHÔNG NÊN DUYÊN

Độc Độc
dtv-ebook.com

Chương 2

Tiêu Tiêu trở lại quầy tiếp tân, vừa mới nhận một cuộc điện thoại, cảm thấy trước mặt có một bóng người. Cô ngẩng đầu lên, chỉ thấy một người đàn ông mặc áo màu đen đứng trước mặt, mắt đẹp mày rậm, lịch sự nhã nhặn, là một anh chàng đẹp trai. Cô nhận ra đây là vị khách đầu tiên nhận bánh kem vừa rồi, lập tức nở nụ cười, rất hăng hái hỏi: “Chào anh, xin hỏi có chuyện gì ạ?”

Người đàn ông không nói gì, từ trên cao nhìn cô chăm chú. Tiêu Tiêu đối diện đôi mắt đen láy của anh ta, tim đập lỡ một nhịp, đôi đồng tử màu mực như chứa đựng vạn vật, lại như không có gì cả.

“Tôi đến thanh toán.” Qua một lúc, người đàn ông chột lên tiếng.

Giọng nói của anh ta khá trầm thấp, khiến Tiêu Tiêu đột nhiên hoàn hồn, liên lụy bên tai cũng có chút nhột, cô mỉm cười chuyên nghiệp nói: “Được ạ, xin mời qua quầy thu ngân bên cạnh.”

Người đàn ông áo đen không làm theo lời cô, mà móc ví từ trong túi ra, ném một tấm thẻ đen lên bàn đá cẩm thạch, dùng ngón trỏ thon dài đẩy nó đến trước mặt cô.

Tiêu Tiêu luôn tuân thủ nguyên tắc khách hàng là thượng đế, vẫn giữ nụ cười mỉm nói: “Xin hỏi là phòng nào?”

Người đàn ông nghiêng đầu suy nghĩ một lúc, “..... Chính là căn phòng cô vừa mới đưa bánh kem ấy.”

Dáng vẻ này của trai đẹp có chút ngốc nghếch đáng yêu, Tiêu Tiêu không nhịn được cười, khiến cho nụ cười tiếp đón khách hàng của mình nhuốm một chút tâm tư cá nhân, sau đó cô gật đầu, “Phòng Đại Đường phải không ạ? Xin chờ một chút.”

Cô đi nhanh sang quầy thu ngân điện tử bên cạnh, đưa thẻ cho nhân viên thu ngân, nói nhỏ với cô ấy vài câu.

Người đàn ông áo đen đứng bên này không hề nhúc nhích, cúi đầu không biết đang suy nghĩ cái gì.

Không bao lâu sau, Tiêu Tiêu lại trở về, cầm máy quét thẻ đưa đến trước mặt anh ta, mỉm cười nói: “Anh à, xin nhập mật mã vào đây.”

Người đàn ông không nhìn đến số tiền trên máy, nhấn vài cái ngay trước mặt Tiêu Tiêu, Tiêu Tiêu thì sớm đã quay đầu sang một bên rồi.

Tiêu Tiêu cầm máy quét thẻ để lại chỗ cũ, chỉ chốc lát sau đã in ra biên lai, nhân viên thu ngân xé ra đưa cho Tiêu Tiêu, cô lại đi nhanh trở về, hai tay đưa thẻ và biên lai lên, “Thưa anh, xin hãy giữ lấy thẻ của anh, và ký tên ở trên đây ạ.”

Người đàn ông gật đầu, cầm bút kí tên của mình lên biên lai.

Tiêu Tiêu hạ mắt nhìn xuống, trên đó viết ba chữ “Đoạn Mặc Ngôn” theo lối chữ thảo rất đẹp.

Đoạn Mặc Ngôn..... Tiêu Tiêu lẩm bẩm một lần trong lòng.

Người đàn ông, Đoạn Mặc Ngôn đẩy biên lai trở lại trước mặt Tiêu Tiêu, Tiêu Tiêu nhếch môi cười nói: “Xong rồi, Đoạn tiên sinh, xin hãy giữ lấy bản copy của anh.”

Đoạn Mặc Ngôn không giơ tay ra, lại nhìn cô chăm chú một lúc, rồi bỗng nhiên hỏi: “Có phải cô rất thích cười không?”

“Tôi á?” Tiêu Tiêu sửng sốt, lại mỉm cười trong vô thức, “Chắc là vậy, bọn họ đều nói tôi như thế, tôi cũng không biết nữa.”

“Sao cô lại thích cười thế?” Đoạn Mặc Ngôn có vẻ như đang nhàm chán, tùy tiện tìm một đề tài vô vị hỏi tiếp.

Tiêu Tiêu không nhịn được cười, vấn đề thế này bảo cô sao mà trả lời đây? “Àch, muốn cười thì cười thôi.”

Đoạn Mặc Ngôn gật đầu, ngay sau đó lại hỏi: “Hay là vì cô có lúm đồng tiền?”

“.....”

“.....”

Tiêu Tiêu và nhân viên thu ngân cách đó không xa đồng thời hết ý kiến, lúm đồng tiền với cười có quan hệ thiết yếu hả?

Cô cho rằng nhất định anh ta đã uống nhiều rồi, nhưng nhìn vẻ mặt nghiêm túc lại ngốc nghếch đáng yêu của anh ta, vô thức cười phì một tiếng, “Đoạn tiên sinh vui tính thật đấy, tại sao lúm đồng tiền lại liên quan đến thích cười chứ?”

Bị cô hỏi như thế, có vẻ như Đoạn Mặc Ngôn cũng phát hiện mình đã hỏi một vấn đề ngu ngốc, anh ho nhẹ một tiếng.

Tiêu Tiêu phản ứng lại, vội vàng chữa cháy: “Có phải anh đã gặp qua nhiều người thích cười đều có lúm đồng tiền không? Bạn của tôi cũng hỏi tôi vậy đấy.”

“Không, tôi chỉ gặp qua mỗi mình cô là có lúm đồng tiền thôi.”

Thấy anh không thuận theo bậc thang mà xuống, ngược lại còn nghiêm túc trả lời câu hỏi của cô, Tiêu Tiêu cảm thấy anh thật sự đang trò chuyện một cách chân thành với cô, không khỏi suy nghĩ, lần nữa trả lời vấn đề của anh, “Có lẽ là do tôi cứ vô tư tưng tưng, không tim không phổi, nghĩ thoáng được thì cười nhiều thôi ấy mà.”

“Thì ra là vậy.” Người đàn ông hơi sững lại, “Tôi tên là Đoạn Mặc Ngôn, cô tên là gì?”

Nhân viên thu ngân vốn không để ý, vừa nghe đến tên thì kinh hãi, cô ta ngẩng đầu lên nhìn, vội vàng đứng lên chạy đến bên cạnh Tiêu Tiêu, cúi đầu chào: “Thật xin lỗi, Đoạn tiên sinh, tôi không biết anh đến thanh toán!”

Tiêu Tiêu kinh ngạc nhưng lại không bất ngờ, khí thế của người đàn ông này quá mạnh mẽ, khẳng định là có chút địa vị, nhưng lại không biết có lai lịch thế nào.

“Không sao.”

“Thật là ngại quá, tôi sẽ mời tổng giám đốc đến đây ngay.”

“Không cần đâu.” Đoạn Mặc Ngôn khoát khoát tay.

“Nhưng.....”

“Tôi nói không cần đâu.”

Trong giọng nói có một chút ý không vui khiến cho nhân viên thu ngân căng thẳng, cô ta lúng túng đứng ở đó, không biết nên nói gì mới phải.

“Cô tên gì thế?” Đoạn Mặc Ngôn lại quay đầu qua, hỏi lại lần nữa.

Tiêu Tiêu vội nói: “Tôi tên là Tiêu Tiêu, Tiêu ghép từ bộ Trúc với chữ Du ấy.”

“Tiêu Tiêu.....” Đoạn Mặc Ngôn đọc nhầm tên của cô, bỗng ngẩng đầu lên nhìn cô, “Tôi đoán cô hẳn là còn có một biệt danh.”

Tiêu Tiêu nghe thế không nhịn được cười lên, “Đúng vậy, bạn bè đều gọi tôi là Tiểu Tiểu.”

Đoạn Mặc Ngôn đoán trúng rồi, mặt lộ ra vẻ hài lòng, “Cô cười lên trông rất đẹp, rất hợp với cái biệt danh này.”

Tiêu Tiêu được anh chàng đẹp trai khen, mặt hơi đỏ lên, “Cảm ơn.”

Nhân viên thu ngân nghe hai người trò chuyện càng ngày càng tự nhiên, có chút không dám tin. Lẽ nào Đoạn tiên sinh đang..... cưa Tiểu Tiểu?

“Vậy tôi.....” Câu nói của Đoạn Mặc Ngôn bị tiếng chuông điện thoại bỗng dưng vang lên cắt đứt, anh lấy di động từ trong túi ra, nhìn màn hình một cái rồi ngắt máy.

“Vậy tôi có thể gọi cô là Tiểu Tiểu không?” Anh trở lại chủ đề ban nãy, sững lại một chút rồi hơi không xác định nói, “Hay là chỉ có bạn của cô mới có thể gọi như thế?”

“Ách, nếu như Đoạn tiên sinh không chê thì cứ gọi tôi là Tiểu Tiểu, quả thật Tiêu Tiêu không thuận miệng như Tiểu Tiểu nhỉ.” Tiêu Tiêu ngại ngùng cười một cái.

“Cám ơn, cô có thể gọi tôi là Đoạn Mặc Ngôn.”

“Anh là khách, thế này không lễ phép lắm.....”

“Tôi cũng đã gọi cô là Tiểu Tiểu rồi, chẳng phải chúng ta là bạn bè rồi sao? Giữa bạn bè gọi tên nhau thì có vấn đề gì chứ?”

“Hả?” Tiêu Tiêu chớp chớp mắt. Anh ta, anh ta biết cách nói chuyện thật đấy!

Nhân viên thu ngân tròn mắt há mồm, ôi mẹ ơi kỹ xảo cửa gái này, nháy mắt đã là bạn bè rồi cơ à?

“Có phải tôi khiến cô khó xử rồi không?” Đoạn Mặc Ngôn nhìn về mặt của cô, tựa như đã hiểu ra, “Xin lỗi, con người tôi không giỏi tiếp xúc với bạn bè.”

“Không, không, không có.” Tiêu Tiêu cười khoát khoát tay.

“Vậy tôi tuổi rông đấy, còn cô tuổi gì thế?”

Sao lại nhảy sang vấn đề tuổi tác rồi? “Tôi tuổi heo.....”

“21 à, tôi lớn hơn em 5 tuổi.” Trong nháy mắt Đoạn Mặc Ngôn đã tính ra tuổi của cô, “Em có thể gọi tôi một tiếng anh đó.”

Thế này, thế này, thế này là đã từ bạn bè nâng cấp đến quan hệ xưng hô anh em rồi à? Nhân viên thu ngân hét lớn trong lòng.

Tiêu Tiêu phì cười, “Tôi.....”

“Mặc Ngôn, cậu làm gì ở đây thế!” Đột nhiên một giọng nói rất lớn cắt đứt bọn họ, thì ra là chủ phòng phòng Đại Đường ra tìm người, “Còn không bắt điện thoại của tôi nữa chứ!”

Đoạn Mặc Ngôn khẽ xoay đầu qua nhìn bạn, rồi quay trở lại, nghiêm túc nhìn Tiêu Tiêu một cái, “Tạm biệt, Tiểu Tiểu.”

“Tạm biệt, anh... anh Đoạn.” Tiêu Tiêu nghiêng đầu, nhếch môi cười nói.

Đoạn Mặc Ngôn đi khỏi, nhân viên thu nhân lập tức cảm thấy mình nhẹ nhõm không ít, cô ta ngồi phịch xuống ghế, thở ra một hơi thật mạnh.

Tiêu Tiêu nhìn phương hướng mà bọn họ rời đi, quay đầu lại vẫn tò mò hỏi một câu, “Vị Đoạn tiên sinh này, rốt cuộc là có lai lịch gì vậy?”

“Anh ta là ông chủ nhỏ của tòa cao ốc này đấy!” Nhân viên thu ngân vừa liên lạc với sếp vừa nói, vốn muốn nói tiếp, nhưng điện thoại của sếp đã kết nối ngay tức thì, cô ta vẫn báo cáo chuyện của Đoạn Mặc Ngôn với sếp trước, đó mới là quan trọng nhất.

Có vẻ như rất lợi hại nha. Tiêu Tiêu dùng di động lên mạng, gõ vào ba chữ Đoạn Mặc Ngôn, nhưng thông tin hiện ra lại chẳng liên quan gì đến người này, so với những kẻ ngậm thìa vàng ra đời có hần baidu baike cá nhân, quả thật anh ta đã cực kì khiêm tốn rồi.

Là một người rất bí ẩn. Tiêu Tiêu nhớ lại đôi mắt sâu thăm thẳm kia, cảm di động than nhẹ một tiếng. Thì ra thật sự có người đàn ông xuất sắc như thế.

Lúc này nhân viên thu ngân đã cúp điện thoại, hét lên một tiếng “Tiêu rồi tiêu rồi”, Tiêu Tiêu bỏ di động xuống vội hỏi sao thế, nhân viên thu ngân mới nói sắp mất cô ta trong điện thoại hết một trận, bây giờ sẽ nhanh chóng qua đây.

Tổng giám đốc không hề nói đùa, không đến năm phút đã xuống đến nơi, sau khi ông ta hiểu rõ tình huống, liền vội vã dẫn mấy người đi về phía phòng bao Đại Đường.

KHÔNG GẶP KHÔNG NÊN DUYÊN

Độc Độc
dtv-ebook.com

Chương 3

Đêm thứ hai, Tiêu Tiêu đến club làm thêm như thường lệ, đang bận ngồi giúp nhân viên thu ngân kiểm tra đối chiếu một nửa sổ sách ở quầy tiếp tân. Có cuộc gọi nội bộ từ phòng Đại Đường Thịnh Thế, thì ra là Tiểu Viên đột nhiên bị đau bao tử, gọi điện bảo cô cho người đến thay thế một chút.

Tiêu Tiêu đồng ý ngay. Đi đến trước cửa phòng, Tiểu Viên đã đau đến đầu đầy mồ hôi dạn dò cô vài câu đơn giản, liên tục nói mấy tiếng cảm ơn rồi chạy mất.

Tiêu Tiêu đi vào phòng, phát hiện bên trong tuy tiếng nhạc đìếc tai, nhưng sáng sủa ngoài dự đoán, trên sảnh chính karaoke chẳng có mấy người, ở sảnh bên thì khói thuốc mù mịt, cô đứng ở cạnh cửa cũng có thể ngửi được mùi thuốc nồng nặc, bàn mát chược ở giữa có ba nam một nữ đang ngồi, những người xem đánh bài vây quanh một vòng. Cô nhìn kỹ lại, nhận ra người đối diện với cô chính là ngôi sao đa tài Lạc Hạo, cô không khỏi hơi kinh ngạc, đồng thời cũng lập tức nghĩ đến cô em họ Đậu Tiểu Huyền là fan ruột của Lạc Hạo. Nếu như con bé thấy cảnh tượng này, nhất định sẽ hét lên một tiếng quá đẹp át luôn cả tiếng nhạc.

Vì một màn tưởng tượng của mình mà cô nhếch môi lên, đồng thời thực hiện chức trách, cầm chai rượu Whisky trên bàn lên, đi rót

rượu vào những ly rỗng cho khách.

“Ăn rồi.” Tiếng nhạc ngưng lại, Tiêu Tiêu đứng lúc nghe được một câu bình tĩnh không một gợn sóng trên bàn bài, cô quay đầu lại theo bản năng, người thắng là một người đàn ông mặc áo sơ mi xanh sẫm đưa lưng về phía cô, cô nhìn không rõ mặt của anh ta, chỉ cảm thấy tấm lưng của anh ta rộng lớn vững chắc, mái tóc đen nhánh. Giọng nói hình như đã nghe qua ở đâu rồi?

Tiếng nhạc vang lên lần nữa, Lạc Hạo hình như đang âm ỉ vì bất mãn, Tiêu Tiêu đi đến gần chỉ nghe thấy tiếng xào bài mặt chược vang lên rào rào.

“Đi lấy gạt tàn thuốc lại đây.” Tiêu Tiêu còn chưa đứng vững, đã bị một người phụ nữ chừng diện trắng trẻo cao sang đẹp dễ sai đi.

“Được ạ.” Cô đáp lại một tiếng, đặt tạm bình rượu sang một bên. Lúc cô tìm được một cái gạt tàn thuốc ở sảnh chính rồi trở lại, phát hiện người đàn ông mặc áo sơ mi xanh sẫm đang quay đầu nhìn cô, gương mặt tuấn tú thản nhiên, mắt đen như mực. Không phải Đoạn Mặc Ngôn thì là ai?

Cô thoáng ngạc nhiên, trên mặt lại lộ ra lúm đồng tiền, “Đoạn tiên sinh.”

“Tiểu Tiểu.” Đoạn Mặc Ngôn ôn hòa gọi tên cô.

Cách xưng hô thân mật của Đoạn Mặc Ngôn, lập tức khiến Tiêu Tiêu trở thành tiêu điểm chú ý của mọi người. Tiêu Tiêu chỉ cảm thấy mình như con kiến dưới lớp kính lúp, bị ánh mắt từ bốn phương tám hướng vây lại.

“Hôm nay lại đến làm thêm hả?” Tựa như không phát hiện ra sự chú ý của bạn bè, Đoạn Mặc Ngôn chỉ bình thản nhìn Tiêu Tiêu đang đi tới gần mà hỏi.

“Đúng vậy.” Tiêu Tiêu vừa đặt gạt tàn thuốc bên cạnh người phụ nữ trắng đẹp sang vừa cố gắng hết sức duy trì tâm trạng bình thường để trả lời.

“Quen hả?” Lạc Hạo đánh giá Tiêu Tiêu từ trên xuống dưới một lượt, cuối cùng tầm mắt dừng trên gương mặt của cô, chẳng lấy làm lạ là mấy.

Một người đàn ông khác trên bàn bài chải kiểu tóc vuốt ngược, nhìn qua cỡ tuổi của Đoạn Mặc Ngôn, giữa mày lộ ra mấy phần ghét bỏ, “Lại là loại này à.”

Bởi vì tiếng nhạc khá lớn, Tiêu Tiêu không hề nghe được câu nói của người đàn ông tóc vuốt ngược.

“Bạn mới.” Đoạn Mặc Ngôn không dễ xúc xắc, mà đứng dậy, “Tao không chơi nữa, tụi mày ai đến thế tao đi, thua thì tính vào sổ của tao.”

“Anh đi đâu đấy!” Lạc Hạo nói.

“Tao tán gẫu với Tiểu Tiểu.”

Tay vừa cầm chai rượu của Tiêu Tiêu thoáng sửng lại, cô khó hiểu chớp chớp mắt nhìn Đoạn Mặc Ngôn. Tán gẫu với cô? Ý gì thế?

“Ô đệt!” Lạc Hạo lập tức văng tục, không hề phù hợp với hình tượng công tử rạng rỡ trên màn ảnh.

Cô nàng trắng đẹp sang nhả ra một ngum khói, chớp chớp đôi mắt to với hàng mi thật dày, “Gấp cái gì, người cũng đâu có chạy mất.”

“Đoạn Mặc Ngôn, con mẹ nó chứ mày có thể thay đổi cái tật xấu này được không vậy?” Gã đàn ông tóc vuốt ngược không kiên nhẫn lên tiếng.

“Nghiêm Khác.” Cô nàng trắng đẹp sang kêu gã tóc vuốt ngược một tiếng.

Sắc mặt của Đoạn Mặc Ngôn hơi biến đổi, ánh mắt quét qua ba người một vòng, cười như không cười hừ một tiếng, cầm lấy chai rượu trong tay Tiểu Tiểu đặt ngay giữa bàn mặt chược, “Đi thôi, Tiểu Tiểu, chúng ta qua sô pha ngồi.”

“Nhưng mà Đoạn tiên sinh, hiện giờ tôi đang làm việc.....”

“Bọn họ muốn uống rượu sẽ biết tự rót, qua đây đi.” Đoạn Mặc Ngôn vừa nói vừa đi về phía sảnh lớn, thấy Tiêu tiêu không đi theo, lại vẫy vẫy tay với cô.

Tiêu Tiêu quét qua ba người ba vẻ mặt khác nhau và những người xem xung quanh, cân nhắc một chút liền đi về phía Đoạn Mặc Ngôn.

Hai người ngồi xuống sô pha, Đoạn Mặc Ngôn đem đĩa trái cây và đồ ăn vặt trên mặt bàn đầy ly rượu bừa bãi qua đặt trước mặt cô.

Bầu không khí rất là quái dị, bên bàn mặt chược đã kéo một người vào lại bắt đầu cuộc chơi, người đang hát thì vẫn tiếp tục ca hát như trước, nhưng Tiêu Tiêu cảm nhận rõ ràng bầu không khí bên bàn mặt chược trầm hẳn xuống, người karaoke cũng hạ giọng

xuống trong vô thức. Hơn nữa cô rất rõ ràng rằng mình chính là trung tâm của sự quái dị này.

“Tiểu Tiểu, ăn này.” Đoạn Mặc Ngôn lấy tăm ghim một miếng dưa lười, hơi dịch người về phía cô, thân mật vươn tay đưa cho cô.

Cô nói cảm ơn rồi nhận lấy, nhìn về phía người đàn ông anh tuấn vẻ mặt dịu dàng ngồi ngược sáng, hơi thở của anh xộc vào mũi, mang theo hương vị phái nam mạnh mẽ. Cô có chút đứng ngồi không yên, lại nhớ đến vừa rồi người đàn ông tên Nghiêm Khác kia nói anh có tật xấu, rốt cuộc là chỉ cái gì nhỉ?

“Sao em lại đến đây làm thêm vậy? Con gái đi về khuya không an toàn lắm đâu.” Đoạn Mặc Ngôn hỏi.

“Ách, dưỡng của tôi là quản lý, mỗi ngày tôi đều về cùng với dưỡng ấy.”

Đoạn Mặc Ngôn gật đầu.

Thoáng chốc Tiêu Tiêu cũng không biết nói gì, cúi đầu ăn dưa lười.

Cô vừa ăn xong, lại nghe anh hỏi: “Ăn có ngon không?”

Ông anh này thật sự đang tán gẫu với cô nha, Tiêu Tiêu không khỏi bật cười, ngược đôi mắt sáng long lanh lên, “Ngon lắm.”

“Vậy thì ăn nhiều chút đi.” Tuy anh không cười, nhưng Tiêu Tiêu cảm thấy anh có vẻ rất hài lòng.

Nếu như ở chỗ nào khác, có lẽ Tiêu Tiêu sẽ tĩnh tâm lại tán gẫu với Đoạn Mặc Ngôn một lúc, nhưng cô nhạy bén cảm giác được bầu

không khí trong phòng bao này dường như càng lúc càng cứng nhắc, cô đang nghĩ thầm nên mượn cớ rời đi như thế nào, thì cửa phòng chợt bị đẩy ra, cô nhìn theo nơi tiếng động phát ra, trong lòng hi vọng là Tiểu Viên đã uống thuốc rồi quay trở lại.

Sau đó hi vọng tan biến, đi vào là một người đẹp mảnh khảnh cầm nhón khuôn mặt chỉ cỡ bằng bàn tay, Tiêu Tiêu nhận ra người đến, là ngôi sao điện ảnh Lục Tiêm, bạn gái xì căng đan của Lạc Hạo, xuất hiện ở đây xem ra cũng đã chứng thực tin đồn, Tiểu Huyền nên khóc rồi đây.

“Xin lỗi xin lỗi, em đến trễ.” Lục Tiêm vừa đi vào, đã nhiệt tình vẫy tay chào hỏi xung quanh. Sau đó cô ta nhìn bàn mặt chược một cái, lại nhìn Đoạn Mặc Ngôn có vẻ như đang ngồi một mình, ra vẻ vô cùng tình cảm đi qua đó, cầm một ly rượu đỏ cười rạng rỡ với anh nói, “Đoạn thiếu sao lại ngồi uống rượu một mình ở đây thế này?”

Đoạn Mặc Ngôn lạnh nhạt nói: “Tôi đang trò chuyện với bạn.”

“Bạn?” Lục Tiêm nghi ngờ nhìn sang Tiêu Tiêu đang mặc đồng phục nhân viên. Cô gái này không phải chỉ là một tiếp viên thôi sao?

Tiêu Tiêu thức thời đứng lên, “Đoạn tiên sinh có bạn đến rồi, vậy tôi đi trước nhé, bên ngoài còn có việc phải làm.” Cô ở trong này khiến cho mọi người đều rất quái lạ, vẫn là nhanh chóng rời khỏi thì hơn.

Tiêu Tiêu rất nhanh đã đi ra, bầu không khí trong phòng lại biến đổi lần nữa, Lục Tiêm vẫn chưa phát giác ra sự khác thường, thật tình ngồi xuống bên cạnh Đoạn Mặc Ngôn, “Đoạn thiếu, em uống với anh nhé.....”

Đoạn Mặc Ngôn tựa như chưa từng thay đổi sắc mặt bóp lấy cằm của cô ta, khiến cho câu nói của cô ta ngừng lại.

“Này, anh họ!”

Lạc Hạo chợt đứng lên, hét lớn một tiếng khiến cho mọi người yên lặng hẳn, có người vội vàng nhấn xuống phím tạm ngừng tiếng nhạc, nhưng chỉ làm cho giọng nói lạnh lùng của Đoạn Mặc Ngôn càng thêm rõ ràng, “Cái cằm này phải gọt bao nhiêu lần mới có thể con mẹ nó nhọn đến giống cái mũi khoan thế này? Tôi dùng thêm chút sức có khi nào sẽ biến thành cái phễu không nhỉ? Bình sinh tôi không vừa mắt nhất những người giả tạo cô không biết à? Hất gương mặt giả tạo mang theo nụ cười giả dối chạy đến trước mặt tôi cười cái gì hả?”

Trả lời anh là tiếng hét đau thấu tim gan của Lục Tiêm, cô ta kinh hoảng bắt lấy tay của Đoạn Mặc Ngôn, chỉ cảm thấy cằm thật sự sắp bị bóp nát mất rồi.

Cô, cô ta rốt cuộc đã đắc tội anh chỗ nào chứ!

KHÔNG GẶP KHÔNG NÊN DUYÊN

Độc Độc
dtv-ebook.com

Chương 4

Tiêu Tiêu kêu một nhân viên phục vụ khác qua phòng Đại Đường, qua hơn nửa tiếng đồng hồ, Tiểu Viên tạm dừng vì đau bao tử đã về nhận việc, cô nhân viên phục vụ kia trở về, trước tiên chính là chia sẻ câu chuyện tám nhăm mới nhất, “Lạc Hạo và Lục Tiêm đều ở trong phòng bao đó, Lạc Hạo thật là đẹp trai quá chừng luôn!”

“A—— Ghét thật! Anh ấy với Lục Tiêm thật sự là một đôi hả?” Nhân viên thu ngân hét chói tai.

“Không biết nữa, nhưng cũng coi là vậy đi, mà đoán chừng cũng sắp chia tay rồi.” Nhân viên phục vụ kia hả hê, “Tôi thấy Lục Tiêm đang khóc không ngừng ấy.”

Đang khóc? Tiêu Tiêu lấy làm lạ, rõ ràng vừa rồi còn vui vẻ đến thế cơ mà?

“Xuyt! Xuyt!”

Tiếng báo hiệu này xưa nay đều là để cảnh cáo lãnh đạo đến kiểm tra công việc của bọn họ, Tiêu Tiêu vừa ngẩng đầu, lại thấy hai người Đoạn Mặc Ngôn và Lạc Hạo đang đi qua đây. Đoạn nhạc đệm ban nãy đã bị cô vớt ra sau đầu rồi, cô nở nụ cười lịch sự chào hỏi: “Đoạn tiên sinh, Lạc tiên sinh.”

Đoạn Mặc Ngôn tựa như chưa từng xảy ra chuyện gì, đi đến trước quầy tiếp tân, nhú mày chỉ cậu em họ bên cạnh, “Em thật sự biết tên này hả?”

Lạc Hạo vẻ mặt hơi mất tự nhiên ho nhẹ một tiếng.

“Tất nhiên rồi, ngài Lạc Hạo đây là ngôi sao lớn nhà nhà đều biết mà, sao có thể không biết được chứ?” Tiêu Tiêu vẫn giữ nụ cười không đổi. Đồng thời trong lòng cũng có chút rục rịch, nếu như có thể xin được chữ kí, thì Tiểu Huyền nhất định sẽ rất vui.

“Em cũng là fan của cậu ta hả?”

“Tôi không cuồng ngôi sao quá đâu, nhưng em họ của tôi rất thích Lạc tiên sinh đó.” Tiêu Tiêu thuận đà nhìn sang Lạc Hạo, “Vậy nên, có thể xin Lạc tiên sinh kí tên cho tôi có được không ạ? Em họ của tôi nhất định sẽ vui lắm!”

“Không thành vấn đề.” Lạc Hạo lập tức đồng ý, chỉ sợ ông anh họ lại nổi giận lần nữa.

Tiêu Tiêu tức thì lại lộ ra hai lúm đồng tiền thật sâu, “Cám ơn!” Cô vội vàng lấy một cuốn sổ tay từ trong túi xách ra, giở đến trang giữa, lấy một cây bút kí tên đưa cho Lạc Hạo. Nhân viên thu ngân và nhân viên phục vụ đều là nhân viên kỳ cựu, tuy biết trong club có quy định không cho phép quấy rầy khách, nhưng nếu Tiêu Tiêu đã đi tiên phong, thì bọn họ không thể bỏ lỡ cơ hội được, lập tức cũng đi lên phía trước xin chữ kí.

Tiêu Tiêu lại nhớ đến chuyện gì đó, giọng nói mang theo vẻ khẩn cầu hỏi Lạc Hạo: “Lạc tiên sinh, nếu tiện, tôi có thể để em họ tôi gọi video với anh một chút được không? Con bé thật sự là fan ruột của

anh đó, nếu có thể gặp được người thật nó nhất định sẽ khóc đến mù luôn đấy!”

“Chuyện này.....”

“Xin anh đấy, chỉ một lát thôi! Anh chỉ cần nói một tiếng xin chào với nó rồi cúp ngay cũng được!” Vì phúc lợi của em họ, Tiêu Tiêu dùng hết sức chắp hai tay lại cầu xin ngôi sao lớn.

“Anh ấy không đồng ý thì thôi vậy.” Nhân viên thu ngân nhỏ giọng nói với Tiêu Tiêu, nếu như Lạc Hạo khiếu nại các cô tắc trách thì Tiêu Tiêu xong đời rồi.

“À, xin lỗi.....” Tiêu Tiêu lập tức hiểu ra, đang muốn rút lại câu vừa rồi, Đoạn Mặc Ngôn không nói gì chỉ liếc Lạc Hạo một cái, Lạc Hạo liền nói ngay: “Được, cô gọi video đi!”

“Thật tốt quá! Cảm ơn anh nhiều lắm!” Tiêu Tiêu nghe thấy có chuyển biến, vui mừng đến mức nhảy lên hai cái.

Đoạn Mặc Ngôn trông thấy cô vui đến mức khoa tay múa chân, thế mà cũng khẽ nhếch môi lên.

Tiêu Tiêu vội lấy di động ra gọi cho Đậu Tiểu Huyền, mới đầu em họ còn thấy lạ, lúc nhìn thấy gương mặt của Lạc Hạo, trước tiên là ngạc nhiên, sau đó phát ra tiếng hét chói tai đột phá cả đề-xi-ben cực hạn của bản thân, chấn động gần như muốn khiến cho di động của Tiêu Tiêu hỏng luôn, “Lạc Hạo kìa a a a——”

Lạc Hạo tuy đã chuẩn bị tâm lý, nhưng không ngờ cô em họ này quả nhiên “nhiệt tình” như thế, trên mặt anh ta mang theo nụ cười nghề nghiệp xoa xoa lỗ tai bị ù mà chào hỏi với cô ấy, sau đó cúp điện thoại với tốc độ nhanh nhất.

Tiêu Tiêu ở bên cạnh còn vui hơn là gặp thân tượng của mình.

Nhân viên thu ngân thấy Lạc Hạo dễ nói chuyện như thế, vội vàng xin chụp hình chung, Lạc Hạo dứt khoát đồng ý hết. Nhân viên thu ngân hô to lucky, cùng với cô nhân viên phục vụ kia mỗi người chụp với Lạc Hạo một tấm.

“Tiểu Tiểu, em không qua chụp hình với cậu ta à?” Đoạn Mặc Ngôn hỏi Tiêu Tiêu đang không hề có ý nghĩ đó.

“Tôi đã thỏa mãn rồi!” Tiêu Tiêu thấy em họ nhăn qua một loạt dấu chấm than, nhếch miệng cười nói.

Nhưng dường như Đoạn Mặc Ngôn nghĩ rằng cô đang ngại, “Đừng mắc cỡ, đi đi, tôi chụp dùm em.”

Thịnh tình khó từ chối, Tiêu Tiêu chỉ có thể đi lên phía trước đứng trước mặt Lạc Hạo, hai tay cô đan vào nhau nê nếp đặt ở phía trước, đứng thẳng vô cùng.

Đoạn Mặc Ngôn khó được lúc chụp hình cho người khác vừa giờ di động lên, sau lưng lại vang lên tiếng gọi rất gấp gáp, “Ngài Lạc Hạo!”

Tiêu Tiêu nhìn về phía người đi tới, nụ cười vốn đã treo lên chột không thấy đâu nữa, “Dạ..., quản lí.” Thấy sắc mặt của dưỡng quái lạ, nét vui vẻ của cô lập tức tan biến, không phải cô đã làm chuyện gì khiến cho dưỡng khó xử chứ?

Dưỡng của Tiêu Tiêu – Đậu Thắng Lợi vội vã chạy đến trước mặt Lạc Hạo, liên tục nói xin lỗi với Lạc Hạo, sau đó nghiêm túc khiển trách Tiêu Tiêu và các nhân viên khác, “Sao các cô lại quấy rầy khách thể này! Không biết chế độ quy định của club hay sao hả!”

Tức thì Tiêu Tiêu biết mình gây họa rồi, cô vội vàng tránh xa chỗ bên cạnh Lạc Hạo, cúi đầu xin lỗi Đâu Thắng Lợi.

Trong đó có một người còn căng thẳng hơn cả Tiêu Tiêu, chính là vị khách mà Đâu Thắng Lợi cho là bị quấy rầy – Lạc Hạo. Anh ta nhìn ánh mắt hơi biến đổi của ông anh họ, trong lòng thầm kêu khổ, vội phẩy tay nói: “Là tôi trông thấy cô gái nhỏ này đáng yêu quá, nên bảo cô ấy chụp hình chung với tôi ấy mà.”

“Tuy Lạc tiên sinh đây nói như vậy, nhưng chỗ chúng tôi có văn bản quy định rõ ràng với nhân viên, tóm lại vẫn mong anh thứ lỗi vì đã tạo cho anh sự bất tiện ạ.” Đâu Thắng Lợi vẫn nghiêm mặt như cũ trả lời.

“Được rồi, đừng dọa cô gái nhỏ người ta chứ.”

Đâu Thắng Lợi nghe được một câu lạnh nhạt như thế, quay đầu lại nhìn sang người đàn ông vẻ mặt khó lường đứng ở sau lưng, sắc mặt thay đổi, “Đoạn tiên sinh!” Ông còn tưởng đâu người giúp chụp ảnh chỉ là người qua đường nào đó, không ngờ lại là anh ta!

“Là tôi đề nghị bọn họ chụp chung đó, có vấn đề gì sao?” Đoạn Mặc Ngôn liếc qua bản tên của Đâu Thắng Lợi, giọng điệu cực nhẹ ngẩng đầu mắt đối mắt với ông, “Hả quản lí Đâu?”

Tim Đâu Thắng Lợi chợt đập mạnh một cái. Ông tổng từng đưa cho các quản lí cấp cao một tờ danh sách, vô cùng trực tiếp nói với bọn họ rằng những hội viên trên đó là nhân vật mà bất kể thế nào bọn họ cũng không thể đắc tội được, tên của Đoạn Mặc Ngôn được liệt kê nổi bật trong đó. Ông không biết bối cảnh của anh ta rốt cuộc như thế nào, nhưng ông sợ nhất chính là những người trẻ tuổi có

thể lực vững chắc phía sau, bởi vì bọn họ so với đời cha càng thêm huênh hoang, càng thêm không kiêng nể gì.

“Không.....”

Đoạn Mặc Ngôn dùng ánh mắt làm một động tác đi qua một bên, “Tôi còn chưa chụp xong cho bọn họ đâu.”

Đậu Thắng Lợi thoáng chốc cứng người ngay tại chỗ.

Tiêu Tiêu cảm thấy bầu không khí ngột ngạt quá, buột miệng nói ra, “Đoạn tiên sinh, quản lí Đậu chính là dượng của tôi.”

Câu này của Tiêu Tiêu vừa dứt, Đậu Thắng Lợi chỉ cảm thấy áp lực khổng lồ quanh người ông bỗng chốc tan biến hết.

“Thì ra là vậy, tôi thấy quản lí Đậu là người tốt, thì ra là thương càng sâu trách càng nặng, ha ha ha, nếu đã làm rõ rồi, quản lí Đậu ông mau nhường một chút đi nhé, thiếu chút xíu nữa thôi thì tôi đã chụp chung với cháu gái của ông được rồi.” Lạc Hạo cười ha ha nói, chỉ nghĩ chụp sớm siêu sinh sớm, nếu không không chừng lại có người nào gặp nạn nữa.

Tiêu Tiêu không hiểu hai vị đại thiếu gia này sao lại cố chấp với chuyện chụp hình với cô không được thế này, cuối cùng cô vẫn mơ mơ màng màng để cho Đoạn Mặc Ngôn chụp cho hai tấm, dưới con mắt nhìn chăm chăm của mọi người.

Sau đó thì chẳng có sóng gió gì nữa, chụp hình xong thì Đoạn Mặc Ngôn và Lạc Hạo liền rời khỏi, Đậu Thắng Lợi cũng bị điện thoại nội bộ gọi đi.

Mãi cho đến khi tan tầm, Đậu Thắng Lợi lái xe chở cháu gái về nhà, do dự một lúc, mới hỏi cô chuyện của Đoạn Mặc Ngôn và Lạc Hạo.

Tiêu Tiêu thật sự không biết diễn tả thế nào, cô mới gặp Đoạn Mặc Ngôn hôm nay với hôm qua thôi, hôm nay mới gặp Lạc Hạo, giữa bọn họ có thể có chuyện gì chứ? Suy nghĩ một lúc, cô chỉ có thể nói Đoạn Mặc Ngôn nói chuyện với cô rất lịch sự.

Đậu Thắng Lợi nghe xong, nét mặt không chỉ không giãn ra, ngược lại chân mày càng thêm nhíu chặt lại.

Tiêu Tiêu về đến nhà của người cô, vừa vào phòng đã nhận được vòng ôm cực kỳ nhiệt tình của Đậu Tiểu Huyền, “Chị gái tốt! Chị chính là cha mẹ thứ hai của em! Cả đời này em quyết định sẽ làm trâu làm ngựa cho chị!”

Tiêu Tiêu bình tĩnh mặc cho cô ấy ôm, “Làm nhiệm vụ trong game giúp chị chưa đấy?”

“Làm rồi, em còn cướp được ba rương báu vật cho chị đó nha.”

“Sự kiện bùng nổ đã hạ chưa?”

“Hạ luôn rồi.”

“Em gái tốt.”

Hai người quái lạ đang ôm nhau trò chuyện, bỗng nhiên Đậu Tiểu Huyền kéo ra một khoảng cách, mặt không cảm xúc nhìn cô, đột nhiên hét lên loạn xạ.

Tiêu Tiêu cũng không tiếng động hét lên với cô ấy.

“Tiểu Huyền, mấy giờ rồi hả, con không ngủ cũng đừng làm ồn hàng xóm chứ!” Cô của Tiêu Tiêu ở lầu dưới quát lên.

Tiểu Huyền vội che miệng lại, chân vẫn không ngừng kích động nhảy cẫng lên, Tiêu Tiêu bật cười cũng nhảy cùng với cô ấy.

“Sao thế được, sao thế được chứ, quá đáng, quá đáng quá mà, biết thế em cũng đi làm cho rồi!” Đâu Tiểu Huyền đi tới đi lui trong phòng, rất rõ ràng nổi hưng phấn khi gặp được thần tượng vẫn chưa qua hết.

“Đúng đó, kêu em đi em không đi, giờ hối hận rồi chứ gì?” Tiêu Tiêu lấy sổ tay trong túi xách ra, “Cho em này.”

Tiểu Huyền vừa lật ra đã thấy chữ kí của Lạc Hạo, hai tay cô ấy run run nói: “Ngày mai em sẽ đi lồng khung ngay!”

“Anh ta rất nhiệt tình với fan đấy, rất nhiều người cũng chụp riêng với anh ta.” Tiêu Tiêu lại thêm dầu vào lửa.

“Đừng nói nữa! Em muốn đi tìm cổ máy thời gian đây này!” Tiểu Huyền nói xong liền đi mở ngăn kéo.

Lúc này di động của Tiêu Tiêu vang lên tiếng mời gọi video, Tiểu Huyền chịu không nổi nói: “Lại đến lover time rồi à? Ghét quá đi, ngày nào cũng yêu đương sến súa!”

Tiêu Tiêu cười khẽ nhận cuộc gọi video, trong màn hình điện thoại hiện lên một anh chàng đeo kính rất có phong độ của thành phần trí thức, chính là bạn trai của Tiêu Tiêu, “Tiểu Tiểu.”

Hai người bọn họ là bạn cùng lớp thời đại học, sau khi xác định quan hệ vào học kì đầu năm thứ hai, hai người đã quen nhau được

nửa năm rồi. Bây giờ đang nghỉ hè, Nhiễm Huy đã về quê, Tiêu Tiêu thì ở lại. Hai người yêu xa, mỗi ngày bắt kể trễ đến mấy, Nhiễm Huy đều gọi điện cho cô chúc ngủ ngon.

Tiểu Huyền vẫn đang chốc chốc lại hét lên, Nhiễm Huy tò mò hỏi em ấy bị sao thế, Tiêu Tiêu liền kể cho anh nghe cuộc gặp gỡ bất ngờ tối nay, Nhiễm Huy vừa nghe, nói: “Hèn gì nhất định muốn đến club làm thêm, thì ra là chờ gặp ngôi sao.”

“Không có à, em chủ yếu nhất là đi làm, sau đó mới là gặp ngôi sao.” Tiêu Tiêu ra vẻ nghiêm túc nói.

“Tiểu Tiểu, em có ý đồ xấu xa, ngày mai vẫn là đừng đi làm thêm thì hơn.” Ở đầu bên kia Nhiễm Huy cười nói, “Anh sợ em bị ngôi sao lừa đi mất thôi.”

“Cũng phải ha, ai bảo em là người đẹp siêu cấp vô địch chứ.” Tiêu Tiêu hì hì nói.

“Em vốn chính là người đẹp siêu cấp rồi, ở trong lòng anh thì em đẹp nhất.” Nhiễm Huy nhìn chăm chú vào gương mặt Tiêu Tiêu, cười đến dịu dàng như nước.

“A, sến quá đi, có thể suy nghĩ đến cảm nhận của người độc thân một chút được không vậy!” Tiểu Huyền la lên.

Tiêu Tiêu vội cầm tai nghe vào, đồng thời cũng vì câu nói của bạn trai mà xấu hổ che mặt lại.

“Thứ hai tuần sau anh trở về rồi đó.” Nhiễm Huy đột nhiên nói.

Tiêu Tiêu hơi kinh ngạc, “Sao sớm vậy? Cách thời gian tựu trường còn hơn một tuần mà.”

“Anh nhớ em, Tiểu Tiểu.” Nhiễm Huy tựa như than thở nói với cô, “Anh về đây một tháng mấy rồi, không có ngày nào không nhớ em hết, em có nhớ anh không?”

Tiêu Tiêu liếc trộm Tiểu Huyền, then thùng nhẹ nhàng nói ra một chữ “Nhớ”.

“Em muốn quà gì nào?”

“Em muốn một cái mô hình của Gintama! Nhỏ là được rồi! Nếu như có của Kagura thì cũng muốn luôn!” Tiêu Tiêu không hề khách sáo chỉ ra.

“Haiz, lớn thế này rồi còn thích anime nữa.”

“Em cứ thích đấy, nhất định phải mua giúp em đó nha!” Tiêu Tiêu nói, “Nếu như không mua được thì anh cũng đừng vội về đây.”

“Tiêu Tiêu!” Anh bạn trai tức giận rồi.

KHÔNG GẶP KHÔNG NÊN DUYÊN

Độc Độc
dtv-ebook.com

Chương 5

Sáng hôm sau, cô Tiêu gọi Tiêu Tiêu đang sắp đi ra ngoài lại, nói Đậu Thắng Lợi nói rằng club đã tuyển được một nhân viên làm việc dài hạn rồi, tối nay không cần cô đến làm thêm nữa.

Tiêu Tiêu gật đầu, vô duyên vô cớ trong đầu lại hiện lên gương mặt của Đoạn Mặc Ngôn, sau đó bình tĩnh trở lại.

Cô Tiêu nhìn cháu gái, do dự một lúc rồi hỏi sang chuyện khác, “Dạo gần đây cháu có gọi điện cho ba cháu không?”

Ánh mắt Tiêu Tiêu khẽ biến đổi, lặng lẽ lắc lắc đầu.

“Haiz, ba cháu dù sao cũng quan tâm đến cháu, chỉ là không biết bày tỏ thế nào thôi. Thỉnh thoảng cháu cũng hãy gọi điện về nhà, trò chuyện với ông ấy, được không?”

Tiêu Tiêu im lặng một lúc lâu, mới đáp lại một câu khế khàng, “Cháu biết rồi ạ.”

Một đêm mưa của một tuần sau, Tiêu Tiêu đi ngủ sớm dự định sáng mai đi đón anh bạn trai đến nơi lúc bảy giờ, vừa mới chìm vào giấc ngủ, cái di động đáng ghét lại vang lên, cô rầm rì một tiếng, chưa nhìn là ai đã nhận cuộc gọi, “Alo, xin chào ——”

“Tiểu Tiểu?” Trong một loạt âm thâm huyền não truyền đến một giọng nam trầm thấp, làm cho tai của Tiêu Tiêu ngửa ngửa.

Cô tỉnh táo lại, không xác định hỏi: “Đoạn tiên sinh?”

“Ừm.” Giọng nói của đối phương trong tiếng nhạc vui vẻ não nhiệt vẫn rõ ràng đến thế, “Em khỏe không?”

“Tôi, ách, rất khỏe ạ.” Tiêu Tiêu ngồi dậy, háng giọng trả lời.

“Em không đến làm thêm nữa hả?”

“Đúng vậy, dưỡng nói đã tìm được người làm dài hạn rồi, nên không cần tôi làm thay nữa.”

“Vậy à..... Cũng phải, dù sao em cũng là con gái.”

Đột nhiên bên đầu điện thoại bên kia truyền đến tiếng đàn ông nôn mửa rất lớn, Tiêu Tiêu không khỏi hơi kinh hãi.

“Có người uống say rồi.” Đoạn Mặc Ngôn thần nhiên giải thích, sau đó quay trở lại chủ đề chính, “Hôm nay tôi qua đây, là muốn đưa ảnh chụp cho em, không nghĩ tới em không có ở đây.”

“A! Vậy cảm ơn anh nhiều lắm nhé!” Tiêu Tiêu không ngờ anh ta thế mà vẫn còn nhớ đến chuyện này, nhưng từ đâu mà anh ta có được số di động của cô chứ? Hỏi Tiểu Viên lấy à?

“Đừng khách sáo, bình thường em dùng phần mềm giao tiếp nào thế?”

“WeChat.....”

“Vậy chút nữa tôi thêm bạn với em nhé.”

“Được.” Tiêu Tiêu nói cảm ơn lần nữa, rồi cúp máy.

Chỉ chốc lát sau, màn hình điện thoại lại sáng lên, trên WeChat hiện lên một thông báo thêm bạn. Tiêu Tiêu nhấn chấp nhận, suy nghĩ một lúc, tò mò nhấn vào vòng bạn bè của Đoạn Mặc Ngôn.

Trống rỗng.

Không cho cô xem vòng bạn bè ư, hay là vốn đã bí ẩn như thế? Cô đang suy nghĩ, WeChat vang lên một tiếng tính tang, Đoạn Mặc Ngôn gửi hình qua cho cô.

Thực ra bởi vì hoàn cảnh quái dị, cô cười cực kỳ cứng nhắc, vẻ mặt của Lạc Hạo cũng là lạ, tấm ảnh đó thuộc về loại ảnh hoàn toàn có thể xóa đi ngay. Tiêu Tiêu vừa lắc đầu, vừa nhấn cho anh hai chữ cảm ơn, tiện tay nhấn qua một cái mặt cười.

Qua một lúc sau Đoạn Mặc Ngôn cũng đáp lại một cái mặt cười, rất rõ ràng là kết quả của copy paste.

Tiêu Tiêu không khỏi bật cười, qua một lúc không thấy đổi phương có tin nhắn gì nữa, cô chỉ coi là một khúc nhạc đệm mới mẻ mà thôi, cảm sặc vào điện thoại lại từ đầu, ngã đầu xuống liền ngủ mất.

Sáng sớm tinh mơ ngày thứ hai, Tiêu Tiêu vẫn không thể đi đón bạn trai, bởi vì cô Tiêu đột nhiên ở bệnh viện gọi về cho Tiểu Huyền, nói Đậu Thắng Lợi uống rượu nhiều quá bị tổn thương, bảo cô ấy nấu một ít cháo trắng đưa qua đó.

Cô Tiêu có nhẹ nhàng băng quơ thế nào đi nữa, Tiêu Tiêu cũng biết nếu như không nghiêm trọng, thì dưỡng cũng sẽ không vào bệnh viện. Cô suy nghĩ một chút, liền nhấn tin xin lỗi Nhiễm Huy, sau

đó cùng Tiểu Huyền lấy cái nồi nhỏ nấu một nồi cháo trắng, vội vội vàng vàng chạy đến bệnh viện.

Khi các cô đến phòng bệnh, Đậu Thắng Lợi vẫn đang truyền nước biển, Tiểu Huyền thấy vẻ mặt tiều tụy của ba mình, nhin không được kêu lên: “Ba à, ba cũng thật là, uống rượu không được thì đừng uống chứ!”

Cô Tiêu nửa đêm bị kêu đến bệnh viện, lo lắng phập phồng chăm sóc ông chồng thiếu chút nữa mất nước hết một đêm, sớm đã nghẹn một bụng tức, lúc này bà với con gái chung một chiến tuyến, than trách với các cô, “Ba của con cho rằng ông ấy vẫn còn mười tám, uống bao nhiêu cũng không sao! Uống đến ói cả máu ra! Chưa bao giờ thấy người nào uống rượu mà liều mạng đến thế, đã lớn tuổi thế này rồi còn ai đến đều không từ chối nữa chứ!”

“Thì đó, ba à, ba đừng có cứng nhắc mãi như thế, khách muốn ba uống, ba cũng có thể từ chối mà, ba cũng đã là quản lý rồi, thật sự không thể để cho mấy chị tiếp viên uống giúp ba hay sao!”

Khi con bị người ta cầm chai rượu rót vào, thì không thể nào từ chối được. Đậu Thắng Lợi cười khổ một tiếng, nói một câu không sao.

Tiêu Tiêu múc một chén cháo từ trong bình giữ nhiệt ra, dùng muống khuấy nhẹ cho bớt nóng, “Dượng, bây giờ dượng cảm thấy thế nào rồi, đỡ hơn chút nào chưa?”

“Đỡ nhiều rồi, đợi truyền xong hai bình này thì có thể về.” Đậu Thắng Lợi cười miễn cưỡng, nhìn cô một cái, mấp máy môi, cuối cùng muốn nói lại thôi.

Buổi chiều Tiêu Tiêu và Nhiễm Huy gặp nhau tại một quán trà sữa có tên là Charles Ngọt Ngào, hai người cười cười ôm nhau một cái, nắm tay đi vào trong quán.

“Dượng của em giờ sao rồi?” Nhiễm Huy vừa ngồi xuống vừa hỏi.

“Không sao, dương ấy đã về nghỉ ngơi rồi.”

“Có phải ông ấy đã đắc tội ai không?”

Tiêu Tiêu cho rằng anh nói đùa, “Không có đâu.” Dương làm việc vô cùng chuyên nghiệp, mặc dù hơi cứng nhắc một chút, nhưng có thể xử lý các tình huống một cách thỏa đáng, hẳn là không dễ dàng đắc tội người khác đâu.

“Anh cũng chỉ tùy tiện nói thế thôi.” Nhiễm Huy không để ý lắm, cũng không tiếp tục đề tài này nữa, mà lấy từ trong ba lô ra món quà mô hình mà bạn gái đại nhân chỉ tên muốn có được, hơn nữa còn đưa một tặng một, tặng thêm một chiếc vòng tay bằng bạc rất đáng yêu.

“Trông rất đẹp.” Nhiễm Huy cảm thấy ánh mắt của mình không tệ, sau đó lại lấy ra một cái áo t-shirt dài của Ayilian đưa cho cô, “Cho em đó, cái này cũng của em luôn.”

“Ờ, còn nữa à?” Tiêu Tiêu chớp chớp mắt.

“Cái này là mẹ anh tặng em đó.”

“Của dì tặng á?” Tức thì Tiêu Tiêu kinh ngạc, cúi đầu nhìn chiếc áo t-shirt bằng cotton đính hoa.

“Ừ, mẹ thấy ảnh của em, thích lắm, nhất định muốn mua cái áo cho em bắt anh đem đến tặng.” Nhiễm Huy uống một ngụm nước trái cây, nhìn cô cười.

Mặt Tiêu Tiêu hơi đỏ ửng lên, mím môi cười cầm lấy t-shirt lật trái lật phải xem rồi lại xem, “Cái áo này đẹp thật đấy, cảm ơn dì giúp em nhé.” Cô nói xong, đột nhiên nghĩ ra một sáng kiến, bảo Nhiễm Huy chờ một chút, mình thì đứng lên, đi vào phòng vệ sinh của quán trà sữa.

Không bao lâu sau, cô mặc chiếc áo t-shirt mới ra.

“Rất đẹp.” Nhiễm Huy hài lòng gật đầu, “Mắt thẩm mỹ của mẹ anh cũng không tệ.”

“Ha ha, vui quá, nhận được quà rồi.” Tiêu Tiêu cúi đầu sờ sờ mó mó, “Ừ, anh chụp cho em tám hình gửi cho dì đi, nói là vô cùng cảm ơn món quà của dì nhé.”

“Được.” Nhiễm Huy cầm di động liền ngắm chuẩn vào cô.

“Chụp đẹp một tí nha.” Tiêu Tiêu vì không muốn che đi chiếc áo mới, nên ngồi dựa vào phía sau, hai tay đặt tự nhiên ở hai bên, hai lúm đồng tiền như hoa nở.

Nhiễm Huy chụp liên tục năm sáu tấm, cho Tiêu Tiêu tự chọn một tấm đẹp nhất rồi gửi đi, sau đó còn để cô tự viết tin nhắn cảm ơn.

Tiêu Tiêu cúi đầu viết rất nghiêm túc, Nhiễm Huy trêu ghẹo nói: “Xem ra hai người tương lai sẽ không có vấn đề mẹ chồng nàng dâu rồi.”

Tiêu Tiêu ngượng ngùng ho nhẹ một tiếng, cúi đầu kiểm tra tin nhắn hai lần, thế mới nhắn gửi. “Đợi thêm chút nữa, em gửi hình qua di động, em muốn đăng lên vòng bạn bè để khoe.”

Nhiễm Huy cười híp cả mắt, “Vui đến thế cơ à?”

“Đương nhiên rồi.” Tiêu Tiêu gửi hình qua xong, lập tức cầm di động của mình lên chọc ngoáy, không bao lâu sau, cô đã đăng tám ảnh lên, hơn nữa còn phối thêm tiêu đề: [Nhận được món quà cực kỳ tuyệt vời, vui quá], sau tiêu đề còn thêm vào một chuỗi mặt cười.

Nhiễm Huy lấy di động về, load tin mới một lần liền nhìn thấy bài đăng mới của cô, anh là người đầu tiên nhắn khen.

Hai người cầm ly trà sữa chưa uống hết đi ra ngoài cửa quán, vòng qua rạp phim mới mở đi xem phim, trong lúc rảnh rỗi chờ Nhiễm Huy xếp hàng mua vé, Tiêu Tiêu tùy ý mở WeChat lên, mới phát hiện có một tin nhắn, hơn nữa còn đến từ Đoạn Mặc Ngôn.

[Nhận được quà gì, mà cười vui đến thế?]

Tiêu Tiêu suy nghĩ rồi trả lời: [Là áo mới được trưởng bối tặng, nên rất vui.]

Vì tin nhắn được gửi đến từ mười phút trước, Tiêu Tiêu không hề nghĩ rằng Đoạn Mặc Ngôn sẽ trả lời tin nhắn ngay lập tức, vừa muốn khóa màn hình, “vù” một cái tin nhắn hiện lên.

[Đẹp lắm.]

Tiếp đó anh lại nhắn qua tám ảnh cô đã đăng lên vòng bạn bè.

Đây..... Đây là có ý gì? Tiêu Tiêu chớp chớp mắt, nhìn tấm ảnh mình mặc áo mới với nụ cười rạng rỡ, anh thế này là đang khen áo của cô đẹp, hay là đang khen cô đẹp vậy? Đương nhiên câu hỏi tự kỷ như vậy cô sẽ ngại hỏi người không thân quen mấy với mình, cô ngừng lại một lúc, chỉ có thể nhấn lại một câu cảm ơn.

Đối phương không nhấn lại nữa.

Tiêu Tiêu không tự chủ nhấn vào vòng bạn bè, bài đăng vừa rồi được hơn mười người nhấn khen, hơn nữa trong số người đó bao gồm cả Đoạn Mặc Ngôn.

Không ngờ anh thuộc kiểu người sẽ nhấn khen trong vòng bạn bè. Tiêu Tiêu thấy hơi buồn cười.

KHÔNG GẶP KHÔNG NÊN DUYÊN

Độc Độc
dtv-ebook.com

Chương 6

Hai tuần sau ——

Trong đại sảnh viện phúc lợi trẻ em Tiểu Thiên Sứ, đám con nít vây quanh một cái bàn, trong ba lớp ngoài ba lớp, năm đứa trẻ nhỏ cộng thêm một đứa trẻ lớn nhìn chằm chằm bài trong tay, căng thẳng đến mức như đang tham gia tranh ngôi vua bài vậy.

“U——NO!” Tiêu Tiêu – đứa trẻ lớn trong đó ném ra một lá bài, hô lớn một tiếng.

Đám con nít cũng huyền não hấn lên.

“Chị lại chỉ còn một lá bài nữa hả?” Những đứa nhỏ đang cầm bài càng thêm tức ngực.

“Ha ha ha, mấy nhóc muốn thắng chị hả, một trăm năm nữa đi!” Tiêu Tiêu đã ném ra một lá bài chủ chốt, huênh hoang cười ha ha.

“Đáng ghét quá đi——”

“Được rồi, các em nhỏ, ăn cơm thôi, nhanh đi rửa tay lấy chén cơm nào.” Viện trưởng Vương của viện phúc lợi đi ra từ nhà bếp, vừa cười vừa nói với một đám trẻ lớn nhỏ đang vây thành một đoàn.

“Đợi chút nữa thôi, còn chưa phân thắng thua nữa!” Một cậu bé trên tay cầm nhiều bài nhất hô lớn lên.

“Nhanh lên! Không đi nữa thì khỏi ăn đấy!” Dì Triệu thường giả vờ làm mặt cau có quát lên rất vang.

Bà xây dựng hình tượng uy nghiêm trong lòng lũ trẻ đã lâu, một câu nói thôi đã khiến mọi người giải tán ngay lập tức, rồi rít chạy đi rửa tay.

“Buổi chiều quyết thắng thua!” Những đứa trẻ chơi bài quăng ra một câu, mới vội vàng đặt bài xuống chạy đi

Tiêu Tiêu nhanh chóng dọn bài, cùng với những dì khác xếp bàn xếp ghế ở sảnh lớn, dì Triệu và viện trưởng Vương bưng một nồi thức ăn lớn ra, Tiêu Tiêu thuận thực mức thức ăn cho những đứa trẻ đang cầm chén cơm đi ra.

Viện phúc lợi tư nhân này có hơn một trăm trẻ mồ côi, trừ ra trẻ sơ sinh và những đứa nhỏ kém thông minh không thể tự lo cho mình, vẫn còn khoảng bảy tám chục người, mỗi khi đến giờ ăn cơm đều giống như đánh trận vậy, may mà lũ trẻ cũng rất có kỷ luật, xếp hàng lấy thức ăn xong liền ai nấy tự ngồi vào chỗ của mình rồi ăn cơm.

Đợi Tiêu Tiêu hết bận, thì có đứa đã ăn xong rồi, cô đút cơm không được chuyên nghiệp lắm, nên chỉ có thể nhanh chóng ăn cơm rồi phụ rửa chén. Mới rửa được một nửa, dì Triệu đã đi vào làm tiếp công việc của cô, “Đừng rửa nữa, làm bàn tay nồn nà của cháu thô ráp mất thôi, cháu đi dỗ bọn trẻ ngủ trưa đi, rất nhiều đứa đều đang tìm chị Thích Hôn kia.”

Tiêu Tiêu cười cười rửa tay sạch sẽ rồi đi ra ngoài, đợi đến khi cô đi vào phòng ngủ chung của bé gái, rất nhiều em gái nhỏ đều kêu lên, “Chị Thích Hôn đến rồi, chị Thích Hôn đến rồi!”

“Các em mau nằm xuống nào, nếu không chị không hôn đâu đó!”

“Mới không thèm chị hôn đâu.....” Một vài bé gái mạnh miệng, nhưng thân người lại ngoan ngoãn rúc vào trong chăn.

Tiêu Tiêu được gọi là “chị Thích Hôn”, là vì lúc bọn trẻ ngủ trưa cô rất thích hôn vào trán bọn chúng, hôn từng đứa từng đứa, bé trai bé gái đều không có ngoại lệ, nên mới bị bọn nhóc đó gọi là ma cuồng hôn trán, gọi tắt là “chị Thích Hôn”. Lúc này cô cũng hôn trán từng đứa một, hi vọng giữa trưa bọn chúng có thể có một giấc mơ đẹp.

Xuống lầu đi đến sảnh lớn, cô lại không ngừng kiểm tra bài tập của lũ trẻ, công việc bận rộn của viện trưởng Vương cũng vừa chấm dứt, ngồi xuống xếp quần áo cho bọn nhóc, vừa tán gẫu với cô, “Tiểu Tiểu này, nghe nói cháu phải thi nghiên cứu sinh du học phải không, việc học hành có nặng nề lắm không?”

“Dạ, chủ yếu là phải thi để giữ được học bổng, nên mới tương đối khó.” Tiêu Tiêu đánh dấu chéo lên bài tập sai.

“Thế à..... Nếu như bận quá, thì cháu đừng đến đây phụ giúp nữa, dù sao thì việc học hành của cháu quan trọng hơn.”

“Không sao, cháu có thể giải quyết được mà, hơn nữa có thể nào thì thứ bảy chủ nhật cũng phải nghỉ ngơi chứ.”

“Haiz, vậy thì tốt, bọn trẻ đều rất thích cháu, đợi cháu ra nước ngoài rồi bọn chúng nhất định sẽ rất nhớ cháu đó.” Cũng có tình

nguyện viên đến viện phúc lợi giúp đỡ, nhưng những người trẻ tuổi có thể kiên trì đến cùng thì không có mấy ai, năm nhất đại học Tiêu Tiêu đến cùng mấy tình nguyện viên nữa, đến hiện tại cũng chỉ có cô kiên trì đến thăm khám nhóc mỗi cuối tuần, hai kì nghỉ cũng thường đến đây, mới có thể xây dựng tình cảm thân thiết với mấy đứa nhỏ.

“Đúng rồi, nếu như cháu không ra nước ngoài được, thì sang năm cũng tốt nghiệp rồi.” Tiêu Tiêu suy nghĩ một lúc, có chút tiếc nuối.

“Cháu không dự định ở lại đây làm việc sao?”

Tiêu Tiêu lắc đầu, “Cháu đã nghĩ kĩ rồi.....” Vừa muốn nói, cánh tay của cô bị một bàn tay nhỏ nhẹ nhàng nắm lấy, cô quay đầu nhìn, là Hiên Hiên – cậu bé bốn tuổi bị câm bẩm sinh, lặng lẽ đứng trước mặt cô.

“Ngủ không được hả, Hiên Hiên?” Tiêu Tiêu mỉm cười hỏi.

Hiên Hiên gật đầu.

“Muốn ôm ôm phải không?”

Hiên Hiên lại gật đầu.

“Được, qua đây nào.” Một năm trước Hiên Hiên bị cha mẹ bỏ lại trước cửa Tiểu Thiên Sứ, nó là đứa bé hướng nội nhất thiếu cảm giác an toàn nhất trong số các bé trai, Tiêu Tiêu cũng không tiếc rẻ vòng ôm của mình. Cô điều chỉnh vị trí, ôm Hiên Hiên nhỏ bé gầy gò vào trong lòng, xoa xoa đầu của nó.

“Lại làm nũng với chị Tiểu Tiểu nữa rồi.” Viện trưởng Vương cười nói.

Hiên Hiên ngoan ngoãn tựa vào lồng ngực của Tiêu Tiêu, không hề nhúc nhích.

Tiêu Tiêu hôn lên trán của nó, nương theo tư thế như vậy tiếp tục kiểm tra bài tập.

“Vừa rồi chúng ta nói đến đâu rồi nhỉ.....”

“Viện trưởng, có hai vị khách, nói muốn tham quan viện mồ côi của chúng ta một chút.” Dì Triệu chạy vào, lần nữa cắt đứt cuộc trò chuyện của hai người.

Có khách, phần lớn có nghĩa là có người muốn nhận nuôi trẻ em, hoặc là có ý muốn đầu tư hỗ trợ viện phúc lợi, hai người này đều là người mà viện phúc lợi Tiểu Thiên Sứ rất cần, viện trưởng Vương vội đứng lên, nghênh đón hai người đàn ông mà dì Triệu đã dắt vào.

Tiêu Tiêu bế Hiên Hiên đứng lên, ngẩng đầu nhìn rõ người đến, không khỏi ngạc nhiên, “Đoạn tiên sinh?”

Người đến chính là Đoạn Mặc Ngôn và trợ lý của anh Viên Kha, hai người đều mặc âu phục giày da, điệu bộ mang phong cách của những tinh anh.

Viện trưởng Vương đang muốn chào hỏi với bọn họ không khỏi quay đầu lại, “Các cháu quen biết à?”

Đoạn Mặc Ngôn trông thấy cô không hề lộ ra biểu hiện kinh ngạc quá nhiều, “Tiểu Tiểu, em làm gì ở đây vậy?”

“Tôi làm việc tình nguyện ở đây, Đoạn tiên sinh thì sao?”

Viên Kha nói: “Công ty chúng tôi dự định làm chút chuyện từ thiện, nên định tự mình đi điều tra các đối tượng quyên góp một chút.”

“Đoạn tiên sinh muốn đầu tư hỗ trợ Tiểu Thiên Sứ sao?” Tiêu Tiêu vừa nghe, thoáng chốc nở nụ cười vui vẻ.

“Tôi phải xem trước xem có nhu cầu giúp đỡ không đã.”

Viện trưởng Vương lập tức nói: “Tất nhiên, tất nhiên, tôi là viện trưởng của Tiểu Thiên Sứ - Vương Chi Mai, nhiệt liệt hoan nghênh hai vị đến thăm, xin mời đến phòng làm việc ngồi một chút.”

Đoạn Mặc Ngôn nhìn Viên Kha một cái, kể sau lập tức hiểu rõ liền cười nói với viện trưởng: “Viện trưởng Vương, tôi họ Viên, đây là danh thiếp của tôi. Thực ra thứ năm tôi có gọi điện qua, có nói mấy ngày gần đây có thời gian sẽ ghé qua hỏi thăm, không biết viện trưởng Vương đã quên hay chưa?”

Viện trưởng Vương chợt nhớ ra, “Cậu chính là Viên tiên sinh ở khoa học kỹ thuật Thái Nhất.” Bà có ấn tượng rất sâu sắc với anh ta và công ty của anh ta, bởi vì bọn họ chủ động gửi qua rất nhiều tài liệu và fax qua chứng minh tính chân thật của công ty bọn họ, biểu hiện rất có thành ý.

Khoa học kỹ thuật Thái Nhất? Thì ra Đoạn Mặc Ngôn làm về kỹ thuật à? Tiêu Tiêu có chút tò mò.

“Phải, đây là ông chủ của công ty chúng tôi anh Đoạn Mặc Ngôn.”

Viện trưởng Vương nhiệt tình chào hỏi với Đoạn Mặc Ngôn, rồi bắt tay với anh.

Sau khi giới thiệu đơn giản, Viên Kha mang theo nụ cười nghề nghiệp nói: “Vậy phiền viện trưởng Vương dẫn đường, tôi đi với bà đến phòng làm việc xem tư liệu.”

“Ờ, thế còn Đoạn tiên sinh.....”

“À, ông chủ chúng tôi không thích xem tài liệu khô khan đâu, xin mời viện trưởng Vương.”

“Ha ha, được.” Dưới phép lịch sự cương quyết của Viên Kha, viện trưởng Vương chỉ có thể gật đầu dẫn đường, còn nháy với dì Triệu, ý bảo bà ấy đón tiếp Đoạn Mặc Ngôn cho thật tốt.

Tiếng bước chân hai người xa dần, sảnh lớn chìm vào vài phút yên lặng ngắn ngủi, dì Triệu lập tức gánh lấy trách nhiệm to lớn, “Đoạn tiên sinh, mời ngồi, tôi đi rót ly nước cho cậu nhé!”

Đoạn Mặc Ngôn nghe lời ngồi xuống bên cạnh chiếc bàn nhỏ mà Tiêu Tiêu đang kiểm tra bài tập,. Bởi vì bàn ghế ở đây đều mua theo nhu cầu chăm sóc cho các em nhỏ nên đều là bàn nhỏ ghế nhỏ, đàn ông cao 1m8 ngồi xuống, bắp chân đã cao ngang cái bàn rồi, giống như người khổng lồ lạc vào vương quốc của người tí hon vậy. Hơn nữa chiếc ghế kia còn có chút không chắc chắn, cả chiếc ghế giống như một cái khung sắp rã nghiêng qua một bên.

Đoạn Mặc Ngôn nhú mày, chọc cho Tiêu Tiêu cười phì một tiếng.

Dì Triệu ái ngại nói: “Thật xin lỗi Đoạn tiên sinh, những chiếc ghế của chúng tôi hẳn là nên đổi mới rồi ha ha.” Bà vừa nói vừa nhìn trái nhìn phải, chỉ là những chiếc ghế lớn đều ở trong phòng làm việc

của viện trưởng hết rồi, trong chốc lát bà cũng không biết phải làm thế nào mới tốt.

Tiêu Tiêu lại kéo một chiếc ghế qua cho anh, “Đoạn tiên sinh anh ngồi một lúc hai cái đi, như vậy vững hơn một chút, ở đây đều là ghế nhỏ, anh ngồi tạm nhé.”

“Đừng làm như đang nói chuyện với cấp trên thế, tôi đâu phải ông chủ của em.” Đoạn Mặc Ngôn nói.

“Ha ha, được, vậy em gọi là anh Đoạn nha.” Tiêu Tiêu vốn không quen kêu tiên sinh này tiên sinh nọ, hơn nữa hành động tự thân tự lực đến quan sát đối tượng cần được quyên góp của Đoạn Mặc Ngôn làm cho ấn tượng tốt của cô đối với Đoạn Mặc Ngôn tăng vọt lên, cô cho rằng anh thật lòng chân thành muốn đầu tư làm chút chuyện giúp đỡ cho bọn nhỏ, thoáng chốc cảm giác thân thiết tăng lên gấp mấy lần.

“Ừ.” Đoạn Mặc Ngôn hài lòng gật đầu, thật sự làm theo ý của cô cùng lúc ngồi lên hai cái ghế, dì Triệu đi rót nước rồi, Tiêu Tiêu ôm lấy Hiên Hiên ngồi xuống.

Tầm mắt của Đoạn Mặc Ngôn vừa vịn chống lại tầm mắt của nhóc quỷ nhỏ ở trong lòng cô, Tiêu Tiêu thấy thế giới thiêu: “Nhóc này là Vương Hiên Hiên, năm nay bốn tuổi, Hiên Hiên, đây là anh trai Đoạn, nào, cười chào hỏi một cái xem nào.” Cô vừa nói, vừa nhìn Đoạn Mặc Ngôn, chỉ chỉ vào cổ họng lắc lắc đầu.

Đoạn Mặc Ngôn đương nhiên hiểu ý của cô, “Sao lại chỉ có một mình cậu bé này ở đây?”

“À, những đứa khác đều đang ngủ.”

“Sao nó không ngủ?”

Tiêu Tiêu cười hì hì cúi đầu, yêu thương ôm Hiên Hiên vào lòng, nói bằng giọng điệu trẻ con: “Hiên Hiên của chúng ta thích làm nũng ấy mà, phải không nào, Hiên Hiên?”

Trên gương mặt hiền hòa của Hiên Hiên nổi lên một chút xấu hổ và dịu dàng.

“Là do thiếu thốn tình.....”

Chữ tình của Đoạn Mặc Ngôn nói được một nửa, vì bị người ta đá vào chân một cái nên dừng lại. Anh kì quái cúi đầu nhìn vào dấu chân trên ống quần, chậm rãi ngẩng đầu quái lạ nhìn Tiêu Tiêu, ai kia đỏ mặt ái ngại nhìn anh cười khan hai tiếng, dưới tình thế cấp bách lướt đến bên tai anh nhẹ giọng giải thích, “Con nít nghe một chút đã hiểu, đừng nên nói ra.”

Hơi thở ấm nóng phả ra bên tai, giống như lông vũ lướt qua vậy.

KHÔNG GẶP KHÔNG NÊN DUYÊN

Độc Độc
dtv-ebook.com

Chương 6-2

Lúc này dì Triệu đưa đến một ly nước nóng, khiến bầu không khí tạm thời hòa hoãn lại. Dì Triệu cố gắng tạo đề tài trò chuyện, nhưng mỗi lần Đoạn Mặc Ngôn trả lời bà đều không vượt quá ba chữ, rất nhanh bà dì đã bại trận.

Tiêu Tiêu thừa dịp rảnh rỗi, phân tâm đi kiểm tra bài tập tiếp.

Tiểu Hiên Hiên nằm trong lòng Tiêu Tiêu từ từ ngủ thiếp đi, dì Triệu thấy thế, đứng lên bế nó về phòng.

Tiêu Tiêu tranh thủ cười với Đoạn Mặc Ngôn một cái, “Anh Đoạn anh ngồi một chút nhé, chờ em kiểm tra xong các bài tập này, chút nữa cho đám nhóc sửa lại thì bọn chúng có thể thả lỏng mà chơi đùa rồi.”

“Ừm.” Đoạn Mặc Ngôn đáp một tiếng, ngồi bên cạnh không nói tiếng nào.

Tiêu Tiêu cúi đầu kiểm tra một hồi, đột nhiên dường như nghĩ đến gì đó, ngẩng đầu đề nghị: “Anh Đoạn này, không bằng anh cũng đến giúp em kiểm tra mấy cuốn bài tập đi được không? Chỉ là bài tập toán của lớp một lớp hai tiểu học thôi, xem xem tụi nhỏ có viết sai hay không là được rồi.” Cô vừa nói, vừa rút mấy cuốn vở luyện tập toán trong sổ đó đưa cho anh.

Đoạn Mặc Ngôn nhú mày, thế mà ngón trỏ thật sự chọn một cuốn để xem.

Tiêu Tiêu vừa kiểm tra bài tập trong tay mình vừa liếc trộm anh, quả thật cô có dùng một chút tâm tư trong đó, đưa cho anh xem đều là bài tập của những đứa trẻ gọng gàng nhất nghiêm túc nhất trong viện.

Đoạn Mặc Ngôn rất nhanh đã xem xong một quyển, Tiêu Tiêu biết rõ còn hỏi. “Thế nào, có sai gì không?”

“Không có.”

“Mấy đứa nhóc này học hành rất nghiêm túc, cũng rất chịu khó, lúc em còn nhỏ cũng không học giỏi được như tụi nó đâu.” Tiêu Tiêu hé môi cười.

Dì Triệu xuống lầu, chú La bảo vệ đi vào, “Bà Triệu, có một cặp vợ chồng đến nộp hồ sơ, bà mau ra đây đi.”

Tiêu Tiêu vội hỏi: “Bọn họ muốn nhận nuôi đứa nào thế?”

“Chính là Hiên Hiên đó!” Dì Triệu vừa nói vừa cười ra ngoài.

Thoáng chốc Tiêu Tiêu cười như hoa nở: “Tốt quá rồi!”

Đoạn Mặc Ngôn chăm chú nhìn cô không hề che giấu niềm vui, hỏi: “Em vui như thế làm gì?”

“Có bạn nhỏ sắp có gia đình mới, dĩ nhiên em phải vui rồi, đặc biệt là có khuyết tật bẩm sinh như Hiên Hiên, lại càng không dễ được người ta nhận nuôi.” Tiêu Tiêu vui sướng cảm thán, “Trên đời này quả nhiên là còn có người tốt.”

“Khó trách em cười tươi như hoa vậy.” Một hồi vui vì chuyện này, một hồi vui vì chuyện kia, sao có thể không cười được?

“Có phải nhìn ngốc lắm không?” Tiêu Tiêu còn đắm chìm trong niềm vui vì Hiên Hiên sắp được người ta nhận nuôi, cười ngây ngô hỏi một câu.

Đoạn Mặc Ngôn nhìn cô hồi lâu, ý tứ sâu xa đáp một câu, “Không ngốc lắm.”

Nửa tiếng sau, bọn nhỏ lục tục thức dậy, thoáng chốc Tiêu Tiêu bận rộn cả lên, lấy bài tập đã được kiểm tra đưa cho bọn trẻ sửa lỗi, bên này vẫn tiếp tục kiểm tra, đồng thời một đám nhóc quán lấy cô bắt cô tiếp tục chơi bài với chúng. Những nhân viên khác cũng ra phụ giúp, chia bọn nhỏ ra phòng học tập và phòng trò chơi, nhưng trong sảnh lớn vẫn còn rất nhiều người, tiếng cười tiếng kêu của trẻ con hòa lẫn nhau tạo thành âm thanh náo nhiệt.

Kết quả cả một buổi chiều, Tiêu Tiêu không còn hơi sức để trò chuyện với Đoạn Mặc Ngôn nữa, đám nhóc xoay cô vòng vòng, hướng dẫn bọn nhỏ làm bài tập xong rồi lại chơi đùa với chúng, chơi bài với những đứa hơi lớn, lại dẫn đám nhóc nhỏ ra khu đất trống ở bên ngoài chơi chim ưng bắt gà con, tóm lại là không có thời gian rảnh rỗi.

Đoạn Mặc Ngôn dường như vô cùng coi trọng chuyện quyền góp lần này, Viên Kha chọn những tin tức trọng điểm của viện phúc lợi báo cáo cho anh, anh vẫn ở viện phúc lợi chờ cả một buổi chiều, nhưng điều kì lạ là, anh không hề đi lại xung quanh, cũng chẳng có vấn đề gì để hỏi thăm viện trưởng Vương, chỉ ngồi ở đó nhìn Tiêu Tiêu dắt lũ trẻ ra ngoài nô đùa, chăm chú đến mức không biết đang suy nghĩ gì. Đợi đến lúc mặt trời sắp xuống núi, anh vừa mở miệng

chính là bảo Viên Kha viết một tấm chi phiếu ketch xù quyền góp cho viện phúc lợi.

Viện trưởng Vương vui mừng khôn xiết, nói cảm ơn liên miên.

Viên Kha viết chi phiếu xong, đưa qua cho Đoạn Mặc Ngôn xem lại, lúc này Tiêu Tiêu nháy vào, được biết Đoạn Mặc Ngôn chuẩn bị đóng dấu quyền tiền, không nhìn được vỗ tay khen hay, “Anh Đoạn anh quả là một người tốt!” Cô lại gần ngồi xuống vừa nhìn thấy con số trên chi phiếu, càng hô lớn hơn, “Woa! Nhiều tiền quá! Lợi hại thật! Anh Đoạn anh lợi hại thật đấy, quyền góp cho chúng em nhiều tiền như vậy, woa, thật là tốt quá!”

Cô vui đến mức nói năng loạn xạ lên.

Đoạn Mặc Ngôn ngược mắt thấy cô vui vẻ đến quên trời quên đất, nhếch môi, đột nhiên giơ bàn tay to ra xoa xoa đầu cô, “Lại cười ngốc rồi.”

Mặc dù hành động của anh rất đột ngột, nhưng Tiêu Tiêu không hề cảm thấy áp lực, ngược lại dâng lên một cảm giác ấm áp, giống như được anh trai nhà bên xoa một cái vậy, cô có chút ngượng ngùng vuốt vuốt mặt, “Có phải em làm quá rồi không?”

“Không.” Đoạn Mặc Ngôn nhẹ nhàng đóng dấu, thuận miệng hỏi: “Em tới đây bằng phương tiện gì?”

“Hả? Em ngồi xe buýt.....”

Đoạn Mặc Ngôn xé chi phiếu ra đưa cho viện trưởng Vương, viện trưởng Vương cảm động hai tay bắt tay anh thật chặt một hồi lâu.

Đoạn Mặc Ngôn tựa như không quen được người ta cảm kích, anh hơi hốt rút tay ra, chỉ là quay đầu sang nói với Tiêu Tiêu: “Em đi thu dọn một chút đi, tôi đưa em về.” Dường như vừa mới quen một số tiền lớn đối với anh mà nói chẳng qua chỉ là chuyện bình thường đến không thể bình thường hơn.

“Hơ? Được!” Tiêu Tiêu kinh ngạc với thái độ tốc chiến tốc thắng của anh, nhưng theo bản năng nói một chữ được. Viện phúc lợi khá xa thành phố, xưa nay chờ xe buýt cũng phải chờ gần nửa tiếng đồng hồ, có xe để đi nhờ Tiêu Tiêu dĩ nhiên không từ chối.

Không bao lâu sau, Đoạn Mặc Ngôn với tác phong nhanh như chớp đã cùng với Tiêu Tiêu ngồi trong một chiếc xe màu đen khiêm tốn rời khỏi viện phúc lợi.

Bốn mươi phút sau, Tiêu Tiêu và Đoạn Mặc Ngôn về đến thành phố, cô lại không trực tiếp về trường, mà được Đoạn Mặc Ngôn dẫn đến một nhà hàng cao cấp kiểu Trung ở ven biển.

Thì ra trên đường Đoạn Mặc Ngôn đã xem thời gian, liền nói muốn đưa cô đi ăn một bữa cơm rồi mới đưa về trường. Tiêu Tiêu vốn đã có hẹn với Nhiễm Huy, hơn nữa cô cũng ngại để anh mời, liền lấy cớ có hẹn với bạn trai để từ chối, không ngờ Đoạn Mặc Ngôn lại rất biết lắng nghe bảo cô kêu bạn trai đến cùng ăn cơm.

Cô hết cách từ chối, chỉ có thể nhắn tin thông báo địa điểm cho Nhiễm Huy, bảo anh ấy bắt xe đến đây.

Viên Kha không lên cùng với bọn họ, thế là trong phòng bao mang không khí cổ kính tạm thời chỉ có hai người bọn họ. Trước kia Tiêu Tiêu có nghe bạn cùng phòng nói qua đây là nhà hàng cao cấp, phải biết rằng người đến đây tiêu xài đều không phú cũng quý, cô

không khỏi có chút gò bó, lại có chút tò mò. Cô nhìn xung quanh bốn phía, cả căn phòng được trang hoàng theo phong cách bằng gỗ, trên tường dùng tranh truyền thống để trang trí, cửa sổ nửa vòng tròn treo hai lớp rèm cửa hoa lệ, bàn ghế đều là gỗ trầm hương cực kỳ tinh xảo, chén đĩa được viền vàng, nơi nào cũng lộ ra vẻ xa hoa. Chợt một nhân viên phục vụ hai tay đưa cho cô một phần thực đơn, cô hoàn hồn trở lại hơi lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Tiểu Tiểu, em xem xem muốn ăn gì.” Đoạn Mặc Ngôn cúi đầu nhìn thực đơn trong tay mình nói với cô.

Tiểu Tiểu nhận lấy phần thực đơn có lớp vỏ ngoài cứng cáp tinh xảo, lật ra xem các món ăn khiến người ta thêm thưởng bên trong, lại nhìn nhìn giá tiền khiến người ta tránh xa chín mươi dặm, thoáng chốc âm thầm tắc lưỡi.

“Em thích uống canh gì? Canh gà, hay là canh bò câu?”

“Ách, gì cũng được.....”

“Em thích Phật Nhảy Tường không?”

“Em chưa ăn qua.....”

“Hải sâm gân hươu?”

“Cũng chưa từng ăn.....”

“Tôm lớn có thích không?”

“Thích.....”

“Thích bào ngư không?”

“Cá thì sao?”

“Thích ăn gà kiểu nào?”

Tiêu Tiêu chỉ cảm thấy nghe thôi đã no rồi, “Anh Đoạn, chúng ta chỉ có ba người, tùy tiện chọn hai món là được rồi.”

“Nếu em đã chưa từng đến đây ăn, thế thì món nào cũng thử một chút đi.” Đoạn Mặc Ngôn khép thực đơn lại.

Tiêu Tiêu bị dọa đến nhảy dựng, thế này dành cho ba người ăn hay là cho mười người ăn vậy. Cô vội vàng ngăn cản người quản lí đang muốn rời đi, nói hết lời mới khiến cho Đoạn Mặc Ngôn giảm xuống còn bốn món một canh.

Quản lí đi rồi, Đoạn Mặc Ngôn dựa vào thành ghế, cánh tay đặt trên giá ghế hai tay đan vào nhau, nghiêng đầu ngắm cảnh biển ngoài cửa sổ. Tiêu Tiêu bận bịu cả buổi chiều cũng có chút mệt mỏi, thấy anh không nói gì, tự mình cũng nghiêng người chống cằm cùng anh thưởng thức cảnh biển, những cơn gió mát mang theo vị mặn thối hiu hiu, thoải mái đến mức khiến người ta hơi buồn ngủ.

Tiêu Tiêu cảm thấy rất kì diệu, đối với cô mà nói, Đoạn Mặc Ngôn là một người xa lạ, nhưng cô ngồi ở đây không hề cảm thấy căng thẳng gò bó, thậm chí có thể cùng anh yên tĩnh ngắm cảnh biển mà không cảm thấy ngại ngùng.

Có lẽ là bởi vì trên người anh có một loại sức quyến rũ khiến người ta yên tĩnh, trong lòng cô nghĩ.

Hai người yên lặng ngồi đó khá lâu, mãi cho đến khi di động của Tiêu Tiêu vang lên, mới phá vỡ bầu không khí tĩnh lặng này. Cuộc gọi này là do Nhiễm Huy đang đứng dưới lầu nhà hàng gọi tới, anh

ng nghiêm trọng nghi ngờ bạn gái đang chọc anh chơi thôi, liên tục hỏi cô địa điểm thực sự rốt cuộc ở đâu.

Tiêu Tiêu cười hì hì xuống lầu đón anh, lúc Nhiễm Huy bị cô kéo lên lầu thì có chút không tự nhiên, sau khi trông thấy người mời khách là một cậu ấm nhà giàu tuổi lớn hơn bọn họ không bao nhiêu, anh lại càng thêm không tự nhiên.

“Vị này là anh Đoạn – Đoạn Mặc Ngôn, vốn là khách của club đã gặp qua rồi, hôm nay anh ấy lại đến viện phúc lợi quyên góp, nên bọn em mới gặp lại nhau, anh ấy không chỉ đưa em về thành phố, còn mời chúng ta ăn cơm, là một người rất tốt đó, anh cũng cảm ơn anh Đoạn đi.” Tiêu Tiêu kéo lấy cánh tay của Nhiễm Huy giới thiệu.

Đoạn Mặc Ngôn thấy động tác thân mật của hai người, sắc mặt không hề thay đổi, “Qua đây ngồi đi, Tiểu Tiểu, để nhân viên phục vụ lên món.”

“Được.”

Nhiễm Huy câu nệ ngồi xuống, trò chuyện khách sáo với Đoạn Mặc Ngôn. Anh không giống Tiêu Tiêu, chỉ thấy một mặt tốt của người ta, một cậu ấm nhà giàu nếu như không có mục đích, sao lại mời những sinh viên nghèo như bọn họ ăn cơm? Nhưng ý đồ của anh ta là gì, sắc đẹp của Tiêu Tiêu sao? Nhưng sao anh ta lại còn mời cả bạn trai là anh đây đến cùng?

Nhiễm Huy tâm tư nặng nề, vẻ mặt của Đoạn Mặc Ngôn lại hết sức thản nhiên, hoàn toàn chẳng có địch ý gì với anh cả, giống như Tiểu Tiểu đã nói vừa gặp mà tựa như thân thiết đã lâu vậy. Thấy cử động thân mật của anh với Tiểu Tiểu, ngược lại vẻ mặt anh ta còn có mấy phần vừa lòng.

“Tình cảm của hai người tốt thật.”

Tiêu Tiêu ngại ngùng nhìn sang Nhiễm Huy cười cười.

“Tiêu Tiêu là một cô gái tốt, cậu yêu thương em ấy cho tốt đấy.”
Đoạn Mặc Ngôn nói với Nhiễm Huy như một ông anh thực thụ.

Nhiễm Huy vừa nghe thấy câu này, rốt cuộc cũng yên tâm, nhìn điệu bộ này quả nhiên anh ta không có ý đồ gì với Tiêu Tiêu cả, “Em sẽ mà, anh Đoạn.” Nói xong anh cũng tiện đà hỏi luôn, “Chị nhà sao không đến ăn cơm cùng ạ?”

KHÔNG GẶP KHÔNG NÊN DUYÊN

Độc Độc
dtv-ebook.com

Chương 7

Nhiễm Huy vừa nghe thấy câu này, rốt cuộc cũng yên tâm, nhìn điệu bộ này quả nhiên anh ta không có ý đồ gì với Tiêu Tiêu cả, “Em sẽ mà, anh Đoạn.” Nói xong anh cũng tiện đà hỏi luôn, “Chị nhà sao không đến ăn cơm cùng ạ?”

“Tôi không có gọi cô ấy.”

“Anh Đoạn lập gia đình rồi ạ?”

“Vợ chưa cưới.”

“Có thể thu hút anh Đoạn, thì nhất định là một cô gái vô cùng ưu tú rồi.” Tiêu Tiêu cười nói.

Đoạn Mặc Ngôn rút một điếu thuốc châm lửa, không nói lời nào cầm di động lên gọi điện thoại. Anh thấp giọng nói hai câu, bọn Tiêu Tiêu nghe không rõ, cũng không hỏi nhiều.

Đại khái khoảng nửa tiếng sau, bữa cơm kết thúc bọn họ đang uống trà, một người đẹp tóc ngắn mặc chiếc váy Chanel, mang đôi giày cao gót mười hai phân đi vào.

Đoạn Mặc Ngôn đứng lên, tự nhiên vòng tay qua eo của người đẹp đi về phía anh, thản nhiên giới thiệu: “Cô ấy là Hạ Dung, vợ

chưa cưới của tôi.”

Tiêu Tiêu không ngờ anh đột nhiên lại kêu vợ chưa cưới đến đây thật, vội đứng dậy cười nói với Hạ Dung: “Xin chào, chị Hạ, em tên là Tiêu Tiêu.”

Hạ Dung nhìn cô gái xinh đẹp ngọt ngào với lúm đồng tiền ở trước mặt, không nóng không lạnh đáp lại một câu.

Đoạn Mặc Ngôn ở trên vòng eo của cô ta siết một cái, Hạ Dung không dấu vết nhíu mày lại, chợt nở nụ cười tươi rói, nhiệt tình chào hỏi bọn họ rồi lại rồi xuống.

Bốn người tán gẫu với nhau, Nhiễm Huy được biết Hạ Dung thế mà lại là thiên kim nhị tiểu thư của khách sạn năm sao Mai Viên, trong lòng âm thầm kinh hãi. Thân phận của bọn họ so với cậu ấm cô chiêu trong tưởng tượng của anh còn lợi hại hơn nhiều, cô nhị tiểu thư này chỉ nhờ vào di sản thừa kế thôi thì giá trị con người cũng có thể lên đến bạc triệu rồi, nhưng rõ ràng trong mối quan hệ này Đoạn Mặc Ngôn nắm vị trí chủ đạo, như vậy thân phận của anh ta rốt cuộc là gì?

“Anh Đoạn này, công ty kỹ thuật Thái Nhất của anh là làm gì thế?” Tiêu Tiêu tò mò hỏi.

Đoạn Mặc Ngôn uống một ngụm trà, “U.A.V, máy không người lái.”

Tiêu Tiêu thấy mới mẻ chớp chớp mắt, “Chính là máy bay không người lái dùng để quay hình trên không á hả?” Cô ở trong trường đại học từng thấy một sư huynh chơi qua.

Máy không người lái à? Nhiễm Huy nghe nói ứng dụng không người lái thực ra không hề đơn giản như trong tưởng tượng.

“Đúng vậy, em muốn không? Tôi tặng em một cái?”

“Cám ơn ạ, cái đó mắc quá, em vẫn là không cần đâu.” Tiêu Tiêu phẩy tay cười nói.

“Không cần lo, anh Đoạn của em đã tặng nhiều cái lắm rồi, không để ý thêm một cái đâu.” Hạ Dung nhìn về phía Đoạn Mặc Ngôn cười một cái.

Đoạn Mặc Ngôn cũng nhìn sang cô ta, tâm tư không rõ nắm lấy bàn tay ở trên bàn của cô ta dùng ngón cái xoa một cái.

Tiêu Tiêu chỉ cảm thấy mình với Nhiễm Huy không lạnh lợi chút nào, vội vàng lén vỗ vỗ Nhiễm Huy, sau đó cầm lấy ba lô của mình đứng lên, “Anh Đoạn, chị Hạ, cám ơn hai anh chị đã chiêu đãi, đến giờ chúng em phải về rồi ạ.”

“Tôi tiễn em.” Đoạn Mặc Ngôn đứng lên.

“Không cần đâu, không cần đâu, chúng em có thể ngồi tàu điện ngầm về mà.”

“Đêm khuya rồi, để Viên Kha tiễn hai người đi, cậu ấy vẫn còn ở dưới đó.” Hạ Dung không đứng lên, khéo môi nhếch lên một độ cong thích hợp.

Tiêu Tiêu do dự một chút thì nhận ý tốt, cùng nhau đi xuống với Nhiễm Huy.

Trong phòng bao chìm vào sự yên lặng. Chiếc ấm nhỏ gác trên ngọn nến thơm dâng lên làn sương mờ, chỉ có tiếng nước sôi khe khẽ.

Hạ Dung chậm rãi ngồi thẳng lên, pha một ấm trà khác, lấy một chung trà mới rót cho Đoạn Mặc Ngôn một chung, “Cho nên —— vì sao gọi em đến?”

“..... Tiểu Tiểu muốn gặp em.”

Chồng chưa cưới đã lâu không gặp, lúc ngồi riêng với nhau câu đầu tiên đã khiến cho vợ chưa cưới tức không chịu được.

“ ‘Tiểu Tiểu muốn gặp em’? Vậy nên em đây vừa về nước giờ giấc chênh lệch còn chưa điều chỉnh lại đã phải xun xoe chạy đến đây cho cô gái mới của anh xem xem dáng vẻ của em thế nào?” Hạ Dung ngoài cười nhưng lòng không cười.

Đoạn Mặc Ngôn không đổi sắc mặt, “Em đừng hung hăng giống con gà chọi mãi thế, không ai có thể uy hiếp được địa vị của em.”

“Ồ? Vậy em có phải nên cảm động đến rơi nước mắt không?”

“Được rồi, em không muốn ở đây thì đi đi.”

“Thế sao được, còn chưa hầu hạ ngài đi ngủ đâu.” Hạ Dung tự giễu nói.

“Hôm nay tôi không có hứng.”

Hạ Dung đứng bật dậy, bờ ngực cao ngất phập phồng kịch liệt, “Đoạn Mặc Ngôn! Anh cứ phải sỉ nhục em thế sao!”

Trên mặt Đoạn Mặc Ngôn không hề có một tia xao động, anh ngược mắt nhìn cô vợ chưa cưới đang vô cùng tức giận, trong giọng nói thể mà lại có mấy phần khó hiểu, “Hạ Dung, em vì muốn có được quyền thừa kế khách sạn nên tìm đến tôi, tôi đồng ý rồi, cũng đã thực hiện trách nhiệm của một người chồng chưa cưới, lên giường với gặp bạn bè của tôi lẽ nào không phải nghĩa vụ của một người vợ chưa cưới sao? Sao em lại kêu than này kia?”

“Anh.....!” Hạ Dung nghiêng răng, hồi lâu sau cũng không thể nói được một câu nào.

“Sau này đừng dùng thái độ qua quýt đối mặt với người mà tôi muốn em gặp, cũng đừng lấy cái điệu bộ đau khổ hận tình ra mỗi khi xuất hiện trước mặt tôi, đã hiểu chưa?” Giọng điệu của Đoạn Mặc Ngôn lạnh băng không hề có một chút độ ấm.

Móng tay dài của Hạ Dung gần như cắm vào trong cánh tay mình, chỉ cảm thấy tim gan phèo phổi thận của mình đều vì bị sỉ nhục mà sôi trào, “Cái tên biến thái không có tim này.....” Cô ta nghiêng răng cười lạnh, “Tôi đã không thể chờ để nhìn xem gương mặt khóc lóc của cô gái Tiểu Tiểu của anh rồi đấy.” Cô ta nói xong, liền cầm lấy chiếc túi xách mới tinh của mình, xoay người bước nhanh rời khỏi.

Mí mắt của Đoạn Mặc Ngôn cũng không giở lên, một thân một mình ngồi trong phòng bao, ngắm phong cảnh đã mờ mịt không rõ ngoài cửa sổ, trầm tĩnh đến mức như đã vượt qua không gian khác.

Ai ngờ chưa đến mười phút, bỗng nhiên cửa bị mở ra, Hạ Dung xuất hiện lần nữa, trừng Đoạn Mặc Ngôn rồi từ kẽ răng nhả ra một câu, “Anh không có xe, tôi đưa anh về.”

Đoạn Mặc Ngôn quay đầu sang nhìn cô ta một cái, dừng lại vài giây, anh cầm lấy di động đứng lên.

Viên Kha làm hết phận sự lái xe đến trường học, đến dưới lầu kí túc xá nam thì thả Nhiệm Huy xuống. Vốn Nhiệm Huy còn định hẹn hò tiếp với Tiêu Tiêu, nhưng thịnh tình khó từ, chỉ có thể theo lời mà xuống xe.

Viên Kha lại đưa Tiêu Tiêu đến dưới lầu kí túc xá nữ. Tiêu Tiêu xuống xe, khom lưng muốn nói cảm ơn Viên Kha, lại thấy anh cũng tắt máy xuống xe.

“Bạn học Tiêu, tôi có hai câu muốn nói riêng với cô.” Viên Kha đứng thẳng tắp trước mặt Tiêu Tiêu nói.

Tiêu Tiêu nhìn anh thư kí bình dị gần gũi trước mặt, mỉm cười nói: “Xin hỏi có chuyện gì thế, Viên tiên sinh?”

Viên Kha nhìn cô chăm chăm trong chốc lát, ôn hòa nói: “Bạn học Tiêu đây nhiệt tình cởi mở, tấm lòng lại hiền lành, quả thật là một cô gái tốt.”

Tiêu Tiêu đang suy đoán anh muốn nói gì thì chợt nghe một chuỗi câu từ ca ngợi, ngoài kinh ngạc còn có một chút ngượng ngùng. “Anh quá khen rồi ạ.”

“Không, cô gái có thể được Đoạn tiên sinh thưởng thức, nhất định là một cô gái tốt hiếm có.” Viên Kha nói bằng giọng điệu khẳng định.

Tiêu Tiêu sửng sốt.

“Chính vì vậy, tôi mới có một lời khuyên muốn nói với bạn học Tiêu đây.”

“Mời nói ạ.....”

“Xin cô nhất định đừng yêu phải Đoạn tiên sinh nhé.”

“Hả?”

“Xin bạn học Tiêu đây nhất định đừng yêu phải Đoạn tiên sinh nhé.” Viên Kha nghiêm túc nói lại một lần.

Tiêu Tiêu có chút khó hiểu, “Tôi đâu có yêu anh ấy, Nhiễm Huy là bạn trai của tôi, anh Đoạn cũng đã có vợ chưa cưới rồi, chẳng phải sao?” Rốt cuộc vì sao anh lại nói như thế?

“Tôi hiểu rồi, nhưng xin bạn học Tiêu sau này cũng có thể dùng thái độ đơn thuần trước sau như một này để qua lại với Đoạn tiên sinh, như thế đối với mọi người đều tốt.” Viên Kha nói, “Cô coi như tôi đang khuyên răn cũng được, uy hiếp cũng được, tóm lại xin hãy nhớ câu này của tôi.”

Viên Kha nói xong, gật đầu với cô, đi bước lớn trở vào xe, lái xe rời đi.

Tiêu Tiêu trăm điều không thể lý giải đứng tại chỗ suy nghĩ một lúc, chỉ cảm thấy Viên Kha buồn lo vô cớ, cười cười rồi xoay người đi vào kí túc xá.

Viên Kha liên lạc với Đoạn Mặc Ngôn, được biết Hạ Dung đưa anh ta về nhà, sau khi được cho phép anh đảo tay lái theo đường về nhà.

Hai mươi phút sau, anh về đến cửa nhà hít sâu một hơi, móc chìa khóa ra mở cửa.

Căn hộ cao cấp ba phòng một sảnh do Đoàn Mặc Ngôn biếu tặng, tuy tính tình của anh ta khó dò, nhưng vẫn luôn là một người hào phóng. Xưa nay Viên Kha đều một mình sống trong căn hộ rộng lớn này, nhưng mấy tháng gần đây, trên giá giày đã nhiều thêm hai đôi giày nữ đế bằng.

Trong phòng khách ngọn đèn nhỏ tỏa ra ánh sáng ấm áp, yên tĩnh đến mức không có hơi người. Viên Kha chậm rãi đi vào trong nhà, đứng lại trước cửa phòng ngủ dành cho khách.

Bên trong truyền đến tiếng khóc mơ hồ, Viên Kha thở dài lần nữa, cong hai ngón tay gõ nhẹ lên cửa. Qua một lúc, một cô gái có gương mặt búp bê đáng yêu nhưng nét mặt lại đầy ưu thương đi ra, chớp mũi hồng hồng, trên lông mi còn vương vết nước mắt.

“Tiểu Trúc, cô lại khóc nữa à?” Viên Kha không đồng ý thở dài nói.

“Anh Viên, hôm nay Đoàn thiếu có nhớ đến em không, có tìm em không?” Cô gái đáng yêu Lôi Tiểu Trúc đau xót hỏi.

Giữa hàng chân mày của Viên Kha có một chút tiếc thương lướt qua, nhưng anh lại không thể không nhẫn tâm đánh tan ảo tưởng của cô ấy, “Xin lỗi, Đoàn tiên sinh không có tìm cô, trên thực tế, anh ấy đã tìm được cô gái mới rồi.”

Lôi Tiểu Trúc nghe thế, giống như trời sập xuống vậy, cô ấy không nhịn được bắt lấy tay áo của anh, “Tại sao chứ, tại sao Đoàn thiếu đột nhiên không quan tâm đến em nữa, không phải anh ấy

thích em sao?” Trong đôi mắt to đong đầy nước mắt cũng đều là mờ mịt, “Tại sao chứ, là vì em nói yêu anh ấy sao? Nhưng em thật lòng yêu anh ấy mà, không phải tiền tài của anh ấy, không phải thân phận của anh ấy, em chỉ là yêu anh ấy.....”

Viên Kha nhú mày, nhìn cô chăm chú, mím môi không nói lời nào.

“Aa——” Lôi Tiểu Trúc đau khổ ôm đầu ngồi xồm trên đất khóc to.

KHÔNG GẶP KHÔNG NÊN DUYÊN

Độc Độc
dtv-ebook.com

Chương 8

Cuối tuần đó như một sự khởi đầu, dần dần Tiêu Tiêu và Đoạn Mặc Ngôn tiếp xúc với nhau nhiều hơn, bọn họ thường tán gẫu trên WeChat, thường là do Đoạn Mặc Ngôn khởi xướng, nói về những tin tức mà Tiêu Tiêu đăng trên vòng bạn bè, đều là những đề tài vui vẻ. Đoạn Mặc Ngôn ở trên di động trò chuyện có phần tích cực và trẻ trung hơn so với lúc đối mặt nhau, hơi quen thuộc một chút rồi Tiêu Tiêu cũng sẽ chủ động nhắn tin hỏi thăm tình trạng gần đây của anh. Hơn nữa khoảng mười ngày nửa tháng Đoạn Mặc Ngôn rảnh rỗi thì họ sẽ gặp mặt nhau một lần, cô với Nhiễm Huy thường được anh gọi ra ngoài ăn cơm, hoặc là dẫn bọn họ đi đâu đó giải trí.

Sáng sớm thứ hai, Tiêu Tiêu đang cùng Nhiễm Huy đi về phía tòa nhà thứ hai để học tiết thứ hai, thì nhận được điện thoại của Đoạn Mặc Ngôn vừa từ nước ngoài về, thế mà lại kêu bọn họ ra ngoài đánh golf.

“Nhưng mà anh Đoạn, bọn em còn phải học nữa.” Tiêu Tiêu thấy hứng thú với đánh golf, hai ngày trước cô còn chia sẻ một đường link kiến thức nhỏ về golf lên vòng bạn bè, mà thực ra, cô đối với tất cả những sự vật mới mẻ đều cảm thấy hứng thú, chỉ cần là chuyện mình chưa làm qua, cô đều hi vọng thử một lần. Vậy nên khi cô nghe lời mời của Đoạn Mặc Ngôn, thì cả người cũng có chút rộn rạo.

“Ờ? Em làm sinh viên đại học, mà đó giờ chưa bao giờ trốn tiết hả?”

Tiêu Tiêu bị anh khiêu khích thế này, trong lòng càng thêm ngứa ngáy. Trốn tiết là chuyện độc quyền của sinh viên đại học, tuy không phải là truyền thống tốt đẹp gì, nhưng gần như mỗi một học viện đều tạo thành thông lệ như thế. Có lẽ là do giáo trình trước khi vào đại học sắp xếp vượt chế độ quá mức, làm cho các sinh viên khi vào đại học đều không hện mà cùng nhau phản nghịch. Cô luôn là một sinh viên tốt hơn hai năm nay chưa từng trốn tiết, chủ yếu là do không có lí do để trốn tiết. Nhưng mà bây giờ..... Cô mím môi cười, che loa nói nhìn sang Nhiễm Huy, “Anh Đoạn kêu chúng ta ra ngoài đánh golf, đi không anh?”

“Bây giờ á?” Nhiễm Huy kinh ngạc.

“Ừa.”

Nhiễm Huy khó xử, anh đương nhiên muốn đi, nhưng..... “Lỡ như tiết sau điểm danh thì thế nào? Như vậy sẽ liên lụy tới sinh viên ba tốt của chúng ta đó.”

“Tuần trước thầy Lưu điểm danh rồi, tuần này hẳn là sẽ không điểm danh nữa đâu.” Thầy ấy không phải kiểu giáo viên tiết nào cũng điểm danh, “Đúng lúc buổi chiều cũng hết tiết rồi.”

Nhiễm Huy vốn ý chí đã không quá kiên định lập tức nói: “Được thôi!”

Tiêu Tiêu cười hì hì, thả tay che loa nói ra hỏi đối phương: “Ờ chỗ nào vậy ạ?”

“Anh tiện đường qua đón hai người.”

“Chị Hạ không đi chơi à?”

“Cô ấy bận việc.”

Hơn mười phút sau, Đoàn Mặc Ngôn lái một chiếc Hummer đến trước cửa trường đón bọn họ. Chiếc xe này là ghế điều khiển siêu cấp trong lòng Nhiễm Huy, anh vẫn luôn mơ ước có một ngày mình có thể có được nó, thế là cả đường đi đều trôi qua trong tiếng cảm thán của Nhiễm Huy.

Khoảng một tiếng đồng hồ sau, đã lái xe đến ngoại ô, Đoàn Mặc Ngôn chạy xe qua một cánh cửa sắt lớn của một tòa kiến trúc hùng vĩ sừng sững, Tiêu Tiêu nhìn nơi hoàn toàn không giống sân golf mà ngược lại cực giống sân viện kiểu Âu ở trước mắt, không khỏi có chút hoang mang, lẽ nào anh Đoàn đưa bọn họ đến ăn cơm trước?

Đoàn Mặc Ngôn dừng xe ổn định lại, ngay tức thì có người đến mở cửa xe cho bọn họ, nhìn đồng phục áo mũ gọn gàng của nhân viên phục vụ, Tiêu Tiêu nói một tiếng cảm ơn, nhin không được hỏi, “Anh Đoàn, đây là đâu thế?”

“Sơn trang Thanh Hòe, chúng ta đi ăn cơm trước.”

“Ờ, còn chưa đến sân golf nữa à?”

“Ở đây hết.” Dứt lời Đoàn Mặc Ngôn ném chìa khóa cho cậu nhóc đạp xe, dắt bọn họ lên cầu thang.

Sơn trang Thanh Hòe, sơn trang Thanh Hòe, Nhiễm Huy cứ cảm thấy đã nghe qua ở đâu rồi, vừa đi vừa dùng di động tìm trên mạng. Chỉ chốc lát sau, tin tức đã ra rồi.

“Má ơi.....” Nhiễm Huy nhanh chóng xem qua giới thiệu trên website, mắt ngày càng trợn lớn hơn. Thì ra nơi hiện giờ bọn họ đang đứng, là sơn trang khổng lồ chứa cả sân golf lớn nhất cả nước, diện tích đạt đến mấy ki-lô-mét vuông! Trong đó không chỉ có golf, còn có sân ngựa, khu biệt thự, phòng ăn và hội sở dưỡng sinh, hơn nữa còn có club với chế độ hội viên được mời. Chế độ hội viên được mời đó! Ý là cậu không đủ trâu bò, thì con mẹ nó ngay cả tư cách được mời cậu cũng không có đâu!

Nhiễm Huy lập tức hiểu ra nơi này tuyệt đối là nơi tụ tập của các nhân vật nhà giàu nổi tiếng trong nước và toàn thế giới. Anh có thể gặp được tổng thống Mỹ ở đây cũng không lạ lùng gì. “Hơ hơ, chào ôi!” Anh kích động đến mức tay cầm di động cũng run lên. Trâu bò quá đi, anh Đoạn trâu bò quá rồi! Anh quả thật không dám tin mình và Tiêu Tiêu đã gặp phải vận may gì, có thể làm bạn với anh ấy, còn được anh ấy mời đến đây nữa! Chỉ là rốt cuộc anh Đoạn có thân phận gì, cái khác thì không nói, đối với đối tượng được mời mà nói thì tuổi tác của anh ấy, cũng quá trẻ rồi đi.....

“Hả, sơn trang này là của nhà anh Đoạn ạ?” Tiêu Tiêu ở phía trước truyền đến một tiếng kêu kinh ngạc, làm cho Nhiễm Huy giật mình. Tiểu Tiểu nói gì thế?

“Đúng vậy, Thanh Hòe là tên của mẹ anh.” Vì Tiêu Tiêu tò mò hỏi xuất xứ của sơn trang, nên Đoạn Mặc Ngôn mới giải thích đơn giản.

Nhiễm Huy đang nghe rõ ràng thiếu chút nữa làm rớt di động trong tay.

Ăn xong một bữa buffet có lẽ còn ngon hơn cả nhà hàng năm sao, Đoạn Mặc Ngôn bảo bọn họ thay đồ mới, cùng được xe của sơn trang đưa đến sân golf, bọn họ đi luyện tập làm nóng người

trước, học một vài động tác cơ bản, lại thử tài vung gậy hai lần, Đoàn Mặc Ngôn liền bảo nhân viên đưa bọn họ đến sân số hai có đường đi ngắn nhất.

“Lần này đánh thật hả? Em còn chưa rành mấy đâu.” Tiêu Tiêu vung gậy golf nói. Cô thấy mấy người trong tivi đánh rất dễ mà, sao tới mình học lại khó vậy chứ?

“Xuống sân học trực tiếp càng nhanh hơn, chúng ta có thời gian.” Đoàn Mặc Ngôn hời hợt nói.

Thế là một nhóm người ngồi lên xe golf đi tới đích đến, trên đường đi sân cỏ mênh mông nhấp nhô nối liền nhau làm cho lòng người vui vẻ thoải mái, Tiêu Tiêu tò mò ngó dáo dác, ngửi luồng gió mát nhuốm vị cỏ xanh, trong lành đến mức ngay cả một hố cát cũng có thể nhảy căng lên hoan hô.

Bọn họ đã đến nơi, nhân viên cầm banh golf xuống, Tiêu Tiêu mời Đoàn Mặc Ngôn làm mẫu cho bọn họ xem. Đoàn Mặc Ngôn không từ chối, đeo găng tay vào cầm gậy golf lên, đứng nghiêng cạnh quả bóng trắng, nhẹ nhàng hạ gậy xuống, sau đó vung mạnh một cái, theo tư thế dứt khoát đẹp đẽ và tiếng rít gió đầy sức mạnh, quả bóng trắng bị đánh bay ra ngoài một cách gọn gàng.

“Wow——” Tiêu Tiêu ngẩng đầu nhìn theo hướng quả bóng trắng bay đi, “Lợi hại quá!”

“Đơn giản lắm, em đến thử một chút đi.”

“Em thử trước cho.” Nhiễm Huy nhiệt huyết sôi trào, cầm gậy đi đến phía trước. Đợi nhân viên đặt bóng xong, anh dùng sức nắm lấy gậy, hơi điều chỉnh lại tư thế. Một lòng muốn thể hiện trước mặt

Đoạn Mặc Ngôn và Tiêu Tiêu, anh hít một hơi thật sâu, sau đó xoay người dùng sức vung lên ——

Quả bóng trắng bay lệch sang một bên, rơi xuống một chỗ không xa.

“Ôi, tiếc quá.” Tiêu Tiêu mỉm cười quay đầu lại, lại thấy Nhiễm Huy khó chịu ôm bụng. Cô vội vàng đi lên dìu tay của anh, “Anh sao rồi?”

Nhiễm Huy bối rối nói lí nhí, “Anh, vặn trúng eo rồi.”

Nhân viên nói đây là tình trạng thường gặp ở những người mới học, nếu như cảm thấy nghiêm trọng thì cậu ta sẽ gọi tiểu đội bác sĩ đến đây, nhưng Nhiễm Huy kiên trì nói mình chỉ bị trật nhẹ thôi, nghỉ ngơi một chút là khỏe ngay, thế là Tiêu Tiêu dìu anh đến xe golf ngồi, xoa nhẹ vùng eo giúp anh, “Anh có sao không?”

“Anh không sao, em mau qua đó đi, đừng để anh Đoạn chờ lâu.”

Thấy anh dường như thật sự không có gì đáng ngại, lúc này Tiêu Tiêu mới không phúc hậu cười, “Kém quá đi à.”

“Em còn cười bạn trai em nữa hả?” Nhiễm Huy chọc lét cô một cái.

“Hì hì.” Tiêu Tiêu lạnh lệ tránh khỏi, “Cho anh xem tư thế oai hùng của em nè.”

Ai ngờ mở miệng khoe khoang sớm quá, Tiêu Tiêu cầm gậy golf chuyên dụng dành cho nữ đứng vào bệ phát banh dành riêng cho nữ, vô cùng nghiêm túc vung ra gậy đầu tiên, nhưng bóng không bay đi, gậy thì bay mất rồi.

Đoạn Mặc Ngôn bình tĩnh né cây gậy xoay vòng vòng đang bay nhanh qua.

Tiêu Tiêu chớp chớp mắt, nhìn lòng bàn tay trống không của mình, lại nhìn về mặt không có biểu cảm của Đoạn Mặc Ngôn, ngờ ngác một lúc, rồi vớ vắn cười ầm lên, “Xin lỗi, xin lỗi.”

Đoạn Mặc Ngôn híp mắt nhìn cô đang cười ha hả, “Tay em trơn đó.”

“Đúng vậy, tay em bị trơn, ha ha ha.” Rõ ràng là một chuyện rất nghiêm túc, Tiêu Tiêu lại cực kỳ vui vẻ, thậm chí là ôm bụng mà cười.

Hai tay Đoạn Mặc Ngôn vòng trước ngực nhìn cô một lúc, nhếch môi, cầm lấy cây gậy golf màu hồng mà nhân viên nhặt lên, đặt đứng trước mặt cô, Tiêu Tiêu vốn đã ngưng cười rồi, ngẩng đầu nhìn sang anh lại cười phì một tiếng, “Anh Đoạn, anh bình tĩnh thật đấy.”

Đoạn Mặc Ngôn nhìn lúm đồng tiền của cô, đợi cô cười đủ rồi mới nói: “Thử lại một lần nữa.”

Tiêu Tiêu nghe lời, cầm chắc cây gậy rồi đứng vững, hít sâu một hơi, khi nghiêm túc muốn vung gậy, lại bị một bàn tay to đè lại cánh tay. Cô ngạc nhiên thuận theo cánh tay nhìn sang Đoạn Mặc Ngôn không biết từ khi nào đã đi đến trước mặt.

“Tư thế của em không đúng.” Đoạn Mặc Ngôn nói, “Cách cầm gậy rất quan trọng.”

“Sợ em quăng gậy bay làn nữa hả?” Tiêu Tiêu cười hì hì nói.

“Anh sợ em tự đánh trúng đầu mình ấy.” Đoạn Mặc Ngôn xoa xoa đầu của cô, đồng thời hỏi như một quý ông, “May I?”

“Please.”

Thế là Đoạn Mặc Ngôn như một huấn luyện viên chuyên nghiệp đứng sau lưng cô, bàn tay to hơi thô ráp bao lấy đôi tay của cô đè xuống, Tiêu Tiêu kêu nhỏ một tiếng, rút tay ra.

Chạm điện rồi.

Tiêu Tiêu quay đầu qua cùng với Đoạn Mặc Ngôn nhìn nhau, ngại ngùng cười cười, không bàn tới đề tài này.

Đoạn Mặc Ngôn nắm tay cô lần nữa, điều chỉnh cách cầm gậy và tư thế cho cô, “Thả lỏng, lúc vung ra phải nương theo sức đánh.” Anh khom lưng nói bên tai cô, “Hít một hơi thật sâu..... thở ra.”

Nhiễm Huy nhìn cảnh tượng trước mắt, biết rõ bọn họ đang chỉ dẫn và học tập không hề có ý nghĩ bậy bạ, nhưng vẫn có chút cảm giác khó tả. Có thể là do chiều cao của hai người hơn kém nhau quá thích hợp, khiến cho người chỉ cao hơn Tiêu Tiêu nửa cái đầu như anh có chút ghen tị.

Tiêu Tiêu tập trung toàn bộ tinh thần nghe anh hướng dẫn, nhìn quả bóng nhỏ bắt mắt trên sân cỏ, bàn tay nhỏ bị bàn tay lớn bao lấy mang theo sức lực không cho phản kháng, đang được hướng dẫn, “Sau đó, vung gậy nào.”

Anh nắm tay cô lắc người, vung ra một gậy thật đẹp. Quả bóng trắng vẽ ra một đường cong tuyệt đẹp, sau đó biến mất trong đám cỏ ở phía xa.

“Wow!” Tiêu Tiêu chỉ cảm thấy đó là một sức mạnh mạnh mẽ của cô mà cũng không phải của cô, sức mạnh đó cho cô cảm nhận được luồng gió, “Chơi vui quá.” Cô quay sang Đoạn Mặc Ngôn, đôi mắt híp lại dù khuất bóng nhưng vẫn long lanh như thường.

Đoạn Mặc Ngôn cúi đầu nhìn cô một lúc, buông tay cô ra, “Lần sau tự đánh đó.”

“Yes, sir!” Tiêu Tiêu nghịch ngợm nói.

Sau đó thì lý tưởng rất phong phú, mà hiện thực lại rất tàn khốc, Tiêu Tiêu một mình đánh lỗ thứ nhất, đã đánh tới mười lần, quả thật là thâm hiểm không nỡ nhìn, nhưng Đoạn Mặc Ngôn có vẻ rất kiên nhẫn, ngay cả Nhiễm Huy cũng lo bạn gái làm lỡ mất thời gian, mà anh thì một chút cũng không hề có vẻ mất kiên nhẫn, cuối cùng vẫn là anh tay nắm tay dạy cô cầm gậy đẩy bóng vào lỗ. Tiêu Tiêu càng thua càng có hứng, lần thứ hai đánh bóng, tự ý vung một gậy động tác đúng tiêu chuẩn, tuy hơi thiếu lực một chút, nhưng về tổng thể mà nói thì đã rất tốt rồi.

Tiêu Tiêu vui vẻ nhảy cẫng lên, giơ tay trước mặt Đoạn Mặc Ngôn, “Highfive!”

Đoạn Mặc Ngôn nghe thế cũng hưng phấn đập tay với cô, “Em học nhanh thật.”

“Cám ơn.” Được khen, Tiêu Tiêu cười đến mức hàm răng cũng không khép lại được, đang muốn quay qua phía bạn trai mong được khen ngợi, lại nghe thấy tiếng vỗ tay ở sau lưng, giọng nói mang theo tiếng cười, “Bóng hay.”

Mọi người tìm theo giọng nói, chỉ thấy một ông cụ khoảng sáu mươi tuổi đầu đầy tóc bạc mặc đồ thể thao đang đứng cạnh một chiếc xe golf khác, hai người đàn ông vệ sĩ mặc âu phục giày da như nhau và nhân viên đeo bao dụng cụ golf đi theo phía sau.

Nhận ra người đến, Đoạn Mặc Ngôn dựa theo lễ phép của hậu bối, đi lên phía trước bắt tay, “Bác Chu.”

“Cháu hiền, đã lâu không gặp.” Vừa mở miệng chính là câu nói tiếng phổ thông Hong Kong tiêu chuẩn, cứng nhắc nhưng lại dễ nghe. Người tới chính là ông trùm bất động sản ở Hong Kong – Chu Trang Phát, con gái của ông ấy là vợ của anh họ Đoạn Mặc Ngôn, tính ra hai người cũng dính vào quan hệ họ hàng. Chu Trang Phát lần này đến nội địa là vì một vụ làm ăn, dự định ngày mai trở về Hong Kong, “Bác rảnh rồi một chút thì tay ngựa ngáy liền, nghĩ không có ai rảnh rồi, nên bác đến đây một mình.”

“Nếu như ngài không ngại, thì mời nhập bọn với chúng cháu ạ.” Tiêu Tiêu cười nói, chơi một mình đâu có vui.

Chu Trang Phát sửng sốt.

Tiêu Tiêu thấy thế, sợ mình thẳng tính nhanh miệng khiến hai người khó xử, khoát tay lia lịa nói: “À, cháu quên mất mình là tay mơ trong các tay mơ, nhất định sẽ làm chậm trễ thời gian của ngài mất, nếu ngài không đồng ý thì từ chối cũng không sao đâu ạ.”

“Đâu có, đâu có, để cô gái nhỏ xinh đẹp như cháu đánh bóng với ông già này, sao bác lại không đồng ý chứ? Phải không, cháu hiền?” Chu Trang Phát quay qua Đoạn Mặc Ngôn, “Hơn nữa bác nghe nói tài đánh bóng của cháu cực kỳ lợi hại, hôm nay cũng đúng lúc lĩnh giáo một chút vậy.”

“Bác Chu quá khen rồi, hôm nay cháu chủ yếu chỉ là đi cùng với Tiểu Tiêu thôi, nếu như bác không ngại, thì thuận tiện đánh một trận nhé.”

Kết quả Chu Trang Phát thật sự tham gia với bọn họ, người chuyên nghiệp thì thi đấu, kẻ nghiệp dư thì tham gia náo nhiệt, nhưng Tiêu Tiêu đánh bóng thật sự làm chậm trễ bọn họ, đến chính cô cũng ái ngại, sau khi nhờ Đoạn Mặc Ngôn giúp cô đánh một bóng vào hố cát, cô nhẹ giọng nói với anh: “Anh Đoạn, hay là các anh đi trước đi, em bảo Nhiễm Huy cùng em đánh từ từ là được rồi.”

“Không cần để ý, hành trình đánh golf vốn chậm chạp, lúc đông người còn phải xếp hàng nữa, bác Chu đã chờ quen rồi, chính em tập trung chơi cái của em là được.” Đoạn Mặc Ngôn nói, “Chơi cho vui, những cái khác đừng nghĩ tới.”

Mặt Tiêu Tiêu giãn ra, “Cám ơn anh, anh Đoạn.” Chị Hạ có phước thật, có thể có được chồng chưa cưới dịu dàng chín chắn như anh Đoạn thế này.

Tiêu Tiêu yên tâm, nín thở tập trung đánh một gậy vào ngay lỗ, tức thì lại cười vui vẻ như ánh mặt trời, nhảy nhót tung tăng đi về phía Nhiễm Huy khoe khoang.

Chu Trang Phát nheo mắt nhìn gương mặt tươi cười phảng phất như tỏa ra ánh sáng kia, cảm khái than một tiếng, “Cháu hiền, cô em gái này của cháu, là đóa hoa đẹp khó nuôi nhất trong số các cô gái đó.”

Đôi mắt đen của Đoạn Mặc Ngôn hơi trầm xuống, qua một lúc sau chậm rãi gật đầu: “Đúng vậy.”

KHÔNG GẶP KHÔNG NÊN DUYÊN

Độc Độc
dtv-ebook.com

Chương 9

Hôm đó Tiêu Tiêu đã hoàn thành trận golf đầu tiên của đời người một cách khó khăn, vô cùng vui vẻ ra về, ai ngờ kết cục lại là bi kịch: Cô với Nhiễm Huy đều bị điểm danh.

Đối với chuyện bị điểm danh, Nhiễm Huy đột nhiên có vẻ như không mấy để ý nữa, bởi vì anh đã thấy được gia tài đồ sộ đáng ngưỡng mộ của Đoạn Mặc Ngôn, đã có cảm giác tương lai của mình và Tiêu Tiêu sẽ rục rở rồi đây. So với tạo mối quan hệ thân thiết với kiểu cậu ấm như vậy, thì văn bằng khen thưởng gì đó của nhà trường đều mà đóng giấy phế thải mà thôi. Anh thường nói với Tiêu Tiêu là phải duy trì mối liên hệ với Đoạn Mặc Ngôn cho thật tốt, vì so ra, thì Tiêu Tiêu càng giống em gái của anh ấy hơn, cùng lắm thì mình cũng được coi như là em rể. Anh hi vọng bạn gái hiểu được sau này Đoạn Mặc Ngôn nhất định sẽ là quý nhân của bọn họ.

Tiêu Tiêu lại không nghĩ như vậy, cô ghét nhất là giữa bạn bè với nhau dính líu đến chuyện lợi ích, bởi vì một khi xem bạn bè có giá trị lợi dụng hay không, thế thì mối quan hệ hữu nghị đó đã biến chất rồi. Bọn họ rõ ràng không có lợi ích gì cho Đoạn Mặc Ngôn hết, nhưng anh ấy vẫn hi vọng làm bạn bè với bọn họ, đã cho thấy rõ sự chân thành của anh ấy, cô không muốn khiến anh ấy thất vọng.

Nhiễm Huy nói hai lần cũng không thuyết phục được thì không nhắc lại nữa, anh biết Tiêu Tiêu là người cố chấp từ trong xương tủy, hơn nữa cô giữ thái độ như thế này chưa chắc đã không tốt, Đoạn Mặc Ngôn đã gặp qua nhiều cô gái yêu tiền, có thể chính là vì Tiêu Tiêu ngay thẳng nên mới dành cho cô sự tán thưởng. Tóm lại tất cả mọi chuyện cứ phát triển theo hi vọng của anh. Như thế là được rồi.

Chớp mắt đã qua một học kì, tuyết trắng phủ đầy trời đất, báo trước một năm nữa lại sắp kết thúc rồi. Trước một ngày Tiêu Tiêu và Nhiễm Huy dự định đi mua vé xe về nhà, thì Đoạn Mặc Ngôn gọi bọn họ ra cùng ăn cơm, hơn nữa còn lấy ra hai tấm vé máy bay đưa cho hai người.

Nhiễm Huy biết thế này là báo trước bọn họ đã được anh ấy tiếp nhận chăm lo cho rồi. Cùng ăn cơm giải trí thì không tính là gì, nhưng anh ấy lại chú ý đến chuyện riêng tư của bọn họ như thế, thì có nghĩa là anh ấy đã để tâm. Nhiễm Huy không khỏi có chút đắc ý, dù sao không có bao nhiêu sinh viên đại học có cơ duyên như bọn họ. Ngay lúc anh buột miệng vừa định nói tiếng cảm ơn, lại nghe thấy Tiêu Tiêu bất ngờ giành nói trước: “Cảm ơn anh, anh Đoạn, nhưng bọn em không thể nhận được.”

Nhiễm Huy kinh ngạc nhìn về phía bạn gái.

“Tại sao?”

“Vé máy bay mắc quá, em vẫn là ngồi xe lửa về thôi.”

“Anh đã trả tiền giúp em rồi.”

“Anh Đoạn, cảm ơn ý tốt của anh, nhưng em không cần đâu.” Quen biết với Đoạn Mặc Ngôn nửa năm, Tiêu Tiêu nói chuyện cũng không khách sáo lạnh nhạt như trước nữa, “Thời gian gần đây em nghèo lắm, thật sự không có tiền mua vé máy bay, nên chúng ta vẫn là trả vé máy bay lại đi, em dùng thẻ sinh viên mua vé xe lửa được giảm nửa giá đó!”

“Một chút tiền thôi, đừng giành với anh mà.” Đoạn Mặc Ngôn lại đẩy vé máy bay mà Tiêu Tiêu vừa đẩy về đến trước mặt cô.

“Tóm lại là bọn em không thể nhận được.” Tiêu Tiêu lại đẩy trở về.

Bỗng chốc hai người giằng co không thôi.

Nhiễm Huy vội giải hòa, “Tiểu Tiểu, anh Đoạn chỉ là có ý tốt.....” Câu nói của anh biến mất dưới cái trừng mắt của Tiêu Tiêu.

Ý tốt của Đoạn Mặc Ngôn bị từ chối, hàng mi hơi khép lại, “Sao lại không cần?” Anh tưởng cô sẽ rất vui.

“Em không có tiền.” Tiêu Tiêu cười đùa tí tởn, “Bọn em đã được anh chăm lo cho rất nhiều rồi, sao có thể mặt dày mà nhận thêm vé máy bay chứ?”

Đoạn Mặc Ngôn nhú mày nhìn cô một lúc, “Em không cần thì vứt nó đi, anh không có thói quen trả đồ.”

Tiêu Tiêu sáng giọng, sau đó vẫn cười nói: “Vậy em đi trả dùm anh nhé, sau đó đưa tiền lại cho anh.”

“Anh không để tâm chút tiền đó, bữa cơm này cũng gần bằng tiền vé máy bay của hai người rồi, có phải hai người cũng muốn trả tiền

bữa cơm này lại cho anh không?”

Tieu Tieu sửng sốt, mắt của cô trước là đỏ ửng cả lên, sau đó lại nhanh chóng tan đi, trở nên trắng bệch.

Mỗi lần bọn họ ra ngoài đều là nói Đoạn Mặc Ngôn đã đặt chỗ hết rồi, xưa nay đều không để cho bọn họ phải lấy ra một đồng nào, có bảo bọn họ trả thì bọn họ cũng trả không nổi. Cô cũng từng nói qua muốn làm chủ xị mời Đoạn Mặc Ngôn ăn một bữa cơm gì đó, nhưng Nhiễm Huy nói anh ấy nhất định sẽ chường mắt chỗ bọn họ chọn, hơn nữa Đoạn Mặc Ngôn cũng hầu như là lấy cớ để lần sau mà từ chối.

Có phải vì vậy, nên anh Đoạn cho rằng hành động của cô là đang làm kiêu? Thực ra có phải mình thật sự đã làm mình làm mất quá rồi không?

Bầu không khí trở nên lúng túng khác thường, Nhiễm Huy vô cùng khó chịu, anh cảm thấy lòng tự tôn của anh bị chà đạp, thậm chí muốn đi khỏi đây ngay tức thì, nhưng anh hiểu rất rõ, nếu như mình kéo Tieu Tieu đi, cũng đồng nghĩa giữa họ với Đoạn Mặc Ngôn coi như xong rồi.

“Sao thế, anh nói sai à?” Đoạn Mặc Ngôn lạnh lùng thêm vào một câu.

Cuối cùng cũng không vui mà tan rã.

Về đến trường học Nhiễm Huy không khỏi oán trách Tieu Tieu, “Tiểu Tiểu, người như anh Đoạn ấy, tiền nhiều đến mức không có chỗ xài, một ngàn hai ngàn đối với anh ấy có là gì đâu? Chỉ là mấy tờ giấy thôi! Lại nói anh ấy cũng có ý tốt thôi, em không chỉ không

nhận ý tốt của người ta, còn chọc người ta giận nữa, kết quả còn tự làm cho chúng ta khó xử, sao phải vậy chứ?”

Trên gương mặt luôn mang nụ cười ngọt ngào mất đi vẻ thoải mái ung dung, Tiêu Tiêu mím chặt môi không nói lời nào, hai tay siết chặt quai ba lô ở hai bên vai, cúi đầu bước nhanh về phía trước.

Nhiễm Huy đá một cái lên lan can sắt bên cạnh, “chậc” một tiếng, đi theo phía sau cô.

Tiêu Tiêu không về kí túc xá, mà dạo một vòng đến hành lang sân vận động của trường ngồi xuống, một hồi lâu cũng không nói gì.

Nhiễm Huy đứng bên cạnh cô một lúc, thật sự nhìn không được nữa, lớn tiếng kêu lên, “Tiểu Tiểu.”

“..... Có phải đây chính là cái gọi là chênh lệch không?” Giọng nói rầu rĩ truyền ra từ cái đầu đang rũ xuống, “Tầng lớp? Giai cấp?” Môn đăng hộ đối, xã hội thượng lưu, giai cấp bình dân. Lúc trước cô không cho rằng tiền sẽ ảnh hưởng thế nào, tiền của bạn là của bạn, chỉ cần có lòng, người không cùng tầng lớp vẫn có thể trở thành bạn tốt. Nhưng hiện thực đã cho cô một bài học, không có tài sản thực lực tương đương nhau, thậm chí ngay cả chỗ ăn cơm cũng không giống nhau. Cô cho rằng cô và Đoạn Mặc Ngôn có thể qua lại bình đẳng với nhau, nhưng trên thực tế vừa bắt đầu, bọn họ đã nằm ở vị trí y lại rồi.

Cô không hiểu, bây giờ cô cũng không biết sự kiên trì của cô có đúng hay không, không biết mình đang kiên trì giữ nguyên tắc hay là đang tỏ ra nhỏ mọn, hoặc là đối với Đoạn Mặc Ngôn thì không nhận ý tốt của anh ấy càng làm anh ấy không vui hơn là tiêu tiền của anh ấy, bây giờ cô thật sự nghĩ không ra cái gì cả.

“Tiểu Tiểu.” Nhiễm Huy thở dài, ngồi xuống cạnh cô, “Em phải hiểu, xã hội này xưa nay không hề có quan hệ bình đẳng thật sự. Cho dù là ở trong nhà, cũng còn phân chia vai vế cơ mà.”

Tiêu Tiêu im lặng hồi lâu, “Thế có nghĩa là anh Đoạn giống như bề trên trong nhà vậy, anh có muốn kết bạn với anh ấy thế nào đi nữa, nhưng vẫn phải kính trọng vai vế của anh ấy, giữa chúng ta rốt cuộc vẫn là có khoảng cách phải không?” Vậy nên bọn họ phải giống như trẻ con đi làm người lớn vui lòng?

“Em nói như thế, thực ra cũng không sai.....”

“Em không thích như vậy!” Tiêu Tiêu đứng bật dậy.

“Em có thích hay không cũng hết cách, thế giới này mấy ngàn năm nay đều hoạt động như thế đó, cùng một tầng lớp mới có thể chơi với nhau được, không cùng giai cấp muốn qua lại chẳng phải chỉ có thể thỏa hiệp và chấp nhận sao?” Nhiễm Huy kéo lấy tay cô, “Cho nên, em xin lỗi anh Đoạn được không?”

“Cho đến giờ em vẫn nghĩ mãi không hiểu, đợi em hiểu ra rồi hãy nói tiếp!” Tiêu Tiêu nóng nảy nói, rút tay ra đi về trước.

Viên Kha chở Đoạn Mặc Ngôn ngồi ở ghế sau đi đến khách sạn Mai Viên, club tư nhân ở trên đó là tầng hai trong buổi tối hôm nay của ông chủ, sinh nhật của Nghiêm Khác, nhưng anh nghĩ hôm nay ông chủ không có tâm trạng tốt để nói lời chúc mừng sinh nhật rồi, có lẽ nói không chừng còn là người làm mất vui nữa kìa.

Anh ngược mắt lên kính chiếu hậu lén nhìn Đoạn Mặc Ngôn đang nhận điện thoại, mặt dù vẻ mặt của anh ấy vẫn bình tĩnh trước sau như một, bình tĩnh đến mức thậm chí không hề có một chút cảm xúc

nào, nhưng anh biết tâm trạng của ông chủ bây giờ tuyệt đối không hề vui vẻ.

Nguyên nhân chính là hai tấm vé máy bay bị anh ấy coi như giấy vụn vò thành một cục ở bên cạnh.

Bạn học Tiêu ở bên cạnh ông chủ nửa năm, không tính là dài nhưng cũng không ngắn, nhưng ít nhất ông chủ cũng chưa từng mất đi hứng thú với cô ấy, trước bữa ăn tối anh ấy còn rất hăng hái, thậm chí còn từ chối tăng một của Nghiêm Khác. Chỉ là vì sao lại.....

“Xe lửa hay là máy bay?” Đoạn Mặc Ngôn bỗng dưng hỏi đối phương.

Đối phương hiển nhiên sửng sốt.

Đoạn Mặc Ngôn cúp máy, nhìn lên Viên Kha đang nhìn anh từ kính chiếu hậu, hỏi một lần nữa, “Xe lửa hay là máy bay?”

Viên Kha lập tức trả lời, “Máy bay.”

“Tại sao còn có người muốn ngồi xe lửa chứ?”

Viên Kha đã xác nhận suy đoán của mình, “Ông chủ, Tiêu Tiêu không chịu nhận vé máy bay à?”

“Tại sao?”

Viên Kha cẩn thận nói: “Có lẽ Tiêu Tiêu cảm thấy đã chịu ơn nghĩa, lòng tự trọng không cho phép..... Mấy cô gái nhỏ thường có cảm xúc như vậy.”

“Lôi Tiểu Trúc vui lắm mà, tại sao chứ?”

Viên Kha hơi ngạc nhiên, không ngờ ông chủ sẽ đột nhiên nhắc đến Lôi Tiểu Trúc, anh lại nhìn lên kính chiếu hậu, thấy ông chủ dường như thật sự không hiểu, rất muốn nói với anh ấy lúc đó Tiểu Trúc cho rằng cô ấy với Đoạn Mặc Ngôn đã yêu nhau rồi, cho nên cô ấy mới vui vẻ tiếp nhận mọi thứ. Nhưng cho dù cô ấy không nghĩ rằng ông chủ yêu cô ấy, thì cô ấy cũng sẽ nhận quà. Tiểu Trúc là một cô gái dễ dàng nhận quà tặng.

“Ông chủ, tính cách của hai cô gái này không giống nhau.”

Đoạn Mặc Ngôn rũ mắt liếc sang hai cục vé máy bay, khóe môi mím chặt hơi nhúc nhích.

Viên Kha nghe được ông chủ thấp giọng nói một câu “Phiền phức.”, thì đã biết bạn học Tiêu Tiêu đến đây là xong rồi.

Từng có mấy cô gái tốt ngây thơ cởi mở như Tiêu Tiêu xuất hiện bên cạnh ông chủ, Lôi Tiểu Trúc chính là một trong số đó. Bốn cô gái đó kết cục cuối cùng đều là bị vứt bỏ, bởi vì dường như ông chủ chỉ muốn cảm xúc vui vẻ mà các cô ấy mang đến, thậm chí tình yêu mà bọn họ dành cho anh ấy đều bị chê là “phiền phức”. Tuy sự việc của Tiêu Tiêu không giống như mấy người trước, nhưng ông chủ đã nói hai chữ phiền phức, có nghĩa là anh ấy đã mất hứng rồi.

“Ông chủ..... Anh có muốn gặp Tiểu Trúc không?” Viên Kha nhân cơ hội hỏi.

“Gặp cô ta làm gì?”

“Hình như cô ấy tìm được bạn trai rồi, lại khôi phục vẻ rạng rỡ như xưa.”

“Cô ta khóc còn nhanh hơn cười nữa.”

Một câu nói vô tình đã triệt để tuyên bố Lôi Tiểu Trúc đã bị phán tử hình. Nhớ đến gương mặt như hoa lê đẫm mưa, Viên Kha không khỏi có chút đau lòng cho cô ấy.

“Quay đầu lại, về nhà.” Đoạn Mặc Ngôn hoàn toàn mất hết tâm trạng ra lệnh.

“Ờ? Nhưng anh Nghiêm.....”

“Quay đầu.”

Viên Kha không dám nói nhiều nữa, trực tiếp bật đèn tín hiệu. Lời khuyên của đàn anh trước khi đi chính là đừng để ngài Đoạn nhắc lại lời nói đến lần thứ ba.

Về đến căn nhà được thiết kế vô cùng có sức sống bởi nhà thiết kế nổi tiếng, Đoạn Mặc Ngôn đi tắm trước, mở tiếng nhạc trong nhà lên, bản giao hưởng số một “Spring” của Schumann lập tức chảy xuôi vào trong phòng. Anh rót một ly whisky, ngồi xuống chiếc sofa đơn, yên lặng lắng nghe hồi lâu, anh đặt chiếc ly rỗng xuống, tiện tay cầm di động trên bàn lên, bật màn hình lên trầm ngâm nhìn tấm ảnh Tiêu Tiêu cười tươi như hoa với lúm đồng tiền.

Lại phải đổi người sao? Anh nghĩ ngợi, chân mày nhú chặt lại.

KHÔNG GẶP KHÔNG NÊN DUYÊN

Độc Độc
dtv-ebook.com

Chương 10

Qua mấy ngày nữa chính là đêm giáng sinh, trong trường đại học tổ chức tiệc dạ hội liên hoan, Tiêu Tiêu liên hệ với mấy người bạn cùng trường luyện múa từ nhỏ, cùng với các em nhỏ của viện phúc lợi Tiểu Thiên Sứ sắp xếp một vở ca kịch, hơn nữa được nhà trường ủng hộ mời những em nhỏ còn lại của viện phúc lợi đến xem dạ hội.

Buổi chiều Tiêu Tiêu và các bạn trong nhóm tiến hành diễn tập một lần, lập tức thay đồ hóa trang cho mười tám em nhỏ sắp lên biểu diễn, Nhiễm Huy đến tìm cô, hỏi cô có gọi điện cho Đoạn Mặc Ngôn chưa.

Tiêu Tiêu trầm mặc. Lần trước không vui ra về là lần cuối cùng bọn họ gặp nhau, nhưng trước hôm đó cô đã mời anh ấy đến xem buổi diễn rồi, chỉ là bây giờ cô không xác định có cần phải mời thêm lần nữa hay không.

Mấy ngày nay cô suy nghĩ rất nhiều, chuyện vé máy bay cô cũng có phần sai, đối phương cũng xuất phát từ ý tốt của anh ấy thôi, cách cô từ chối hơi quá trực tiếp, quả thật là có chút không biết điều, nhưng lời nói vô tình đầy sỉ nhục của Đoạn Mặc Ngôn vẫn luôn quanh quẩn bên tai cô. Cô biết tính tình của anh ấy hơi quái lạ, nhưng anh ấy không hề kiêng nể đến mặt mũi của cô và Nhiễm Huy,

anh ấy không hề để tâm sẽ mất đi bọn họ. Có lẽ đối với anh ấy, bọn họ chỉ là một mối quan hệ mới mẻ mà thôi.

Lúc nhận ra điều này, cô cảm thấy rất thất vọng. Cô cảm thấy giống như trò chơi vậy, đã đến lúc yên lặng rút lui rồi. Nếu như lại tiếp tục mặt dày bám lấy, không chừng lại gây thêm trò cười.

Nhưng vẫn cần phải xin lỗi, đợi ngày mai lại nhắn tin nói với anh ấy vậy.

Tiêu Tiêu đã quyết định, nói với Nhiễm Huy dự định của mình. Nhiễm Huy hoàn toàn không đồng ý, nhưng Tiêu Tiêu không có thời gian giải thích với anh ta, cùng với dì Triệu dắt lũ trẻ vội vã đi mất.

Nhiễm Huy chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nhìn bạn gái rời đi, suy nghĩ một lúc mở di động ra, tìm đến số di động của Đoạn Mặc Ngôn trước kia lấy từ chỗ Tiêu Tiêu, anh tự lẩm bẩm một hồi, rồi ấn xuống phím gọi. Thấy màn hình hiển thị cuộc gọi đang gọi đi, anh căng thẳng nuốt nước miếng, áp di động lên tai. Ai ngờ tiếng tút tút khô khan vang lên hơn chục lần, rồi tự động xuất hiện giọng nói báo không ai trả lời.

“Haiz!” Nhiễm Huy mang theo vẻ oán than thở dài một hơi, không ngờ cứ thế mà lỡ mất quý nhân.

Màn đêm buông xuống, sinh viên và giảng viên các khoa lục tục tiến vào hội trường lớn. Tuy phần lớn các thanh niên ghen ghét đều xì mũi coi thường đối với màn diễn xuất văn nghệ không chuyên nghiệp của nhà trường, nhưng hoạt động tập thể vẫn luôn tạo cho mọi người một loại hứng thú khó tả, cách giờ mở màn mười mấy phút, hội trường lớn đã chật ních người.

Tiết mục của bọn Tiêu Tiêu vì là tiết mục vui vẻ sôi nổi, được xếp vào tiết mục thứ ba, Tiêu Tiêu mặc một bộ đồ con hươu đỏ rực còn đeo cái mũi giả, khoác cái áo bằng vải bông dài, cùng với bọn nhóc chờ ở phía sau sân khấu, cô nhìn di động, thấy trên WeChat không có bất cứ tin nhắn nào, ánh mắt lướt qua một tia sáng phức tạp.

Lúc này bọn nhóc buồn chán ồn ào đòi chơi di động của cô, cô chỉ có thể mở mấy tập phim hoạt hình đã tải sẵn cho bọn chúng xem, cũng vì vậy mà không rảnh để ý đến những chuyện khác.

Ở ngoài trước các lãnh đạo của nhà trường đều đã vào hội trường, buổi dạ hội chính thức bắt đầu. Có mấy sinh viên diễn xuất không chịu được yên tĩnh đã chạy ra phía trước xem náo nhiệt, trở lại hưng phấn hét lớn hét nhỏ, “Có một anh chàng đẹp trai ngồi cạnh hiệu trưởng Cổ đó, vừa trẻ vừa đẹp trai, rất đẹp trai, thật sự là đẹp trai lắm, không biết là có thân phận gì nữa!”

“Thật hả thật hả? Lẽ nào là con trai của hiệu trưởng Cổ?”

“Gen của hiệu trưởng Cổ mà có thể sinh ra con trai như vậy, tuyệt đối phải thấp nhang cảm tạ trời đất rồi!”

“Có đẹp trai đến vậy không, mình cũng đi xem thử!”

Đám sinh viên nữ bị cám dỗ chạy ra xem như ong vỡ tổ, ngay cả tiết mục đầu tiên đã bắt đầu diễn cũng không có sức hấp dẫn bằng trai đẹp, Tiêu Tiêu không định đứng lên, nhưng ngờ ngác bị một cô bạn múa cùng kéo đi. Vốn là không hề để ý nhưng sau khi nhìn rõ người đàn ông thu hút vô số ánh mắt ngồi trên hàng ghế vip, tinh thần chợt rung động, sau đó không tự chủ cười rộ lên.

“Woa, đẹp trai thật.”

“Ừm.”

Rất nhanh đã đến tiết mục của Tiêu Tiêu, các cô đã dùng mấy bài hát giáng sinh tạo thành một liên khúc, vì để phối hợp với nét hồn nhiên của bọn trẻ, màn biểu diễn của các cô vô cùng sôi nổi sinh động, nhận được những tràng pháo tay nhiệt liệt dưới sân khấu, còn có những tiếng khen hay liên miên. Buổi diễn thành công viên mãn, các em nhỏ của viện phúc lợi đều hết sức vui mừng, Tiêu Tiêu cũng cực kỳ vui vẻ.

Cô dắt đám nhỏ đã biểu diễn xong đến chỗ ngồi đã để sẵn cho bọn chúng, vừa xoay người thì thấy Viên Kha đứng ở một bên.

“Anh Viên, em, ừm, thay bộ đồ rồi đến ngay.” Cô lấy cặp sừng hươu trên đầu xuống, xấu hổ cười một cái.

Tiêu Tiêu tẩy trang với tốc độ nhanh nhất, sau khi thay lại bộ đồ trước đó, thì được Viên Kha dẫn đi về phía hàng ghế đầu.

“Anh Đoạn.” Tiêu Tiêu khom lưng gọi khẽ vị khách quý đang tập trung tinh thần xem biểu diễn – Đoạn Mặc Ngôn.

Đoạn Mặc Ngôn hơi nghiêng đầu sang, cô nhếch môi cười một cái. Gương mặt tuần tú vì ngược sáng mà trở nên sâu kín, yên lặng nhìn cô một cái. Một tiếng động nhỏ bên này khiến một hàng ban lãnh đạo nhà trường đồng loạt quay đầu nhìn về phía người mới đến, Tiêu Tiêu bỗng dưng cảm thấy không được tự nhiên.

“.....Ngồi đi.” Đoạn Mặc Ngôn không nóng không lạnh vỗ vào chỗ trống bên cạnh. Đó là chỗ ngồi của Viên Kha.

“Em vẫn nên.....”

“Tổng giám đốc Đoạn, bạn học này chính là em gái của cậu à?”
Hiệu trưởng Cổ hỏi.

Đoạn Mặc Ngôn quay đầu qua thản nhiên giới thiệu: “Đúng vậy, em ấy là sinh viên năm ba khoa Tiếng Anh của trường ta, Tiêu Tiêu.”

“Chào hiệu trưởng, chào ban lãnh đạo ạ.” Tiêu Tiêu vừa nghe, vội lúng túng chào hỏi.

“Thì ra là Tiêu Tiêu.” Chủ nhiệm khoa Tiếng Anh ngồi cách hiệu trưởng Cổ một ghế nhớ ra cô, vội đứng dậy đi qua nói, “Hiệu trưởng, bạn học Tiêu Tiêu năm học trước là sinh viên ba tốt của trường ta đó, còn lấy được học bổng nữa, là một sinh viên vô cùng ưu tú của khoa chúng tôi.”

“Ra là vậy, bạn học Tiêu Tiêu, chào em.” Hiệu trưởng Cổ hòa nhã gần gũi nói. Ông không ngờ trong trường thế mà lại có em gái của Đoạn Mặc Ngôn.

“Chào hiệu trưởng ạ.” Tiêu Tiêu chào lại lần nữa.

“Mau ngồi xuống nào.”

Hiệu trưởng đại nhân cũng đã lên tiếng rồi, cô không thể không nghe nên liền ngồi xuống.

Ánh mắt của các lãnh đạo vẫn quái lạ như trước, Tiêu Tiêu cứng nhắc ngồi một lúc, hắng giọng, hơi nghiêng người nhẹ giọng nói: “Anh Đoạn, cảm ơn anh đã đến đây.”

“Hả?” Tiếng hợp ca của các sinh viên trên sân khấu khá lớn, cơ thể của Đoạn Mặc Ngôn cũng dịch về phía cô một chút.

Tiêu Tiêu chỉ có thể nói lại bên tai anh một lần nữa.

“Chẳng phải em kêu anh đến sao?” Đoạn Mặc Ngôn nói với giọng điệu bình tĩnh.

“Ừm..... Phải.” Tiêu Tiêu nghiêng đầu, nhìn anh chăm chăm, trên mặt hiện lên hai lúm đồng tiền thật sâu.

Đoạn Mặc Ngôn nhìn cô trong chốc lát, nhếch môi lên, “Cặp sừng hươu của em rất dễ thương.”

“Cám ơn.” Tiêu Tiêu ho nhẹ một tiếng, biểu diễn trên sân khấu thì không cảm thấy gì, bị anh nói như thế ngược lại có chút xấu hổ, cô cúi đầu kéo khóa kéo của chiếc áo khoác bông lên để che giấu.

“Lạnh à?” Nhiệt độ trong hội trường vừa phải, nhưng bên ngoài tuyết đang rơi nặng hạt. Huống chi vừa rồi cô còn đang mặc đồ biểu diễn mỏng manh thế kia.

“Một chút thôi, tí nữa là hết rồi.”

Đoạn Mặc Ngôn đột nhiên nắm lấy bàn tay ửng đỏ của cô, “Sao lạnh thế này?”

Tiêu Tiêu bỗng kinh ngạc, bàn tay nhỏ đã bị bàn tay lớn hơi thô ráp bao lấy trong lòng bàn tay. Bàn tay của đàn ông trời sinh đã thô dày cứng cáp hơn phụ nữ, nhưng lúc Nhiễm Huy nắm tay, cô không có cảm giác mạnh mẽ có lực như vậy, Đoạn Mặc Ngôn – người này, ngay cả nắm tay cũng mang theo sự khống chế mãnh liệt.

Tiêu Tiêu chợt đỏ cả mặt, “Anh Đoạn, em không sao.....”

“Lạnh như đá luôn rồi này.” Đoạn Mặc Ngôn vừa nói, vừa cầm tay cô đặt vào trong túi áo khoác ngoài của mình.

Hiệu trưởng Cổ thấy tình hình bên này, gương mặt giống như đang nghiêm túc xem biểu diễn mang theo vẻ hơi kinh ngạc quay sang, “Tổng giám đốc Đoạn, sao thế?”

“Tay của Tiểu Tiểu lạnh đến hồng mất rồi, tôi ủ ấm cho em ấy.” Đoạn Mặc Ngôn thẳng thắn vô tư nói.

Đầu tiên hiệu trưởng Cổ hơi sửng sốt, sau đó cười ha ha một tiếng, nửa đùa nửa dò xét nói: “Tổng giám đốc Đoạn đây thật sự là một ông anh tốt nha, chỉ là yêu thương như thế, bạn học Tiêu Tiêu chắc là khó mà tìm được bạn trai rồi đây!”

“Em ấy có bạn trai rồi.” Đoạn Mặc Ngôn nghiêng đầu sang hỏi Tiêu Tiêu, “Bạn trai em đâu?”

“Nhiễm Huy là nhân viên công tác bên bộ phận âm thanh, đang bận việc phía sau sân khấu ấy.”

“Bạn trai của bạn học Tiêu Tiêu cũng là sinh viên trường ta à?”

“Đúng ạ, hiệu trưởng, anh ấy là bạn cùng lớp của em, tên là Nhiễm Huy.” Vì muốn cho hiệu trưởng Cổ nghe rõ hơn, nên Tiêu Tiêu chỉ có thể dịch người đến phía trước ngực của Đoạn Mặc Ngôn cười nói. Chỉ là giới thiệu bạn trai mình cho ban lãnh đạo nhà trường cứ có cảm giác là lạ thế nào ấy.

Bỗng chốc dưới sân khấu vang lên tiếng vỗ tay cho màn biểu diễn đặc sắc trên sân khấu, hiệu trưởng Cổ đơn giản đáp lại một tiếng, rồi quay đầu lại vỗ tay theo hoàn cảnh, Tiêu Tiêu cũng muốn

vỗ tay, nhưng tay vẫn nằm trong túi giữ ấm nhân tạo không thể nào nhúc nhích được.

“Bạn học Tiêu Tiêu.” Giáo viên chủ nhiệm ở một bên khác gọi cô, Tiêu Tiêu quay đầu lại, chỉ thấy cô giáo chủ nhiệm xưa nay vô cùng nghiêm khắc lúc này lộ ra nụ cười thân thiết hiếm có, “Em đưa anh trai em đi xem chữ lưu niệm do chính tay thầy Đoạn viết chưa?”

Tiêu Tiêu chớp chớp mắt, lén lút siết chặt tay của Đoạn Mặc Ngôn, còn nhìn về phía anh cầu cứu, “Chữ lưu niệm chính tay viết.....”

Đoạn Mặc Ngôn nhận được tín hiệu, hiểu rõ tiếp lời, “Là chữ mà ông nội viết cho thư viện đó, anh xem qua ảnh chụp rồi.”

Thầy, thầy Đoạn Đình Chi là ông nội anh ấy? Tiêu Tiêu tròn mắt líu lười, vậy ba của anh ấy chẳng phải là.....Woa... Thật là kinh người mà.....

Thấy dáng vẻ ngờ nghệch của cô, Đoạn Mặc Ngôn bật cười, không tự chủ dùng ngón cái xoa xoa mu bàn tay của cô.

Tiêu Tiêu cả kinh, rút tay lại theo bản năng. Đoạn Mặc Ngôn quái lạ nhìn sang, cô lúng túng cười, “Em hết lạnh rồi, cảm ơn anh Đoạn.”

KHÔNG GẶP KHÔNG NÊN DUYÊN

Độc Độc
dtv-ebook.com

Chương 11

Buổi biểu diễn kết thúc mỹ mãn, Nhiễm Huy vừa nhận được tin nhắn của Tiêu Tiêu vội vàng chạy đến bắt tay chào hỏi với ban lãnh đạo nhà trường, quả thật không thể không mừng thầm. Tiêu Tiêu đã đi giúp bọn trẻ ở viện phúc lợi ra về, đợi cô hết bận, Đoạn Mặc Ngôn và Nhiễm Huy đã cùng với các lãnh đạo tách ra rồi. Tiêu Tiêu thật sự dẫn Đoạn Mặc Ngôn đến trước cửa thư viện trường, chỉ cho anh khối đá hiếm trên đồng tuyết, trên đó chính là hai chữ “Thư Viện” được viết theo lối chữ thảo do thầy Đoạn đề tên. Nhiễm Huy biết được sự thật, còn kinh ngạc hơn so với Tiêu Tiêu.

“Anh Đoạn này, thầy Đoạn quyên góp hỗ trợ xây dựng tòa thư viện này là niềm kiêu hãnh của sinh viên trường chúng em đó, sách ở trong này còn đầy đủ hơn cả trong thư viện thành phố nữa, hơn nữa còn có rất nhiều sách gốc hiếm có, rất nhiều sinh viên trường khác đều ngưỡng mộ bọn em đó nha.” Tiêu Tiêu nói, ngay sau đó cười rạng rỡ nói tiếp, “Anh nói cảm ơn thầy Đoạn giúp bọn em nhé.”

“Anh sẽ mà.” Đoạn Mặc Ngôn gật đầu, thấy mũi của Tiêu Tiêu bị đông cứng đến đỏ ửng lên, “Được rồi, hôm nay không còn sớm nữa, các em về kí túc xá đi.”

Thấy anh muốn rời khỏi, Tiêu Tiêu vội gọi anh lại, “Anh Đoạn, em muốn xin lỗi anh.”

Đoạn Mặc Ngôn nhướn mày.

Tiêu Tiêu nhìn Nhiễm Huy, lại quay trở lại nói: “Chuyện vé máy bay lần trước, là em quá không biết điều, lãng phí ý tốt của anh, em xin lỗi.”

Đoạn Mặc Ngôn gật đầu, yên lặng trong chốc lát, nghiêm túc hỏi: “Là vì anh đã làm tổn thương lòng tự trọng của em sao?”

“Em.....” Tiêu Tiêu há miệng, phát hiện có một số lời nói thật sự không dễ dàng nói ra. Cô nhìn Nhiễm Huy ra ám hiệu, ý bảo muốn nói chuyện riêng với Đoạn Mặc Ngôn.

Nhiễm Huy tuy không mấy tình nguyện, nhưng vẫn đi sang một bên.

Tiêu Tiêu cúi đầu dẫm lên tuyết, im lặng một lúc, mới ngẩng đầu lên nói: “Em, ách, em biết em có vẻ như hơi làm kiêu, đi ra ngoài chơi đều do anh mời, em thấy ngại lắm, bây giờ ngay cả vé máy bay anh cũng mua giúp bọn em luôn, em lại càng.....” Cô nhìn anh, “Em, ừm, cảm thấy anh Đoạn là một người tốt, em hi vọng có thể duy trì tình bạn này với anh, em thật sự rất dễ ý, nên, em không muốn bọn em ỷ lại vào anh quá nhiều, đặc biệt là về mặt tiền bạc, như vậy, không tốt.....”

Đoạn Mặc Ngôn nhú mày tỏ vẻ không hiểu, “Tâm tư của mấy cô gái nhỏ các em khó đoán quá, Tiểu Tiểu, khi em đối mặt với anh không cần suy nghĩ quá nhiều, chỉ cần em vui là tốt lắm rồi.” Anh dừng lại một chút, “Anh có tiền hơn em, đây là sự thật, tiền đối với anh mà nói không hề quan trọng, không cần phải vì tiền của ai nhiều hơn mà cảm thấy lo lắng, em có rất nhiều thứ so với sự giàu có của anh, chỉ là em không phát hiện ra thôi.”

Tiêu Tiêu nhìn anh chăm chú, hai lúm đồng tiền lún sâu vào, “Anh Đoạn, anh tốt thật đó. Sau này em sẽ chú ý hơn.”

“Được rồi, anh kêu Viên Kha đưa lại vé máy bay cho hai người.”

“Không, không cần đâu, chuyện có thể tự lập cánh sinh, bọn em vẫn hi vọng tự mình làm lấy.”

Đoạn Mặc Ngôn nhìn cô nhóc nhỏ này quả thật là càng thêm sâu mà, vừa rồi nói cũng như không.

Thấy vẻ mặt khốn quẫn không hề che giấu của anh, Tiêu Tiêu không nhịn được phì cười, bây giờ cô có chút hiểu ra rồi, lần trước anh ấy không phải cố ý nói ra những lời như thế anh ấy chỉ là EQ thấp mà thôi. Hôm nay anh ấy đến đây, đã chứng tỏ thái độ của anh ấy rồi.

“Anh Đoạn, tấm lòng của anh, em xin nhận, thật sự cảm ơn anh nhiều lắm.” Tiêu Tiêu cười tươi như hoa.

Đoạn Mặc Ngôn không biết vì sao cô lại cười lên, anh sớm đã bỏ cuộc với chuyện suy đoán rồi. Cô gái này có chuyện hay không có chuyện đều cười được cả, hiểu được cô ấy sẽ tổn thương rất nhiều tế bào não.

Tóm lại, cô ấy cười là được rồi. Đoạn Mặc Ngôn chỉ cảm thấy có một dòng nước mát chảy trong cơ thể, môi khẽ cong lên.

Hai người đưa mắt nhìn theo Viên Kha chở Đoạn Mặc Ngôn về, Nhiễm Huy hỏi Tiêu Tiêu lúc này nói gì, Tiêu Tiêu nói đại khái với anh, Nhiễm Huy vừa nghe bọn họ đã giải quyết mâu thuẫn, cười đến không ngậm miệng lại được, anh ôm chầm lấy cô, hôn một cái lên má cô, “Tiểu Tiểu, em lợi hại quá, ngày tháng tốt đẹp của chúng ta

sắp bắt đầu rồi!” Bối cảnh của người đó sâu như vậy, lại coi trọng anh với Tiêu Tiêu như thế, ngày tháng thăng quan tiến chức còn cách bọn họ bao xa nữa chứ?

“Đã nói là không được nghĩ như thế rồi mà.” Tiêu Tiêu không đồng tình chau mày lại.

“Đúng đúng đúng, không nghĩ như thế, không nghĩ như thế.”
Nhiễm Huy cười toe toét phụ họa.

Tiêu Tiêu chỉ cảm thấy đã bỏ xuống tảng đá trong lòng, hát ngâm nga trở về kí túc xá, ai biết vừa mở cửa, chỉ thấy năm cô bạn cùng phòng của mình và mấy cô bạn phòng khác đang vây lại thành vòng tròn bàn tán sôi nổi, thấy cô về đều đồng thời im lặng, tầm mắt đồng loạt bắn qua.

“Tiểu Tiểu!”

“Có mặt!” Tiêu Tiêu bị tiếng kêu đồng thanh mang theo không khí thăm vắn làm cho hết hồn, dựa sát vào cánh cửa không dám đi lên phía trước.

Lão tứ, lão ngũ trong kí túc xá bước lên phía trước không nói lời nào trái phải mỗi người nhấc một bên, đề cô ngồi xuống chiếc bàn dài ở giữa phòng, bốn phía lập tức vây lại thành một vòng, chị hai mở đèn pin trên di động rọi về phía cô, “Thành thật khai báo đi!”

Tiêu Tiêu bị rọi vào nheo mắt lại, thật là có cảm giác như bị ép hỏi vậy, “Khai báo gì chứ?”

Các cô gái lập tức ồn ào lộn xộn hỏi tới tấp,

“Anh chàng đẹp trai đó là ai?”

“Cậu với anh chàng cao đẹp giàu kia có quan hệ gì?”

“Tại sao cậu lại ngồi trên hàng ghế của ban lãnh đạo?”

“Sao giờ này cậu mới về?”

“Cậu ăn cơm chưa?”

Mọi người đồng loạt nhìn về phía người đưa ra câu hỏi không ăn nhập gì – lão đại của kí túc xá, lão đại vô tội nói: “Thì các cậu hỏi hết cả rồi, mình chỉ có thể hỏi câu này thôi.”

Tiêu Tiêu đập bàn bật cười ha hả lên.

“Cậu đừng có cười, thành thật chút đi!” Chị hai lớn tiếng nói.

Tiêu Tiêu nhìn lão nhị đang nhập vai, “Chị hai à, cậu không học hệ công an thật là uổng phí nhân tài mà, nếu không khoa diễn kịch chuyện nghiệp cũng được đấy.”

“Nhanh lên đi đừng có đáng trống lãng nữa, bọn mình đều tò mò muốn chết rồi nè, anh chàng đẹp trai đó rốt cuộc là có thân phận gì?” Một bạn học phòng bên cạnh tóm lấy cô dùng sức lắc lắc.

Tiêu Tiêu giơ tay đầu hàng, “Mình nói mình nói, anh ấy là một người anh mà mình quen lúc đi làm thêm, chính là anh Đoạn mà mình từng nói với mọi người đó, anh ấy là tổng giám đốc của một công ty khoa học kỹ thuật, hôm nay đến xem chương trình biểu diễn của trường ta.”

“Thì ra anh ấy chính là anh Đoạn mà cậu hay kể hả!” Các chị em trong kí túc xá tuy đều biết cô có quen một người bên ngoài xã hội, thường xuyên ra ngoài ăn cơm các thứ, nhưng không ngờ lại là một

nhân vật đẹp trai phong độ như thế, còn là tổng giám đốc của công ty khoa học kỹ thuật nữa? Có nói quá không vậy?

“Tổng giám đốc công ty! Anh mấy mới bao nhiêu tuổi chứ? Khoảng ba mươi không?”

“Hai mươi sáu.”

“Wow—” Một đám con gái háo sắc chịu không nổi cảm thán liên tục.

“Vậy quan hệ của cậu với anh ấy là gì, bên bờ thứ hai của cậu hả?”

“Nói bậy gì đó?”

“Mình có nói bậy đâu? Mình ở trên sân khấu rõ ràng thấy hai người có hành động mờ ám, anh ấy còn để tay của cậu vào túi áo nữa mà!”

“Lúc đó anh ấy nói tay của mình lạnh, tốt bụng ủ ấm dùm mình thôi.”

“Thôi đi! Thế giới bây giờ ấy à, nắm tay thôi đã có thai rồi đấy cậu không biết sao?”

“Loài người ơi, các người thật là xấu xa.” Tiêu Tiêu nói thầm.

“Tiểu Tiểu, không phải bọn mình tra hỏi cậu, mà nói thật đi, có phải anh ấy có ý với cậu không?” Lão tứ hỏi.

“Không có, mình xin các cậu luôn ấy, đừng có nói bậy nữa, anh ấy với Nhiễm Huy cũng là bạn bè, hơn nữa anh ấy có vợ chưa cưới rồi.”

“Vợ chưa cưới chưa phải là vợ, đừng lo, nếu như anh ấy có ra tín hiệu với cậu, thì mau mau quăng Nhiễm Huy đi cặp với anh ấy đi.” Lão tứ xem ra còn kích động hơn cô, “Nhiễm Huy tuy là không tệ, nhưng so với anh Đoạn của cậu, thì khoảng cách cứ như một trời một vực ấy.”

Tiêu Tiêu nhú chặt mày, “Anh ấy rất tốt, nhưng bọn mình không phải loại quan hệ đó, cũng sẽ không trở thành kiểu quan hệ đó.”

Lão tứ nhìn cô với vẻ mặt trẻ nhỏ khó dạy, “Cậu đó, người phải hướng chón cao mà đi, nước thì nhằm chỗ thấp mà chảy, coi như không phải loại quan hệ đó, thì cũng có thể tạo điều kiện để trở thành mối quan hệ đó mà, đừng cố chấp thế.”

“Tiểu Tiểu thế này gọi là trong sáng, đâu có thực tế giống như cậu vậy.” Lão đại kí túc xá nói.

“Cậu ấy thế này là ngây thơ thì có.”

“Mặc kệ là thế nào, mình với anh Đoạn là tình bạn cách mạng đơn thuần, bây giờ là vậy, tương lai cũng sẽ như vậy.” Tiêu Tiêu nói chắc chắn.

Hai ngày sau tết Nguyên Đán, Tiêu Tiêu được nghỉ lễ, ở lại nhà của cô dưỡng hai ngày, chuẩn bị hành lí về quê. Một đêm trước khi cô đi về, cô Tiêu đã đóng gói một ít đặc sản để cô mang đi cùng. Tiêu Tiêu nhìn bao lớn bao nhỏ kêu gào xách không nổi nữa rồi.

“Không sao, ngày mai cô tiễn cháu ra trạm xe lửa, về đó kêu ba cháu ra bến xe đón cháu là được rồi.”

Tiêu Tiêu nhếch môi, không nói gì.

Cô Tiêu nhìn cháu gái, cười một cái rồi nói: “Có lẽ chúng ta nên gọi ba cháu lên đây đón năm mới, dù sao trong nhà cũng chỉ có hai cha con cháu.”

“Bọn cháu tốt lắm, trong nhà còn có họ hàng lui tới mà, với lại, hai mươi chín bọn cháu còn phải đi cúng tất niên cho mẹ nữa.”

“Ừm.” Cô Tiêu khẽ thở dài một tiếng, nắm lấy tay Tiêu Tiêu, “Về nhà trò chuyện với ba cháu nhiều một chút, tán gẫu này kia, trong lòng ông ấy vẫn thương yêu cháu, chỉ là không biết thể hiện như thế nào thôi.”

Tiêu Tiêu gật đầu. Câu nói này cô đã nghe từ nhỏ đến lớn, ông nội, ông ngoại, bà ngoại của cô, còn có tất cả bà con họ hàng đều nói như thế.

Hai mươi tháng chạp, Tiêu Tiêu về đến thành phố H, nơi cô lớn lên từ nhỏ. Cô xuống xe lửa, không gọi điện bảo ai đến đón cả, một thân một mình khiêng bao lớn bao nhỏ lên xe buýt, xe chạy khoảng hơn bốn mươi phút, cô đã đến trước cửa nhà.

Sau khi đổ mồ hôi đầy người xách một đồng đồ lên tới lầu sáu, Tiêu Tiêu lấy chìa khóa nhà ra mở cửa. Trong nhà không có ai, vẫn vắng lặng như xưa, dường như tất cả vết tích đều dừng lại vào hai mươi năm trước.

Một năm không về nhà, trong phòng bếp chất đầy chén đĩa chưa rửa, dưới đất trái một miếng rác phải một miếng rác, trên sofa toàn là quần áo và báo chí vứt lung tung, nếu không phải lịch treo

tường cho thấy đã qua một năm, thậm chí cô còn nghi ngờ rằng mình đã trở về vào ngày này của năm ngoái.

Tiêu Tiêu quét dọn căn phòng của mình, trải giường gọn gàng, cầm máy sưởi sưởi hong ấm tấm chăn đã một năm chưa dùng qua. Cô quét dọn căn nhà từ trong ra ngoài một lần, khi cô mới vừa loay hoay kết thúc công việc, cánh cửa được mở ra lần nữa, cha của Tiêu Tiêu, Tiêu Hoành Nhân trở về. Năm nay ông ấy chỉ mới bốn mươi lăm tuổi, có thể nhìn ra thời trẻ là một chàng trai anh tuấn, nhưng bây giờ đầu tóc đã bạc phơ, già dặn như một ông cụ sáu mươi tuổi.

“Ba.” Hai cha con đối diện nhau, Tiêu Tiêu cứng nhắc kêu một tiếng.

“Ừ, về rồi hả?”

“Dạ.”

Rất nhanh hai người đã kết thúc đoạn đối thoại ngắn ngủn, người cha đi vào phòng bếp, cô con gái thì tiếp tục làm chuyện của mình.

Không lâu sau Tiêu Hoành Nhân đã làm xong hai món ăn đơn giản, một tay bưng một đĩa đặt lên bàn cơm đầy đồ đạc lộn xộn, “Ăn cơm đi.”

“Dạ.” Tiêu Tiêu bỏ lại công chuyện đang làm, đi rửa tay, rồi rửa hai bộ chén đĩa sạch sẽ ra, bới cho mỗi người một chén cơm, yên lặng ăn cơm.

Một bữa cơm hai người không ai nói một câu, tựa như Tiêu Tiêu không phải vừa mới trở về từ trường đại học, mà Tiêu Hoành Nhân

cũng chẳng phải một năm chưa gặp con gái của mình, đã quen với việc..... nhìn mà như không thấy.

KHÔNG GẶP KHÔNG NÊN DUYÊN

Độc Độc
dtv-ebook.com

Chương 12-1

Tiêu Hoành Nhân ăn xong trước, rót một ly trà uống hết liền đi vào phòng, nghe được một tiếng cạch vang lên từ cánh cửa, Tiêu Tiêu khẽ thở phào một hơi.

Cô ăn cơm xong rồi, một mình tiếp tục dọn dẹp căn nhà sạch sẽ, rồi cô đi tắm, tóc còn chưa khô, đã mệt mỏi ngã xuống chần đệm đã trải sẵn, hít một hơi thật sâu rồi lại thở ra. Cô nhìn chằm chằm trần nhà vì bị ẩm ướt mà bong tróc ra thật lâu, mãi cho đến khi di động vang lên, cô mới ngồi bật dậy.

Là Nhiễm Huy gọi tới, anh muốn xác nhận xem cô đã an toàn về đến nhà chưa, lúc này Tiêu Tiêu mới nhớ ra mình còn chưa báo bình an cho anh và cô của cô. Cô nói với anh vài câu đơn giản, rồi muốn gọi cho cô Tiêu, mới phát hiện ra Đoạn Mặc Ngôn thế mà cũng gọi điện đến.

Thời gian là khoảng hai tiếng trước, cô để di động trong ba lô nên đã lỡ mất. Vốn muốn gọi lại, nhưng nhớ ra anh ấy nói hai này nay anh ấy sẽ ở nước ngoài, vì vấn đề chênh lệch thời gian, cô vẫn là nhắn một tin báo bình an mà thôi. Thuận tiện vào xem vòng bạn bè một chút, cô nghĩ ngợi một hồi, đăng một tấm hình tự chụp bản thân trên chuyến xe lửa chật chội, còn kèm theo tựa đề: [Lệnh trời giao trách nhiệm lớn lao cho kẻ này, nhất định phải bắt cô ấy chen chúc

trên chuyến xe đường dài trong nước..... Được rồi, thì tôi tự chuốc lấy cực khổ vậy. *thở dài* *thở dài*]

Hai giờ sáng Đoạn Mặc Ngôn vẫn đang chơi bài với bạn, nghe thấy một tiếng tính tong, ném xuống đôi át trong tay, mở di động ra nhìn chăm chú vào dòng tin nhắn không được mấy chữ, ra khỏi giao diện lại vào xem bài đăng của người bạn duy nhất trong vòng bạn bè.

Anh tập trung tinh thần nhìn chăm chăm vào bài đăng một lúc lâu, bất chợt phát ra một tiếng cười phì từ mũi. Không biết vì sao, anh lại hiểu được câu nói mang hàm ý phức tạp của Tiêu Tiêu.

Một cô gái kì quặc.

“Anh đang xem gì thế?” Bạn chơi bài tò mò khi thấy anh hiếm khi có tâm trạng vui vẻ.

“Không có gì.” Đoạn Mặc Ngôn cất di động vào.

Từ khi Tiêu Tiêu về nhà, cũng không thường ăn cơm ở nhà, bởi vì qua năm mới cũng là ngày tốt để bạn bè năm năm bốn bề tụ tập lại với nhau, còn có hai cô bạn thân của cô là Tô Vi và Đồng Dĩ Diệc cũng trở về, thậm chí có khi ngay cả giữa trưa cũng kêu cô ra đi ăn.

Tuy trời rất lạnh, nhưng cô vẫn tình nguyện mỗi ngày đều ra ngoài, bởi vì ở trong nhà, chỉ có thể lặng im đối mặt với ba mà thôi.

Hai mươi chín tháng chạp, hai cha con nhà họ Tiêu đến núi tổ cúng tất niên cho ông bà tổ tiên và mẹ của cô, lăn qua lăn lại hết một ngày mới về, Tiêu Tiêu lấy con gà đã cúng tổ ra nấu, bung cái nồi lẩu ra đặt lên bếp điện từ trên bàn ăn, cô đi đến trước cửa phòng

ngủ đã đóng chặt, muốn gõ cửa gọi ba ra ăn cơm, lại mơ hồ nghe được tiếng khóc.

Đúng, là tiếng khóc. Từ khi cô có ký ức, mỗi lần ba đi thăm mộ mẹ, lúc về đều sẽ đau đớn khóc một trận.

Ông ấy yêu mẹ, rất sâu sắc, rất yêu bà ấy. Vậy mà ông ấy yêu mẹ bao nhiêu, thì lại hận cô bấy nhiêu.

Bởi vì cô chính là kẻ tội đồ dẫn đến cái chết của mẹ. Do cô nên mẹ chết vì sinh khó, ngày sinh nhật của cô, cũng chính là ngày giỗ của mẹ.

Bản thân lúc nhỏ không hiểu vì sao người ta ai cũng có mẹ, mà cô lại không có, khi cô quay đầu sang hỏi ba, thì nhận được một ánh mắt hung tợn khác thường và một cái tát không hề nương tình. Nếu mà lúc đó ông nội qua đời rồi, thì có thể cô sẽ bị đánh chết cũng không chừng. Sau này khi lớn lên dần dần, cô mới hiểu ra, mình không chỉ không có mẹ, mà cha thì có cũng như không. Ở trong nhà của cô, trước nay chưa từng có cái gọi là cha nghiêm cha hiền, ông ấy không quan tâm thành tích của cô ra sao, sức khỏe của cô thế nào, chỉ là làm tròn nghĩa vụ của mình như một cái máy. Cô đã từng lầy lòng, đã từng cẩn thận, cũng đã từng gây gỗ, lúc nghiêm trọng nhất thậm chí còn bỏ nhà đi, nhưng chẳng có tác dụng gì cả, cũng ngay lúc đó, từ miệng của cậu, cô mới biết được sự thật tàn khốc rằng mình chính là kẻ giết chết mẹ, cô gần như sụp đổ. Từ đó không bao giờ gây gỗ với ba nữa, chỉ duy trì quan hệ máu mủ lạnh lẽo thế này.

“.....Ba, ăn cơm thôi”

“Ăn một mình đi!” Tiêu Hoành Nhân quát lớn một tiếng.

Hốc mắt Tiêu Tiêu nóng lên, quay đầu nhìn sang nồi lẩu còn đang bốc hơi nóng trên bàn, chậm rãi đi qua đó bấm tắt bếp điện từ đi, cầm chìa khóa mở cửa nhà ra.

Ai ngờ vừa mở cửa, lại thấy ông anh hàng xóm Tống Hiếu Nhiên ở nhà đối diện đột nhiên đứng ngoài cửa sắt.

“Anh Hiếu Nhiên.” Tiêu Tiêu cực kỳ kinh ngạc, dùng sức chớp chớp mắt ép cho nước mắt đã dâng lên trong hốc mắt trở về.

“Tiểu Tiểu, đã lâu không gặp.” Tống Hiếu Nhiên mặc một chiếc áo khoác màu xanh lam phẳng phiu, chăm chú nhìn cô xuyên qua cánh cửa sắt, trong giọng nói mang theo chút hoài niệm.

Tiêu Tiêu khó tin mở cánh cửa sắt ra. “Sao anh lại ở đây thế?” Chẳng phải anh ấy đang ở nước ngoài sao?

“À, bọn anh về đây ăn tết.”

“Bác gái bọn họ cũng về luôn hả?” Thật ra gia đình họ Tống hai năm trước đã dọn đến thành phố Q sống trong căn nhà lớn mà Tống Hiếu Nhiên mua.

“Phải, đến đây nào, mấy cái này là cho nhà em đó, chú Tiêu có ở nhà không?”

“Ờ, cảm ơn anh.....” Tiêu Tiêu nhìn vào trong nhà, hơi khó xử.

Tống Hiếu Nhiên nhìn phòng ăn với nồi lẩu ở sau lưng cô, chợt hỏi: “Em muốn ra ngoài à?”

“À, ừ..... Em đi mua nước tương.”

“VẬY anh đi cùng em.” Tống Hiếu Nhiên để đồ vào trong nhà, làm một động tác mời với cô.

“HẢ, không cần đâu.....”

“Không sao, anh cũng đang muốn xuống đi dạo lòng vòng, dù sao cũng mấy năm rồi chưa về đây.”

Thế là vài phút sau, Tiêu Tiêu và Tống Hiếu Nhiên im lặng đi về phía siêu thị ở gần đó, hiển nhiên cô còn chưa thoát khỏi tâm trạng phức tạp trong lòng.

Bởi vì đối với cô, Tống Hiếu Nhiên không chỉ đơn giản là anh trai hàng xóm, anh ấy còn là mối tình đầu của cô nữa.

Hai nhà Tống – Tiêu đối diện nhau, đàn ông của hai gia đình cũng làm việc cùng một đơn vị, vì thế mà thường xuyên qua lại với nhau, chuyện gia đình cô nhà họ Tống cũng biết rất nhiều, đặc biệt là anh trai Tống Hiếu Nhiên lớn hơn cô chín tuổi chơi với cô từ nhỏ đến lớn, bọn họ từng rất thân thiết, sự ngăn cách giữa cô với ba, anh ấy đều biết hết, cũng chính anh ấy là người đã cho cô niềm an ủi và sự động viên trong lúc cô yếu đuối nhất, mới làm cho cô không đến mức tự sa ngã. Sau khi lên trung học, cô phát hiện tình cảm của mình, yêu thầm anh ấy hơn ba năm dài, vào ngày biết được điểm tốt nghiệp trung học, anh đặc biệt đến giúp cô điền nguyện vọng, thật không dễ dàng gì cô mới tỏ tình với anh, trả lời cô lại là một tiếng thờ dài. Qua mấy ngày, anh đưa cô bạn gái về ra mắt cha mẹ dẫn đến trước mặt cô, bảo cô kêu một tiếng “chị dâu”.

Năm ấy cô mười tám tuổi lại nếm được nỗi đau khi thất tình.

“À..... Chị dâu cũng về luôn ạ?” Thở ra một làn khói trắng, Tiêu Tiêu nhẹ giọng hỏi. Cô không biết qua hai năm rồi gặp lại Tống Hiếu Nhiên rốt cuộc là có tâm trạng gì, tóm lại là rối như tơ vò.

Tống Hiếu Nhiên kéo áo khoác khép lại, cười khẽ nói: “Em không có chị dâu nữa, chia tay rồi.”

“Hả?” Hai năm trước anh ấy giới thiệu bạn gái cũng là lần cuối bọn họ gặp nhau, nhưng lúc đó bọn họ trông có vẻ ân ái lắm mà, “Sao vậy anh?”

“Tính cách không hợp chứ sao.” Tống Hiếu Nhiên hời hợt nói, “Em thì sao, có bạn trai chưa?”

Tiêu Tiêu ngượng ngùng cười cười, gật đầu một cái.

“Ô?” Tống Hiếu rõ ràng có chút kinh ngạc, “Không ngại cho anh xem ảnh chứ?”

Tiêu Tiêu suy nghĩ một hồi, mở di động lên, màn hình chính là ảnh cô với Nhiễm Huy chụp chung.

Tống Hiếu Nhiên đẩy cặp kính không gọng lên, nhìn một lúc rồi trả lại cho cô, “Cũng được, nhìn có hơi giống anh đấy, chỉ là không đẹp trai bằng anh thôi.”

Tiêu Tiêu cười khẽ, “Anh Hiếu Nhiên đây đẹp trai rạng ngời hào hoa phong nhã phong độ ngất trời, ai mà có thể hơn anh được chứ.”

“Con nhóc xảo trá này, gan vẫn còn lớn đấy nhỉ, dám chọc anh đây hả!” Tống Hiếu Nhiên ôm lấy cổ của cô, trở tay véo lên mặt cô.

Thuở thiếu thời bọn họ cũng thường chơi đùa như thế, Tiêu Tiêu đung vào lồng ngực của anh, cười hì hì ra tiếng.

***

Đêm ba mươi, hai cha con Tiêu Tiêu và Tiêu Hoành Nhân cùng nhau trải qua đêm giao thừa. Bên ngoài vang lên tiếng pháo lụp bụp, tiếng ti vi trong nhà cũng rất lớn, có vẻ như gia đình này cũng rất náo nhiệt. Ngoại trừ không có tiếng nói chuyện.

Tiêu Tiêu chuẩn bị ba món ăn đặt trên bàn, Tiêu Hoành Nhân bày sẵn chén đĩa cho người vợ đã khuất, còn rót thêm một ly rượu, cũng rót cho bản thân một ly.

Tiêu Tiêu bới cơm, hai người yên lặng ăn cơm như bình thường vẫn vậy.

Kể từ khi ông nội mất ba năm trước, hằng năm đây là ngày mà cô thấy khó chịu nhất. Nhà nhà đều vô cùng náo nhiệt, chỉ mỗi nhà cô là không khí chết chóc nặng nề. Cô thậm chí còn không dám nghĩ ngợi nhiều, cô sợ suy nghĩ đó sẽ khiến cô mất ngủ.

Rõ ràng một bàn thức ăn phong phú, nhưng cô chỉ và xong một chén cơm coi như hoàn thành nhiệm vụ, rồi cất chén đĩa của mình vào phòng bếp, cô trở ra phòng khách ngồi xuống, mắt nhìn chằm chằm người dẫn chương trình đang đọc báo cáo chuẩn bị cho hoạt động của đêm cuối năm, nhìn môi của anh ta mấp máy, nhưng đã nói gì thì cô lại không rõ.

Tiêu Tiêu liếc nhìn đồng hồ, bảy giờ năm mươi phút, đợi đến khi đêm giao thừa kết thúc, còn hơn bốn tiếng đồng hồ nữa, cô có thể kiên trì lâu đến vậy không, cô không biết. Bởi vì giống như lời

nguyên vậy, đêm giao thừa mỗi năm, bọn họ luôn kết thúc bằng tiếng cãi vã và tiếng khóc của cô.

Tiêu Hoành Nhân vẫn đang yên lặng uống rượu nhấm nháp đồ ăn trên bàn cơm.

Trong nhà tựa như có máy hút chân không đang rút không khí ra vậy, Tiêu Tiêu chỉ cảm thấy tức ngực không thôi, đứng dậy muốn đi mở cửa sổ ra, chợt nghe tiếng gõ cửa vang lên.

Cô lấy làm lạ mở cửa ra xem, chỉ thấy Tống Hiếu Nhiên tay cầm bình rượu mặt cười rạng rỡ đứng bên ngoài cửa, “Anh đến tìm chú Tiêu uống rượu.”

Tiêu Hoành Nhân nghe tiếng ngạc nhiên thò đầu ra dò xét, chợt cười nói: “Là Hiếu Nhiên hả, mau vào đây!”

“Chú Tiêu, chúc mừng năm mới!”

“Chúc mừng năm mới!”

Tiêu Tiêu chuẩn bị cho Tống Hiếu Nhiên một bộ chén đĩa, lấy thêm một ly rượu cho anh.

Hiếu Nhiên ngược mắt nhìn cô, “Em cũng đến làm một ly đi?”

“Em pass.” Tiêu Tiêu cười cười, “Nhưng mà em phải đi kính bác Tống và bác gái một ly.” Nói rồi cô lại cầm một cái ly bước nhanh ra khỏi cửa.

Tiêu Hoành Nhân và Tống Hiếu Nhiên cạn một ly, liền nghe thấy tiếng Tiêu Tiêu nhiệt tình chào hỏi với mẹ Tống vừa ra mở cửa,

Tổng Hiếu Nhiên rót đầy cho ba Tiêu, cười khẽ một tiếng nói: “Tiểu tiểu trưởng thành rồi.”

Tiêu Hoành Nhân im lặng một lúc, gật đầu: “Đúng vậy.”

KHÔNG GẶP KHÔNG NÊN DUYÊN

Độc Độc
dtv-ebook.com

Chương 12-2

Đoạn Mặc Ngôn ngồi ở một góc trong ngôi nhà tổ của nhà họ Đoạn, gác chân lên ghế dựa, yên tĩnh cầm máy tính bảng mà xem. Vốn là anh phải ở New York kí hợp đồng với khách hàng, lại bị mẹ đại nhân đích thân mời về đây. Ngoài sảnh lớn cách đó không xa người nhà đang tụ tập, người lớn trẻ nhỏ bày ra mấy cái bàn lớn, tiếng nói cười tiếng cụng ly, tiếng vui đùa của trẻ con hòa vào nhau, cực kỳ náo nhiệt, anh lại giống như nhà sư ngồi thiền thờ ơ lặng thinh.

Ngón tay của anh lướt lên lướt xuống, đang xem tài liệu chi tiết của Tiêu Tiêu. Lúc mẹ cô dạy học tình nguyện ở vùng núi vì sinh cô khó nhọc mà qua đời, cha cô đổ hết mọi tội lỗi lên người cô, đối với cô vẫn luôn làm như không nghe không thấy..... Anh có chút kinh ngạc, vốn tưởng rằng cô gái như cô nhất định có một gia đình hòa thuận, thuận buồm xuôi gió, không ngờ thế mà lại sinh trưởng trong một gia đình đơn thân rạn nứt thế này. Cô không trở thành một cô gái có vấn đề đã là điều may mắn nhất trong nỗi bất hạnh rồi, sao còn có thể vui tươi rạng rỡ thế này? Anh nhớ trong nhà bọn anh có một cô em họ, cha mẹ li hôn, mỗi người đều có gia đình riêng, đối xử với con bé cũng coi như không tệ, mà đã quậy đến mức phải đi khám bác sĩ tâm lí rồi, ngày nào cũng buồn khổ làm lì như cả thế giới nợ nó vậy.....

“Mấy người ai nấy đều giả vờ giả vịt làm gì chứ! Chẳng phải mấy người không muốn thấy tôi sao, tôi đi ngay bây giờ, để mấy người khỏi phiền lòng!” Nghĩ tới ai thì người đó lên tiếng, Đoạn Mặc Ngôn ngược mắt lên, nhìn về phía cô em họ đập cái ly rồi khóc lóc bỏ chạy, nhú mày, lại rũ mắt xuống nhìn gương mặt tươi cười trong máy tính bảng, dùng ngón trỏ ấn ấn lên lúm đồng tiền trên màn hình.

Hạ Dung là vợ chưa cưới của anh nên cũng có mặt trong đêm đoàn viên của nhà họ Đoạn, hơn nữa mọi mặt đều suôn sẻ, rất được người nhà họ Đoạn yêu thích. Cô ta đã ngà ngà say cầm lấy ly rượu nho đi tới, “Haiz, em họ của anh tội nghiệp thật đấy, nghe nói khi con bé còn nhỏ tuổi đã bị ép phải đi khám bác sĩ tâm lý rồi hả?”

Đoạn Mặc Ngôn không bình luận gì thêm.

Quả nhiên là đề tài này không thể khơi dậy hứng thú của anh, Hạ Dung ngồi xuống cạnh anh, nhìn người chồng chưa cưới qua năm mới mà vẫn mặc toàn thân màu đen, nhưng lại giống như một cái hố đen thu hút tầm nhìn của người khác, khẽ nhấp một hớp rượu, “Gia đình anh đều đang ăn mừng năm mới, một mình anh ngồi ở đây, cũng lạc loài quá đi?”

“Không cần em bận tâm.”

Hạ Dung bĩu môi, “Không phải anh thích náo nhiệt sao?” Bình thường anh gần như mỗi tối đều lăn lộn trong các kiểu sống về đêm, không đến một hai giờ sáng thì tuyệt đối sẽ không dọn đường về nhà, thế nhưng anh lại ghét tết đến, mẹ của anh nói anh đã ba năm không ở nhà đón năm mới rồi, hơn nữa mỗi năm đều bận việc ở nước ngoài, dường như cố ý tránh đi vậy.

Đoạn Mặc Ngôn lật sang trang khác. Anh thích náo nhiệt, nhưng không thích kiêu náo nhiệt toàn dân thế này. Tất cả mọi người đều cười ngu ngơ, đến chỗ nào cũng chúc mừng, một tỷ mấy người giống như bị tẩy não vậy, vì một ngày như thế mà buộc mình vui vẻ. Nếu như có máy thăm dò tình cảm, thì trên trời có thể xuất hiện lốc xoáy tình cảm khổng lồ mất. Khổng lồ đến mức khiến người ta thấy ghét.

“Chúng ta cùng nhau qua đó chúc ông nội một ly đi.”

“Không đi.”

“Anh.....” Hạ Dung tức đến mức thiếu chút nữa trợn trắng mắt, “Mọi người tụ tập lại một chỗ anh cũng thờ ơ làm thinh, rốt cuộc phải như thế nào anh mới vui vẻ hả!”

“Hai đứa ở đây hết làm gì thế?” Một giọng nói dịu dàng truyền tới, chính là bà chủ của gia đình này, mẹ của Đoạn Mặc Ngôn bà Trần Thanh Hòe. Bà là con gái của một thương gia giàu có người Malaysia gốc Hoa, quen biết với ba Đoạn hồi cùng du học ở Havard, rồi gả về Trung Quốc.

“Dì.” Hạ Dung thu lại vẻ mặt tức giận, đứng lên mỉm cười dịu Trần Thanh Hòe ngồi xuống, “Cháu thấy Mặc Ngôn buồn chán, nên qua đây với anh ấy.”

Trần Thanh Hòe nhìn con trai một cái, tức giận cười nói: “Cháu mặc kệ nó, tính của nó là vậy đó. Trong nhà có náo nhiệt thế nào, cũng không liên quan đến chuyện của nó đâu.”

“Đúng vậy, mới vừa rồi cháu còn nói anh ấy nữa đó.”

Đoạn Mặc Ngôn ngay cả mí mắt cũng không giở lên.

Trần Thanh Hòe than nhẹ một tiếng, nghiêng người giựt máy tính bảng trong tay Đoạn Mặc Ngôn ra, “Không dễ gì Tiểu Hạ mới đến nhà chúng ta đón năm mới với con, con không thể ngồi chơi với con bé một chút sao?”

Đoạn Mặc Ngôn nhìn mẹ một cái, “Cô ấy tự biết chơi mà.”

“Dì, cháu không sao, cháu chỉ là sợ anh ấy buồn chán thôi.” Hạ Dung cũng vội nói.

“Cháu đừng có nói giúp nó, tính tình của nó thế nào dì còn không hiểu sao? Lúc nhỏ còn biết cười, bây giờ ngay cả cười cũng quên luôn, lần nào cũng vậy hết.” Mẹ Đoạn bắt chước Đoạn Mặc Ngôn kéo khóe miệng trễ xuống, “Cháu xem, chính là như vậy đó.”

Thì ra dì Trần cũng không phải nói giúp cô, mà là bà ấy ôm một bụng tức đang muốn phát tác ra.

Đoạn Mặc Ngôn xoa xoa giữa chân mày, biết mẹ mình một khi cần năn thì sẽ nói mãi không thôi, hướng chỉ còn có Hạ Dung làm người nghe, “Mẹ, mẹ có thể nói cái gì đó khác hơn được không?”

“Chuyện khác? Cũng được, con định khi nào thì kết hôn với Tiểu Hạ, mẹ không thể đợi để bằng cháu rồi đây.”

Hạ Dung vừa nghe thấy, liền mím môi cười nhìn Đoạn Mặc Ngôn.

“Con còn chưa có dự định đó đâu.” Đoạn Mặc Ngôn lại lạnh nhạt trả lời.

Sắc mặt của Hạ Dung khế biến đổi, nhưng cũng lập tức nói: “Cháu cũng chưa tính đến đó, dì ơi.”

Trần Thanh Hòe nhìn cô cười cười, “Mấy người trẻ tuổi các con ấy, tâm tư đều che giấu hết..... Đúng rồi, Tiểu Hạ này, mới vừa gọt trái cây đó, cháu có muốn đi ăn một chút không?”

“.....Cháu đi lấy một ít đến cho hai người ăn nhé.” Hạ Dung đứng dậy rời khỏi.

Đợi cô đi ra rồi, mẹ Đoạn nhìn sang con trai của mình.

“Con cũng.....” Đoạn Mặc Ngôn muốn tránh đi, bị Trần Thanh Hòe nhấn xuống, “Con đợi đó, mẹ nói chuyện với con một chút.”

Đoạn Mặc Ngôn bất đắc dĩ rút đôi chân dài lại.

Trần Thanh Hòe ngồi cạnh anh, dịu giọng nói: “Rốt cuộc con có muốn kết hôn với Tiểu Hạ không?”

“Chúng con đã đính hôn rồi còn gì.”

“Nhưng mẹ nghe nói con lại đang..... quan tâm một cô gái khác, phải không?”

“Sao mẹ biết?” Đoạn Mặc Ngôn không đáp mà hỏi ngược lại.

“Ồi dào, tóm lại là có người nói chứ sao.”

“Mẹ, con không hi vọng mẹ hỏi tới chuyện riêng của con.”

“Mẹ là mẹ của con! Hơn nữa con phải biết là con đã đính hôn với Tiểu Hạ rồi, thì không nên rước lấy những chuyện không cần thiết nữa, nhé?”

“Chuyện của con tự con biết liệu mà làm, mẹ không cần quan tâm.” Đoạn Mặc Ngôn đứng lên, “Con hơi mệt rồi, đi nghỉ ngơi trước

đây.”

“Cái thằng con này.....” Trần Thanh Hòe không ngăn cản được, chỉ có thể nhúu đôi mày thanh tú nhìn theo bóng lưng rời đi của anh. Thằng con trai này của bà, trong nhà không có ai quản được, cũng không biết có ai có thể trị được nó không đây.

***

Tiêu Tiêu ngồi ở nhà họ Tống một lúc, rồi trở về nhà mình, phát hiện ba mình và Tống Hiếu Nhiên vẫn đang uống rượu.

Cô thấy mặt của Tống Hiếu Nhiên đã đỏ lựng, hiểu ra tửu lượng của anh cũng không cao lắm, pha một ly trà đậm để trước mặt anh, lại nói: “Chúng ta uống vừa phải là được rồi, chút nữa còn phải xem tiết mục cuối năm đây.”

“Đừng lo, hôm nay vui vẻ, lâu lắm rồi anh không uống rượu với chú Tiêu, có say cũng không sao đâu.” Tống Hiếu Nhiên cười với cô nói: “Em đi xem chương trình cuối năm đi, đợi đến tiết mục giao tiếp chéo thì gọi bọn anh.”

“Ha ha ha, cháu ở bên ngoài nhất định là có rèn luyện qua, đoán chừng chú uống không lại cháu rồi.”

“Chú Tiêu, chú khiêm tốn quá rồi, tửu lượng của chú vẫn luôn cao vậy mà!”

Tiêu Tiêu lắc đầu cười khẽ, chính mình lại đi đến sô pha ngồi xuống, toàn thân đều thư giãn ra, bài ca trên ti vi dường như cũng khá dễ nghe.

Vừa qua mười giờ, Tiêu Hoành Nhân uống say được Tống Hiếu Nhiên và Tiêu Tiêu cùng nhau dìu lên giường nằm.

“Thật không dễ gì, anh Hiếu Nhiên, anh thế mà lại uống hơn cả ba em nhé.” Tiêu Tiêu vừa đóng cửa vừa cười nói.

Tống Hiếu Nhiên cười cười, không nói câu nào đi vào phòng bếp lấy cây lau nhà, lau đi một vũng rượu dưới chỗ ngồi của anh lúc nãy.

Tiêu Tiêu không thể tin được, “Anh gian lận hả?”

“Tửu lượng không được, cũng có thể nghĩ cách làm cho chú Tiêu thỏa chí chứ.” Tống Hiếu Nhiên nháy mắt với cô.

Tiêu Tiêu nhìn anh chăm chú một lúc, nhận lấy cây lau nhà chà chà hai cái, rũ mắt cong môi, lần nữa ngẩng đầu lên nhìn anh, “Em biết anh làm thế là vì em, cảm ơn anh, anh Hiếu Nhiên.”

Tống Hiếu Nhiên đẩy mắt kính, nhìn cô gái ở trước mặt, người mà anh gần như đã nhìn cô từng bước trưởng thành, “Anh cũng không biết anh làm như vậy có đúng hay không nữa.”

“Như vậy là tốt lắm rồi, thật đó, ba em cũng rất vui nữa.”

“Thế thì tốt..... Qua nhà anh xem chương trình cuối năm không?”

“Thôi ạ,” Tiêu Tiêu lắc đầu, cô đã để anh Hiếu Nhiên ngồi với ba rất lâu rồi, sao có thể qua đó làm phiền thời gian gia đình người ta đoàn viên nữa chứ, “Bỗng dưng cảm thấy tiết mục cuối năm cũng không có gì hay, nên em muốn đi ngủ đây.”

“Cũng được, em nghỉ ngơi sớm chút đi, bình lặng mà qua năm mới.” Tống Hiếu Nhiên bước lên trước một bước, nhìn cô thật sâu, giọng nói hơi hạ xuống một chút, “Anh sẽ luôn ở bên cạnh em.”

Trái tim của Tiêu Tiêu đập mạnh một cái, ngẩng đầu lên mắt đối mắt với anh trong chốc lát, mấp máy môi, cuối cùng vẫn là muốn nói lại thôi, cô gật đầu, tiễn anh ra cửa.

Đợi anh đi rồi, Tiêu Tiêu dọn dẹp chén đĩa, tắm rửa, trở vào phòng vừa lau tóc vừa nhận tin nhắn chúc mừng của những người nhắn đến sớm, hơn nữa cũng nhắn đi tin nhắn chúc mừng năm mới của mình. Làm xong xuôi hết mọi thứ, cô lại trở ra phòng khách một mình ngồi rúc trên sofa xem chương trình cuối năm. Bất giác đã gần đến mười hai giờ, người dẫn chương trình vẫn chưa bắt đầu đếm ngược, bên ngoài đã bắt đầu vang lên tiếng pháo chói tai, hơn nữa còn liên miên không dứt, cảm giác như cả thành phố đều đang náo động lên. Tiêu Tiêu đi đến ban công gần đường chính, nhìn con đường gần như bị khói pháo vây quanh, phía xa xa dâng lên từng đợt pháo hoa đẹp để chói mắt, từ từ cười rộ lên.

Năm nay không có cãi nhau, không có nước mắt, còn gặp được anh Hiếu Nhiên đã lâu không gặp. Ba cũng rất vui vẻ. Tốt quá.

Cô cầm di động chụp một tấm ảnh pháo hoa, đăng lên vòng bạn bè, [Năm mới vui vẻ, đêm giao thừa tốt nhất từ trước đến nay, hi vọng năm nay lại lập nên một tầm cao mới. Hứa chứ? *pháo hoa**pháo hoa*]

Vừa đăng lên, Nhiễm Huy đã gọi điện đến, chúc bạn gái năm mới vui vẻ, Tiêu Tiêu nghe thấy tiếng mật chược vang lên soàn soạt cùng với tiếng cười nói trong điện thoại, thì biết gia đình anh nhất định rất náo nhiệt. Nhiễm Huy hưng phấn kể cho cô nghe mình đang

thắng, Tiêu Tiêu cười cười trò chuyện với anh vài câu, rồi nói không quấy rầy anh phát tài nữa liền cúp máy.

Cô quay qua gọi điện cho bà ngoại và gia đình của cậu, gia đình của cô chúc tết, điện thoại còn chưa nói xong, bên ngoài lại vang lên tiếng gõ cửa, thế mà lại là Tống Hiếu Nhiên.

“Tiểu Tiểu, năm mới vui vẻ.” Anh cười tủm tỉm nhìn cô mở cửa sát ra.

“Ừm, năm mới vui vẻ nha anh Tống.” Tiêu Tiêu cũng vui vẻ đáp lại.

“Anh vốn muốn nhắn tin cho em, mới phát hiện ra anh không có số di động hiện tại của em, nghĩ thầm em vẫn chưa ngủ, nên anh qua gõ cửa.”

“Muốn ngủ cũng phải đợi qua hết một hồi náo nhiệt này chứ.” Tiêu Tiêu chỉ chỉ về phía đường lớn vẫn đang vang lên tiếng pháo nổ.

“Thế em có muốn lên sân thượng chơi pháo hoa không?” Tống Hiếu Nhiên như làm ảo thuật biến ra mấy ống màu sắc sỡ.

“Hả?” Tiêu Tiêu ngạc nhiên chớp chớp mắt, trước kia vào đêm giao thừa cô vẫn thường cùng anh đi chơi pháo hoa, nhưng bây giờ.....

“Không đi à?”

“Được thôi, đi nào.” Tiêu Tiêu cười, nếu người đàn ông ba mươi tuổi này đã có hứng thú như thế, sao cô lại có thể không chơi cùng?

“Em đi thay cái áo ấm đã, anh Hiếu Nhiên, anh cũng mặc dày thêm chút đi, trên đó lạnh lắm.”

“Vậy được, hai phút nhé.”

Tiêu Tiêu vào phòng thay cái áo bông dày vào, thuận tiện gọi điện cho Đoạn Mặc Ngôn chúc tết.

“Anh Đoạn, chúc mừng năm mới!” Cô cười nói đầy sức sống.

“.....Tiểu Tiêu, chúc mừng năm mới.”

Nếu như Tiêu Tiêu biết đây là cuộc gọi chúc tết đầu tiên mà Đoạn Mặc Ngôn nhận được, không biết có vì được cưng chiều mà lo sợ không đây, nhưng lúc này trong lòng Tiêu Tiêu chỉ nghĩ rằng cuộc gọi của cô có thể kết nối đã coi như cô may mắn lắm rồi.

“Chúc anh năm nay tài lộc đến ào ào, gia đình vạn sự như ý!”

“Cám ơn, câu nói này của em nghe trôi chảy thật đấy.” Giọng nói trầm thấp mang theo ý cười truyền qua loa nghe.

“Đương nhiên rồi.”

“Em đón năm mới ở đâu thế?”

“Ở nhà đó.”

“Ồ, khi nào thì về đây?”

“Hi hi, em phải qua luôn rằm tháng giêng, về đó em mang cho anh mấy món đặc sản ở đây của bọn em nhá!”

“Được, khi nào về thì gọi điện cho anh, anh đi đón em.”

“Sao dám làm phiền ngài đến đây, tự mình em là được rồi, với lại em phải qua nhà của cô trước, có lẽ dựng sẽ lái xe đến đón em.”
Tiêu Tiêu nghe thấy Tống Hiếu Nhiên ở bên ngoài kêu một tiếng, vội vã nói, “Em không nói với anh nữa, em phải đi đốt pháo hoa rồi đây!”

“Đốt pháo hoa?”

“Phải đó, lãng mạn lắm phải không, đừng hâm mộ em quá nhé!”

Đối phương cười khế, “Em đi đi!”

KHÔNG GẶP KHÔNG NÊN DUYÊN

Độc Độc
dtv-ebook.com

Chương 13

Rạng sáng của năm mới, Tiêu Tiêu và Tống Hiếu Nhiên như trẻ con đốt rất nhiều pháo hoa trên sân thượng, tựa như đã trở về khoảng thời gian trước kia. Cô nhìn về phía ông anh mới tình đầu mà bây giờ đối mặt nhau trong lòng vẫn còn đau âm ỉ, chợt hiểu ra một ông anh mất rồi lại có được so với một người yêu muốn mà không có được thì tốt hơn nhiều, lần này cô nhất định không thể làm hỏng nữa.

Vốn nghĩ rằng có thể giữ liên lạc với Tống Hiếu Nhiên đã tốt lắm rồi, không ngờ ngày mừng hai gia đình bọn họ sang chúc tết, anh lại nói cho cô biết sau này anh có mở một phòng khám bệnh tâm lý ở thành phố B cũng chính là nơi cô học đại học, qua tết thì có thể chính thức khai trương rồi.

“Vẫn là trở về nước tốt hơn, mọi người đều có thể chăm sóc lẫn nhau, Hiếu Nhiên, sau này con phải chăm sóc cho Tiểu Tiểu đó, có gì ngon thì mang cho em nó, thức ăn trong căn tin trường học không bổ dưỡng gì đâu.” Mẹ Tống nói.

“Con biết rồi.”

“Tiểu Tiểu này, cháu cũng đã lên năm ba, sắp tốt nghiệp rồi, tương lai có dự định gì chưa, tiếp tục học lên nghiên cứu, hay là muốn tìm việc làm?”

Tiêu Hoành Nhân nói: “Chẳng phải nên tốt nghiệp tìm việc làm sao? Con gái học nhiều quá làm gì, tôi không có dư tiền đóng cho nó đâu.”

Mí mắt của Tiêu Tiêu cũng chưa hề động đậy.

Mẹ Tổng lại nhìn không nổi, “Anh nói gì thế, con gái học nhiều thì sao chứ? Tôi nói anh đấy Tiêu Hoành Nhân, Tiểu Tiểu nó có muốn học thì anh lấy tiền ra cho tôi, có nghe không hả!”

Hai nhà quan hệ thân thiết, mẹ Tổng lại là người tính tình nóng nảy, sớm đã nhúng tay vào chuyện gia đình của nhà họ Tiêu mấy lần rồi, nhưng bắt đắ dĩ Tiêu Hoành Nhân cứ y như cục đá vậy vừa thối vừa cứng, có nói thế nào cũng không thông được, vì thế mà bà vẫn luôn chẳng có sắc mặt tốt đẹp gì với ông ấy.

“Ha ha, dì Tổng, cháu đang đăng kí giành suất học bổng đi du học, nếu như được thì cháu sẽ kiên trì du học, nếu như không được, vậy thì cháu sẽ liệu mà làm thôi!” Tiêu Tiêu cười nói.

Trong phòng khách yên tĩnh mấy giây, Tổng Hiếu Nhiên nói: “Tiểu Tiểu, cho anh số di động của em đi.”

“À, được!”

Qua mừng năm, Tổng Hiếu Nhiên đưa ba mẹ về thành phố Q, sau đó định trực tiếp đến thành phố B luôn, nói là chờ cô ở đó.

Qua mười lăm âm lịch, Tiêu Tiêu lại chen chúc trên xe lửa hai mươi mấy tiếng đồng hồ, khoảng 8-9 giờ tối thì về đến thành phố B, ở trên xe cô đã nhận được cuộc gọi của Tổng Hiếu Nhiên, nói muốn đến đón cô. Vì đã liên lạc với cô Tiêu, nên cô liền uyển chuyển từ

chối. Tống Hiếu Nhiên cũng không miễn cưỡng, chỉ nói qua hai ngày nữa sẽ gọi cô ra cùng ăn bữa cơm.

Được cô Tiêu đón về nhà họ Đậu, Tiêu Tiêu lấy phần lớn đặc sản địa phương đã gói sẵn đưa cho cô Tiêu, nhưng vẫn còn giữ lại một phần dự định ngày mai cho viện phúc lợi và Đoạn Mặc Ngôn.

Cô vừa đi lên lầu vừa định gọi cho Đoạn Mặc Ngôn nói trước một tiếng, lúc này màn hình lóe lên, đối phương gọi cho cô trước mất rồi.

“Tiểu Tiêu, em đến rồi hả?”

“Phải đó, anh Đoạn.”

“Có muốn ra ngoài chơi một chút không, anh qua đón em.”

“Hôm nay trễ quá rồi, ngày mai được không anh? Em có mang cho anh một ít đặc sản nè, có thịt khô lạp xường, còn có một ít cải chua ngâm nữa, ngon lắm đó nha.”

“Thật sao? Cảm ơn em..... Vậy ngày mai anh đón em đến nhà, em làm cho anh ăn nhé.”

Tiêu Tiêu cười khanh khách, “Ngài khó hầu hạ quá nha, tặng ngài nửa thành phẩm vẫn chưa được, còn phải nóng hầm hập đưa đến trước mặt ngài mới được à.”

“Tại vì anh không biết làm mà.” Đoạn Mặc Ngôn nói một cách đúng lý hợp tình.

“Dạo này, đàn ông biết nấu cơm giá thị trường cao hơn đó anh à.” Tiêu Tiêu hài hước nói một câu, “Sáng mai Nhiễm Huy cũng đến

rồi, với lại em định qua viện phúc lợi thăm đám nhóc, đến chiều tối mới qua nhà anh chúc tết được không?”

“Được thôi, anh lúc nào cũng rảnh, kể bận bịu như em hết bận thì gọi nhé, anh đến đón em.”

“Đừng có cười em nữa, chị Hạ ngày mai có ở đó không?”

“Em muốn gặp cô ấy sao?”

“Em muốn chúc tết chị ấy đó, chị dâu tương lai mà.” Tiêu Tiêu cười hì hì nói.

“Vậy ngày mai anh gọi cô ấy tới.”

Sáng ngày thứ hai, Tiêu Tiêu đi đón Nhiễm Huy, lại thấy anh xách mấy bao quà tặng tới, phần nào cũng tương đối cao cấp, nói rằng đều dành để tặng cho Đoạn Mặc Ngôn hết. Tiêu Tiêu cười anh xách mấy thứ già dặn như một ông già vậy, ngay cả nhân sâm sừng hươu cũng đem lên. Hơn nữa không nói lời nào đã giành một phần nhân sâm dự định tặng cho viện trưởng Vương.

Hai người gặp nhau vội vã, tiếp đó lại mỗi người một ngã, Nhiễm Huy về trường học cất đồ, cô thì bắt xe đi đến viện phúc lợi.

Bọn trẻ ở viện phúc lợi thấy cô đến tất cả đều cực kỳ vui mừng nhào lên người cô, chị Thích Hôn chị Thích Hôn cứ thế gọi mãi, lú lo ríu rít chúc cô năm mới vui vẻ. Trái tim của Tiêu Tiêu tan chảy mất rồi, bắt được đứa nào thì hôn mạnh lên mặt của đứa đó, chọc cho đám nhóc la hét không ngừng.

Chơi đùa với bọn trẻ một lúc lâu, Tiêu Tiêu mới nghỉ ngơi một chút, đi chúc tết viện trưởng Vương và các nhân viên trong viện,

viện trưởng Vương còn muốn đưa cho cô một bao lì xì, nhưng Tiêu Tiêu thế nào cũng không chịu nhận, ngược lại nhét những thứ cô đem tới vào tay viện trưởng Vương, nói rằng đồ không nhiều lắm, cho đám nhóc nếm thử một chút cũng tốt.

Viện trưởng Vương cảm kích nhận lấy, chỉ là cảm thấy nhân sâm quý giá quá, từ chối mãi, Tiêu Tiêu nói: “Cô thường bị thiếu máu, môi đều trắng bệch ra, cũng nên bồi bổ thân thể một chút, nếu không lấy đâu ra sức là chăm sóc cho bọn nhỏ chứ?”

Viện trưởng Vương nói không lại cô, chỉ có thể nhận lấy.

Tiêu Tiêu định ra ngoài chơi với đám nhóc tiếp, quay đầu trông thấy Hiên Hiên, không khỏi hỏi: “Viện trưởng, việc nhận nuôi Hiên Hiên tiến hành tới đâu rồi? Chính là đôi vợ chồng trẻ họ Vương không thể sinh con kia, phải không ạ?”

Nghe thế nụ cười của viện trưởng Vương chợt vụt mất, “Khoảng thời gian gần đây cô đang phiền lòng vì chuyện này đây.”

“Xảy ra chuyện gì thế?”

“Haiz, sau lễ giáng sinh, cô có đi gặp gia đình đó phỏng vấn một lần, lần này cô cố ý tập kích bất ngờ, nhưng cô lại thấy trong nhà bọn họ có rất nhiều tên lưu manh ngồi chung một chỗ hút thuốc uống rượu, sau đó chị Vương có nói với cô rằng mấy người đó là do anh họ của cô ấy dẫn tới, bọn họ cũng không biết. Nhưng cô đã hỏi qua người khác rồi, người ta nói thường xuyên có mấy kẻ hỗn tạp ra vào căn nhà của bọn họ.”

“Chẳng phải bọn họ không có hồ sơ phạm tội sao?”

“Đúng..... Giấy tờ gì bọn họ cũng đưa ra rồi, bọn cô cũng bàn bạc xong xuôi rồi, thật ra trước tết bọn họ đã có thể mang Hiên Hiên trở về, nhưng cô cứ cảm thấy không yên tâm, nên tìm cơ thoái thác, với lại còn nhờ người quen trong cục công an giúp cô điều tra, bây giờ còn chưa có kết luận. Hai ngày nay bọn họ càng ép càng chặt, mấy câu thô tục cũng mắng luôn rồi.”

Tiêu Tiêu không khỏi lo lắng. Lẽ nào bọn họ nhận nuôi Hiên Hiên, là có mục đích khác? Nếu thật sự như vậy, các cô nên làm thế nào đây?

Vừa qua bốn giờ chiều ngày hôm đó, anh Vương chị Vương dắt theo “ông anh họ” và mấy người nữa tới, bọn họ không nói lời nào đã nhét mười ngàn đồng vào tay viện trưởng Vương, chị Vương xoay người liền muốn bế Hiên Hiên đi.

Tiêu Tiêu thấy người đến chẳng hiền lành gì, sớm đã ôm Hiên Hiên vào lòng, muốn giấu cậu bé đi, ai ngờ chậm mất một bước, cô bị mấy người đàn ông mặt mày dữ tợn bao vây lại.

“Giao con trai tôi ra đây.” Chị Vương giờ bàn tay gấn đầy móng giả ra.

“Hiên Hiên không phải con trai của cô.”

“Hừ, đâu ra con điểm này vậy!” Chị Vương cười lạnh một tiếng, đi lên tát một cái.

Trên mặt Tiêu Tiêu lập tức bị vạch ra hai đường máu, cô hét lên, “Cô làm gì thế!”

Hiên Hiên sợ đến mức toàn thân run lên, ôm chặt cổ của Tiêu Tiêu không dám ngẩng đầu.

“Các người làm gì vậy, bà Triệu, gọi cảnh sát!”

“Tao xem thử ai dám!” Anh Vương rút một con dao ra, xất xược hét một tiếng, “Cảnh sát mà đến, thì chỗ này chính là hiện trường án mạng!”

Dì Triệu bị dọa đến đánh rơi di động.

Anh Vương ngoài cười trong không cười đi đến trước mặt viện trưởng Vương, “Viện trưởng Vương, tôi cũng không muốn dọa tới bà đâu, nhưng ông đây đã tốn công phí sức cực khổ tìm đủ một đồng giấy tờ cắt chớ giao cho bà rồi, bà còn kèo nèo không giao hàng cho ông! Dầu gì năm trăm năm trước chúng ta cũng là người một nhà, sao bà lại không giúp người thân thế chứ? Bà chẳng phải muốn một ít phí thủ tục sao? Giữ lấy mười ngàn đồng này đi, đừng khách sáo. Mau chóng làm xong thủ tục giúp tôi, thì chúng ta đường ai nấy đi, thế nào?”

“Được, các người đi về trước đi, ngày mai tôi sẽ.....”

“Đừng tưởng ông đây là đầu gối, bà đi mà làm liền cho tôi!” Anh Vương kè dao vào cổ viện trưởng Vương.

“Tôi, làm không được.” Viện trưởng Vương cảm nhận được cần cổ lạnh lẽo, nhưng giọng bà vẫn run run nói ra.

“Làm không được?” Anh Vương kè dao gần thêm một phần.

“Viện trưởng!” Dì Triệu kinh hãi kêu lên.

Tên họ Vương lộ ra hàm răng cửa cao thấp không đều cười âm u, “Làm không được? Sao bà lại làm không được? Vậy nửa năm

nay bà đang đùa ông đây à? Tôi nói cho bà nghe hôm nay dù thế nào đi nữa, tôi đều phải mang con trai của tôi đi.”

Chị Vương vừa nghe, lại bắt đầu giựt đứa nhỏ trong lòng Tiêu Tiêu ra, Tiêu Tiêu biết một khi Hiên Hiên rơi vào tay của bọn họ là tiêu đời, cô bảo vệ đầu của Hiên Hiên, ôm nó thật chặt, dùng hết sức không để cho người ta kéo ra. Chị Vương chau mày, mở miệng chửi con điểm này con điểm kia, nắm lấy tóc cô dùng sức mà đánh, đánh đến hưng phấn còn đạp cô bằng giày cao gót, Tiêu Tiêu muốn né lại bị đám đàn ông bao vây cô ngăn lại, bị đánh đến trên đầu trên mặt và toàn thân đều đau rát lên, hơn nữa còn bị giày cao gót đạp vào xương cẳng chân, giống như bị đinh nện vào xương vậy, cô đau đốn hét lên, đầu đổ mồ hôi lạnh môi trắng bệch khuỷu một chân xuống.

Mấy nhân viên của viện phúc lợi lớn gan muốn qua cứu cô, nhưng đều bị con dao sáng loáng của bọn chúng dọa cho lùi lại, một cậu bé xông lên trước, bị một gã đầu trọc không hề thương tình đá văng ra.

“Dừng tay, đừng đánh người, mấy người rốt cuộc muốn gì!” Sau khi thấy Tiêu Tiêu bị đánh viện trưởng Vương bắt đầu gào thét, bà muốn đi lên phía trước liền bị tên họ Vương kia bắt lại.

“Được rồi, đừng tức giận.” Vương Răng Cửa hỏi hợt khuyên vợ một câu, lại nhếch nhác quay sang viện trưởng Vương nói, “Viện trưởng, bà xem, đây đưa không đưa con cho chúng tôi, làm cho vợ tôi tức giận thành vậy đó? Lỡ như bị chúng uất ức thì sao? Mấy người có chịu trách nhiệm không?”

“Các người thật là ngang ngược mà, tôi lại càng không thể giao Hiên Hiên cho các người!” Viện trưởng Vương tức đến mức trước

mắt tối sầm, đứng cũng sắp đứng không vững nữa rồi.

“Vậy được thôi, hôm nay nếu như không làm xong thủ tục, người ở đây ai cũng đừng mong có thể đi được!”

KHÔNG GẶP KHÔNG NÊN DUYÊN

Độc Độc
dtv-ebook.com

Chương 14

Tiêu Tiêu bị kéo vào sảnh lớn, đôi tay nhỏ bé run rẩy của Hiên Hiên sống chết siết chặt quần áo của cô, nước mắt nước mũi chảy không ngừng.

“Không sao, Hiên Hiên, không sao đâu.” Tiêu Tiêu nhịn đau đớn trên người, thấp giọng an ủi nó. Dĩ nhiên cô cũng sợ, thậm chí cô cũng đã cắn răng thật chặt, chỉ sợ buông lỏng ra một chút thì sẽ để cho bọn họ nghe được tiếng run lập cập, toàn thân và trong lòng cô đều muốn không màng tất cả lập tức chạy khỏi nơi này, nhưng lúc này lại có một suy nghĩ càng mãnh liệt hơn, đó chính là nhất định phải bảo vệ Hiên Hiên, không để cho nó rời khỏi vòng tay của cô.

Tên Vương Răng Cửa còn đang ép viện trưởng Vương giao ra giấy tờ nhận nuôi, mấy tên anh em được mời đến đứng một bên hút thuốc nói mấy chuyện cười dơ bẩn, chị Vương chịu không nổi tiếng khóc của con nít, kéo ông chồng qua một bên, không kiên nhẫn bảo hắn ra nghĩ cách giải quyết nhanh hơn một chút, gã họ Vương xoa xoa cằm, “Hay là em đi ‘chăm sóc’ cho con nhỏ sinh viên đó một chút nữa đi, anh ép bọn chúng chọn một trong hai.”

“Được.” Chị Vương giẫm giày cao gót đi đến trước mặt Tiêu Tiêu, lấy ra một con dao nhỏ sắc bén, “Con điểm nhỏ kia, tao cạo lông

mày cho mày né, khuyên mày đừng nên nhúc nhích lộn xộn đó, nát mặt rồi thì tao không chịu trách nhiệm đâu.”

“Cô muốn làm gì?” Tiêu Tiêu cảnh giác muốn đứng lên, lại bị ả đàn bà kia thô bạo đè xuống.

“Viện trưởng Vương, bà thấy tổ chất thần kinh của vợ tôi rồi đấy, bà mà không kí tên nữa, tôi không dám chắc cô ấy muốn làm gì đâu!” Vương Răng Cửa vô lại buông lỏng tay.

“Các người.....” Viện trưởng Vương tức đến mức tay cũng run lên trong vô thức.

Chị Vương cầm con dao nhỏ dán lên mặt của Tiêu Tiêu trượt từ từ, cái miệng hôi mùi tỏi nồng nặc nhả ra câu nói xấu xa, “Để tao xem nào, ở đâu là lông mày, ở đâu là gương mặt nhỉ, tao cận thị nhìn không rõ lắm.”

“Cô tránh ra!” Sóng lưng Tiêu Tiêu rét lạnh, không có cô gái nào không sợ bị hủy hoại gương mặt cả, cô giơ chân đạp mạnh vào ả ta, ả đàn bà kia trong một thoáng không đề phòng, bị cô đạp ngã xuống đất.

Chị Vương té chổng vó lên trời, chọc cho đám côn đồ cười ha hả lên, ả ta then quá hóa giận đứng lên chửi tục mấy câu, đi lên trước nắm lấy tóc của Tiêu Tiêu, tát hai cái bốp bốp, ả ta vừa muốn lấy con dao nhỏ ra rạch tới, lại thấy một người đàn ông cao to không biết từ khi nào đã đứng trước cánh cửa đã mở ra của dàn cửa sáu cánh. Anh ta đứng ngược sáng nên không thấy rõ mặt, toàn thân mặc một bộ đồ màu đen với tư thế thẳng tắp khiến cho cô ta rùng mình một cách khó hiểu.

“Chồng ời!”

Gã họ Vương nghe tiếng gọi, quay đầu qua thấy ngoài cửa có người, chặc một tiếng bước nhanh qua đó, “Xin lỗi anh bạn, hôm nay trong nhà có chuyện.....” Không ngờ lúc này còn có người tới, thẳng bốn mắt canh giữ bên ngoài đi đâu mất rồi?

Hắn ta vừa đi đến trước cửa muốn dọa người mới đến, câu nói còn chưa nói hết, đầu của hắn chợt bị nắm lại một cách hung ác tông vào cây cột bên cạnh, thoáng chốc máu tuôn như suối. Vương Răng Cửa gào khóc thảm thiết, chị Vương hét chói tai, người của viện phúc lợi và Tiêu Tiêu đều sợ đến ngậy người, bốn tên côn đồ đều kinh hãi, móc dao ra xông về phía bọn họ gào lên: “Chúng mày ở đâu ra đấy!”

Người đến hoàn toàn không nói lời nào, đi lên phía trước sải một bước chân dài liền đạp ngã một người, người theo sau anh ta cũng lắc người đi lên phía trước lưu loát ném qua vai giải quyết một người, chỉ trong chốc lát, cả bốn tên đều bị quật ngã trên đất, không ngừng rên rỉ.

“Cậu Đoạn!” Viện trưởng Vương khiếp sợ kêu lên.

Chị Vương thấy hai người đàn ông anh tuấn mặt mày hung tợn đi tới, vội ném con dao nhỏ xuống dùng đòn sát thủ, giả vờ tội nghiệp nói: “Đừng đánh tôi, cầu xin các người đừng đánh tôi mà, tôi bị bọn họ ép buộc thôi!”

Bình thường ả dùng chiêu này, thì người có dữ tợn hơn nữa cũng sẽ nể ả là một người phụ nữ yếu đuối mà bỏ qua cho ả, xưa giờ ả chưa từng thật sự chịu qua nỗi đau da thịt nào..... Nào còn chưa suy nghĩ xong, ả đàn bà đó chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, bụng

đau nhói từng cơn, mới hiểu ra rằng mình đang bị đánh. Đau đớn chỉ trong mấy giây đã lan ra toàn thân, ả nằm sòng soài trên mặt đất ngay cả nói cũng không hó hé được, rúc lại thành một cục, đổ đầy mồ hôi lạnh. Xương của ả..... Có phải đã bị gãy rồi không?!

Môi dưới Tiêu Tiêu khế run, ôm lấy Hiên Hiên nói không nên lời nhìn Đoạn Mặc Ngôn đang từ trên cao nhìn xuống ở trước mặt.

Trải qua khoảng thời gian ngắn ngủi vừa rồi, cả cuộc đời này đây là màn bạo lực thể xác đáng sợ nhất mà cô từng trải qua, thân thể cô vẫn còn đang đau rát, nhịp tim của cô vẫn đang nhảy rất nhanh, trong chốc lát cô không dám tin rằng mình đột nhiên được an toàn rồi.

Đoạn Mặc Ngôn khom lưng, ngón trỏ lướt qua gò má sưng đỏ của cô.

“Tiểu Tiểu, con bé đáng thương, cháu chịu khổ rồi!” Viện trưởng Vương và những người khác đều xông tới, bà vội đi lên phía trước bế Hiên Hiên ra, nhìn những đường máu trên mặt Tiêu Tiêu và đầu tóc rối bời của cô mà đau lòng không thôi, “Còn bị thương ở đâu nữa không?”

“Cháu, không sao.....” Tiêu Tiêu trả lời theo bản năng, ngơ ngác đứng lên, bỗng dưng xương chân của cô giống như bị biến thành bông gòn vậy, vừa mới đứng lên lại mềm nhũn ngã khuỵu xuống.

Đoạn Mặc Ngôn vươn tay đỡ lấy cánh tay của cô, “Tiểu Tiểu.” Anh chăm chú nhìn cô đến giờ vẫn còn đang đờ đẫn, thấp giọng kêu một tiếng, nhắc cô lên.

“Anh, anh Đoạn.” Khi thần kinh bắt đầu thả lỏng ra, Tiêu Tiêu phát hiện bản thân lại không khống chế được cả người run rẩy lên, thậm chí hàm răng đang run lập cập cô cũng không thể nào khép lại được.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Nhìn gương mặt trắng bệch chỉ có màu đỏ không tự nhiên từ vết máu bên má phải, Đoạn Mặc Ngôn cảm thấy có người chắc chắn phải trả giá thật đắt.

“Em.....” Tiêu Tiêu mấp máy môi, chỉ cảm thấy đầu óc trống rỗng, ngu ngơ nói không nên lời, viện trưởng Vương vừa đỡ Hiên Hiên, vừa dùng tốc độ nhanh nhất kể lại đại khái chuyện vừa xảy ra một lần.

“A a, đầu của tôi bị té ra rồi, mau đưa tôi đến bệnh viện đi, xin các người mau đưa tôi đến bệnh viện đi—” Vương Răng Cửa nằm trên đất che lại cái đầu đang không ngừng chảy máu gào lên.

Đoạn Mặc Ngôn mắt điếc tai ngơ, ôm lấy Tiêu Tiêu hỏi: “Người đàn bà kia đánh em hả? Đau ở đâu?”

Tiêu Tiêu máy móc chỉ vào chân phải.

Chị Vương ban nãy còn ngang ngược càn rỡ, bây giờ đã ngã nằm trên đất, miệng còn không ngừng nôn mửa.

Viện trưởng Vương tin đạo tâm lòng hiền từ, tuy cũng cho rằng đám người này đáng hận, nhưng lúc này cũng cảm thấy có chút tội nghiệp, bà còn chưa nói hết câu ‘Thượng Đế phù hộ’, liền thấy một cái chân dài đập mạnh xuống chân phải của người phụ nữ kia. Bỗng chốc chị Vương kêu lên như heo bị chọc tiết. Viện trưởng Vương trừng lớn con mắt, nhìn về phía người đàn ông mặt không cảm xúc,

nếu như không phải chính mắt nhìn thấy, bà thế nào cũng không tin người đàn ông nhìn qua điệu dàng nhã nhặn thế này lại xuống tay nặng như thế, hơn nữa đối phương còn là một người phụ nữ.

Viên Kha lại chẳng lấy làm lạ, ông chủ mà nổi giận lên, trong mắt không hề phân biệt nam nữ.

Tiêu Tiêu cũng kinh hãi kêu một tiếng, chột hoàn hồn lại.

“Không sao rồi.” Đoạn Mặc Ngôn nói với Tiêu Tiêu, “Anh đưa em ra ngoài.”

“Em, em không sao, bọn trẻ, bọn trẻ..... Hiên Hiên.....”

“Bọn trẻ có các cô chăm sóc rồi, Tiểu Tiểu.” Viện trưởng Vương vội nói, hiện giờ quả thật không phải là lúc thương xót cho kẻ xấu, “Cháu mau đến bệnh viện kiểm tra một chút đi, không biết có bị thương ở đâu nữa không!” Bà nói xong, lại quay đầu sang nhìn Đoạn Mặc Ngôn, “Cậu Đoạn, cảm ơn cậu đã dũng cảm ra tay cứu giúp, có thể nào xin cậu giúp đến cùng, đưa Tiểu Tiểu đến bệnh viện, được không?”

Hiên Hiên tựa như nghe hiểu lời nói của bọn họ, nằm trong lòng của viện trưởng hai tay quơ loạn xạ, nén nước mắt lại “a a” kêu lên, tựa như đang thúc giục chị Thích Hôn đi bệnh viện.

Đoạn Mặc Ngôn bảo Viên Kha tìm dây thừng trói đám người này lại, chính mình gọi một cuộc điện thoại, nói với viện trưởng Vương: “Những người này tôi sẽ xử lý, đừng báo cảnh sát.” Nói xong anh dùng sức một cái bế ngang Tiêu Tiêu lên.

Trong nháy mắt Tiêu Tiêu giống như lại trải qua một quá trình từ địa ngục lên thiên đàng, cô theo phản xạ có điều kiện ôm lấy cổ của

Đoạn Mặc Ngôn, hương thơm từ trên người anh truyền tới, khiến cho trái tim đang đập điên cuồng của cô rốt cuộc cũng tìm được lí do để ổn định lại. Trong đầu vang lên tiếng ong ong cũng bắt đầu biến mất dần dần. Cô vô thức nghiêng đầu vùi vào lồng ngực của anh.

Đoạn Mặc Ngôn bế Tiêu Tiêu đi ra ngoài cửa lớn, khom người nhẹ nhàng đặt cô vào hàng ghế sau, bản thân đi vòng qua đầu bên kia lên xe. Viên Kha rất nhanh đã khởi động xe chạy đi.

Hai tay của Tiêu Tiêu để trên đệm ngồi, đầu cúi thật thấp, không nói tiếng nào.

Xe chạy đại khái được khoảng năm phút, Đoạn Mặc Ngôn nhìn cô gái bên cạnh vẫn cố giả vờ mạnh mẽ bình tĩnh, không nói lời nào khom người ôm cô vào lòng.

Tiêu Tiêu được ôm chặt vào lòng, lồng ngực vững chãi và hơi thở sạch sẽ chạm vào các giác quan của cô, tuy áo khoác mang theo chút hơi lạnh, nhưng cô chỉ cảm thấy vòng ôm này ấm áp đến mức khiến cho người ta ngây ngất, cô không tự chủ vươn tay ra ôm chặt anh, cảm xúc trên mặt cũng như đã được giả đông vậy, hốc mắt thoáng chốc đỏ ửng lên, mũi xót đến mức gần như không thở được, “Anh Đoạn, em sợ lắm..... Em sợ sẽ chết mất.....” Giọng nói kèm theo tiếng khóc nức nở truyền đến, cô gái thấp giọng nghẹn ngào, tiếp đó lại òa khóc thật lớn.

Đoạn Mặc Ngôn ôm lấy cô không hề động đậy, mặc cho cô trút hết ra.

Viên Kha liếc nhìn bọn họ từ kính chiếu hậu.

Xe chạy nhanh trên đường lớn, Tiêu Tiêu khóc đến khàn cả giọng rồi cuộc đường như đã trút hết tất cả sức lực và cảm xúc, yết ớt mê man nằm trong lòng Đoạn Mặc Ngôn ngủ mất.

Đoạn Mặc Ngôn rút khăn tay ra, nhẹ nhàng lau vết nước mắt trên mặt trên cổ cho cô, lúc lướt qua hai vết máu trên gương mặt nhỏ nhắn, đôi mắt đen càng thêm âm u. Anh vén mái tóc của cô lên, cúi đầu kiểm tra tỉ mỉ xem trên mặt cô còn chỗ nào bị thương không. Anh dùng một khoảng thời gian khá lâu để hoàn thành phần đoạn công tác này, hồi lâu sau anh ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng dịch người để điều chỉnh tư thế cho cô được thoải mái hơn.

Đoạn Mặc Ngôn làm xong mọi thứ, cảm thấy hình như có chỗ nào đó không thích hợp, anh nhíu mày khẽ siết chặt cơ thể mềm mại trong lòng, từ từ xích lại gần gương mặt non mịn của cô gái nhỏ, thậm chí còn ngửi thử hơi thở của cô. Ngồi dậy khôi phục tư thế, ngồi một lúc, chốc lát lại siết chặt cánh tay lại.

Kỳ lạ..... Anh cúi đầu nhìn Tiêu Tiêu đang yên giấc trong lòng anh một hồi lâu, ngón cái vuốt ve chiếc cằm của cô, từ từ cúi đầu xuống.

“Két—” Tiếng xe thắng gấp chói tai cắt đứt động tác của người đàn ông.

Viên Kha xin lỗi: “Xin lỗi, ông chủ, có một con chó chui ra.” Anh hơi lo lắng nhìn về phía sau qua kính chiếu hậu, lại nhận được một ánh mắt cực kì lạnh lẽo của ông chủ. Anh lập tức xin lỗi lần nữa.

Đoạn Mặc Ngôn không lên tiếng, ôm Tiêu Tiêu dựa vào thành ghế, anh chăm chú nhìn gương mặt đang ngủ yên tĩnh đó, vẻ mặt sâu kín.

Tiêu Tiêu bị tiếng điện thoại làm ồn tỉnh giấc, cô chậm rãi mở mắt ra, mơ mơ màng màng thấy một bàn tay thon dài đang sờ đến túi quần của cô, cô khẽ ngẩng đầu, bờ môi đỏ mọng vô tình in lên trán của người đàn ông hơi khom người xuống.

Cảm giác ấm nóng làm cho cô hết hồn, vội dịch ra phía sau, nhưng khuỷu tay rắn chắc vẫn vững vàng vây lấy cô trong lòng ngực.

“Tỉnh rồi?” Giọng nói trầm thấp ở khoảng cách cực gần càng thêm có từ tính, dường như ngay cả màng nhĩ cũng đang rung động. Tiêu Tiêu run nhẹ một cái, Đoạn Mặc Ngôn móc di động của cô ra, tiện đà nắm lấy tay cô. “Lạnh?”

Tiêu Tiêu lắc đầu, nhìn điện thoại vẫn đang vang lên, trên đó hiện lên ảnh cô với Nhiễm Huy chụp chung, vì thế không cần xem tên cũng biết là bạn trai gọi đến.

Cô lấy di động từ tay anh bắt máy, cuối cùng cô cũng khôi phục lại sự bình tĩnh, đơn giản kể lại chuyện vừa mới trải qua cho Nhiễm Huy nghe, sau đó kêu anh ta đến bệnh viện chờ bọn họ.

Nhiễm Huy quả thật không thể kinh hoàng hơn, anh ta có chút lắp bắp hỏi cô có khỏe không, có phải bị thương ở đâu rồi không, Tiêu Tiêu vì để cho anh ta khỏi phải lo lắng, chỉ nói là bị thương nhẹ thôi. Vừa nói xong, Đoạn Mặc Ngôn đột nhiên lấy di động đi, cúp điện thoại đồng thời tắt máy.

Tiêu Tiêu kinh ngạc chớp chớp mắt, Đoạn Mặc Ngôn chỉ cho một chữ, “Ồn.”

Tiêu Tiêu bất đắc dĩ nhếch nhếch môi, còn chưa khôi phục bao nhiêu sức lực, thật sự cô cũng không muốn nói quá nhiều, tựa đầu vào vai anh khẽ thở dài một hơi. Mấy giây sau, cô chớp chớp mắt, bỗng dưng nhận ra mình còn đang được Đoạn Mặc Ngôn ôm trong lòng, chính mình còn nằm đến không thể thoải mái hơn nữa.

Rốt cuộc cô cũng hoàn hồn lại không tự nhiên động đậy cơ thể, “Anh Đoạn, anh buông em ra đi.”

Đoạn Mặc Ngôn ừm một tiếng, nhưng hành động thì ngược lại, không chỉ hoàn toàn không có ý buông cô ra, ngược lại còn ấn đầu cô lên bả vai.

Đây..... Đây là tiết mục đồ con nít à? Tiêu Tiêu biết biểu hiện của mình trước đó rất mất mặt, có thể anh còn nghĩ rằng cô chưa hồi phục lại, cô ngượng ngùng chỉ có thể tiếp tục dựa vào lòng anh giả chết, nhịp tim đập mạnh truyền vào tai, cô vô thức đếm lại, không bao lâu sau lại ngủ thiếp đi lần nữa.

Lúc tỉnh lại đã đến bệnh viện rồi, Tiêu Tiêu được dìu xuống xe, Đoạn Mặc Ngôn còn định bế cô vào, bị cô khoát tay liên tục ngăn lại.

“Tiểu Tiểu!” Nhiễm Huy đứng trước cửa bệnh viện trông thấy xe của bọn họ, chạy theo một đường vào đây.

“Nhiễm Huy!” Tiêu Tiêu thấy bạn trai cũng có chút kích động, cô rời khỏi cánh tay của Đoạn Mặc Ngôn, đi lên phía trước hai bước cùng bạn trai ôm nhau.

Cánh tay Đoạn Mặc Ngôn trống rỗng, nhìn sang đôi tình nhân trẻ tuổi đang ôm nhau, không hiểu sao chau mày lại.

Nhiễm Huy thấy được người thật, trái tim đang lên xuống thấp thỏm cuối cùng cũng buông lỏng xuống, nhưng thấy mặt cô bị đánh sưng đỏ lên thậm chí còn bị cào rách da, đau lòng không thôi, hôn lên trán cô: “Tiểu Tiểu, em không sao thật là tốt quá, đừng lo, anh sẽ ở bên cạnh em, đừng lo lắng, nhé?”

Tiêu Tiêu nhìn bạn trai chăm chăm khẽ gật đầu: “Là anh Đoạn cứu em đó.”

Nhiễm Huy lúc này mới chú ý đến Đoạn Mặc Ngôn ở phía sau, vội cảm kích nói cảm ơn anh, Đoạn Mặc Ngôn hời hợt gật đầu, quay qua rút lấy chìa khóa xe trong tay Viên Kha, “Cậu ở đây cùng hai người họ làm kiểm tra.”

“Dạ.” Viên Kha không hề bất ngờ, ông chủ không vào bệnh viện là chuyện ai cũng biết.

“Anh Đoạn, anh phải đi hả?” Tiêu Tiêu buột miệng nói, nhưng vừa nói ra thì hối hận rồi. Anh đương nhiên là có chuyện mới rời đi, cô hỏi như thế giống như muốn anh ở lại vậy. Thực ra sâu trong nội tâm cô quả thật không muốn để anh đi, không biết vì sao cảm thấy anh vừa đi thì cô liền thiếu đi cảm giác an toàn. Có lẽ là do vòng ôm của anh quá ấm áp chẳng.

“Ý của em là, anh bận việc thì cứ đi giải quyết đi..... Hôm nay cảm ơn anh nhiều lắm, anh Đoạn, không có anh, em cũng không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa.”

“Đừng khách sáo.” Đoạn Mặc Ngôn nhìn cô một cái, xoay người lái xe rời đi.

Nhìn xe cửa anh đi khỏi, Nhiễm Huy mới cẩn thận từng li từng tí dìu Tiêu Tiêu đi vào bệnh viện với Viên Kha.

Đoạn Mặc Ngôn lái xe đi vào đường chính, bấm một dãy số điện thoại, “Tổng Hiếu Nhiên, tối nay gặp mặt.”

KHÔNG GẶP KHÔNG NÊN DUYÊN

Độc Độc
dtv-ebook.com

Chương 15

“Cho nên, cậu ở trên xe ôm cô bé kia, vừa muốn bảo vệ cô ấy, vừa nổi lên mong muốn tình dục với cô ấy.” Trong phòng làm việc với màu cà phê làm chủ đạo, Tống Hiếu Nhiên ngồi trên chiếc ghế đơn bằng gỗ đỏ, hai tay đan vào nhau, nói với người đàn ông ngồi đối diện.

Đoạn Mặc Ngôn dựa vào thành ghế sofa bằng da cổ điển, chân bắt chéo, ngón tay đặt trên đầu gối gỗ nhẹ, “Ừ.”

Thông thường dục vọng bảo vệ và dục vọng tình dục, hai loại cảm giác này sẽ không xuất hiện cùng một lúc, nhưng đối mặt với Đoạn Mặc Ngôn, Tống Hiếu Nhiên hiểu rõ không thể phán đoán theo lẽ thường được, “Bây giờ còn có cảm giác đó không?”

“Không có.”

Tống Hiếu Nhiên gật đầu, “Cậu không ở bệnh viện với cô bé đó à?”

“Tôi không vào bệnh viện, với lại bạn trai của cô ấy đến rồi.”

“Cậu không vui?”

“Vui hay không không quan trọng,” Đoạn Mặc Ngôn khẽ nhún mày, “Ý cậu nói là tôi yêu cô ấy hả?” Buồn cười.

Tống Hiếu Nhiên đẩy mắt kính, “Tôi nghĩ hẳn là không có đâu, nhưng cô bé này nhất định có chỗ không giống với mấy cô gái trước kia.”

“..... Về mặt lý thuyết, cô ấy là cô gái mà tôi không hài lòng nhất.”

“Tại sao?”

“Cố chấp, kỳ cục, không nghe lời, có lẽ còn rất giả dối.”

“Giả dối?”

“Tình trạng gia đình của cô ấy không tốt, cô ấy còn có thể cười đến hồn nhiên như thế, vì sao chứ?”

“Có lẽ là vì hoàn cảnh của cô ấy, nên mới càng thêm trân trọng những thứ tốt đẹp trước mắt.”

“Lừa mình dối người?”

Tống Hiếu Nhiên cười khế, “Xem ra cô gái này cũng không hề làm cậu hài lòng, vì sao cậu còn giữ cô ấy lại?”

Đoạn Mặc Ngôn yên lặng trong chốc lát, “Tôi không hài lòng, nhưng chưa đến mức chịu không nổi.”

“Có vẻ như lòng kiên nhẫn của cậu được nâng cao rồi nhỉ.”

“Có lẽ vậy.”

“Nếu đã như thế, cậu nên gặp mặt cô gái này nhiều hơn.” Tống Hiếu Nhiên động đậy thân thể, nhìn thẳng vào anh, nhẹ giọng nói, “Hơn nữa, hãy làm bất cứ chuyện gì mà cậu muốn.”

***

Các y tá bắt đầu đuổi người thân rời bệnh viện, Viên Kha đứng bên ngoài hành lang bệnh viện, rốt cuộc cũng gọi được cho ông chủ, anh báo cáo với anh ấy tình trạng của Tiêu Tiêu, “Tiêu Tiêu đã làm kiểm tra toàn thân rồi, phần lớn đều là bị thương ngoài da, chỉ là chân phải bị nứt xương nhẹ, cần phải bó thạch cao nghỉ ngơi.”

Nứt xương? Đoạn Mặc Ngôn chau mày, “Phải nằm viện?”

“Bác sĩ nói Tiêu Tiêu là người vùng khác, nếu không có người nhà chăm sóc thì đề nghị nên ở lại một tuần để xem tình trạng thế nào.” Viên Kha hơi chần chừ, “Chỉ là Tiêu Tiêu không chịu ở phòng vip, kiên trì ở phòng bệnh thường.”

..... Anh thế mà hoàn toàn chẳng hề bất ngờ, Đoạn Mặc Ngôn xoa xoa giữa chân mày, nhìn đèn vàng lóe lên trên cột đèn giao thông, đột nhiên chuyển hướng, chỉ thị cho Viên Kha vài câu, cúp điện thoại lái về hướng bệnh viện.

Nhiễm Huy ở trong phòng bệnh dùng bình giữ ấm đựng nước nóng đặt trên đầu giường cho Tiêu Tiêu, sạc đầy pin điện thoại cho cô, lại kiểm tra cái chân đã bó thạch cao bị treo lên ở cuối giường, còn ngồi vạ trong phòng bệnh không chịu đi. Tiêu Tiêu sợ trễ rồi thì chuyển xe điện ngầm đi về trường sẽ ngừng chạy, vội giục anh đi về.

Nhiễm Huy nắm tay cô, cảm thán áp lên mặt: “Tiểu Tiểu, em không biết lúc anh nghe được tin lo lắng biết bao nhiêu đâu, anh ở ký túc xá ngay cả giày cũng chưa kịp thayvợt thẳng tới bệnh viện luôn đó.”

“Xin lỗi, khiến anh lo lắng rồi.” Tiêu Tiêu ấm lòng cong môi lên.

“Thấy em không sao thì tốt rồi, anh thật hối hận hôm nay đã không đi cùng em, để cho em xảy ra chuyện thế này, nếu không phải anh Đoạn.....”

“Đúng đó, nhưng mà cũng cho thấy vận may của em năm nay cực tốt nha.” Anh Viên nói bọn họ đến sớm để tặng máy bộ máy không người lái cho bọn nhỏ, nếu không cũng không biết gương mặt mình có bị hủy hoại không nữa. “Có quý nhân giúp đỡ.”

Nhiễm Huy đáp lại một tiếng, đến gần cô dịu giọng nói: “Em xảy ra chuyện, anh mới phát hiện thì ra anh thích em đến thế, lần sau đừng liều lĩnh như vậy nữa được không em? Anh sợ tim của anh chịu không nổi mất.”

Tiêu Tiêu nhìn bạn trai chăm chú, mặt hơi đỏ lên gật đầu.

“Ôi chao, người trẻ tuổi chính là ngọt ngào thế đấy!” Thím mập giường kế bên nghe lén còn chưa đủ, nhin không được lên tiếng bình luận.

Mặt Tiêu Tiêu lại càng đỏ hơn nữa.

“Bạn học này, sao cậu còn chưa đi nữa, ngày mai hãy lại đến thăm bệnh!” Y tá đứng cạnh cửa hô lên.

Nhiệm Huy lúc này mới lưu luyến không thôi đi mất, Tiêu Tiêu không thấy Viên Kha đâu, cô biết nếu Nhiệm Huy gặp anh ấy nhất định sẽ chào hỏi, nên cũng không nghĩ nhiều nữa.

Cô nằm một mình trên giường, cũng không thể nào yên tĩnh được, bởi vì hai thím bên giường trái phải đang rất buồn chán, cách chiếc giường của cô lớn tiếng tán gẫu với nhau, còn vô cùng nhiệt tình lôi kéo cô vào chủ đề tán gẫu. Tiêu Tiêu chỉ có thể gia nhập với mọi người, chỉ tranh thủ lúc rảnh nhẩn tin báo tình trạng cho Đoạn Mặc Ngôn, nói rằng tất cả đều ổn thỏa rồi, với lại cảm ơn anh lần nữa. Thăm thoát đã đến mười giờ, y tá đến giục bệnh nhân tắt đèn nghỉ ngơi, Tiêu Tiêu vừa nằm xuống, bỗng dưng có y tá đẩy xe lăn vào, nhẹ nhàng đi đến bên giường của cô.

“Giường số 23, có người thân đến đón cô ra viện.”

“Hả?” Tiêu Tiêu không rõ lắm, cô sợ cô Tiêu lo lắng nên điện thoại cũng không dám gọi, còn có người thân nào ở đây chứ? “Có phải nhầm lẫn rồi không?”

“Cô có phải Tiêu Tiêu ở giường số 23 không? Nếu phải thì đúng rồi, người thân giúp cô làm thủ tục nhập viện muốn đón cô ra viện.”

Anh Viên? Tiêu Tiêu ngờ ngác được bọn họ cẩn thận đẩy ra khỏi cửa, đến thang máy thì thấy Viên Kha đang đứng một bên đợi.

“Anh Viên, chúng ta phải đi đâu thế?”

“Anh Đoạn lo lắng em ở phòng bên thường sẽ bị uất ức, quyết định đón em đến nhà anh ấy tịnh dưỡng.”

Hả, hả?! “Như vậy làm phiền anh ấy quá rồi, em không hề uất ức chút nào hết, thật đó.....” Sao lại phát triển theo hướng khác

thường vậy chứ?

Tất cả mọi người đều coi lời nói của cô hoàn toàn là câu từ chối lịch sự thôi, cô thân trên khoác chiếc áo bông lớn, thân dưới đắp thảm dày, cứ thế được đưa đến bãi đậu xe dưới tầng hầm, xe của Đoạn Mặc Ngôn đậu ngay chỗ cách lối ra thang máy không đến năm mét, anh đứng ngay đầu xe bắt tay với một người mặc áo blu trắng, nhìn Tiêu Tiêu được người ta đẩy qua một cái, không nói lời nào bế cô ngồi vào ghế sau.

Bây giờ người ta là dao thót, mình là thịt cá, nếu như phản đối quá mức sẽ làm cho Đoạn Mặc Ngôn mất mặt ở đây. Tiêu Tiêu bắt đắc dĩ, chỉ có thể yên lặng mặc cho anh bố trí.

Viên Kha gấp xe lăn lại cất vào cốp sau, xoay người ngồi vào ghế lái khởi động xe chạy đi.

Tiêu Tiêu không chớp mắt nhìn chăm chăm vào khuôn mặt anh tuấn cùng ngồi ở hàng ghế sau, bày tỏ kháng nghị trong im lặng.

Đoạn Mặc Ngôn cũng nhìn cô chăm chú, nhưng ánh mắt kỳ lạ khó đoán, giống như chưa từng gặp qua cô vậy.

Tiêu Tiêu bị anh nhìn chăm chăm quên mất mục đích chủ yếu của mình, chỉ thấy đôi mắt đen như mực kia sâu đến mức làm cho người ta kinh hoảng. Cô ho khan một tiếng chịu thua, dờn tầm mắt đi nói: “Anh Đoạn, em không muốn làm phiền anh, hay là anh đưa em về nhà cô em có được không?”

Đoạn Mặc Ngôn ngồi ngay lại, phủi phủi lông tơ dính trên đầu gối, ung dung thong thả nói: “Em đã làm phiền rồi đấy thôi.”

Kết quả Tiêu Tiêu vẫn bị Đoạn Mặc Ngôn với vẻ mặt nói nhiều vô ích đón đến căn hộ của anh ở khu chung cư xa hoa cách bệnh viện không xa. Trong khoảnh khắc cô được đẩy vào nhà, liền không nhịn được phát ra một tiếng tán thưởng.

Không phải vì căn hộ duplex này lớn đến mức có thể chứa được hai gia đình vào ở, mà là bố cục chính thể và những chi tiết nhỏ của căn nhà này đều lộ ra không khí ấm áp thoải mái, bất kể là dùng màu sắc ấm áp làm chủ đạo, đồ dùng trong nhà thời thượng mà không mất đi sự linh động, hồ cá thủy sinh âm tường có giống cá chép koi bơi lội trong đó, còn có những tác phẩm nghệ thuật trưng bày nhiệt tình mà tao nhã, thậm chí ngay cả một ngọn đèn nhỏ treo ở một góc cũng gần như có thể hòa vào cảnh vật.

Tuy rằng cô chưa thấy qua nhiều căn hộ, nhưng cô đã có thể chắc chắn rằng dù là trước kia hay sau này cũng khó mà thấy được căn nhà nào có trình độ thoải mái mà có vẻ đẹp sánh ngang với nơi này. Cô tin rằng tất cả mọi người vừa vào cửa đều sẽ cảm thán giống như cô vậy.

Đây mới chính là nơi để quay về trong cuộc sống!

“Thế nào?” Xem ra căn nhà anh tốn nhiều tiền để mời nhà thiết kế chuyên nghiệp tạo ra đã thành công bắt được trái tim của cô khách xinh đẹp này.

“Tuyệt quá! Em đó giờ chưa từng thấy qua căn nhà nào..... thoải mái thế này đâu! Làm cho người ta nhìn thôi đã thấy rất thoải mái rồi!” Tiêu Tiêu ngẩng đầu, không tiếc lời khen ngợi. Cô từng tưởng tượng qua nhà của Đoạn Mặc Ngôn nhất định sẽ rất phong cách, nhưng cô không tưởng tượng được nhà của anh lại thú vị như thế. Nếu như bây giờ nói với cô rằng thực ra anh đang mặt một cái quần

lót hoa e rằng cô cũng không bắt ngờ, đây quả thật là..... ngoài lạnh trong nóng mà.

Một người phụ nữ đi ra từ một căn phòng cắt đứt cuộc trò chuyện của bọn họ, cô ấy là chị Linh người giúp việc theo giờ mà Đoàn Mặc Ngôn mời tới, hai giờ chiều mỗi ngày sẽ qua đây giúp anh dọn dẹp nhà cửa, trước sáu giờ sẽ rời khỏi, nhưng nếu trong khoảng thời gian khác mà Đoàn Mặc Ngôn có cần đến, thì chị ta cũng sẽ kêu là tới ngay.

Dưới sự dẫn dò của Đoàn Mặc Ngôn, chị Linh đã vội đến đây thay một bộ chăn đệm mới, Tiêu Tiêu đi vào phòng dành cho khách mà mình ở tạm thì kinh ngạc, thậm chí nghĩ rằng Đoàn Mặc Ngôn đưa phòng ngủ chính của anh cho cô dùng, bởi vì cách bày trí bên trong thật lòng không giống như dành cho khách dùng, giống với phong cách tổng thể của sảnh khách bên ngoài, nhưng lại có nét an nhàn của phòng ngủ.

“Phòng của anh ở lầu hai.” Đoàn Mặc Ngôn vừa nói vừa nhận điện thoại đang rung lên, nói hai câu rồi cắt di động vào, bế cô lên đặt trên giường, “Anh còn phải ra ngoài, em nghỉ ngơi sớm một chút, có chuyện gì thì gọi chị Linh nhé.”

Tiêu Tiêu mấp máy môi á khẩu, ông anh này sao cứ luôn tới lui vội vã thế chứ? Cô còn chưa kịp nói thêm gì, Đoàn Mặc Ngôn đã sải bước rời đi mất.

Chị Linh thấy ông chủ đi rồi, đang muốn tám chuyện vài câu, di động của Tiêu Tiêu lại vang lên, chị ta chỉ có thể cười cười đi ra ngoài.

Tiêu Tiêu cầm di động lên, đã nghe thấy giọng nói hoảng hốt của Nhiễm Huy truyền tới, “Tiểu Tiểu!”

KHÔNG GẶP KHÔNG NÊN DUYÊN

Độc Độc
dtv-ebook.com

Chương 16

Sáng ngày thứ hai, Tiêu Tiêu đang ngủ say, thì nghe thấy tiếng máy móc rè rè vang lên, hai mắt nhắm chặt lại, cảm thấy dường như có ánh sáng đang len lỏi vào, cô lười biếng mở mắt ra, thấy rèm cửa sổ đang từ từ kéo ra hai bên, ánh nắng mặt trời xuyên qua cửa sổ rọi vào những tia sáng màu vàng êm dịu.

Sao rèm cửa sổ lại tự mở thế này? Không phải ký túc xá bị ma ám rồi chứ? Tiêu Tiêu mơ mơ màng màng lấy tay che mắt lại, chợt nhớ ra mình đang ở đâu, cô ngây ra một lúc, bỗng nghe thấy trên vách tường bên trái ở phía trước vang lên tiếng tí tí, cô ngược mắt liếc sang, một bức tranh lộ ra trên đó, được khảm vào tường một cách hoàn mỹ.

Đó là một bức tranh sơn dầu siêu thực với màu sắc mãnh liệt, các màu đỏ vàng lam với màu đen và màu xanh lục rực rỡ khiến cho thị giác bị kích thích mạnh mẽ, những đường cong trừu tượng và sự hòa hợp của màu sắc thế nhưng lại sinh ra một loại cảm xúc cuộn cuộn mãnh liệt.

Sáng sớm mở mắt ra đã có thể trông thấy một bức họa xuất sắc thậm chí là thiên tài thế này, thật sự là một kiểu hưởng thụ xa xỉ mà. Tiêu Tiêu hít vào một hơi thật sâu.

Chị Linh nhẹ nhàng mở cửa đi vào, thấy cô đã dậy thì hiểu rõ nói: “Cô Tiêu, rèm cửa ồn quá làm cô thức rồi hả, tôi đang định đi vào kéo nó lại đây.”

“Chị Linh.” Tiêu Tiêu đã hoàn toàn tỉnh táo, trông thấy chị ấy thì có chút kinh ngạc, tối hôm qua con chị ấy bị sốt, rõ ràng đã về nhà rồi mà, “Sao chị đến sớm thế?”

“Ha ha, phải đó.” Chị Linh ngại ngùng cười cười, tối hôm qua chị đúng là về nhà rồi, nhưng chạy qua chạy lại lo xong chuyện của con trai, vừa nằm xuống với ông nhà mình, thì điện thoại của cậu Đoạn lại gọi tới. Cậu ấy nghe nói chị trở về nhà thì im lặng một lúc lâu, mãi cho đến khi chị không hiểu sao lại đổ mồ hôi lạnh nói sẽ lập tức trở lại căn hộ, cậu ấy mới mở miệng đáp lại một tiếng. Chị đoán chừng ngày hôm qua nếu mình không chủ động đề nghị trở lại, thì phần công việc này của chị cũng giữ không được nữa.

“Rèm cửa này tới giờ thì sẽ tự động mở ra, tôi kéo lại giúp cô nhé, cô ngủ thêm một chút đi.”

“Không cần đâu ạ, em cũng nên dậy rồi.” Tiêu Tiêu vươn vai duỗi người, vốn tưởng đâu đêm qua sẽ mơ thấy ác mộng, nhưng không ngờ lại ngủ một giấc tới sáng, lẽ nào là vì trong căn nhà này cũng có hơi thở của anh Đoạn, khiến cho cô cảm nhận được sự an toàn?

Cô được chị Linh dìu xuống giường, tự lực cánh sinh chống nạng đi đến phòng rửa mặt ở trong phòng ngủ, chị Linh đã chuẩn bị sẵn bàn chải điện mới và khăn mặt 100% cotton, Tiêu Tiêu chỉ cảm thấy bản thân mình có phước quá đi thôi.

Đoạn Mặc Ngôn xưa nay không ở nhà ăn cơm chung, nhưng vì hôm qua Tiêu Tiêu vốn đã hứa sẽ đến nhà nấu ăn, nên anh đã kêu

chị Linh chuẩn bị một chút nguyên liệu, vừa vặn để cho chị Linh lấy đi nấu cháo và vài món đơn giản cho bữa ăn sáng.

“Anh Đoạn còn chưa dậy ă?” Tiêu Tiêu ngồi trong phòng ăn nhìn xung quanh.

Chị Linh bê lên một chén cháo trắng, “Tôi cũng không biết, tôi chưa từng đến đây vào buổi sáng.” Chị hơi chững lại, “Thực ra tôi cũng rất ít gặp mặt cậu Đoạn, công việc của cậu ấy bận lắm, dường như đêm nào cậu ấy cũng rất khuya mới về nhà.” Chị đã làm ở đây được hai năm rồi, chỉ có lúc vừa đến hoặc là năm mới nhận lì xì, mới thấy được mặt của ông chủ.

Tiêu Tiêu gật đầu, không nói gì nữa.

Cái đồng hồ tử đứng gõ bảy tiếng, tám tiếng, chín tiếng, đến tiếng thứ mười, Tiêu Tiêu đang nằm trên phần đệm quý phi dài ở khúc quanh của chiếc ghế sofa, ngẩng đầu lên từ cuốn sách, mới nhìn thấy anh chủ của căn nhà này đang mặc chiếc áo ngủ màu đen, đầu tóc rối bời, có vẻ như còn chưa tỉnh ngủ bước xuống từ lầu trên.

“Anh Đoạn, chào buổi sáng.”

“Ừm.” Người đàn ông híp đôi mắt dường như mở không lên đáp lại một tiếng, đi đến trước sofa mặt không cảm xúc đứng một hồi lâu, Tiêu Tiêu thấy tình trạng thế này đang thầm buồn cười, chỉ thấy anh quăng một cái gối trang trí đi, thả tấm thân cao to của mình xuống sofa, cánh tay dài vươn ra cầm lấy một cái điều khiển, nhấn nút mở.

Động tác liền mạch một lèo, tiếng nhạc giao hưởng đình tai nhức óc lập tức vang lên từ dàn âm thanh gia đình MBL, tuôn trào sục sôi

mà chân động, cả căn hộ to lớn dường như đều rung lên, trái tim nhỏ bé của Tiêu Tiêu run lên một cái, chị Linh thì bị dọa đến mức đánh vỡ cả chiếc đĩa trên tay. Duy chỉ có Đoạn Mặc Ngôn hai mắt nhắm lại thì mặt mày bình tĩnh đang say sưa trong tình tự tĩnh giác của mình.

Tiêu Tiêu cầm cuốn sách chống cằm, nhìn cái người thuộc hành tinh không thể thức dậy trước mặt, bật cười vỗ đùi đen đét trong yên lặng. Không ngờ anh Đoạn cũng có một mặt đáng yêu thế này.

Mười phút sau, Đoạn Mặc Ngôn đột nhiên ngồi dậy, đứng lên vừa cởi đồ vừa đi về phía phòng tắm ở tầng trệt, đi đến trước cửa phòng tắm thì chỉ còn lại quần lót thôi. Chị Linh đỏ mặt cạ lời nhìn ông chủ, chị coi như đã biết được hiện trường kích thích mỗi ngày là từ đâu ra rồi, trước kia còn tưởng đâu ông chủ ăn chơi hằng đêm. Oan uổng cho cậu ấy thật có lỗi mà.

Tiêu Tiêu sớm đã lấy sách che mắt lại rồi. Ấy da da, bức tranh trai đẹp đi tắm nha.

Bản giao hưởng thứ năm C Minor của Beethoven, cũng chính là bản giao hưởng Định Mệnh trong truyền thuyết vẫn đang được tấu lên như gió lốc rung động lòng người, dàn loa 360 độ làm cho mỗi một chi tiết của bản giao hưởng đạt đến chất lượng cao nhất, Tiêu Tiêu đã từng nghe rất nhiều lần, nhưng bây giờ nghe qua rồi mới biết được, những lần trước mình nghe được đều là thứ bỏ đi, không ngờ âm thanh bình thường và âm thanh lập thể lại chênh lệch nhiều đến thế, anh Đoạn biết hưởng thụ thật đấy.

Nhưng mà, thật sự là lớn tiếng quá đi. Tiêu Tiêu tổng kết lại.

Vốn tưởng đâu sẽ còn “bất đắc dĩ” nhìn thấy bức tranh trai đẹp vừa tắm xong, không ngờ lúc Đoạn Mặc Ngôn trở ra, đã mặc vào chiếc áo sơ mi màu xám đậm và áo khoác vest ghi-lê với quần dài, chỉ có tóc thì còn ướt sũng. Nét quyến rũ của kiểu trang phục hành xác thể này cũng không tệ lắm. Tiêu Tiêu và chị Linh đồng thời yên lặng khen ngợi, thưởng thức trai đẹp là trách nhiệm của mọi người mà.

“Tiểu Tiểu, em dậy rồi à?” Lúc này Đoạn Mặc Ngôn mới khôi phục lại trạng thái bình thường, tắt tiếng nhạc giao hưởng đi, dịu dàng nhìn sang Tiêu Tiêu dường như đang cười thầm kia.

“Dạ, anh Đoạn, chào buổi sáng.”

“Chào buổi sáng.”

Tiêu Tiêu phì cười một tiếng buồn cười không thôi, lúc này mới thật sự tỉnh táo nha!

Đoạn Mặc Ngôn nhướn nhướn mày, nhìn Tiêu Tiêu cột kiểu tóc búi nụ hoa càng lộ ra vẻ xinh đẹp, rõ ràng là không biết cô đang cười cái gì, chỉ là khi nhìn thấy hai đường máu chó mắt kia thì nheo mắt lại, đi lên trước một bước khom lưng nâng cằm của cô lên.

Hơi thở như dòng suối mát phả vào mặt, Tiêu Tiêu hết hồn, “Anh Đoạn?”

Đoạn Mặc Ngôn không nói gì, nhìn trái nhìn phải gương mặt của cô một lúc lâu, mới từ từ đứng thẳng lên, “Không sượng như hôm qua nữa rồi.”

“Phải đó, em có thoa thuốc mà.” Tiêu Tiêu có chút ngại ngùng vì hành động của anh, bất giác dờ dề tài, “À, anh có biết mấy người

đó rồi cuộc là vì mục đích gì không?”

“Cậu Đoạn, tôi có làm một ít món ăn sáng, cậu có ăn không?”

“Không ăn, cảm ơn.” Đoạn Mặc Ngôn ngồi xuống cạnh Tiêu Tiêu, “Hôm nay đã thoa thuốc chưa?”

“Vẫn chưa.....”

“Chị Linh, đem thuốc của Tiêu Tiêu qua đây.”

“Em tự đi lấy là được rồi.”

Đoạn Mặc Ngôn ấn cô xuống.

Chị Linh lấy khăn lau tay rồi nói: “Cô Tiêu, tôi đi lấy giúp cô nhé.”

“Chị Linh, chị gọi tên em là được rồi.” Thực ra Tiêu Tiêu đã nói qua một lần rồi, nhưng chị Linh nói cô là khách quý của ông chủ, chị ấy không thể thiếu lễ phép thể được, nên Tiêu Tiêu mới nói lại một lần trước mặt Đoạn Mặc Ngôn.

“Ha ha, được, Tiêu Tiêu, Tiêu Tiêu.” Chị Linh thấy Đoạn Mặc Ngôn không lên tiếng, cũng thuận theo ý cô mà gọi.

“Anh Đoạn này, anh không ăn sáng sao?”

“Buổi sáng anh không ăn đồ.”

“Mỗi ngày quan trọng nhất là bữa sáng đó.”

“Bây giờ đã sắp trưa rồi.”

Tiêu Tiêu hết nói nổi, đây chẳng phải là cái cơ mà mấy đứa nhỏ hay nói sao? “Thức khuya dậy trễ, thói quen cực kỳ xấu.”

Đoạn Mặc Ngôn đáp lại một tiếng, nhưng hoàn toàn không có ý muốn tiếp nhận.

Chị Linh lấy cái túi xách nhỏ của Tiêu Tiêu đến, Đoạn Mặc Ngôn tìm được thuốc bôi trong đó, một câu “Để tự em làm” của Tiêu Tiêu còn chưa kịp nói, đã thấy Đoạn Mặc Ngôn trét một cái bẹp lên mặt, ngón tay thô ráp không biết dịu dàng là gì thoa lên.

Tiêu Tiêu vừa đau vừa cười, “Để em tự làm, em tự làm cho.”

“Nhột?” Đoạn Mặc Ngôn nhú mày.

“Đau.” Tiêu Tiêu dễ dàng giải cứu gương mặt của mình khỏi bàn tay ác ma kia, thêm một lúc nữa, đoán chừng mặt của cô lại sưng lên mất thôi.

“Đau mà em cũng cười nữa?”

“Dù sao cười cũng tốt hơn khóc mà!” Tiêu Tiêu nhận cái gương mà chị Linh chu đáo đưa qua, cẩn thận tỉ mỉ bôi thuốc lên.

Đoạn Mặc Ngôn không hiểu nổi lắc đầu, lúc này mới trả lời câu hỏi trước đó của cô: “Đám người kia tối qua đã khai rồi, nói là vì có một khách hàng muốn nhận nuôi cậu bé câm đó.”

“Là ý gì?”

“Nói một cách đơn giản, cái bọn chúng muốn là thân của cậu bé câm.”

“Cái gì!” Tiêu Tiêu kinh hoảng ngồi bật dậy.

Về mặt của Đoạn Mặc Ngôn thì vẫn thản nhiên như trước, “Cặp vợ chồng đó quen biết với một gã lưu manh chuyên bán thận, hắn ta nói với bọn chúng, hắn hiện có một mối làm ăn lớn, có người bỏ ra một số tiền khổng lồ để mua một quả thận phù hợp. Cặp vợ chồng này nổi lên ý xấu, không dám tìm người trưởng thành, liền dõn ý nghĩ lên mấy đứa bé kia.”

“Thận của trẻ em cũng được sao?”

“Chim sẻ tuy nhỏ, mà ngũ tạng đầy đủ, cơ thể người chẳng phải cũng như thế sao?” Đoạn Mặc Ngôn nói tiếp, “Trước đó bọn chúng cũng đã tìm qua hai viện phúc lợi rồi, Tiểu Thiên Sứ là cái thứ ba mà bọn chúng tìm tới, đúng lúc cậu bé câm kia vừa làm kiểm tra thận trước đó, cặp vợ chồng kia còn lấy cớ dẫn nó đi làm xét nghiệm tương thích nữa, phát hiện ra thích hợp thì mừng như điên. Đồng thời tính toán nhanh chóng, quyết định nhận nuôi hợp pháp cậu bé câm kia rồi lại mổ thận của nó, sau đó thì giết nó đi, rồi tuyên bố mất tích.”

Tiêu Tiêu hít vào một hơi lạnh, cô không dám tin tưởng thế mà lại là một âm mưu ác độc vô cùng như thế!

“Hình như khoảng thời gian này tình trạng bệnh của khách hàng kia chuyển biến xấu đi, tên lưu manh nợ giục bọn chúng nhanh chóng giao hàng, bọn chúng chó cùng rút giậu, hít hai điều cần sa vào liền chạy đến viện phúc lợi gây chuyện.”

Tiêu Tiêu tưởng tượng ra cảnh Hiên Hiên nằm trong nhà xác, toàn thân không khỏi run lên. Tại sao lại có người có thể ra tay với đứa bé nhỏ như thế chứ? Những kẻ đó có còn là con người nữa không!

“Thực ra thì viện phúc lợi chính là thiên đường của những kẻ biến thái, xử lý không tốt chính là đưa dê vào miệng cạp, như thế này coi như là nhẹ rồi, hơn nữa cũng chưa để cho bọn chúng thực hiện được.” Đoạn Mặc Ngôn “an ủi” cô.

“Ghê tởm quá, em không muốn nghe nữa.” Tiêu Tiêu hoàn toàn không thể chấp nhận kiểu an ủi này, khó chịu che lỗ tai lại.

“Được được, không nghe thì không nghe.” Đoạn Mặc Ngôn rất biết lắng nghe.

Tiêu Tiêu nhin xuống xúc động muốn nôn ra, lại nhú mày hỏi: “Vậy Hiên Hiên bây giờ thế nào rồi? Máy người kia có biết nó không, có đến cướp thằng bé đi nữa không?”

“Anh sẽ xử lý.”

Cuối cùng Tiêu Tiêu cũng coi như là thở phào một hơi, chỉ cảm thấy anh hứa sẽ ra tay thì chắc chắn không có chuyện gì nữa rồi, “Cám ơn anh, anh Đoạn.”

KHÔNG GẶP KHÔNG NÊN DUYÊN

Độc Độc
dtv-ebook.com

Chương 17

Buổi chiều Đoạn Mặc Ngôn có một cuộc họp quan trọng, đây cũng là lý do mà anh mặc bộ vest nghiêm túc thế này. Đến trưa Viên Kha qua đón, trước khi anh ra khỏi cửa thì Tiêu Tiêu kêu anh lại, “Anh Đoạn, mấy đứa bạn cùng phòng của em muốn theo Nhiễm Huy đến đây thăm em, em có thể cho bọn họ đến đây không?”

“Có thể.” Đoạn Mặc Ngôn đồng ý rất dứt khoát.

“Cám ơn anh.” Tiêu Tiêu lộ ra lúm đồng tiền, hỏi tiếp, “Tối nay anh có về ăn cơm không?”

Đoạn Mặc Ngôn sửng sốt, “Không về đâu.” Anh dừng lại một lúc, “Anh phải đến nhà họ Hạ ăn cơm.” Hôm qua hủy hẹn khiến Hạ Dung rất không vui, anh thân là chồng chưa cưới đã không làm tròn bổn phận, dĩ nhiên sẽ chịu trách nhiệm.

“Ồ, được đó.” Tiêu Tiêu hiểu rõ nói, “Chúc hai người có một bữa tối vui vẻ! Hỏi thăm chị Hạ dùm em nhé? Với lại cám ơn chị ấy đã đồng ý cho em ở lại đây nữa.”

Đoạn Mặc Ngôn nhú mày không hiểu, “Đây là nhà của anh mà.”

Tiêu Tiêu cười lên.

Đoạn Mặc Ngôn vừa đi khỏi, điện thoại của Tống Hiếu Nhiên đã gọi đến, “Tiểu Tiểu, tối nay cùng ăn một bữa cơm đi, anh dắt em đi ăn hải sản.”

Tiêu Tiêu nhìn chăm chăm cái chân bó thạch cao của mình thăm tặc lưỡi, theo bản năng kể chuyện vui không kể chuyện buồn, “À..... Anh Hiếu Nhiên, bọn em vừa mới về trường, tối nào cũng phải điểm danh hết, có thể qua một hai tuần nữa mới gặp nhau không?”

“Vậy thứ bảy này chúng ta gặp nhau thế nào?”

“Gì ạ, mới về trường ấy mà, thứ bảy chủ nhật có thể đều bận lắm đó.....”

“Bạn hẹn hò với bạn trai hả?”

“Hi hi, đừng nói hoạch toét ra thế chứ.” Chuyện đã lỡ rồi, Tiêu Tiêu chỉ có thể mặt dày nhận bừa, “Thực ra cũng không chỉ với bạn trai, còn có bạn cùng.....”

“Tiểu Tiểu, em có bạn trai rồi thì mặc kệ anh trai của em phải không?”

“Anh chẳng phải cũng có bạn gái rồi thì mặc kệ em gái còn gì.” Tiêu Tiêu phản bác theo bản năng, nhưng nói xong rồi thì hận không thể cắn đứt lưỡi của mình. Cô vẫn luôn không biết lời nói ra phải giữ lại ba phần.

Câu này khiến cả hai người đều rơi vào im lặng, chốc lát sau giọng nói trầm thấp của Tống Hiếu Nhiên truyền đến, “Chẳng phải anh hỏi hận rồi đấy thôi?”

Câu này của anh ấy là có ý gì? Trái tim của Tiêu Tiêu đập thịch một cái, anh ấy hỏi hận rồi? Hỏi hận gì chứ? Hỏi hận rằng lúc ấy đã đối xử với cô kiểu đó, hay là..... Chờ đã, cô đang nghĩ gì thế? Tiêu Tiêu lắc đầu liên tục, cười khan một tiếng nói: “Bây giờ mới biết trọng sắc khinh em gái là không đúng chứ gì, cung phản xạ của anh cũng dài quá đó nha.”

Đối phương cười khẽ hai tiếng, dường như đang nói câu gì đó với người bên cạnh, Tiêu Tiêu thính tai, “Có phải anh còn bận việc không, vậy cúp máy trước đi.”

Tống Hiếu Nhiên dừng lại một chút, đáp lại một tiếng, “Vậy qua một thời gian nữa anh lại tìm em nhé, em một thân một mình ở trường phải chú ý sức khỏe đó, bây giờ tuy là mùa xuân, nhưng cái rét của mùa xuân cũng lạnh lắm đấy, ra ngoài mặc quần áo nhiều một chút, đừng có cái kiểu mà cần đẹp không cần ấm đó.”

“Em biết rồi.”

“Còn có nếu như có người đánh nhau gây chuyện thì đừng tới gần, an toàn là số một, nhé?”

Tiêu Tiêu bị anh dạy dỗ như thế, trong lòng không phục, nhưng nhìn xuống cái chân bó thạch cao của mình không hiểu sao lại chột dạ, nhỏ giọng đáp lại “Ừm”.

Ai ngờ Tống Hiếu Nhiên nghe tiếng trả lời của cô cũng không hài lòng, “Hôm nay sao lại ngoan thế này, hồi xưa nói gì em chẳng phải em đều cãi lại hết hay sao? Có phải đã gây họa gì rồi không?”

Tiêu Tiêu thật sự muốn quỳ luôn, “Anh hai à, có phải anh học tâm lý, học đến tẩu hỏa nhập ma rồi không? Không nói với anh nữa, bái

bai!” Nói nữa chắc chắn sẽ bị lộ, tán gẫu với chuyên gia cổ vấn tâm lý thật sự không phải là một chuyện dễ dàng gì!

Tổng Hiếu Nhiên bên này nghe thấy một tiếng “tút”, ngạc nhiên chớp mắt một cái, lắc đầu tự lẩm bẩm, “Nhất định là lại gây ra họa rồi.”

Thư ký Uông Cao Lệ đang bê một chồng tư liệu trắc nghiệm đứng trước mặt anh, nhếch miệng cười nói: “Tiến sĩ Tổng, không ngờ cậu nói chuyện với người nhà lại..... sắc sảo như thế.” Quả thật chính là cảm râm không thôi, không thể nhìn ra phong cách lạnh lùng thường ngày của cậu ấy một chút nào.

Tổng Hiếu Nhiên bắt đắ dĩ cười cười, “Cũng chỉ với em ấy thôi.” Em ấy từ nhỏ đã không có mẹ, thiếu thốn tình thương của cha, trong lòng rất cần có người yêu thương ân cần với em ấy như thế.

“Là em trai em gái của cậu ở đây à?” Uông Cao Lệ dò hỏi. Bà còn tính toán muốn nhà cổ vấn tâm lý cao cấp trẻ tuổi từ nước ngoài trở về này trở thành con rể quý của mình nữa.

“Không phải.” Tổng Hiếu Nhiên rũ mắt cong môi lên, “Là cô gái nhỏ yêu dấu của tôi.”

Khoảng hơn bốn giờ chiều, chỉ có một tiết học nên đám bạn cùng phòng cùng với Nhiễm Huy đến căn hộ cao cấp của Đoạn Mặc Ngôn, năm cô gái nhìn căn nhà cao lớn thì hô to gọi nhỏ, nhìn trái ngó phải như tìm báu vật, ai nấy đều lộ ra cảm xúc cực kỳ hâm mộ tán thưởng đối với căn hộ cao cấp thế này.

“Wow, mua chỗ này rốt cuộc phải tốn hết bao nhiêu tiền chứ!” Lão Tam đứng bên cạnh cầu thang, vừa ngược đầu lên nhìn vừa

kêu than.

“Ai mà biết!” Lão Đại nhìn đám cá kiểng cỡ lớn đang bơi nhàn nhả trong hồ thủy sinh, mẹ nó chứ đến con cá cũng tốt số hơn các cô nữa.

Chị Linh bưng nước trái cây lên cho khách, thấy cô gái để kiểu tóc con trai đứng dưới cầu thang đang muốn đi lên, chị vội nói: “Cô bé, tầng trên là phòng ngủ của cậu Đoạn, bình thường cậu ấy không để cho người khác lên đó đâu.”

Cái chân vừa dẫm lên bậc thang của Lão Tam vội rút về.

Người trẻ tuổi luôn tràn đầy lòng hiếu kỳ, Tiêu Tiêu cũng nằm trong số đó, cô không khỏi hỏi: “Chị Linh, vậy phòng ngủ của anh Đoạn trông như thế nào ạ?” Cách bày trí của tầng trệt đã khiến cô mở rộng tầm mắt rồi, không biết tầng trên sẽ như thế nào nữa.

“Thực ra chị cũng không biết, chị cũng chưa bao giờ vào đó cả.” Chị Linh đặt đĩa trái cây xuống, lắc đầu nói.

“Chị cũng chưa vào đó hả?” Tiêu Tiêu ngạc nhiên, chẳng phải chị ấy giúp quét dọn sao? Không vào đó sao dọn dẹp được?

“Phải, chị đến đây hai năm rồi, chưa từng vào đó bao giờ.” Chị Linh sớm đã để chuyện này ở trong lòng rồi, hôm nay rốt cuộc cũng có thể nói ra.

Lão Tam đi qua, lẩy làm lạ hỏi: “Vậy sao chị dọn dẹp giúp anh ấy được?”

“Trong đó là do cậu Đoạn tự mình quét dọn.”

Bí ẩn như vậy à? Các chị em nhìn nhau một cái, Lão Nhị chỉ sợ thiên hạ không loạn, hét lên với giọng điệu run rẩy kinh dị: “Yêu ~~ Râu ~~ Xanh~~”

Mọi người chỉ cảm thấy có một cơn gió lạnh “vù” một cái thổi qua, ngay sau đó mọi người đều khinh bỉ ghét bỏ nhìn về phía Lão Nhị.

Tiêu Tiêu ôm lấy cái gối trên sofa nghiêng đầu sang, tò mò trong căn nhà này rốt cuộc có chỗ bí ẩn nào.

“Tiểu Tiểu.” Nhiễm Huy gọi một tiếng cắt đứt dòng suy nghĩ của cô, “Cái này là ghi âm của tiết học hôm nay, còn có sách và ghi chép nữa, anh đều đem đến cho em hết.”

Tiêu Tiêu hoàn hồn lại, đón lấy những thứ trên tay của bạn trai, nói tiếng cảm ơn, “Anh đã nói rõ với thầy chưa?”

“Nói rồi.” Nhiễm Huy đặt sách vở xuống giúp cô, ngồi xuống bên cạnh cô, rồi lại rũ mắt không nói gì nữa.

Tiêu Tiêu thấy thế, dè dặt kéo kéo anh, “Anh giận hả?” Tối hôm qua lúc gọi điện anh ấy có vẻ vô cùng hoảng sợ.

“Không có.” Nhiễm Huy vuốt mặt một cái, “Anh chỉ là không hiểu sao em lại đồng ý đến đây thôi.” Thân là đàn ông, bạn gái xảy ra chuyện mà không phải do anh chăm sóc, ngược lại để cho một người đàn ông khác rước về nhà, trong lòng anh không thể nào bỏ qua khúc mắc này được.

“Em thật sự không có ý định đồng ý, anh Viên không nói gì cả đã đẩy em ra rồi, xuống tới dưới đều là người ngoài, em cũng không thể nào mặt dày mày dạn không nể mặt họ chứ.”

Nhiễm Huy có chút uể oải, “Anh biết.” Tuy anh Đoạn vẫn luôn đối xử với bọn họ rất tốt, nhưng rước Tiều Tiều về nhà..... có phải đã nhiệt tình quá rồi hay không?

“Em cũng biết như vậy làm phiền người ta lắm, nhưng nếu đã đến đây rồi, em cũng chỉ có thể mặt dày tỏ ý cảm ơn thôi.” Tiều Tiều nghiêng đầu nhìn anh, “Anh biết hôm qua em gặp phải rất nhiều chuyện mà, đầu óc cũng có chút hồ đồ, anh đừng để bụng nhé.”

Nhiễm Huy quay đầu sang nhìn gương mặt còn hằn vết thương của cô, “Không phải em sai, là anh nhỏ mọn thôi.”

“Cứ nói đang ghen chẳng phải xong rồi sao?” Lão Nhị ngồi bên cạnh chân của Tiều Tiều nhìn chỗ bị thương của cô, cười hì hì nói.

Đám bạn cùng phòng cũng hòa theo, khiến cho một người đàn ông như Nhiễm Huy cũng đỏ cả mặt.

Tiều Tiều cười phụ họa, không hỏi câu nào, có cái gì hay để ghen sao chứ?

“Tóm lại.” Nhiễm Huy ghim một miếng táo cho Tiều Tiều, hắng giọng nói, “Anh hỏi bác sĩ rồi, bà ấy nói vết thương của em phải nửa tháng một tháng mới khỏi hẳn được, một tuần chỉ để xem tình trạng thế nào thôi, em cũng không thể ở nhà anh Đoạn lâu như thế được, anh vốn cũng định mượn một căn nhà gần trường, hai ngày nay anh tìm gấp một chút, nếu như có căn nào thích hợp, anh sẽ mượn, sau đó, em cũng cùng dọn vào, anh chăm sóc em, được không?”

Sống chung à. Tiều Tiều chớp chớp mắt, không ngờ tới Nhiễm Huy sẽ đột nhiên đưa ra lời mời như thế.

Tuy nhà trường cấm sinh viên thuê nhà bên ngoài, nhưng chỉ là một tờ giấy vô nghĩa thôi, những cặp sinh viên tình nhân sống chung ở bên ngoài đã chẳng phải chuyện hiếm lạ gì rồi, bình thường đến nỗi có thể tùy tiện nhắc đến trong chủ đề tán gẫu hằng ngày.

Tiêu Tiêu hơi đỏ mặt, cô hiểu một khi cô đồng ý, cũng có nghĩa là cô tình nguyện giao lần đầu tiên của mình cho anh ấy.

“Tuy nhà anh thuê không tốt như thế này, rất có thể chỉ bằng cái nhà tắm ở đây thôi, nhưng, anh sẽ chăm sóc cho em, Tiểu Tiểu.” Nhiễm Huy đưa ra lời đề nghị này cũng đã dùng rất nhiều dũng khí, giọng nói của anh cũng có chút căng thẳng.

“Em, ơ.....” Tiêu Tiêu có chút ứng phó không kịp, không biết nên trả lời như thế nào.

Chị cả ký túc xá từ bên hồ cá đi qua, chống hông đứng trước mặt Nhiễm Huy nói: “Nhiễm Huy, Tiểu Lục của chúng tôi còn đang bị thương đó, cậu thật sự muốn chăm sóc nó, hay là có dã tâm khác hả?”

“Đương nhiên là muốn chăm sóc cô ấy rồi.” Mặt Nhiễm Huy đỏ ửng lên.

Tiêu Tiêu nghe thế trong lòng chột thả lỏng, cười một cái, nhìn bạn trai lộ ra vẻ hơi xấu hổ, cảm thấy mình cũng căng thẳng quá rồi, mấy chuyện kiểu này, có lẽ cứ để nước chảy thành sông là tốt nhất.

“Em biết rồi, vậy anh đi tìm thử xem, xem có căn nào thích hợp không.”

“Em đồng ý rồi?” Nhiễm Huy chột quay đầu lại, mắt sáng cả lên.

Tiêu Tiêu cười khế gật đầu.

Chúng bạn cùng phòng huyết sáo trên ghẹo, đôi tình nhân nhỏ
nhìn nhau, đều có chút xấu hổ.

KHÔNG GẶP KHÔNG NÊN DUYÊN

Độc Độc
dtv-ebook.com

Chương 18

Mấy cô bạn cùng phòng trước mặt thì hòa nhau trêu ghẹo, nhưng ở nơi đôi tình nhân nhỏ không thấy thì trao đổi ánh mắt với nhau. Khi bọn họ biết Tiêu Tiêu được Đoạn Mặc Ngôn rước về nhà ở, sau khi thảo luận đều thống nhất rằng anh Đoạn của cô tuyệt đối là có ý với cô, e rằng Tiêu Tiêu cũng đã nửa chối nửa chịu rồi, vốn tưởng đâu chỉ có Nhiễm Huy không hay biết gì, nhưng không ngờ Tiêu Tiêu lại nghiêm túc với Nhiễm Huy.

Đến khoảng hơn chín giờ, khi bọn họ lần đầu tiên nhìn thấy Đoạn Mặc Ngôn vừa trở về ở cự li gần, tất cả đều không dám tin đứng trước một anh chàng đẹp trai cao to giàu có thế này, Tiêu Tiêu thề mà lại chọn Nhiễm Huy. Sau đó lại nhìn qua cô gái trắng đẹp sang bên cạnh Đoạn Mặc Ngôn, lại như có chút hiểu ra. Phụ nữ khi gặp được hoàng tử của mình đều sẽ ảo tưởng rằng mình là cô bé lọ lem, nhưng khi bên cạnh hoàng tử đã có công chúa rồi, thì mới hiểu ra trong truyện cổ tích hoàng tử đều ở bên công chúa.

Thế giới cuộc sống giữa hai người không giống nhau.

“Náo nhiệt thế?” Đoạn Mặc Ngôn ở nhà chưa bao giờ đón tiếp nhiều người như thế, đột nhiên thấy trong phòng khách quá nhiều người thì nhướn mày lên.

Tiêu Tiêu ngẩng đầu cười nói: “Anh Đoạn, chị Hạ, hai người về rồi à.”

Nhiễm Huy và mấy cô bạn cùng phòng cũng đứng lên hết.

Hạ Dung vốn tưởng rằng chỉ có một mình Tiêu Tiêu thôi, nào ngờ cô lại kêu cả bạn học đến. Trong lòng cô ta hơi không vui, cảm thấy cô thật sự coi chỗ này là nhà mình luôn rồi, nhưng cô ta không thể hiện ra mặt, ngược lại còn thân thiết nói: “Tiêu Tiêu, chị nghe nói em bị thương hả, đã đỡ hơn chưa?”

Bữa cơm tối hôm nay Đoạn Mặc Ngôn đã khiến cho Hạ Dung nở mặt nở mày, anh, chị, chị dâu đều nịnh anh như đại gia vậy, cha mẹ cũng vô cùng nhiệt tình, tâm tình của cô ta quả thật tốt đến không thể tốt hơn. Vốn muốn theo anh về nhà để nghỉ ngơi thật tốt, lại được biết Tiêu Tiêu bị nứt xương nên ở lại nhà của anh. Nếu là bình thường thì cô ta sớm đã nổi đóa lên rồi, nhưng hôm nay cô ta không chỉ thấy không sao cả, ngược lại còn dâng lên một ý nghĩ mà xưa nay chính mình chưa từng nghĩ tới. Dĩ nhiên cô ta biết sở thích sưu tầm thiếu nữ quái gở của Đoạn Mặc Ngôn, nhưng cô ta cũng biết Đoạn Mặc Ngôn đó giờ không hề chạm vào mấy cô gái đó, thậm chí nếu như bọn họ yêu phải anh, anh còn lập tức trở mặt vô tình nữa kìa.

Trước kia cô ta đều tức chịu không nổi, nhưng suy đi nghĩ lại, dù gì anh cũng không chạm vào bọn họ, quả thật y như là đang thỏa mãn mong ước làm anh trai của mình vậy, hà có gì cô ta phải tranh cãi với anh, còn không bằng thể hiện hào phóng rộng lượng một chút, không chừng như thế còn có thể khiến anh để ý tới cô ta nhiều một chút.

“Không sao ạ, chỉ là vết thương nhỏ thôi.” Tiêu Tiêu thấy Hạ Dung mặt đầy vẻ ân cần, không khỏi cảm kích cười một cái, “Cám ơn chị Hạ quan tâm.”

Hạ Dung đi lướt qua mặt một đám bạn cùng phòng, hương thơm như có như không làm cho mấy cô sinh viên đại học có chút bứt rứt, bọn họ lại nhìn sang gương mặt trang điểm tinh tế, móng tay đẹp đẽ, túi xách đắt tiền của cô ta, chỉ cảm thấy so với cô ta, cách ăn vận trên người mình chỉ là trò trẻ con thôi.

Vì lời dặn của bác sĩ nên Tiêu Tiêu vốn vẫn luôn đắp chăn nằm dựa trên chiếc giường quý phi, thấy Hạ Dung đi qua, thì rút chân lại ngồi dậy. Hơn nữa còn giới thiệu một lượt các bạn cùng phòng với hai người.

Hai người đều khẽ gật đầu một cái, Lão Tứ nhìn biểu cảm của bọn họ, thì phỏng đoán bọn họ ngay cả một cái tên cũng chẳng thêm nhớ đâu.

Hạ Dung vờ như xem xét phần thạch cao trên chân Tiêu Tiêu, quan tâm đôi câu với giọng điệu trưởng bối, bảo cô yên tâm ở đây dưỡng thương cho thật tốt. “Muốn ăn gì uống gì thì cứ nói với chị Linh nhé, ghi hết vào sổ của anh Đoạn em, anh ấy không mua cho em thì chị mua cho em!” Nói xong còn cười cười nhìn Đoạn Mặc Ngôn một cái.

Mọi người đều cười phụ họa.

“Cám ơn chị Hạ, em không thiếu gì hết á, hôm nay còn phiền anh chị tốn kém mời bọn em ăn cơm nữa.” Đám bạn cùng phòng lúc sáu giờ đã muốn về rồi, thì chị Linh mới nói là cậu Đoạn đã dặn nhà hàng giao thức ăn đến đây rồi, bảo bọn họ ở lại ăn cơm.

Đoạn Mặc Ngôn thấy bọn Nhiễm Huy đều muốn nhường chỗ cho anh ngồi, thì khoát khoát tay để bọn họ ngồi xuống, “Cái dạ dày như con chim nhỏ của em ấy anh còn lo được.” Anh đi đến phía chân giường quý phi, châm điều thuốc nhìn Tiêu Tiêu, “Hôm nay, sao rồi?”

“Tốt lắm.”

Thì ra đôi vợ chồng chưa cưới này đều đối xử với Tiêu Tiêu rất tốt, xem ra ông anh họ Đoạn này thật sự chỉ là nhiệt tình muốn giúp đỡ cô thôi, bọn họ thật đúng là lấy lòng tiểu nhân đo bụng quân tử mà, nghĩ xấu cho anh công tử nhà giàu rồi, mấy cô bạn cùng phòng có chút xấu hổ, lại không nhận được ham mộ vận may của Tiêu Tiêu.

Nhiễm Huy vốn đang ngồi cạnh Tiêu Tiêu, lần này bị Hạ Dung chiếm chỗ rồi, chỉ có thể đứng ở một bên nói: “Anh Đoạn, cảm ơn anh đã đón Tiêu Tiêu về đây chăm sóc, em cũng không biết phải cảm ơn thế nào mới phải, em và Tiêu Tiêu có mang cho anh và chị Hạ một ít đặc sản, mấy thứ này đều là đồ dùng trong gia đình, không đáng bao nhiêu tiền, chỉ là để anh chị ném thử một chút, anh chị đừng chê nhé!”

“Thế à? Cảm ơn.” Đoạn Mặc Ngôn búng tàn thuốc, lại quay đầu qua phía Tiêu Tiêu, “Thịt khô mà em đem tới cũng ở trong đó hả?”

“Phải đó.” Tiêu Tiêu mỉm cười, “Ngày mai em làm cho anh với chị Hạ ăn!”

Hạ Dung cười híp mắt nói một tiếng “Được.”

Đoạn Mặc Ngôn lại xì một tiếng, “Tiết kiệm hơi sức đi, cái chân của em kìa.”

Chị Linh bê ra hai ly cà phê đặt trước mặt Đoạn Mặc Ngôn và Hạ Dung, Đoạn Mặc Ngôn nói: “Sao không rót cho mỗi người một ly?”

“Uống rồi, tụi em uống cả rồi.” Mấy cô bạn cùng phòng vội nói.

Tiểu Ngũ trong phòng kí túc ngọt ngào nói: “Anh Đoạn này, cà phê nhà anh uống ngon thật đấy, nhưng mà em đau lòng lắm.”

Đoạn Mặc Ngôn nhìn cô ấy, “Đau lòng cái gì?”

“Đau lòng vì lần này uống, nhớ cái mùi vị này rồi, thì uống không nổi cà phê hòa tan một đồng một gói nữa đó!”

Mọi người cười khẽ, đợi Đoạn Mặc Ngôn tiếp lời.

Ai ngờ anh chỉ gật đầu một cái, không lạnh không nóng “ừ” một tiếng.

Bầu không khí bỗng dưng lúng túng lên.

Hạ Dung thầm cười lạnh trong lòng, cũng không biết tự lượng sức mà đi quấy rối Đoạn Mặc Ngôn. Bọn họ cũng không soi gương lại đi, xem thử mình có thể lọt vào mắt của anh không chứ.

Chị năm thường giữ vai trò đáng yêu trong kí túc xá của các cô, Tiêu Tiêu đã quen với vẻ nũng nịu của cô ấy, nhưng cũng cảm thấy hôm nay cô ấy đã phát huy quá độ rồi, ổng ẹo đến mức hơi giả tạo, nhưng vẫn lên tiếng giảng hòa cho cô ấy, “May mà em không có uống, sau này còn có thể uống cà phê rẻ tiền được.”

“Sao em không uống?” Lần này Đoạn Mặc Ngôn lại ủng hộ tiếp lời.

Tiêu Tiêu chỉ vào chân mình, vừa muốn nói chuyện, thì cái 6S của Hạ Dung vang lên, cô ta nhận điện thoại, bô lô ba la nói một tràng tiếng anh với đối phương. Ngồi ở đây đều học tiếng anh chuyện nghiệp, ít nhiều gì cũng nghe hiểu lời nói của cô ta, xem ra là công việc có vấn đề.

Hạ Dung cúp điện thoại xong thì sắc mặt nặng nề, khó xử nhìn Đoạn Mặc Ngôn. Anh đã nói chốc nữa sẽ đưa cô ta trở về, chính là có ám hiệu về phương diện nào đó, nhưng cô ta không ngờ cái đám ngu xuẩn đó lại phạm phải sơ suất lớn như thế, nhất định cần cô ta tự mình đi giải quyết mới được.

Rốt cuộc là bồi dưỡng tình cảm với anh, hay là công việc đây? Hạ Dung đấu tranh một hồi, cắn răng nói rõ tình huống với Đoạn Mặc Ngôn, “Vậy nên, bây giờ em phải đặt vé máy bay đi gấp qua đó.”

“Đi đi.” Đoạn Mặc Ngôn dập tắt điều thuốc, thản nhiên nói.

Hạ Dung thấy anh không tức giận, thì thở phào một hơi, xin lỗi một tiếng rồi đứng lên, dưới ánh mắt trừng trừng của mọi người cho anh một nụ hôn thơm ngát.

“Hôm khác bù lại cho anh nhé, một mình nhớ ngoan ngoãn đó.” Hạ Dung lại hôn lên má anh một cái.

Đoạn Mặc Ngôn cười như không cười liếc nhìn cô ta một cái.

Hạ Dung xách túi chuẩn bị rời đi, chị cả cũng dẫn đầu đứng lên, “Tụi em cũng nên về rồi, chút nữa tàu điện ngầm sẽ ngừng chạy mất.”

“Không vội, anh cho người đưa các em về.” Đoạn Mặc Ngôn lấy di động ra.

“Không cần đâu, không cần đâu, tụi em ngồi tàu điện ngầm là được rồi.” Lão Đại vẫn còn thấy mất mặt vì cách làm của Tiểu Ngũ, để tránh làm xấu ấn tượng của Tiêu Tiêu trong lòng Đoạn Mặc Ngôn, nên không định làm phiền anh thêm nữa.

Nhiễm Huy cũng nói: “Không sao đâu, anh Đoạn, em về cùng với mấy bạn ấy mà.”

Hạ Dung và đám Nhiễm Huy đi cùng một lúc, phòng khách rộng rãi lập tức yên tĩnh hẳn.

Đoạn Mặc Ngôn yên lặng hút thuốc, nghiêng đầu nhìn sang đồng sách và mấy bộ váy cũ được xếp gọn gàng bên cạnh Tiêu Tiêu, anh móc một cái lên đánh giá từ trên xuống dưới, giữa chân mày nhăn lại cho thấy anh không hài lòng.

Anh vút một cái, lại móc lên một cái, nhìn một cái, lại vút đi. Nhìn nữa, lại vút nữa.

“..... Cái đó là cái đầm dài bạn cùng phòng em tặng đó, tụi nó nói chân bó bột mặc đầm là tốt nhất.” Tiêu Tiêu hết nói nổi với hành động của anh.

Nghĩ đến mấy chị em chu đáo hiểu được chỗ khó khăn của cô, tối qua cô đã muốn tắm rồi, nhưng bị vướng cái chân bự chẳng này, chỉ có thể mặc cái quần bệnh nhân mãi, hôm nay bọn họ cứ như là đưa than củi đến trong ngày tuyết vậy.

“Xấu.” Đoạn Mặc Ngôn tiếc chữ như vàng bình luận, “Nếu em muốn đầm dài, thì anh.....”

“Không cần, không cần đâu, có mấy bộ này là đủ rồi!” Tiêu Tiêu biết đại gia này muốn làm gì, vội vàng lên tiếng tỏ thái độ, “Em cũng đâu có đi ra ngoài.”

Đoạn Mặc Ngôn không vui tròng cô một cái, cái cô bé này sao mà cứng đầu thế cơ chứ?

Tiêu Tiêu không chịu yếu thế mắt to tròng mắt nhỏ với anh.

Ai ngờ Đoạn Mặc Ngôn đã tổng kết được kinh nghiệm giáo huấn từ kẻ địch, ngay trước mặt cô, anh ung dung thông thả gọi một cuộc điện thoại, “A lô, vợ của cậu có phải làm bên thời trang không..... Cậu bảo cô ấy tặng cho mình hai bộ đầm dài, mặc ngay bây giờ.” Chữ “tặng” kia anh nghiêngrăng đặc biệt nhấn mạnh.

“Đúng, tặng, ông đây một xu cũng không trả..... Nói nhảm, không phải phụ nữ mặc chẳng lẽ đàn ông mặc..... Nói nhiều thế làm gì, có tặng hay không đây..... Được, sáng mai đưa tới cho mình, mình ở nhà..... Chờ chút đã, chọn cái đẹp đấy, khoảng 1m65.”

Tiêu Tiêu trợn mắt há mồm nhìn anh gọi điện xong.

“Miễn phí đó, có lấy không?” Đoạn Mặc Ngôn cúp điện thoại xong, mặt đầy nghiêm túc hỏi.

Nhìn xuống, rốt cuộc cũng không thể nhịn được nữa, ôm bụng cười lớn lên, cái ông anh này..... Thật là tài quá đi mà! “Lấy, lấy, miễn phí mà, dĩ nhiên là lấy rồi! Ha ha ha ——”

Thấy cô cười đến mức hai lúm đồng tiền cũng lún sâu vào, Đoạn Mặc Ngôn coi như đã hiểu ra, cái cô bé này chỉ lấy những thứ không tốn tiền!

Anh quyết đoán gọi thêm hai cuộc điện thoại nữa, ép người ta tặng quần áo, tặng giày dép, tặng túi xách..... Tiêu Tiêu cười đến mức sắp bị sốc hông luôn, liên tục ngăn lại hành động điên cuồng ép người ta tặng đồ của anh, “Em chỉ cần hai cái đầm là được rồi, thật mà, thật đó!”

Đoạn Mặc Ngôn bóp cổ tay, anh còn có thể bảo người ta “tặng” rất nhiều đồ nữa nha, nhưng mà không cần gấp, ngày tháng còn dài. Lần sau vé máy bay cũng nói là công ty hàng không tặng là được.

Liếc mắt nhìn sang cô còn đang không nhin được cười, khóe môi Đoạn Mặc Ngôn cong lên.

KHÔNG GẶP KHÔNG NÊN DUYÊN

Độc Độc
dtv-ebook.com

Chương 19

Nhờ Đoạn Mặc Ngôn ban cho, qua hôm sau Tiêu Tiêu đã nhận được hai chiếc váy chữ A dài. Vì anh nói không rõ ràng, nên đối phương dứt khoát đưa qua một dãy váy đầm, dành cho đủ loại trường hợp, các kiểu dài ngắn đều có hết, hơn nữa đều cùng một nhãn hiệu —— Dior.

Cái kiểu làm về thời trang này hoàn toàn không giống với kiểu làm về thời trang mà cô tưởng tượng nha!

Đoạn Mặc Ngôn còn bảo người ta phối đồ cho cô nữa, đương nhiên cũng là đối phương “tài trợ hữu nghị”, cứng rắn biến trang phục sang chảnh, trang phục trên sàn diễn thành quần áo ở nhà, cô có muốn từ chối cũng chẳng còn lý do nào nữa, chỉ cảm thấy mình mặc vào cũng rất tuyệt.

Lần đầu tiên cô mặc chiếc váy mới xuất hiện trước mắt Đoạn Mặc Ngôn, chỉ nhận được một chữ “Tốt” từ anh, yêu cầu về bản thân không cao nên cô đã thỏa mãn lắm rồi.

Bởi vì gu thẩm mỹ của Đoạn Mặc Ngôn rất cao đấy.

Vốn nghĩ rằng nhạc giao hưởng chỉ là công cụ dùng để kêu anh dậy thôi, nhưng tối qua anh với cô cùng nghe, mỗi một khúc nhạc

anh đều thuộc nằm lòng, nghe anh giảng giải, cô càng hiểu rõ hơn về nhạc giao hưởng.

Cô đã khóc khi lần đầu nghe bản Định mệnh qua mp3, chỉ cảm thấy giai điệu sục sôi mà lại như đau thương đánh sâu vào từng mạch máu của cô, nhưng thực ra lúc ấy cô chỉ mới 13 tuổi mà thôi, không thể nói là biết thưởng thức âm nhạc, có lẽ là liên quan đến tâm trạng khi đó, nên đã sinh ra sự cộng hưởng chẳng.

Cô kể chuyện này với Đoạn Mặc Ngôn, anh cảm thấy khá hứng thú với chuyện này, giảng giải cho cô nghe về cuộc đời của tác giả, hoàn cảnh sáng tác, thậm chí ngay cả bối cảnh thời đại lúc bấy giờ của mỗi một ca khúc càng thêm tỉ mỉ chi tiết hơn, mới đầu Tiêu Tiêu không biết vì sao, nhưng sau khi nghe xong rồi mới nghe nhạc, cô mới phát hiện cảm xúc của mình có thể dễ dàng hòa vào trong đó hơn, thể nghiệm được vẻ đẹp vượt qua cả hình thức bên trong đó.

Thú vui của Đoạn Mặc Ngôn không dừng lại ở đó, anh không chỉ nghe nhạc giao hưởng, còn nghe cả hí kịch, xem nhạc kịch, xem các thể loại vũ đạo, thưởng thức các kiểu thư pháp, tranh họa, tác phẩm nghệ thuật, sẵn tiện nhắc đến, trong nhà anh có ba bức tranh, bức treo trên tường trong phòng của cô là tranh sơn dầu có tên là <Hùng Đông>, là kiệt tác của một bậc thầy hội họa thuộc trường phái siêu thực, nghe nói trước mắt có giá thị trường là năm trăm..... triệu triệu triệu——

Cuối cùng cô cũng đã bắt đầu hiểu được tính quan trọng của tiền bạc rồi.

Không thể nghi ngờ Đoạn Mặc Ngôn là một chủ nhà vô cùng tốt, chỉ cần là thứ mà cô thấy có hứng thú trong căn nhà này, anh sẽ không ngại phiền hà mà giải thích cho cô nghe, nhờ anh ban tặng,

hiểu biết về nghệ thuật của cô cũng được hun đúc nâng lên một tầm cao mới về chất.

Chỉ trong năm ngày ngắn ngủi.

Chỉ là trong năm ngày này cô không chỉ được nâng cao gu thưởng thức cái đẹp, còn có thêm những hiểu biết trực quan hơn về Đoạn Mặc Ngôn.

Bỏ qua vấn đề anh là một người thầy giỏi, không nói đến nữa, đầu tiên, anh là một con sâu lười. Mỗi ngày chưa đến mười giờ thì tuyệt đối không thức dậy, hơn nữa khoảng thời gian từ mới dậy đến thực sự tỉnh táo cách nhau đến nửa tiếng đồng hồ, trình tự tự đánh thức của anh vô cùng quen thuộc và ổn định, đợi đến khi anh tắm rửa rồi thay đồ đi ra, thì nhất định sẽ biến thành một người đàn ông hoàn toàn khác với vẻ uể oải trước đó. Tiếp theo, anh chưa bao giờ ăn sáng, bất kể là món Trung, món Tây hay món Nhật, tất cả đều không ăn. Bữa trưa thì ăn siêu nhiều, ăn gấp ba lần cô, hơn nữa còn có thể ăn xong cùng lúc với cô nữa, cái này không thể không nói chính là tài năng hạng nhất. Buổi chiều là thời gian anh làm việc, không biết có thật là kinh doanh nhỏ như anh nói không, hay là hiệu suất của anh cực kỳ cao, dường như chỉ trong một buổi chiều anh đã có thể xử lý chuyện của công ty đâu ra đó, không bao giờ tăng ca. Nghe nói ở nước ngoài anh cũng có kinh doanh, nhưng không biết là gì, dù sao mấy ngày này anh cũng không có ra nước ngoài. Cuối cùng, anh là một con mèo đêm. Mỗi ngày anh về ăn cơm tối với cô, sau đó bọn họ tán gẫu, nghe nhạc, lúc cô học bài theo giờ tự học buổi tối ở trường, thì anh sẽ ở bên cạnh dùng máy tính, sau đó đọc sách. Đến khoảng 10 giờ 11 giờ, cô sắp ngủ, điện thoại tìm anh đến liên miên không dứt, đó chính là lúc cuộc sống về đêm của anh bắt đầu. Nghe chị Linh nói, thường là 3-4 giờ sáng anh mới trở về.

Ác tính tuần hoàn, thói quen xấu chính là được tạo thành như thế.

Đảo mắt qua ngày mai thì có thể đến bệnh viện kiểm tra, vì là chủ nhật, nên giữa trưa Nhiễm Huy đã đến rồi, vui mừng nói với cô và Đoạn Mặc Ngôn, rằng anh đã tìm được một căn nhà ba phòng một sảnh ở gần trường, thuê chung với người khác, có một phòng là một đàn anh năm tư trong trường đang ở, còn có hai phòng trống, tuy hơi cũ một chút, nhưng vấn đề an toàn cũng ổn, đồ dùng gia đình gì đó đều có hết rồi, xách va li vào là ở được, giá cả cũng tương đối hợp lí.

Đoạn Mặc Ngôn nghe Nhiễm Huy giới thiệu xong rũ mắt uống một ngụm cà phê, hồi lâu sau mới nói: “Thuê phòng à?”

“Phải đó, anh Đoạn, cảm ơn anh mấy ngày nay đã chăm sóc Tiểu Tiểu, nhưng em với Tiểu Tiểu thương lượng rồi, cũng không thể làm phiền anh mãi được, nên định thuê phòng ở, như vậy thì em có thể chăm sóc cho cô ấy rồi.”

“Em cũng muốn ở?” Đoạn Mặc Ngôn nghiêng đầu hỏi Tiêu Tiêu.

Rời khỏi ngôi nhà này nói không tiếc thì là giả, ở đây cô được tiếp đãi như công chúa vậy, hơn nữa lại tự do thoải mái, có thể tưởng tượng được phòng cho thuê hoàn toàn không thể nào so với chỗ này được, nhưng Tiêu Tiêu hiểu được từ tiết kiệm đến xa xỉ thì dễ, từ xa xỉ trở lại tằn tiện thì khó, chí hướng của cô xưa nay chưa bao giờ đặt vào tiền bạc, sau này cũng sẽ không, cho nên bản thân cũng cảm thấy nhanh chóng rời khỏi nơi không thuộc về cô thì tốt hơn, tránh cho thời gian qua càng lâu, lại càng sinh thêm nỗi lưu luyến không nên có. Con người luôn là động vật có lòng tham không đáy.

“Phải, quấy rầy lâu vậy rồi, còn ở tiếp nữa em cũng thấy ngại.”
Tiêu Tiêu gãi mặt cười cười.

“Ờ, tùy em.” Đoạn Mặc Ngôn nhẹ nhàng đặt ly cà phê lên miếng đệm lót ly, giọng điệu nhàn nhạt nghe không ra vui hay giận.

Nhiễm Huy vui vẻ cảm ơn Đoạn Mặc Ngôn lần nữa, sau đó đứng lên muốn đi, nói là phải về nói với chủ nhà một tiếng, hơn nữa còn tìm anh em qua phụ quét dọn vệ sinh nữa.

Lúc này di động của Đoạn Mặc Ngôn vang lên, anh đứng lên khỏi sofa, đi đến một bên nhận điện thoại. Nhiễm Huy nhân cơ hội đến bên cạnh Tiêu Tiêu dựa vào, nhẹ giọng nói: “Cảm ơn em đã nhận lời sống chung với anh, Tiểu Tiểu, căn nhà đó còn hai phòng trống, anh thuê cả hai phòng luôn rồi, chúng ta mỗi người một phòng, đợi đến sau này em đồng ý, thì chúng ta lại.....”

Tiêu Tiêu biết đây là biểu hiện ga lăng của Nhiễm Huy, cô mỉm cười khẽ gật đầu, “Ừm.”

Nhiễm Huy nhìn chằm chằm cô bạn gái, kìm lòng không đặt hôn lên môi cô một cái, “Anh vui lắm, Tiểu Tiểu.”

Đoạn Mặc Ngôn nhìn thấy cảnh này, vẻ mặt không đổi. Anh nói chuyện điện thoại xong, thì Nhiễm Huy đứng lên tạm biệt, vội vã rời đi.

Trong nhà yên tĩnh một lúc, Tiêu Tiêu nhìn sang Đoạn Mặc Ngôn, chớp chớp mắt hóm hỉnh cười nói: “Anh Đoạn này, ngày mai em đi rồi, một mình anh có thấy cô đơn hiu quạnh không?” Đợi cô đi rồi, chị Linh cũng sẽ không ở lại đây nữa.

“Cô đơn?” Đoạn Mặc Ngôn lộ ra vẻ khá khó hiểu, “Tại sao?”

Sao IQ với EQ lại tỷ lệ nghịch với nhau thế này? Tiêu Tiêu đỏ mặt, tốt xấu gì thì nói hai câu đỡ ngọt cô một chút cũng được mà.

“Ở chỗ của anh không tốt hả?” Đoạn Mặc Ngôn ngồi về vị trí cũ, dựa mà phản lưng dựa mềm mại của sofa, nghiêng đầu hỏi cô gái bên cạnh.

Tiêu Tiêu cũng nghiêng đầu nhìn sang anh, “Chính là vì ở đây quá tốt đó.”

Tầm mắt hai người giao nhau, trầm mặc trong chốc lát, Đoạn Mặc Ngôn quay đầu về, tiện tay cầm một cuốn sách lên xem, “Em chuẩn bị một chút đi, chút nữa có khách đến.”

“Ai thế, em có biết không?”

“Biết, hiệu trưởng của em.”

Tiêu Tiêu không nghĩ tới chuyện mình bị thương thế mà lại kinh động đến cả lãnh đạo nhà trường, hiệu trưởng và bí thư đảng ủy cộng thêm giảng viên nữa đều đến nhà Đoạn Mặc Ngôn để hỏi thăm cô. Hiệu trưởng nói viện trưởng Vương của viện phúc lợi Tiểu Thiên Sứ có gọi điện cho trường, nói rõ nguyên nhân cô bị thương với họ, hơn nữa còn hi vọng phía nhà trường có thể tuyên dương Tiêu Tiêu vì nghĩa cử dũng cảm đối đầu với cái ác của cô.

“Không cần đâu, không cần đâu, em cũng chỉ là phản ứng dưới tình huống bất đắc dĩ thôi, chẳng phải dũng cảm gì đâu ạ.” Tiêu Tiêu ngồi ngay ngắn bên cạnh Đoạn Mặc Ngôn, liên tục khoát tay.

Đoạn Mặc Ngôn cầm cái ấm tử sa tự tay rót trà ô long Đông Đỉnh vừa mới pha xong cho các vị khách, “Có gì đáng để tuyên dương

đâu chứ, chân cũng thiếu chút nữa bị phé luôn rồi. Tuyên dương thì lần sau lại đi làm chuyện ngốc nghếch nữa.”

Được nha, bên đây còn có một tên phá đám này.

“Ha ha ha, tổng giám đốc Đoạn đây là đang lo lắng cho em gái đấy.”

Mọi người cười rộ lên.

Đề tài càng nói càng rộng, dần dần Tiêu Tiêu phát hiện bản thân không thể xen vào câu nào cả, cơ bản đều là hiệu trưởng và bí thư trò chuyện với Đoạn Mặc Ngôn. Cô với giảng viên đều bị gạt sang một bên. Cô cũng vui vẻ nhàn hạ, nhận lấy ly sữa bò chị Linh đưa qua rồi nói cảm ơn, quay đầu qua khẽ hỏi giảng viên, “Cô ơi, em có một chuyện muốn hỏi cô.”

“Chuyện gì?” Giảng viên của khoa cũng nhẹ giọng trả lời.

“Thì là em bỏ nhiều tiết học như thế, có ảnh hưởng gì đến việc em xin học bổng du học không ạ?”

“Ồ, chuyện đó à.” Phản ứng đầu tiên của giảng viên khoa chính là em có một ông anh trâu bò như vậy, còn sợ không thể du học được nữa à? Nhưng câu này bà cũng không ngốc đến nỗi nói ra lời.

“Hai người nói gì thế?” Đoạn Mặc Ngôn phân tâm hỏi.

Hiệu trưởng và bí thư đảng ủy cũng quay sang chú ý bên này.

Giảng viên cười nói: “À, bạn học Tiêu Tiêu hỏi tôi, em ấy nghĩ học có ảnh hưởng đến chuyện xin học bổng du học hay không.”

“Điều này thì không đâu, không sao cả, bản học Tiêu Tiêu, chỉ cần em giữ được thành tích ưu tú như học kì trước, thì nhất định có thể giành được suất học bổng đó.” Hiệu trưởng nói.

Tiêu Tiêu thở phào một hơi, “Cám ơn hiệu trưởng.”

Đối với ý tưởng muốn ra nước ngoài của cô Đoạn Mặc Ngôn hoàn toàn không bất ngờ, trong ý thức của anh, chuyện này quả thật là bình thường đến không thể bình thường hơn.

Bí thư đảng ủy và hiệu trưởng nhìn nhau một cái, “Trên thực tế, tôi cho rằng thành tích và hạnh kiểm của bạn học Tiêu Tiêu đều đã bày ra trước mắt rồi, thành tích học tập nổi trội, tư tưởng đạo đức cao thượng, lấy việc giúp người làm niềm vui lại không giành công, sinh viên tốt như thế mà chúng ta không phát học bổng cho em ấy đi du học, thì còn cho sinh viên thế nào đi nữa chứ?”

Hiệu trưởng gật đầu nói: “Anh nói có lý lắm, Tiểu Vương này, cô về trường thì chuẩn bị một ít tài liệu cho bạn học Tiêu Tiêu nhé.”

“Dạ vâng, hiệu trưởng.” Giảng viên đáp lại.

Tiêu Tiêu thấy chỉ hai ba câu thì học bổng của cô đã được định chắc rồi, quả thật là mở cờ trong bụng, tuy nhiên cô biết bên trong nhất định là vì nể mặt Đoạn Mặc Ngôn rồi, nhưng cô tự thấy không thẹn với lòng, cô tự tin rằng bản thân có tư cách giành được suất học bổng này, nên cũng không ngu ngốc làm ra vẻ kiêu cách bảo bọn họ làm việc theo chế độ quy định, “Cám ơn hiệu trưởng.”

“Không cần cám ơn, đây là do tự bản thân em giành được, cố gắng lên, nỗ lực noi theo gương của anh trai em nhé!” Hiệu trưởng hòa ái cười nói.

Tiêu Tiêu đáp lại một tiếng thật mạnh, chợt quay đầu sang hỏi: “Anh Đoạn, anh tốt nghiệp đại học nào thế?”

“Oxford.” Đoạn Mặc Ngôn hời hợt nói, “Oxford rất dễ vào, nếu không em cũng vào Oxford đi, vậy thì chúng ta chính là bạn cùng trường rồi.”

“.....” Ngay cả ha ha Tiêu Tiêu cũng nói không nổi.

Cái EQ này, thật là muốn đập chết anh ấy mà.

Đến tối, Tiêu Tiêu vẫn vì chuyện học bổng du học của mình đã được chắc chắn mà vui sướng không thôi, thậm chí ngay cả đọc sách cũng mím môi cười, hát ngâm nga.

Đoạn Mặc Ngôn đang dùng máy tính, nhìn cô mấy lần, rốt cuộc nhin không được hỏi ra miệng, “Vui đến thế cơ à?”

“Phải đó, nếu như chân em có thể nhúc nhích được, em sớm đã nhảy múa ăn mừng rồi, ha ha!” Tiêu Tiêu gật đầu hả hê.

Tiếng chuông mời gọi của cuộc sống về đêm cắt đứt cuộc đối thoại của hai người, Tiêu Tiêu nghiêng đầu, “Đến thời gian giải trí của ngài rồi đấy, đi thông thả không tiến nhé.” Cô vẫy vẫy tay, qua một lúc lại thêm vào một câu, “Tối mai thì anh không thấy em nữa rồi.” Sao mà nói ra lại thấy có một chút thương cảm thế này.

Đoạn Mặc Ngôn nhìn cô, trong tròng mắt đen có chút mờ mịt không rõ.

Cảm thấy bầu không khí là lạ, Tiêu Tiêu háng giọng, cười cười đổi chủ đề, “Tối nay lại đi đâu thế?”

“..... Ngự Thế.”

“Ý?” Cô nghe dựng nhắc qua, đó chính là hộp đêm lớn nhất thành phố, hơn nữa, còn có giao dịch gì kia nữa, “Anh đến đó thường chơi gì thế?” Anh ấy chẳng phải đã có chị Hạ rồi sao? Sao lại còn đi đến mấy chỗ đó nữa?

“Em muốn biết?”

“Trong đó thật sự có gái hả anh?”

Đoạn Mặc Ngôn ý tứ hàm xúc nhìn cô một lúc, đột nhiên đứng lên, một tay đỡ hông của cô lên, “Anh thỏa mãn lòng hiếu kì của em vậy.”

“Hả?!”

KHÔNG GẶP KHÔNG NÊN DUYÊN

Độc Độc
dtv-ebook.com

Chương 20

Công Quán Ngự Thế là hộp đêm sang trọng có tiếng trong thành phố, chia ra gồm hội viên và không phải hội viên, tầng lầu ăn chơi của hai cấp bậc không giống nhau. Trong đây không có gái tiếp viên mang ra ngoài, nhưng lại có mười mấy “người đại diện” có thâm niên, trong tay bọn họ đều là những cô tiếp viên cao cấp, trong đó không thiếu những ngôi sao người mẫu. Hội viên VIP hoặc là hội viên thuộc phòng bao tổng thống muốn bọn họ giới thiệu để “làm quen một chút”, thì bọn họ sẽ gọi điện gọi tên người đó đến “tán gẫu một lúc”, mấy cô tiếp viên được gọi là khách nữ, nhìn qua đều là danh viện thực nữ, mặc trang phục lộng lẫy, lái chiếc xe nhỏ xinh, lên được phòng khách, vào được nhà bếp, nhưng khi lả lơi lên thì ngay cả những cô “gái” bình thường cũng theo không kịp. Sự tồn tại của những thực nữ đó là để nâng cao “thực lực cạnh tranh” của hộp đêm, muốn có được cơ hội “phỏng vấn” ở công quán, một trong những điều kiện chính là phải xuất thân từ một trường đại học trọng điểm thật sự, hơn nữa còn phải hiểu được đạo lý thỏa mãn tất cả “nhu cầu” của khách hàng.

Tiểu Lượng năm nay mười chín tuổi, sinh viên đại học năm hai, tối nay được gọi đến phục vụ khách quý ở phòng bao tổng thống điện Buckingham, cô ta theo sau nhân viên phục vụ dẫn đường, đi vào phòng bao, bên trong đã có mười mấy người cả nam lẫn nữ ngồi ở đó, tụ năm tụ ba chơi với nhau, có lẽ là vừa đến không bao

lâu, nên mọi người vẫn chưa hòa vào cuộc chơi, ai nấy đều quần áo gọn gàng. Dưới ánh đèn chập chờn lơ mờ, cô ta tốn sức đi tìm kiếm chủ nhân, thấy Nghiêm Khác ngồi ở giữa, thì âm thầm mừng rỡ, vị đại gia này ở đây thì chứng tỏ Đoạn thiếu cũng sẽ đến đây.

Cô ta vội vàng qua đó chào hỏi Nghiêm Khác và những thiếu gia nhà giàu khác, một gã đại thiếu gia môi dày kéo cô ta qua, miệng đầy mùi rượu kêu tên cô ta, bàn tay như vô tình lại như cố ý lướt qua gò ngực của cô ta, “Tiểu Lượng Lượng, anh nhớ cái miệng nhỏ xinh đẹp của em muốn chết luôn rồi, em có nhớ anh không?”

“Bình thiếu, em cũng nhớ anh nữa, nhớ đến cả đêm cũng ngủ không được.” Tiểu Lượng phả ra hơi thở như hương lan bên tai gã đàn ông, bàn tay xinh đẹp cũng vuốt ve trên người hắn.

“Cô bé ngoan, ngoan như thế cơ đấy, chẳng trách anh Đoạn thích em như thế, đến đây, nhân lúc anh Đoạn chưa đến, qua đây hôn môi với anh cái nào.”

Tuy trong lòng Tiểu Lượng không vui, nhưng Đoạn thiếu không có bao nuôi cô ta, chính là ai cũng có thể dùng để đùa giỡn, nếu như cô ta từ chối, lập tức sẽ tiêu đời ngay. Tiểu Lượng hiểu được lý lẽ này, hơn nữa bình thường Đoạn Mặc Ngôn không ở đây, cô ta cũng không phải là không thể chơi với người khác được, chỉ là khi biết anh sẽ đến, thì cô ta một lòng muốn phục vụ anh.

Bởi vì Đoạn Mặc Ngôn là người duy nhất đối xử tốt với cô ta, anh chưa từng coi khinh, cũng chưa từng cợt nhả với cô ta, không giống như những gã đàn ông thói này chỉ thích luồn tay vào bắp đùi của cô ta. Cô ta cảm thấy anh nhất định là đối xử với mình không giống với những người khác, nhất định muốn nghĩ cách leo lên giường của anh, có lẽ sẽ có một ngày, anh sẽ vì cô ta mà làm chuyện nhà vàng

giấu người đẹp gì đấy, như thế thì cô ta sẽ không cần phải kiếm tiền cực khổ trên người một đám đàn ông thôi nữa. Cô ta phải quý trọng chén cơm thanh xuân này của mình thật tốt, để nửa đời sau nỗ lực chen vào xã hội thượng lưu nuôi trai bao.

Tiểu Lượng vừa kè môi vào đôi môi dày kia, vừa vuốt đầu của hấn, lòng thì suy nghĩ không yên. Chợt cửa phòng mở ra lần nữa, mắt của cô ta sáng lên, theo bản năng đẩy người đàn ông trên người ra.

Người đẩy cửa vào là quản lý của công quán, bà ta cười híp mắt kéo cửa chính ra, một người đàn ông mặc chiếc áo khoác lớn màu đen bước vào, chẳng phải chính là Đoạn Mặc Ngôn mà cô ta hằng thương nhớ đó sao? Nhưng Tiểu Lượng còn chưa kịp vui mừng, thì đã kinh ngạc thấy một cánh tay của anh ôm lấy một cô gái đang cúi đầu, một tay còn thân mật mười ngón đan vào nhau đặt ở trước mặt.

Tiểu Lượng thoáng chốc ngậy ra, xưa nay cô ta chưa từng thấy qua Đoạn thiếu thân mật ôm một cô gái như thế này, cho dù là lúc anh đã say đến nát bét, anh cũng không thích tiếp xúc thân thể với phụ nữ.

Trên thực tế không chỉ có cô ta sửng sốt, những người khác trong phòng cũng đại cả ra, nhóm người trong phòng bao hôm nay là những người thường ăn chơi chè chén với Đoạn Mặc Ngôn, có thể nói bọn họ còn hiểu rõ tính tình của anh hơn cả cha mẹ anh nữa, có lúc nhìn qua anh có vẻ như đối xử rất tốt với một số phụ nữ, nhưng về bản chất anh lại càng vô tình vô nghĩa hơn bất cứ một người nào đang ngồi ở đây.

Mẹ nó chứ có phải ai đó đã bỏ thứ gì vào trong rượu không, mới bắt đầu thôi đã thấy ảo giác rồi?

Phòng bao yên lặng một cách kỳ lạ, chỉ có ca sĩ trên màn hình lớn vẫn đang thác loạn mà gào thét.

Người trong cuộc thì trong một lúc không phát hiện ra điều gì khác thường. Người ngoài nhìn vào thì thấy mười ngón tay thân mật đan chặt vào nhau, trên thực tế thì đang khiến cho Tiêu Tiêu chịu đựng hành hạ, “Đau, đau!” Thì ra Đoạn Mặc Ngôn không phải đang nắm tay cô, mà là đang dùng sức siết lấy ngón tay của cô.

Lúc đến, Đoạn Mặc Ngôn chê phiền phức, ngay cả xe lăn cũng không muốn lấy, một tay ôm lấy cô đi tới bãi đậu xe, Tiêu Tiêu cảm thấy thật chẳng ra thể thống gì, nhưng lại nói không lại người đàn ông cứ thích làm theo ý mình, nên đã lấy hết sức bình sinh muốn giằng khỏi anh để nhảy xuống, nhưng chính mình mệt đến đầu đổ đầy mồ hôi, người đàn ông nọ thì ngay cả khuỷu tay cũng chưa hề nhúc nhích một cái, đợi đến lúc cô hết hơi sức rồi, anh lại còn lấy làm lạ hỏi, vừa rồi em nắm bóp cho anh đấy hở?

Thế là trên đường hai người đến đây, cứ ông nói gà bà nói vịt qua lại hai vấn đề, một là sức lực của cô quá yếu phải đăng kí lớp học võ phòng thân và hai là không mang xe lăn nặng chống cho cô.

Khi đến nơi, Tiêu Tiêu sống chết ôm lấy cánh cửa không muốn xuống xe, nhưng Đoạn Mặc Ngôn hơi dùng sức một chút thì thiếu chút nữa đã lôi cả cô lẫn cửa xe ra. Lại một lần nữa anh cảm thấy thật không thể tin được, sau khi anh thấy hai tay cô bắt lấy cửa xe, tưởng đâu mình phải tốn nhiều sức lắm, nhưng không ngờ chỉ thử kéo một cái thôi, cô đã bỏ vũ khí đầu hàng rồi.

Lần đầu tiên anh phát hiện thì ra sức của phụ nữ yếu ớt như thế. Tựa như tìm được món đồ chơi thú vị vậy, anh không nói không rằng nhấc cô lên, bắt lấy cổ tay của cô bảo cô giăng ra thử xem.

Tiêu Tiêu chưa từng bị người ta đối xử ngang ngược như vậy, trên người và cổ tay giống như bị xích sắt quấn lấy, đừng nói là giăng ra, ngay cả nhúc nhích cũng khó nữa là. Đoạn Mặc Ngôn vừa đi vừa trêu cô, cô cứ thế bị bế lên như đứa con nít đi diễu hành suốt đường đi, chỉ cảm thấy mắt mặt đến không thể mắt mặt hơn được nữa, mặt Tiêu Tiêu đỏ ửng cả lên, quả thật là có chút thấy ghét anh, cái người không nói lý lẽ này.

Lúc sắp đến cửa, anh lại đột nhiên khóa tay của cô lại. Mười ngón tay đan vào nhau vốn là một chuyện rất thân mật, cô còn chưa kịp phản ứng gì, thì đã bị anh dùng sức siết một cái, bỗng dưng cảm thấy năm ngón tay đau đến mức giống như bị hành hình vậy.

“Như vậy đã đau rồi hả?” Đoạn Mặc Ngôn vốn muốn để cô dùng sức thử một chút, không ngờ anh chẳng qua chỉ nhẹ nhàng dùng sức một chút xíu thôi, cô đã kêu đau không ngừng rồi, anh ngẩng đầu nhìn gương mặt nhỏ nhắn đang đau đớn mà vẫn còn cười của cô, chột đáy mắt hơi trầm xuống, lực tay nặng thêm mấy phần.

Lần này Tiêu Tiêu thực sự cười không nổi nữa, cô kêu đau liên miên, cảm thấy ngón tay thật sự muốn đứt ra luôn rồi.

Trên gương mặt luôn chứa nụ cười tươi lúc này đôi mày thanh tú nhíu lại thật chặt, bờ môi đỏ mọng khẽ run lên, lọt vào mắt Đoạn Mặc Ngôn thế mà bỗng dưng lại sinh ra vẻ khổ sở tội nghiệp đến quặn rũ, khiến anh chỉ muốn làm cho cô càng thêm..... đau đớn.

Ngay lúc Đoạn Mặc Ngôn đang bộc phát ra suy nghĩ nguy hiểm đó, bên trong vang lên một giọng nói rất lớn mang theo chút giễu cợt đánh tan sự quái dị của cả căn phòng, “Đoạn Mặc Ngôn, mày đứng ở cửa làm gì vậy, đang ôm ai đấy, hàng mang về của nhà nào thế?”

Tiêu Tiêu đầu đồ đầy mồ hôi quay đầu lại, thấy người của cả phòng bao đều nhìn họ một cách kỳ lạ, quả thật muốn tìm một cái lỗ chui vào, “Mau thả em xuống, anh Đoạn.” Cô chưa bao giờ thấy rối rắm như thế. Ông anh này đang không ngừng nâng cao trình độ mặt dày của cô đây mà.

Đoạn Mặc Ngôn ngược lại hoàn toàn không để ý đến chuyện này, ý tứ hàm súc nhìn cô một cái, ôm lấy cô đi vào trong. Rất nhiều người đều đứng lên kêu anh Đoạn, Đoạn thiếu, chỉ có người bạn này mới lên tiếng - Nghiêm Khác vẫn ngồi vững vàng trên ghế sofa xoi mói nhìn bọn họ, còn có một anh bạn lớn hơn Đoạn Mặc Ngôn hai tuổi - Phó Thái Nhiên ngồi kế Nghiêm Khác thì cười như không cười.

Sau khi Đoạn Mặc Ngôn thả Tiêu Tiêu xuống, Nghiêm Khác nghiêng tầm mắt sang lạnh lùng liếc Tiêu Tiêu một cái, “Mới bán à?”

Những người khác cũng dựng lỗ tai lên nghe thân phận gia thế hiển hách của cô khách xinh đẹp này, thấy cô ăn mặc thanh lệ động lòng người, dáng vẻ xấu hổ thẹn thùng y như đóa sen trong hồ vậy. Máy cô đại tiểu thư đến tìm trai bao cũng không phải không có, nhưng vẻ mặt của cô gái này nhìn qua không giống như đã quen ăn chơi, nếu nói là đi “bán” thì khí chất lại quá sạch sẽ, nhưng con gái đứng đắn đâu bao giờ chạy đến mấy chỗ này chứ?

“Biển mẹ đi.” Đoạn Mặc Ngôn cởi chiếc áo khoác ngoài ra đưa cho Tiêu Tiêu đắp lên đùi, chậm rãi nói. “Tiểu Tiểu nói chưa thấy qua gái tiếp viên, tao dẫn cô ấy đến xem thử.”

Tất cả phụ nữ có mặt ở đây đều là hầu rượu, vừa nghe câu này thì toàn bộ hoặc ít hoặc nhiều sắc mặt cũng biến đổi.

Muốn chết quá đi! Tiêu Tiêu khóc không ra nước mắt, muốn giải thích lại không biết mở miệng thế nào, chỉ càng bối càng thêm đen thối.

“Cô gái nhỏ chỉ là tò mò thôi, cậu cứ thế dẫn người ta đến đây, không sợ sẽ dọa đến cô ấy à?” Phó Thái Nhiên rũ mắt quét qua cái chân mơ hồ lộ ra phần thạch cao, cầm ly rượu đưa qua cho Đoạn Mặc Ngôn.

Đoạn Mặc Ngôn uống cạn, “Chính là phải dọa cô ấy.” Cái cô bé này gan thì lớn mà lại dễ lừa, sau này nói không chừng đi theo ai lại lọt vào đây nữa.

Nghiêm Khác đã không nhớ anh ta với Tiêu Tiêu từng có duyên gặp mặt một lần, anh ta hừ lạnh, phát phát tay lớn tiếng nói: “Được rồi được rồi, nên uống thì uống, nên hát thì hát.” Anh ta tùy tiện chỉ vào một cô gái vóc dáng thon cao như người mẫu, “Cô, nhảy một bản giúp vui đi!”

Nhân viên phục vụ trong phòng bao nhanh chóng đổi nhạc sang một bản nhạc high, cô gái bị điểm mặt cầm ly rượu đồ vắn eo lắc hông, không chút xấu hổ nhảy một điệu múa gợi cảm, không lâu sau, cô ta kéo dây kéo áo khoác cái roẹt, cực kỳ lả lơi lộ ra thân hình ba chấm.

Có người huýt sáo trầm trồ khen ngợi, có người hùa theo reo hò, bầu không khí thay đổi trở lại lần nữa.

Tiêu Tiêu cứ nhìn mãi vào cô gái quyến rũ ở trước mặt không hề cảnh báo trước đã nhảy điệu múa thoát y, ngoài da dầu tê dại còn hơi hồi hận, cô hồi hận tính tò mò của mình đã quá dồi dào, đến cái nơi mình vốn không nên đến. Bây giờ thì cười hỏ khó xuống, vừa nghe Đoạn Mặc Ngôn có ý định sẵn rồi, e rằng sẽ không dễ dàng gì mà đưa cô về đâu.

Tiêu Tiêu thở dài một hơi, đến đâu hay đến đó vậy. Trường hợp thế này e rằng cả đời mình cũng chỉ đến một lần này thôi, dù sao cũng có anh Đoạn ở đây, cô cũng chẳng có gì để lo lắng cả. Cô càng ngày càng không hiểu nổi Đoạn Mặc Ngôn, rõ ràng anh ấy có gu thưởng thức rất tao nhã, tại sao mỗi đêm lại đến những nơi dung tục thế này vui đến quên trời quên đất?

Phó Thái Nhiên nhìn biểu cảm biến hóa của cô gái nhỏ, trong mắt lướt qua một ý cười lạnh tanh, quả nhiên là cô bé không hiểu sự đời, cái gì cũng không sợ. Mặc Ngôn thích nhất là cái kiểu này, chỉ là hôm nay thực sự hơi lạ lùng, theo lý thì cậu ta sẽ không bao giờ đem vật cứng mà mình nuông chiều ra nghe ngóng những thứ ô nhiễm thế này, làm hỏng đi sự ngây thơ đó thì đối với cậu ta có chỗ nào tốt chứ?

Tiểu Lượng đi qua khẽ quỳ xuống rót rượu cho bọn họ, êm ái kêu một tiếng Đoạn thiếu, Đoạn Mặc Ngôn nhận ra cô ta là người thường phục vụ anh, bởi vì trong số những cô tiếp viên hầu rượu thì cô ta coi như là người hay cười nhất, nhưng có Tiêu Tiêu ở bên cạnh, thì sự tồn tại của cô ta, có cũng được không có cũng chẳng sao cả.

Tiêu Tiêu cúi đầu nhìn rõ gương mặt của Tiểu Lượng lại vô cùng kinh ngạc, “Hứa Sơ Song?” Cô đàn em này sao lại ở đây?

Tiểu Lượng sớm đã nhìn ra đàn chị khóa trên của mình, nụ cười không đổi chào hỏi, “Chào đàn chị, không ngờ ở đây chúng ta cũng là chị em đây.” Cô ta nhớ gia đình của đàn chị này bình thường đến không thể bình thường hơn, tuyệt đối không phải là thiên kim đại tiểu thư gì đấy, vậy chị ấy đến đây chẳng phải cũng giống như cô ta thôi sao?

Tiêu Tiêu quả thực không dám tin, cô đàn em này ở trường nhã nhận, hướng nội là thế, vậy mà lại là.....

“Cô đến đây để người ta chơi, cô ấy đến đây xem cô bị người ta chơi, từ chị em này, cô xứng sao?” Đoạn Mặc Ngôn nhắc nhở của Tiểu Lượng lên, nhẹ nhàng lạnh lẽo hỏi.

KHÔNG GẶP KHÔNG NÊN DUYÊN

Độc Độc
dtv-ebook.com

Chương 21

Lời nói sỉ nhục không chút lưu tình khiến cho sắc mặt của Tiểu Lượng thoáng chốc thay đổi, nhưng dù gì cô ta ra ngoài lăn lộn cũng đã lâu, vội vàng trưng ra nụ cười Đoạn Mặc Ngôn thích nhất, “Em nói sai rồi, em tự phạt ba ly, Đoạn thiếu và Tiêu tiểu thư đừng giận nhé.”

Tiêu Tiêu nghi ngờ đôi mắt của mình có vấn đề rồi, cô ấy bị anh sỉ nhục như thế, mà còn có thể tươi cười đầy mặt như vậy?

Đoạn Mặc Ngôn không để ý đến cô ta, xoay qua nói với Tiêu Tiêu: “Sau này ở trường cách xa cô ta một chút, cô gái này cũng ghê gớm lắm, ngay cả Phó Thái Nhiên cũng có thể phục vụ được mà.”

Anh chỉ sang người đàn ông ở một bên, người đàn ông bị điểm danh cười lịch sự với Tiêu Tiêu.

Có lẽ Tiêu Tiêu không biết, nhưng mỗi một người ngồi ở đây không ai không rõ, Phó Thái Nhiên là một gã S điển hình.

Tiêu Tiêu còn chưa hoàn hồn lại sau sự kiện đàn em đi làm gái, lại nghe thấy câu nói lập lờ nước đôi như thế, sửng sốt nhìn sang người đàn ông đang mỉm cười, không hiểu sao lại cảm thấy nụ cười đó có chút rợn người.

Đoạn Mặc Ngôn bảo Tiêu Tiêu đi lấy cho Tiêu Tiêu một ly sữa ấm, mình thì bắt đầu uống rượu với anh em xung quanh.

Tiêu Tiêu tựa như người ngoài cuộc nhìn gian phòng chìm trong trụy lạc, trước dàn karaoke hò hét âm ỹ có gã đàn ông đang ôm cô gái vừa hát vừa chằm mút, cái cô người mẫu đã cởi đến chỉ còn thấy được ba chấm trên cơ thể và những cô gái khác cùng với bọn đàn ông uống đủ thứ loại rượu, đàn em Hứa Sơ Song đưa đến cho cô ly sữa, rồi quỳ xuống bên cạnh rót rượu cho bọn Đoạn Mặc Ngôn, chiếc áo khoét giữa khiến người ta nhìn không sót tí gì. Tiếng cười ngày càng không kiêng kỵ gì và những lời nói lộ liễu trắng trợn của những người xung quanh đè nén đến mức làm cho cô ngọt ngào khó thở, không muốn tiếp tục ở lại đây nữa, cô nghiêng người sang mượn đt của Đoạn Mặc Ngôn, bởi vì trong lúc vội vàng cô đã không kịp lấy di động theo.

“Để làm gì?” Đoạn Mặc Ngôn nghiêng tai qua đó.

Hơi thở mạnh mẽ của đàn ông cùng với mùi rượu xộc vào mũi, Tiêu Tiêu thoáng chút không được tự nhiên, “Em gọi điện cho Nhiệm Huy, kêu anh ấy đến đón em, em muốn về.”

“Có anh ở đây, em còn sợ không về được à?” Đoạn Mặc Ngôn tựa như sợ Tiêu Tiêu nghe không rõ, kề sát vào tai cô nói.

Vành tai của Tiêu Tiêu bỗng chốc như bị lửa sượt qua vậy, cô nghiêng người lùi ra, “Em muốn về nghỉ ngơi, nhưng chẳng phải anh còn muốn chơi nữa hay sao?” Tuy trong lòng cô không đồng ý một người đàn ông đã có vợ chưa cưới mà giữa khuya còn đi lêu lổng thế này, nhưng cô sẽ không phán xét cách sống của anh.

Mỗi một người, quả nhiên đều có rất nhiều mặt.

“Không muốn ở đây nữa à?” Đoạn Mặc Ngôn dụi tắt một điếu thuốc, dưới ánh đèn như ẩn như hiện, ý tứ hàm súc nhìn cô chăm chú.

“Cô bé có phải thấy chán không? Đến đây, anh chơi xúc xắc với em.” Phó Thái Nhiên ngồi cách Nghiêm Khác, tự đề cử mình rồi đẩy hai hộp xúc xắc qua.

Lẽ nào anh ấy để ý đến Tiểu Tiêu? Đoạn Mặc Ngôn như cười như không liếc sang anh ta, “Anh, có chừng mực một chút.”

“Sao thế, hoa đã có chủ à?” Phó Thái Nhiên lắc mấy viên đá trong ly, cảm thấy hứng thú hỏi.

Tiêu Tiêu chớp chớp mắt, bất chợt một cánh tay cường tráng kéo mạnh cô qua đó, cô kêu khẽ một tiếng.

Nghiêm Khác thô lỗ bắt lấy cổ của cô, đè lên tai cô thô lỗ nói: “Tôi muốn cô, ngay lập tức rời khỏi Đoạn Mặc Ngôn thật xa.”

Lời còn chưa dứt, ly rượu mang theo nước đá đã tạt lên mặt của anh ta. Trên gò má và cổ của Tiêu Tiêu cũng dính phải mấy giọt nước lạnh băng. Một giây sau, cô lại bị một sức mạnh mãnh liệt khác kéo về.

Đoạn Mặc Ngôn chậm rãi rút khăn giấy ra, lau đi những giọt rượu dính trên mặt Tiêu Tiêu, “Bị dọa rồi hả?” Anh dịu dàng hỏi, “Cái tên đó uống nhiều quá, say rồi cứ thích nổi điên.”

Nghiêm Khác âm trầm vuốt mặt, nhận lấy khăn giấy từ Phó Thái Nhiên - kẻ đang xem kịch hay, lau mặt loạn xạ, giấy bẩn thì ném về phía Tiêu Tiêu, Đoạn Mặc Ngôn trở tay lại ném một ly rượu lên người anh ta.

“Đoạn Mặc Ngôn! Muốn đánh hả, tới đây!” Nghiêm Khác đứng bật dậy.

Đoạn Mặc Ngôn hoàn toàn không bị anh ta khiêu khích, anh ôm Tiêu Tiêu lạnh lùng ngược mắt lên nói: “Tao không quen biết với thứ đồ phế thải.”

Một quả đấm của Nghiêm Khác sắp qua đó chào hỏi, Phó Thái Nhiên giữ anh ta lại từ phía sau, bình tĩnh như không nói: “Được rồi, đừng hù dọa cô gái nhỏ người ta chứ.”

Vì lần trước bản thân đã trải nghiệm qua, nên Tiêu Tiêu đã sinh ra nỗi hoảng sợ sâu sắc đối với bạo lực, nhưng kì lạ là cô chỉ run lên một cái rồi bình tĩnh trở lại, có lẽ là do khuỷu tay của Đoạn Mặc Ngôn đã làm cho cô an tâm hơn.

Tiểu Lượng thấy Đoạn Mặc Ngôn bảo vệ Tiêu Tiêu trong lòng ngực tựa như bảo vệ báu vật, thì lòng ghen tị nổi lên.

Trong phòng bao tổng thống thoáng chốc căng thẳng ngọt ngào, Đoạn Mặc Ngôn và Nghiêm Khác cả hai người đều không dễ chọc, không ai muốn làm vật hy sinh, vì thế nên chẳng ai dám đi lên khuyên ngăn hết.

Lúc này cửa phòng bao đột nhiên lại mở ra nữa, một cô gái dịu dàng xinh đẹp, tóc bới thành búi, xuất hiện trong tầm mắt của mọi người, thấy cả phòng đều sửng sốt một cách kỳ lạ, lại nhìn sang người đàn ông bị người ta giữ lại, cô nàng không khỏi kinh ngạc, cái miệng xinh đẹp khẽ mở ra.

Nghiêm Khác hung dữ nhìn cô gái kia một cái, dùng sức giằng ra sự kiềm chế của Phó Thái Nhiên, trừng Đoạn Mặc Ngôn rất lâu,

chính lúc những người xung quanh ngay cả thờ mạnh cũng không dám, anh ta mới ngã người vào sô pha trở lại.

Cô gái mới đến thấy trên người Nghiêm Khác bữa bộn, suy nghĩ một chút, im lặng lấy khăn giấy ra lau sạch cho anh ta.

Tiêu Tiêu nhìn về phía người mới đến, thấy cô ấy khoảng 27 28 tuổi, khí chất tựa như một giáo viên dạy văn học cổ vậy, cho dù đã có vết xe đổ của Hứa Sơ Song, nhưng cô cũng không cảm thấy cô ấy là phụ nữ hầu rượu. Hơn nữa cử chỉ của cô ấy xem ra rất là quen thuộc với Nghiêm Khác, rốt cuộc bọn họ.....

Đoạn Mặc Ngôn cho người rót ly rượu mới, cúi đầu hỏi: “Tiểu Tiểu, có bị dọa không?”

Tiêu Tiêu chống lại ánh mắt của anh, lắc đầu.

Thấy bầu không khí bắt đầu hoàn hoãn trở lại, cuối cùng gã môi dày đi ra hòa giải, “Nào nào nào, nếu người đã đến đông đủ rồi, chúng ta chơi trò chơi, chơi trò chơi đi!”

Phó Thái Nhiên bày tỏ đồng ý, anh ta mang theo một cô gái chen vào giữa bọn Nghiêm Khác và Tiêu Tiêu, để những người khác vây quanh ngồi thành một vòng tròn, gã môi dày nói số người vừa đủ, đề nghị chơi trò chơi quốc vương.

Trò chơi quốc vương là trò chơi tương tác dành cho người trưởng thành được truyền đến từ ngoài đảo, trong trò chơi, người rút được thăm quốc vương sẽ có quyền lực tuyệt đối, có thể ra lệnh cho hai người có mã số bất kì làm bất cứ chuyện gì. Tiêu chuẩn sẽ do những người tham gia cùng xác nhận.

Tiêu Tiêu vốn không muốn tham gia, nhưng cô hiểu trò chơi này e rằng là do đám bạn muốn để cho hai người Đoạn – Nghiêm làm hòa với nhau thôi. Tuy rằng không biết tại sao Nghiêm Khác lại nói câu đó với cô, nhưng nếu như bây giờ cô nói mình không đồng ý không biết lại khơi dậy sóng gió gì nữa đây, với lại Đoạn Mặc Ngôn cũng nói với cô không sao cả, tựa như đảm bảo sẽ không dám làm bậy gì với cô đâu, cô mới không lên tiếng, yên lặng cùng tham gia vào trò chơi.

Ai ngờ dường như trò chơi này bọn họ đã chơi quen rồi, hình phạt dành cho người không làm theo mệnh lệnh lại là chụp hình khỏa thân, vậy mà cũng không có ai phản đối, hơn nữa khi trò chơi thực sự bắt đầu, Tiêu Tiêu mới biết tiêu chuẩn của bọn họ lớn cỡ nào.

Ôm hôn các thứ là chuyện thường tình, những chuyện không thể tưởng tượng được bọn họ đều dám ra lệnh hết, giống như bảo số 3 và số 5 gọi điện cho cha mẹ của nhau, nói con của họ xảy ra tai nạn xe chết rồi, có để lại lời trần trối; hoặc là số 7 đội quần lót của số 4 vào, ra hành lang chạy một vòng, gặp được ai thì phải nói “tôi bị khủng”. Phó Thái Nhiên thích nhất là bảo một người tát người kia một bạt tay.....

Song Tiêu Tiêu cũng nhận ra, cho dù bọn họ có chơi đến ghê gớm cỡ nào, thì Đoạn Mặc Ngôn với Nghiêm Khác còn có cô nữa đều chưa bao giờ bị chinh, nhiều lắm là bị điểm danh hỗ trợ, giúp người khác cởi đồ gì đấy, trò chơi dành cho người trưởng thành quả nhiên vẫn có quy tắc ngầm của nó, hơn nữa từ lúc trò chơi bắt đầu tiến hành, cô gái mới tới đã trở thành người bị chinh thê thảm nhất, mười lần thì có đến sáu lần là cô ấy bị trúng chiêu, thậm chí có một

lần cô ấy bị ra lệnh phải quỳ xuống dập đầu, nói xin lỗi với người được chỉ tên – Nghiêm Khác.

Cho dù Tiêu Tiêu có không nhảy bén đến mấy đi nữa thì cũng hiểu ra, Nghiêm Khác đang cố ý chinh cô gái đó, nhìn cô gái đó cười hết chỉ còn mỗi đồ lót, cực kỳ xấu hổ cúi đầu xuống ngồi bên kia, sự cảm thông trong lòng cô trỗi dậy. Phụ nữ đắm chìm trong trụy lạc thì lửa thể dĩ nhiên chẳng phải chuyện to tát gì, nhưng nếu như người phụ nữ đó còn biết xấu hổ, thì dưới ánh mắt nhìn chăm chăm của bao người chính là nỗi nhục cực kỳ to lớn.

Nhưng cô cũng bất lực, chỉ có thể ở trong trò chơi này giúp cô ấy một chút. Vậy nên khi cô lên làm quốc vương, cô đã nhìn trộm được mã số của Đoạn Mặc Ngôn, bảo anh đưa một bộ đồ cho người thứ năm phía bên trái.

Hành động này làm cho Đoạn Mặc Ngôn nhướn mày một cái, lại nhận được một ánh mắt căm tức từ Nghiêm Khác.

Cô gái nhận được áo khoác của Đoạn Mặc Ngôn thì nhanh chóng mặc vào, bọc lại thật chặt.

Tiêu Tiêu chọc giận Nghiêm Khác, rất nhanh liền bị trả thù.

“Số 6 hôn lưỡi với số 12, hai người phải cứng lên ướm rồi mới được kết thúc!”

Tiêu Tiêu cầm que thăm số 12 kinh hãi.

“Ai là số 6?” Nghiêm Khác lạnh lùng hỏi.

Môi dày chậm rãi giơ tay lên, “Tao.....” Đệt, sao hắn lại xui xẻo bị cuốn vào tiết mục của hai phe này chứ?

“Lạ thật, sao tao cũng là số 6 thế này?” Cầm que trúc bằng ngón cái và ngón trỏ chậm rãi lắc qua lắc lại, Đoạn Mặc Ngôn lười biếng nói.

Tiêu Tiêu giật mình quay đầu lại.

“Mày cũng là số 6?” Nghiêm Khác cười lạnh một tiếng, “Đưa đây tao xem.”

Đoạn Mặc Ngôn cũng không lè mề, hai ngón tay quăng cây thăm qua cho Nghiêm Khác. Nghiêm Khác bắt lấy, mở ra xem, trên đó viết số “chín” nổi bật.

Anh ta giẹo cột ngẩng đầu nhìn về phía Đoạn Mặc Ngôn, lại thấy anh đang sâu kín nhìn chằm chằm anh ta.

Những người đứng xem bên cạnh lập tức cảm thấy sóng ngầm nổi lên mãnh liệt, có người làm quá thậm chí còn nghe thấy tiếng sóng lớn hai bên đụng vào nhau.

Qua một khoảng thời gian khá dài, Nghiêm Khác cất que thăm vào lòng bàn tay, “Mày là số sáu thì là số sáu, y theo lệnh của tao mà làm đi!”

Gã môi dày đang cầm que số sáu thật sự thì thở phào một hơi.

Phó Thái Nhiên thấy hơi thú vị rồi đây, Mặc Ngôn xưa nay chưa bao giờ động tay động chân với thiếu nữ của cậu ấy bao giờ, hôm nay muốn “hi sinh” bản thân ư?

Tiêu Tiêu trong một chốc không biết phải làm thế nào mới phải, lúc cô nghe thấy số 6 là cái gã môi dày kia, thì toàn thân đều sinh ra sự kháng cự theo bản năng, nhưng Đoạn Mặc Ngôn đột nhiên lên

tiếng, biết anh muốn giúp cô, nhưng cô lại cảm thấy quái lạ không thôi, làm thế nào bây giờ? Sao cô có thể hôn anh Đoạn chứ? Nhưng mà chụp ảnh khóa thân, không được.....

Trong lúc cô đang rối như tơ vò, Đoạn Mặc Ngôn dịu dàng nghiêng đầu lướt nhẹ qua tóc của cô, “Tiểu Tiểu, đừng sợ, chẳng qua chỉ là một cái hôn thôi mà.”

Tiêu Tiêu lắc đầu không ngừng theo bản năng, “Không được đâu, anh Đoạn, chị Hạ với Nhiễm Huy, bọn họ.....”

“Nếu em lo lắng, thì đừng để bọn họ biết là được rồi.” Đoạn Mặc Ngôn nghiêng người, rồi bế cô lên, “Anh không muốn chụp ảnh khóa thân đâu.”

“Đi đâu đấy?” Nghiêm Khác lớn giọng hỏi.

“Tiểu Tiểu mắc cỡ.” Đoạn Mặc Ngôn bế cô đi đến một chiếc ghế sofa trống rồi ngồi xuống, “Tụi mày tiếp tục đi.”

“Nếu mày không cứng, thì con mẹ nó tao sẽ bán hình khóa thân của mày cho Đầu Rắn!”

Đoạn Mặc Ngôn nhếch môi hừ lạnh một cái, ngón trở thon dài vuốt ve gương mặt mịn màng của Tiêu Tiêu, đôi mắt đen như mực ở chỗ tối càng trở nên âm u hơn.

Tiêu Tiêu bây giờ hối hận muốn chết đi được, cô không nên đến đây mà! “Anh Đoạn, không được đâu, chúng ta thử nghĩ cách khác xem.....”

Đoạn Mặc Ngôn cúi đầu, khẽ chạm lên môi của cô một cái.

Tiêu Tiêu lùi ra như chạm phải điện vậy, muốn rời khỏi vòng ôm của anh nhưng lại bị anh khóa lại trong vòng tay. Đoạn Mặc Ngôn giữ gáy của cô lại, bờ môi mang theo hơi rượu đề xuống, Tiêu Tiêu mím môi nghiêng đầu, vẫn bị anh hôn lên khóe miệng.

“Ư!” Mày cô nhúu chặt kêu một tiếng. Cả người bị siết chặt không thể nhúc nhích được.

Người đàn ông nào đó bắt đầu không nhanh không chậm hôn cô, anh ngậm môi dưới của cô chậm rãi mút vào, phát ra âm thanh mờ ám, hơi nóng lập tức lan ra toàn thân Tiêu Tiêu, cô nhắm chặt mắt, mím chặt môi, đầu óc trống rỗng, chỉ có bờ môi nóng bỏng kia đang kích thích thần kinh của cô.

Đoạn Mặc Ngôn không vội xâm chiếm vào trong, anh khi có khi không hôn lên đôi môi đỏ mọng mềm mại của cô, tiếng “chụt chụt” vang lên bên tai không dứt, Tiêu Tiêu chỉ được Nhiễm Huy hôn qua mấy lần, sao có thể chịu được kiểu trêu chọc thế này? Cô nín thở ghen đỏ cả mặt, không lâu sao, vì khó thở, rốt cuộc cô cũng nhin không nổi nữa phải há miệng ra, một cái lưỡi to lập tức chen vào trong miệng.

Tiêu Tiêu run rẩy phát ra tiếng ư ư, người đàn ông nào đó vuốt ve vành tai cô như để trấn an, vẫn chậm rãi hôn cô như trước, đầu lưỡi lúc ra lúc vào trêu đùa với cái lưỡi nhỏ của cô, liếm qua cánh môi của cô.

Bởi vì nụ hôn thành thực mà kéo dài, cơ thể nhạy cảm của con gái đã nóng lên theo bản năng, Tiêu Tiêu phát hiện cả người mình nóng ran, rốt cuộc xấu hổ mà khóc nức lên.

Cái lưới của người đàn ông cuốn lấy nước mắt của cô, thoáng lui người lại, đôi mắt đen nhìn chăm chăm vào gương mặt xấu hổ nhẹn nhục và đôi mắt đong đầy nước mắt của cô, tự lẩm bẩm một câu, bàn tay to nâng mặt của cô lên, dùng sức thậm chí có chút thô lỗ mà hôn lên môi cô lần nữa, cái lưới to ngang ngược thăm dò vào trong, không chút kiêng dè chiếm mỗi một tấc mềm mại của cô.

Trời ạ! Đôi môi của Tiêu Tiêu bị chặn lại, cơ thể không ngừng run nhẹ. Cô không hề biết hôn nhau lại có kiểu công kích hủy diệt thế này, sức hút của nhục thể lại mãnh liệt như thế, cơ thể của cô cảm thấy..... rất vui sướng! Nhưng lý trí của cô thấy rất đáng xấu hổ!

Ở nơi không xa, đám người tựa như đang tiếp tục rút thăm, nhưng sức chú ý đều đặt trên người cặp đôi này, không hẹn mà đồng thời ngừng nói chuyện, trong phòng bao chỉ có tiếng hôn nhau và hơi thở nặng nề của bọn họ, khiến cho mấy người định lực không đủ đều bắt đầu rục rịch rộn rạo lên.

Nghiêm Khác đốt một điếu xì gà, gọn gàng liền mạch gấp hai cục đá bỏ vào một cái ly rỗng, khếp hờ mắt rót đầy một ly rượu, sau đó cầm ly rượu đi qua bên kia, từ từ đổ lên đầu của Đoạn Mặc Ngôn.

KHÔNG GẶP KHÔNG NÊN DUYÊN

Độc Độc
dtv-ebook.com

Chương 22

Ngọn lửa dục vọng của người đàn ông đang trỗi dậy thì bị đổ rượu lạnh đầy đầu, cực kỳ giận dữ ngẩng đầu lên.

Nghiêm Khác quăng cái ly vào thùng rác bên cạnh, chẳng hề hoang mang cảm điều gì gà nói: “Được rồi, cái hôn này tao công nhận, về chỗ ngồi đi!”

Đoạn Mặc Ngôn bị hắt nước rượu ướt đầm cả người, anh giơ năm ngón tay chậm rãi vuốt sơ mái tóc, lạnh lùng liếc tên Nghiêm Khác hôm nay cứ tìm đường vào chỗ chết kia.

Tiêu Tiêu phục hồi lí trí, chỉ cảm thấy không còn mặt mũi nào gặp ai nữa, cô vùi đầu vào ngực Đoạn Mặc Ngôn, mang theo tiếng khóc nức nở nói: “Em muốn đi về.....”

Đoạn Mặc Ngôn hít vào một hơi, hôn lên tóc cô, ôm lấy cơ thể mềm mại rồi đứng lên, có người nhanh nhạy lấy hai áo khoác của hai người qua giúp anh, Đoạn Mặc Ngôn vung tay lên đắp áo khoác của mình lên vai Tiêu Tiêu, lại nhìn sang Nghiêm Khác một cái, quay người cất bước rời đi.

Hai người lặng lẽ đi thang máy xuống đến bãi đậu xe, Đoạn Mặc Ngôn đặt Tiêu Tiêu lên ghế phụ, cúi đầu nhìn chăm chú vào gương

mặt xinh đẹp chan chứa nước mắt của cô, thấp giọng nói: “Khóc gì chứ, chỉ là trò chơi thôi mà.”

“.....Em biết.” Tiêu Tiêu cúi đầu lau vết nước mắt, giọng khàn khàn nói.

Đoạn Mặc Ngôn khom lưng nhìn cô một lúc, bất chợt nghiêng người hôn lên má cô một cái.

Tiêu Tiêu lại run lên.

Đoạn Mặc Ngôn đứng thẳng lên đóng cửa xe lại, xoay người đi qua ngòi vào ghế lái, anh vừa khởi động xe vừa nghĩ:

Tống Hiếu Nhiên nói đúng thật.

Tiêu Tiêu về tới căn hộ của Đoạn Mặc Ngôn, lập tức tự giam mình trong phòng. Chị Linh ngạc nhiên hỏi Đoạn Mặc Ngôn, Đoạn Mặc Ngôn chỉ hời hợt nói một câu không có gì.

Tiêu Tiêu ở trong phòng, nằm rạp lên giường, mắt nhìn chăm chú vào khoảng tối trước mặt. Trong đầu cô cực kỳ hỗn loạn, chỉ có thể cảm nhận được trái tim vẫn đang đập mạnh thành thịch thịch thịch như trống bỏi. Trên môi dường như vẫn còn đọng lại xúc cảm mạnh mẽ mà anh mang đến, trên người thấm đượm hơi thở đầy tính xâm lược của anh, máu trong người dường như vẫn đang sôi sục. Cô muốn quên đi cảnh tượng đó, nhưng não lại không chịu khống chế tua lại cảnh tượng ấy từng đợt lại từng đợt, ngay cả tiếng hít thở cũng còn quanh quẩn bên tai.

Cô tuyệt đối không có ý nghĩ gì với Đoạn Mặc Ngôn cả. Người cô thích là Nhiễm Huy, có lẽ đối với Tống Hiếu Nhiên vẫn còn vương chút tình cảm chưa dứt, nhưng cô thề cô tuyệt đối không có tình

cảm nam nữ gì mới Đoạn Mặc Ngôn! Nhưng mà tại sao, trái tim của cô đến bây giờ vẫn không thể nào bình tĩnh lại được, chẳng phải chỉ là một nụ hôn thôi sao, một nụ hôn thôi mà.....một nụ hôn khiến cho người ta không thể nào tự kiềm chế được!

“Thật đáng xấu hổ.....” Tiêu Tiêu thất bại che kín mặt, cô với Nhiễm Huy có tiếp xúc thân mật, cũng đã từng môi lưỡi dây dưa, nhưng bản thân chưa bao giờ đắm chìm vào đó như hôm nay vậy. Cô rốt cuộc là sao thế này, phản bội Nhiễm Huy, phản bội chị Hạ, còn không thôi nghĩ về nụ hôn đó nữa sao?

Tiêu Tiêu không thể nào tha thứ cho bản thân thế này, cô lại lần nữa thấp giọng khóc nức nở.

Cô khóc hu hu một lúc lâu, chợt cảm di động lên, lau nước mắt nhấn một dãy số. Vang lên bảy tám tiếng, giọng nói buồn ngủ của đối phương truyền tới, “Alo.....”

“Vi Vi, cậu mau dậy đi mình có chuyện muốn nói với cậu!” Đối tượng Tiêu Tiêu gọi điện chính là cô bạn thân Tô Vi, bây giờ cô rất cần dốc bầu tâm sự với bạn tốt, trút hết mớ cảm xúc này ra.

“Tiểu Tiểu, bây giờ mấy giờ rồi hả, sao cậu lại kích động vậy chứ?” Tô Vi thấp giọng oán trách, “Phòng ký túc xá của bọn mình đều ngủ hết rồi.....”

“Mình biết, nhưng mà mình, mình vừa hôn nhau với một người đàn ông!”

“Nhiễm Huy hả?” Tô Vi chẳng mấy hào hứng hỏi.

Tiêu Tiêu lấy gối đè lên đầu mình, một hồi lâu sau mới nhả ra một câu, “Không phải.”

“Cái gì!” Tô Vi giống như được bơm chất kích thích, tức thì ngồi thẳng người lên, “Tình huống gì thế, thành thực khai báo nhanh lên!”

Bạn cùng phòng của Tô Vi đều bắt mắt lắm lắm, cô ấy vội vàng khoác cái áo vào rồi chui vô nhà vệ sinh, đồng thời không ngừng thúc giục, “Nói mau nói mau!”

Tiêu Tiêu một năm một mười khai báo cho cô nàng hết, Tô Vi nghe đến kinh ngạc không thôi, “Tiểu Tiểu, cậu to gan thật đấy!”

“Chẳng phải mình không biết gì đó sao!” Tiêu Tiêu ảo não nói.

“Cũng không thể nói thế được, tuổi trẻ ấy mà, chính là cái gì cũng phải xem cho biết chứ gì, mình hiểu!”

Tiêu Tiêu rầu rĩ nói: “Tóm lại chuyện đã xảy ra rồi, cậu nói mình phải làm sao bây giờ? Chẳng lẽ nào mình vốn đã..... phóng đảng như vậy chứ?”

Tô Vi suy nghĩ một lúc, “Thực ra cũng không đến mức khoa trương vậy đâu, hẳn là do kỹ thuật hôn của đối phương quá giỏi, làm cho cậu nổi lên phản ứng thôi. Chuyện đó rất bình thường mà.”

“Rất bình thường?” Tiêu Tiêu ngờ nghệch hỏi lại.

“Đúng, cũng đâu phải chỉ có đàn ông mới có nhu cầu sinh lý, phụ nữ cũng có vậy, chúng ta đều trưởng thành hết rồi, những phương diện của phái nữ cũng thành thục hết rồi, thì cũng có nhu cầu chứ sao.” Tô Vi nói như lẽ đương nhiên.

Tiêu Tiêu không nói nên lời lắng nghe, dường như rốt cuộc cũng đã tìm được một lời giải thích hợp lý rồi.

“Nói cách khác, có thể là cậu rất thèm muốn cái ấy của anh Đoạn của cậu đấy.”

“Đừng nói nữa mà.” Tiêu Tiêu rầm rì một tiếng, mặt lại đỏ như bị lửa đốt.

Tô Vi cười hì hì, quay sang nghiêm túc nói: “Chỉ là, Tiêu Tiêu này, mình nghe cậu kể như thế, xem ra cái anh Đoạn này cũng chẳng hiền lành gì đâu, anh ta rõ ràng đã có vợ chưa cưới rồi, còn thường xuyên ra vào mấy chỗ như vậy, chắc chắn là ăn chơi quen rồi, anh ta đối xử với cậu tốt thật đấy, nhưng cậu vẫn phải giữ khoảng cách một chút nhé, loại đàn ông này có thể nguy hiểm lắm đó.”

Tiêu Tiêu nghĩ tới Hạ Dung, lại sinh ra lòng áy náy, “Mình biết, ngày mai thì mình dọn ra rồi.”

Tô Vi ừ ừ hai tiếng, lại quay sang trêu đùa, “Mà có thật là lợi hại vậy không hả, cô gái háo sắc?”

Tiêu Tiêu bụp một cái tắt điện thoại.

Khoảng hơn chín giờ sáng hôm sau, trước đó một ngày Viên Kha đã nhận được lệnh đến đón Tiêu Tiêu đi bệnh viện tái khám, Tiêu Tiêu sớm đã thu dọn mọi thứ xong xuôi nhìn lên tầng trên một cái, thấy Đoạn Mặc Ngôn không có xuống đây, không khỏi thở phào một hơi. Cô nói cảm ơn chị Linh rồi chào tạm biệt, sau đó được Viên Kha đẩy ra ngoài.

Dù đã báo tên của Đoạn Mặc Ngôn, Tiêu Tiêu vẫn phải lẩn tới lẩn lui trong bệnh viện đến hai tiếng đồng hồ, Nhiễm Huy hết tiết cũng chạy vội qua đây. Lúc sắp có kết quả, tiến chuông di động trong túi

xách của cô vang lên. Trái tim cô giật thót lên, đột nhiên sợ rằng đối phương là Đoạn Mặc Ngôn.

Cô thấp thỏm lấy ra xem, không phải anh ấy, nhưng cô cũng không thể thả lỏng được, bởi vì cái tên hiển thị trên màn hình chính là Tống Hiếu Nhiên.

“Alo, anh Hiếu Nhiên?” Tiêu Tiêu cố gắng đè sát di động vào, không muốn để cho đối phương nghe thấy âm thanh trong bệnh viện.

“Tiểu Tiêu, hôm nay anh đi khám tại nhà cho người ta, đang ở gần trường của em nè, em hết tiết chưa, buổi trưa cùng ăn cơm nhé?”

Tiêu Tiêu giật mình, ấp a ấp úng không nói nên lời.

“Sao thế, em không ở trường à?” Tống Hiếu Nhiên phát giác ra sự khác thường, hỏi dò.

“Em, ặc..... Trốn học rồi.....” Tiêu Tiêu vùng vẫy giãy chết.

“Vậy em đang ở đâu? Anh đi tìm em.”

Tướng quân ơi!

Tiêu Tiêu biết không thể giấu được nữa rồi, đành phải khai báo sự thật cho anh nghe một cách ngắn gọn. Tống Hiếu Nhiên yên lặng một lúc, chỉ nói nửa tiếng nửa sẽ đến nơi.

Tiêu Tiêu ảo não thờ dài một hơi, nói với Nhiễm Huy rằng có một ông anh chơi với cô từ nhỏ đến lớn muốn đến đây, sau đó cô khách sáo mời Viên Kha về trước, Viên Kha vốn muốn đợi đến khi có kết

quả, nhưng Tiêu Tiêu sợ làm chậm trễ thời gian của anh, liên tục bảo đảm sau khi có kết quả nhất định sẽ gọi cho anh, Viên Kha thế mới miễn cưỡng rời đi.

Vừa qua nửa tiếng đồng hồ, Tiêu Tiêu ngồi ở đại sảnh bệnh viện liền trông thấy Tống Hiếu Nhiên mặt mày u ám đi vào. Cô thầm kêu xong đời, yếu ớt kêu một tiếng “Anh Hiếu Nhiên”, Tống Hiếu Nhiên đáp lại một tiếng nặng nề, rồi mắng cô một trận xối xả.

Tiêu Tiêu ngoan ngoãn cúi đầu ngồi tại chỗ nghe dạy dỗ. Từ nhỏ đến lớn, trông nom cô nhiều nhất không phải là ba, mà chính là ông anh trước mặt này đây.

Nhiễm Huy có chút nhìn không vừa mắt, trong lòng nghĩ anh là bạn trai còn không nở la mắng, ở đâu ra cái ông anh mắng mỏ không hề khách sáo chút nào thế này? Anh không nặng không nhẹ xen vào giữa hai người, cất tiếng chào hỏi, “Anh Tống, chào anh, em là Nhiễm Huy, bạn trai của Tiêu Tiêu.”

Tống Hiếu Nhiên lúc này mới ngưng quở trách, quay qua nhìn chàng trai cùng một kiểu mẫu với anh, đẩy mắt kính, trở lại vẻ nhã nhặn quen thuộc, “Chào cậu, Tống Hiếu Nhiên, là hàng xóm nhìn Tiêu Tiêu lớn lên.”

Nhiễm Huy bắt tay với anh ấy, hai người nhìn nhau một cái, Nhiễm Huy chợt cảm thấy đối phương dùng sức hơi mạnh, anh ngẩng đầu lên, lại thấy Tống Hiếu Nhiên mặt đầy ý cười

Tiêu Tiêu thở phào một hơi, cười nịnh nọt xin tha nhìn Tống Hiếu Nhiên, “Anh Hiếu Nhiên, không phải em cố ý muốn giấu anh, em đây chẳng phải là không muốn làm anh lo lắng đó sao?”

Tống Hiếu Nhiên nói: “Em như vậy chỉ tỏ càng làm anh thêm lo lắng thôi, không được có lần sau đấy, biết chưa?”

“Biết rồi.”

Tống Hiếu Nhiên nhìn cô rồi khẽ thở dài, xoa xoa đầu của cô, sau đó ngồi xổm xuống tỉ mỉ xem xét vết thương của cô, hỏi rất nhiều vấn đề, cuối cùng nói: “Em thế này sao có thể về ký túc xá được? Hay là đến chỗ anh ở đi.”

Tiêu Tiêu vội khoát tay, “Không cần, không cần đâu.” Nhân duyên của cô dạo này sao mà tốt dữ vậy? “Em với Nhiễm Huy có thuê nhà rồi, em về đó ở là được.”

“Hai người sống chung?” Tống Hiếu Nhiên ngược mắt lên, có vẻ hơi ngạc nhiên hỏi.

“Ở cùng, mỗi người một phòng.” Tiêu Tiêu bị ánh mắt của anh nhìn đến mức mặt cũng dần dần đỏ lên.

Nhiễm Huy vẫn luôn chú ý vẻ mặt của Tống Hiếu Nhiên, rất khó chịu với ánh mắt anh ấy nhìn Tiêu Tiêu. Đó không phải là ánh mắt của một ông anh dành cho em gái, mà là ánh mắt của một người đàn ông khi nhìn phụ nữ.

Ba người cùng nhau ăn cơm ở một nhà hàng kiểu Trung gần bệnh viện, Tống Hiếu Nhiên mời khách, gọi toàn là những món mà Tiêu Tiêu thích, nhưng vì sức khỏe của cô nên bớt đi một món cay. Ăn một bữa cơm, Nhiễm Huy phát hiện, ở trước mặt Tống Hiếu Nhiên, Tiêu Tiêu cực kỳ ngoan, ngoan đến khác thường, ngay cả ở trước mặt Đoạn Mặc Ngôn, cô cũng chưa từng cái gì cũng thuận theo như thế. Tống Hiếu Nhiên nói gì, thì cô liền đáp cái đó.

Chuông cảnh bảo của Nhiễm Huy không khởi vang lên.

Ăn cơm xong, Tống Hiếu Nhiên lái xe đưa hai người họ về nhà trọ, Nhiễm Huy thuê nhà lầu bốn, chung cư kiểu cũ nên không có thang máy, anh ngồi xổm trước mặt Tiêu Tiêu nói muốn cõng cô lên.

Cô leo lên lưng của anh, ngửi thấy mùi hương của dầu gội, chợt nhớ đến tối qua Đoạn Mặc Ngôn một tay đã có thể bế cô lên, cùng với mùi rượu và thuốc lá thoang thoảng. Cô lắc đầu một cái.

Tống Hiếu Nhiên lấy xe lăn ở cốp sau ra, đánh giá hoàn cảnh xung quanh một chút, rồi bước nhanh đi theo.

Nhiễm Huy thở hồng hộc cõng cô lên lầu bốn, mệt đến đầu đầy mồ hôi, Tiêu Tiêu vừa cười vừa dùng tay áo lau mồ hôi trên trán giúp anh, “Vất vả rồi.”

Nhiễm Huy thở hổn hển nhếch miệng cười một cái.

Anh mở cửa vào nhà trước, Tiêu Tiêu được Tống Hiếu Nhiên dìu vào sau. Cô đi vào, tò mò đánh giá một vòng xung quanh, tự nhiên dâng lên một chút thất vọng, nhưng cô lập tức hiểu ra đây là hậu di chứng sau khi ở nhà Đoạn Mặc Ngôn một tuần, ép mình phải bình thường trở lại.

Tống Hiếu Nhiên cũng kiểm tra đánh giá cả căn nhà, nhà cũ ba phòng một sảnh, cũng không lớn lắm, khắp nơi đều là vết tích cũ kỹ, vách tường vàng vọt đến mức sẫm đen, nhiều góc ngách cũng đã bắt đầu tróc sơn, phòng khách chỉ có một chiếc ghế sofa bằng gỗ, một cái ti vi đời năm tám mươi.

“Thế nào, cũng không tệ chứ?” Nhiễm Huy cười hỏi Tiêu Tiêu. Khoảng thời gian gần đây anh chạy vạy rất nhiều nơi thuê nhà

quanh trường học, nếu không phải quá đắt, thì chính là quá nhỏ, chủ thuê của căn nhà này là hai người già, giá thuê hai căn phòng của bọn họ bằng một căn phòng ở bên ngoài, hơn nữa nồi niêu xoong chảo cái gì cũng có, phòng tuy là không lớn, nhưng cũng không tính là nhỏ.

“Ừ, ừ.” Tiêu Tiêu gật đầu phụ họa.

“Em cũng mới lần đầu đến đây, vậy trước đó em ở đâu?” Tống Hiếu Nhiên hỏi.

“Em.....”

“Tiểu Tiểu, đến xem phòng của em này, anh đã dọn dẹp lại căn phòng hướng về phía mặt trời cho em rồi đấy.” Nhiễm Huy gấp gấp muốn hiển vật báu, cắt đứt cuộc đối thoại của bọn họ.

Tống Hiếu Nhiên ngược lại suy nghĩ một chút, cảm thấy mình đã hỏi một vấn đề rất ngu, ngoài bệnh viện thì cô còn có thể ở đâu được chứ? Anh lắc đầu, đứng tại chỗ nhìn chăm chú vào hai người trong phòng.

Xem ra, trước khi hai người cùng vào ở chung một phòng thì anh phải lấy lại trái tim của Tiểu Tiểu mới được. Nhiễm Huy không phải một tình địch đáng gờm, cái khó giải quyết chính là trái tim của Tiêu Tiêu. Anh đã từng làm tổn thương trái tim của cô, bây giờ cô đã không tin tưởng anh nữa. Nếu như anh kiên quyết chen vào giữa, chỉ tổ gây hiệu quả ngược. Phải nghĩ cách khiến hai người “chia tay hòa bình” thôi.

Đang suy nghĩ, tiếng chuông báo ghi nhớ trong di động của anh vang lên, Đoạn Mặc Ngôn có hẹn buổi chiều hôm nay gặp mặt, xem

ra chuyện của anh ta và cái cô thiếu nữ kia đã có tiến triển. Tính toán thời gian cũng sắp đến giờ rồi, anh lại nhìn cô gái cười nói vui vẻ trong phòng một cái, trong mắt lóe lên ánh sáng dịu dàng. Không vội, lần này anh có đủ thời gian để kéo cô trở về.

Tổng Hiếu Nhiên đi vào phòng, nói rõ tình huống với hai người, Tiêu Tiêu hiểu rõ gật đầu, “Anh Hiếu Nhiên, anh bận thì đi trước đi, đợi em khỏe hơn sẽ liên lạc với anh.”

“Không cần em liên lạc, mai anh đến thăm em.” Tổng Hiếu Nhiên cười cười, nói xong thì ý tứ sâu xa nhìn Nhiễm Huy một cái, “Tạm biệt, Nhiễm Huy.”

“Tạm biệt.” Nhiễm Huy miễn cưỡng nhếch khóe môi lên.

Đợi Tổng Hiếu Nhiên đi rồi, Nhiễm Huy có chút rầu rĩ không vui, Tiêu Tiêu ngồi trên giường quái lạ nhìn anh hỏi: “Anh sao vậy?”

Nhiễm Huy ngồi xuống cạnh cô, nhíu mày nói: “Tiểu Tiểu, em nói thật với anh đi, anh Hiếu Nhiên của em có phải có ý gì với em không?”

Tiêu Tiêu chột phì cười, trong đó ít nhiều cũng mang theo một chút tự giễu, nhưng Nhiễm Huy không phát hiện ra.

“Anh tưởng tượng cũng phong phú quá đấy.” Cô nhìn không ra Nhiễm Huy thế mà lại hay ghen đến thế, ai cũng ghen hết hà.

“Không phải anh tưởng tượng phong phú, anh thấy anh ấy.....” Nhiễm Huy bỗng dừng lại, Tiêu Tiêu rõ ràng là không phát hiện ra, lẽ nào anh còn nhắc nhở cô ấy nữa? Thế chẳng phải anh đã giúp cho Tổng Hiếu Nhiên rồi ư? Nếu như cô ấy thật sự có cái nhìn khác với anh ta, chuyên gia cố vấn tâm lý có thu nhập ổn định và sinh

viên nghèo còn chưa tốt nghiệp đại học, hai người này còn có khả năng so sánh sao??

Anh chắc một cái.

“Thấy anh ấy thế nào?” Tiêu Tiêu buồn cười hỏi, chỉ coi như nghe chuyện cười mà thôi.

Nhiễm Huy khoa trương thở dài một tiếng, “Anh thấy anh ấy cũng là một người có thành tựu trong sự nghiệp đó, Tiểu Tiểu, bên cạnh em đều là đàn ông lợi hại không à, hết anh Đoạn lại tới anh Hiếu Nhiên, làm anh thấy áp lực quá đi!”

Tiêu Tiêu cười hì hì, nghiêng đầu nói: “Nhưng bọn họ cũng đâu phải bạn trai của em, bạn trai của em là anh nha.”

Nhiễm Huy ngẩng đầu nhìn đôi mắt cười cong cong của Tiêu Tiêu, thở nhẹ một hơi, nắm lấy tay cô mỉm cười gật đầu.

Hai người nhìn nhau không nói gì.

Lúc này bốn bề vắng lặng, bầu không khí rất tốt, Nhiễm Huy từ từ đến gần Tiêu Tiêu, ánh mắt Tiêu Tiêu dao động trong phút chốc, khẽ nhắm mắt lại.

Khoảnh khắc bờ môi của Nhiễm Huy chạm đến cô, Tiêu Tiêu chợt nhớ lại sự xâm phạm của Đoạn Mặc Ngôn đêm qua, cô vô thức lùi ra.

Nhiễm Huy khó hiểu kêu cô một tiếng, đồng thời di động của Tiêu Tiêu vang lên, khó có thể đối mặt với Nhiễm Huy nên cô chỉ có thể vội vã nhận điện thoại.

“Tiểu Tiểu?” Giọng nói trầm thấp truyền đến, đối phương chính là Đoạn Mặc Ngôn.

KHÔNG GẶP KHÔNG NÊN DUYÊN

Độc Độc
dtv-ebook.com

Chương 23

“Anh Đoạn.....” Trái tim của Tiêu Tiêu lỡ một nhịp, đột nhiên có chút chột dạ nhìn Nhiễm Huy một cái.

Giọng nói của Đoạn Mặc Ngôn không khác gì thường ngày, “Anh đọc tin nhắn của em rồi, còn phải chờ thêm một tuần nữa mới có thể tháo bột ra à?”

“Dạ phải.” Tiêu Tiêu hít sâu một hơi, cố gắng làm cho mình cũng bình thường một chút.

Lúc này bên ngoài truyền đến tiếng đóng cửa, Nhiễm Huy biết đàn anh chung nhà đã về rồi, anh đứng lên ra ngoài chào hỏi với anh ta.

Đoạn Mặc Ngôn hỏi trong điện thoại: “Bây giờ em đang ở đâu?”

“Đang ở trong nhà thuê đó.”

“Chỗ đó thế nào, ở có quen không?”

“Cũng được lắm.”

“Tối nay anh ghé qua xem thử.”

“Không cần đâu, không cần đâu” Tiêu Tiêu ngược mắt lên nhìn về phía Nhiễm Huy, lắc đầu nói: “Chỉ là một căn nhà vô cùng bình thường thôi, thật sự chả có gì hay để xem đâu.”

Đầu bên kia im lặng trong chốc lát, “Vẫn còn giận à?”

“.....Không có, đều do lỗi của em.” Là cô không nên tò mò quá mức như thế, không nên gây thơ ở lại nơi mình không nên ở như thế, nếu như hôm qua cô không hỏi câu kia, thì sẽ không bị anh dắt đi tới chỗ đó, như vậy tất cả mọi chuyện cũng sẽ không xảy ra.

“Đã nói chẳng qua chỉ là một trò chơi thôi mà.”

“Đúng vậy, là trò chơi mà em chơi không nổi.” Tiêu Tiêu nói, “Anh Đoạn, em cảm thấy rất có lỗi với chị Hạ và Nhiễm Huy, chúng ta vẫn là, tạm thời đừng gặp nhau nữa thì hơn.”

Tiêu Tiêu ngắt điện thoại, cầm di động thở dài. Đoạn Mặc Ngôn đối xử với cô rất tốt, cho dù cô không đồng tình với cách sống của anh, nhưng cũng không ảnh hưởng đến việc bọn họ tiếp tục làm bạn của nhau, nhưng cô không thể tha thứ cho chính mình, chị Hạ và Nhiễm Huy đều tin tưởng cô, cô đã phụ lòng tin tưởng ấy. Suy bụng ta ra bụng người, nếu như mình phát hiện bạn trai hôn người con gái khác, hoặc là bạn gái hôn người đàn ông khác, thì sẽ có tâm trạng như thế nào. Cô quá yếu đuối không dám nói sự thật với bọn họ, chỉ có thể đặt một dấu chấm vĩnh viễn cho chuyện này.

Sau này không gặp lại Đoạn Mặc Ngôn nữa.

Tiêu Tiêu mím môi, đột nhiên vô cùng chán nản. Cô lại làm hỏng chuyện nữa rồi. Sao cô cứ mãi ngu ngốc như vậy chứ?

Buổi chiều, Tiêu Tiêu không muốn ở nhà một mình suy nghĩ lung tung nên đã nhờ Nhiễm Huy đưa cô đến trường đi học, bạn cùng phòng và bạn học trông thấy cô đều quan tâm hỏi han các thứ, cuộc sống bình lặng ở trường học khác biệt cực lớn so với cảnh tượng say xỉn trụy lạc mà cô nhìn thấy đêm qua, thiếu chút nữa cô còn tưởng rằng đêm qua chỉ là một giấc mơ, nhưng nhịp tim đập mạnh khi cô nghĩ đến Đoạn Mặc Ngôn đã khiến cô từ đang lừa mình dối người mà tỉnh táo lại.

Chuyện đã xảy ra, cuối cùng thì cũng đã xảy ra rồi.

Tiêu Tiêu không muốn nghĩ nhiều nữa chợt lắc đầu thu hồi tâm tư lại, tập trung tinh thần nhào vào việc học. Cho đến khi hai người học xong tiết tự học buổi tối, Nhiễm Huy mới đẩy Tiêu Tiêu về chung cư chỗ trọ, hai người vừa nói vừa cười đi đến dưới lầu, đột nhiên nghe thấy tiếng kèn, hai người quay đầu lại, bị ánh đèn trước của chiếc xe sang trọng làm cho chói mắt.

Khi đã quen với ánh sáng đó, Nhiễm Huy mới nhìn rõ chiếc xe đang chạy vào là một chiếc Aston Martin màu đen, phản ứng đầu tiên của anh chính là Đoạn Mặc Ngôn đến rồi, lại nhìn vào biển số xe, quả nhiên không sai.

“Anh Đoạn đến kìa.” Anh nói với Tiêu Tiêu một câu, trong lòng không hiểu sao có chút căng thẳng. Không biết anh Đoạn có ghét bỏ chỗ ở của bọn họ không nữa.

Sao anh ấy lại biết chỗ này? Tiêu Tiêu kinh ngạc, vô thức mím môi lại.

Người bước ra từ hàng ghế sau quả nhiên là Đoạn Mặc Ngôn vẫn toàn thân đồ đen như trước, Nhiễm Huy đẩy xe lăn lên phía

trước, nhiệt tình kêu một tiếng, Tiêu Tiêu cũng thấp giọng kêu một tiếng.

Đoạn Mặc Ngôn nhìn Nhiễm Huy, lại nhìn sang Tiêu Tiêu đang ngồi trên xe lăn, hời hợt hỏi: “Đi đâu thế?”

“Bọn em vừa ở trường về, Tiêu Tiêu ngồi không yên, nên buổi chiều muốn đi học.” Nhiễm Huy đáp.

Đôi mắt đen nhìn đỉnh đầu đang cúi xuống không dám nhìn thẳng vào anh, khẽ nhú mày lại.

Trong chốc lát ba người không nói lời nào, Nhiễm Huy không phát giác ra điều khác thường, chỉ cảm thấy Đoạn Mặc Ngôn cũng đã đến đây rồi, không mời anh ấy lên ngồi thì thật không phải phép, vội mời anh lên lầu ngồi một chút.

Đoạn Mặc Ngôn không phản đối.

Viên Kha ngồi lại trong xe, ba người còn lại yên lặng không nói gì đi đến cầu thang, Nhiễm Huy vì muốn điều hòa bầu không khí, vừa ngồi xổm trước mặt Tiêu Tiêu vừa nói đùa: “Tiểu Tiểu, em không được nặng hơn nữa nha, nặng nữa thì anh cũng em không nổi luôn đó.”

Tiêu Tiêu nằm sấp trên lưng anh, phớt hợt cười nói: “Em đây là đang giúp anh rèn luyện thân thể đấy nhé.”

Nhiễm Huy dùng sức đứng lên, dĩ nhiên không dám để cho Đoạn Mặc Ngôn xách xe lăn, định bụng chốc nữa lại đi xuống thêm một chuyến.

Đoạn Mặc Ngôn đi phía sau họ, mắt lạnh lùng nhìn cơ thể dính chặt của hai người, đầu kề sát nhau, chột tay to vươn ra, đặt ngang hông Tiêu Tiêu rồi kéo cô vào lòng anh.

Tiêu Tiêu kinh hãi kêu lên một tiếng, Nhiễm Huy cũng lão đảo, kinh ngạc quay đầu lại, thấy Đoạn Mặc Ngôn xoay người bịt lại, bế cô bằng một tay.

“Anh Đoạn?”

“Chẳng phải cậu chê cô ấy khó cõng sao?” Đoạn Mặc Ngôn ngẩng đầu nhìn sang Tiêu Tiêu vẫn đang kinh ngạc, trong mắt hiện lên luồng sáng âm u khó hiểu, “Tôi bế cô ấy lên.”

“Đâu có đâu có, em đùa thôi, cô ấy nhẹ quá chừng, có nặng tí nào đâu!” Nhiễm Huy nghĩ trong lòng cho dù mình có dở đến đâu đi nữa, thì cũng phải cõng bạn gái mình lên lầu chứ!

Anh giơ tay ra, nhưng Đoạn Mặc Ngôn lại có vẻ như không kiên nhẫn nói: “Được rồi, dẫn đường đi!”

Tối qua Tiêu Tiêu đã được lĩnh giáo sự ngang ngược của anh, sợ rằng tranh chấp giữa cầu thang lại gây ra sóng gió gì nữa, nên gương mặt đang đỏ lên, cơ thể cứng ngắc chỉ mong nhanh chóng thoát khỏi gọng kiềng này, “Nhiễm Huy, mau đi lên đi, ngày mai em lấy nạng chống, tự lực cánh sinh!”

Vừa dứt lời, chỉ cảm thấy cánh tay đang ôm cô siết chặt lại. Tiêu Tiêu rũ mắt xuống nhìn đất.

Nhiễm Huy nhịn xuống nổi khó chịu kỳ lạ, vội vàng đi trước dẫn đường, Đoạn Mặc Ngôn cũng không lè mề, ôm Tiêu Tiêu như không có chuyện gì, không đỏ mặt không thở gấp đi lên đến lầu bốn.

Nhiễm Huy vừa mở cửa, vừa quay đầu lại liếc trộm, vô duyên vô cớ có chút tự ti.

Đoạn Mặc Ngôn bế Tiêu Tiêu vào nhà, Tiêu Tiêu dùng sức giằng ra, nhảy lò cò xuống, độ cao khoảng một mét khiến cơ thể cô có chút đứng không vững, may mà có một bàn tay đỡ lấy cánh tay của cô mới không bị ngã sấp xuống.

“Gấp gáp cái gì chứ.” Đoạn Mặc Ngôn nắm chặt cánh tay của cô.

Tiêu Tiêu nói một tiếng cảm ơn, vươn tay để cho Nhiễm Huy đỡ qua sô pha ngồi.

Đoạn Mặc Ngôn lúc này cũng mặc kệ cô, đứng tại chỗ quét mắt nhìn xung quanh một vòng, giữa chân mày nhíu chặt lại, anh người thấy mùi mốc bốc lên trong căn nhà, hồi lâu sau mới nhả ra hai chữ, “Chuồng heo.”

Tổng Hiếu Nhiên tuy hiện nay có chút của cải, nhưng bản thân anh ấy cũng từng là một sinh viên đại học nghèo, cho nên nhìn thấy căn nhà thế này cũng có thể tiếp nhận được, nhưng Đoạn Mặc Ngôn thì khác, có thể nói anh chưa bao giờ đi vào những căn nhà cũ kỹ như vậy, ở trong mắt anh, thì căn nhà này chỉ có ba chữ: dơ, bừa, tẻ. Như vậy, dĩ nhiên là ngang hàng với chuồng heo rồi.

Nhiễm Huy tuy biết anh ấy sẽ không có bình luận hay ho gì, nhưng cũng không ngờ anh ấy lại không nề tình như thế, anh chỉ có thể dặn lòng tự thuyết phục mình hãy bỏ qua cho tính tình kì quái của anh ấy, nén khó chịu lại cười nói: “Anh Đoạn, anh đừng so chỗ này với căn hộ cao cấp của anh chứ, thực ra chỗ này cũng đã khá lắm rồi, những căn khác còn tẻ hơn nữa ấy!”

“Em muốn sống ở đây?” Đoạn Mặc Ngôn nhìn thẳng vào Tiêu Tiêu đang ngồi trên chiếc sofa bằng gỗ bị tróc sơn đủ chỗ.

“Phải đó, ở đây cũng tốt lắm.” Tiêu Tiêu gật đầu.

“Tốt chỗ nào? Có cái nóc nhà à?” Đoạn Mặc Ngôn độc miệng nói.

Tiêu Tiêu quả thật nói không nên lời, Nhiễm Huy cười khan hai tiếng, “Hai người trò chuyện đi, anh đi xuống lấy xe lăn lên đây.”

“Lát nữa anh hãy đi!” Tiêu Tiêu gọi với lại.

“Nhanh lắm, một chút thôi à!” Nói rồi Nhiễm Huy chạy ra ngoài.

Trong lòng Tiêu Tiêu thầm mắng Nhiễm Huy một câu, chuyện cô không muốn nhất lúc này chính là ở riêng với Đoạn Mặc Ngôn, điều này làm cho cô cả người đều không được tự nhiên.

“Tiểu Tiểu, theo anh về.” Đoạn Mặc Ngôn đi lên, đứng trước mặt cô.

Thực ra hôm nay anh không hề có ý định qua đây, nhưng không hiểu sao lúc chạng vạng về nhà, nhìn căn nhà trống trải, mới nhớ ra không cần phải ăn cơm ở nhà nữa, anh một mình ngồi nghe ca kịch một lúc, vẫn luôn cảm thấy thiếu mất một người chí chách bên tai, cứ thế ngồi nghe rồi nghe, rồi ngủ trên sofa lúc nào không hay. Ngủ một giấc tỉnh dậy, anh mới bảo Viên Kha tra ra địa chỉ.

“Anh Đoạn, cảm ơn anh đã quan tâm em, nhưng ổ vàng ổ bạc cũng không bằng ổ chó của chính mình, em thấy ở đây rất tốt, tuy là thuê chung, nhưng em có không gian của riêng em.....”

Đột nhiên bóng người trước mặt phóng lớn lên, Tiêu Tiêu kinh ngạc ngẩn đầu, vừa vặn bị môi của anh chặn lại.

Anh ấy đang làm gì thế! Đầu óc Tiêu Tiêu nổ oanh một cái, cô muốn nghiêng đầu né đi nhưng lập tức bị một bàn tay to khóa lại, hơi thở mang theo mùi khói thuốc mạnh mẽ xộc vào, cô giơ hai tay đặt lên lồng ngực vững chãi liều mạng đẩy ra, đối phương không xê dịch tí xít nào, cô bắt đầu quơ đập loạn xạ, Đoạn Mặc Ngôn có chút thô lỗ một tay bắt lấy hai cổ tay của cô, hơn nữa còn dùng mấy phần sức nắm chặt lại, cô bị đau nghẹn ngào một tiếng, chiếc lưới nhỏ nhún thoáng chốc bị chiếc lưới to ảm ướt dây dưa không dứt.

Không thể thế được! Dưới tình thế cấp bách, hai chân Tiêu Tiêu quẫy đạp lung tung, thậm chí cái chân chưa lành vết thương cũng dùng sức đá anh.

Chân của Đoạn Mặc Ngôn đụng phải thạch cao của cô, mới nhớ ra vết thương của cô, anh lại hung hăng hôn cô một cái, rồi lui người ra buông lỏng sự kiềm hãm với cô.

Mặt của Tiêu Tiêu đỏ phồng cả lên, đôi mắt ngấn lệ mang theo nổi tức giận phức tạp tròng anh, cô đột nhiên đứng dậy, dùng sức đẩy anh một cái, còn giơ tay giáng cho anh một bạt tay.

Tiếng tát tay giòn giã trong căn phòng yên tĩnh càng đặc biệt vang dội, thậm chí dường như còn có tiếng vọng lại nữa.

Mặt Đoạn Mặc Ngôn bị cái tát này đánh nghiêng sang một bên, anh quay đầu lại không chút cảm xúc mắt đối mắt với cô khá lâu, gương mặt anh tuấn ngược sáng mang ý tứ sâu xa, nhưng Tiêu Tiêu chỉ thấy sau lưng hơi rét lên. Cho đến khi bên ngoài cửa vang lên tiếng nói của Nhiễm Huy và một đôi trai gái khác, anh mới dùng

lưỡi chọc lướt qua gò má đau rát, khom lưng nói bên tai cô một câu, “Em đúng là một cô gái phiền phức.”

Nói xong anh đứng thẳng người lên, đúng lúc Nhiễm Huy cùng với đàn anh và bạn gái của anh ta cười nói đi vào.

“Anh Đoạn, đây là người ở cùng.....”

“Đi nhé.” Đoạn Mặc Ngôn nhìn cũng không nhìn đến người bên cạnh, vòng qua Nhiễm Huy bước nhanh mà đi.

“Anh Đoạn, sao không ngồi thêm chút nữa.....” Nhiễm Huy vội thả xe lăn xuống đi ra ngoài tiễn khách.

Bạn gái của đàn anh bị anh chàng đẹp trai nhìn thoáng qua làm cho ngớ ngàng, ngay cả tên của Tiêu Tiêu cô ta cũng chưa kịp hỏi, đã trực tiếp hỏi cô, “Người đàn ông đó là ai thế?”

Tiêu Tiêu cúi đầu dùng sức chớp chớp mắt, cắn cắn môi rồi mới miễn cưỡng trả lời: “Bạn ạ.” Đã từng thôi.

Cô không hiểu, tại sao mới có một hai ngày, cô đã trở nên hoàn toàn không quen biết con người của Đoạn Mặc Ngôn. Hay là xưa nay cô vẫn chưa từng thật sự quen biết anh?

“Tôi muốn cô, ngay lập tức rời khỏi Đoạn Mặc Ngôn thật xa.”

Câu nói của Nghiêm Khác đột nhiên xông lên não, khiến Tiêu Tiêu bất chợt kinh hãi.

Song hai tháng kể từ đó, Đoạn Mặc Ngôn không hề xuất hiện nữa.

KHÔNG GẶP KHÔNG NÊN DUYÊN

Độc Độc
dtv-ebook.com

Chương 24

Tiêu Tiêu sớm đã tháo thạch cao, ngồi trong phòng học trống ở tầng một, đang nghiêm túc tra tư liệu làm luận văn, dạo gần đây bận đến mức không thể phân thân được, một mặt chuẩn bị cho việc du học, một mặt bắt đầu làm luận văn, mặt khác còn phải chuẩn bị cuộc thi Dịch Thuật Song Song giữa các trường do hệ Tiếng Anh tổ chức, ngay cả viện mồ côi cũng chỉ có thể ghé qua thăm một lúc thôi, thời gian còn lại đều ngâm trong phòng tự học và thư viện.

Cô cũng không bài xích trạng thái bận rộn thế này, ngược lại còn hơi thích thú. Càng nhiều việc, thì cô càng có thể tập trung tinh thần vào đó, hơn nữa, còn có thể quên đi một số chuyện không muốn nhớ đến.

Kể từ lần trước bị Đoạn Mặc Ngôn cưỡng hôn trong nhà trọ, đã qua hai tháng rồi, cả tháng trước cô đều phập phồng lo sợ, không biết anh sẽ làm ra chuyện gì nữa, đột nhiên anh lại biến mất không thấy bóng dáng đâu nữa, bất kể là cuộc sống hiện thực hay là mạng xã hội ảo cũng không có tin tức gì của anh. Nhiễm Huy kêu cô gọi điện hỏi thăm quan tâm một chút, dĩ nhiên cô đã tìm đủ loại lý do để từ chối. Tháng này vẫn không có tin tức của anh như trước, không thể phủ nhận, cô đã thở phào nhẹ nhõm, nhưng có một cảm xúc phức tạp khác vẫn luôn quanh quẩn không trôi đi.

Cô thường khuyên mình đừng nghĩ nhiều quá, có lẽ anh ấy chỉ là một lúc máu nóng dâng trào lên thôi, hoặc là cô tát anh một cái đã khiến cho anh tức giận, nên quyết định không đến tìm cô nữa. Nhưng cô vẫn luôn cảm thấy câu cuối cùng mà anh nói với cô, không chỉ đơn giản là nói rồi thôi, nhưng mà cô là cô gái phiền phức? Rốt cuộc là có ý gì chứ?

Điện thoại rung lên cắt đứt dòng suy nghĩ của cô, Tiêu Tiêu mới phát hiện ra mình thất thần. Cô vỗ vỗ mặt, giở màn hình điện thoại lên xem, là Tống Hiếu Nhiên.

Ánh sáng lóe lên rơi vào mắt, Tiêu Tiêu nhìn chằm chằm màn hình chớp nháy, hơi do dự.

Sau lần Tống Hiếu Nhiên biết cô bị thương, anh ấy liền cứng rắn bước vào cuộc sống của cô. Năm ngày ba bữa sẽ đến nhà trọ thăm cô, đem một đồng trái cây với đồ ăn vặt cho cô, đi bệnh viện kiểm tra thay thuốc anh ấy nhất định sẽ ở bên cạnh, những chuyện khác cũng quan tâm đến cô từng li từng tí.

Cứ như trở lại khoảng thời gian trước kia vậy.

Tuy đối mặt với mối tình đầu có chút quái lạ, nhưng cô thật sự rất hoài niệm cảm giác này, cô vẫn luôn thích anh ấy ở bên cạnh, rất ấm áp, rất an toàn, rất..... có cảm giác của gia đình.

Nhưng Nhiễm Huy lại không thích anh ấy, lúc trước anh còn giả vờ như không sao cả, có một lần rốt cuộc nhịn không được nữa nên đã ngã bài với cô, bảo cô đừng gặp anh ấy nữa. Mà lí do anh ghét anh ấy là “ngay cả cửa xe cũng chắn cho cô nữa”.

Tiêu Tiêu vì chuyện này mà rất lo âu, cô vẫn luôn hi vọng người thân và bạn bè bên cạnh có thể vui vẻ hòa thuận với nhau, thế nhưng không thể nào như ý được. Lễ nào ngay cả giữa Nhiễm Huy và Tống Hiếu Nhiên, cô cũng phải chọn một trong hai sao?

Cô mang theo tâm trạng phức tạp bước ra khỏi phòng học nhận điện thoại, “Anh Hiếu Nhiên?”

“Tiểu Tiểu, cuối tuần rồi, anh dắt em đi ăn một bữa ngon lành nhé.”

“Nhưng buổi tối em còn có tiết tự học nữa.”

“Có chăm chỉ học tập thế nào đi nữa thì cũng phải nghỉ ngơi chứ, nếu không cơ thể không chịu nổi đâu.”

Tiêu Tiêu suy nghĩ một lúc, cười nói: “Cũng phải ha, có người mời mà em còn không đi, thì đúng là khờ thật đấy. Ha ha, để em hỏi Nhiễm Huy.”

Tống Hiếu Nhiên cười khế, “Hôm nay đừng kêu cậu ấy theo.”

Trong lòng Tiêu Tiêu căng lên, “Sao thế ạ” Chẳng lẽ anh ấy đã biết Nhiễm Huy ghét anh ấy rồi?

“À, anh định dắt em đến làm khách ở nhà của một người đồng nghiệp, tiện thể giúp anh một việc nho nhỏ thôi, gọi cậu ấy theo thì không tiện cho lắm.”

Có việc cần cô giúp thì đương nhiên Tiêu Tiêu không từ chối, “Vâng được, em nói với Nhiễm Huy một tiếng đã.”

Cúp điện thoại, Nhiễm Huy vừa mới chơi bóng với bạn cùng phòng về, mặc quần áo thể thao đi tới, “Tiểu Tiểu, hôm nay anh phải ra ngoài ăn cơm, không thể đi với em được rồi.”

Tiêu Tiêu nói thầm một tiếng thật đúng lúc, “Đi tụ tập với bạn cùng phòng của anh hả?”

“À, phải đó.”

“Anh Hiếu Nhiên cũng kêu đi ra ngoài ăn đó.”

Nhiễm Huy vừa nghe, không nói gì nhiều như thường ngày, ngược lại còn kêu cô hỏi thăm anh ấy nữa.

Khoảng hơn chín giờ tối, Tống Hiếu Nhiên và Tiêu Tiêu ra khỏi nhà của Ông Cao Lệ, chậm rãi đi dạo đến chỗ đậu xe. Mùa hè đến, vạn vật bày ra sinh lực dồi dào, ngay cả luồng gió thoảng qua cũng mang theo sức sống.

Tiêu Tiêu mặc một chiếc áo ca rô đơn giản với quần jean, cột kiểu tóc búi nụ hoa, mang phong cách trẻ trung. Cô đeo ba lô, hai tay cầm hai quai, vừa đi ngược vừa cười hì hì nói với Tống Hiếu Nhiên: “Anh Hiếu Nhiên, anh thế này là đang tự hủy vận đào hoa của mình nha!” Thì ra thư ký của anh muốn giới thiệu con gái cho anh quen biết, ai ngờ anh lại gian xảo lấy cô ra làm bia đỡ đạn.

“Ba lô có nặng không, anh xách giúp em cho.”

Tiêu Tiêu lắc đầu, Tống Hiếu Nhiên mới cười nói: “Tuổi của anh cũng không nhỏ rồi, không thích hợp chơi trò chơi tình yêu nữa đâu.”

“Trò chơi tình yêu là gì ạ?” Tiêu Tiêu thuận miệng hỏi một câu.

“Thì giống em với Nhiễm Huy vậy đó.”

Tiêu Tiêu dừng bước chân lại, Tống Hiếu Nhiên vẫn nhàn nhã rảo bước về phía trước.

“Ý của anh là sao hả?” Tiêu Tiêu đuổi theo hỏi.

Tống Hiếu Nhiên nhìn cô một cái, nhếch môi cười, “Em nói xem?” Bệnh nghề nghiệp của nhà cố vấn tâm lý nổi lên rồi, cứ thích để người ta tự tìm đáp án.

Tiêu Tiêu chau mày, Tống Hiếu Nhiên nhân cơ hội tháo cái ba lô nặng nề của cô xuống xách trong tay.

Hai người yên lặng đi về chiếc Lexus của anh, Tống Hiếu Nhiên biết rõ Tiêu Tiêu ăn không quen món Hàng Châu, nên tối nay ăn rất ít, liền nói sẽ dắt cô đi ăn khuya, chặn nóc xe để cô ngồi vào ghế phụ.

Tiêu Tiêu thắt dây an toàn, mới thấp giọng nói một câu, “Em với Nhiễm Huy không phải chơi trò chơi tình yêu.”

“Ồ?” Tống Hiếu Nhiên vặn vặn chìa khóa, “Nếu như em với cậu ta có dự tính lâu dài, vậy anh có thể nói với em rằng, cậu ta không thích hợp với em.”

“Tại sao?”

“Bởi vì cậu ta có một bà mẹ nghiêm khắc.”

Tiêu Tiêu không thể tin được nhìn sang anh.

Tống Hiếu Nhiên cho xe chạy, mãi cho đến khi ra khỏi cổng chung cư hòa vào làn đường chính, mới chậm rãi nói tiếp: “Yếu tố

gia đình có ảnh hưởng cực kỳ lớn đối với tính cách của con người, cậu ta chính là kiểu người có tính cách yêu mẹ điển hình, ý chí không kiên định, nhu nhược, quen tiếp nhận tình cảm, quen bị khống chế.” Mà cô thì, cần được người khác che chở.

“Anh nói vậy, anh ấy chịu bỏ ra lắm, với lại cũng rất có chính kiến nữa.”

“Anh có phải nói vậy hay không, em rõ nhất.” Tống Hiếu Nhiên nghiêng đầu nhìn cô một cái, “Trong lòng em rõ nhất.”

Tiêu Tiêu hít sâu một hơi, hồi lâu sau nhìn ra cửa sổ, “Anh nhìn xem cái cây kia sắp đổ rồi kìa.”

“Em hẹn hò với cậu ta sắp được hai năm rồi, nhưng em vẫn chỉ dừng lại ở mức thích thôi, như thế không giống cá tính của em.” Tống Hiếu Nhiên không bị dòi đề tài đi. Anh biết một khi cô nhìn rõ trái tim của mình, thì cảm tình sẽ như lửa mà phun trào ra, ánh mắt nhìn về phía người yêu tựa như đang nhìn cả thế giới. Trên đời này còn ai hiểu rõ hơn anh chứ?

“Ai nói em không yêu anh ấy?”

“Tiểu Tiêu, nếu như em thật sự yêu cậu ta, thì sớm đã nói ra tình cảm của mình rồi, chứ không phải nương theo chủ đề của anh mới nói ra.”

Tiêu Tiêu ghen hòng.

“Anh đoán nhất định là cậu ta tỏ tình, em cảm thấy cậu ta cũng không tệ, nên cứ thế mà chấp nhận.” Như thế, cô sẽ nghĩ rằng cô sẽ không nhận làm tình cảm nữa.

“Dừng lại!” Tiêu Tiêu thấy anh có ý muốn phân tích hành vi của cô, có chút khó chịu nói.

“Tiểu Tiêu, anh không phải đang phán xét em.” Tống Hiếu Nhiên dịu giọng nói.

“Vậy anh nói mấy chuyện này làm gì chứ!” Mặt Tiêu Tiêu phồng đỏ cả lên, khó có khi lên giọng với anh.

Tống Hiếu Nhiên thở dài một hơi, dừng đề tài này lại.

Bầu không khí trong xe trầm lắng rất lâu, Tiêu Tiêu rũ mắt nói khẽ: “Xin lỗi, em không nên to tiếng với anh như vậy.”

“Không, là lỗi của anh.”

Hai người lại yên lặng trong chốc lát, Tống Hiếu Nhiên mở miệng lần nữa, “Vừa nãy anh nói anh không chơi trò chơi tình yêu nữa, là vì anh muốn ổn định.” Anh dừng xe trước đèn đỏ, quay đầu qua nhìn chăm chú vào gương mặt xinh đẹp của cô, “Anh hi vọng tìm được một đối tượng kết hôn, anh sẽ cố gắng hết sức che chở cho cô ấy, để cho cô ấy tránh khỏi tất cả sóng gió mưa bão, chỉ cần cô ấy vui vẻ trải qua cuộc sống của mình là được, những thứ khác, cứ để anh lo.”

Tiêu Tiêu sửng sốt nhìn vào mắt anh, trong lòng sóng đánh cuộn cuộn.

Tiếng kèn dồn dập đánh vỡ sự quái dị trong xe, Tống Hiếu Nhiên quay đầu lại đạp ga, qua một lúc sau mới thoải mái hỏi: “Em thấy thế nào?”

Tiêu Tiêu cười khan hai tiếng, buột miệng nói, “Thì thấy không biết anh đang tìm vợ, hay là tìm con gái nuôi nữa.”

“Nếu như đối phương đồng ý, anh cũng không có ý kiến gì.” Tống Hiếu Nhiên nhún nhún vai.

Trong lòng rối loạn, Tiêu Tiêu rũ mắt không nói gì.

Cuối cùng Tống Hiếu Nhiên mang cô đến phố ẩm thực, mua rất nhiều xiên nướng với ốc xào mà cô thích ăn, sau khi cho cô ăn no rồi mới đưa cô về dưới lầu nhà trọ.

Tiêu Tiêu khom lưng tạm biệt Tống Hiếu Nhiên đang ngồi trong xe.

“Tiểu Tiêu, nếu như có thể trở lại ngày hôm đó thì tốt biết bao.” Tống Hiếu Nhiên nhìn cô chăm chú, vừa cười vừa nhẹ nhàng nói.

Mặt hồ sớm đã tĩnh lặng lần nữa bị khuấy lên từng lớp sóng gợn, Tiêu Tiêu chạy như trốn lên lầu.

Tống Hiếu Nhiên nhìn chăm chăm vào bóng lưng chạy đi của cô, châm điếu thuốc, rít một hơi thật sâu, nhả ra một vòng khói hoàn mỹ.

Thực ra anh không định bóc mẽ sớm như thế, nhưng đối với sự kiện xem mắt ẩn của anh, cô chỉ lấu lĩnh trên đùa, không hề có chút ghen tỵ nào cả, nghĩ đến đó thì anh có chút tức giận.

Cô đúng là có bản lĩnh đó, một khi bị tổn thương, cô sẽ khóa chặt vết thương đó ở một nơi thật sâu, tựa như chưa từng xảy ra chuyện gì, rồi lại tìm một góc độ thích hợp khác để đối diện với sự thật, nhưng anh không muốn chỉ là một phần của nỗi đau trong quá khứ

của cô, anh còn muốn trở thành nơi khởi nguồn niềm vui trong tương lai của cô nữa. Anh cần phải cho cô một chút áp lực, để cô một lần nữa nhìn thẳng vào bản thân mình.

Tiêu Tiêu lên đến tầng, từ khe hở của rèm cửa sổ thấy xe của Tống Hiếu Nhiên vẫn còn ở bên dưới, dường như anh đang ngồi trong xe hút thuốc, cô đứng ở đó với tâm trạng phức tạp, nhìn đốm lửa của anh chọt lóe rồi chọt tắt.

Một lúc lâu sau, Tống Hiếu Nhiên mới nổ máy xe rời đi. Nhưng cô vẫn đứng ở đó không biết đang suy nghĩ cái gì.

“Đang nhìn gì thế?” Bạn gái của đàn anh tắm xong đi ra, hỏi một câu.

“Không có gì.” Tiêu Tiêu lắc đầu, “Em có mang xiên nướng về cho mọi người nè.”

“Ây dà, xấu quá mà, em muốn chị mập chết hả!” Bạn gái của đàn anh vừa nói, vừa vui vẻ thích thú mở hộp đồ ăn ra.

Tiêu Tiêu tắm rửa xong đi ra, để lại phòng khách cho đàn anh và bạn gái ngọt ngào xem ti vi, mình thì về phòng tiếp tục tìm tư liệu cho luận văn. Không để ý đã đến mười một giờ rồi, cô xoa bóp cẳng cổ đau nhức rồi đứng lên vận hông vài cái, cảm di động suy nghĩ có nên gọi điện cho Nhiễm Huy không, mới nhấn gọi, thì đã nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng đóng cửa cực lớn.

Cô vội đặt di động xuống đi ra, liền thấy Nhiễm Huy đang lăm bầm rầm rì xiêu xiêu vẹo vẹo đi vào, từ xa cô đã ngửi thấy mùi rượu đầy người anh.

Con trai tụ tập lúc nào cũng sẽ uống say, cô cũng không thấy lạ lòng gì, vội dìu anh vào phòng.

Đàn anh ra xem tình hình thế nào, Tiêu Tiêu cười nói với anh ta một tiếng không có việc gì.

Tiêu Tiêu dùng sức dìu Nhiễm Huy vào phòng, cởi giày cởi vớ cho anh, định ra ngoài rót một li trà nóng cho anh giải rượu.

Cô vừa xoay người, cổ tay đã bị anh bắt lại.

“Em đi rót trà nóng cho anh.....”

Câu nói của Tiêu Tiêu chợt ngưng bật, bởi vì đột nhiên cô bị Nhiễm Huy kéo vào lòng ôm thật chặt, cái hông thiếu chút nữa cũng bị trật luôn.

“Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu!” Nhiễm Huy ôm cô, thì thầm bên tai cô.

“Ở đây, em ở đây.” Tiêu Tiêu thở nhẹ một hơi, cô nhất định sẽ yêu anh, nhất định.

“Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu.....”

Nhiễm Huy không ngừng gọi tên cô, không ngại phiền hà gọi cô một tiếng lại một tiếng, Tiêu Tiêu ở trong vòng ôm đầy hơi rượu của anh cũng cảm thấy có chút kỳ quái, bình thường anh có uống say cũng đâu bám người như thế?

“Nhiễm Huy, anh sao vậy?”

“Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu.....” Nhiễm Huy lại như chỉ biết kêu mỗi từ đó, anh càng ôm càng chặt, giọng nói lại càng ngày càng nhỏ.

Tiêu Tiêu đột nhiên cảm thấy cổ ươn ướt, cô còn chưa kịp phản ứng, lại nghe được tiếng khóc ã ã của Nhiễm Huy.

“Nhiễm Huy, anh khóc gì thế, Nhiễm Huy, Nhiễm Huy!”

Nhiễm Huy không đáp lại cô tiếng nào, chỉ ôm lấy cô khóc không ngừng.

KHÔNG GẶP KHÔNG NÊN DUYÊN

Độc Độc
dtv-ebook.com

Chương 25

Ngày hôm sau, Nhiễm Huy tỉnh táo trở lại. Mặc cho Tiêu Tiêu dùng đủ mọi cách cứng mềm thế nào, đối với chuyện hôm qua, anh đều một mực im lặng không nói tiếng nào.

Tiêu Tiêu lo lắng cho anh, lén lút tìm một anh bạn cùng phòng của anh ra hỏi thăm, lại nghe anh ta nói hôm qua không có ra ngoài với Nhiễm Huy.

Anh gạt cô? Vậy rốt cuộc tối qua anh đi ăn cơm với ai? Tiêu Tiêu càng thấy kỳ lạ.

Lúc điểm danh vào buổi tối cuối tuần, giảng viên tập trung cả khoa lại mở cuộc họp, thông báo danh sách khen thưởng sinh viên ưu tú trong khoa của học kì trước, hơn nữa còn trao học bổng. Tiêu Tiêu giành được hạng nhất, nhưng Nhiễm Huy ngay cả hạng ba cũng không lấy được.

Học bổng của trường chỉ khoảng một ngàn mấy trăm, đối với sinh viên gia đình khá giả mà nói thì có được hay không cũng không phải chuyện lớn lao gì, nhưng nếu không đạt được thành tích ưu tú trong học kì, thì mất luôn hi vọng với danh hiệu sinh viên ba tốt của năm học, chỉ tiêu đề cử du học của trường không nhiều, tất cả các trường cạnh tranh với nhau rất kịch liệt, vì điều kiện được chọn vào

danh sách rất nghiêm khắc, một trong số đó chính là nhất định phải là sinh viên ba tốt trong năm học.

Lẽ nào anh biết được tin tức từ đâu đó, nên mới khó chịu mà bật khóc? Tiêu Tiêu liếc nhìn Nhiễm Huy đang ngồi cùng với đám anh em.

Cả ký túc xá chỉ có mỗi mình Tiêu Tiêu nhận được học bổng, đám bạn cùng phòng ngồi cạnh hô hào bảo cô khao ăn.

Tiêu Tiêu vốn định ở bên Nhiễm Huy, nhưng cuộc họp vừa tan, Nhiễm Huy lại nói với cô muốn về ký túc xá ở hai bữa, nói là muốn chơi game online với mấy anh em.

“Anh không sao chứ?” Tiêu Tiêu ngoắc ngoắc tay của anh, chân mày nhíu lại.

“Không sao?” Nhiễm Huy miễn cưỡng cười cười.

“Anh khó chịu thì cứ nói với em, đừng giấu trong lòng.”

“Anh biết, anh thật sự không sao, tối qua chỉ là anh uống say rồi xin thôi.”

Trong lòng Tiêu Tiêu nghĩ chắc là lòng tự tôn của anh đang quấy phá, muốn trò chuyện với anh nhiều thêm mấy câu, mẹ của anh lại gọi điện đến, anh vẫy tay với cô, vừa nói vừa đi mất.

Tiêu Tiêu chỉ có thể từ bỏ, đứng tại chỗ chờ một lúc, đúng lúc xoay người lại, tiểu Ngũ trong ký túc xá - Liên Hoan Hoan nhảy nhót đến ôm cánh tay của cô, “Tiểu Tiểu, cậu đang làm gì thế?”

“Mình đây chẳng phải đang suy nghĩ xem phải mua cái gì để dâng hiến đó sao?” Tiêu Tiêu nói.

“Ha ha, vậy mình đi với cậu nhé.”

“Được.”

Hai chị em nhỏ nhất trong kí túc xá cười nói đi ra cổng trường, chợ đêm gần trường đại học lúc nào cũng náo nhiệt, cái gì cũng có bán, sinh viên lui tới nối liền không dứt. Hai người mua rất nhiều hạt dưa, trái cây, cổ vịt, chân gà các thứ, lại thêm mấy bình nước uống, hai người bốn tay bao lớn bao nhỏ thắng lợi trở về.

“A, nặng quá, sớm biết thì kêu mấy người đến là được rồi—” Liên Hoan Hoan bĩu môi, giọng kéo dài đến mức ngay cả Tiêu Tiêu cũng nổi hết da gà lên.

“Nặng lắm hả? Cậu đưa sang cho mình một chút đi.”

“Thôi đi, trên tay cậu cũng quá trời rồi.” Liên Hoan Hoan lắc lắc cánh tay coi như khoát khoát tay, lập tức lại nhiều chuyện hỏi: “Cậu với Nhiễm Huy nói gì thế, sao trông anh ta có vẻ rầu rĩ không vui vậy?”

Chị em trong kí túc xá không có gì là không nói với nhau, bạn trai của mỗi người cũng là tiêu điểm chú ý của mọi người, lần trước chơi nói thật hay mạo hiểm, thậm chí có người còn chia sẻ tâm đắc khi ân ái với bạn trai nữa. Tiêu Tiêu nghiêng đầu, “Tối qua không biết ra ngoài với ai, uống say trở về, tâm trạng thì cực kì chán nản. Mình hỏi anh ấy cũng không chịu nói.”

“Vậy hả? Vậy cậu cảm thấy là xảy ra chuyện gì?”

“Mình thấy có lẽ là chuyện sinh viên ưu tú hôm nay đó, có thể trước đó giảng viên đã nói trước với anh ấy rồi.”

“Ừ..... Cũng có thể lắm.” Liên Hoan Hoan gật đầu, bất chợt đổi chủ đề, “Tiểu Tiểu này, cậu với Nhiễm Huy sau này có dự định gì?”

Tiêu Tiêu sửng sốt, “Gì cơ?”

“Làm ơn đi, hiện giờ chúng ta cũng đã xong học kì cuối của năm ba rồi, sang năm tư chẳng phải hai người đều muốn du học hay sao? Lỡ như được trường đại học không cùng một quốc gia chọn vào, thì hai người tính thế nào?”

Tiêu Tiêu bị hỏi mà sửng lại, cô nghiêm túc suy nghĩ, lắc đầu, “Mình không biết nữa.” Bị Liên Hoan Hoan hỏi như thế, cô mới phát hiện rằng mình chưa từng nghĩ đến tương lai của cô với Nhiễm Huy, chỉ cảm thấy lúc này đang rất tốt thì đủ rồi.

“Cậu có chia tay với Nhiễm Huy không?” Liên Hoan Hoan chớp chớp mắt, tò mò hỏi.

Vừa nhắc đến chia tay, trong đầu Tiêu Tiêu không chỉ hiện lên gương mặt của Nhiễm Huy, bóng dáng của Tống Hiếu Nhiên và Đoạn Mặc Ngôn cũng lướt qua, bỗng dưng cô đứng tại chỗ nhảy lên hai cái, kêu a a: “Mình không biết! Tới đâu hay tới đó đi, bây giờ nghĩ lung tung bậy bạ thì có tác dụng gì đâu!” Biết đâu cô với Nhiễm Huy được nhận vào cùng một trường thì sao!

“Cô ngốc ời, cậu không nghĩ, chẳng lẽ Nhiễm Huy cũng không nghĩ đến à?”

Tiêu Tiêu nghe thế im lặng rất lâu, mãi đến khi vào đến cổng trường, cô mới chậm rãi nói: “Nếu thật sự có một ngày như thế, thì

đành chia tay trong hòa bình thôi.”

“Cậu không khó chịu hả?”

“Đương nhiên là khó chịu rồi.” Nhưng sẽ không đau khổ như khi nhìn thấy bạn gái của Tống Hiếu Nhiên, cảm giác đó giống như bị mũi khoan nhọn hoắt đâm thật mạnh vào trái tim vậy, ngay cả thờ ơ cũng thấy đau.

Giờ phút này Tiêu Tiêu rốt cuộc đã hiểu rõ, cảm giác của cô đối với Nhiễm Huy không giống với cảm giác khi xưa đối với Tống Hiếu Nhiên, nghĩ đến chuyện cô với Nhiễm Huy chia tay, nhiều lắm cô cũng chỉ cảm thấy khó chịu mà thôi, chứ không hề giống như kiểu hô hấp cũng khó như trước kia.

Sau khi suy nghĩ rõ ràng, cô lại sinh lòng áy náy với Nhiễm Huy. Rõ ràng cô đồng ý trở thành bạn gái của anh, nhưng lại không thể nào yêu anh.

Liên Hoan Hoan dường như biết tâm tư cô đang rối bời, trên đường về kí túc xá cũng không nói gì.

Hai người đi vào phòng kí túc, được chúng bạn cùng phòng nghênh đón nhiệt tình, Tiêu Tiêu lại khôi phục dáng vẻ cười hì hì như thường ngày.

Đêm nay có rượu đêm nay say, đợi đến khi thật sự tránh không được nữa thì đối mặt tiếp vậy. Đó chính là nguyên tắc sống xưa nay của Tiêu Tiêu.

Các chị em trong kí túc xá đều có mặt đầy đủ, tụ tập lại mở một buổi tiệc trà, cười nói vui vẻ không dứt. Tám chuyện trong trường,

đề tài hot trên weibo, tán gẫu đủ thứ chuyện, rồi nói về triết lý cuộc sống, muốn nói gì thì nói đó.

Lão Tứ vừa nói cười hỉ hả với mọi người, vừa dùng di động lướt diễn đàn của trường, xem thử có thể đề cử đề tài tám nhảm nào mới mẻ hơn không, đột nhiên sắc mặt cô ấy biến đổi, xem một hồi lâu thì nhúu mày không lên tiếng.

“Lão Tứ cậu sao vậy?” Chị cả ngồi bên cạnh vừa hỏi vừa thò đầu sang, nhìn kỹ một lúc cũng sững sốt theo.”

“Sao thế, sao thế, xảy ra chuyện bi thảm gì rồi hả, kể ra cho mọi người cùng vui nào.” Lão nhị hô to gọi nhỏ.

“Đừng ồn!” Lão Tứ đẩy cô nàng ra như đuổi ruồi, đưa di động đến trước mặt Tiêu Tiêu, “Tiểu Tiểu cậu xem.”

Tiêu Tiêu tò mò nhận lấy xem.

Chớp điện, sét đánh, một sợi dây da quất mạnh lên con bò đen, một trái bom lớn nổ tung giữa không trung, phát ra tiếng động vang trời.

Đó chính là tiếng lòng của Tiêu Tiêu trong khoảnh khắc này. Trong lòng cứ như đang không ngừng quất roi da lên con bò đen kia, nhưng vẫn không thể dập tắt cơn lửa giận không ngừng bốc lên.

Mọi người mới phát hiện ra có điều không thích hợp, tất cả vội vàng ghé đầu vào. Liên Hoan Hoan sau khi nhìn kỹ, thì che miệng lại hít vào một ngụm hơi lạnh.

BBS của trường mới đăng lên một topic với tiêu đề đọc mà giật cả mình: [Nữ sinh khoa Tiếng Anh họ Tiêu giành được học bổng có

chỗ mờ ám hù chết cực cực rồi!]

“Mấy kẻ ghen ăn tức ở này rốt cuộc tâm lí lệch lạc cỡ nào chứ, Tiêu Tiêu đứng đầu cả năm học, bọn họ còn nói ra nói vào được nữa hả?” Lão Tứ tức giận lấy di động qua, đọc lướt nhanh một lần, sau khi đọc xong thì im luôn.

Trong topic nói Tiêu Tiêu và bạn trai cùng vắng một tiết, theo quy định mới của nhà trường, chỉ cần bị đánh dấu vi phạm vô cớ vắng tiết một lần, thì không thể đạt được điều kiện nhận học bổng. Người bạn trai vì thế nên không được đánh giá ưu tú, Tiêu Tiêu lại yên lành mà nhận hạng nhất, bên trong hẳn là còn có chuyện mờ ám. Có nghi vấn bảo là bên ngoài được đại gia bao nuôi, bạn trai trong trường chỉ để ngụy trang thôi. Bên dưới lại còn đăng tám ảnh Tiêu Tiêu ngồi với Đoạn Mặc Ngôn trên hàng ghế đầu trong đêm giáng sinh, dĩ nhiên mặt của Đoạn Mặc Ngôn đã bị làm mờ.

Tuy topic chỉ đăng lên hơn hai tiếng đồng hồ, bên dưới đã có rất nhiều sinh viên lăm chuyen trả lời topic.

[Không hiểu lắm, nhưng mà có vẻ lợi hại quá nhỉ.]

[Mẹ nó chứ, trong lòng anh bạn trai chắc xót lắm đây.]

[Cũng hù chết cực cực này luôn rồi!]

Cả kí túc xá đều trầm lặng xuống, Lão Đại nhìn Tiêu Tiêu mặt xanh mét, “Tiểu Tiểu, học kì trước cậu thật sự bị đánh dấu vắng tiết một lần phải không?”

“Phải.” Tiêu Tiêu mím môi. Chính là lần cô với Nhiễm Huy trốn học đi đánh golf. Cô vốn cho rằng bị trừ điểm một lần không quan trọng, ai biết khi nào thì đổi sang quy định mới đâu chứ!

“Vậy sao cậu.....”

Tiêu Tiêu mơ hồ hiểu được đôi chút, hiệu trưởng và bí thư ở nhà Đoạn Mặc Ngôn từng chính miệng cam kết về suất học bổng của cô, lẽ nào.....

Cô nói chuyện này ra, mọi người bật thốt lên, “Có chuyện này nữa hả?” Hiệu trưởng và bí thư còn đặc biệt đi thăm cậu ấy?

“Vậy có khi nào lãnh đạo muốn tìm lý do hợp lý cho cậu, để những sinh viên khác không nghi ngờ?” Lão Tam nói.

Tiêu Tiêu cảm thấy rất rối rắm. Nhíu mày, cô đâu ngờ chuyện lại trở nên như thế chứ.

“Cậu mau gọi cho Nhiễm Huy nói một tiếng đi.” Lão Đại nói.

Tiêu Tiêu gật đầu, nhấn số điện thoại của Nhiễm Huy, vang lên bảy tám tiếng cũng không ai bắt máy, gọi lại, vẫn không ai bắt máy. Cô xoay qua gọi cho một người bạn cùng phòng của anh, đối phương ấp úng một lúc, mới nói cho cô biết là Nhiễm Huy lại đi uống rượu rồi, cụ thể ở đâu thì anh ta cũng không biết.

Chân mày Tiêu Tiêu nhíu chặt lại.

Lão Đại lại bảo cô gọi điện cho giảng viên nói một tiếng, xem thử cô ấy có thể kêu người gỡ topic đó xuống không.

Giảng viên hướng dẫn biết được chuyện này thì có vẻ coi trọng, nói sẽ lập tức bảo người quản lý diễn đàn xử lý.

“Cô ơi, thực ra em không nhận được khen thưởng sinh viên ưu tú phải không ạ?” Tiêu Tiêu hỏi với tâm trạng phức tạp.

Giảng viên hướng dẫn nói: “Nhà trường trao thưởng vô cùng công bằng, tuy em vắng tiết một lần, nhưng vì tất cả những mặt khác em đều thể hiện rất xuất sắc, còn có biểu hiện dũng cảm giúp viện phúc lợi nữa, đều đáng để nhà trường phá lệ trao thưởng sinh viên ưu tú cho em. Em đừng nghĩ nhiều quá, em xứng đáng với những điều này.”

Tiêu Tiêu cúp điện thoại, lặp lại một lần câu nói của giảng viên hướng dẫn, Lão Nhị lớn tiếng nói: “Thì đó, quy tắc là chết, nhưng người thì sống mà!”

“Được rồi, may mà chúng ta phát hiện sớm, giảng viên hứa sẽ xử lý rồi, chắc là không sao đâu.” Lão Tam nói.

Lão Tứ uống một ngụm nước rồi nói, “Chỉ sợ là.....”

Việc tốt không ra tới cửa, chuyện xấu đồn ngàn dặm.

Ngày hôm sau, tin đồn về Tiêu Tiêu vẫn bị truyền ra trong trường. Đối với “chuyện xui xẻo của người khác”, nhất là “chuyện xui xẻo của con nhà người ta”, mọi người đều vô cùng thích thú lấy ra làm chủ đề tán gẫu trong lúc rỗi rãi. Đặc biệt là “anh bạn trai” say xỉn cúp hết tất cả các tiết buổi sáng, càng thêm chứng thực cho tin đồn, những kẻ lảm chuyện càng dễ thêm mắm thêm muối vào.

Tiêu Tiêu lúc này không rảnh để lo những chuyện khác, giữa trưa cô gọi cho Nhiễm Huy, nghe giọng anh nhận điện thoại vẫn còn như nửa sống nửa chết, chỉ cảm thấy tức giận không thôi, xông lên lầu kí túc xá nam, vào phòng của anh, trong ánh mắt ngạc nhiên của chúng bạn cùng phòng với anh, cô cầm một ly nước lạnh tạt vào mặt anh.

“Tình tảo chưa? Nếu còn chưa tình thì em lại tạt cho anh một ly nữa.” Cô đứng ở đầu giường của Nhiễm Huy, nói với cái người vẫn còn mặc quần áo hôm qua nằm trên giường kia.

Nhiễm Huy giật mình mở mắt ra, trông thấy Tiêu Tiêu thì không khỏi kinh ngạc, “Tiểu Tiểu? Sao em lại ở đây?”

“Lau mặt sạch sẽ đi, rồi ra ngoài nói chuyện!” Cô đặt cái ly xuống liền ra khỏi phòng kí túc xá của anh.

Có một cậu bạn cùng phòng huýt sáo một cái, “Không ngờ người đẹp vua học hành của chúng ta lại hoang dã như thế, Nhiễm Huy, nếu thực sự không được thì mày nhường cho tao đi!”

“Biến mẹ mày đi!” Nhiễm Huy lau mặt một cái, chống xuống cạnh giường đứng lên đi vào nhà vệ sinh.

Tiêu Tiêu đứng dưới lầu chờ anh một lúc lâu, thấy anh đi ra thì mím môi, vén phần tóc vẫn còn ướt của anh lên, nói tiếng xin lỗi, “Xin lỗi, em kích động quá.”

“Không sao.” Nhiễm Huy gượng gạo nói.

“Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, anh không thể nói với em sao?” Tiêu Tiêu chủ động nắm tay anh, “Tuy có thể em không giúp được gì, nhưng ít nhiều gì em cũng có thể ủng hộ anh.”

Nhiễm Huy nhìn vào mắt cô rất lâu, vẫn tránh tầm mắt đi, “Đã nói không sao là không sao mà.”

Tiêu Tiêu nghe thế thở dài một hơi, “Anh không muốn nói thì thôi, nhưng đời người không có vấp ngã nào mà không vượt qua được, suy nghĩ cởi mở một chút thì sẽ qua thôi.” Đây không phải cô an ủi

qua loa, mà chính là kinh nghiệm sống của cô. Chịu đựng bạo lực gia đình ghê lạnh suốt hai mươi mấy năm nay, không ngừng dâng lên hi vọng và hi vọng không ngừng bị phá hủy, chẳng phải cô cũng cứ thế mà trải qua đó sao?

“Đã nói không sao là không sao rồi, em không hiểu tiếng người hả!” Nhiễm Huy hét mạnh tay cô ra, không kiên nhẫn quát lớn một tiếng, tiếp đó chặc một cái, rồi xoay người bước nhanh về kí túc xá.

Rất nhiều người ăn cơm trưa về vừa vặn thấy được cảnh này, lập tức thêm tin mới cho tin đồn.

Tiêu Tiêu không phải không biết giận dữ, vì thế mà mấy ngày cô không để ý đến Nhiễm Huy, cũng không rảnh mà để ý đến anh, bởi vì nhà trường rất coi trọng cuộc thi dịch thuật song song, giao xuống cho khoa phải mài dao trước kì thi, mấy ngày liên tiếp Tiêu Tiêu đều cùng một bạn học khác tham gia cuộc thi tiến hành phụ đạo thêm. Cô bận đến mức không rảnh để lo những chuyện vặt khác, càng không muốn nhắc đến tin đồn càng nói càng quá lên kia.

Cuối cùng cũng đến ngày quyết đấu cuộc thi dịch thuật song song, Tiêu Tiêu với những sinh viên đi xem tranh tài cùng ngồi trên xe của trường đi đến trường học cử hành cuộc thi, giảng viên ở trên xe động viên cô, cô nói tiếng cảm ơn, suy nghĩ một lúc rồi nói: “Cô ơi, đợi cuộc thi kết thúc, em có chuyện muốn nói với cô.”

Cô muốn nói với cô ấy về chuyện sinh viên ưu tú. Cô lưỡng lự rất lâu, nhưng vẫn chậm chạp không mở miệng được. Cô cảm thấy thực sự cô đã vi phạm kỷ luật, phá vỡ chế độ quy định, cô nên trả giá vì lỗi lầm của mình. Nhưng ra được quyết định này còn khó hơn so với tưởng tượng, cô nỗ lực biết bao lâu nay, nguyện vọng ra nước ngoài du học thực hiện dễ như trở bàn tay, cô lại vì thế mà

buông tha cho con vịt đã dâng đến tận miệng, nói thật cô đã đấu tranh mâu thuẫn rất rất lâu, có lúc một giây trước nói phải hạ quyết tâm, một khắc sau lại đánh trống lui binh. Nhưng cuối cùng cô cũng suy nghĩ kĩ càng rồi. Không nên thuộc về cô thì không phải của cô, cô sẽ từ chối danh hiệu sinh viên ưu tú này, nhưng không có nghĩa là cô buông bỏ chuyện đi du học, cô sẽ cố gắng xin học bổng toàn phần của đại học nước ngoài. Tuy hẳn là rất khó, nhưng cô nhất định sẽ giành được.

“Được, thi xong em đến tìm cô nhé.”

Tiêu Tiêu đã ra một quyết định khó khăn, sau khi quyết định lại không mấy nhẹ nhõm. Dù sao quyết định này cũng chỉ khiến cho hoàn cảnh của cô càng thêm vất vả.

Cô lặng lẽ cùng mọi người đi ra phòng hội nghị cử hành cuộc thi, bất chợt một chiếc xe Aston Martin màu đen đậu bên đường đã thu hút tầm mắt của cô.

Nhìn lại biển số xe, Tiêu Tiêu cứng người lại.

KHÔNG GẶP KHÔNG NÊN DUYÊN

Độc Độc
dtv-ebook.com

Chương 26

Chiếc xe đó quả thật là xe của Đoạn Mặc Ngôn.

Tiêu Tiêu ngồi sau sân khấu, vừa tán gẫu với những thí sinh dự thi, vừa phân tâm nghĩ về chiếc xe màu đen trông thấy ban nãy. Anh đến đây làm gì thế? Để tìm cô sao? Sao anh lại biết cô tham gia thi đấu ở đây chứ?

“Này, cậu có nghe gì chưa? Hôm nay nhà trường mời rất nhiều tổng giám đốc của các công ty đến xem thi đấu, nếu như chúng ta thể hiện xuất sắc một chút, nói không chừng có thể sẽ trực tiếp được thuê luôn đó nha.” Thí sinh dự thi cùng trường với Tiêu Tiêu hưng phấn nói.

“Vậy hả, mình nghe giảng viên nói mấy ông tổng của các công ty thích đến chiêu mộ nhân tài ưu tú ở mấy cuộc thi lắm!”

“Thế thì chúng mình cùng cố gắng thật tốt nhé! Fighting!”

Thì ra là như vậy à? Tiêu Tiêu lấy cớ đi vệ sinh, chạy đến sau sân khấu nhìn về phía ghế khán giả, nhân viên công tác đang gắn máy quay và micro, các giảng viên hướng dẫn còn chưa vào sân khấu, các nhóm sinh viên đã bắt đầu ngồi vào chỗ, đầu người đen nghìn nghịt. Cô không sợ nhiều người, chỉ là vừa nghĩ đến Đoạn

Mặc Ngôn có lẽ sẽ ngồi trên hàng ghế đầu, cô lại bỗng đứng căng thẳng lên.

Lúc này chuông báo tin nhắn wechat vang lên, là của Tống Hiểu Nhiên, [Xin lỗi hôm nay anh bận việc, không đến xem em thi đấu được, tin rằng sẽ được kết quả tốt thôi, thi xong sẽ dắt em đi ăn một bữa hoành tráng, cố lên]

Cô đặt di động xuống. Nhắm mắt hít một hơi thật sâu.

Trước mắt quan trọng nhất chính là, cuộc thi.

Đại khái qua khoảng hơn nửa tiếng đồng hồ, Tiêu Tiêu thay một bộ đồ công sở, dặm lớp phấn mỏng, cùng với 7 thí sinh đến từ 5 trường đại học khác ngồi chờ trong một căn phòng nhỏ sau sân khấu, đợi nhân viên công tác đến gọi bọn họ lên sân khấu.

Nội dung thi đấu bọn họ đã biết từ sớm. Tổng cộng chia làm hai phần: Phiên dịch từ Trung sang Anh, và phiên dịch từ Anh sang Trung. Cả hai phần đều yêu cầu thí sinh phải đưa lưng về phía màn ảnh, bởi vì để cho khán giả hiểu rõ tình hình thi đấu một cách trực tiếp hơn, trên màn ảnh sẽ có phụ đề.

8 thí sinh dự thi phần phiên dịch từ tiếng Hán sang tiếng Anh đều ngồi trên sân khấu, Trên màn ảnh lớn sẽ phát mấy đoạn video diễn thuyết đã được biên tập cắt ghép, mỗi người luân phiên dịch một câu, do những giáo sư chuyên nghiệp dưới sân khấu chấm điểm; trận đấu phiên dịch từ tiếng Anh sang tiếng Trung thì nhúc nhích hơn, tám thí sinh rút thăm một mã số trước mặt mọi người, từng người bước lên sân khấu theo thứ tự, mỗi người phiên dịch một đoạn video tiếng Anh khác nhau. Khó ở chỗ là video tiếng Anh không phải là video gốc, mà là phần diễn thuyết đã phiên âm ra tiếng Trung,

thực tế chính là một kiểu phiên dịch nghịch đảo, phải suy tính đến sự chênh lệch giữa hai thứ tiếng Trung – Anh càng tăng thêm độ khó, yêu cầu rất cao đối với khả năng ghi nhớ, khả năng phản ứng và cả khả năng tổ chức ngôn ngữ của các thí sinh. (miemei: kiểu như đọc là “ân bì lí vờ bờ” thì phải suy ra là “unbelievable” = “không thể tin được” vậy đó.)

Khi một giảng viên công tác đến báo với bọn họ rằng còn năm phút nữa thì có thể lên sân khấu, bầu không khí thoáng chốc căng thẳng lên, có hai thí sinh cầm tờ giấy thuật ngữ chuyên nghiệp mà ban tổ chức đưa cho họ trước đó 15 phút, đọc lắm bầm thành tiếng.

Tiêu Tiêu lấy gương ra soi, chỉnh trang lại nhan sắc, khoe môi cong lên lộ ra lúm đồng tiền.

Năm phút sau, Tiêu Tiêu và 7 thí sinh khác nối đuôi nhau đi lên sân khấu diễn thuyết, ngồi xuống theo thứ tự sau cái bàn hình cung bằng gỗ, cô vừa vặn ngồi ngay vị trí chính giữa, kéo ghế ra ngồi vững vàng rồi ngược mắt lên, thì nhìn thấy người đàn ông ngay đối diện cô, đó chính là cái người cưỡng hôn cô rồi biệt tích hai tháng trời – Đoạn Mặc Ngôn.

Anh mặc chiếc áo sơ mi màu xanh sẫm, ngồi cùng một hàng với các giáo sư giảng viên, có vẻ như chẳng ăn nhập gì cả.

Cô nhìn anh trong một giây, rồi rũ mắt nhìn chằm chằm vào cái micro trước mặt, lòng mất tập trung.

Người dẫn chương trình mời các thí sinh giới thiệu sơ lược về bản thân, rồi giải thích đề thi hiệp đầu tiên với khán giả, tuyên bố trận đấu đã được bắt đầu.

Tiếng nhạc du dương qua đi, màn hình lớn xuất hiện video, trong loa truyền ra một giọng nam trầm thấp.

Thí sinh đầu tiên vội vàng nghiêng tai lắng nghe.

Có lẽ muốn cho các thí sinh khởi động làm nóng một chút, nên video tiếng Trung vừa bắt đầu cũng không khó mấy, cả tám thí sinh đều là sinh viên tinh anh của các trường đại học lớn, được chọn ra qua các cuộc thi đấu loại trong trường, ai nấy đều phiên dịch rất nhẹ nhàng, nhận được những tràng pháo tay bên dưới sân khấu, nhưng sau khi đổi sang hai video khác, độ khó lại thay đổi càng lớn. Một nửa thí sinh đã xuất hiện tình trạng thiếu từ hoặc là ngập ngừng.

Lúc đến lượt Tiêu Tiêu, nhà nghệ thuật trong màn hình lớn nói “Tôi là một người trầm ấm, nhưng lòng nhiệt tình của tôi đều thể hiện trên những bức tranh của tôi.”

Khán giả vừa nghe đều không khỏi cười rộ lên, cười xong rồi lại thấy hơi lo lắng cho người phiên dịch.

Tuy câu này không khó gì, nhưng khó ở từ “trầm ấm”. Bọn họ phần lớn đều là sinh viên chuyên Anh, với lại cho dù không chuyên đi nữa, cũng biết hai chữ “trầm ấm” vốn không thuộc quy tắc nào cả, dùng tiếng Trung để giải thích hàm nghĩa thật sự của nó cũng đã khó rồi, huống chi là dịch ra tiếng anh chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi thế này?

Tiêu Tiêu vừa nghe cũng nhin không được cười một cái, ngay sau đó hắng giọng rồi lưu loát dịch ra.

Câu dịch nhận được một tràng pháo tay nhiệt liệt của khán giả bên dưới, hay ở chỗ cô dùng từ “cold outside and sexy inside” để

giải thích cho hai chữ “trầm ấm”, dịch thẳng ra chính là bên ngoài lạnh lùng, trong lòng nóng như lửa. Mọi người đồng thời đều cảm thấy cô gái này dưới trường hợp như vậy gặp nguy mà không hãi, còn có thể cười được nữa, quả là có phong cách của một đại tướng.

Hiệu trưởng Cổ cười với Đoạn Mặc Ngôn, thấp giọng khen một câu, Đoạn Mặc Ngôn khẽ gật đầu một cái.

Trận đầu tiên kết thúc, các thí sinh đứng lên, cùng lúc bốc một quả bóng bàn có mã số trong một cái thùng lớn.

Tiêu Tiêu rút trúng số 7, người thứ hai lên sân khấu đếm ngược từ dưới lên.

Sau mười phút chuẩn bị, thí sinh đầu tiên lên sân khấu, anh ta cầm theo một cuốn sổ bước đến vị trí Tiêu Tiêu ngồi vừa nãy, cúi người chào khán giả, sau đó ngồi xuống đeo tai nghe vào.

Khán giả biết phiên dịch cần phải tập trung, cũng vô cùng phối hợp im lặng không lên tiếng.

Nhưng bọn họ đều không ngờ rằng phần phiên dịch từ tiếng Anh sang tiếng Trung lại khó đến thế, 5 thí sinh liên tục ra sân, mỗi một người đều rút được đề tài không giống nhau, trước mắt đã có bài diễn thuyết của năm lĩnh vực chuyên môn về kinh tế, chính trị, thiên văn, vật lý, điện tử, tuy không có quá nhiều thuật ngữ chuyên ngành, nhưng không thể nghi ngờ ngoài thi đấu phiên dịch đồng thời còn thêm phần so tài dự trữ kiến thức nữa, người thường xuyên dùng cả hai ngôn ngữ Trung – Anh cũng chưa chắc có thể dịch ra được.

Lúc này đã không còn so xem ai dịch tốt hơn nữa, mà là so xem ai dịch được chính xác hơn, mọi người đều cho rằng người có thể

dịch hoàn chỉnh một đoạn video mười phút ngắn ngủi thì nhất định sẽ là người giành được hạng nhất.

Thí sinh thứ 6 là một thí sinh nam dáng người hơi lùn của đội trường chủ nhà, anh ta có chút khó khăn nhưng cũng suôn sẻ hoàn thành được mục tiêu trên, tuy toàn bộ đều là dịch thẳng ra, nhưng so với năm người trước đã là lợi hại lắm rồi, mọi người đều vỗ tay nhiệt liệt đối với phần trình bày của anh ta. Trong khoảng thời gian chờ thí sinh khác lên sân khấu, khán giả đều bàn luận xôn xao, cho rằng anh ta là quán quân không thể nghi ngờ.

Tiêu Tiêu không nhanh không chậm ra sân, sau khi cô ngồi xuống, lại đối diện với đôi mắt đen vừa quen thuộc lại vừa xa lạ kia. Cô rũ mắt xuống, đeo tai nghe vào cầm bút lên.

Nói riêng về sức tập trung thì cô rất tự tin, khi bạn cảm thấy khó chịu, thì chỉ có tập trung toàn bộ tinh thần sang một việc khác mới có thể thoát khỏi loại cảm xúc đó.

Bài diễn thuyết trên màn ảnh lớn chậm rãi bắt đầu, Tiêu Tiêu rút được một đoạn ngắn trong bài diễn thuyết của một giáo sư Văn Học.

Văn học trông có vẻ càng dễ hơn so với những lĩnh vực khác, bởi vì mọi người đều học Ngữ Văn từ tiểu học đến lớn rồi, nhưng đối với phiên dịch mà nói, thực ra không phải thế. Cho đến hiện nay mọi người vẫn đang đau đầu không thôi về vấn đề làm sao phiên dịch thơ cổ sang tiếng anh. Chủ đề diễn thuyết của vị giáo sư này hoàn toàn nói về vấn đề tham khảo so sánh giữa thơ từ hai kiểu Trung – Tây, nếu nói rằng đây là phần phiên dịch khó nhất trong trận đấu này cũng không quá đáng.

Tiêu Tiêu phiên dịch đầu ra đó, nhưng tốc độ ngược lại ngày càng nhanh dần.

Đến nửa đường, trong loa phát ra một đoạn tiếng anh, khán giả nhìn lên phụ đề trên màn hình, tất cả đều không nhìn được mà phát ra tiếng bàn tán nho nhỏ, đều âm thầm phỉ nhổ, mẹ nó chứ thế này cũng khó quá đi!

Đoạn Mặc Ngôn cũng nhướn mày lên.

Tiêu Tiêu trên sân khấu không hề để ý đến sự xôn xao của khán giả, cô bình tĩnh tập trung nghe phần tiếng anh phát ra từ tai nghe, đợi đoạn thoại tạm dừng, cô yên tĩnh một lúc, rồi sau đó không chút do dự nói: “Trong <Lạc Thần Phú> của Tào Thục có một câu: ‘Từ xa mà ngắm, trắng như ráng mặt trời lúc ban mai; Tới gần mà xem, tươi như đóa phù dung trên dòng biếc’, cùng với câu thơ của Byron là.....” Cô hơi dừng lại một chút, “ ‘Nàng bước đi trong quang cảnh tươi đẹp, tựa như bầu trời đêm quang mây, đầy sao chớp nháy’, cách diễn đạt khác nhau nhưng hiệu quả lại giống nhau đến kỳ diệu.....”

Phần phiên dịch của cô còn chưa nói hết, bên dưới đã vang lên tiếng vỗ tay như sấm. Thậm chí có sinh viên cùng trường còn đứng lên tự hào lớn tiếng khen hay.

Các sinh viên của những trường đại học khác cũng không tiếc dùng sức vỗ tay. Quả thật là kỹ năng như thần!

Hòa theo tiếng vỗ tay của mọi người, khoe môi của Đoạn Mặc Ngôn cũng cong lên.

Tiêu Tiêu không hề bị bọn họ cắt ngang, hoàn thành bài phiên dịch vô cùng tuyệt vời. Trong tiếng vỗ tay nhiệt liệt của mọi người, cô cười rạng rỡ, cúi chào một cái rồi bước xuống sân khấu.

“Giỏi lắm Tiểu Tiêu!” Lão Nhị của ký túc xá cầm camera kỹ thuật số quay hình cho cô cười ha ha giờ nắm tay lên.

Không chút căng thẳng, Tiêu Tiêu đã đoạt được giải nhất trong cuộc thi lần này. Nam sinh trước đó và một thí sinh khác chia ra giành được giải hai và ba, ban tổ chức mời khách quý lên trao giải cho ba người, nhưng Đoạn Mặc Ngôn không có lên sân khấu. Sau đó hiệu trưởng để ba người đứng sang bên cạnh, giờ micro lên, mặt đầy tươi cười nói: “Thực ra ngoài giấy khen và cúp thưởng, chúng tôi còn có một phần quà lớn giành tặng cho ba bạn sinh viên vô cùng ưu tú, nhưng phần quà đó không phải do nhà trường trao tặng, mà là do một vị khách quý dưới sân khấu hào phóng tặng cho. Ban đầu tôi còn tưởng đâu anh ấy nói đùa thôi, không ngờ anh ấy thật sự nói là làm. Ha ha, chúng ta hãy cho một tràng pháo tay nhiệt liệt, xin mời tổng giám đốc của công ty kỹ thuật Thái Nhất - anh Đoạn Mặc Ngôn!”

Khán giả đáp lại bằng tiếng vỗ tay thưa thớt, nhưng khi nhìn thấy một anh chàng cao to đẹp trai như người mẫu bước lên sân khấu, ai nấy đều trợn trừng hưng phấn lên. Đây là tổng giám đốc công ty, không phải người mẫu, không phải ngôi sao à? Ôi mẹ ời, tại sao ông trời lại bất công thế chứ!

Tiêu Tiêu giành được quán quân vô cùng vui mừng, trông thấy Đoạn Mặc Ngôn đi qua bên cạnh, trong lòng khó tránh khỏi có một chút xao động.

Đoạn Mặc Ngôn nhận lấy micro, ưu nhã đứng ngay ngắn trên sân khấu, rất nhiều nữ sinh đều kìm lòng không đành lấy di động, camera ra hướng về phía sân khấu chụp hình, quay phim lại.

Đoạn Mặc Ngôn dĩ nhiên đã quen với việc đứng nói chuyện trên sân khấu, anh thản nhiên nói: “Được mời đến xem một cuộc thi đặc sắc thế này, tôi thấy rất vinh hạnh, đồng thời cũng vô cùng vui mừng trong trường đại học có nhiều nhân tài ưu tú có thể đào tạo như vậy, vì thế tôi quyết định lấy danh nghĩa của công ty, cung cấp học bổng du học cho ba bạn sinh viên ưu tú đã đoạt giải, nếu như ba bạn có ý muốn ra nước ngoài đào tạo chuyên sâu, công ty tôi sẽ chịu tất cả chi phí. Có năng lực học đến trình độ nào, thì công ty tôi sẽ tài trợ đến trình độ đó.”

Phát ngôn khí phách làm cho mọi người đều ra sức vỗ tay, những thí sinh tham dự trên dưới sân khấu kẻ vui người rầu, hai người đoạt giải còn lại không ngờ bỗng dưng có cái bánh lớn như thế từ trên trời rơi xuống, quả thật là vui mừng không thôi.

Ánh mắt của Tiêu Tiêu chợt lóe lên.

“Đồng thời, tôi sẽ gửi một lá thư đề cử bạn sinh viên Tiêu Tiêu – người đã giành hạng nhất, với đại học Oxford với danh nghĩa bạn cùng trường, hi vọng bạn ấy có thể nhận được tin vui.” Đoạn Mặc Ngôn lại bùng nổ thêm một phát, trong tiếng “wow” đầy ngạc nhiên của mọi người, anh quay đầu sang nhìn Tiêu Tiêu, “Bạn Tiêu Tiêu.”

“Dạ.” Tiêu Tiêu chợt hoàn hồn đáp một tiếng.

“Tôi chỉ muốn nhắc nhở bạn, nếu như bạn đang xin học bổng du học của nhà nước, thì có thể hủy bỏ rồi, cái mà tôi cấp cho bạn là suất hạng nhất đấy.”

Khán giả cười rần lên.

Đoạn Mặc Ngôn trả micro lại cho hiệu trưởng, bắt tay với ông ấy, rồi ung dung từ tốn đi xuống sân khấu.

Ánh mắt rối rắm của đám chị em cùng phòng với Tiêu Tiêu di chuyển theo bóng dáng của Đoạn Mặc Ngôn, tất cả đều là không thể tin được. Câu nói đó..... Lẽ nào là.....

“Chẳng phải Tiểu Tiểu nói đã không liên lạc với anh Đoạn nữa sao?” Cậu ấy nói hai người đã sinh ra cãi vã mà!

“Nhưng đâu có giống!” Không chỉ không giống, ngược lại còn hoàn toàn tương phản có được không hả?

“Cậu ấy với cái anh Đoạn này, rốt cuộc là có chuyện gì vậy?”

Không chỉ có đám bạn cùng phòng khó hiểu, ngay cả bản thân Tiêu Tiêu cũng vô cùng kinh ngạc.

Trong hồ lô của anh rốt cuộc là bán thuốc gì đây? Có phải anh đột nhiên tâm huyết dâng trào không? Hay thật sự chỉ là anh mượn cớ để gánh chi phí du học cho cô? Cô nghĩ như thế thật sự không phải đang tự kỷ quá đó chứ? Rốt cuộc là anh có mục đích gì?

Từng vấn đề không ngừng đảo quanh trong đầu Tiêu Tiêu, trước đó anh cưỡng hôn cô, tiếp theo thì nói cô phiền phức, sau đó thì biệt tích hai tháng trời, sau đó nữa anh lại đột nhiên xuất hiện muốn tài trợ cho cô ra nước ngoài?

Đùa gì thế!

Ngay lúc cô đang rối như tơ vò, giảng viên hướng dẫn tìm cô nói khẽ: “Em khoan về đã, hiệu trưởng nói muốn dắt em và hai sinh viên đoạt giải khác đi ăn cơm với tổng giám đốc Đoạn.”

“Em không muốn đi.” Tiêu Tiêu buột miệng nói.

“Em không đi, chỉ có hai sinh viên kia đi, mọi người không lấy làm lạ sao? Với lại chỉ ăn bữa cơm thôi, tổng giám đốc Đoạn là anh của em, em dù sao cũng nên nể mặt anh ta, với lại em cũng phải để cho hiệu trưởng của chúng ta nở mày nở mặt chứ.”

Tiêu Tiêu nhú mày.

Đêm đó, hiệu trưởng của các trường hợp lại làm chủ, mời Đoạn Mặc Ngôn và tổng giám đốc mấy công ty khác ăn cơm. Bữa cơm được bố trí tại một nhà hàng gần trường, cũng không sang trọng lắm, thức ăn mộc mạc, nhưng cũng coi như đặc sắc.

Đoạn Mặc Ngôn ngồi vào chỗ, trực tiếp vẫy tay với Tiêu Tiêu, “Tiểu Tiểu, đến đây, ngồi cạnh anh.”

KHÔNG GẶP KHÔNG NÊN DUYÊN

Độc Độc
dtv-ebook.com

Chương 27

Ánh mắt của tất cả mọi người thoáng chốc đều quét về phía Tiêu Tiêu.

Cơ thể cứng nhắc của Tiêu Tiêu không muốn động đậy, giảng viên ở phía sau đẩy cô một cái, cô cười gượng một tiếng, “Em không biết uống rượu, vẫn nên ngồi ở đây thôi ạ.” Cô chỉ vào cái ghế chót tương đối xa chỗ anh ngồi.

Đoạn Mặc Ngôn nhìn vào mắt cô một cái, cũng không miễn cưỡng.

“Thì ra tổng giám đốc Đoạn quen với bạn học Tiêu Tiêu à?” Tổng giám đốc của một công ty nước ngoài hơi ngạc nhiên hỏi.

“Ha ha, bạn học Tiêu Tiêu là em gái của tổng giám đốc Đoạn đấy.” Hiệu trưởng Cổ nói.

Đoạn Mặc Ngôn đáp: “Cũng chỉ là quan hệ tốt, nên xưng anh em với nhau thôi.”

Tiêu Tiêu vừa muốn ngồi xuống, Tống Hiếu Nhiên đã gọi tới, cô tỏ ý với mọi người, rồi ra ngoài nhận điện thoại.

“Tiểu Tiểu, em giành được quán quân rồi, chúc mừng em.” Sau khi kết thúc quá trình trị liệu cho bệnh nhân, Tống Hiếu Nhiên đọc được tin tức, thì gọi điện cho cô trước tiên.

“Cám ơn.” Tiêu Tiêu cười khẽ.

“Bây giờ em về trường phải không? Anh đến đón em.”

“À, hiệu trưởng dắt bọn em ra ngoài ăn cơm, bây giờ em đang ở trong nhà hàng.”

“Không tệ, vậy em chú ý một chút nhé, nếu như có thể tiếp xúc hòa hợp với hiệu trưởng và các lãnh đạo, sẽ có lợi cho em đó.”

Tiêu Tiêu nghe lời dạy bảo, “Em biết rồi.”

“Em ăn cơm xong rồi, thì gọi điện lại cho anh, anh qua đó đón em.”

“Ăn cơm xong cũng muộn rồi, anh đừng qua nữa.”

“Anh biết em nhất định có thể làm được, nên sớm đã chuẩn bị cho em một phần quà rồi, phải dặt hoa trên gấm vì em chứ.”

Tiêu Tiêu vui sướng trong lòng, cười hì hì nói tiếng cảm ơn, nhưng vẫn cho rằng đêm khuya đặc biệt đến đây đón không được an toàn lắm, bảo anh ấy hôm nào rảnh hãy ghé qua.

Cúp điện thoại, cô không vội trở về phòng bao, mà nghiêng người đứng bên hành lang kiểm tra wechat, cô cũng đã nhắn báo tin vui cho Nhiễm Huy, nhưng đến bây giờ anh cũng không hề có chút tin tức.

Rốt cuộc anh làm sao thế này, rốt cuộc có chuyện gì lớn lao mà khiến anh buồn bực sầu não như vậy chứ? Cứ chiến tranh lạnh mãi thế này cũng không xong, cô phải nghĩ cách mới được..... Chỉ là chuyện khó nhằn hơn trong lúc này, chính là ông chủ trong phòng bao kia.

“Đang xem gì đấy?” Bên tai đột nhiên truyền đến một giọng nam trầm thấp, tay Tiêu Tiêu run lên, thiếu chút nữa quăng luôn di động. Cô đi lên hai bước rồi quay đầu lại, liền trông thấy Đoạn Mặc Ngôn từ từ đứng thẳng người lên.

Tính cảnh giác của cô kém quá mà, người đã đến gần trong gang tấc rồi, cô vẫn không cảm nhận được chút nào.

“Tiểu Tiểu.” Đoạn Mặc Ngôn thanh thoi đứng trước mặt cô, hai tay để sau lưng, dường như đã quên mất chuyện rối rắm giữa hai người.

“.....Anh Đoạn.” Tiêu Tiêu mím môi, có chút quái lạ kêu một tiếng. Nếu đã không thể trốn tránh, thì chỉ có thể đối mặt thôi. Sự xuất hiện của anh rốt cuộc là trùng hợp hay cố ý, cũng phải hỏi mới biết được.

Đoạn Mặc Ngôn chăm chú nhìn thẳng vào cô, không biết có phải là cảm giác của cô sai lệch hay không, ánh mắt đó đã không còn sự vô hại của trước kia nữa, ngược lại nhiều thêm một phần xâm lược bá đạo.

“Phần thể hiện trên sân khấu ban nãy của em rất tuyệt vời, chúc mừng em.”

“Cám ơn..... Sao anh lại ở đây?”

“Hiệu trưởng Cổ mời anh đến.”

“À.” Tiêu Tiêu lúc này mới hiểu thì ra là chuyện tốt của hiệu trưởng Cổ, anh vốn có thể đã quên mất cô rồi.....

“Nhưng anh cũng đang định đến tìm em.”

Tiêu Tiêu chợt ngẩng đầu lên.

Khóe môi Đoạn Mặc Ngôn nhếch lên, nhìn cô chăm chú: “Lâu rồi không gặp, em có nhớ anh không?”

“Không nhớ.” Tiêu Tiêu lập tức trả lời.

“Thế à.” Đoạn Mặc Ngôn bước lên một bước, đôi mắt đen khóa chặt cô lại, “Anh thì nhớ em rồi.” Anh dừng lại một chút, “Anh thật sự có chút nhớ em rồi đấy.”

Tâm mắt của anh, giọng nói của anh dường như đều mang theo sự mê hoặc, nhưng Tiêu Tiêu chỉ cảm thấy tức giận, nói: “Xin anh đừng nói những câu mờ ám như vậy nữa!”

“Tại sao?”

“Anh nói xem tại sao!”

Đoạn Mặc Ngôn nhìn ánh mắt nổi giận đùng đùng của cô, hai tay giơ lên, tựa như đã chịu thua, “Được rồi, vậy đi vào ăn cơm nhé.”

Tuy Tiêu Tiêu ước gì có thể thoát khỏi tình huống đứng riêng lẻ với anh thế này, bởi vì ký ức về cảnh tượng lần trước đơn độc một chỗ với anh vẫn còn như mới đây, nhưng cô cũng không muốn mãi không rõ ràng như vậy, cô trực tiếp hỏi: “Anh Đoạn, anh nói định đến tìm em, rốt cuộc là có ý gì?”

“Em không hiểu?”

“Em đương nhiên không hiểu!”

Đoạn Mặc Ngôn lắc đầu, tiếp đó ngoắc ngoắc ngón tay với cô.

Tiêu Tiêu cảnh giác nhìn anh, rồi chậm rãi đến gần một bước.

Đoạn Mặc Ngôn khom người, Tiêu Tiêu như chú thỏ bị dọa lui về sau, bàn tay lớn bắt lấy vòng eo của cô, bờ môi lạnh lạnh dán bên tai cô, khẽ khàng nói một câu, “The mild-mannered good girl, I search for her.” Nói xong, anh còn nhanh nhẹn hôn nhẹ lên vành tai của cô một cái.

Tiêu Tiêu giật bắn người, nhảy ra, không chỉ bị dọa bởi cái chạm khẽ của anh, càng kinh hãi hơn bởi lời nói của anh.

Nếu như dịch sang tiếng Trung, thì chính là một câu danh ngôn kinh điển.

Yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu.

Tiêu Tiêu vẫn chưa hoàn hồn lại sau cơn chấn động, thì hiệu trưởng Cổ đã đích thân đi ra xem bọn họ có chuyện gì. Đoạn Mặc Ngôn và hiệu trưởng Cổ đi vào phòng bao trước, cô chỉ có thể cất bước theo sau đi vào.

Lúc này ai nấy đều đã vào chỗ ngồi hết, ngoài hiệu trưởng Cổ, lãnh đạo của các trường khác và các công ty lúc này mới biết được lai lịch của Đoạn Mặc Ngôn, ánh mắt nhìn anh đều thay đổi. Tiêu Tiêu càng sàu nảo hơn khi phát hiện, cả một bàn lớn chỉ có ghế chủ tịch và hai ghế trống nữa thôi.

“Tổng giám đốc Đoạn, bạn học Tiêu, mau qua đây ngồi, đợi hai người để gọi món đây!” Tổng giám đốc doanh nghiệp nước ngoài cười híp mắt nói.

Tiêu Tiêu nói: “Nhiều lãnh đạo với trưởng bối ở đây thế này, em không dám ngồi bàn trên đâu ạ.”

Đoạn Mặc Ngôn vô cùng tự nhiên cầm tay cô, kéo cô đi về phía trước, “Mọi người đều ngồi ổn thỏa hết rồi, dời chỗ càng thêm tiện nữa.”

Tiêu Tiêu bị anh nắm lấy, lòng bàn tay như bị bỏng lửa vậy, thậm chí dùng sức giằng ra, nhưng sức của đối phương mạnh như trâu, căn bản không coi cô ra gì. Ánh mắt của tất cả những người trên bàn đều tập trung về phía bọn họ, làm cho cô thấy cả người đều không tự nhiên.

Cô bị anh dắt đến chỗ ngồi bên cạnh anh, dưới ánh mắt nhìn chằm chằm của mọi người, Tiêu Tiêu không thể nổi đóa, dùng sức giật hai cái cũng không thể giằng ra, thế là đập mạnh lên đôi giày da derby màu đen hoàn toàn bằng thủ công của anh.

Chân mày của Đoạn Mặc Ngôn cũng không nhíu lại chút nào, nhận lấy menu gọi món của tổng giám đốc doanh nghiệp nước ngoài đưa qua, đặt nó lên mặt bàn, nhưng không hề buông tay Tiêu Tiêu ra, ngược lại mười ngón tay đan xen còn ngang ngược dùng thêm một phần sức siết chặt lại.

Tiêu Tiêu nhỏ giọng kêu đau một tiếng, tức tối rút chân về. Đoạn Mặc Ngôn quay qua nhìn cô một cái, mới thả lỏng sức mạnh trên tay ra, nhưng vẫn giữ tay cô trong lòng bàn tay như trước.

Một tay Tiêu Tiêu lật đồ ly trà, vừa vặn đồ vào tay của hai người.

“Xem tay chân em vụng về kìa.” Cô lấy khăn giấy, vờ giơ tay lên để lau.

Đoạn Mặc Ngôn lại dùng sức siết tay cô một cái, lúc này mới không chút dấu vết buông tay cô ra.

Tay của Tiêu Tiêu được tự do, liền đặt mãi trên mặt bàn không chịu để xuống.

Bữa cơm kết thúc, chủ khách đều vui, chỉ có cô là như ngồi trên bàn đinh, bởi vì tầm mắt của Đoạn Mặc Ngôn cứ như âm hồn không tan khóa chặt cô không buông, hơn nữa cô còn phải để ý từng cử chỉ của anh, thần kinh bị kéo căng hết sức, chỉ sợ mình không cẩn thận một chút thôi lại bị anh đùa cợt nữa.

May mà bữa tiệc đã tan, Đoạn Mặc Ngôn nói muốn đưa cô về, đã bị cô lấy cớ cùng đường với hiệu trưởng mà từ chối. Anh thế mà chỉ gật đầu một cái, không gò ép gì thêm.

Thái độ bình lặng ấy càng làm cho cô thêm lo lắng đề phòng.

Ngồi trên xe của trường, cô cố gắng bình tĩnh lại, lúc này tin nhắn wechat lóe lên, tên người hiển thị trên đó là “Anh Đoạn”.

[Ngày mai muốn đi đâu chơi, anh có thời gian rảnh]

Tiêu Tiêu hít sâu một hơi, trong đầu hiện lên gương mặt mỉm cười thân thiết của Hạ Dung, thoáng chốc nhin không được, nhanh chóng nhấn lại hai chữ trả lời: [Đồ khốn]

Rất nhanh đã có tin nhắn báo về, [Tại sao?]

Tiêu Tiêu thiếu chút nữa tức đến mắt nổi cả đom đóm.

Cô cất di động vào, không để ý nữa.

Một hồi sau âm báo wechat lại vang lên, cô không muốn xem, lại sợ là tin nhắn của người khác, mím môi móc di động ra.

[À, anh với Hạ Dung chia tay rồi.]

Trong lòng Tiêu Tiêu rơi bộp một cái.

Lúc này hiệu trưởng Cổ thân thiết đến ngồi xuống trò chuyện với cô, Tiêu Tiêu lòng rối như tơ vò chỉ có thể cất di động vào, miễn cưỡng đáp lời.

Xe vào đến sân trường, Tiêu Tiêu còn chưa xuống xe, di động đã vang lên.

“Tiểu Tiểu, em về rồi hả?” Tống Hiếu Nhiên cười khẽ hỏi.

“Sao anh biết?” Tiêu Tiêu kinh ngạc.

“Ra đây đi, anh đang ở ngoài cổng trường.”

Tiêu Tiêu chạy ra ngoài cổng lớn, đã thấy Tống Hiếu Nhiên đứng dựa trên đầu xe chờ cô.

“Anh Hiếu Nhiên, anh ở đây chờ em này giờ à?”

Tống Hiếu Nhiên cười cười, lấy từ trong túi ra một chiếc hộp trang sức hình chữ nhật màu hồng phấn, “Quà, cho đó.”

Tiêu Tiêu nhìn anh, nhận lấy chiếc hộp mở ra xem.

Bên trong là một sợi dây chuyền vàng kiểu mắt xích cực mỏng, ở chỗ nối tiếp là hai chữ cái tiếng anh “X”. Nhìn vào vô cùng đơn giản mà phóng khoáng.

“Thích không?” Tống Hiếu Nhiên nhìn cô chăm chú hỏi.

Tiêu Tiêu do dự một lúc, “Thích, nhưng mà quý giá quá, em không thể nhận được.”

“Cái này là vàng hồng, không đáng bao nhiêu tiền đâu.” Tống Hiếu Nhiên thoáng ngừng một chút, “Thực ra sợi dây chuyền này anh đã mua từ năm em tốt nghiệp trung học rồi, vốn muốn làm quà mừng em đậu đại học.”

Tiêu Tiêu ngạc nhiên ngẩng đầu lên, ánh mắt thay đổi cực kỳ phức tạp.

Tống Hiếu Nhiên nhìn vào mắt cô một lúc, cười khỏ, “Giữ đi, coi như anh đầu cơ trục lợi vậy.”

Tiêu Tiêu cầm lấy hộp trang sức hồi lâu, chậm rãi đóng chiếc hộp lại, đưa đến trước mặt Tống Hiếu Nhiên, vẫn là câu nói đó, “Cái này quá quý giá, em không thể nhận được.”

“Là quá quý giá, hay là quá không đáng tiền?” Tống Hiếu Nhiên không muốn nhận, trầm giọng hỏi.

Tiêu Tiêu không cách nào trả lời được.

Đêm đó Tiêu Tiêu mơ một giấc mơ.

Trong mơ có một cô gái nhỏ cầm một cái rìu đang chặt cây, bị cái rìu làm chân mình bị thương, chảy rất nhiều máu, cô khóc rồi ném

cái rìu vào hồ nước. Đột nhiên viện trưởng Vương cầm ba cái rìu từ trong hồ đi ra, hỏi cái rìu nào là của cô. Cô gái nhỏ trông thấy cái rìu còn dính vết máu của cô, khóc lên nói: “Cái rìu này đau quá đi, cháu không cần nữa.”

“Thế cái này thì sao?” Viện trưởng Vương lại chỉ sang một cái rìu bền chắc không màu mè hỏi.

“Nó không đẹp bằng cái vốn có của cháu.”

“Vậy cây bằng vàng này thế nào?” Viện trưởng Vương chỉ vào một cây rìu lấp lánh ánh vàng hỏi.

“Trên đó có độc đó.”

Tiêu Tiêu chợt giật mình tỉnh giấc, lại không nhớ được mình đã mơ thấy gì.

KHÔNG GẶP KHÔNG NÊN DUYÊN

Độc Độc
dtv-ebook.com

Chương 28

Tiêu Tiêu ngủ một giấc tỉnh dậy, chính mình đã nổi tiếng lần nữa.

Nguyên nhân không có gì khác, chính là do video về cuộc thi đấu dịch thuật được Lão Nhị ở ký túc xá – Trần Lâm đăng lên mạng, trên trang BBS của trường có thêm đường link vào, cộng thêm những người hôm qua xem thi đấu trực tiếp bàn tán hăng say, rằng Tiêu Tiêu mạnh mẽ tóm hết văn học nước ngoài, văn học cổ một cách xuất sắc khiến cho rất nhiều người khâm phục sát đất, số người từ anti, không quan tâm trở thành fan ruột tăng lên vùn vụt. Rất nhiều người đều bình luận gọi cô là “Người đẹp vua học”, “nữ thần học đường”.

“Woa ha ha, bây giờ biết mình lợi hại rồi chứ gì!” Tiêu Tiêu đọc bình luận, đầu bù tóc rối chống eo cười ha hả.

Chị cả từ phía sau lấy cái tay trên eo của cô xuống, “Mau dẹp cái dáng vẻ ngốc nghếch của cậu vào đi, bây giờ cậu là nữ thần vua học của trường chúng ta rồi đó.”

“Đúng vậy, nhớ ra ngoài phải giả bộ văn nghệ, phải vờ trong sáng nha, chị đây cho cậu mượn một bộ váy tiên nữ, nhớ đi đường phải nhẹ nhàng thanh thoát đấy.” Trần Lâm chua ngoét dùng đầu ngón tay lướt qua gương mặt mịn màng của cô, “Tựa như một thoáng dịu dàng vậy.”

“Mình không làm đâu.” Tiêu Tiêu nhanh nhẹn thay áo ngủ ra mặc chiếc áo t-shirt với quần jean vào, “Mình phải đến thư viện đây, mấy cậu có ai đi cùng không?” Sáng đến thư viện nửa buổi, chiều thì đi qua viện phúc lợi.

“Lát nữa mình mới đi, cậu giành chỗ cho mình với nhé.” Liên Hoan Hoan nói.

“Được, đến phòng đọc sách ở lầu ba tìm mình.”

“Yêu cậu quá Tiểu Lục.” Liên Hoan Hoan ghép tay thành hình trái tim.

Tiêu Tiêu rửa mặt nhanh chóng, sau đó xuống căn tin ăn một bữa sáng đơn giản, rồi đi thăm Nhiễm Huy, vẫn như trước không có bất cứ tin nhắn trả lời nào từ anh, trong lòng không khỏi thất vọng. Rốt cuộc là chuyện gì mà làm cho anh ngay cả cô cũng không thèm ngó ngang tới? Qua biết bao nhiêu ngày rồi mà vẫn không thể đổi mặt ư?

Trên đường đi, cô trầm tư rất lâu, nhấn số điện thoại của Nhiễm Huy, vẫn không có ai bắt máy, cô nhấn một dòng tin qua đó, [Tối nay về nhà trọ được không, em nấu món ngon cho anh ăn nhé.]

Qua một lúc không có hồi âm, Tiêu Tiêu thở dài một tiếng, siết chặt di động trong tay.

Đi vào thư viện mà nhà trường luôn lấy đó làm niềm kiêu hãnh, Tiêu Tiêu trực tiếp đi lên lầu ba, trước tiên để ba lô vào chỗ ngồi kế cửa sổ có ánh mặt trời, ánh nắng buổi sáng rất êm dịu, không chỉ không nóng, ngược lại còn cực kỳ thoải mái nữa. Cô lại để thêm hai

cuốn sách vào vị trí kế bên, coi như chiếm chỗ. Làm xong mọi chuyện, cô mới đi về phía giá sách tìm sách tài liệu.

Không bao lâu sau cô chọn được ba cuốn sách tài liệu về, lấy di động ra gắn tai nghe vào, sau khi bật nhạc thì lật sách ra, vô cùng tập trung mà đọc.

Qua một lúc lâu, có người ngồi vào chỗ đối diện với cô, nhưng vừa mới ngồi xuống đã nằm bò trên bàn ngủ mất, Tiêu Tiêu ngược mắt lên, chỉ thấy một mái đầu đen ngòm. Đôi mày thanh tú của cô khẽ nhướn lên, ngay sau đó lại tiếp tục cúi đầu đọc sách.

Đảo mắt đã đến mười giờ rồi, tiếng nhạc bị chuông tin nhắn wechat cắt đứt, Tiêu Tiêu lướt mắt nhìn sang.

Anh Đoạn: [Đang ở đâu?]

Phản ứng đầu tiên của cô là hôm nay anh dậy sớm thế, sau đó rũ mắt nghĩ ngợi một hồi, rồi úp ngược điện thoại, tiếp tục đọc sách.

Lúc này các sinh viên lục tục đến thư viện ngày một nhiều, Tiêu Tiêu ngồi trên chiếc bàn lớn tám người, ngoài chỗ của cô và chỗ bên cạnh thì đều đầy người hết. Người ngồi đối diện cô dường như cũng đã ngủ no giấc rồi, đứng dậy đi qua giá sách tìm sách.

Cô đi ra nhà vệ sinh, lúc về thấy rất nhiều nữ sinh lén nhìn về phía giá sách.

Xem ra là có anh chàng đẹp trai nào rồi đây. Tiêu Tiêu nhếch môi, tự cảm thấy mình bị nam sắc quấy nhiễu nhiều rồi, không có tâm tư thưởng thức trai đẹp nữa. Cô trở về chỗ ngồi, chợt phát hiện ra bàn của mình thế mà toàn là con gái thôi. Nhưng cũng không lấy làm lạ là bao, ngồi xuống tĩnh tâm tiếp tục tập trung tra tài liệu.

Không bao lâu sau, người ngồi đối diện cô cũng về chỗ ngồi, Tiêu Tiêu không chú ý, tiếp tục đọc sách. Chốc lát, một cô gái vỗ nhẹ vai cô, cô lấy tai nghe ra, nghe cô ấy hỏi: “Bạn ơi, ở đây có người ngồi không?”

“À, có người rồi.” Chỉ là sao Hoan Hoan còn chưa đến nữa vậy.

“Vậy mình ngồi ở đây trước nhé, khi nào có người đến thì mình đi được không?”

“Được.....” Tiêu Tiêu khó hiểu nhìn cô ấy một cái, phòng đọc sách này tuy đông người, nhưng vẫn còn chỗ trống mà, tại sao nhất định phải ngồi ở đây chứ? Tâm tư của cô đang đặt trong cuốn sách bị kéo trở về, mới phát hiện ra có rất nhiều nữ sinh, kẻ đứng người ngồi, đều nhìn sang bàn của cô bàn tán xôn xao.

Tình huống gì đây? Tiêu Tiêu chớp chớp mắt, nhìn theo tầm mắt của bọn họ, kết quả tầm nhìn bị khóa lên người ngồi đối diện cô.

Ánh mắt trời len vào, vừa vắn rọi lên thân người của người đàn ông đang đọc cuốn sách tiếng Anh nguyên tác, phủ lên bộ quần áo sẫm đen của anh ta một tầng ánh sáng ấm áp, gương mặt anh tuấn, góc cạnh rõ ràng trở nên dịu dàng hẳn.

Đối mặt với một anh chàng cực đẹp trai, vừa tài trí lại nho nhã như thế, Tiêu Tiêu lại trở mắt ghen lòi.

Chủ nhân của gương mặt này là..... Đoạn Mặc Ngôn!

Người đàn ông dường như cảm nhận được ánh mắt ngạc nhiên của cô, ngược mắt lên nhìn cô trong giây lát, ngay sau đó lại rũ xuống hàng mi thật dài, tiếp tục đọc sách.

Tiêu Tiêu kinh ngạc đến mức cầm cũng muốn rớt ra. Sao anh lại ở trong này? Anh đã ở đây từ sớm rồi? Còn nằm bò trên bàn ngủ một giấc nữa? Rõ ràng đang ở phía đối diện, anh còn nhắn tin hỏi cô đang ở đâu? Rốt cuộc anh muốn gì đây hả!

Nhưng kẻ nằm trong tiêu điểm chú ý – Đoạn Mặc Ngôn dường như không quan tâm đến gì cả, tựa như anh đang ngồi trong thư viện trường, chỉ là để xem cuốn sách tiếng Anh nguyên tác trong tay vậy.

Tiêu Tiêu cố gắng bình tĩnh, nhưng lời tuyên bố của anh hôm qua vẫn còn văng vẳng bên tai, hôm nay anh lại xuất hiện trước mặt cô mà không hề báo trước, quả thật kinh hãi không thôi.

Cô hít vào thở ra thật sâu mấy lượt, cúi đầu xuống hi vọng có thể tiếp tục đọc sách, nhưng đọc được năm phút, tất cả những con chữ đều như đang nhảy múa, nhảy tới nhảy lui làm cho cô nhức đầu chóng mặt. Cô thất bại đóng sách lại, thu dọn đồ đạc.

“.....Đợi thêm tí nữa đi, anh sắp đọc xong chương này rồi.” Người đàn ông nọ dường như được ánh mặt trời chiếu rọi rất thoải mái, trong giọng nói cũng mang theo một phần biếng nhác.

Mấy cô sinh viên cùng bàn đều dời tầm mắt tập trung lên người cô.

Tốc độ dọn đồ của Tiêu Tiêu càng nhanh hơn, cuối cùng dứt khoát ôm cuốn sách lên, bước nhanh ra ngoài.

Đoạn Mặc Ngôn nhướn mắt nhìn bóng lưng bước đi của cô, tựa như nhìn cô nhóc đang trong thời kỳ phản nghịch, bất đắc dĩ thở dài, khép cuốn sách lại cầm trên tay, đôi chân dài sải bước đi theo.

Kết quả, động tác của nhân viên công tác ở quầy mượn sách không nhanh bằng bước chân của anh, Đoạn Mặc Ngôn chặn trước mặt cô, dựng thẳng cuốn sách dày ngay trước mắt cô, “Mượn cuốn sách này giúp anh.”

Tiêu Tiêu quái lạ nhìn anh. Anh còn chạy đến đây mượn sách à?

Đoạn Mặc Ngôn chỉ con dấu chữ Đoạn trên trang bìa, “Năm đó ông nội muốn quyên sách, đã vơ vét hết sạch số sách của anh, cuốn này anh mới đọc được một nửa thôi, trở về thì không thấy đâu nữa.”

Những cuốn sách có khắc con dấu đều là của anh? Tiêu Tiêu bị giật mình không ít, mấy giá sách điển tịch bản gốc kia đều có con dấu cả, cô còn tưởng rằng đó là kí hiệu sách của ông cụ Đoạn quyên cho.

“Những cuốn khác anh coi hết rồi à?” Cô nhin không được lên tiếng hỏi.

“Ừm.”

Tiêu Tiêu ngưỡng mộ ganh tị không thôi, số sách cô đã đọc so với số sách anh đã đọc, rút cuộc chênh lệch bao nhiêu cái giá sách chứ?

Ganh tị thì ganh tị, cô vẫn lựa lời nghiêm túc mà từ chối mượn sách dùm anh, cô thật sự không muốn dây dưa không rõ với anh nữa.

Nhưng mà cái người trước mắt này vừa là tú tài, cũng là lính cướp, anh cầm tay của cô, không cho kháng cự đưa thẻ mượn sách đến trước mặt quản lý thư viện, bảo bà ấy đăng kí sách vào.

Tiêu Tiêu dùng sức rút tay về, “Đừng cho mượn, anh ta không phải sinh viên.”

Đoạn Mặc Ngôn chỉ thản nhiên nhìn bà dì quản lý, thì đã khiến bà ấy buông vũ khí đầu hàng rồi, bà ấy vừa hớn ha hớn hở quệt thẻ của Tiêu Tiêu một lần nữa, vừa nói cái gì mà bạn trai của cháu đẹp trai quá.

Tiêu Tiêu thật sự cạn lời, bà ấy thường xuyên thấy cô với Nhiễm Huy mà trời!

Tiêu Tiêu tức tối ra khỏi thư viện, Đoạn Mặc Ngôn kéo quai ba lô của cô lại, chột khiến cho cô buộc phải dừng bước.

“Được rồi, chỉ mượn sách thôi mà, sao nhỏ mọn thế.”

Tiêu Tiêu quay đầu lại, “Đương nhiên không phải chuyện cuốn sách rồi!”

“Vậy là chuyện gì?”

“Sáng sớm tinh mơ anh chạy đến trường học bọn em làm gì?” Người xưa nay trước mười giờ đều dậy không nổi, bỗng dưng chạy đến thư viện trường cô để ngủ bù à?

“Đến theo đuổi em.” Đoạn Mặc Ngôn lời ít ý nhiều nói.

Trăm ngàn câu nói của Tiêu Tiêu đều bị nghẹn lại ngay tại chỗ, anh nói rồi, anh thật sự nói ra rồi?

Cô hít sâu một hơi, “Tuy em không thông minh, nhưng cũng không phải ngốc, có được không hả? Chị Hạ mặt nào cũng tốt hơn em, so với chị ấy, em chỉ là một con nhóc vặt mũi chưa sạch, vì theo

đuổi em, mà anh chia tay với chị Hạ, người đã là vợ chưa cưới của anh, lừa con nít hả!”

“Em có thể gọi điện cho cô ta xác nhận xem.” Đoạn Mặc Ngôn lấy di động ra, “Chỉ là nghe nói gần đây tâm trạng của cô ta tệ lắm, em phải chuẩn bị sẵn tâm lý nghe мэng nhé.”

Tiêu Tiêu nhìn điệu bộ hờ hợt thản nhiên của anh quả thật không thể tin được, “Tâm trạng của chị ấy rất tệ chẳng phải đều là vì anh sao?” Sao anh cứ như người ngoài cuộc vậy?

“Chắc là vậy.” Đoạn Mặc Ngôn nhướn mày.

Tiêu Tiêu cảm thấy mình càng ngày càng không hiểu được con người trước mắt này, dường như càng tiếp xúc với anh, thì càng lún sâu vào vũng bùn vậy.

“Cho dù, cho dù anh với chị Hạ có chia tay rồi, em cũng không thể chấp nhận sự theo đuổi của anh, xin lỗi.”

“Tại sao?”

“Vì em đã có bạn trai rồi! Nhiệm Huy anh cũng quen rồi đó!” Về mặt của anh sao cứ như thật sự không hiểu gì hết vậy.

Đoạn Mặc Ngôn nghe thế cười lên, “Thì chia tay là xong thôi.”

Anh tưởng đang nói thời tiết rất tốt à?

Vừa nhắc Tào Tháo, Tào Tháo tới.

Nhiệm Huy từ phía kí túc xá chạy qua, gương mặt say rượu tiều tụy, nhưng vẻ u ám trên mặt hình như đã biến mất, “Tiểu Tiểu!”

Tiêu Tiêu vui vẻ chạy tới đón, “Nhiễm Huy!” Anh ấy đến thật đúng lúc quá. Cô chủ động giơ tay nắm lấy tay anh ta.

Nhiễm Huy lại kích động dùng sức ôm chầm cô, “Tiểu Tiểu, xin lỗi, thời gian qua đã khiến em đau lòng.”

“Không sao, bây giờ anh ổn chưa?”

“Ừ, ổn rồi, anh đã quyết định rồi!” Anh ta nhìn cô chăm chú, cười rạng rỡ.

Tiêu Tiêu quyết định chờ lát nữa mới hỏi han tỉ mỉ, lúc này vẫn nên giải quyết chuyện khẩn cấp đã, cô siết chặt cánh tay của Nhiễm Huy để ám chỉ, sau đó cùng anh ta đối mặt với Đoạn Mặc Ngôn nói: “Anh Đoạn, thật xin lỗi, người em thích là Nhiễm Huy, hơn nữa không hề muốn chia tay với anh ấy.”

Đôi mắt đen nhìn chăm chăm vào nơi tứ chi tiếp xúc thân mật của hai người, giữa hai hàng chân mày khẽ nhíu lại.

“Anh Đoạn! Lẽ nào anh cũng thích Tiêu Tiêu?” Nhiễm Huy trông thấy anh có vẻ rất kinh ngạc, sau đó vô cùng đàn ông thể hiện chủ quyền, nói, “Vậy thì thật xin lỗi, Tiểu Tiểu là bạn gái của tôi, với lại tôi cũng không định nhường cho bất kì người nào.” Nói xong anh ta với Tiêu Tiêu nhìn nhau cười.

Câu chuyện tình yêu học đường làm người ta cảm động biết bao. Mà sao hôm nay anh lại không muốn để cô cười thế này?

Đoạn Mặc Ngôn nheo mắt chăm chú nhìn Nhiễm Huy mấy giây, Nhiễm Huy cũng không hề chùn bước nhìn lại anh.

KHÔNG GẶP KHÔNG NÊN DUYÊN

Độc Độc
dtv-ebook.com

Chương 29

Tiêu Tiêu không ngờ rằng có một ngày mình lại trở thành tiêu điểm tranh giành của hai người đàn ông, cô chẳng thấy vinh quang gì, chỉ cảm thấy rối bời thôi.

Dù sao Đoạn Mặc Ngôn cũng không phải trẻ ranh, sẽ không vì giành người đẹp mà bảo người ta rút kiếm quyết đấu ngay giữa chốn đông người. Anh nhếch môi, gác cuốn sách bìa cứng vừa dày vừa nặng lên vai, tầm mắt dờn về gương mặt cô, “Tiểu Tiêu, ngày mai gặp.”

Nhiễm Huy theo bản năng thở phào một hơi.

Tiêu Tiêu nói: “Anh Đoạn, nếu anh muốn trả sách thì trực tiếp đến thư viện là được.”

Đoạn Mặc Ngôn không nói gì, ý tứ sâu xa nhìn hai người họ một cái, rồi quay người đi mất.

Nhìn bóng dáng thon cao của anh đi xa dần, hai người nhìn nhau, rất ăn ý mà đi theo hướng con đường nhỏ vắng người.

Hai người yên lặng đi được một đoạn, Tiêu Tiêu cảm thấy mình nên giải thích với Nhiễm Huy, nhưng cô vừa mở đầu, đã bị anh cắt đứt, “Tiểu Tiêu, em khỏi nói, anh đều hiểu hết.”

Tiêu Tiêu chớp chớp mắt, thực ra cho tới bây giờ bản thân cô cũng không hiểu rõ là bao.

Nhiễm Huy nói: “Người con gái tốt như em khiến người ta yêu thích quá mà, cũng khó trách Đoạn Mặc Ngôn thích em, chỉ trách anh đã quá ngây thơ, đến giờ mới phát hiện ra.” Anh nắm lấy tay của cô, “Nhưng anh thích em còn nhiều hơn bọn họ nữa, anh sẽ không để thua cho bọn họ đâu.”

Tiêu Tiêu biết từ “bọn họ” này của anh bao gồm cả Tống Hiếu Nhiên. Xưa nay chưa từng nghĩ đến thế mà có những ba người đàn ông có ý với mình, hơn nữa hai người kia còn là Tống Hiếu Nhiên và Đoạn Mặc Ngôn, quả thật có chút hoang đường.

“Có thể chỉ là một thoáng mới mẻ thôi.”

Nhiễm Huy lắc đầu, nhìn cô chăm chú, nói: “Tiểu Tiểu, tuy bây giờ anh không thể sánh được với bọn họ, nhưng anh sẽ cố gắng đuổi kịp bọn họ, tin tưởng anh, được không?”

Khóe môi của Tiêu Tiêu khẽ cong lên, gật đầu.

Nhiễm Huy vui vẻ cười lộ cả hàm răng, xoa ngón tay của cô, “Vậy thì, tối nay nấu món ngon cho anh ăn?”

“Ừ.”

“Vậy tối nay..... chúng ta có thể nào, có thể nào, tiến gần thêm một bước được không?”

Giọng điệu hơi xấu hổ của Nhiễm Huy khiến Tiêu Tiêu hiểu ra, hai má cô không khỏi đỏ hồng lên, dừng bước chân lại.

Quan hệ của cô và Nhiễm Huy, có lẽ chỉ là bồ bịch mà thôi, chưa đến mức như người yêu. Anh không mang đến cho cô cảm giác khắc cốt ghi tâm như Tống Hiếu Nhiên, cũng không phải kiểu sức hút đàn ông mãnh liệt như Đoạn Mặc Ngôn, nhưng đối với cô của hiện tại mà nói, như thế thì vừa đủ. Cô có thể xác định bản thân không dám để bị Tống Hiếu Nhiên tổn thương nữa, cũng không dám tiếp xúc với Đoạn Mặc Ngôn - người không cùng một thế giới với cô. Có lẽ thật sự đã đến lúc cô và Nhiễm Huy tiến thêm một bước rồi. Có lẽ sau khi tiếp xúc thân mật, tình cảm giữa hai người sẽ càng thêm sâu đậm.

Mấy người từng trải trong kí túc xá chẳng phải cũng nói vậy sao?

Tiêu Tiêu nhìn sang Nhiễm Huy cũng đang có vẻ ngượng ngùng, mím môi, gật đầu một cái cực nhẹ.

Nhiễm Huy nhận được câu trả lời, không vui mừng đến mức nhảy cẫng lên, ngược lại càng thêm không biết phải làm sao mà đỡ hết cả mặt. Hồi lâu sau, anh mới nói: “Anh sẽ rất dịu dàng.”

Tiêu Tiêu bị câu nói này làm cho cổ cũng đỏ lựng lên, cô che mặt kêu a a hai tiếng, “Đừng nói nữa, đừng nói chủ đề này nữa mà!”

“Được được được, không nói, không nói.” Nhiễm Huy nhanh nhẹn dời đề tài đi, “Chiều nay em muốn làm gì?”

“Em phải đến Tiểu Thiên Sứ!” Tiêu Tiêu phối hợp nhanh chóng đáp lại, sau đó hỏi ngược lại, “Anh đi không?”

“Anh không đi đâu, anh định đến thư viện đọc sách, phải cố gắng thật nhiều mới được chứ.”

“Vậy khoảng hơn năm giờ em trở lại tìm anh.”

“Được, em phải cẩn thận đó, trăm ngàn lần đừng để xảy ra chuyện lần trước nữa nha.”

“Em biết rồi.”

Hai người tựa như giành nhau trả lời, anh một câu em một câu, cuối cùng dừng hẳn lại, nhìn nhau một cái, cùng cười phá lên.

Buổi trưa, đôi tình nhân nhỏ cùng nhau ăn cơm, Nhiễm Huy tiễn Tiêu Tiêu lên xe buýt đi đến viện phúc lợi, mình thì đeo cặp quai chéo đến thư viện, nhưng anh ngồi trong phòng đọc sách bất kể thế nào cũng không thể tĩnh tâm được, đọc nửa ngày trời vẫn không vô được chữ nào, anh dứt khoát đi về nhà trọ, lén lút mở hai bộ phim A lên xem, định mài gươm trước khi lâm trận, để tối nay mình không đến nỗi quá mất mặt.

Đang xem được một nửa, di động của anh chợt vang lên, Nhiễm Huy giật mình nhìn màn hình điện thoại một cái, thế mà lại là mẹ gọi đến, anh vốn đã dựng cờ, lập tức xù xuống.

Anh chợt dạ quăng tai nghe qua một bên, nhấn nút tạm dừng, vội vàng nhận điện thoại, “Alo, mẹ.....”

Cuộc điện thoại này nói suốt nửa tiếng đồng hồ, giọng nói của Nhiễm Huy càng ngày càng kích động, cuối cùng nổi đầy gân xanh mà cúp điện thoại.

Đôi trai gái trên màn hình vẫn dính lấy nhau không một chút khoảng cách, lồng ngực của Nhiễm Huy phập phồng cực nhanh, nghiêng răng đứng đó hồi lâu, chợt ném mạnh điện thoại về phía máy tính.

Vừa qua năm giờ, Tiêu Tiêu ra khỏi viện phúc lợi với tâm trạng phức tạp, lúc chờ xe buýt, cầm điện thoại xoa xoa một lúc, mới nhấn số điện thoại của Nhiễm Huy.

Chỉ là vang lên rất lâu rồi, mà không ai bắt máy. “Kỳ lạ.....” Cô tự lẩm bẩm.

Lúc này Nhiễm Huy đang đứng trong thang máy của một club cao cấp, nhìn cuộc gọi đến trên màn hình điện thoại mà nghiêng rằng thật chặt.

Anh đi ra khỏi thang máy, không bắt ngờ khi thấy một cô nhân viên dẫn đường xinh đẹp mặc đồng phục đứng một bên mỉm cười đợi anh.

Bởi vì đây không phải là lần đầu anh đến nơi này.

Lần đầu tiên đến đây là một buổi tối của tuần trước, Đoạn Mặc Ngôn gọi riêng anh đến đây. Trước đó từ miệng Tiêu Tiêu anh biết được hai người họ đã cãi nhau một trận, nên quan hệ cứ thế mà cắt đứt. Anh còn vô cùng ngu xuẩn cho rằng Đoạn Mặc Ngôn muốn làm hòa với bọn họ như lần trước, ai ngờ đâu vừa trông thấy anh, câu đầu tiên lại khiến anh rơi xuống hàm băng, “Cậu chia tay với Tiêu Tiêu như thế nào, thì cô ấy mới không đau lòng?”

Anh tự nhận mình rất biết nhìn người, ít nhất thì sẽ không nhận lầm tình địch, kiểu có tâm tư khác thường như Tống Hiếu Nhiên, anh vừa nhìn đã biết ngay, nhưng anh thật sự không nghĩ tới Đoạn Mặc Ngôn thế mà cũng nhìn trúng Tiêu Tiêu. Hơn nữa càng âm hiểm tàn nhẫn hơn Tống Hiếu Nhiên, anh ta muốn anh chủ động rời khỏi Tiêu Tiêu, với lại còn phải để cô hoàn toàn không phát hiện ra âm mưu gì mà rời khỏi cô.

Tất nhiên là anh không đồng ý, nhưng Đoàn Mặc Ngôn chỉ bảo anh gọi điện về nhà.

Lúc đó anh mới biết được công ty nhỏ của mẹ mình đã đối mặt với bờ vực phá sản, mà kẻ đầu sỏ gây nên chính là gã Đoàn Mặc Ngôn cách quê nhà của anh xa thật xa.

Anh không biết sao anh ta lại làm được, nhưng sự thật đã đặt ngay trước mắt. Lần đầu tiên anh hiểu được năm chữ cá lớn nuốt cá bé một cách sâu sắc.

Đoàn Mặc Ngôn cho anh một tuần để “tử biệt” với Tiêu Tiêu. Hơn nữa nếu làm tốt, thì anh ta sẽ “thưởng” thêm.

Sau khi mẹ anh biết chuyện, chửi thẳng rằng Tiêu Tiêu là đồ sao chổi, bảo anh cắt đứt liên lạc với cô ngay lập tức.

Đêm đó anh uống rất nhiều rượu, nhưng không biết tại sao ý thức lại vô cùng tỉnh táo. Anh ôm lấy cơ thể mềm mại của Tiêu Tiêu, nổi thất bại và sỉ nhục xưa nay chưa từng có chột dưng lên, anh vô cùng mất mặt mà khóc nức lên.

Anh sa sút tinh thần cả một tuần, không dám gặp mặt Tiêu Tiêu, không dám nhận điện thoại của mẹ, mỗi ngày chỉ muốn say xỉn cho qua ngày. Anh không cam tâm cứ thế mà rời bỏ Tiêu Tiêu, từ tình cảm cho đến lòng tự tôn đều không cam tâm! Nếu như anh vì cường quyền mà hai tay dâng bạn gái cho người ta, thì anh chính là một kẻ nhu nhược, một kẻ vô năng! Nhưng anh cũng không thể bỏ mặc người nhà không lo.....

Bảy ngày này anh vẫn luôn đấu tranh tâm lý, tối qua anh nhìn thấy biểu hiện hăng hái của Tiêu Tiêu trên sân khấu, sáng nay lại

đọc được tin nhắn quan tâm khoan dung của cô, khiến anh chợt nhận ra, rằng mình đã yêu cô gái này mất rồi, anh không muốn rời xa cô!

Hết tiền thì có thể kiếm tiếp, nhưng một khi anh buông tay rồi, Tiêu Tiêu sẽ không còn thuộc về anh nữa.

Cuối cùng anh cũng hạ quyết tâm, cảm thấy bầu trời cũng rộng mở hơn. Anh tìm được Tiêu Tiêu, đồng thời tuyên bố phản kháng với Đoạn Mặc Ngôn – kẻ đã phát động thể công trước.

Tình yêu của anh, không có chuyện không thể chịu được một đòn như thế.

Nhưng..... nhưng cũng chỉ là một thứ huyền ảo.

Điện thoại của mẹ đã kéo anh về với hiện thực tàn khốc, cái mà nhà họ Nhiễm phải đối mặt, không chỉ là phá sản, còn là tai họa kiện cáo phải ngồi tù.

Xưa nay anh chưa từng có nổi xúc động muốn giết người, nhưng lúc này anh cực kỳ muốn giết Đoạn Mặc Ngôn.

Chính mình đã chọc phải một tên ác ma, trước kia ấy thế mà còn dương dương tự đắc nữa.

Nhiễm Huy được nhân viên dẫn đường đưa đến gần một hồ bơi có mái hiên trong suốt, bên trong bể bơi to lớn là thế, chỉ có một người đang bơi với kiểu bơi tự do tiêu chuẩn, phát ra tiếng quạt nước cực lớn.

Nhân viên dẫn đường sau khi đưa Nhiễm Huy vào thì đi ra ngoài, Nhiễm Huy cứng nhắc đứng đó một hồi lâu, người đàn ông trong hồ

bơi mới giờ cánh tay cơ bắp rõ ràng ra nắm lấy lan can hai bên, bước mạnh lên bờ.

Dĩ nhiên người đó chính là Đoạn Mặc Ngôn.

Hai tay Nhiễm Huy siết chặt thành nắm, trừng mắt nhìn anh, Đoạn Mặc Ngôn thản nhiên lấy một cái khăn tắm lớn lau tóc, sau đó cầm áo choàng tắm khoác lên người, ngồi xuống chiếc ghế đã được bố trí ổn thỏa, mở một chai nước ra.

Hai người yên lặng rất lâu, cuối cùng Nhiễm Huy nhin không được nghiêng răng nghiêng lợi mở miệng, “Ngài Đoạn, có thể nào xin ngài giờ cao đánh khẽ, buông tha cho tôi một lần được không?”

“Nhấn tin đi.” Đoạn Mặc Ngôn đặt chai nước xuống, hời hợt nói.

Nhiễm Huy siết chặt di động, “Sao anh lại cố chấp với Tiêu Tiêu như thế chứ? Chị Hạ không tốt à? Với giá trị con người của anh, bao nhiêu người đẹp đều đổ xô vào mà!”

“Cậu không cần phải biết chuyện đó.” Đoạn Mặc Ngôn ngược mắt nhìn anh ta, “Cậu chỉ cần biết rằng, Tiểu Tiểu, cậu muốn không nổi, nuôi không xong, là được rồi.”

Mặt của Nhiễm Huy lúc xanh lúc trắng, nắm nắm siết chặt nỗi đầy gân xanh nhin đến mức dường như đang run lên. Một lúc lâu sau, anh ta từ từ giờ di động lên, soạn một tin nhắn rồi gửi đi.

“Thế này chẳng phải quá đơn giản sao? Lăng nhà lăng nhăng.” Đoạn Mặc Ngôn hừ nhẹ, đứng lên.

Nhiễm Huy cắn răng nói: “Anh đừng đùa giỡn Tiểu Tiểu đấy.”

“Tôi sẽ không đùa giỡn cô ấy.”

Đoạn Mặc Ngôn đi đến trước mặt anh ta, nhìn chăm chăm vào gương mặt ngoài cười trong không cười của anh ta, “Tôi nên cảm ơn cậu, hôm nay cậu đã cho tôi một trải nghiệm mới, nhưng.....”

Theo sau đó là một tiếng nước vang âm ỹ, Nhiễm Huy bị Đoạn Mặc Ngôn ném mạnh vào hồ bơi. Anh ta ra sức vùng vẫy mấy cái, nhếch nhác nổi lên mặt nước, không ngừng ho sặc sụa.

Đoạn Mặc Ngôn đứng trên thành hồ từ trên nhìn xuống, “Loại trải nghiệm này làm cho tôi rất không vui.”

Cùng lúc đó, Tiêu Tiêu ở trên xe buýt đã nhận được tin nhắn từ bạn trai mình.

[Chúng ta chia tay thôi.]

KHÔNG GẶP KHÔNG NÊN DUYÊN

Độc Độc
dtv-ebook.com

Chương 30

Lúc Tiêu Tiêu đọc được tin nhắn, không biết tâm trạng của mình rốt cuộc ra sao nữa. Phản ứng đầu tiên của cô chính là Nhiễm Huy đang đùa với cô, nhưng sau khi ý thức được chuyện này có thể không phải là trò đùa, cô cảm thấy rất hoang đường.

Ngay lúc cô quyết tâm tiến thêm một bước với anh, để đột phá tình cảm giữa hai người, anh thế mà lại đơn phương giống trống lui binh.

Cô gọi điện cho anh, lúc này đã vào trạng thái tắt máy. Theo bản năng cô lại gọi qua, tắt máy, gọi nữa, tắt máy.

“Đùa gì thế, đùa gì vậy chứ.” Tiêu Tiêu thì thảo lắm bầm. Trưa nay rõ ràng anh vẫn tốt lắm mà, tại sao đến chiều đã thay đổi hoàn toàn rồi! Tuy cô không phải vô cùng chú trọng chuyện gái còn trinh, nhưng đã quyết tâm hiến dâng lần đầu tiên, đối với một cô gái mà nói chẳng lẽ dễ dàng lắm sao?

Đó là một sự sỉ nhục, một nỗi nhục không thể nào kiềm nén được. Người con gái quyết định hiến thân, người con trai bỗng dưng lại nói ra hai chữ chia tay, chuyện này không thể nghi ngờ chính là sự sỉ nhục lớn nhất đối với một cô gái. Không chỉ thế, ký ức năm xưa Tống Hiếu Nhiên từ chối cô lại ồ ạt tràn về như hổ dữ xỏ lông. Lúc đó, sau khi cô tỏ tình với Tống Hiếu Nhiên xong, còn ngây ngô

cho rằng anh ấy đã ngầm thừa nhận, ai ngờ mấy ngày sau, anh ấy lại thân mật đi cùng với một cô gái đến trước mặt cô, giới thiệu đó là bạn gái của anh ấy, bảo cô cứ gọi chị dâu là được. Cô vẫn còn nhớ rõ điệu bộ hờn dỗi e thẹn của cô gái kia.

Lẽ nào cô lại dấn vào vết xe đổ, khiến mình lần nữa trở thành một nhân vật buồn cười?

Tiêu Tiêu cảm thấy muốn ói.

Sắc mặt tái nhợt, cô bước xuống xe buýt, ngo ngoài bước trên lối đi bộ, tìm một chỗ ngồi xuống. Cô không bỏ cuộc liên tục gọi điện cho Nhiễm Huy, vẫn tắt máy như trước.

Bình tĩnh lại, bình tĩnh lại. Tiêu Tiêu ngồi ngây ngốc ở đó rất lâu, mới ép buộc mình tỉnh táo lại từ nỗi cảm xúc khủng hoảng, rõ ràng chuyện này là do anh đề ra trước, đâu phải cô đơn phương tình nguyện, nhất định là anh đã xảy ra chuyện gì rồi, nên thái độ của anh mới đột nhiên thay đổi một trăm tám chục độ như thế.

Cô phải tìm anh đối mặt nói chuyện mới được.

Tiêu Tiêu hít vào một hơi thật sâu, đeo ba lô, đứng thẳng lên.

Cô trở về trường với tốc độ nhanh nhất, gọi điện cho Nhiễm Huy, vẫn trong tình trạng tắt máy, cô gọi vào điện thoại của đàn anh cùng nhà trọ, anh ta nói Nhiễm Huy không có về nhà trọ, cô lại tìm đến bạn cùng phòng ký túc xá của anh, lần này rốt cuộc tìm được dấu vết của anh rồi.

“Cậu ấy vừa về tới, sao.....”

“Nhờ bạn kêu anh ấy xuống dưới một chuyến nhé, tôi chờ anh ấy dưới lầu.”

Tiêu Tiêu bước nhanh như sao xẹt đi vào sân trường, trên đường đi vẫn đang đấu tranh tâm lý dữ dội. Một giọng nói bảo cô đừng đi tìm Nhiễm Huy, gặp mặt rồi cũng chỉ tự rước lấy nhục mà thôi, một giọng nói khác lại bảo cô hãy lắng nghe cẩn thận lý do của Nhiễm Huy, nhất định anh có chuyện khó xử, cô nhất định phải để anh nói ra sự thật.

Tâm tình mâu thuẫn như ngọn lửa đang thiêu đốt suy nghĩ của cô, cô đi đến dưới lầu ký túc xá nam, vẫn đang đi loay quanh nghĩ xem rốt cuộc có nên đợi anh ở đây không.

“Tiêu Tiêu.” Không biết từ lúc nào, Nhiễm Huy đã đứng trước mặt cô.

Tiêu Tiêu ngẩng đầu lên, đầu tóc ướt sũng của Nhiễm Huy đã đập vào mắt cô.

Anh tắm? Lúc này mà anh vẫn còn tâm trạng tắm rửa? Tiêu Tiêu trừng anh, cắn cắn môi, mới làm cho giọng mình nghe có vẻ bình tĩnh, “Anh nhăn như vậy là có ý gì?”

Nhiễm Huy mặt không cảm xúc nhìn cô, “Thì chính là ý đó đó.”

“Tại sao? Rõ ràng buổi trưa chúng ta còn tốt lắm mà.....”

Nhiễm Huy không kiên nhẫn cắt đứt cô, “Tôi đã nói chia tay rồi, cô còn tìm đến đây hỏi lý do nữa à?”

Trên mặt của Tiêu Tiêu đột nhiên mất hết máu, qua một lúc lâu, cô mới tìm về giọng nói của mình, “Em tin tưởng anh, anh sẽ không

vô duyên vô cớ nói chia tay đâu, có phải có chuyện.....”

“Là mẹ tôi đó, được chưa! Là mẹ của tôi!” Nhiễm Huy siết chặt nắm đấm, “Là mẹ tôi không thích cô, muốn tôi chia tay với cô!”

“Tại sao?”

“Tôi không biết, dù sao chính là bà ấy muốn tôi với cô chia tay!”

Trong một thoáng, Tiêu Tiêu không thể phân biệt được thật giả, “Nhiễm Huy, anh đã là người lớn rồi, lẽ nào chuyện gì cũng phải thuận theo mẹ anh sao?”

“Mẹ tôi rất quan trọng với tôi, tôi sớm đã thề rằng, phải tìm được một cô con dâu mà bà thích, chiều nay bà ấy gọi điện cho tôi, ngã bài với tôi nói rằng bà ấy không thích cô, nhìn cô lâu lắm rồi, muốn tôi phải chia tay cô ngay lập tức.”

“Anh nói bậy.....”

“Con gái con đưa gì mà mặt dày thế, chẳng lẽ còn muốn tôi gọi điện để mẹ tôi nói trực tiếp với cô, cô mới tin à?”

Tiêu Tiêu nhìn chăm chăm vào mặt của Nhiễm Huy, nước mắt đảo quanh hốc mắt, “Nhiễm Huy, anh nên biết rằng cho dù em có không tin không phôi thế nào đi nữa, cũng sẽ không thờ ơ làm thinh với chuyện này, nhưng em vẫn vì tin tưởng anh, nên mới đứng ở đây, em hi vọng anh có thể nói ra tâm trạng chân thật của anh, anh thật sự muốn chia tay với tôi phải không? Thật lòng phải không? Hay là có chuyện khó xử gì? Nếu như có điều khó xử, anh có thể nói ra được không, chúng ta cùng nhau giải quyết?”

Nhiễm Huy chăm chú nhìn vào gương mặt lã chã chực khóc của Tiêu Tiêu, trong lòng đau nhói. Tiêu Tiêu mà anh gặp lúc nào cũng vui tươi, sáng sủa, cho dù có tức giận buồn lòng cũng chỉ trong một thoáng mà thôi, ngay cả lần trước cô bị thương, cô cũng chưa từng khóc trước mặt anh dù chỉ một lần, nhưng bây giờ, anh biết chỉ cần anh nói tiếp một câu, nước mắt của cô sẽ trào ra như nước vỡ bờ.

Nhưng, anh chỉ có một người mẹ, anh không thể nào để bà ấy đi tù.

“Tạm biệt, Tiêu Tiêu, chúng ta kết thúc rồi.”

Tiêu Tiêu một mình dạo quanh sân trường một vòng lại một vòng, mãi cho đến khi hai chân như bị đổ chì, cô mới từ từ đi về ký túc xá nữ.

Cô hồn bay phách lạc đi lên lầu, coi như không thấy bó hoa hồng đỏ rực to chất trên cửa sổ phòng bảo vệ, dì trực ban gọi cô lại, “Bạn học này, cháu có phải là Tiêu Tiêu phòng 306 không? Có người chuyển phát nhanh tặng cháu một bó hoa này.”

Tiêu Tiêu lê bước đi qua đó, đón lấy bó hoa hồng có vẻ nặng từ tay dì trực ban, xem tám thiệp trong bó hoa, thấy người kí tên là Đoạn Mặc Ngôn, trầm mặc nắm tám thiệp trong tay, nói với dì trực ban: “Cháu không cần đâu, dì vứt đi ạ.”

“Hoa đẹp thế này vứt đi uổng lắm!”

“Vậy thì tặng cho dì đó.”

Tiêu Tiêu chậm rãi đi về phòng kí túc, đám bạn kí túc xá sớm đã bị lòng tò mò thúc đẩy nhìn thấy cả người tặng hoa và người nhận hoa, vô cùng tò mò về mối quan hệ phức tạp giữa cô và Đoạn Mặc

Ngôn, Tiêu Tiêu chỉ hơi hột nói một câu không có quan hệ gì với anh cả, rồi lê bước về giường, trùm mền kín đầu.

Cho đến ngày thứ hai, chúng bạn trong kí túc xá mới biết chuyện Nhiễm Huy và Tiêu Tiêu chia tay, lúc này Tiêu Tiêu đã khôi phục lại trạng thái hí hửng thoải mái như thường ngày, cô người nói với các chị em: “Chân trời chỗ nào không có cỏ thơm, có gì hoa lại phải cấm bãi phân trâu chứ. Tiêu Tiêu ta đây cũng đến lúc tái xuất giang hồ rồi, phải bắt lấy một đồng trai đẹp chất đầy hậu cung.”

Mọi người thấy cử chỉ của cô quả nhiên không có gì khác thường, thấy cô tiếp xúc với Nhiễm Huy trong lớp học cũng khá tự nhiên, cũng yên tâm phần nào, nhưng mỗi người vẫn an ủi mấy câu.

Chỉ có chị cả tinh tế nhất biết rằng Tiêu Tiêu nhất định không tự nhiên như vẻ bề ngoài, cô ấy lén lút tìm cô nói về chuyện chia tay, Tiêu Tiêu chỉ nói, chuyện đó đã qua rồi, cô không muốn nhắc đến nữa.

Chị cả chỉ có thể bất đắc dĩ bỏ qua.

Thế tán công bằng hoa tươi của Đoàn Mặc Ngôn lần này vẫn không ngừng tiếp tục, mỗi ngày một bó hoa tươi còn đẫm sương chiếm cả khung cửa sổ, không ngừng đổi chủng loại, hôm nay là hoa hồng đỏ, ngày mai là hoa hồng phấn, ngày mốt là bách hợp trắng, bà dì rảnh rồi nhàm chán đếm rồi đếm, mỗi ngày đều có đến 99 bông nha.

Cách thể hiện tình yêu phách lối như thế rất nhanh lại khiến mọi người biết đến Tiêu Tiêu lần nữa, chuyện Tiêu Tiêu được một cậu ấm theo đuổi cũng đồn khắp ký túc xá nữ, hơn nữa đã truyền sang kí túc xá nam với tốc độ lây lan như virus.

Tiêu Tiêu vốn cho rằng mình không để ý đến anh, thì Đoạn Mặc Ngôn sẽ dừng lại, nhưng không ngờ anh lại kiên nhẫn như vậy. Cuối cùng người cảm thấy bị quấy nhiễu vẫn chỉ có bản thân cô mà thôi.

Suy nghĩ rất lâu, cô mới nhắn tin cho anh, [Anh đừng tặng hoa đến nữa, em không thích.]

Rất nhanh đối phương đã trả lời lại, [Có thể, nhưng phải có điều kiện trao đổi, ngày mai đến thư viện trả sách với anh.]

Tiêu Tiêu suy nghĩ cả nửa ngày trời, nhắn lại một chữ được.

Sáng ngày thứ hai, Tiêu Tiêu chỉ có một tiết học đầu tiên, gặp Đoạn Mặc Ngôn ở trước cửa thư viện, anh đứng trước bia đá chờ cô, chỉ đứng đó thôi, cũng không khỏi thu hút ánh mắt của những sinh viên đang đi qua lại.

Người như vậy tại sao lại thích cô chứ?

Tiêu Tiêu cười tự giễu, bước tới chào hỏi với anh.

Đoạn Mặc Ngôn nhìn cô một lúc, gật đầu, không hề lè mề mà đi vào thư viện với cô. Sau khi hai người trả sách xong, thì anh định đi ngay.

Tiêu Tiêu không ngờ anh thật sự chỉ yêu cầu cô đi trả sách với anh mà thôi, cô ngạc nhiên một lúc, đứng trước cổng lớn kêu anh lại.

“Anh Đoạn, em thật sự chỉ là một cô gái bình thường, nhiều lắm thì cũng chỉ học giỏi mà thôi, em không nghĩ ra mình có chỗ nào hấp dẫn được anh hết.”

Đoạn Mặc Ngôn nói: “Em khiến anh đứng ở đây, thì đã cho thấy em có đủ sức hấp dẫn rồi.”

Ngày thứ ba, hoa của Đoạn Mặc Ngôn lại đưa đến dưới lầu kí túc xá, hôm trước những kẻ lăm chuyen trông thấy hai người ở thư viện đã có mục tiêu cụ thể rồi, lời đồn truyền đi càng thêm nhanh, những lời đồn kiểu như cái gì mà hai người đã tặng tịu với nhau, đều đã đồn ra hết rồi.

Tiêu Tiêu lại nhắn tin cho anh lần nữa, [Rõ ràng anh đã nói không tặng nữa rồi mà.]

Đối phương trả lời tin nhắn, [Ý của anh là hôm qua không tặng.]

Đôi mày thanh tú của Tiêu Tiêu nhăn lại như bánh quai chèo.

Tính tong, đối phương lại nhắn tin đến, [Nhưng ngày mai có thể không tặng, nhưng em phải đến thư viện ngồi với anh một tiếng đồng hồ.]

Tiêu Tiêu do dự một lúc, rồi đồng ý.

Tối hôm sau, Tiêu Tiêu ngồi tự học trong một góc vắng vẻ của thư viện, Đoạn Mặc Ngôn đến như đã hẹn, không hề quấy rầy cô đọc sách, mà lấy một cuốn sách mình mang đến rồi đọc.

Hai người trải qua một tiếng đồng hồ mà không nói với nhau câu nào.

Đoạn Mặc Ngôn thế mà còn đặt chuông báo, vừa đến giờ thì di động rung lên. Anh tắt tiếng chuông reo, đóng sách lại thì muốn rời đi.

Tiêu Tiêu ngược mắt lên nhìn anh, nói ra câu đầu tiên từ lúc hai người gặp nhau, “Sau này anh cũng sẽ không thích em thôi.”

KHÔNG GẶP KHÔNG NÊN DUYÊN

Độc Độc
dtv-ebook.com

Chương 31

“Sau này có thích hay không, anh không biết.” Đoạn Mặc Ngôn nhướn mày, “Nhưng tốc độ đọc sách của em thế này, thì thật sự anh không thưởng thức cho lắm.”

Rõ ràng là ông nói gà bà nói vịt.

Tiêu Tiêu cắn môi, “Em với Nhiễm Huy chia tay rồi, anh biết chứ?”

Về mặt Đoạn Mặc Ngôn thản nhiên, “Vậy hả?”

Biểu cảm không vui mừng cũng chẳng ngạc nhiên, làm cho Tiêu Tiêu đang nhìn anh chằm chằm cũng nhìn không thấu, cô hỏi lại lần nữa: “Anh không biết à?”

“Thì bây giờ em nói anh nghe rồi.” Đoạn Mặc Ngôn dừng lại một chút, “Muốn anh an ủi em hả?”

“..... Hẹn không gặp lại.” Tiêu Tiêu làm một động tác mời đi đi.

Đoạn Mặc Ngôn nhếch môi, ầy thế mà đi thật.

Hôm sau, mọi chuyện anh vẫn cứ làm y trước, giữa nhận hoa và cùng đọc sách, để Tiêu Tiêu chọn một trong hai, Tiêu Tiêu cho rằng cứ mặc kệ anh, tự nhiên anh sẽ thấy không thú vị nữa thì sẽ thôi, ai

ngờ anh cùng cô đọc sách cả một tuần lễ, dường như còn thông thả đắc chí hoàn toàn thích ứng được, ngược lại tin đồn trong trường càng ngày càng dữ dội, càng ngày càng nhiều người trông thấy hai người họ trong thư viện, cộng thêm chuyện cô với Nhiễm Huy chia tay đã không còn là bí mật gì nữa, cách nói cô được cậu ấm bao nuôi nên đá thẳng nhà nghèo đi bất chợt cũng vươn lên đầu ngọn sóng. Rất nhiều bạn bè cũng tin vào tin đồn kia, không ngừng nói bóng nói gió. Ngay cả nụ cười của mấy chị em trong kí túc xá cũng có chút quái lạ.

Rốt cuộc cô cũng nhịn không được nữa, một ngày kia, cũng nói ra những lời độc địa với anh, “Đã nói hai chúng ta không hợp rồi mà, em không thích anh, cho dù anh có ở cạnh em bao lâu đi nữa em cũng sẽ không thích anh, có thể nào xin anh đừng mặt dày như thế có được không!”

Vừa dứt lời, đối phương còn chưa phản ứng lại, chính cô đã thấy hối hận trước. Mấy câu này tổn thương người ta bao nhiêu, chẳng phải bản thân cô hiểu rõ nhất hay sao? Chính mình không muốn, đừng đẩy cho người, tại sao cô lại dùng những câu từ này để làm tổn thương người khác?

“Xin lỗi.” Bờ môi cô mím chặt lại, “Em không nên nói những lời như vậy.”

Đoạn Mặc Ngôn không hề bị đả kích, ngược lại còn bị chọc cười, “Em nói xin lỗi với anh làm gì?” Cô gái này giống y như bông gòn vậy, thật mềm mại.

Tiêu Tiêu có chút không biết làm sao cho phải, “Xin anh đó, ngày mai anh đừng đến nữa, cũng đừng tặng hoa nữa. Tấm lòng của anh, em nhận, nhưng chúng ta là người của hai thế giới, nhân sinh

quan, thế giới quan đều không giống nhau, hoàn toàn không có tương lai sau này. Nếu như anh chỉ muốn tìm đối tượng yêu đương, thì bây giờ em chỉ muốn chú tâm vào chuyện học hành, không muốn yêu đương gì nữa đâu.”

Đoạn Mặc Ngôn vẫn ngoảnh mặt làm ngơ, “Ngày mai anh lại đến.”

Đàn gảy tai trâu mà!

Liên Hoan Hoan vô cùng tò mò với kẻ theo đuổi cô mới xuất hiện kia, cách năm ba ngày sẽ hỏi han một lần, hơn nữa còn khuyên bảo: “Dù sao bây giờ cậu cũng trong thời kì phòng không chiếu bóng, tổng giám đốc Đoạn kia mà làm người yêu, quả thật là người tình trong mộng cực phẩm luôn đó, có được không chứ? Hay là cứ thế mà yêu đương với anh ấy cho rồi.”

Tiêu Tiêu nói: “Bây giờ mình chỉ muốn một mình thôi, bạn trai gì gì đó, qua mấy năm nữa hãy nói đi.”

Hai ngày nay Tống Hiếu Nhiên cũng có gọi cho cô mấy cuộc điện thoại, nhưng cô đều mượn cớ, nói hai câu rồi từ chối. Vì chuyện chia tay với Nhiễm Huy mà hồi ức không mấy đẹp đẽ kia đã bị moi lên, cô cần yên tĩnh một chút.

Đảo mắt lại trôi qua một tuần, sắp tới là thi cuối kì, chuẩn bị nghỉ hè. Các chị em tụ tập trong phòng kí túc xá ăn cơm trưa, đang thảo luận xem nghỉ hè đi đâu thực tập, vì thực tập trong kì nghỉ là học phần thiết yếu, nếu không hoàn thành học phần này, thì muốn tốt nghiệp sẽ cực kì khó khăn.

Trong phòng kí túc xá, người thì quyết định về quê nhờ người nhà dựa vào quan hệ tìm chỗ thực tập, người thì quyết định ở lại thành phố xin nhà trường giúp liên hệ đơn vị thực tập.

Tiêu Tiêu cũng đang suy nghĩ xem rốt cuộc nên đi đâu, trước tiên cô bỏ đi ý định về quê, vốn muốn ở lại thành phố, nhưng Đoạn Mặc Ngôn và Tống Hiếu Nhiên đều ở đây, cô lại hơi lưỡng lự. Chỉ là những nơi khác thì thật sự không quen thuộc với cuộc sống ở đó cho lắm, ngay cả tìm chỗ ở cũng phải tốn công trắc trở rồi, chứ đừng nói đến tìm chỗ thực tập.

Lúc ngủ trưa cô cũng hơi mệt mỏi, nửa ngủ nửa không mà suy nghĩ chuyện này chuyện kia, chợt di động vang lên, cô nhìn qua thì thấy đó là một số điện thoại lạ ở vùng này, vì không muốn quấy nhiễu người khác nghỉ ngơi nên vội vàng xuống giường, ra ngoài phòng nhận điện thoại.

Giọng của đối phương là một giọng nữ ngọt ngào, “Xin hỏi phải bạn Tiêu Tiêu không ạ? Chào bạn, tôi là Tiểu Chu của công ty khoa học kỹ thuật Thái Nhất.”

“Xin chào.” Trong một chốc Tiêu Tiêu nghe không rõ tên, chỉ biết là công ty gì gì đó thôi.

“Là thế này, quý nhà trường và công ty chúng tôi có qua lại với nhau, mấy ngày trước quý trường có đề cử với chúng tôi một số sinh viên ưu tú đến công ty chúng tôi thực tập, giám đốc của chúng tôi đã chọn ra năm bạn sinh viên, bạn là một trong số đó, bạn có đồng ý nghỉ hè sẽ đến đây không?”

Tiêu Tiêu vừa nghe đã rung động trong lòng, “Xin hỏi quý công ty làm về ngành gì ạ?”

“À, chúng tôi thiết kế chế tạo máy không người lái, thường tiếp xúc với giới thương mại nước ngoài, nên cần rất nhiều nhân tài chuyên về tiếng Anh.”

Vừa nghe đến ba chữ không người lái, ý nghĩ trong lòng Tiêu Tiêu rung chuyển: “Xin lỗi, xin hỏi tên của quý công ty là.....”

“Khoa học kỹ thuật Thái Nhất, công ty trách nhiệm hữu hạn khoa học kỹ thuật Thái Nhất.” Đối phương giải thích cặn kẽ, sau đó lại nói, “Chắc bạn cũng không lạ gì phải không, tổng giám đốc của chúng tôi chính là người tài trợ cho bạn ra nước ngoài du học đó.”

Dĩ nhiên Tiêu Tiêu biết tổng giám đốc mà cô ấy nhắc đến là ai, cô chần chừ một lúc, chỉ nói là muốn suy nghĩ thêm, sau đó cúp điện thoại với tâm trạng phức tạp. Cô đứng trên hành lang rất lâu. Trở tay lại gọi cho Tô Vi.

“Em gái à, rốt cuộc em thù hận chị nhiều cỡ nào, mà sao cứ nhè ngay lúc ngủ mà gọi cho chị thế?” Đối phương rên rỉ nói.

“Khi nào về sẽ mời cậu đi ăn một bữa ngon mà, cậu mau dậy đi.”

Thế là sau khi đợi cho Tô Vi chuyển đến chỗ dễ nói chuyện hơn, thì Tiêu Tiêu kể hết mọi chuyện cho cô ấy nghe. Cô và Tô Vi một tuần có gọi cho nhau hai, ba cuộc điện thoại, cô ấy nắm rõ chuyện của cô như lòng bàn tay, đương nhiên cũng biết thế tấn công gần đây của Đoạn Mặc Ngôn. Cô ấy nghe xong, tức thì nói hai chữ, “Chiêu hay!” Thủ đoạn nuốt chửng từng bước một thế này quả thật khiến người ta phải bật ngón cái.

“Cậu nói xem mình nên làm thế nào đây?” Nghĩ đến Đoạn Mặc Ngôn, cô nên từ chối dứt khoát, nhưng quả thật đây là một cơ hội rất

tốt, nếu như không phải công ty của anh, cô nhất định không nói hai lời đã đồng ý rồi.

“Lỡ như không phải ý của anh ta thì sao?”

Tiêu Tiêu nói: “Có phải ý của anh ấy hay không đi nữa, thì anh ấy cũng sẽ sớm biết được chuyện này thôi.”

“Cũng phải.....” Tô Vi trầm ngâm hồi lâu, “Vậy cậu có muốn đi không?”

“Thì mình không biết mới gọi cho cậu nè.”

“Chuyện này mình cũng không hiểu nữa.” Tô Vi nói, “Tiểu Tiêu, cái anh Đoạn Mặc Ngôn này thật sự EQ thấp lắm sao?”

“Những lời anh ấy nói ra vẫn luôn có thể làm người ta ghen chết đó, sao vậy?”

“Không có gì, chỉ là mình thấy hành động liên hoàn này của anh ta, thật lòng không giống như cách làm của người có chỉ số cảm xúc thấp nha.” Nếu như là một cậu ấm không kiêng nể gì, chẳng phải nên làm mấy trò kẻ giàu cướp đoạt gì đó hay sao? “Cứ cảm thấy như là người có chỉ số EQ cao lắm vậy đó, nếu như không phải, thì rõ ràng là anh ta thật sự thật lòng với cậu.”

Tiêu Tiêu không nói gì.

“Cậu xem đó, tuy anh ta cưỡng hôn cậu, nhưng sau khi biệt tích hai tháng, thì anh ta đã chia tay với vợ chưa cưới rồi, hơn nữa khi biết cậu có chút mâu thuẫn với anh ta, nên đã tiến hành tuần tự từng bước từng bước để cậu thích ứng, đợi cậu tháo bỏ lòng phòng bị với anh ta, ôi mẹ ời, nói đến mình cũng cảm động luôn.”

Ngay cả bạn thân cũng sắp đổi màu cờ phản chiến, vậy có phải cô đã không còn tiền đồ gì đáng nói nữa rồi chẳng?

Tiêu Tiêu cúp điện thoại, xoa xoa ấn đường, lần đầu tiên bình tĩnh nghiêm túc suy nghĩ về quan hệ giữa cô và Đoạn Mặc Ngôn.

Cứ theo đà này, cô với anh tuyệt đối sẽ dây dưa càng ngày càng sâu. Chỉ là bản thân mình thật sự không muốn đi ra ngoài trải nghiệm sao? Cho dù không cần phí tài trợ của anh, cô thật sự không cần nhích cầu bắt qua đại học Oxford kia sao?

Rốt cuộc cô cũng sâu sắc hiểu được sức mạnh của viên đạn bọc đường, không phải vàng thật bạc thật tràn trề trắng trợn, nhưng cốt lõi lại là chuyện mà bạn không thể nào từ chối được, dù dẫu bạn bước từng bước từng bước rơi vào vực sâu.

Nhưng người đàn ông này, nguy hiểm hơn cả Nhiễm Huy và anh Hiếu Nhiên, thậm chí cô không cần suy nghĩ tỉ mỉ, thì đã có dự cảm nếu như cô và anh ở bên nhau, tuyệt đối là một con đường tự chuốc lấy khổ. Mọi người đều thích cô, nhưng không ai yêu cô. Sẽ có một ngày, anh cũng sẽ phát hiện sức hút của cô chẳng qua cũng chỉ thường thôi, rồi cô sẽ lại bị vứt đi như rơm rạ.

Vẫn nên từ chối thôi, tất cả đều từ chối hết. Không đi thực tập, phí tài trợ cũng không cần, thư đề cử cũng không cần nốt. Cứ coi như xưa nay anh chưa từng xuất hiện, yên phận mà bước đi trên con đường vốn có của mình, nộp tư liệu cho các trường có thể xin học bổng toàn phần, chỗ thực tập cũng tự mình đi tìm vậy!

Từng vấn đề đều đã tìm được cách giải quyết, suy nghĩ của Tiêu Tiêu tựa như sau cơn mưa trời lại sáng, lúc này cô mới thở ra một

hơi, cắt đứt thôi, kết thúc thôi. Một mình cô hoàn toàn có thể làm được mà.

Bầu nhiệt huyết kích động tràn lên đại não, cô dựa vào dòng sức mạnh này, nhanh chóng bấm gọi lại số điện thoại vừa rồi. Cô sợ chờ thêm một chút nữa, thì mình sẽ đổi ý.

Chập tối, Tiêu Tiêu nhận được cuộc gọi từ Viên Kha, “Tiêu Tiêu, ông chủ kêu anh đến đón em, anh ấy nói muốn mời em ăn cơm.”

Tiêu Tiêu biết nhất định là muốn nói đến chuyện thực tập, thật đúng lúc, cô cũng muốn ngã bài nói rõ ràng với anh, ở trường chỗ nào cũng có kẻ lảm chuyện, quả thực không thích hợp để nói chuyện.

“Đi đâu ạ?”

“Nhà của ông chủ.”

Tiêu Tiêu do dự một chút, Viên Kha nói tiếp: “Em yên tâm đi, ông chủ nói sẽ đưa em về trước chín giờ.”

Thế là Tiêu Tiêu ngồi lên chiếc xe Viên Kha lái đến, lần nữa đi đến khu căn hộ của Đoạn Mặc Ngôn. Một mình cô đi lên lầu, mang theo chút tâm tư kì lạ nhấn chuông cửa.

“Cạch” một tiếng, cửa tự động mở ra, cô đẩy cửa bước vào, đứng trước cửa thay đôi dép vào, quét quanh một vòng căn nhà vẫn thoải mái đến mức khó tin như trước, phát hiện chỉ có tiếng nhạc ưu nhã phát ra từ chiếc loa, sảnh phòng khách yên tĩnh, không có chút hơi người.

Cô nghe thấy có tiếng động trong phòng bếp kiểu mở, bước vài bước về phía đó, muốn chào hỏi chị Linh, vô tình trông thấy một bóng dáng cao lớn.

Người đó đang cầm một cái đĩa quay đầu qua, khoe môi cong lên, dịu dàng kêu: “Tiểu Tiểu.”

Anh thế mà lại xuống bếp. Tiêu Tiêu chớp mắt, có chút không thể tin được.

“Ngồi đi, sẽ xong ngay thôi.” Anh đặt một đĩa đồ ăn khai vị tinh xảo trên bàn cơm, chẳng mấy chốc, trên bàn cơm chất đầy những món ăn phương tây nhìn qua đã thêm nhỏ dãi.

“Xin lỗi, không đủ người làm, nên không thể lên món theo trình tự, em ăn tạm nhé.” Đoạn Mặc Ngôn lấy chai rượu đỏ đã mở nắp ra, đi đến trước mặt cô, “Uống chút rượu không?”

Tiêu Tiêu vừa ngồi xuống, lắc đầu, “Thôi ạ, cảm ơn.”

Đoạn Mặc Ngôn không hề cưỡng ép, rót một ít vào chiếc ly đế cao của mình, nói: “Anh thấy dạo gần đây em học hành mệt nhọc quá, nên thêm chút đồ ăn cho em.”

Tiêu Tiêu thấy Đoạn Mặc Ngôn như thế, bỗng dưng có chút chột dạ.

KHÔNG GẶP KHÔNG NÊN DUYÊN

Độc Độc
dtv-ebook.com

Chương 32

Đoạn Mặc Ngôn thanh thoir ngồi xuống chỗ đối diện cô, bảo cô cứ tự nhiên đi.

Tiêu Tiêu nói tiếng cảm ơn, cầm dao nĩa cúi đầu ăn.

Tuy chiên bò bít tết không phải chuyện khó khăn gì, nhưng để nắm bắt được độ lửa thì vẫn hơi khó. Phần bít tết trước mặt được chiên bên ngoài cháy sém bên trong mềm mại, vô cùng ngon miệng. Đoạn Mặc Ngôn rõ ràng không giống kiểu người tự mình xuống bếp nấu ăn, tấm lòng này làm cho Tiêu Tiêu có chút xúc động. Giống như Tô Vi nói vậy, quả thật anh đối xử với cô rất tốt.

Tiêu Tiêu ngược mắt lên, xuyên qua bình hoa đặt ở giữa mà liếc trộm Đoạn Mặc Ngôn ngồi đối diện, tâm tư phức tạp.

Hai người trò chuyện nường theo đề tài món ăn, bầu không khí phẳng phất như trở lại vẻ hòa thuận trước kia, tựa như tất cả chưa từng thay đổi.

Đột nhiên, Đoạn Mặc Ngôn hỏi: “Cuối kì có thi nói không?”

“Có.”

“Vậy chúng ta đổi ngôn ngữ giao tiếp đi, cũng coi như là làm nóng cho em trước.” Đoạn Mặc Ngôn uống một hớp rượu.

“Hả?”

Đoạn Mặc Ngôn không cho cô thời gian phản đối, lần nữa mở miệng thì đã tuôn ra một tràng tiếng anh rồi. Tiêu Tiêu chỉ có thể dùng tiếng anh ứng phó.

Hai người vừa ăn vừa tán gẫu, trông có vẻ như là trò chuyện bình thường, nhưng Tiêu Tiêu thì mới phát hiện ra, những câu tán gẫu bình thường của bọn họ mà đối thoại bằng tiếng anh trong một thời gian dài, cũng đã là một chuyện khá là khó khăn, bởi vì chủ đề thảo luận của bọn họ thực sự quá rộng. Dần dần cô cảm thấy phải cố hết sức. Một lần rồi thôi, mới đầu cô còn có thể nếm được vị ngon, nhưng về sau vì trò chuyện cũng sắp ứng phó không nổi, căn bản không thể nếm được món anh làm rồi cuộc có ngon hay không nữa.

(Khung [ ] bên dưới là tiếng anh)

[Em đã hiểu ra vấn đề tồn tại ở em chưa?] Đoạn Mặc Ngôn đưa đồ ngọt qua cho cô.

[Gì ạ?]

[Tiếng anh hiện giờ của em, vẫn là người Trung Quốc nói tiếng anh.]

Tiêu Tiêu hiểu ý của anh, ý anh là cô vẫn chưa đủ thông thạo, chưa giống như những người gốc Hoa sống ở những quốc gia Âu Mỹ từ nhỏ.

[Em hiểu rồi.] Tiêu Tiêu toát mồ hôi. Cô cũng biết bọn cô học tiếng Anh, chính là xem quá nhiều, nói quá ít.

[Vậy,] Đoạn Mặc Ngôn chột nói sang chuyện khác, [Em còn có tư cách gì mà từ chối một cơ hội tốt như thế?]

Tiêu Tiêu cũng đã quá quen với kiểu nói chuyện không nể tình của anh, ngược lại cô cảm thấy, anh dạo một vòng mới nói ra câu này thì đã là nể mặt cô lắm rồi.

Thói quen thật là đáng sợ mà, bị ngược dần, ngược dần rồi thành thói quen bị ngược luôn.

Thấy cô không nói gì, Đoạn Mặc Ngôn châm điếu thuốc, nói tiếp, “Bây giờ cái em cần là phải nắm chặt tất cả các cơ hội có thể lợi dụng để đột phá tiến lên, vì lí do cá nhân mà bỏ qua cơ hội, như thế ngốc lắm.”

Tiêu Tiêu nói: “Cám ơn đã quan tâm, nhưng em vẫn có thể tìm những công ty khác để thực tập.”

“Có công ty nào cho em cơ hội nhiều như anh không?” Đoạn Mặc Ngôn nói, “Em đi những chỗ khác chỉ có thể làm chân sai vặt mà thôi.”

Lòng vốn đã ra quyết định, lại vì thực tế Đoạn Mặc Ngôn vừa chứng minh mà trở nên hơi dao động, Tiêu Tiêu rũ mắt xuống, yên lặng ăn hai miếng đồ ngọt thanh mát.

Dường như cũng phát hiện phần diễn đạt ngôn từ của mình có vấn đề, Đoạn Mặc Ngôn nhíu mày nói: “Em không cần nghe lời anh nói, chỉ cần hiểu được ý nghĩa trong lời nói của anh là được.”

Tâm trạng vốn đang phức tạp, vì câu này mà không nhịn được cười. Tiêu Tiêu cắn môi ngăn lại ý cười, ngẩng đầu lên nhìn anh.

Đoạn Mặc Ngôn vừa uống rượu vừa nhìn lại cô.

“Tại sao lại là em?” Tiêu Tiêu hỏi ra vấn đề đã giấu dưới đáy lòng từ lâu.

Nhưng kẻ theo đuổi cũng không hề có ý định thỏa mãn lòng hiếu kì của cô, “Sau này tự nhiên em sẽ biết.”

“Em muốn biết bây giờ.”

“Anh không muốn nói.”

“.....Nhưng em không muốn có sau này.” Tiêu Tiêu lắc đầu, nhìn thẳng vào anh nói, “Sự ưu ái của anh khiến em thấy được yêu chiều mà đâm ra lo lắng, anh Đoạn, nhưng em vẫn không thể nhận quà tặng của anh, em hi vọng anh có thể rút lại phần tài trợ cho em du học, với lại cũng không phiền anh giúp em viết thư đề cử với đại học Oxford đâu, tự em có thể lo được chuyện du học, nếu thật sự không nổi thì tốt nghiệp là được rồi.” Cô nói một hơi xong, cảm thấy cả người nhẹ nhõm không ít.

Đoạn Mặc Ngôn nhìn cô chăm chú rất lâu không nói tiếng nào, anh rít một hơi thuốc thật sâu, sau đó đẩy ghế ra đứng dậy, xoay người đi về phía sảnh phòng khách.

Giận rồi à? Tầm mắt của Tiêu Tiêu không tự giác nhìn theo anh. Tốt nhất là giận luôn đi.

Một lúc sau, Đoạn Mặc Ngôn lại quay trở lại, cầm theo một tờ giấy trắng đưa cho cô.

Tiêu Tiêu ngược đầu lên nhìn anh một cái, ngờ vực mở tờ giấy ra.

Thế mà lại là thư đề cử mà Đoạn Mặc Ngôn đã viết xong.

“Thư đề cử anh đã gửi đi rồi, thành công hay không còn phải xem tư liệu xin nhập học và kết quả phỏng vấn của em nữa, phí tài trợ thì anh đã nói trước công chúng là tài trợ cho ba người bọn em, rút tiền về chỉ làm anh thêm mất mặt, về phần em không dám đến Thái Nhất thực tập, thì ở đây anh có thể nói rõ cho em biết, anh hoàn toàn không có tham gia vào chuyện tuyển sinh viên thực tập, bộ phận mà em làm việc về mặt cơ bản sẽ không thấy được anh. Như vậy được rồi chứ?”

Tiêu Tiêu ngẩn ngơ nhìn lá thư đề cử, hồi lâu sau mới nói ra một câu, “Đừng tốt với em như thế!” Có phải anh đã bắt đúng mạch của cô rồi không!

“Ang đang theo đuổi em, đương nhiên phải tốt với em một chút. Em có thể đánh trận lâu dài với anh, nhưng không cần thiết phải bỏ qua những cơ hội thuộc về mình. Sau này em suy nghĩ chuyện gì phải dùng não nhiều một chút, đừng ngờ nghếch ngốc nghếch mãi thế, máu nóng dồn lên rồi tùy tiện ra quyết định, cứ ngốc như vậy thì anh sẽ làm em khóc đấy.”

Tiêu Tiêu trừng mắt ghen hòng nhìn Đoạn Mặc Ngôn mặt không cảm xúc nói ra đoạn thoại nửa khen nửa chê này. Câu nói khen chê không đồng nhất, cũng không biết nên cảm động hay là nên tức giận nữa.

“Ngày mai gọi điện trả lời xác nhận chuyện thực tập đảng hoàng, nếu không anh sẽ đưa một xe đầy hoa đến trường em đó.” Đoạn

Mặc Ngôn nheo mắt lại, bồng khom người nâng cằm của cô lên, “Nghe rõ chưa?”

Tiêu Tiêu vội vàng nghiêng ra sau, “Em không.....”

Bàn tay to vươn lên trước bắt lấy cổ của cô, ngón cái đặt trên cằm, ép cô phải ngửa mặt lên lần nữa. Bóng đen trước mặt phóng lớn lên, một giây sau bờ môi đỏ đã bị chặn lại một cách mãnh liệt.

Trái tim của Tiêu Tiêu chợt siết lại, khi cô còn chưa kịp phản ứng lại, Đoạn Mặc Ngôn đã lui người ra.

“Nghe rõ chưa?”

Tiêu Tiêu che miệng lại, nhìn rõ tình hình địch mạnh ta yếu, vội vàng gật đầu không ngừng, trong lòng thầm nghĩ, trai đơn gái chiếc ở cùng một phòng, đừng nên chọc anh, đừng nên chọc anh.

“Lần này thông minh rồi đấy.” Đoạn Mặc Ngôn hừ lạnh một tiếng, “Đi thôi, đưa em về.”

Tiêu Tiêu lập tức xách ba lô bên cạnh rồi đứng lên. Đoạn Mặc Ngôn muốn nắm tay cô, bị cô trượt ra né đi, hai tay đề lên quai ba lô ở hai bên vai, cúi đầu bước nhanh ra khỏi phòng ăn.

Dọc đường đi Đoạn Mặc Ngôn yên lặng lái xe đưa cô về đến trước cổng trường đại học, Tiêu Tiêu sống chết không để cho anh lái vào, cô nhanh chóng xuống xe, chạy trốn như một chú thỏ con.

Nhìn chằm chằm bóng lưng biến mất cực nhanh của cô, nét âm u trong con ngươi màu đen càng thêm sâu sắc. Đoạn Mặc Ngôn chậm rãi nhấn một dây số điện thoại, “Còn bao lâu nữa?”

“Sắp rồi, không quá một tháng.” Đối phương trả lời.

Đoạn Mặc Ngôn nhìn sang ghế phụ bên cạnh, cúp điện thoại.

Tiêu Tiêu bước nhanh trên con đường về phòng kí túc xá, ảo não dùng ngón cái lau lau bờ môi, nhưng dường như vẫn chưa lau đi hết mùi rượu và thuốc lá trên môi. Sao cô lại để cho anh hôn nữa rồi? Cô thật là sơ ý quá mà! Hơn nữa sao lại thấy hôm nay đi qua đó chẳng những không giải quyết được vấn đề gì, ngược lại càng thêm nhiều vấn đề hơn thế này? Có ai có thể nói cho cô biết, rốt cuộc phải làm sao mới có thể làm cho người đàn ông cứng đầu cứng cổ đó ngừng tấn công hay không!

Cô mang theo một bụng tâm sự đi qua khúc cua, không trông thấy người đàn ông ngồi trên chiếc ghế dài.

“Tiểu Tiểu.”

Nghe thấy tiếng gọi quen thuộc, Tiêu Tiêu chợt hoàn hồn lại, quay đầu qua, nhìn rõ người đàn ông mặc áo sơ mi sọc trắng xanh đi về phía cô, trái tim không thể khống chế mà đau nhói lên, “Anh Hiếu Nhiên? Sao anh lại ở đây?”

Tổng Hiếu Nhiên nhìn cô, cong môi cười nói: “Anh đến nhà trọ tìm em, nhưng người trong đó nói em đã không còn ở đó nữa rồi, nên anh lại đến khu kí túc xá của bọn em tìm em, nhưng người trong kí túc xá nói em vẫn chưa về.”

“Sao anh không gọi điện cho em?”

“Sau đó để em kiểm soát từ chối nữa à?”

“Em đâu có.....”

Tổng Hiếu Nhiên vốn cực kì dễ tâm chuyện cô cố tình tránh né, nhưng hôm nay anh ta đã nghe được chuyện muốn nghe, trong lòng cũng có chút hiểu rõ. “Anh nghe nói em với Nhiễm Huy chia tay rồi?”

Tiêu Tiêu nhìn anh một cái, gật đầu.

“Con bé ngốc này, sao không nói với anh? Khoảng thời gian này khó chịu lắm phải không?” Giọng điệu Tổng Hiếu Nhiên mang theo chút thương tiếc nói.

“Không có gì, cũng chẳng phải chuyện gì to tát.”

“Chuyện nhỏ cũng có thể nói với anh mà, ngày mai rảnh không? Anh khao em ăn lẩu.”

Thời tiết lúc này đã tương đối nóng bức, tuy còn chưa đến giữa hè, trên phố cũng đã có người mặc áo ngắn quần ngắn rồi. Đương nhiên không phải thời tiết thích hợp ăn lẩu, nhưng Tiêu Tiêu từng nói với Tổng Hiếu Nhiên, cô cảm thấy trời mùa hè ăn lẩu càng thú vị hơn.

Tiêu Tiêu cười khẽ một tiếng, “Cám ơn, nhưng hai ngày nay thì không được, em phải thi, nhiều chuyện phải làm lắm.”

“Ồ? Vậy tối nay em đi đâu thế?”

“Em, à, có chút chuyện.” Tiêu Tiêu hơi ấp úng.

Tổng Hiếu Nhiên nhìn cô, cười một cái, không hỏi đến cùng, “Vậy được rồi, đợi em thi xong thì gọi cho anh, chúng ta cùng ăn cơm, tiện thể anh cũng có chuyện muốn nói với em.”

“Chuyện gì ạ?”

“Đến đó hãy nói, thời gian không còn sớm nữa, em về đi.”

Tiêu Tiêu nói: “Hôm nay anh đến tìm em có việc gì còn chưa nói nữa mà.”

Tổng Hiếu Nhiên nhìn cô chăm chú, “Thì đến để thăm em thôi.”

Nói xong anh ta xoa xoa đầu cô, xoay người đi mất.

Tiêu Tiêu nhìn bóng lưng rời đi của anh ta, ngây ngốc đứng đó một lúc. Nghĩ đến hai người đàn ông mình gặp hôm nay, trong lòng cô bỗng dưng trở dậy một chút bất an.

Đây nhất định lại là sự cảm dỗ hư ảo mà thôi.

Hôm sau, Tiêu Tiêu bằng mặt không bằng lòng, không có gọi điện cho Tiểu Chu của khoa học kỹ thuật Thái Nhất, Đoạn Mặc Ngôn cũng không hề có động tĩnh gì, đến tối vẫn cứ thế, cũng chẳng nói thêm một câu nào.

Chỉ là đến giữa trưa ngày thứ ba, Tiêu Tiêu học xong tiết tự học thì bị Lão Đại kéo ra ngoài trường ăn món cơm chiên thịt bò với tiêu rừng cay đến sượng người, vừa đi đến cổng trường, Tiêu Tiêu đang nói cười, lơ đãng liếc thấy một chiếc xe tải dừng trước cổng, tài xế lái xe dường như đang nói chuyện với bảo vệ.

Cô vốn cũng không để tâm, bất chợt suy nghĩ xoay chuyển, bỗng dưng rùng mình một cái. Cô bảo Lão Đại chờ một chút, rồi chạy đến trước mặt tài xế, cẩn thận dè dặt hỏi: “Bác tài ơi, xin hỏi trong xe của chú chở cái gì vậy?”

Chú tài xế hờn hờ dừng tiếng phổ thông không biết của địa phương nào nói: “Là hoa đó, hoa hồng.”

“Hoa hồng?” Bảo vệ vừa nghe thì sửng sốt.

“Phải đó, là của một ông chủ tặng cho một cô sinh viên trong trường của các anh đó. Anh xem thời thế bây giờ ấy, làm chuyện gì cũng có!”

Tiêu Tiêu vừa nghe, chỉ cảm thấy không đủ không khí để thở, sắp muốn xỉu ngay tức khắc.

Anh thế mà thật sự tặng cho cô cả một xe hoa tươi à?

Mẹ nó chứ, mấy kiểu uy hiếp đó mười người nghe thì cả mười đều coi như đó là chuyện cười thôi, cố tình Đoạn Mặc Ngôn lại là người thứ mười một.

“Trên xe tôi còn có băng rôn nữa đó, ông chủ có dặn chờ chút nữa phải treo nó lên nóc xe.”

Băng..... rôn.....? Trên đầu Tiêu Tiêu xoắn đầy vạch đen, trước mắt thì tối sầm.

Mấy chuyện như vậy, nhà giàu mới nổi cũng không thèm làm đó có được không hả! Hoàn toàn không phù hợp với phong cách cao lớn, mạnh mẽ, đẳng cấp của anh có được không hả! Trả hàng lại dùm đi có được không hả!

Đột nhiên cô sâu sắc nhận ra rằng, Đoạn Mặc Ngôn thật sự là một người vừa kì lạ vừa hung hăng.

KHÔNG GẶP KHÔNG NÊN DUYÊN

Độc Độc
dtv-ebook.com

Chương 33

Tiêu Tiêu xoay người qua gọi điện cho Đoạn Mặc Ngôn, hình như đối phương đang xã giao ở bên ngoài, âm thanh bên đó nghe qua rất ồn ào, “Alo?”

“Hôm nay anh không có tặng hoa cho em phải không?” Tiêu Tiêu tự lừa mình dối người, muốn bắt lấy cọng cỏ cứu mạng cuối cùng.

“Có tặng một ít hoa hồng, sao thế, đến rồi à?” Giọng nói của người đàn ông bình thường đến đáng sợ.

“Một ít..... hoa hồng?”

“Ừ. Có băng rôn nữa, dễ nhận ra lắm.” Đoạn Mặc Ngôn dường như sợ cô nhầm lẫn với hoa của người khác, ung dung thông thả nói, “Trên đó có viết, ‘Tiêu Tiêu, xin hãy chấp nhận tấm lòng của anh’.”

“....., ...” Tiêu Tiêu như bị sét đánh, người ngây như phỗng.

Này này phong cách không đúng rồi! Này này đi nhầm vào chỗ quay phim rồi đó! Này này mùi sến súa nồng nặc quá rồi nha!

Tiêu Tiêu điên cuồng nôn mửa trong lòng, giọng nói lại bị kích thích đến cực kỳ suy yếu, “Xin anh trả hoa về đi mà.....” Nếu như

cả một xe tải chở hoa và băng rôn vào trường, thì ngay lập tức cô lại nằm trên trang đầu của mấy tờ báo mạng cho coi, nói không chừng còn có thể lọt vào cả báo giải trí nữa.

“À.” Đoạn Mặc Ngôn qua loa đáp lại một tiếng. Sau đó thì không nói gì nữa.

Tiêu Tiêu biết anh đang đợi cái gì, chân mày cô xoắn lại như bánh quai chèo, không dễ dàng gì mới mở miệng nói: “Lát nữa em sẽ gọi điện cho Tiểu Chu.” Đánh trận lâu dài thì đánh trận lâu dài, chuyện cấp bách lúc này chính là tuyệt đối không thể trở thành chủ nhân của chiếc xe tải chở hoa hồng và băng rôn này.

Đoạn Mặc Ngôn vẫn còn hơi do dự, “Em chắc chứ? Anh còn tưởng đâu em muốn một xe đầy hoa nhưng lại ngại mở miệng.”

“Thật lòng em không phải kiểu người uyển chuyển vậy đâu.” Tiêu Tiêu sắp khóc đến nơi rồi.

Đối phương cuối cùng cũng “miễn cưỡng” đồng ý trả chiếc xe tải về nơi vốn có của nó, Tiêu Tiêu rút cuộc cũng thở phào một hơi, tựa như vừa đánh trận xong, mất hết hơi sức đi về bên cạnh Lão Đại kí túc xá.

“Sao thế? Chiếc xe có vấn đề gì à?” Chị cả ngờ vực hỏi.

“Phải đó, có chút vấn đề nhỏ.....” Tiêu Tiêu thì thào.

“Vấn đề gì?”

Tiêu Tiêu ấp a ấp úng không biết nên trả lời thế nào, xoay người lại nhìn thấy chiếc xe tải đang khó khăn quay đầu xe lại, càng nghĩ

càng thấy buồn cười, một lát sau ấy thế mà thật sự ôm bụng cười ngặt nghẽo.

Cô coi như phục rồi đấy!

Ngày kết thúc thi cử, các sinh viên đều lục tục rời trường. Trong kí túc xá có bốn người đi rồi, chỉ còn lại Liên Hoan Hoan và Tiêu Tiêu. Cô Tiêu biết được cháu gái muốn ở lại thành phố này thực tập, thông cảm cô ở kí túc xá cực khổ, muốn gọi cô về nhà ở cùng với Tiểu Huyền, nhưng Liên Hoan Hoan nói sợ ở kí túc xá một mình, nên cô đã từ chối khéo với cô mình, ở lại làm bạn với cô ấy.

Nghỉ ngơi mấy ngày, sáng sớm thứ hai đầu tuần, Tiêu Tiêu nhấn tắt đồng hồ báo thức, nhanh chóng đập tấm chăn mỏng ra, hai ba bước nhảy xuống giường tầng, cầm quần áo để thay đi vào phòng tắm.

“Nóng..... quá.....” Liên Hoan Hoan cũng đã tỉnh, nửa sống nửa chết nằm trên giường rên rỉ.

Tiêu Tiêu thay một bộ áo sơ mi quần jean đen trông có vẻ thành thực chín chắn bước ra, cắn dây buộc tóc, đứng trước gương chải đầu, giọng nói mơ hồ không rõ: “Đừng có ngồi mãi trong kí túc xá nữa, lát nữa sẽ càng nóng thêm đó!”

“Nghèo quá đi, sao trường của tui mình nghèo quá vậy nè, sao con người lại nghèo thế này chứ.....” Liên Hoan Hoan từ từ bò dậy.

Tiêu Tiêu cột kiểu tóc đuôi ngựa, soi gương một chút, lại lấy ra kem bb, chì kẻ mắt các thứ, rồi trang điểm đơn giản, chọn một màu son nhạt thoa lên môi dưới, mím lại.

“Thế nào, phải đến công ty của tổng giám đốc Đoạn thực tập hả, tâm trạng đang kích động lắm phải không?”

Tiêu Tiêu vừa thu dọn đồ đạc bỏ vào túi xách đeo vai mới mua, vừa nói: “Tâm trạng rối bời thì chắc chắn là có rồi đó, dù sao cũng rất lạ mà.” Cô nhón chân lấy điện thoại nằm trên giường tầng xuống, nhìn thời gian, “Mình phải đi rồi, còn phải đi ăn một bữa sáng xa hoa để đối phó với ngày thực tập đầu tiên đây.”

“Cố lên.”

“Cố lên!”

Tiêu Tiêu làm một động tác cố lên, rồi vẫy tay tạm biệt Liên Hoan Hoan, bước nhanh rời khỏi kí túc xá.

Một tiếng đồng hồ sau, cô xuất hiện dưới tòa nhà của công ty trách nhiệm hữu hạn khoa học kỹ thuật Thái Nhất.

Đây đã không phải là lần đầu cô đến đây, nhưng nhìn thấy tòa nhà năm tầng theo kiểu nghệ thuật trừu tượng này, vẫn có chút rung động. Cô đeo bảng tên sinh viên thực tập lên, quẹt thẻ ở chỗ cửa chính, lại để cho bảo vệ kiểm tra túi xách, rồi mới đi vào bên trong tòa nhà.

Cả tòa nhà đều lấy kiểu xoắn ốc rộng ở giữa làm bố cục, chủ yếu dùng trắng xám đen làm màu chủ đạo, nhìn qua có vẻ vô cùng đơn giản tinh tế mà hiện đại. Theo Tiêu Tiêu thấy, nơi này chỗ nào cũng thể hiện phong cách của Đoạn Mặc Ngôn, so với căn hộ của anh, càng thêm đại diện cho con người của anh.

Bước lên thang cuốn, đứng bên trái, đã có hai sinh viên thực tập đến rồi. Tiêu Tiêu đi qua đó chào hỏi với bọn họ. Hai người này cô

đều không quen biết, với lại một trong số đó còn khác trường nữa. Bởi vì sau này có rất nhiều sinh viên xin vào đây thực tập, giám đốc phòng quan hệ xã hội đã tiến hành phỏng vấn một lượt với tất cả các sinh viên xin vào thực tập, sàng lọc chọn ra sáu người thuộc chuyên ngành tiếng anh. Cô chính là một trong số đó.

Cô không phải đi cửa sau. Chỉ có đêm kia Đoạn Mặc Ngôn uy hiếp cô một trận, nói nếu như cô không đậu vòng phỏng vấn, thì anh sẽ làm cho cô khóc. Lúc đó cô đã có chút dở khóc dở cười, trong lòng thầm nghĩ nếu anh thật sự muốn cô đậu, cho cô câu hỏi phỏng vấn chẳng phải được rồi sao? Mặc dù cô cũng không cần.

Tóm lại cũng không biết mình đang vui hay đang bức nữa, dù sao bây giờ cũng đã đang đứng trên địa bàn của người nào đó rồi.

Chẳng mấy chốc, ba người khác cũng đã đến, vừa vặn ba nam ba nữ, bên phía nam thì đều thống nhất đeo kính, quần áo cũng chẳng khác nhau là bao, chỉ là chiều cao thì không như nhau thôi. Còn bên nữ thì hình tượng khác xa, hai cô gái kia thì một gợi cảm, một đáng yêu.

Các sinh viên thực tập đã đến đầy đủ, vẫn đứng ở dưới lầu không dám lên trên, vì Tiểu Chu - người dẫn dắt bọn họ vẫn chưa đến.

Một nam sinh lùn nói: “Sao đến giờ này rồi, mà nhân viên còn chưa có mấy ai đi làm nhỉ?”

“Phải đó, đã giờ nào rồi, mấy công ty khác đều đã làm việc một hai tiếng đồng hồ rồi ấy chứ.”

Tiêu Tiêu cảm thấy mình có thể hiểu được, ông tổng mỗi ngày đến chiều mới tới, thì đoán chừng nhân viên cũng không thể sớm đến đâu được.

Lại chờ thêm gần được nửa tiếng đồng hồ nữa, Tiểu Chu mặc bộ váy được cắt may khéo léo và đôi giày cao 12 phân cuối cùng cũng khoan thai đến trễ. Cô ấy thân thiết dắt bọn họ đến một căn phòng làm việc kiểu mở ở tầng hai ngồi xuống, nói sơ lược một lần về chế độ quy tắc ở đây, sau đó nói một lần những điều cấm chủ yếu, “Tầng 5 rưỡi là văn phòng của tổng giám đốc Đoàn, tầng 5 là văn phòng của các quản lí cấp cao và phòng hội nghị, nếu như không được sự cho phép thì các em không được lên đó, đã rõ chưa?”

“Rõ rồi ạ.” Mọi người đồng thanh trả lời.

“Công việc chủ yếu của Phòng Phiên Dịch chúng ta là phiên dịch và giao thiệp khi các đối tác kinh doanh nước ngoài đến đây bàn về vấn đề hợp tác, còn có phiên dịch các văn bản cho công ty, đi công tác phiên dịch, và phần khó nhất chính là phiên dịch song song trong hội nghị. Nhưng dịch song song về cơ bản sẽ không đến lượt các em đi đâu, nhân viên phiên dịch thâm niên của công ty mới có thể đảm nhiệm được.”

“Chị Chu, xin hỏi phiên dịch thâm niên ở đây lương được bao nhiêu một tháng ạ?” Chàng trai cao ráo to gan cười hì hì hỏi.

“Cụ thể thì chị cũng không rõ, nhưng chị có thể nói với các em sáu chữ, mỗi ngày lời một đấu vàng.”

Mọi người xôn xao một hồi.

Tiểu Chu giới thiệu xong, lại dẫn bọn họ đi làm quen môi trường xung quanh một chút, nhân viên làm thuê ở đây khá hỗn tạp, các màu da vàng trắng đen đều có hết, có khi ngay cả cãi nhau cũng cần phiên dịch để giải hòa nữa, thật là đa năng mà. Dĩ nhiên trong này ngoài người ra, nhiều nhất chính là máy không người lái, thành phẩm, bán thành phẩm, mỗi phòng làm việc đều có, nghe nói ở đây chỉ có máy mẫu, ở ngoại thành còn có một căn cứ thí nghiệm, để tồn kho và thử nghiệm máy không người lái.

Bước chân và tốc độ nói Tiểu Chu đều rất nhanh, khoảng hơn mười mấy phút đã đi hết một vòng bốn tầng lầu, Tiêu Tiêu nhìn chằm chằm đôi giày cao gót của cô ấy mà tấm tắc khen hay. Về đến phòng làm việc, đã có hai nhân viên phiên dịch đến làm việc, mọi người làm quen với nhau một chút. Bọn họ là nhóm sinh viên thực tập đầu tiên của công ty, các đàn anh đàn chị phiên dịch đều thấy mới mẻ, cũng khá là nhiệt tình. Tiểu Chu giao cho các sinh viên thực tập một số công việc kiểm tra đối chiếu đơn giản, còn mình thì đi bận việc riêng của bản thân.

Bình yên vô sự đến trưa, Tiểu Chu trở lại đem theo mấy tấm thẻ cơm cho bọn họ, dẫn bọn họ đến nhà hàng chiếm cả một tòa nhà riêng biệt ở phía sau để ăn cơm, bữa cơm công tác ở đây ném bay bữa cơm căn tin trường cách xa cả tám con phố, các sinh viên thực tập bị các món bánh trung thu xào ớt sừng trâu, dưa hấu xào táo làm cho hạnh phúc đến mức ăn từng miếng từng miếng lớn, cái dạ dày độc hại cuối cùng cũng được bồi bổ lại rồi.

“Nào nào nào, mua nhanh rồi bỏ tay ra nha!” Một người đẹp tri thức mặc bộ đồ công sở của một bộ phận khác đặt khay cơm xuống, quát lớn như một người đàn ông vậy, “Chiều nay Phòng

Thiết Kế phải nộp bản vẽ, sếp Trương, sếp Tiền, Wolf, Jurgen, xem thử trong bốn người này ai sẽ bị chém thê thảm nhất nào!”

Rất nhiều nhân viên vừa nghe, lập tức lùi lên phía trước vây thành một vòng tròn, móc tiền ra đặt cược.

Cô gái gợi cảm cắn đũa hỏi: “Chị Chu, bọn họ đang làm gì thế?”

“À.” Tiểu Chu chẳng lấy làm lạ, “Chiều hôm nay có buổi họp, Phòng Thiết Kế phải nộp bản vẽ lên cho cấp trên xem qua. Lúc ra thế nào cũng có một người muốn nhảy lầu.”

“Hả?” Mọi người kinh hãi nhìn vẻ mặt thản nhiên của cô ấy, “Không thể nào?”

“Sao mà không thể? Đã từng có một nhà thiết kế trở về thật sự uống thuốc ngủ tự sát đó, may mà được vợ anh ta phát hiện.”

Mọi người ưu tư, “Áp lực cạnh tranh thật sự lớn đến vậy sao?”

“Cái đó là thứ yếu thôi.” Tiểu Chu mỉm cười nói, “Chủ yếu là yêu cầu của tổng giám đốc chúng ta rất nghiêm khắc.”

Trong này chỉ có Tiêu Tiêu nghe ra hàm ý trong đó. Ông trời ơi, miệng lưỡi của anh độc địa đến mức khiến người ta đi tự sát cơ đấy.

Phiên dịch thâm niên – Ung Hoa Đình cũng ngồi kế bọn họ, sờ mũi nói: “Hôm nay nói không chừng là tôi sẽ đi nhảy lầu đó.”

Tiểu Chu kinh ngạc nói: “Thầy Ung, ý thầy là sao ạ?”

“Tôi thấy tổng giám đốc Đoạn có vẻ như rất không hài lòng với lần phiên dịch trước đó của tôi, đoán chừng hôm nay có sai sót gì

nữa, thì sẽ bị..... treo luôn ấy.” Hơi thở Ung Hoa Đình có chút suy yếu.

“Vậy thầy thật sự phải chú ý một chút rồi đó.”

Chàng trai cao ráo phát biểu ý kiến nói: “Ai cũng sẽ mắc sai lầm, là ông chủ thì phải nên bao dung lỗi lầm của cấp dưới, mới có thể thu phục lòng người chứ.”

Tiểu Chu quái lạ nhìn cậu ta một cái, mỉm cười gật đầu: “Cậu nói có đạo lý, nhưng người cậu nói không phải ông chủ của chúng ta.”

Chị Chu nhất định là bị ngược, quen, rồi!

“Vậy tổng giám đốc Đoạn rốt cuộc là người thế nào ạ? Em nghe nói anh ấy rất trẻ tuổi.” Cô gái gọi cảm tò mò hỏi.

Tiểu Chu và Ung Hoa Đình nhìn nhau một cái, Ung Hoa Đình đặt đĩa xuống hộp một ngụm trà, “Cậu ta à.....”

Mọi người đều tò mò nghiêng tai lắng nghe, Tiêu Tiêu cũng dựng lỗ tai lên.

Ung Hoa Đình thất gút xong, mới chậm rãi nói: “Bạo quân.” Anh ta dừng một chút, “Một tên bạo quân trẻ tuổi.”

Đúng hai giờ chiều, Tiêu Tiêu cùng với các sinh viên thực tập khác đã nhìn thấy Đoạn Mặc Ngôn trong trạng thái làm việc. Anh mặc một bộ âu phục màu đen kiểu hai áo, mặt không cảm xúc, được Viên Kha và bảy tám quản lý cấp cao hộ tống như chúng sao vây quanh trắng mà đi vào tòa cao ốc, nhanh chóng lưu loát đi về phía lầu trên, mấy quản lý cấp cao ở phía sau phải chạy bước nhỏ mới có thể đuổi kịp.

“Woa, đẹp trai quá.” Cô gái đáng yêu mắt nổi đầy hình trái tim.

“*.” Chàng trai cao ráo chửi tục một câu.

Tiêu Tiêu đứng trước lan can, tầm mắt dõi theo bóng dáng của anh, bất chợt thấy anh dừng lại, cả một đoàn người cũng dừng theo.

Đoạn Mặc Ngôn dường như nhớ ra chuyện gì đó, hơi sững lại, đi đến hành lang bên ngoài, bước nhanh theo lối đi xuống lầu dưới. Viên Kha đi theo phía sau, nhân viên trên đường đi đều tránh sang hai bên nhường đường.

Ánh mắt của tất cả mọi người đều chuyển động theo hướng đi của Đoạn Mặc Ngôn, Tiểu Chu tay chân luống cuống, kêu các sinh viên thực tập vào phòng làm việc. “Tổng giám đốc đến rồi, mau làm việc, mau làm việc.”

Mọi người vội vàng ngồi vào chỗ, còn chưa ngồi vững, ông tổng trẻ tuổi của khoa học kỹ thuật Thái Nhất đã ngừng lại trước cửa .

Hai tay anh chấp sau lưng đứng thẳng ngoài cửa, thân hình thon cao để lộ cảm giác áp bức vô cùng, con người đen thẫm quét quanh một vòng, Tiêu Tiêu thoáng cúi đầu thấp xuống.

“Tổng giám đốc, đây là những sinh viên thực tập hôm nay đến đây.” Tiểu Chu cung kính đi đến bên cạnh Đoạn Mặc Ngôn, giọng nói có vài phần nịnh nọt.

Đoạn Mặc Ngôn không gật đầu cũng không trả lời, mấy giây sau, anh không nói tiếng nào đã quay người đi khỏi.

Các sinh viên thực tập không khỏi nhẹ nhõm cả người, nhưng trong lòng cũng không khỏi tự hỏi, tổng giám đốc đột nhiên đến đây

làm gì?

Nửa tiếng sau, Tiêu Tiêu nghe bọn họ vẫn đang kích động bàn tán về Đoạn Mặc Ngôn, thì yên lặng giả ngủ không tham gia vào. Ung Hoa Đình từ phòng làm việc ở bên cạnh lướt vào, hỏi nhóm sinh viên thực tập: “Trong các em, ai là Tiêu Tiêu?”

Cả đám vừa nghe, tất cả đều ngừng lại.

Tiêu Tiêu ngẩng đầu lên, có chút khó hiểu nhìn về phía anh ta rồi đứng lên, “Là em ạ.”

Ung Hoa Đình tinh tế nhìn cô, “Vậy em chuẩn bị một chút đi, thư ký Viên bảo em cùng vào phòng họp với chúng tôi.”

KHÔNG GẶP KHÔNG NÊN DUYÊN

Độc Độc
dtv-ebook.com

Chương 34

Tiêu Tiêu sửng sốt, “Chỉ một mình em ạ?”

“Phải, nhanh lên, sắp trễ rồi.”

“Ờ, dạ.”

Tiêu Tiêu vội vàng cầm lấy cuốn sổ nhỏ và cây bút của mình, bỏ đi động vào trong túi quần rồi cứ thế lên phía trước đi cùng Ung Hoa Đình.

Năm sinh viên thực tập khác bị bỏ lại đều có chút ngạc nhiên, cô gái đáng yêu hỏi: “Tại sao chỉ có mỗi mình bạn ấy thế?”

Nam sinh lùn là sinh viên cùng trường với Tiêu Tiêu, có nghe qua tin đồn của cô, còn chính mắt nhìn thấy cô và Đoạn Mặc Ngôn ngồi trong thư viện, cậu ta đẩy mắt kính lên, cười lạnh một tiếng, “Tổng giám đốc Đoạn chính là ông chú chân dài của cô ta đấy.”

Tiêu Tiêu đi theo Ung Hoa Đình và một người phiên dịch khác bước nhanh về phía thang máy, trong lúc chờ đợi, Ung Hoa Đình dường như có chuyện muốn hỏi cô, nhưng mở miệng vài lần cũng không hỏi ra miệng được.

Ba người cùng bước nhanh vào phòng họp ở tầng năm, lúc này người đã đến được một nửa, chỗ ngồi cho phiên dịch nằm ở cuối mỗi dãy của chiếc bàn dài, một người phụ trách dịch từ trung sang anh, một người phụ trách dịch từ anh sang trung. Tiêu Tiêu đi theo Ung Hoa Đình ngồi cùng một bên. Nhân viên Phòng Thiết Kế phần lớn đều có vẻ trẻ trung, ăn vận có phần tùy hứng, cô ngồi trong này cũng không thấy quá đường đột.

Tức thì phòng họp đã ngồi đầy người, mỗi một người đều như đang đón dịch đến vậy, không rảnh chú ý đến kẻ mới đến là cô đây.

Đoạn Mặc Ngôn đi vào từ cửa phía sau, tùy ý lướt mắt nhìn qua một cái, rồi vừa đi phía trước vừa nói: “Tiểu Tiểu, đến bên cạnh anh.”

Tiêu Tiêu sửng sốt, thoáng chốc da đầu tê dại. Trong lúc mọi người nhìn trái nhìn phải, cô đứng lên, mặt mày nghiêm túc đi theo sau anh. Vì cô không thể đợi đến khi anh “mời” cô lần thứ hai, lúc đó sẽ càng thu hút thêm sự chú ý của mọi người.

Chỗ ngồi của Đoạn Mặc Ngôn là ở giữa chiếc bàn dài, vị trí hai bên chỗ ngồi của anh xưa nay không ai ngồi, lúc này anh kéo ra một trong hai chiếc ghế đó ra, nhìn Tiêu Tiêu chỉ vào, “Ngồi.”

Ánh mắt quái lạ của mọi người soạt soạt bắn về phía cô gái trẻ trung xinh đẹp này.

Da mặt của Tiêu Tiêu được Đoạn Mặc Ngôn “cố ý bồi dưỡng” đã dần dần dày lên, gần như đã đạt đến trình độ đao thương chọc không thủng. Cô vờ như cực kỳ bình tĩnh nói tiếng cảm ơn, rồi ngồi xuống.

Phòng họp vốn đã yên tĩnh lại càng yên tĩnh hơn, tất cả mọi người đều đang chờ Đoàn Mặc Ngôn giới thiệu thân phận, nhưng anh chỉ ngồi xuống, vứt áo khoác ngoài sang chiếc ghế trống bên cạnh, hời hợt nói: “Bắt đầu đi.”

Tầm mắt của mọi người đều quanh quẩn giữa vị trí hai người đang yên tĩnh hài hòa ngồi cùng một chỗ, nhưng cả phòng họp không ai dám phản bác lời của Đoàn Mặc Ngôn, thư ký ngồi dưới màn hình lớn vội vàng kết nối video từ nước ngoài.

Thì ra Đoàn Mặc Ngôn còn có một công ty chế tạo khoa học kỹ thuật ở nước ngoài, cách mỗi tháng, đều có hội nghị họp thiết kế một lần, anh không hề yêu cầu trong vòng một tháng phải có mô hình thiết kế mới, nhưng nhất định phải có ý tưởng mới, không được nữa thì cũng phải có sáng tạo đổi mới. Ngày này mỗi tháng tuyệt đối là ngày gian nan nhất của các nhà thiết kế.

Đối với máy không người lái, Tiêu Tiêu dốt đặc cán mai, tuy trước đó đã bổ sung khá nhiều từ mới, nhưng đối mặt với cuộc họp này lại không dùng được. Hội nghị mới bắt đầu còn khá nhẹ nhàng, đến đoạn giữa, mọi người đều kích động lên, ai nấy đều vì ý kiến của mình mà tranh cãi đến mặt đỏ tai hồng, nước miếng văng tung tóe, các thuật ngữ mang tính chuyên nghiệp cực mạnh không ngừng nhả ra, hơn nữa cho dù không có những thuật ngữ đó, thì phần đối thoại Trung-Anh hỗn tạp quả thật y như bản thân đang đứng trước cái chợ vậy, dưới tình huống thế này còn phải phân biệt rõ ràng đối tượng và nội dung phiên dịch, thật sự là còn khó hơn lên trời. Các nhà thiết kế kích động thì nhanh mồm nhanh miệng, cô nghe cũng nghe không rõ nữa, chứ đừng nói đến phiên dịch. Trong tình trạng váng đầu nhức não, cô dâng lên vô vàn sự tôn kính đối với hai tiền bối trong lúc hỗn loạn vẫn có thể phiên dịch song song đâu ra đấy.

Trong phòng, hai người duy nhất không phát biểu bất cứ câu nào chính là sinh viên thực tập cô đây và ông chủ Đoạn Mặc Ngôn đang ngồi bên cạnh. Tiêu Tiêu chỉ thấy anh thỉnh thoảng rũ mắt xuống viết vài chữ ngắn ngủn trên tờ giấy trắng, phảng phất như không để tâm đến bầu không khí ồn ào chung quanh.

Không dễ gì mới chờ đến lúc bọn họ tranh luận xong, ai nấy tự tức tối ngồi về chỗ, cả người trong và ngoài màn hình đều nhất trí nhìn về phía ông tổng.

Đột nhiên một tiếng chuông vui vẻ chọt vang lên không đúng lúc trong bầu không khí yên tĩnh thế này. Về mặt của mọi người giống như gặp phải ma vậy, kẻ đầu sỏ - Tiêu Tiêu vội vàng cúi đầu, nhìn cũng không nhìn đã nhấn nút từ chối cuộc gọi.

“Thật xin lỗi.” Cô nhấn tắt cả máy, đồng thời xin lỗi.

Nếu như xin lỗi có tác dụng, thì Đoạn Mặc Ngôn đã khỏi phải gánh cái danh hiệu Bạo Quân rồi. Trước đó quả thật có một quản lý cấp cao quên tắt máy khi vào họp, cắt đứt câu nói của ông chủ, kết quả chính là ông ta bị sa thải trước mặt mọi người.

Mọi người đều đang chờ chú cừu non có tội đầu tiên trong ngày hôm nay bị ăn tươi nuốt sống. Có chút bị ngược đãi đến biến chất khi vẫn còn thấy may mắn vì người đầu tiên không phải mình,

Tiêu Tiêu bị đủ loại ánh mắt quái lạ nhìn chằm chằm, thoáng chốc như ngồi trên bàn đinh.

Ai ngờ ông chủ đức cao vọng trọng lại như chưa từng nghe thấy gì vậy, đặt cây bút kí tên trong tay xuống hỏi: “Có ai còn muốn nói gì nữa không?”

Tiêu Tiêu thở phào một hơi.

Có người để chuông di động vang lên kìa! Tai của ông bị điếc hả ông chủ! Mau phán tội đi ông chủ! Trong lòng của một trong số những kẻ biến chất đang gào thét.

Kẻ biến chất thứ hai định giơ tay lên, “Boss.....” Vừa mở miệng thì hắn phát hiện mình bị thần kinh rồi, hắn muốn viết báo cáo hay sao chứ?

“Chuyện gì?” Đoạn Mặc Ngôn nhướn mắt nhìn sang cậu mập đang giơ tay.

Cậu mập chợt tỉnh táo lại, dùng sức lắc đầu, “Không, không có gì.”

“Không có gì thì cậu giơ tay làm gì, muốn tôi gọi người thay tả giúp cậu à?”

Những người ngồi đó cười trộm, mặt của cậu mập đỏ ửng cả lên.

Ngay cả cấp dưới của mình anh ấy cũng không nể tình như vậy à? Tại sao vẫn còn nhiều người dốc sức vì anh như thế? Tiêu Tiêu khó hiểu.

Nhưng ngay lập tức cô cũng phát hiện ra nguyên nhân.

Đoạn Mặc Ngôn phát ngôn tổng kết lại, ánh mắt cũng không hề liếc xuống những điểm chính mà mình đã ghi lại, cứ thế mà đi theo thứ tự chậm rãi phê bình từng cái idea vừa nảy đến thương tích đầy mình, vì thế mà trên mặt những người bị phê bình tuy có vẻ thẹn, nhưng không hề có căm tức. Càng khoa trương hơn là trong mắt

của một người đàn ông cao to khi nhận được sự tán thành, dường như còn lấp lánh nước mắt, lấp lánh nước mắt.....

Thật sự là trâu bò đến không thể tưởng tượng được.

Tan họp, mọi người như những vị tướng vừa đánh xong một trận lớn, người thắng kẻ thua, Tiêu Tiêu muốn cùng đi ra ngoài với bọn họ, nhưng bị Đoạn Mặc Ngôn gọi lại.

May mà tinh lực của mọi người đều vì cuộc họp này mà tan thành mây khói, chỉ muốn trở về ổ của mình mà khóc thét hoặc cười điên cuồng, không còn tâm tư nào mà chú ý đến mấy chuyện tám nhảm nữa.

Trên thực tế cũng chẳng có cảnh tượng gì hay ho, Đoạn Mặc Ngôn chỉ cầm lấy tờ giấy nháp trên bàn đưa cho cô.

Tiêu Tiêu khó hiểu nhận lấy, định thần nhìn vào, những chữ viết rồng bay phượng múa trên đó thế mà tất cả đều là những từ đơn tiếng anh phức tạp và giải nghĩa. Vừa rồi anh..... không phải đang ghi chép lại, mà là đang viết từ vựng? Như vậy sao anh lại nhớ được nhiều nội dung như thế chứ? Cô không thể tin nổi nhìn anh.

“Mấy cái này là thuật ngữ, đại khái em cũng chưa từng nghe qua đâu, trở về ghi nhớ cả tiếng Trung lẫn tiếng Anh đi.” Đoạn Mặc Ngôn giống như giảng viên đại học giao bài tập sau giờ học, nói xong thì liền bước nhanh rời khỏi.

Tiêu Tiêu cầm tờ giấy, tâm trạng phức tạp đi về phòng làm việc ở lầu hai, năm sinh viên thực tập còn lại vẫn đang đối chiếu văn bản, thấy cô về thì ánh mắt đều có chút quái lạ.

“Tiêu Tiêu, em về rồi hả, vất vả quá, sao rồi, ở trong phòng họp có thu hoạch được gì không?” Tiểu Chu cười tủm tủm đi vào, hòa ái thân thiết hỏi.

“Không vất cả ạ, em chỉ ngồi bên cạnh nghe thôi, nhưng thu hoạch rất lớn.”

“Vậy thì tốt, em nghỉ ngơi một chút trước đi, có chuyện gì thì qua hỏi chị nhé.”

“Được ạ, cảm ơn chị Chu.”

Trong phòng làm việc chỉ còn lại các sinh viên thực tập, mọi người đều nhìn cô không nói gì, trong mắt cô nữ sinh đáng yêu còn có ý khinh miệt. Tiêu Tiêu biết bọn họ có mối nghi ngờ với cô, nhưng cô cũng không định kể những chuyện rắc rối bên trong cho những người bạn vừa quen biết không lâu, cô chỉ nói: “Tổng giám đốc Đoạn tài trợ cho tôi du học, có thể là coi trọng tôi hơn một chút. Những thứ khác tôi thấy cũng không có gì đáng nói.” Cô phát phát tờ giấy A4, “Trên đây là những thuật ngữ chuyên nghiệp, các cậu có cần không?”

Năm người nhìn nhau một cái, không hện mà cùng đứng lên đi qua đó.

Lúc xế chiều, Thái Nhất có một vị khách nước ngoài đến, còn có vài người thân nữ đi theo đến Trung Quốc du lịch, Phòng Phiên Dịch được phải đi hơn phân nửa, các sinh viên thực tập cũng đi luôn, ngược lại Tiểu Chu lại bảo Tiêu Tiêu ở lại chỉnh sửa tài liệu.

Tiêu Tiêu mở lại di động, xem cuộc gọi nhớ mới biết trước đó là Tống Hiếu Nhiên gọi đến, cô vừa đối chiếu tài liệu, vừa gọi điện.

Vang lên năm, sáu tiếng, giọng nói của Tống Hiếu Nhiên ở đầu bên kia mới truyền tới, “Tiểu Tiểu. sao lúc này không bắt máy?”

“Anh Hiếu Nhiên, lúc đó em đang họp, không thể nhận điện thoại, xin lỗi.”

“Thì ra là vậy, không sao, em ở đơn vị thực tập thế nào rồi, vẫn ổn chứ? Có thích ứng được chưa?”

“Vẫn ổn, anh về rồi à?” Ngày kết thúc kì thi anh gọi điện cho cô, nói là phải ra nước ngoài công tác mấy ngày, đại khái khoảng hai ngày nay sẽ về.

“Chưa nữa, gọi điện chỉ là muốn nói với em chuyện này, phải chờ hai ngày nữa anh mới về được, xin lỗi nhé, lại dời hẹn ăn lẩu với em nữa rồi.”

Tiêu Tiêu cười khẽ, “Không sao mà, anh chuyên tâm làm việc đi, em không vội.”

“Muốn anh mang quà gì về?”

“Không cần đâu, anh về là được rồi.”

“Vậy anh tự liệu mà làm đó nha.” Tống Hiếu Nhiên không hề bất ngờ, cười cười, “Được rồi, không quấy rầy em thực tập nữa, hai ngày nữa gặp.”

“Được, ở nước ngoài tất cả đều phải cẩn thận nhé anh.”

6 giờ chiều công ty quét thẻ tan ca, sợ bị Đoạn Mặc Ngôn bắt lại, Tiêu Tiêu vội vã đi xuống lầu theo lối cầu thang thoát hiểm, lúc đi ra

cánh cửa xoay tròn không cẩn thận cùng va vào một cánh cửa kính với một cô gái mặc đồng phục.

“Xin lỗi.”

“Xin lỗi.”

Hai người cùng lúc nói tiếng xin lỗi, sau đó nhìn nhau, cười lịch sự.

“Bạn là sinh viên thực tập hả?” Cô gái có một gương mặt búp bê nhưng lại trang điểm rất đậm, tò mò hỏi.

“Phải, bạn là.....”

“Mình làm ở quầy tiếp tân, tên là Lôi Tiểu Trúc, chào bạn.”

“Mình tên Tiêu Tiêu, chào bạn.”

Hai người đi ra cửa lớn, Lôi Tiểu Trúc ngẫu nhiên gặp được này vô cùng nhiệt tình, tất cả những tuyến xe buýt và tàu điện ngầm đi đến đây đều kể ra một lượt, còn hỏi cô muốn đi đâu. Tiêu Tiêu nói tuyến đường với cô ấy, Lôi Tiểu Trúc vui vẻ vỗ tay, nói bọn họ cùng một hướng đi, có thể có bạn cùng về nhà rồi.

Thế là hai người kết bạn cùng đi, trên đường tán gẫu về những chủ đề của con gái, cũng trò chuyện với nhau thật vui. Lôi Tiểu Trúc nói cô rất thú vị, nhiệt tình trao đổi cách thức liên lạc với cô. Tiêu Tiêu thích quen bạn mới, dĩ nhiên không từ chối.

Hai người đi vào tàu điện ngầm, đề tài còn chưa nói xong, chỉ là Tiêu Tiêu nhìn thấy biển tên trạm thì nói với cô ấy: “Mình phải xuống trạm sau rồi.”

“Nhanh vậy?” Lôi Tiểu Trúc ngạc nhiên, “Chẳng phải cậu phải về trường sao?”

“Mình ở chỗ này có chút chuyện.”

Đến trạm, Tiêu Tiêu cười rạng rỡ với Lôi Tiểu Trúc một cái, “Rất vui khi quen biết cậu, Tiểu Trúc, ngày mai gặp!”

“Ngày mai gặp.” Lôi Tiểu Trúc cũng cười tươi vẫy tay với cô.

Tiêu Tiêu tạm biệt cô bạn mới, đi theo dòng người chậm rãi đi vào khu phố sầm uất ở phía đông, cô tìm một quán mì đông người gần đó gọi một phần mì xào, ngồi ghép với người khác cùng một chiếc bàn nhỏ, trong lúc chờ đợi cô không chơi di động cũng không làm gì cả, chỉ là để ý nghe người xung quanh đối thoại, trong miệng nhỏ giọng lầm bầm, chính là đang luyện tập phiên dịch.

Bất chợt di động vang lên, Tiêu Tiêu nhìn màn hình, là Đoạn Mặc Ngôn, mím môi, nhấn xuống nút bắt máy.

“Đang ở đâu?”

“Em về trường rồi.”

“Về đây dắt em đi ăn cơm.”

“Không cần đâu. Cảm ơn.” Tuy tình huống này thật sự khiến cô rất khó xử, nhưng cô làm mọi chuyện công tư rõ ràng thì sẽ không sao đâu.

“Tôi có đi tự học không?”

“Không đi, em mệt rồi.”

“À.....” Đoạn Mặc Ngôn dừng một lúc, “Ngày mai tặng hoa cho em nhé?”

“Tặng thì tặng đi, dù sao kí túc xá cũng chẳng có mấy người nữa.” Tiêu Tiêu dừng một chút, “Dì trực ban nói đã lâu không nhận được hoa của anh rồi đó, dì ấy nhớ lắm.”

Đối phương trầm mặc trong chốc lát, tức tối hừ một tiếng, đột nhiên ngắt điện thoại.

Tiêu Tiêu rốt cuộc cũng thắng được một lần, khế làm một động tác yes, sau đó loại bỏ tạp niệm, tiếp tục luyện tập ngoài quy định.

Bữa cơm này cô ăn hết một tiếng rưỡi, xong rồi mới xách túi lên ngồi tàu điện ngầm về trường.

Cô mở cửa đi vào phòng kí túc, Liên Hoan Hoan đã về rồi, lúc này đã nằm trên giường ngủ mất rồi.

“Hoan Hoan.” Tiêu Tiêu lấy làm lạ, con mèo đêm này hôm nay sao lại ngủ sớm thế này, “Cậu ăn cơm chưa?”

“Ừm.” Liên Hoan Hoan nằm trên giường hơi động dậy thân thể.

Giọng của đối phương hình như rất buồn ngủ, Tiêu Tiêu cũng không quấy rầy nữa, tắt đèn lớn đi, đổi lại mở ngọn đèn nhỏ, rón rén đi tắm rửa xong, ngồi xuống bàn học mở máy tính ra.

Chiều hôm sau, Tiêu Tiêu lại bị gọi lên phòng họp, chỉ là lần này không phải ngồi bên cạnh nghe, Đoạn Mặc Ngôn thế mà lại trực tiếp bảo cô dịch song song từ anh sang trung.

Mọi người đều kinh hãi, ngay cả bản thân Tiêu Tiêu cũng hoảng loạn, cô rất rõ năng lực hiện tại của mình vẫn chưa đủ để ứng phó với trường hợp này.

Nhưng ông chủ đã ra lệnh rồi, sinh viên thực tập không làm cũng phải làm. Tiêu Tiêu bất đắc dĩ bật micro trước mặt mình lên.

Cuộc họp lần này là hội nghị quản lý thương mại của quản lý cấp cao, những thuật ngữ tài chính phức tạp làm Tiêu Tiêu liên tục bị mắc kẹt, Đoạn Mặc Ngôn khẽ nhíu mày, cắt đứt phần phiên dịch của cô, “Đơn giản như vậy cũng dịch không xong? Rốt cuộc em ở trường học mấy thứ gì vậy?”

Giọng điệu của anh mang theo sự khinh bỉ kiêu như không thể tin nổi, tầm mắt của tất cả mọi người đều đổ dồn lên người cô. Tiêu Tiêu xấu hổ, soạt một cái mặt đỏ cả lên.

“Em thể này còn kém xa lắm, học hành phải dùng não nhiều một chút.” Đoạn Mặc Ngôn thản nhiên nói xong, kêu người đi gọi Ung Hoa Đình lên.

Trong phòng họp thoáng chốc yên tĩnh. Mặt Tiêu Tiêu nóng ran, hơi nóng không chịu khống chế mà nổi lên trong hốc mắt.

“Tắt máy di động chưa?” Đoạn Mặc Ngôn quay đầu qua, thấy hốc mắt cô ửng đỏ, nhíu mày, “Khóc cái gì, anh cũng đâu có mắng em.”

Tiêu Tiêu vốn đã có thể nhịn được, nghe câu này của anh thì không nhìn nổi nữa, hai giọt nước mắt to như hạt đậu rơi xuống, cô nhếch nhác đứng lên rời khỏi chỗ ngồi.

Một cô gái tốt da mặt mỏng cũng bị chà đạp. Bị chà đạp rồi, những người ngồi đó không ai không thương tiếc.

Chân mày của Đoạn Mặc Ngôn càng nhíu chặt lại, anh đứng dậy đuổi theo ra ngoài.

Bước đuổi theo này khiến cả phòng họp như bùng nổ. Ông tổng thế mà chạy đi an ủi người bị hại? Cô gái này rốt cuộc có lai lịch gì đây!

Tiêu Tiêu bị Đoạn Mặc Ngôn bắt lại trước cửa phòng họp nhỏ, anh vậy mà còn hỏi một câu, “Em khóc cái gì?”

Tiêu Tiêu khóc càng dữ dội hơn, nhưng cô vẫn bướng bỉnh nói: “Em không khóc.”

Đoạn Mặc Ngôn bắt lấy tay của cô đi vào phòng họp nhỏ, nhìn chằm chằm vào gương mặt đỏ đẫm nước mắt của cô, tay dùng thêm một phần sức, sắc mặt của Tiêu Tiêu trắng bệch, kèm theo tiếng khóc là tiếng kêu đau.

Dáng vẻ trông như Tây Thi ôm ngực làm cho con người màu đen càng thêm âm u, người đàn ông nọ khom người nghiêng đầu, mạnh mẽ chặn lại bờ môi của cô.

KHÔNG GẶP KHÔNG NÊN DUYÊN

Độc Độc
dtv-ebook.com

Chương 35

Tiêu Tiêu giận muốn chết đi được, cô đang buồn bực khó chịu, anh còn bắt nạt cô nữa? Cô dùng hết sức bình sinh đẩy ra, nhưng đối phương chẳng hề nhúc nhích tí nào. Cô nghiêng đầu ra, bờ môi lạnh lạnh lại ngang ngược đi theo như hình với bóng. Hơi thở nóng bỏng của đàn ông xộc vào mũi. Người đàn ông mút vào lần sau lại càng bá đạo hơn lần trước, khiến cô không thể nào không ngửa đầu lên nghênh đón.

Cô rất sợ nụ hôn của anh. Kỹ thuật hôn cao siêu của anh giống như dòng dung nham vậy, cả suy nghĩ lẫn thân thể cô đều như bị tan chảy ra.

Miệng của cô bị dùng sức cạy ra, lưỡi to trượt vào càn rỡ đảo quanh, quăn lầy chiếc lưỡi nhỏ của cô. Âm thanh mờ ám làm cho cô xấu hổ, rối loạn, nước mắt trên mặt và lông mi đều bị đầu lưỡi cuốn đi hết, cô nhẹ giọng ngắt quãng kêu anh tránh ra.

Nhưng anh lại đẩy cô đến cửa sau, tiếp tục cúi đầu chặn cái miệng nhỏ mềm mại của cô lại, đầu lưỡi tham lam không biết chán lại chen vào lần nữa. Dưới tình thế cấp bách, rốt cuộc cô cũng hạ quyết tâm độc ác, cắn anh một cái, nhưng theo bản năng sợ cắn người ta bị thương dữ quá, nên sức cắn cuối cùng cũng nhẹ bớt đi,

kiểu từ chối này lại biến thành lời mời gọi, người đàn ông nọ cắn lại môi dưới của cô một cái, ngược lại thành cô bị đau.

Cô nước nở kêu đau, người đàn ông nọ không chỉ không thương tiếc, ngược lại còn đè cô xuống, kéo khuy quần của cô lên.

Cô kinh hãi đẩy mạnh một cái, lần này anh không hề đề phòng, bị cô đẩy ra.

Đoạn Mặc Ngôn dường như đã tỉnh táo lại, chậm rãi nhìn xung quanh một chút, hơi thở có chút nặng nề dần dần bình lặng xuống, chỉ là ánh mắt nhìn cô chăm chú vẫn như thú hoang rình mồi vậy.

“Anh quá đáng quá rồi đó!” Tiêu Tiêu dựa vào cánh cửa, vừa then vừa cúi thấp giọng quát.

Đoạn Mặc Ngôn nhìn cô chăm chăm, giơ tay muốn sờ mặt cô, bị cô né đi. Tay bị đánh văng ra vang lên tiếng động giòn tan, anh không hề để tâm, dùng giọng nói như chocolate đậm đặc vừa được hòa tan, nói một câu hết sức khó hiểu, “Tiểu Tiểu..... Em ngon quá.”

Tiêu Tiêu trừng anh, không thể nào hiểu được lời suy nghĩ trong đầu của anh, “Anh còn như thế nữa, tôi sẽ kiện anh quấy rối tình dục đó!”

Nói xong, cũng không chờ anh trả lời, tức giận xoay người chạy ra ngoài.

***

Tiêu Tiêu trốn trong nhà vệ sinh rửa đi vết nước mắt trên mặt, ngẩng đầu lên nhìn đôi môi xinh đẹp sưng tấy trong gương, nét ửng

đỏ trên gò má chưa tan đi.

Cô rút cuộc làm sao thế này! Rõ ràng về mặt lý trí biết cô với Đoạn Mặc Ngôn tuyệt đối không có khả năng ở bên nhau, về mặt tình cảm cũng cảm thấy anh bá đạo đáng ghét, nhưng tại sao, cô cứ thế mà thích nụ hôn của anh! Thậm chí cô còn bị anh khơi lên ngọn sóng tình dục nữa!

Cô muốn chết quá đi.....

Tiêu Tiêu lấy nước hắt lên mặt lần nữa, chỉ mong nhanh chóng dội đi hết nỗi hổ thẹn không thể cho người khác biết được này.

Đợi cho đến khi tâm trạng khôi phục trở lại, cô mới vờ như chưa từng xảy ra chuyện gì mà đi về phòng làm việc, những người khác đều đang bận, cô ngồi về chỗ xoa xoa mặt, mở máy tính ra tìm tự vựng tiếng anh về thương mại. Tư thế đó chính xác là đang không muốn nghĩ đến những chuyện phiền não tạm thời không có cách giải quyết, chính là dùng những chuyện khác thay thế vào, chiếm hết toàn bộ suy nghĩ. Phương pháp này cô đã vô cùng thành thạo, hơn nữa nỗi nhục nhã trước chốn đông người ban nãy vẫn còn chưa xua đi hết, cô cũng không muốn cứ thế mà bị coi thường.

Sức tập trung của Tiêu Tiêu vô cùng kinh người, trong tình huống không ai quấy rầy, cô có thể ngồi trước bàn làm việc mà không hề nhúc nhích.

Không biết đã qua bao lâu, phòng làm việc vốn ồn ào bỗng dưng yên tĩnh hẳn, sau đó tiếng gọi “tổng giám đốc Đoạn” “tổng giám đốc Đoạn” vang lên liên tục, Tiêu Tiêu chậm chạp ngẩng đầu lên, thì Đoạn Mặc Ngôn đã đến trước mặt cô rồi.

Trái tim của cô đột nhiên đập mạnh một cái.

Anh đến đây làm gì thế? Tiêu Tiêu đang nghĩ thầm trong lòng, Đoạn Mặc Ngôn đã đứng thẳng trước mặt cô, dùng ngôn ngữ thể hiện ra mục đích đến, “Tiểu Tiểu, vừa nãy ở phòng họp, lời nói của anh có thể có chút không thỏa đáng, tha thứ cho anh được không?”

Giờ phút này Tiêu Tiêu chỉ có một ý nghĩ, mẹ nó chứ anh thật là hèn hạ quá đi!

Anh là ông tổng của cái công ty này, ở đây anh lớn nhất, anh cũng đã hạ thấp thân phận chạy xuống đây xin lỗi với một sinh viên thực tập rồi, nếu như cô nói không, chẳng phải cho thấy cô bụng dạ hẹp hòi sao?

Cô nghĩ rằng, đứng lên: “Tổng giám đốc Đoạn quá lời rồi, là tự bản thân tôi học hành không tới thôi.”

“Em không giận nữa hả?”

“Tôi đâu có giận.”

“Thế thì tốt quá, để bày tỏ sự áy náy, tối nay anh làm chủ mời em ăn cơm nhé?”

“Tôi không.....”

Đoạn Mặc Ngôn không chờ cô nói hết, quay đầu qua nhìn các sinh viên đại học, “Mấy cô cậu này cũng vào thực tập cùng với em phải không? Vậy tối nay Phòng Quan hệ xã hội cùng ăn cơm thế nào?”

Tiểu Chu và giám đốc phòng Quan hệ xã hội đã đứng ở cửa từ sớm, vừa nghe thế thì vội nói: “Cám ơn ông chủ, tối nay chúng ta có lộc ăn rồi!”

Các sinh viên thực tập cũng hoan hô reo hò, trong mắt hai cô nữ sinh khác thì ẩn chứa sự ghen tị, chuyện mờ ám của hai người này quả thật khỏi nói cũng biết. Tiêu Tiêu thật là tốt số mà.

Đoạn Mặc Ngôn đặt chỗ ở một nhà hàng năm sao, vừa qua sáu giờ tối, Viên Kha đã gọi điện xuống, bảo phòng Quan hệ xã hội chuẩn bị một chút, những người không có xe thì ngồi xe của công ty qua đó.

Tiêu Tiêu cam chịu đi theo mọi người đến bãi đậu xe, xếp hàng đi về phía xe của công ty. Viên Kha đi qua nhìn xem, nói ở đây chật quá rồi, bảo Tiêu Tiêu xuống đi theo xe của anh ta. Tiêu Tiêu không chịu, nói là ngồi yên rồi không muốn nhúc nhích. Cậu nam sinh cao ráo hiểu biết thời thế, tự đề cử mình rồi đi xuống xe.

Xe vừa khởi động, thì cô nhận được tin nhắn của Đoạn Mặc Ngôn, [Vẫn còn đang giận hả?]

Tiêu Tiêu không để ý đến anh.

Qua một lúc sau, Lôi Tiểu Trúc nhắn tin đến, hỏi cô đang ở đâu, có muốn cùng nhau về nhà hay không.

Tiêu Tiêu lịch sự nói cho cô ấy biết rằng cô đang ở bên ngoài ăn cơm, cô ấy thông cảm rồi nhắn qua một biểu tượng cảm xúc, sau đó nhiều chuyện hỏi: [Nghe nói hôm nay tổng giám đốc Đoạn xin lỗi cậu hả, có phải thật không?]

Tiêu Tiêu thầm kêu hồng bét, chuyện này đồn đến cả quầy tiếp tân luôn rồi, sau khi nổi danh ở trường học, cô lại nổi tiếng ở Thái Nhất sao?

Đến nơi, mấy chiếc xe của công ty nối tiếp trước sau mà đến, mọi người đều đứng tại chỗ chờ giám đốc phòng Quan hệ xã hội mở cửa xe cho Đoạn Mặc Ngôn, định đi theo sau bọn họ. Đoạn Mặc Ngôn đi đến trước mặt Tiêu Tiêu, vẫy tay với cô, “Đến đây, anh có chuyện muốn nói với em.”

Trong lòng Tiêu Tiêu nghĩ ở chốn công cộng chắc anh cũng không thể làm bừa đâu, cố vờ như tự nhiên đi lên phía trước, nhưng vẫn cẩn thận giữ khoảng cách một bước chân với anh.

Đoạn Mặc Ngôn bảo cấp dưới lùi về sau hai bước, chính mình với Tiêu Tiêu thì đi ở phía trước nhất.

“Sao vẫn còn nghiêm mặt vậy, chẳng phải anh đã xin lỗi em rồi sao?” Đoạn Mặc Ngôn tháo kính đen xuống.

“Em càng hi vọng anh xin lỗi vì hành động quấy rối của anh hơn đấy.”

“Tại sao?” Đoạn Mặc Ngôn thế mà lại có chút không hiểu.

“Anh nói tại sao?”

Đoạn Mặc Ngôn nói như lẽ đương nhiên: “Em sớm muộn gì cũng là người của anh, anh muốn hôn thì hôn, tại sao phải xin lỗi?”

Tiêu Tiêu á khẩu không nói nên lời.

“Ngược lại là em ấy, kiểu quần này khó cởi quá, lần sau mặc váy đi.”

Mặt Tiêu Tiêu tức thì đỏ ửng lên. Nếu như không phải còn một tia lí trí nói với cô rằng xung quanh còn có người khác, thì cô đã ném cái túi xách đeo chéo vào mặt của anh rồi.

Lúc ngồi vào bàn, Tiêu Tiêu cách chỗ ngồi của Đoạn Mặc Ngôn xa thật xa, ăn cơm xong, cô cũng đi cùng các sinh viên thực tập ngồi vào một chiếc xe về trường đại học, cuối cùng cũng qua một ngày.

Cô sức cùng lực kiệt về đến kí túc xá, Liên Hoan Hoan mặc bộ áo ngủ mùa xuân tay dài, đang ngồi trước bàn sơn móng tay màu đỏ thẫm, thấy cô về thì mời cô cùng sơn móng tay.

“Đỏ quá đi, mình không chịu nổi đâu.” Tiêu Tiêu xin miễn cho kẻ bất tài.

“Vậy cậu sơn màu trong suốt đi, cũng đẹp lắm đó.”

“Được.”

Tiêu Tiêu kéo một chiếc ghế ngồi kế bên, hai chị em cúi đầu làm đẹp, tán gẫu chuyện này chuyện kia, “Sao cậu mặc áo tay dài thế, chẳng phải cậu sợ nóng à?”

“À, ừ, hơi cảm ấy mà.”

“Bị cảm hả? Uống thuốc chưa? Mình còn hai viên thuốc cảm nè.” Tiêu Tiêu buông cọ sơn xuống định đi lấy thuốc.

“Không sao đâu, chịu đựng một chút là hết mà.” Liên Hoan Hoan phát phát tay, “Ngày hôm nay của cậu thế nào? Tổng giám đốc

Đoạn có lấy việc công làm việc tư không?”

Tiêu Tiêu rũ mắt xuống, chậm rãi phớt cây cọ nhỏ vào miệng chai, để cho nước sơn thừa chảy vào trong cái chai nhỏ, “..... Xảy ra một chút chuyện nhỏ.”

“Chuyện gì? Kể nghe xem nào?”

Tiêu Tiêu lưỡng lự một chút, mới kể chuyện Đoạn Mặc Ngôn cưỡng hôn cô, hơn nữa cũng nói ra cảm giác phức tạp của bản thân mình.

“Ướt rồi?” Liên Hoan Hoan chớp chớp mắt.

Tiêu Tiêu ngượng ngùng nói: “Chỉ một chút thôi.”

“Có phải cậu thích tổng giám đốc Đoạn rồi không?”

“Không thể nào.” Tiêu Tiêu quả quyết nói.

“Sao cậu biết?”

“Bởi vì cảm giác mà anh ấy mang đến cho mình hoàn toàn không giống như cảm giác với người mình thích trước kia.”

“Nhiễm Huy?”

“Ngoài anh ta ra, còn có một người nữa.”

“Còn một người nữa?”

“Mối tình đầu.”

“Cậu được đấy.” Liên Hoan Hoan thổi thổi móng tay, khó khăn giờ ngón cái lên.

Tiêu Tiêu cường điệu thở dài một hơi, “Chuyện cũ như mây khói.....”

“Được rồi, mau kể cho mình nghe đi.” Con gái không hề có sức kháng cự đối với loại đề tài này.

“Lúc mình thích người đó ấy à,” Tiêu Tiêu cúi đầu tỉ mỉ sơn ngón trỏ, “Chỉ thấy rất vui vẻ, nghĩ đến anh ấy thì sẽ cười, mà không phải cười bình thường đâu, kiểu cười ngu ấy. Cậu nói xem như thế vui biết mấy, về phần Nhiễm Huy, tuy cảm giác không mạnh mẽ như người đó, nhưng ở bên cạnh anh ta, cũng làm cho mình rất vui vẻ, rất thoải mái. Anh Đoạn không mang đến cho mình cảm giác đó, nhiều lắm, thì là sự quyến rũ nam tính của anh ấy đã hấp dẫn bộ phận nữ tính của mình thôi.”

Liên Hoan Hoan ngẫm nghĩ một lúc, “Là anh ta không mang đến cho cậu cảm giác đó, hay là cậu không để cho mình có cảm giác đó?”

Tiêu Tiêu cứng đờ.

“Phụ nữ đời nào phân biệt linh hồn và dục vọng rõ ràng đến thế, cho dù là dục vọng có cảm giác trước, thì cho thấy tình cảm của cô ta cũng có cảm giác rồi.” Liên Hoan Hoan nhìn cô, “Có phải cậu đang sợ không?”

Tiêu Tiêu chậm chạp sơn xong năm ngón tay, đút cây cọ nhỏ vào trong chai sơn, “Nói từ kết quả đi, mình với anh ấy có thể có kết quả gì chứ?”

“Nói không chừng cậu sẽ gả vào nhà giàu thì sao!”

“Thực tế không? Con người của anh ấy quá thâm sâu khó lường, lại thích làm theo ý mình, cuối cùng nhất định không có kết quả tốt đẹp đâu. Cậu nghĩ thế thử xem, có thể không sợ à?” Tiêu Tiêu nói, “Bây giờ mình chỉ muốn hưởng thụ cuộc sống độc thân, đợi đến tuổi thích hợp kết hôn, tìm một người đàn ông chín chắn chừng chạc rồi kết hôn thôi.”

“Cậu cũng nghĩ nhiều quá rồi đó.” Liên Hoan Hoan nói, “Nhưng cho dù không có tương lai, cậu cũng có thể làm người yêu với anh ta mà, đến lúc đó cho dù có chia tay, cậu cũng có thể lấy được một khoản phí chia tay kha khá đó chứ?”

Tiêu Tiêu lắc đầu, “Mình sẽ không làm vậy đâu.”

Chỉ là Tiêu Tiêu muốn cách Đoạn Mặc Ngôn càng xa càng tốt, nhưng Đoạn Mặc Ngôn thì hoàn toàn ngược lại với cô. Hôm sau, mười một giờ sáng anh đã đến công ty rồi, đây quả thật là lần đầu tiên kể từ ngày khai thiên lập địa. Làm hại tất cả các quản lý cấp cao tưởng đâu xảy ra chuyện lớn nghiêm trọng gì rồi, kết quả chỉ là ông chủ tâm huyết dâng trào, khiến mọi người được một phen hú vía.

Sau khi anh đến thì gọi Tiêu Tiêu lên phòng làm việc của mình, bảo cô làm phiên dịch cho mình. Nói là phiên dịch, không bằng nói là dạy học thì có vẻ thỏa đáng hơn. Tiếng anh đối với Đoạn Mặc Ngôn không phải là ngoại ngữ mà là tiếng mẹ đẻ, căn bản không cần phiên dịch gì cả, anh đi phiên dịch cho người khác còn dư sức nữa là. Nhưng anh khẳng khẳng muốn Tiêu Tiêu làm phiên dịch. Trong lúc anh giao tiếp bằng tiếng anh, thì anh bảo cô dịch sang tiếng rung cho anh nghe, hơn nữa dịch phần tiếng trung của mình sang tiếng anh nói cho đối phương nghe, ngay cả trong giao tiếp bằng tiếng

trung, anh cũng muốn cô dịch sang tiếng anh nói với anh. Với lại cô có sai chỗ nào hoặc có từ nào không hiểu, anh sẽ chỉnh lại cho cô trước tiên.

Điều này đối với anh không phải tiện lợi, mà là cản trở, không thể nghi ngờ. Nhưng anh lại vô cùng vui vẻ, mặc kệ sắc mặt của đối tác kỳ lạ thế nào, anh vẫn để Tiêu Tiêu truyền đạt từng chữ từng chữ như trước, dường như không thông qua cô thì nghe không hiểu vậy.

Đối với tấm lòng này của anh, Tiêu Tiêu cảm động, tuy có lúc anh sẽ dùng ánh mắt “câu này em cũng sai” để nhìn cô, nhưng cũng không nói cô thêm một câu nào, chỉ là kiên nhẫn chỉ ra chỗ sai của cô. Hơn nữa kể từ hôm đó, anh ấy trở nên ga lăng hơn, không còn động tay động chân với cô nữa.

Liên tục mấy ngày, dưới áp lực cường độ cao của anh, trình độ của Tiêu Tiêu tăng vọt thần tốc, tiếng anh của cô từ cấp độ trường học đã đi về hướng cấp độ thực chiến, lỗi phạm phải cũng càng ngày càng ít đi, phiên dịch càng ngày càng nhanh.

Chiều hôm nay, Tiêu Tiêu đứng bên cạnh anh, dịch chính xác một chuỗi tiếng trung thật dài, khó có khi nhận được một lời khen từ Đoạn Mặc Ngôn, “Anh tưởng đâu em thế nào cũng sẽ sai một chút, không ngờ lại rất lưu loát.”

Tiêu Tiêu rất cuộc cũng có chút hiểu được ánh mắt của người đàn ông cao to này rồi, nhận được lời khen của người đàn ông này, thật sự không dễ dàng gì.

Cô nhin không được mở cò trong bụng, cười tươi rói lộ ra hai lúm đồng tiền thật sâu.

Đoạn Mặc Ngôn ngẩng đầu nhìn cô, giọng hơi khàn nói: “Đã lâu lắm rồi không thấy em cười tươi thế này.”

Nói xong cũng mặc kệ những người được phiên dịch vẫn đang ở đó, anh kéo lấy cổ của cô liền hôn xuống.

KHÔNG GẶP KHÔNG NÊN DUYÊN

Độc Độc
dtv-ebook.com

Chương 36

Tiêu Tiêu không ngờ trước mặt người ngoài mà anh cũng dám hôn, tuy những người đó không biết đã lượn đi từ lúc nào, nhưng cô vẫn cảm thấy không thể nhin được nữa, cô đẩy anh ra, mặt đỏ bừng kéo cánh tay của anh nói: “Đi! Đến đồn cảnh sát!”

Đoạn Mặc Ngôn trêu đùa, “Qua cầu rút ván nhanh thật đấy.”

“Em đương nhiên rất cảm ơn anh, nhưng hai chuyện này không thể nhập làm một mà nói được.”

“Nếu không phải anh muốn nhập làm một, thì anh còn có thể kiên nhẫn dạy em à?”

“Đó là anh tự nguyện.” Giọng nói của Tiêu Tiêu yếu đi một chút.

“Tại sao anh tự nguyện?” Đoạn Mặc Ngôn hỏi dồn.

Tiêu Tiêu nhenh lại một lúc, mới tuôn ra một câu, “Cho dù anh thích em, cũng không thể tùy tiện hôn em!” Nói xong, cô trừng anh một cái, khó xử chạy đi mất.

Cứ tiếp tục như thế, sớm muộn gì thì cô cũng sẽ lọt vào tầm lưới của anh. Tiêu Tiêu chạy ra ngoài cửa, chuông cảnh báo trong đầu rung liên hồi, dường như anh đã bí mật bày ra một tấm lưới dày đặc,

để cô từng bước từng bước đi vào bẫy, nhưng anh hoàn toàn đều vì tốt cho cô, y như anh nói, không đáp lại tình cảm của anh giống như là đang lợi dụng anh vậy, từ khi nào thì cô đã rơi vào cục diện này rồi?

Ngay lúc này, Tống Hiếu Nhiên còn gọi điện tới tham gia náo nhiệt, “Tiểu Tiêu, anh về rồi, hôm nay qua nhà anh bắt bếp nấu lẩu nhé.”

“Anh Hiếu Nhiên, anh mới về, chắc là mệt lắm rồi, hay là chúng ta ra bên ngoài ăn đi, hoặc là đổi bữa khác cũng được?”

“Không mệt, qua đây đi, anh mang về cho em một cô chị dâu nè.”

Tiêu Tiêu vừa nghe, trong lòng hơi căng lên một chút, nhưng cô vẫn không đổi giọng nói: “Xem ra là một bà chị dâu người nước ngoài nha.”

Tống Hiếu Nhiên cười một tiếng, “Qua đây thì biết thôi.”

Tiêu Tiêu cúp máy, xoa trái tim có chút cảm giác quái lạ. Thực ra gần đây cô cũng có chút nghi ngờ phải chăng anh Hiếu Nhiên có ý với cô, nhưng bây giờ xem ra, quả nhiên là cô tự mình đa tình rồi.

Nhưng tại sao cô vẫn có cảm giác bị tổn thương thế này, lẽ nào cô vẫn còn thích anh ấy? Hoặc là phản xạ có điều kiện khi nhớ lại chuyện xưa? Cô đứng ngây ngốc hồi lâu, nghĩ không ra nguyên nhân.

Sắp tan ca, công ty ở New York xảy ra chuyện, cần ông chủ ra mặt giải quyết, Đoạn Mặc Ngôn chỉ có thể ở lại, bảo Tiêu Tiêu chờ anh, cô nói: “Em có hẹn với người khác rồi.”

“Vớì ai?”

Tiêu Tiêu chợt lóe lên ý tưởng, “Người em thích.” Cô dừng một chút, “Anh ấy cũng thích em nữa.”

“Ô?” Đoạn Mặc Ngôn nhướn mày, mặt không đổi sắc nói, “Hỏi thăm anh ta hộ anh.”

Tiêu Tiêu xằng giọng.

Sau đó Đoạn Mặc Ngôn thế mà hoàn toàn không hề gây khó khăn cho cô, để cho cô tan ca đúng giờ đi đến nơi hẹn.

Nếu như anh thật sự thích cô, theo tính cách của anh thì tuyệt đối sẽ không dễ dàng để cô đi như thế. Quả nhiên chẳng qua chỉ là chơi đùa mà thôi. Tiêu Tiêu vừa đi xuống lầu, vừa nghĩ.

Lôi Tiểu Trúc đứng ở quầy tiếp tân trông thấy bóng dáng của cô, kêu cô lại, sau đó vội vàng xách túi đập giày cao gót đi ra.

“Hôm nay tổng giám đốc Đoạn không giữ cậu lại ứng phó xã giao à?”

“Ừ, hôm nay tổng giám đốc Đoạn phải tăng ca.”

“Ui ~ Vận may của cậu tốt thật đấy, mỗi ngày đều đi theo thực tập bên người ông tổng đẹp trai của chúng ta. Có phải ngày nào đều có nai con chạy loạn trong lòng không?” Lôi Tiểu Trúc trêu ghẹo nói.

Tiêu Tiêu cười nói: “Không có, nơm nớp lo sợ thì đúng hơn.”

Hai người nói nói cười cười đi ra khỏi tòa nhà, bỗng Lôi Tiểu Trúc đưa ra lời mời: “Ngày mai là sinh nhật mình, mình định mời bạn bè đi karaoke điên một bữa, cậu cũng đến chung vui thế nào?”

“Được, vô cùng vui lòng.”

“Quyết định vậy nha, ngày mai tan ca, các cậu đi cùng nhé.”

“Được.”

Sau khi hẹn xong, trước cửa tàu điện ngầm, hai người chia ra mỗi người một ngã, Tiêu Tiêu đi tuyến đường khác đến chung cư vườn hoa của Tống Hiếu Nhiên.

Cô đã từng đi qua phòng khám tư vấn của anh, nhưng chưa từng đến nhà anh. Tống Hiếu Nhiên đã đợi cô ở cổng chung cư từ sớm, tuy vừa đi một chuyến bay đường dài về, nhưng trông anh không có vẻ mệt mỏi chút nào, ngược lại còn rất có tinh thần. Anh đón lấy trái cây cô mua trên đường đến đây, hơi trách cứ nói: “Qua chỗ anh còn mua đồ đến nữa à?”

“Lần đầu tiên đến nhà, ít nhiều cũng phải thể hiện một chút chứ, nếu không chị dâu mới sẽ cười cô em gái này của anh không biết lễ phép thì sao.” Tiêu Tiêu chớp chớp mắt.

Tống Hiếu Nhiên cười, “Toàn là mồ hôi không này.” Anh lau mồ hôi trên trán cô bằng ống tay áo.

Trên đường đi Tiêu Tiêu cứ hỏi mãi tên tuổi thân phận của bạn gái mới của anh, nhưng dường như Tống Hiếu Nhiên định khiến cô thêm tò mò, một chữ cũng không hề nhắc đến.

“Lên tới nơi em cũng phải chào hỏi người ta chứ?” Tiêu Tiêu lấy làm lạ nói.

“Đến lúc đó thì em sẽ biết chào thế nào thôi.”

Hai người đi vào thang máy không một bóng người, Tiêu Tiêu nhìn sang gương mặt anh tuần càng thêm chín chắn cẩn trọng, trong lòng bỗng gọn sóng. Cô hẳn là vẫn còn thích anh, nhưng khi nghe anh có bạn gái mới, cuối cùng cô lại thở phào nhẹ nhõm.

Vừa thấy bị tổn thương vừa thấy nhẹ nhõm cả người, tại sao lại có kiểu phản ứng này, bản thân cô cũng không biết.

Thang máy lên đến tầng 21 thì dừng, hai người đi vào căn hộ phía trong cùng nhất, Tống Hiếu Nhiên lấy chìa khóa ra mở cửa, nghiêng người để cô vào trước.

Tiêu Tiêu nói một tiếng “Quấy rầy rồi ạ”, rồi dẫn đầu đi vào nhà. Cô vừa đổi giày vừa đánh giá căn hộ rộng lớn. Bên trong mang phong cách điển hình của Tống Hiếu Nhiên, đơn giản, sạch sẽ, gọn gàng.

“Hàn xá đơn sơ, đừng để ý nhé.” Tống Hiếu Nhiên cầm một đôi dép mới tinh đặt trước mặt cô.

Bàn chân nhỏ xỏ vào đôi dép lê, Tiêu Tiêu đi vào sảnh khách, cười hì hì nói: “Thế này mà cũng gọi là hàn xá, anh thật sự nên đến ký túc xá của tụi em xem một chút đó.”

“Phải không? Vậy em có muốn dọn qua đây ở không? Chỗ anh còn nhiều phòng trống lắm.” Tống Hiếu Nhiên nói.

“Ý tốt em xin nhận, nhưng em không dám làm bóng đèn của hai người đâu..... Đúng rồi, chị dâu đâu ạ?”

Tống Hiếu Nhiên để đồ lên bàn trà trong phòng khách, “À, chắc là cô ấy đi ra ngoài rồi, có nóng không, muốn hạ nhiệt độ xuống một chút không?”

“Không cần đâu, vừa đủ rồi.” Tiêu Tiêu lấy khăn giấy lau mồ hôi. Mặc quần jean đi đường giữa trời hè thật sự có chút nóng, cô cũng thích mặc váy, nhưng từ khi Đoạn Mặc Ngôn phát biểu câu nói đó, thì cô không dám mặc váy trước mặt anh ấy nữa.

Tổng Hiếu Nhiên rót cho cô một ly nước cam, lấy mấy cái túi giấy từ trong phòng ra, “Anh có mang quà về cho em này.”

“Sao nhiều vậy? Hôm nay em có thu hoạch lớn rồi, cảm ơn.” Tiêu Tiêu cười để cái ly xuống đón lấy, mở túi lấy từng món ra, Tổng Hiếu Nhiên mua cho cô một cái váy liền có hoa văn li ti, một bộ mỹ phẩm chăm sóc da, còn có mấy thứ đồ chơi đặc sắc của nước ngoài, móc chìa khóa mặt nạ cũng có luôn.

“Woa, nhiều thật đấy, em cũng ngại nhận luôn rồi nè.” Nhất là váy liền và mỹ phẩm chăm sóc da đều là hàng hiệu cả, giá cả chắc chắn rất mắc.

“Còn khách sáo gì với anh nữa? Cái váy này anh vừa nhìn đã thấy nó hợp với em, lần sau ra ngoài mặc cho anh xem thử.” Tổng Hiếu Nhiên nhìn cô chăm chú, cười nói.

Tiêu Tiêu ngại ngừng cười cười, sau đó bỏ quà vào túi trở lại, đứng lên nói: “Được rồi, nể mặt nhiều quà thế này, nên hôm nay em xuống đứng bếp trở tài vậy.”

“Ý là nếu không có mấy món quà này, thì em không định động tay à?”

“Đương nhiên rồi, có sẵn để ăn tốt biết mấy.”

“Con nhóc thực tế này.” Tổng Hiếu Nhiên vờ tức giận xoa xoa đầu cô.

“Hì hì.” Tiêu Tiêu cười cột tóc lên thành búi.

Nói là đứng bếp, nhưng nấu lẩu cũng không cần quá nhiều kỹ thuật, nhiều lắm cũng chỉ là hầm nước lèo thôi, thêm vào thái đồ để nhúng lẩu cho thật ngon, rửa cho sạch là xong rồi. Tiêu Tiêu nhanh nhẹn rửa sạch mấy miếng thịt gà, rồi bỏ vào nồi nước hầm chung với gia vị sâm bổ lượng. Tống Hiếu Nhiên rất có lòng, còn đặc biệt mua cái nồi uyên ương về, anh đứng một bên rửa nồi, Tiêu Tiêu thì đứng bên cạnh lật rau rửa rau, phối hợp rất là ăn ý.

Hai người là thanh mai trúc mã nhiều năm, hơn nữa rất nhiều tác giả, nhóm nhạc mà Tiêu Tiêu ưa thích đều chịu sự ảnh hưởng của Tống Hiếu Nhiên, bất kể là chủ đề gì đều có thể tán gẫu với nhau, trong bếp vang lên tiếng cười không dứt, một lúc không để ý thì đã hoàn thành công đoạn chuẩn bị rồi.

Tiêu Tiêu đổ nước dùng gà vào nồi lẩu uyên ương, một bên thì bỏ thêm nước lẩu cay vào, đặt lên bếp điện từ, không bao lâu sau, nồi lẩu uyên ương một bên thì vàng óng, một bên thì đỏ chót đã ra lò.

Tống Hiếu Nhiên mua rất nhiều đồ ăn nhúng lẩu, thịt dê cuộn, lá xách bò, nấm kim châm, đều là những món Tiêu Tiêu thích ăn. Tiêu Tiêu ngồi vào bàn nhìn một bàn đầy thức ăn ngon, hạnh phúc kêu lên một tiếng woa, “Phong phú quá!”

Tống Hiếu Nhiên lấy ra hai chai bia trong tủ lạnh, hỏi cô một câu, “Có muốn một ít không?”

“Không cần đâu, em uống nước ép là được rồi.” Tiêu Tiêu giờ giờ ly nước cam lên.

Tổng Hiếu Nhiên cũng không ép, ngồi xuống bên cạnh cô mở nắp chai bia, “Tửu lượng của em thế nào? Có tự mình thử qua bao giờ chưa?”

“Lần trước sinh nhật bạn cùng phòng, tụi em lén lút mua bia về kí túc xá uống, nói là xem xem trong kí túc xá tửu lượng của ai tốt nhất. Em uống ba chai, say đến ói luôn.”

“Thế này thì không được rồi, ra ngoài nhất định phải uống ít rượu thôi đấy, con gái tốt nhất đừng nên uống.”

“Em biết mà, anh thì sao, ở bên ngoài có uống rượu không?”

“Uống một chút, không nhiều.”

“Vậy thì tốt, rượu uống ít một chút thì tốt hơn, uống nhiều khó chịu lắm.”

“Anh biết.” Tổng Hiếu Nhiên dịu giọng nhìn cô cười cười.

Tiêu Tiêu gật đầu, cười híp mắt xoa xoa tay, “Vậy chúng ta bắt đầu đi.”

“Ăn đi, nhóc quỷ tham ăn.”

Hai người cầm nước cam và bia cụng ly với nhau, Tiêu Tiêu đổ thịt dê cuốn vào, chính thức bắt đầu ăn.

Một bữa ăn lẩu “lãng mạn” giữa ngày hè, ăn hết một tiếng mấy đồng hồ, may mà có máy lạnh mới không đổ mồ hôi đầm đìa, tàn tiệc Tiêu Tiêu đứng lên xoa bụng khen ngon mãi, Tổng Hiếu Nhiên dọn chén đĩa, “Anh cũng ăn nhiều rồi.”

“Để xuống đi, em làm cho.”

“Sao có thể để khách nấu ăn rồi lại rửa chén được?”

“Lúc này lại coi em như khách rồi, đúng lúc cho em tiêu hóa một chút, còn anh đó, đi nghỉ ngơi một chút đi.” Tiêu Tiêu tìm bao tay cao su ra đeo vào.

Tống Hiếu Nhiên cũng không đi ra ngoài, cô rửa chén thì anh giúp dọn vào, đợi cô rửa xong thì tráng lại một lần nữa.

Tiêu Tiêu lau bàn, cảm thấy kiểu chung sống như thế này có thể là hình thức tốt nhất giữa bọn họ rồi, nhẹ nhàng, lại vui vẻ.

Tống Hiếu Nhiên gọt dưa hấu, dưa lưới và táo bày ra một đĩa trái cây nhỏ, Tiêu Tiêu chỉ chọn dưa hấu để ăn, Tống Hiếu Nhiên nói: “Ăn thêm một ít táo đi.”

“Táo không ngon.” Tiêu Tiêu lại đứng lên ghim một miếng dưa hấu.

“Ăn nhiều táo rất tốt cho cơ thể.”

Tiêu Tiêu đáp lại một tiếng, nhưng không ăn là không ăn.

Tống Hiếu Nhiên bắt đắc dĩ cười cười, trong mắt chan chứa sự yêu chiều.

Hai người lại tán gẫu một lúc, Tiêu Tiêu không khỏi hỏi: “Sao chị dâu còn chưa qua đây nữa?”

Tống Hiếu Nhiên ăn một miếng dưa lưới, chậm rãi nói: “Thực ra cô ấy đã tới rồi.”

“Hả?” Tiêu Tiêu kinh hãi, “Đâu?”

Tổng Hiếu Nhiên cong môi, đứng lên dắt cô vào phòng ngủ chính.

Tieu Tieu nghĩ rằng bạn gái của anh vẫn luôn nằm trong phòng ngủ, vì liên tưởng của mình mà đổ mặt lên, đứng bên cạnh cửa không chịu đi vào. Tổng Hiếu Nhiên lại kéo tay của cô, vừa nói không sao đâu, vừa kéo cô đi vào phòng. Thì ra căn phòng ngủ này của anh rất lớn, qua phòng để quần áo mới đến phòng ngủ.

Tổng Hiếu Nhiên dắt cô vào phòng để quần áo, đứng trước tấm gương to: “Em nhìn nè, có đẹp không?”

Tieu Tieu còn tưởng đâu trong gương có dán hình của bạn gái anh, nhìn một hồi lâu, người con gái có thể nhìn thấy trong gương, chỉ có bản thân mình.

Cô ngơ ngác chớp chớp mắt với mình ở trong gương, Tổng Hiếu Nhiên đứng phía sau cô, chăm chú nhìn cô trong gương, hai tay nhẹ nhàng vòng qua vai cô, “Tiểu Tiểu, em làm chị dâu của chính em có được không?”

Tieu Tieu ngây người như phỗng.

Thế này là sao, màn kịch đảo ngược à? Hay lại là một trò đùa?

Thấy cô không nhúc nhích, Tổng Hiếu Nhiên từ từ cúi người xuống, nói nhỏ bên tai cô, “Tiểu Tiểu, em làm bạn gái của anh Hiếu Nhiên có được không?”

Anh vẫn luôn yêu cô. Thậm chí từ lúc cô còn chưa đến tuổi trưởng thành, thì anh đã đặt cô vào trong lòng mình. Nhưng năm ấy anh tuổi trẻ lông bông còn có chuyện quan trọng hơn cô - - dã tâm của anh. Anh hi vọng mình có thể xông pha ra một vùng trời mới,

không muốn ở trong thị trấn nhỏ nữa, anh muốn làm, thì làm đến mức tốt nhất. Vậy nên, khi anh biết trong trường đại học có một nữ sinh là con gái của chuyên gia cố vấn tâm lý nổi tiếng trên quốc tế, anh không hề do dự chọn theo đuổi cô ấy. Ở bên ngoài chạy đôn chạy đáo vì danh lợi, nhưng vẫn không muốn buông bỏ ánh mắt ngưỡng mộ đơn phương của cô, nhưng cũng không muốn chính miệng nói ra câu anh chỉ coi cô như em gái, chỉ có thể để bạn gái đứng trước mặt cô, không tiếng động mà tỏ thái độ.

Anh biết cuối cùng mình vẫn làm tổn thương cô, tự trách nên không liên lạc với cô nữa, cũng sợ chính mình không kiềm chế được, nhưng anh hối hận rồi, anh ở chốn đất khách xa xôi, mỗi một ngày đều nhớ đến gương mặt tươi cười của cô, anh hi vọng cô có thể lần nữa ngọt ngào gọi anh một tiếng “anh Hiếu Nhiên”, hi vọng có thể ôm cô vào lòng!

Lúc này tâm nguyện đã được bồi thường, hương thơm của thiếu nữ khiến anh có chút không kiềm chế được, anh trầm giọng than thở, đè môi lên cần cổ ngọc ngà của cô.

Mãi cho đến khi đầu nhói lên, Tiêu Tiêu mới chợt hoàn hồn lại, ở trong gương thấy được đang xảy ra chuyện gì. Cô vội xoay người đẩy anh ra, bàn tay nhỏ đè lên chỗ như bị phỏng lửa trên cổ.

Thấy cô hoảng hốt sợ hãi, Tống Hiếu Nhiên mới biết mình càn quấy rồi, anh vội nói xin lỗi ngay, “Xin lỗi.”

“Anh Hiếu Nhiên, anh uống nhiều rồi.” Tiêu Tiêu nói.

“Một ly bia không làm anh say được đâu.” Tống Hiếu Nhiên nhìn cô chăm chú, “Anh chỉ là, kìm lòng không đặt thôi.”

Tiêu Tiêu hoàn toàn không thể hiểu nổi chuyện đột ngột xảy ra thế này, anh Hiếu Nhiên hỏi cô muốn làm bạn gái của anh ấy không? Anh ấy còn hôn cổ của cô nữa? “Em muốn đi về trước.” Cô cần một mình bình tĩnh một chút.

Biết mình thất lễ dọa đến cô, Tống Hiếu Nhiên không dám ép cô nữa, “Anh đưa em về.”

“Không cần đâu, em ngồi tàu điện ngầm.” Tiêu Tiêu nói xong, nghiêng người né qua anh đi ra phòng để quần áo, cô vội vã cầm lấy túi xách, đứng ở bên cửa thay giày, chưa mang xong đã muốn rời khỏi, Tống Hiếu Nhiên kéo cô lại, “Tiểu Tiểu, anh nghiêm túc đó, mặc kệ trước kia thế nào, bây giờ trong lòng anh chỉ muốn đối xử với em thật tốt, mong em suy nghĩ thật kỹ.”

Tiêu Tiêu khó khăn đáp lại một tiếng, Tống Hiếu Nhiên buông lỏng tay, cô liền xoay người chạy mất.

Tiêu Tiêu về đến kí túc xá, Liên Hoan Hoan kêu cô xem phim, cô cũng không trả lời, nằm trên giường trần trọc khó ngủ.

Tại sao năm xưa anh Hiếu Nhiên không chấp nhận lời tỏ tình của cô, sau khi biệt tích mấy năm trời, lại đột nhiên đề nghị hẹn hò với cô? Là trò đùa quái đản, hay là đồng tình? Nhất định không thể vì yêu thích được, so với trước kia, cô của hiện tại lạnh nhạt với anh rất nhiều, ngày xưa anh không thích cô, bây giờ sao lại thích cô được?

Suy nghĩ một hồi, cô lại nghĩ đến Đoạn Mặc Ngôn. Nghĩ lung tung lộn xộn rất lâu, hoàn hồn lại vẫn chỉ là một khoảng trống không, căn bản nhớ không ra vừa rồi nghĩ cái gì.

Rất lâu sau Tiêu Tiêu mới chìm vào giấc ngủ, sau khi ngủ rồi vẫn không ngừng mơ thấy ác mộng, Tống Hiếu Nhiên và Đoạn Mặc Ngôn liên tục xuất hiện trong giấc mơ của cô.

Sáng sớm, cô thức dậy với hai vòng mắt đen thui, sau khi thoa một lớp trang điểm mỏng để che đi, mới uể oải đến Thái Nhất.

Hôm nay công việc rất nhiều, Tiêu Tiêu cũng vui vẻ vì tạm thời tránh khỏi những suy nghĩ phiền não, cô làm xong nhiệm vụ của mình, còn chủ động làm giúp người khác, chính là không muốn để mình rảnh rỗi.

Mười một giờ Đoạn Mặc Ngôn bước vào tòa nhà, chẳng bao lâu đã báo mở cuộc họp, bảo Tiêu Tiêu đi theo vào phòng họp.

Tiêu Tiêu vẫn ngồi cạnh Đoạn Mặc Ngôn như trước, cô nhìn anh một cái, bỗng dừng lại nghĩ đến Tống Hiếu Nhiên, vô thức thở dài một hơi, tức thì cô lắc lắc đầu, cúi đầu mở sổ ghi chép của mình ra.

Bất chợt ngón tay ấm nóng thô lỗ dùng sức lâu một cái bên cổ của cô, cô nhú mày quay đầu qua, chỉ thấy một đôi mắt đen âm u như mực.

“Đây là cái gì?” Đoạn Mặc Ngôn dùng ngón cái một lần nữa lau thật mạnh trên cổ cô.

Chỗ đau nhói lên khiến Tiêu Tiêu chợt nhớ đến nụ hôn của Tống Hiếu Nhiên đêm qua, lẽ nào đã để lại dấu hôn rồi? Mặt cô lập tức đỏ lên, lấy tay che cổ.

Đoạn Mặc Ngôn cứng rắn kéo tay của cô ra, dịu dàng lại vô cùng nguy hiểm hỏi: “Anh hỏi em đây là cái gì?”

KHÔNG GẶP KHÔNG NÊN DUYÊN

Độc Độc
dtv-ebook.com

Chương 37

Sống lưng Tiêu Tiêu chợt lạnh, tức thì buộc mình bình tĩnh lại, thấp giọng nói: “Đây là chuyện riêng của em, không cần anh lo.” Cô vừa nói, vừa muốn hát bàn tay đang kiềm hãm cô ra.

Vậy mà bàn tay to kia không để cho cô nhúc nhích một chút nào, gương mặt anh tuần kia âm trầm đến mức đáng sợ.

Trong số người dự họp có kẻ phát hiện điều khác thường, liếc mắt nhìn sang.

Trong lòng Tiêu Tiêu rét lên, bỗng dưng lo sợ anh sẽ làm ra chuyện gì khác thường trước ánh nhìn chăm chú của mọi người. Cô yên lặng gờ bàn tay khác dùng sức kéo ngón tay của anh, nhưng cô kéo đến đâu đó đầy mồ hôi, bàn tay kia vẫn như gọng kiềm không động đậy chút nào.

Cô chỉ có thể ảo não quay đầu qua chỗ khác không để ý tới anh, hi vọng anh thấy không thú vị nữa thì buông ra vậy.

Chỉ là ánh mắt lạnh lẽo đó vẫn như có gai đâm sau lưng cô, đầu óc của cô rối bời, căn bản không hề biết mọi người đang nói gì.

“Tan họp.”

Giọng nói không lớn không nhỏ đủ để cho mọi người vừa ngồi xuống dự họp nghe rõ ràng từng chữ, mọi người cùng lúc nhìn về phía ông chủ vừa lên tiếng. Chỉ thấy vẻ mặt của anh hết sức không tốt nhìn chằm chằm sau ót của cô gái sinh viên thực tập.

“Tổng giám đốc Đoạn?” Người chủ trì hội nghị cẩn thận kêu một tiếng.

“Tôi nói tan họp.” Giọng nói lạnh băng đó dường như đã đến ranh giới bùng nổ rồi.

Cả đám người nhìn nhau. Tuy bọn họ có nghe nói qua rằng về mặt riêng tư thì ông chủ rất chịu chơi, nhưng một khi làm việc thì chính là một người điên cuồng có thể dùng một giây thì sẽ không để mất hai giây, bọn họ vẫn chưa từng nghe qua anh đột nhiên không màng đến công việc. Chỉ là sắc mặt hiện tại của anh quả thật rất khó coi, trong không khí dường như nổi lên từng cơn gió rét, bọn họ không dám để bị gió bão quét qua, vội vàng thu dọn đồ đạc rời khỏi.

Tiêu Tiêu đứng lên muốn đi cùng với mọi người, tay lại bị người ta khóa lại thật chặt.

“Thầy Ung, xin thầy chờ một chút ạ, em đi cùng với thầy.” Cô có chút bất an, cao giọng nói.

“Em ở lại.” Đoạn Mặc Ngôn ngược mắt lên, giọng nói giống như từ dưới đất bò lên vậy.

Ung Hoa Đình tự biết khôn giữ mình, giả càm giả điếc đi ra ngoài từ cửa sau.

Mắt thấy người sắp đi hết, Tiêu Tiêu nóng lòng dùng sức giằng ra, cổ tay trắng nõn tấy đỏ cả một vòng, vẫn không thể thoát khỏi

anh được.

Đoạn Mặc Ngôn thoáng tăng thêm chút sức, kéo cô qua. Tiêu Tiêu mất trọng tâm, nhanh tay lẹ mắt chống lên lưng ghế dựa, mới có thể tránh khỏi nguy cơ cả người nằm sấp lên người anh, nhưng khoảng cách giữa hai người cũng chỉ trong gang tấc.

“Dấu hôn? Hả?” Đoạn Mặc Ngôn cúi người lên tiếng bên tai cô.

“Buông em ra!”

“Tên.” Bàn tay to tăng thêm sức để trừng phạt, gần như muốn bóp nát xương của cô, “Mẹ nó thằng nào làm hả?” Gã đàn ông cô thích hấn, hấn cũng thích cô mà anh vốn tưởng rằng không hề tồn tại kia ư?

Tiêu Tiêu không nói gì, một lòng chỉ muốn thoát khỏi anh.

“Còn chỗ nào nữa? Vai, ngực, eo, đùi?” Người đàn ông nghiêng rằng nói ra mỗi một chỗ, giọng điệu càng thêm nặng nề, “Hay là toàn thân trên dưới? Tối qua ngủ với đàn ông rồi?”

Tiêu Tiêu không ngờ anh lại liên tưởng như thế, “Không có!” Vừa nói ra miệng cô đã hối hận, thực ra cô nên nói có, hoàn toàn chặt đứt mọi suy nghĩ của anh mới đúng.

“Không có cái gì? Không có bị đàn ông để lại dấu ấn khắp người, hay là không có ngủ với đàn ông?”

Giọng nói hùng hổ dọa người khiến Tiêu Tiêu sinh lòng chống đối, “Anh mặc kệ em..... Á!”

Đoạn Mặc Ngôn thô lỗ kéo cô vào lòng, “Tiểu Tiểu..... Anh chưa từng thấy qua thứ chướng mắt thế này trên người phụ nữ.” Anh một tay siết chặt cô, một tay lại ấn lên vết đỏ gai mắt kia, thô lỗ chà hai cái, lại chỉ có thể khiến nó càng thêm đỏ rực lên, “Khoét nó đi, em có đau không?” Anh chỉ cảm thấy có một cơn tức tàn bạo xưa nay chưa từng có đang đảo lộn trong người, anh không thể chờ mà muốn trút ra hết.

“Anh điên rồi!” Tiêu Tiêu thật sự sợ hãi, giọng điệu của anh nghe qua nghiêm túc như thế. Cô không dám lấy cứng chọi cứng nữa, miễn cưỡng nén hơi lại, “Em có thể giải thích, ưm!”

Đoạn Mặc Ngôn há miệng cắn lên cổ của cô.

Lượng sức như muốn cắn rách da thịt của cô ra khiến Tiêu Tiêu phải hít vào một ngụm khí lạnh, cô ra sức giãy giụa, toàn thân lại bị anh kiềm hãm gắt gao.

Trên cổ đau rát, thậm chí Tiêu Tiêu nghĩ rằng răng của anh đã cắm vào da, nước mắt không chịu khống chế tràn đầy hốc mắt, một tay giằng ra, ấn vào đầu anh dùng sức đẩy ra. Quát lên kèm theo tiếng khóc nức nở: “Anh làm gì thế!”

Đầu Đoạn Mặc Ngôn bị đẩy lệch ra, lạnh lùng ngẩng đầu lên, Tiêu Tiêu chỉ cảm thấy bị một ngọn lửa lạnh lẽo vây lấy, bắt lấy cô khiến cô không thể nhúc nhích.

Người đàn ông bắt lại bàn tay lộn xộn của cô, đôi mắt đen lạnh lẽo nhìn chằm chằm dấu hôn đỏ tươi bị dấu răng cắn đứt, vẫn còn cảm giác chướng mắt, cái đầu đen lùn nửa dựa vào, bờ môi lạnh hé ra, mút mạnh lên chỗ dấu hôn.

Lượng sức gần như muốn cắt đứt cô, hơi thở nóng rực phả trên cổ cô, cùng với động tác mút vào cực kỳ thô bạo, khiến trái tim Tiêu Tiêu cũng run rẩy lên. Cô đã không thể phân biệt được trên cổ mình đau thế nào, dường như cả lực phũ ngủ tạng cũng vì thế mà đau nhói lên. Cùng lúc đó, bàn tay to của người đàn ông lại không kiên nhẫn kéo quần áo của cô, phủ lên nơi mềm mại của cô, cô run giọng nói: “Đoạn Mặc Ngôn, tôi sẽ kiện anh cưỡng hiếp, tôi nhất định sẽ kiện anh cưỡng hiếp.”

Không biết có phải cô uy hiếp có tác dụng rồi không, cái đầu vùi trên cổ cô dừng động tác lại, bàn tay cũng từ từ lui ra.

Người đàn ông ngẩng đầu lên, nhìn về phía cô đang cắn chặt răng, đong đầy nước mắt vờ mạnh mẽ, lại cúi đầu nhìn cần cổ ngọc ngà gần như rướm máu của cô, sự lạnh lẽo dường như tan đi trong nháy mắt, “Anh làm em bị thương rồi.” Giọng nói của anh đã bình thường trở lại, thậm chí nhiều thêm một phần dịu dàng so với bình thường, tức thì anh lại cúi đầu, vươn lưỡi liếm hai cái lên vết thương của cô.

Tiêu Tiêu cuối cùng cũng có thể đẩy anh ra, che cổ, đầu cũng không quay lại đã chạy đi.

***

Lúc chiều tối, Lôi Tiểu Trúc gọi những đồng nghiệp bạn bè tan ca đêm nay cùng đi karaoke, đương nhiên cũng nhắn tin cho Tiêu Tiêu, hỏi cô khi nào xuống.

Sau khi gửi tin nhắn đi, cô ta đứng giữa đại sảnh, ngẩng đầu nhìn lên tầng trên cùng xa xôi không thể chạm đến, trong mắt là sự si mê nóng bỏng.

“Tiểu Trúc.” Viên Kha đứng trước cửa cầu thang thoát hiểm kêu cô ta một tiếng.

Cô ta hoàn hồn lại, mang theo nụ cười chạy sang. “Anh Viên.”

Hai người âm thầm đi vào phía sau cửa, Viên Kha sâu sắc nhìn cô ta một cái, lấy một cái hộp nhỏ thất nơ từ trong túi ra đưa cho cô ta, “Hôm nay là sinh nhật của em phải không, anh có mua một phần quà tặng cho em.”

“Cám ơn, khiến anh tốn tiền rồi.” Hai tay Lôi Tiểu Trúc nhận lấy, tháo dây nơ mở ra xem, là một đôi bông tai đáng yêu.

“Em thích kitty phải không?”

Lôi Tiểu Trúc cười híp cả mắt, “Đúng đó, cám ơn anh, anh Viên, em rất thích.” Nói rồi cô ta tháo đôi bông tai của mình xuống, đeo đôi bông tai mới vào, “Đẹp không anh?”

Viên Kha cười gật đầu, ngay sau đó hỏi: “Em làm việc ở đây vẫn ổn chứ? Làm tiếp tân có uất ức cho em quá không? Hay là anh sắp xếp cho em đến những công ty khác tìm một công việc tốt hơn nhé.”

“Không cần, không cần.” Lôi Tiểu Trúc dùng sức lắc đầu, “Em ở đây tốt lắm, mỗi ngày đều có thể thấy Đoạn thiếu, em đã mãn nguyện lắm rồi.” Nói rồi, giọng nói của cô trầm xuống, lộ ra vẻ cô đơn, “Tuy là trong mắt của anh ấy căn bản không có sự tồn tại của em nữa rồi.”

“Tiểu Trúc.” Viên Kha tiếc thương cho sự si tình của cô ta, vẫn luôn không nhẫn tâm nói ra sự thật với cô ta, nhưng chợt cảm thấy càng kéo dài thì càng tàn nhẫn, anh đành phải dần lòng nói: “Ngài Đoạn đối với cô gái tên Tiêu Tiêu kia rất không bình thường, dường

như đã rung động thật rồi, khoảng thời gian này vẫn luôn theo đuổi cô ấy. Em vẫn nên bỏ cuộc đi thôi.”

Mặt Lôi Tiểu Trúc thoáng chốc trở nên trắng bệch, cô ta dùng sức lắc đầu tựa như từ chối, “Không thể nào đâu.....” Rõ ràng cô ta với Tiêu Tiêu giống y như nhau, cô ta còn đến trước cả cô nữa mà, tại sao Đoạn thiếu lại chọn cô?

“Xin lỗi, Tiểu Trúc, sự thật là như thế.” Viên Kha rất muốn ôm cô ta vào lòng để an ủi, nhưng anh ta biết trong lòng cô ta hiện giờ chỉ có ông chủ, anh ta chỉ có thể dần nỗi khổ sở này xuống đáy lòng.

“Em không tin, trừ khi Đoạn thiếu thật sự kết hôn, nếu không em sẽ không bỏ cuộc đâu.” Lôi Tiểu Trúc trốn tránh cúi đầu, “Anh Viên, cảm ơn món quà của anh, em đi trước đây.”

Viên Kha chỉ có thể nhìn theo bóng lưng rời đi của cô ta.

Lôi Tiểu Trúc thất hồn lạc phách đi đến sảnh lớn, di động trong tay vang lên, vừa lúc Tiêu Tiêu gọi điện đến, “Tiểu Trúc, bây giờ mình không có ở Thái Nhất, cậu cho mình địa chỉ đi, mình trực tiếp đi qua đó.”

Lôi Tiểu Trúc sửng sốt, “Bây giờ cậu ở đâu?”

“Mình đang ở kí túc xá.”

“Hôm nay cậu không đi làm à?”

“À, ừ, ở trường có chút chuyện.”

Lôi Tiểu Trúc nghe thế, cũng không để tâm, dù sao chỉ cần cô đến là được rồi, thế là mở miệng nói tên và địa chỉ của quán

karaoke.

Sở dĩ cô ta tiếp cận Tiêu Tiêu, chỉ là vì muốn xem thử cô gái bây giờ Đoạn thiếu yêu chiều rốt cuộc có chỗ nào hơn người, đồng thời cũng hi vọng cô có thể bắc cầu nối dây để Đoạn thiếu chú ý đến mình lần nữa, nhưng sau khi nghe Viên Kha nói, bây giờ cô ta chỉ muốn hiểu rõ cô một cách triệt để, học hỏi sự quyến rũ của cô, một lần nữa giành lại sự ưu ái của Đoạn thiếu.

Một tiếng đồng hồ sau, Tiêu Tiêu mặc áo sơ mi trắng phối với quần ngắn màu đen, gặp Lôi Tiểu Trúc ở trước cửa một quán karaoke, cô và bạn bè của Lôi Tiểu Trúc gặp nhau liền chào hỏi, cùng nhau vào trong quán karaoke. Thực ra trong số bạn bè phần lớn đều là nhân viên cơ sở làm ở Thái Nhất, bọn họ đều nghe qua tiếng tăm của Tiêu Tiêu. Bởi vì chuyện ông chủ kiêu ngạo lạnh lùng của bọn họ đặc biệt đi xuống xin lỗi với cô đã truyền khắp tòa nhà Thái Nhất rồi, hơn nữa từ lúc cô vào thực tập vẫn luôn đi theo bên cạnh ông chủ đã không phải tin mới nữa, nên mọi người đều tỏ ra vô cùng nhiệt tình thân thiết, ngược lại bỏ nhân vật chính của bữa tiệc vắng vẻ một bên.

Nỗi ghen tức không thể kiềm nén được sinh ra trong lòng Lôi Tiểu Trúc. Được coi trọng đối đãi thế này vốn thuộc về cô ta.

Cho dù Tiêu Tiêu muốn khiến mình bận rộn, nhưng chút năng lực quan sát thì vẫn còn, cô lấy quà ra tặng cho Lôi Tiểu Trúc, gắng sức dời chủ đề lên người cô ta, mọi người thế mới nhớ ra ai là nhân vật chính, cũng rối rít tặng quà. Hơn nữa cũng trông thấy đôi bông tai vàng trên tai cô ta, hâm mộ hỏi do thiếu gia nhà nào tặng. Lôi Tiểu Trúc lúc này mới vui vẻ trở lại.

Đêm nay Lôi Tiểu Trúc uống rất nhiều rượu, có bạn bè chuốc cho cô ta, cũng do cô ta tự lấy uống, cô ta còn ra sức khuyên Tiêu Tiêu uống rượu, Tiêu Tiêu cũng muốn buông thả mình một lần, cũng không từ chối nhiều, nhưng đại khái chỉ uống khoảng hai chai, đầu óc của cô đã choáng váng, người khác mời rượu thì không dám uống nữa.

Hơn chín giờ, có người đưa bánh kem đến, Lôi Tiểu Trúc vốn đang vui vẻ ước nguyện, ai ngờ ước ước một lúc, đột nhiên òa khóc lên.

Mọi người thoáng chốc hoảng hồn, trái hỏi phải khuyên, nhưng Lôi Tiểu Trúc chỉ ra sức khóc, chẳng nói gì cả. Vẫn là một người bạn thân biết tình huống, “Tiểu Trúc bị một tên cậu ấm chơi đùa, lúc người đàn ông kia đối xử tốt với cô ấy, đã cùng cô ấy trải qua một đêm sinh nhật vô cùng lãng mạn, nhưng chơi chán rồi thì hắn ta bỏ rơi Tiểu Trúc, nhưng cô ấy vẫn khẳng khẳng một lực trao cả trái tim cho hắn, thành ra bây giờ cứ tức cảnh sinh tình, hồn bay phách lạc.”

Mọi người nghe vậy, đều tức giận bất bình mắng mỏ gã cậu ấm không biết tên kia một phen, nhưng như vậy cũng không thể dừng lại tiếng khóc của Tiểu Trúc, sau khi mọi người ăn bánh kem, buổi tụ hội cứ thế buồn bực mà giải tán.

Tiêu Tiêu cùng đường với Lôi Tiểu Trúc, chịu trách nhiệm đưa cô ta về. Bởi vì quán karaoke nằm trên tuyến đường trạm thứ hai, nên tàu điện ngầm vẫn còn rất nhiều chỗ trống, hai cô gái tìm một chỗ ngồi xuống, vai kề vai tựa vào nhau.

Nước mắt của Lôi Tiểu Trúc vẫn chưa ngưng hoàn toàn, cô ta lấy khăn giấy đè mũi lại, mắt đỏ hoe nói: “Cậu nhất định đang cười mình

sao lại nghỉ quẩn như vậy, bị đùa bỡn còn nhớ mãi không quên người đàn ông đó.”

Tiêu Tiêu chậm rãi lắc đầu, hơi thất thần nhìn đường sáng chớp lóe bên ngoài cửa sổ.

“Nhưng mình thích anh ấy, không, mình yêu anh ấy, mình có thể biết rõ ràng mình yêu anh ấy từ tận đáy lòng, mỗi một tế bào đều yêu anh ấy. Nhưng tại sao anh ấy lại bỏ rơi mình? Tại sao anh ấy không yêu mình chứ?” Lôi Tiểu Trúc đau khổ nói.

“Trên thế giới này, những chuyện cầu mà không được quá nhiều.....”

“Mình không muốn bỏ cuộc, mình không muốn cam chịu, mình muốn để anh ấy biết được, trên đời này tuyệt đối không có ai yêu anh ấy hơn mình.”

“Con người tại sao phải ngốc nghếch thế chứ? Cậu đơn phương tình nguyện, trái tim chỉ có thể như khúc gỗ bị hấn ta cửa tới cửa lui từng dao từng dao, khúc gỗ không biết đau, nhưng trái tim thì sao?” Tiêu Tiêu thì thào nói.

“Vậy mình cũng không sợ, mình chỉ sợ anh ấy không nhìn thấy mình thôi. Cho dù anh ấy tổn thương mình, rồi cũng sẽ có một ngày anh ấy sẽ đáp lại tình yêu của mình.”

Nước mắt của Tiêu Tiêu không hề báo trước mà rơi xuống.

Lôi Tiểu Trúc vụng về quay đầu sang, “Cậu khóc cái gì?”

Tiêu Tiêu nhếch nhác lau nước mắt, giọng khàn khàn nói: “Mình chỉ là rất hâm mộ thôi.”

“Rất hâm mộ?”

“Phải, mình rất hâm mộ tình cảm của cậu, ... bất chấp tất cả không chùn bước như thế.”

Lôi Tiểu Trúc đến trạm, Tiêu Tiêu muốn đưa cô ta về nhà, bị Lôi Tiểu Trúc ngăn cản mãnh liệt. Qua thêm hai trạm, cô về đến trường, một mình cô đơn đi trên con đường về kí túc xá.

Liên Hoan Hoan cúp điện thoại gọi đến, hỏi cô sao còn chưa về, Tiêu Tiêu đáp: “Lập tức đến dưới lầu ngay đây.”

Cô cúp điện thoại, trông thấy một cái lon coca rỗng, cô cúi đầu vừa đi vừa đá về phía trước, lúc sắp đến lầu kí túc xá, cô đá mạnh một cái, lại thiếu chính xác đá trật mắt, lon coca bay về hướng ngược lại, văng trúng cọc bảo vệ, xoay hai vòng, dừng lại dưới đế một đôi giày thể thao màu đen.

Tiêu Tiêu ngẩng đầu lên, đầu tiên nhìn thấy một ánh lửa lúc sáng lúc tối, sau đó mới nhìn thấy người đàn ông ngồi trên lan can tựa như hòa cùng một thể với bóng đêm.

Anh ta mặc một bộ đồ thoải mái màu đen, đôi chân dài dạng ra ngồi trên lan can hút thuốc, thoạt nhìn chính là một anh sinh viên đại học đang chờ bạn gái.

KHÔNG GẶP KHÔNG NÊN DUYÊN

Độc Độc
dtv-ebook.com

Chương 38

Nếu như là cô gái khác nhìn thấy một anh chàng đẹp trai thế này có lẽ sẽ dừng chân, nhưng Tiêu Tiêu thấy rõ người đến, đầu óc vẫn còn chút choáng váng bỗng tỉnh táo hẳn, sau cổ đau nhói lên, cô xoay người đi về phía kí túc xá.

“Tiểu Tiểu.” Người đàn ông áo đen, cũng chính là Đoạn Mặc Ngôn, vút điều thuốc đi, nhảy xuống lan can đi lên trước hai bước ngăn cô lại.

Tiêu Tiêu lùi lại một bước, cảnh giác giữ khoảng cách với anh, “Làm ơn tránh ra.”

Đoạn Mặc Ngôn không nhúc nhích chút nào, gương mặt tuấn tú ngược sáng lộ ra vẻ dịu dàng, “Đi đâu chơi mà giờ mới về thế?” Anh ngửi ngửi, “Uống rượu à?”

“Không mượn anh xen vào.”

Biết cô nhất định sẽ không cho anh sắc mặt tốt đẹp gì, Đoạn Mặc Ngôn giơ hai tay lên, “Anh không có ý gì khác, chỉ muốn xem thử vết thương trên cổ em thôi.”

“Tôi không muốn cho anh xem.”

“Haiz.” Đoạn Mặc Ngôn bất đắc dĩ, bước lên phía trước muốn bắt lấy cô, cô đề phòng lui về sau, nhưng vẫn bị cánh tay dài kia nắm lại.

“Anh làm gì vậy!” Cô thấp giọng quát lên.

Đoạn Mặc Ngôn cầm tay cô liền tát về phía mặt của anh, không hề vì đó là mặt mình mà nương sức.

“Anh...” Tiêu Tiêu kinh hãi. Lòng bàn tay vẫn còn cảm giác đau rát vừa đánh người xong.

“Bớt giận chưa? Nếu còn chưa hết giận, thì em tát anh thêm một cái đi.” Đoạn Mặc Ngôn tự tát mình một cái, sắc mặt vẫn hoàn toàn không đổi, vờ như lại để cô đánh anh thêm lần nữa.

Tiêu Tiêu nắm tay lại, cắn môi trừng anh.

“Hay là em cũng cắn anh một cái?” Đoạn Mặc Ngôn lại khom lưng đưa cằm cổ đến trước mặt cô.

Thiếu chút nữa Tiêu Tiêu đã muốn cắn rồi, nhưng dù sao cô cũng không phải người ngang ngược, lại lui về sau một bước, “Nếu như cả thế giới đều thích cắn người ta giống như anh thế này, thì sớm đã không phải là là chế độ của loài người nữa rồi.”

Biết mĩa mai người khác rồi, trông dáng vẻ này thật sự là giận lắm đây.

Đoạn Mặc Ngôn đứng thẳng người, kéo bàn tay nhỏ vẫn chưa hề buông ra đến bên môi hôn một cái, chăm chú nhìn cô nghiêm mặt nói: “Anh chỉ là mất khống chế. Làm em bị thương, anh rất xin lỗi.”

Tiêu Tiêu dùng sức rút tay của cô ra, Đoạn Mặc Ngôn cũng không mạnh mẽ ngăn lại.

“Anh ghen rồi, Tiểu Tiểu, em không biết cảm giác của anh lúc đó đâu, mẹ nó chứ giống như bị đâm một dao vậy.” Anh nhìn cô chăm chăm nói, “Nếu như gã đàn ông đó đứng trước mặt anh, anh nhất định sẽ giết hắn ta.”

Sắc mặt của Tiêu Tiêu sững lại, anh lại còn nói đến nghiêm túc như vậy, sau cổ vẫn đau nhói như trước nói cho cô biết e rằng anh không phải đang nói dối, anh đang nghiêm túc!

Có trời biết bây giờ cô sợ nhất chính là nghe anh nói như thế.

Cô thà bị anh nói là đâm dăng hoặc là cái gì đó khác, chỉ duy nhất không dám nghe anh thừa nhận là vì ghen tị. Ghen tị có nghĩa là anh có cảm tình với cô, vì mãnh liệt quá nên mới mất khống chế. Đây là lí do duy nhất mà cô sẽ tha thứ cho anh, vì còn có người dành cho cô tình cảm mãnh liệt đến vậy... Cô có phải có bệnh rồi không?

Tiêu Tiêu kinh hãi trong lòng, miệng vẫn nói: “Tôi đâu phải bạn gái của anh, tôi thích ai là quyền tự do của tôi.”

Lúc này Đoạn Mặc Ngôn lại ga lăng như một quý tộc Anh vậy, anh gạt đầu, “Anh biết, em yên tâm, anh sẽ không làm em bị thương nữa đâu. Anh sẽ cạnh tranh công bằng với hắn ta, chủ yếu là xem sự lựa chọn của em thôi.”

“Anh...” Lúc thì giống con sư tử cuồng bạo, lúc thì lại giống con mèo ôn hòa, Tiêu Tiêu cũng không biết phải lấy thái độ gì để đối mặt với anh nữa.

“Anh chỉ hỏi em một câu, em phải thành thật trả lời anh.” Đoạn Mặc Ngôn nhìn cô chăm chú, “Tối qua em có ngủ với người đàn ông đó không?”

Nói lên giường rồi, nói ra đi. Nói rồi thì có lẽ anh sẽ không theo đuổi cô nữa. Lí trí của Tiêu Tiêu kêu gào, nhưng sự dè dặt của con gái và nỗi cảm xúc không tên khiến cô không thể nói ra câu đó, cô mím môi, cuối cùng lắc đầu một cái.

“Vậy thì tốt, nghĩa là anh vẫn có hi vọng.” Đoạn Mặc Ngôn tựa như thở phào nhẹ nhõm, lấy một chai thuốc mỡ từ túi quần ra, “Anh có mua thuốc rồi, anh thoa lên vết thương cho em nhé.”

“Không cần đâu.”

“Anh nhớ hình như có máu đó, vẫn nên thoa chút thuốc vào, được không?” Đêm nay Đoạn Mặc Ngôn hoàn toàn thay đổi vẻ ngang ngạnh thường ngày, nói ba câu thì hết hai câu dùng giọng điệu thương lượng.

“Tôi tự biết thoa thuốc.”

“Ở sau cổ của em đó, em trở tay cũng khó với tới được, hướng chi là thoa thuốc?” Đoạn Mặc Ngôn nhìn sau cổ cô, “Vết thương này em cũng đâu thể để bạn cùng phòng thoa giúp em chứ, cô ấy hỏi tới thì em trả lời thế nào? Anh bảo đảm chỉ giúp em thoa thuốc thôi, không làm gì hết.”

Trong lòng Tiêu Tiêu nghĩ, cô chắc chắn là say rồi, nên mới đồng ý với anh.

Hai người ngồi vào xe, Đoạn Mặc Ngôn mở đèn ở ghế sau, dưới ánh đèn mờ nhạt, Tiêu Tiêu xoay lưng lại với anh, chậm rãi cúi đầu

hạ cổ thấp xuống một chút.

Dấu răng đỏ tươi cùng với vết hôn bị cắn đứt trên làn da cổ trắng nõn, nhìn vào càng thêm giật mình, ánh mắt Đoạn Mặc Ngôn chột lóe lên, kéo cổ áo của cô xuống, ngón trỏ vuốt nhẹ ngoài rìa vết thương của cô, tỉ mỉ xoa xoa chỗ xương cổ, khẽ than một tiếng, giọng hơi khàn hỏi: “Đau không?”

Tiêu Tiêu không nói gì, yên lặng gật đầu.

“Xin lỗi, anh thô lỗ quá.” Ngón tay thon dài vẫn xoa nhẹ như trước, anh cúi đầu, bờ môi lạnh nhẹ nhàng ngậm lấy dấu răng.

Cả người Tiêu Tiêu run lên, phản xạ có điều kiện nghiêng người né ra, “Anh đừng đụng tôi, nếu như không phải giúp tôi thoa thuốc, thì tôi đi đây.”

“Làm ngay đây.” Đoạn Mặc Ngôn một tay níu cô lại, “Chẳng phải chỉ khử độc trước thôi sao?”

Tiêu Tiêu giơ tay kéo cửa xe, trước đó lại nghe một tiếng “cạch”, cửa xe khóa mất rồi.

“Được rồi được rồi, anh không nói gì nữa hết, em xem, anh mở nắp chai thuốc rồi này.” Đoạn Mặc Ngôn không ngờ mình cũng có một ngày như thế.

Tiêu Tiêu quay đầu nhìn một cái, mới xoay người lại dựa vào lưng ghế không nhúc nhích nữa.

Đoạn Mặc Ngôn thấy cử chỉ của cô, nhướn mày, sau đó lắc đầu, bóp ra một ít thuốc lên ngón tay, nghiêng người lên trước kéo cổ áo

sơ mi của cô ra, híp mắt không nghiêng không lệch ấn lên vết thương của cô.

Tiêu Tiêu hít vào một ngụm khí lạnh.

“Đau?” Đoạn Mặc Ngôn lấy ngón trở ra.

“Anh nói đi?” Tiêu Tiêu bị anh ấn vào, môi cũng đang khẽ run rẩy.

Đoạn Mặc Ngôn nghiêng đầu trông thấy vẻ mặt chau mày khó chịu của cô, dưới đáy mắt lóe lên ánh lửa không rõ ràng, thoáng qua rồi biến mất. Tức thì lại có một nỗi đau xót nhỏ nhoi tràn ra từ trong tim, chảy vào trung khu thần kinh của anh.

“... Anh nhẹ một chút nhé.” Anh ho khan một tiếng, chột khó xử nhúu mày. Vừa nãy anh đã nhẹ lắm rồi, cô còn kêu đau, không dùng sức có thể thoa đều thuốc sao? Anh lập tức nín thở, cúi đầu nhìn chăm chú vào vết thương của cô, ngón trở tựa như đang làm chuyện gì đó cực kì quan trọng, chậm rãi không chịu xuống tay.

Tiêu Tiêu ngược mắt, từ ảnh phản chiếu trên cửa sổ xe trông thấy cảnh tượng này.

Hơi thở ấm nóng phả trên cổ cô, vết thương nóng rát rốt cuộc được thuốc mỡ mát lạnh thoa vào như cơn gió nhẹ lướt qua. Tiêu Tiêu nhìn chăm chăm vẻ mặt tập trung của Đoạn Mặc Ngôn, hàng mi như cánh quạt chớp hai cái, từ từ nhắm mắt lại.

Không xong rồi.

Không biết đã qua bao lâu, Tiêu Tiêu không biết ngủ từ lúc nào được Đoạn Mặc Ngôn khẽ khàng kêu dậy, “Tiểu Tiểu, tỉnh nào, anh thoa thuốc cho em xong rồi.”

Tiêu Tiêu chợt tỉnh giấc, theo bản năng muốn sờ vào vết thương của mình, được Đoạn Mặc Ngôn nhanh tay lẹ mắt bắt lại, “Đừng đụng, vừa mới thoa thuốc xong.”

Tiêu Tiêu thế mới hoàn hồn lại, ánh mắt từ mơ màng trở nên tỉnh táo hẳn. Cô có chút ảo não, sao mình lại ngủ trong này chứ.

“Uống bao nhiêu rượu mà say vậy rồi?” Đoạn Mặc Ngôn cũng chẳng lấy làm lạ.

Mặt Tiêu Tiêu hơi đỏ lên, vươn tay mở cửa , lại phát hiện cửa xe vẫn đang khóa lại.

Đoạn Mặc Ngôn mở khóa xe, hơn nữa còn nghiêng người vươn tay mở cửa xe giúp cô, còn nói: “Lúc em tắm nhớ chú ý một chút, tạm thời đừng đụng vào vết thương.”

Hơi thở của đàn ông lập tức vây lấy người cô, cô mất tự nhiên nói tiếng cảm ơn, nhẹ nhàng nhảy xuống xe, nói tạm biệt rồi đi mất.

Đoạn Mặc Ngôn bắt cô lại, cô kinh ngạc nhìn anh.

“Tiểu Tiểu, anh rất xin lỗi, hi vọng em có thể tha thứ cho anh.” Đoạn Mặc Ngôn nói xin lỗi lần thứ ba.

Tiêu Tiêu nhìn anh hồi lâu, hất tay anh ra, “Lần sau đừng thế nữa!” Nói xong thì chạy đi.

Đoạn Mặc Ngôn bước xuống từ ghế sau, dựa vào cửa xe nhìn bóng lưng cô chạy đi, khóe môi cong lên.

Anh cúi đầu mở di động ra, chăm chú nhìn vào tấm hình cô ngủ say vừa chụp được, để lên môi hôn một cái.

Tiêu Tiêu chạy về phòng kí túc xá, tức thì khóa cửa lại.

“Về rồi à?” Liên Hoan Hoan từ trên giường thò đầu ra, “Cái lập tức của cậu cũng lập tức ghê đấy, qua một tiếng đồng hồ luôn rồi.”

“À, ừ, có chút chuyện.”

“Hôm nay cậu đi ăn cơm với ai thế?”

“Ở công ty có quen một người bạn, hôm nay cô ấy sinh nhật.”
Tiêu Tiêu vừa để túi xách xuống, vừa trả lời.

“Tối qua cũng đi ăn với cô ấy à?”

“Không, tối qua là một người anh...” đột nhiên nhắc tới Tống Hiểu Nhiên, khiến đầu của Tiêu Tiêu càng nhức hơn.

“À, chính là ông anh làm bác sĩ tâm lý của cậu đó hả?”

“Ừ.”

Tiêu Tiêu hớp từng ngụm nước lớn, từ trong tủ lấy ra bộ đồ để thay, đi vào phòng tắm.

Cô mở vòi nước hắt lên mặt, soi gương cởi nút áo sơ mi ra, khẽ xoay đầu, khó khăn nhìn xem dấu răng, chột mắt trừng lớn lên, cô đưa đầu đến gần gương, nhìn tỉ mỉ, mới phát hiện trên dấu răng thế mà lại có thêm một dấu hôn.

“Khốn kiếp...” Cô đỏ mặt, nghiêng răng nghiêng lợi mắng một câu.

Không hay rồi.

Tắm rửa xong, Tiêu Tiêu ngồi xuống bàn học, một tay lau tóc, một tay lấy một cuốn sổ ghi chép từ kệ sách xuống, xé ra một tờ giấy trắng, cầm bút viết xuống hai cái tên.

Tống Hiếu Nhiên.

Đoạn Mặc Ngôn.

KHÔNG GẶP KHÔNG NÊN DUYÊN

Độc Độc
dtv-ebook.com

Chương 39

“She walks in beauty, like the night

Sand starry skies;

And all that’s best of dark and bright

And her eyes.....”

Sáng sớm, những chú chim ríu ra ríu rít ngoài cửa sổ, ánh mặt trời êm dịu rọi xuyên qua khung cửa sổ, những hạt bụi li ti trong ánh nắng cũng hiện ra vẻ đẹp của riêng mình. Liên Hoan Hoan vẫn còn buồn ngủ thò đầu ra, chỉ thấy cô út đang chải đầu, thích chí ngâm thơ theo nền nhạc piano du dương.

Tiêu Tiêu thấy cô ấy đã dậy, ngón trỏ chỉ chỉ lên cổ tay ý nói đã đến giờ rồi, miệng tiếp tục ngâm nga bài thơ êm tai, soi gương lộ ra lúm đồng tiền nhỏ.

Liên Hoan Hoan ngả đầu xuống giường, nghe cô ngâm xong bài thơ, mới lười biếng nói: “Tiểu Lục Tử, hôm nay tâm trạng của cậu không tệ nha.”

“Phải đó.” Ngâm thơ xong lại ngâm nga ca hát, Tiêu Tiêu cài nút cuối cùng trên cổ áo của chiếc áo không tay, nhìn gương soi trái soi

phải, nhìn mái tóc khó có khi được xõa xuống, “Cậu cũng mau dậy đi, con sâu lười, mặt trời sắp rọi đến mông rồi đó.”

“Người ta không muốn dậy.....” Liên Hoan Hoan rầm rì hai tiếng.

“Đừng lười biếng nữa, chút nữa là trễ đó.” Tiêu Tiêu xách túi lên, nhìn lại trên bàn kiểm tra xem có bỏ sót thứ gì không, “Mình đi đây, đừng ngủ nữa!”

Liên Hoan Hoan nửa sống nửa chết đáp lại cô một tiếng, đợi Tiêu Tiêu ra khỏi cửa, cô ta nhìn chăm chú vào cánh cửa gỗ màu vàng nhạt đang treo tấm lịch một hồi lâu, tự lẩm bẩm. “Cậu hạnh phúc thật đấy, Tiểu Tiểu.....”

Tiêu Tiêu nhảy xuống bậc thang của kí túc xá, ngâm nga câu hát, gọi điện cho một trong hai cô bạn thân – Đồng Dĩ Dịch, mở đầu liền nói: “Nhất Nhất*, mình ngốc quá!” (Biệt danh thân mật, chữ “dịch” và chữ “nhất” đồng âm.)

Đối phương yên lặng một lúc, “..... Bây giờ mới phát hiện có muộn quá không chừng.”

Tiêu Tiêu cười hì hì, nhìn lên bầu trời khó có được một khoảng trong xanh, “Cậu có biết tối hôm kia anh Hiếu Nhiên đề nghị hẹn hò với mình không?”

Đồng Dĩ Dịch không có hứng thú với đàn ông, nên những vấn đề này cô chủ yếu đều làm phiền Tô Vi, nhưng cái gì nên biết thì Đồng Dĩ Dịch đều biết hết. Lúc này Tô Vi chắc chắn còn chưa dậy, Tiêu Tiêu không dám đánh thức cô ấy, nếu không thì thật sự là tội ác khó tha rồi.

“Hả? Gã đàn ông đề tiện đó à?”

“Đừng chỉ vì người ta không thích mình mà nói anh ấy thế chứ.”

Đôi phương hừ lạnh, “Vậy cậu muốn thế nào? Anh ta đột nhiên nói thích cậu, có phải cậu động tâm ngay rồi không? Muốn vùi vào lòng mỗi tình đầu của cậu? Hay là muốn chọn anh cậu ảm đẹp trai?”

“Vậy mới nói, mình ngốc chính là ngốc ở chỗ này đó.” Tiêu Tiêu lắc đầu nói, “Hai ngày nay xảy ra rất nhiều chuyện, mình cảm thấy đầu cũng muốn nổ tung luôn, tối qua còn liệt kê tên hai người đó ra, muốn làm rõ suy nghĩ trong nội tâm mình. Nhưng viết tới viết lui đầu óc vẫn rối rùi, sau đó mình đột nhiên giác ngộ hẳn ra, vỗ đùi một cái, ôi mẹ ời, mình ngốc thiệt.”

“.....” Đồng Dĩ Dịch không biết xen vào từ đâu.

“Mình chợt nghĩ, chuyện này đáng ra là chuyện bọn họ phải bận tâm chứ, sao mình lại ở đây rối rắm nửa ngày trời? Muốn theo đuổi mình thì theo đuổi đi, ai có thể khiến mình gật đầu thì là bản lĩnh của người đó, mình cần gì phải ngồi phân chia này nọ trong hai ngày nay chứ.”

Đồng Dĩ Dịch nghe hiểu, hơn nữa còn rất tán thưởng đối với kiểu giác ngộ này của cô, “Ừ”, thế mới là cô gái tốt của mình. Đàn ông có là gì đâu, chúng ta phải đưa bọn họ trong lòng bàn tay.”

“Đúng rồi, mình đồng ý cho bọn họ theo đuổi đã nể mặt bọn họ lắm rồi.” Tiêu Tiêu bị da mặt dày của mình chọc cười, le lưỡi một cái.

“Đúng vậy, thực sự không được nữa, thì làm hai người cùng một lúc cũng được, làm xong người này tới người kia, nếu không thì NP gì đó cũng được.”

Khẩu bị này cũng nặng quá rồi đấy..... Cảnh tượng tốt đẹp quá, cô có chút không dám tưởng tượng.

“Chỉ là lúc NP cậu phải cẩn thận một chút, đừng để bọn họ chơi với nhau luôn nhé.”

“Phụt ha ha ha ha—”

Hôm nay Tiêu Tiêu thấy Đoạn Mặc Ngôn ở công ty, vẫn vui vẻ không thôi vì cảnh tượng H trong đầu. Không bằng giới thiệu anh cho anh Hiếu Nhiên biết cho rồi, có lẽ bọn họ mới là tình yêu thực sự.

Đoạn Mặc Ngôn dĩ nhiên không biết ý nghĩ vừa gay vừa hủ của cô, chỉ cảm thấy cô bé này hôm nay khá vui vẻ, trông có vẻ như thật sự ném chuyện anh cắn cô ra sau đầu rồi.

Giữa trưa anh thoa thuốc cho cô một lần nữa, đồng thời bảo cô chuẩn bị một chút, đi theo anh đến trụ sở.

Cô thế mà không hề nhăn nhó, nhận lời ngay. Ngược lại Đoạn Mặc Ngôn nhú mày, cảm thấy có chút không bình thường. Lúc này Viên Kha đi vào, hình như có chuyện muốn báo cáo, Tiêu Tiêu tự động đi ra ngoài.

Cô không hề biết, chuyện Viên Kha báo cáo chính là chuyện riêng của cô.

“Người bạn mà hôm kia Tiêu Tiêu gặp, là hàng xóm thanh mai trúc mã của cô ấy, là một bác sĩ tâm lý, tên là Tống Hiếu Nhiên.”

“Cái gì?” Động tác cầm khăn ướt lau tay của Đoạn Mặc Ngôn bỗng dừng lại, neho mắt lại nhìn sang anh ta, “Tên là gì?”

“Tổng Hiếu Nhiên, Tổng trong triều Tổng, Hiếu trong hiếu thảo, Nhiên trong tự nhiên.” Viên Kha thấy vẻ mặt của ông chủ khác thường, không dám chậm trễ, giải thích cặn kẽ.

Viên Kha không biết Tổng Hiếu Nhiên, mỗi lần Đoạn Mặc Ngôn đi gặp anh ta, xưa nay đều đi một mình, bên Tổng Hiếu Nhiên cũng sẽ tách những người khác ra. Nói cách khác, chuyện Đoạn Mặc Ngôn có bệnh tâm lý, chỉ có hai người, bản thân anh và bác sĩ tâm lý biết mà thôi.

“Đưa đây.” Đoạn Mặc Ngôn ném khăn ướt đi, vươn tay lấy phần tư liệu trong tay Viên Kha. Anh dựa vào phần lưng ghế êm ái, nhìn vào liền thấy tám ảnh chân dung của Tổng Hiếu Nhiên.

Anh mặt không cảm xúc lật tư liệu xem, đây chính là người mà Tiêu Tiêu nói rằng “cô ấy cũng thích hấn, hấn cũng thích cô ấy”? Có lẽ còn là mối tình đầu của cô ấy nữa?

Dấu hôn đó là do Tổng Hiếu Nhiên làm ra? Anh ta không biết quan hệ của anh với Tiêu Tiêu? Hay là cố ý để Tiêu Tiêu tiếp cận anh?

Đoạn Mặc Ngôn bảo Viên Kha ra ngoài, xoay chiếc ghế da lớn sang hướng đối diện với phong cảnh bên ngoài, một tay chống đầu, một tay cầm cặp tư liệu gõ cạch cạch vào cạnh ghế.

Sao cố tình lại là Tổng Hiếu Nhiên chứ? Trái đất nhỏ đến mức con mẹ nó ba người cũng chia ra không được à?

Đại khái qua khoảng hơn mười phút, Tiêu Tiêu gõ cửa, nói xe đã chuẩn bị xong hết rồi, lúc nào cũng có thể xuất phát.

Đoạn Mặc Ngôn đáp lại một tiếng, ném phần tư liệu vào ngăn kéo, đốt một điếu thuốc, cúi đầu cầm di động và chìa khóa trên bàn lên, chợt một con ếch giấy nhảy đến trước mặt anh.

Anh nhướn mày ngẩng đầu lên, thấy Tiêu Tiêu cười híp mắt hai tay để sau lưng nhìn anh, “Tặng anh đó.”

“Tặng anh?” Đoạn Mặc Ngôn đờ cái mông con ếch lại, làm nó nhảy thêm một lần nữa.

“Phải, coi như là quà cảm ơn anh khoảng thời gian này đã hướng dẫn em.”

Đoạn Mặc Ngôn như cười như không nhìn cô một cái, “Được thôi, anh nhận, cảm ơn.”

Vẻ mặt bình tĩnh của anh khiến Tiêu Tiêu ngạc nhiên, “Chỉ thế thôi?” Cô còn tưởng đâu anh ít nhất cũng sẽ nói một câu ghét bỏ, ngay cả câu “quà nhẹ tình nghĩa nặng” cô cũng đã chuẩn bị sẵn rồi.

“Đây chẳng phải ý là quà nhẹ tình nghĩa nặng sao, thế nên anh chấp nhận tình nghĩa của em.” Đoạn Mặc Ngôn nhả một ngụm khói ra, nhìn cô chăm chú, nói như lẽ đương nhiên.

Sao câu nói này nói ra từ miệng của anh, dường như ý nghĩa đã bị thay đổi vậy?

Đoạn Mặc Ngôn đặt con ếch giấy bên cạnh máy tính, “Em tặng anh một con ếch giấy, thì anh tặng em một chiếc máy bay giấy vậy.”

Tiêu Tiêu ngây thơ nghĩ rằng máy bay giấy mà Đoạn Mặc Ngôn nói sẽ rất khác người, nhưng dù sao ít nhất cũng là máy bay làm

bằng giấy, ai biết khi cô theo anh đến trụ sở, trông thấy cái gọi là máy bay giấy thì coi như đã được mở rộng tầm mắt.

“Đây là máy không người lái OVE, vận dụng tạo hình của máy bay giấy, hình dáng và cơ cấu động lực không khí đều được làm từ giấy, dùng sợi cacbon làm giá đỡ, phối hợp với camera điện tử ở phía trước, góc quay xoay tròn 360 độ, hai tên lửa thúc đẩy ở phía sau, có thể giống như máy bay giấy nhờ vào sự thúc đẩy mà bay lên. Đây là kính VR.” (Kính VR: Kính thực tế ảo.)

Tiêu Tiêu cầm một cái máy không người lái tinh xảo, gọn nhẹ, xen kẽ hai màu trắng đen, kim lòng không được phát ra tiếng khen ngợi, qua một lúc mới nhớ ra phải phiên dịch câu nói của kỹ sư cho Đoạn Mặc Ngôn nghe.

“Em đeo lên thử xem.”

“Em không biết đâu, em sợ làm rớt máy bay.”

“Đừng lo, còn nhiều mà. Anh dạy em.”

Kỹ sư đứng một bên âm thầm phỉ nhổ, tổng giám đốc Đoạn ngài tán gái, nói dối cũng không cần bản nháp nữa, cái này rõ ràng là hàng mẫu có được không hả?

Tiêu Tiêu nghe Đoạn Mặc Ngôn nói, yên tâm đeo kính vào, cảm giác như đeo một cái kính cực nặng vào vậy, cảnh tượng trước mắt không khác nhiều so với lúc nhìn bằng mắt trần. Đoạn Mặc Ngôn bảo kỹ sư đẩy OVE ra, mình thì nắm lấy tay cô đưa máy bay lên.

“Woa—” Xuyên qua kính thực tế ảo, Tiêu Tiêu trông thấy thế giới bầu trời, “Lợi hại quá.”

Đoạn Mặc Ngôn dứt khoát ôm cô từ phía sau, nắm tay cô điều khiển máy bay, Tiêu Tiêu đắm chìm trong sự mới lạ, không hề chú ý đến động tác của anh.

Tốc độ của máy bay rất nhanh, Tiêu Tiêu cười kêu to say máy bay rồi, say máy bay rồi, Đoạn Mặc Ngôn không nhìn máy bay chỉ lo nhìn cô. Bỗng nghe cô kinh hãi “á” một tiếng, cả người chột đứng vào lồng ngực của anh, anh mới giữ vững cô lại ngẩng đầu lên.

Thì ra là một con chim sẻ bay đến thiếu chút nữa đứng vào máy bay.

“Đừng sợ, chỉ là một con chim mà thôi.” Đoạn Mặc Ngôn nói bên tai cô.

Hơi thở ấm nóng xộc vào màng nhĩ, khiến Tiêu Tiêu vô cớ run nhẹ một cái. Lúc này Tiêu Tiêu mới phát hiện cả người mình đều bị anh ôm vào lòng, lồng ngực vững chắc, cường tráng cách lớp áo mỏng truyền đến hơi nóng, khiến cho tinh thần cô có chút không yên. Nhớ lại lúc trước anh dạy cô đánh golf cũng không khác thế này là bao, nhưng lúc đó cô hoàn toàn không có cảm giác đỏ mặt tim đập nhanh, tại sao bây giờ lại có rồi? Là do tâm trạng thay đổi sao?

“Tổng giám đốc Đoạn, khách đến rồi.” Tổng giám sát trụ sở bước đến nói.

Đoạn Mặc Ngôn đáp lại một tiếng, cũng không vội đi, ở lại cùng chơi máy bay với Tiêu Tiêu thêm một lúc, mới nói: “Anh phải đi gặp hai người, em cứ ở đây chơi đi.”

Sau khi anh dặn dò tổng giám sát trông nom Tiêu Tiêu cho tốt, thì đi cùng đi với Viên Kha.

Tiêu Tiêu thấy hơi lạ, nếu như là khách hàng thì khoảng thời gian gần đây cô cũng đi theo anh gặp qua rồi, sao hôm nay không để cô theo nhỉ? Hơn nữa không chỉ cô không đi, hai kỹ sư của trụ sở cũng không đi nữa.

“Kỹ sư Liễu, các anh không đi à?”

“Bọn tôi đi làm gì, những người đó muốn gặp cố vấn cao cấp – tổng giám đốc Đoạn thôi.” Kỹ sư Liễu cười cười, nhặt OVE ở dưới đất lên.

Cố vấn cao cấp? Tiêu Tiêu nhìn theo hướng Đoạn Mặc Ngôn rời đi, anh nhiều thân phận thật đấy.

Thế là Tiêu Tiêu yên tâm lái máy bay cả một buổi chiều ở trụ sở, nói cho oai chính là điều chỉnh máy móc. Chủ yếu là chơi OVE đến quen thuộc, cảm giác mình tựa như thông qua nó mà biến thành một chú chim tự do bay lượn trên bầu trời vậy.

Lúc Đoạn Mặc Ngôn đi ra, cô vẫn còn đeo kính thực tế ảo, cười rạng rỡ nhìn lên bầu trời, anh đi qua đó đứng trước mặt cô, nghiêng đầu xuống liền hôn cô.

KHÔNG GẶP KHÔNG NÊN DUYÊN

Độc Độc
dtv-ebook.com

Chương 40

“Sao anh lại về nước vậy, Tống Hiếu Nhiên.”

Trong căn phòng tư vấn gọn gàng, sạch sẽ mà tao nhã, Tống Hiếu Nhiên bưng một ly cà phê cho khách, nghe câu hỏi thăm, hơi ngạc nhiên ngẩng đầu lên. Anh ta nhìn sang Đoạn Mặc Ngôn đang ngồi chéo chân trên sofa, trước tiên nói một câu “Mời dùng”, lại quay đầu lấy ly cà phê của mình qua, “Sao đột nhiên có hứng thú với tôi thế?”

“Chẳng phải anh đề nghị, tôi nên ‘giao lưu’ với người khác nhiều hơn sao?”

Tống Hiếu Nhiên cười khế. “Phải, không sai.” Anh ta ngồi vào ghế của mình, uống một ngụm cà phê, “Tôi về nước là vì việc riêng.”

“Chuyện gia đình?”

“Chuyện tương lai.”

Đoạn Mặc Ngôn yên lặng một lúc, hiểu rõ gật đầu, “Phụ nữ.”

Tống Hiếu Nhiên cười mà không đáp.

“Sao rồi, giải quyết được chưa?”

“Đang cố gắng đây.”

Một tay Đoạn Mặc Ngôn đặt lên đùi, “Trên thực tế, tôi mang đến cho anh một tin tốt.”

“Hả?”

Ngón tay thon dài gõ lên đầu gối, Đoạn Mặc Ngôn không nhanh không chậm nói: “Tôi có một người bạn cùng trường, bây giờ đang ở Los Angeles, định tìm người cộng tác cho phòng khám tư vấn tâm lý của mình, tôi thấy anh không tệ, nên đã đề cử với anh ta, anh ta rất có hứng thú với anh, hi vọng có thể bàn với anh một chút.”

Suy cho cùng mọi người vốn có hiểu lầm về bệnh tâm lý, đa số đều thuộc loại giấu bệnh sợ thầy. Bác sĩ tâm lý ở trong nước rất khó phát triển, những phòng khám tư vấn tâm lý chính quy thì cực ít, người cùng lúc có hai thân phận bác sĩ tâm lý và bác sĩ khoa tâm thần giống như Tống Hiếu Nhiên thì đã ít lại càng ít hơn. So ra thì nước Mỹ chính là thiên đường của bác sĩ tâm lý. Người Mỹ chấp nhận trị liệu tâm lý, chỉ bình thường như là uống thuốc cảm vậy.

Bạn cùng trường có thể qua lại với Đoạn Mặc Ngôn, dĩ nhiên cũng không phải hạng xoàng. Tống Hiếu Nhiên thoáng sửng sốt, “Chuyện này, cảm ơn nhé.” Anh ta nhìn sang sắc mặt hời hợt của Đoạn Mặc Ngôn, nói thật là có chút kinh ngạc.

“Sao hả, anh có muốn trò chuyện với anh ta không?”

Tống Hiếu Nhiên do dự một lúc. Đây quả thực là một cơ hội cực kỳ tốt, có lẽ bỏ lỡ rồi thì sẽ không thể có nữa. Nhưng..... Gương mặt tươi cười của Tiêu Tiêu chợt lóe lên trong đầu, anh ta vẫn ra quyết định, “Cảm ơn ý tốt của anh, tôi rất vinh hạnh, nhưng trước khi

tôi về nước đã quyết định rồi..... Trước khi tôi chưa hoàn thành chuyện riêng của mình, thì tôi sẽ không rời khỏi đây.”

“Ồ?” Âm cuối mang theo sự nghi ngờ hơi lên cao, “Xem ra chuyện riêng này đối với anh rất quan trọng nhỉ?”

“Vô cùng quan trọng.” Tống Hiếu Nhiên cảm thấy mình cũng nên giải thích một chút, nếu không sẽ cho thấy mình không biết điều, “Tôi đã từng..... vì đã tâm mà bỏ rơi cô ấy một lần, mãi cho đến khi thật sự rời khỏi cô ấy, tôi mới phát hiện ra rằng mình có thành công hơn nữa, cũng không có người cùng chia sẻ niềm vui, những người phụ nữ khác không thể cho tôi cảm giác mà tôi cần. Vậy nên lần này tôi không muốn giẫm lên vết xe đổ nữa.”

“Người phụ nữ đó ưu tú đến thế cơ à?”

“Cũng không phải vấn đề ưu tú hay không, bây giờ cô ấy vẫn là một cô gái chưa từng trải đời, không biết tương lai cô ấy sẽ nở ra đóa hoa như thế nào, nhưng tôi cho rằng, trái tim của cô ấy sẽ không thay đổi.” Bởi vì anh ta sẽ cố gắng hết sức để bảo vệ nó.

Đoạn Mặc Ngôn nói: “Là một thiếu nữ à? Không giới thiệu cho tôi quen biết một chút ư?”

“Đây là cô gái của tôi, xin lỗi, tôi không muốn để cho bất cứ người đàn ông nào thấy được.” Tống Hiếu Nhiên cười từ chối.

Đoạn Mặc Ngôn nghe thế, thả chân xuống, khom lưng lấy điều thuốc trên bàn, tiện tay đưa cho anh ta một điều, trong khoảng thời gian này tầm mắt của anh vẫn luôn dừng lại trên mặt của anh ta. Mãi cho đến khi anh ta cúi đầu đón lấy ánh lửa mà anh đưa tới, hít vào một hơi thật sâu, rồi mới nheo mắt lại chuyển tầm nhìn đi.

Hai người yên lặng hút thuốc một hồi, Đoạn Mặc Ngôn búng tàn thuốc vào gạt tàn thuốc, trầm trầm mở miệng lần nữa, “Có phải anh rất lầy lăm lạ vì sao tôi lại chiều cổ anh như thế?”

“Có một chút.”

“Đó là vì tôi muốn cảm ơn anh.”

“Cảm ơn tôi?”

“Đúng, đề nghị của anh, để cho tôi có được một một cô gái vô cùng hợp khẩu vị.” Đoạn Mặc Ngôn khẽ nhả ra một làn khói, “Hai ngày trước, tôi phát hiện ở chỗ này của cô ấy,” Anh chỉ lên xương quai xanh, “Có một dấu hôn, lửa giận của tôi bùng cháy lên trong nháy mắt.”

“Lửa giận bùng cháy?”

“Đúng, lửa giận bùng cháy.” Đoạn Mặc Ngôn chắc chắn mình không dùng sai từ, “Cảm giác của tôi lúc đó, giống y như một ngọn lửa không thể khống chế đốt lên cơn lửa lớn, cháy hừng hực khắp người tôi, có cảm giác kích động muốn phá hủy tất cả vậy.”

“.....Đối với anh mà nói, đây có lẽ là một chuyện tốt.”

“Tôi dọa cô ấy mất rồi, ngay cả đang trong giờ làm việc cũng trực tiếp trốn luôn.”

“Sau đó thì sao? Anh cảm thấy thế nào?”

“Sau đó, đợi cơn giận qua đi, tôi có một suy nghĩ.”

“Suy nghĩ gì?”

Đoạn Mặc Ngôn dụi tắt điều thuốc, ngược mắt lên nhìn anh ta, khóe môi cong lên, nói từng câu từng chữ: “Ai cũng đừng hòng giành cô gái này với tôi, ai dám động đến cô ấy, thì tôi giết kẻ đó”

Tổng Hiếu Nhiên thấy anh nói vô cùng nghiêm túc, quan sát anh một lúc, bất chợt cảm thấy trong mắt của anh dường như xuất hiện thái độ thù địch, “Đến bây giờ anh vẫn còn suy nghĩ này?”

“Phải.”

Tổng Hiếu Nhiên nói: “Cô gái này thật sự là nhân vật vô cùng quan trọng, cô ta khiến anh sinh ra dự vọng chiếm hữu rồi.”

“Dự vọng gì đó tôi không quan tâm, cô gái này đã định sẵn là của tôi.”

Nhân dịp ngày nghỉ, Tiêu Tiêu đến Tiểu Thiên Sứ làm tình nguyện một ngày, sắp năm giờ rồi cô vẫn chưa muốn về, lại bị viện trưởng Vương cười kì quái tiễn ra ngoài cửa, cô khó hiểu băng qua đường đi về phía trạm xe buýt, lại phát hiện trước trạm xe buýt có một chiếc Aston Martin đậu ở đó.

Một bàn tay mở cửa bên ghế phụ phía trước ra, nhưng mãi cũng không thấy có người bước ra, dường như đang chờ ai đó bước vào vậy.

Tiêu Tiêu không thể tin nổi đi lên phía trước, khom lưng trừng người đàn ông đeo kính đen ngồi trên ghế lái, “Anh mua chuộc viện trưởng Vương rồi à?”

Đoạn Mặc Ngôn hất hất cằm bảo cô lên xe, “Anh gọi điện hỏi thử em có ở đó không, thì viện trưởng Vương đã hiểu ngay rồi, còn ra

sức khen điểm tốt của em nữa, anh thấy hình như có ý đẩy mạnh tiêu thụ đó.”

Trên trán Tiêu Tiêu hiện lên ba vạch đen, ngay sau đó đóng cửa xe lại, mình thì đứng ngoài xe.

Hạ cửa sổ xe xuống, Đoạn Mặc Ngôn nhìn cô chăm chăm, nhấn kèn hai cái.

“Tôi không dám ngồi xe của ngài đâu, không biết chừng lại có người bị yêu râu xanh nhập.” Bây giờ anh hôn cô càng ngày càng tự nhiên, càng ngày càng càn quấy.

“Được rồi, hôm nay không hôn em.” Lại khó chịu nữa rồi.

Tiêu Tiêu dường như cân nhắc một chút, rồi mới mở cửa xe ra ngồi vào.

Đoạn Mặc Ngôn lấy một cái kính mát Chanel ở bên cạnh đưa cho cô, “Đeo lên đi.”

Tiêu Tiêu nhìn cái kính mát gọng cánh bướm màu rượu đỏ mới tinh, lại nhìn sang anh, chơi đùa với cái gọng kính, rồi cúi đầu đeo lên.

Đoạn Mặc Ngôn liếc mắt nhìn sang, thành thạo khởi động xe, “Đi ăn cơm trước đã, Phó Thái Nhiên lấy được một món đồ chơi, tối nay muốn khoe khoang, anh dẫn em đi xem nhé.”

“Em không đi đâu, nhưng ăn cơm thì được, nhưng phải do em thanh toán, với lại địa điểm cũng do em chọn.”

Đoạn Mặc Ngôn thấy mới mẻ nhìn cô một cái.

“Sao? Không đồng ý ả? Vậy chúng ta cũng khỏi ăn cơm luôn.”
Tiêu Tiêu khiêu khích nghiêng đầu sang.

“Được, đồng ý.” Đoạn Mặc Ngôn cảm thấy anh cũng không có bao nhiêu sự lựa chọn.

Tiêu Tiêu âm thầm nhếch môi lên.

“Em có hộ chiếu không?”

“Không..... Sao thế?”

“Qua hai ngày nữa anh phải đi New York, em muốn đi theo không?”

“Không muốn.” Tiêu Tiêu trả lời vô cùng dứt khoát. Mặc dù ra nước ngoài ngắm nhìn thế giới là chuyện cô đã hướng tới từ lâu, nhưng nói đến những phương diện khác, thì cô không thể nào đi được.

Đoạn Mặc Ngôn hừ một cái.

“Anh phải đi bao lâu?”

“Khoảng mười ngày đến nửa tháng.”

Tiêu Tiêu im lặng gật đầu.

Xe chạy theo ý của Tiêu Tiêu, đến một quán ăn món cay Tứ Xuyên quy mô không lớn ở gần trường đại học thì dừng lại.

Hai người xuống xe, Tiêu Tiêu dắt anh đi vào quán ăn, vừa giới thiệu: “Quán ăn này là quán ngon nhất gần trường của bọn em đó,

rất nhiều học sinh đều đến đây ăn một bữa ngon, ký túc xá bọn em tụ tập, cũng thường đến đây.”

Tuy đã đến giờ cơm, nhưng do đang trong kì nghỉ, trong quán ăn không có bao nhiêu người, rất nhanh Tiêu Tiêu đã tìm được chỗ ngồi gần cửa sổ rồi ngồi xuống. Trên chiếc bàn gỗ hơi cũ còn vết dầu mỡ bóng loáng, tay cũng không dám để lên, khay bạc đựng gia vị đặt ở một bên vẫn còn vài giọt tương ớt vẫn chưa lau sạch. Bà chủ đeo chiếc tạp dề không mấy sạch sẽ cầm thực đơn đi qua, tuy đã đến tuổi trung niên, qua nửa đời người rồi, nhưng nhìn thấy trai đẹp vẫn không tránh khỏi nhìn thêm vài cái, mang theo chất giọng vùng Tứ Xuyên nói: “Anh đẹp trai, dẫn người đẹp đến ăn cơm hả?”

Mí mắt của Đoạn Mặc Ngôn cũng không nhìn lên.

Bà chủ tự tìm mất mặt, nhưng những cô gái trong quán ăn đều lén lút quan sát anh chàng đẹp trai không hề phù hợp với cái quán ăn nhỏ này.

Tiêu Tiêu hắng giọng, cầm lấy thực đơn Đoạn Mặc Ngôn không nhận, quen thuộc gọi các món nổi tiếng của tiệm, cá chần nước sôi, gan heo xào ớt, đậu hũ sốt cay, cuối cùng hỏi anh một câu, “Bao nhiêu đây đủ chưa?”

“Đủ rồi.”

Bà chủ lấy thực đơn rồi rời đi, Tiêu Tiêu tháo đôi đũa dùng một lần trước mặt mình ra, đồng thời có chút hàm súc nhìn anh một cái.

Ai ngờ Đoạn Mặc Ngôn không hề cảm thấy không tự nhiên khi ngồi giữa một quán ăn mà giá trị cộng lại cũng không bằng chiếc

đồng hồ trên tay anh, anh học theo Tiêu Tiêu xé màng ni lông mỏng bên ngoài ra, ném vào cái xô nhỏ.

Người ít nên tự nhiên món ăn cũng được đưa lên nhanh hơn, không bao lâu sau, những món Tiêu Tiêu gọi đã đưa lên đủ hết. Cá chần nước sôi là món chính nên được đặt ngay giữa, trong phần nước dầu đỏ nổi lên những miếng ớt và những miếng cá thơm lừng, không biết có phải dầu cặn không, hi vọng không phải, nhưng Tiêu Tiêu biết rõ cũng chỉ có bên trên là cá thôi, bên dưới toàn là những món phụ gia dọn thêm.

“Tuy vệ sinh không biết có bảo đảm hay không, nhưng mùi vị cũng khá ngon đó.” Tiêu Tiêu cầm đũa lên nói.

Đoạn Mặc Ngôn cũng không nói nhiều, ăn chung với cô.

Tiêu Tiêu nghĩ rằng anh sẽ chê môi trường ăn uống và thức ăn ở đây, dù sao những chỗ anh dắt cô với Nhiễm Huy đi đều là những chỗ tinh tế sang trọng, không ngờ cả quá trình anh không hề nhíu mày một cái, khẩu vị cũng khá lớn, cuối cùng gần như quét sạch cả cái đĩa nữa.

“Anh ăn no chưa?” Tiêu Tiêu chần chừ đưa một tờ khăn giấy qua, hỏi, đang suy nghĩ có nên thêm món không.

“Khá no rồi.” Đoạn Mặc Ngôn đặt đũa xuống, cầm khăn giấy tao nhũ lau miệng.

“Ngon không?”

Đoạn Mặc Ngôn nói: “Ngon hay không cũng vậy thôi, anh không kén ăn.”

Thì ra là vậy! Thì ra anh này đi theo hướng lót bụng mà thôi, nhưng thể này hoàn toàn không hợp với cách hưởng thụ cuộc sống của anh nha!

“Anh tự nấu ăn giỏi quá ha.”

“Nấu ăn có gì khó à?”

“.....”

Kết quả của bữa cơm này, nói thế nào nhỉ, mục đích của Tiêu Tiêu không đạt được, ngược lại hình như bị chiếu tướng rồi, nhưng không thể phủ nhận rằng, cô ăn rất vui vẻ.

Lúc tính tiền, Đoạn Mặc Ngôn vốn muốn lật lọng, móc túi trả tiền, cuối cùng sinh viên ngoan Tiêu Tiêu đã mượn cớ đi vệ sinh để tính tiền từ sớm rồi.

Hai người đi ra quán ăn, thì trời đã tối, Tiêu Tiêu nói ăn nhiều quá, muốn tản bộ đi về kí túc xá, bảo anh tự lái xe về trước đi.

“Thật sự không đi với anh?”

“Em sẽ không đến mấy bữa tụ tập của các anh nữa đâu.” Có trời biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa, Tiêu Tiêu lắc đầu, chợt như nghĩ ra chuyện gì đó, nói, “Nếu như là bạn trai của em, em sẽ không cho anh ấy mỗi đêm đều đến mấy chỗ như vậy đâu.” Cho dù không ngoại tình, nhưng như vậy cũng chẳng khác ngoại tình gì mấy.

Đoạn Mặc Ngôn nói: “Anh không đi thì chúng ta thành đôi phải không?”

Logic cướp bóc gì thế này? Tiêu Tiêu tức tối đẩy anh lên xe.

Đội xe của Đoạn Mặc Ngôn lái đi rồi, Tiêu Tiêu không khỏi có chút thất vọng, cô đứng ở đó một lúc, lắc đầu, đeo ba lô đi từ từ về trường.

Về đến kí túc xá, Liên Hoan Hoan còn chưa về nữa, cô đi tắm rửa thay bộ đầm ngủ trước, ngồi bên bàn học luyện nói với máy tính. Tống Hiếu Nhiên gọi đến, “Tiểu Tiểu, đêm nay có một bộ phim suất 12 giờ, chắc chắn em rất thích, có muốn đi xem cùng không?”

“Phim gì ạ?”

“Phim hoạt hình, Doraemon.”

Trong lòng Tiêu Tiêu rung động, cuốn truyện tranh đầu tiên mà cô đọc chính là cuốn Doraemon mà Tống Hiếu Nhiên cho cô mượn, nó là một trong số những niềm vui ít ỏi trong tuổi thơ của cô, bây giờ nghe nói có bản điện ảnh, cảm thấy để hoài niệm thì cũng nên đi coi một lần. Chỉ là suất 12 giờ..... “Đêm nay trễ quá, em cũng đã tắm rồi, ngày mai được không?”

Tống Hiếu Nhiên ở đầu bên kia điện thoại cười, “Lẽ nào em đang sợ anh sao?”

Tiêu Tiêu bị nói trúng một chút tâm sự, nhưng bây giờ cô không to gan như thế nữa rồi, càng ngày càng thấy đàn ông đều y như sói vậy, hơi không để ý một chút thôi thì người đã hành động rồi.

“Không phải, thật sự là trời tối quá rồi, không muốn đi đâu nữa, ngày mai tan làm em trực tiếp đi qua đó, chẳng phải cũng giống vậy sao?”

Thấy cô không phải muốn từ chối gặp mặt anh, Tống Hiếu Nhiên cũng không hỏi đến cùng, “Vậy được rồi, tối mai em trực tiếp ra đó nhé, chúng ta ăn một chút rồi đi coi phim.”

“Được.”

Tieu Tieu ngắt máy, cầm di động ngẩn ra một lúc, hoàn hồn lại nhìn thời gian trên di động, đã hơn mười giờ rồi, “Sao Hoan Hoan còn chưa về nữa?” Cô vừa lẩm bẩm, vừa nhấn số điện thoại của Liên Hoan Hoan.

Ai ngờ di động vang lên bảy tám tiếng cũng không ai bắt máy, tự động ngắt.

“Kỳ lạ, cô ấy đi đâu rồi?” Tieu Tieu ngờ vực để di động xuống.

Lúc này trong một căn biệt thự to lớn ở ngoại thành, Liên Hoan Hoan mặc bikini đang cẩn thận tỉ mỉ rót rượu cho Đoạn Mặc Ngôn, “Đêm qua Tiểu Tiểu viết tên của ngài và một người tên Tống Hiểu Nhiên lên một tờ giấy, giống như viết danh sách vậy, em có chụp nó lại, có cần gửi đến email của ngài không ạ?”

“Gửi đi.” Đoạn Mặc Ngôn nằm trên ghế dựa dài, lười biếng nói.

“Dạ.” Liên Hoan Hoan vội lấy con 6S cô ta mới mua ra.

Phó Thái Nhiên đi tới, từ phía sau móc dây xích trên cổ của Liên Hoan Hoan lên, buộc cô ta phải khó chịu mà đứng dậy.

“Chủ nhân.” Cô ta quay đầu cung kính kêu một tiếng.

“Mặc Ngôn, cậu kêu vật cưng của anh ra cả buổi trời làm gì thế?” Phó Thái Nhiên vỗ vỗ mặt của Liên Hoan Hoan, một tay khác mở ra, một trái dâu tây nằm trong lòng bàn tay anh ta, “Ăn đi, ngoan.”

Liên Hoan Hoan nhẹ giọng nói một câu “Cám ơn chủ nhân”, sau đó cũng không dùng tay nhận lấy, mà trực tiếp cúi đầu dùng miệng

cẩn trái dâu tây.

KHÔNG GẶP KHÔNG NÊN DUYÊN

Độc Độc
dtv-ebook.com

Chương 41

“Cô gái nhỏ của cậu không đến à?” Thấy Liên Hoan Hoan ăn xong, Phó Thái Nhiên hài lòng để cho cô ta rời đi, ngồi xuống bên cạnh Đoạn Mặc Ngôn.

“Cô ấy không chịu tới.”

“Đáng tiếc, anh khá thích cô bé đó.” Phó Thái Nhiên nhún nhún vai.

“Bây giờ em ghét nhất nghe ai đó thích cô ấy, anh, cho dù anh là anh lớn, thì cũng có chừng mực chút đi.” Đoạn Mặc Ngôn hợp một ngụm rượu.

Phó Thái Nhiên nhướn mày, “Rung động thật rồi à?”

Đoạn Mặc Ngôn liếc anh ta một cái, “Đừng làm cổ tay của cô gái kia bị thương, lỡ như Tiểu Tiểu nhìn thấy sẽ sinh lòng nghi ngờ đấy.”

Phó Thái Nhiên cười lạnh một cái.

“Nghiêm Khác đâu rồi?”

“Còn có thể đi đâu được chứ? Vẫn đang mù quáng giày vò lẫn nhau cùng cô tình nhân ở Ngự Thế của cậu ta.” Nghiêm Khác cũng thật ngu muội. Lúc còn hạnh phúc thì đối xử với người ta tốt đến tận

trời, lúc hận thì chính người ta đến chết. Ai mà hiểu được cậu ta muốn làm gì? “Cậu nghe anh nói một câu, đừng rung động tình cảm với phụ nữ, tất cả hậu quả cứ nhìn cử chỉ hiện tại của Nghiêm Khắc thì thấy.”

Đoạn Mặc Ngôn bỏ một trái nho vào miệng, không nói gì.

Hôm sau, lúc Tiêu Tiêu sắp tan ca bị Đoạn Mặc Ngôn bắt kịp, “Đi đâu vậy? Hôm nay không mời anh ăn cơm à?”

“Em có hẹn với bạn rồi.”

Đoạn Mặc Ngôn nghe thế, ngồi trên ghế, hai tay đan vào nhau, bỗng dưng hàm súc nhìn cô một lúc, “Cổ của em còn đau không?”

Tiêu Tiêu nghe ra ẩn ý, hung dữ nhìn anh một cái, “Anh còn muốn cắn em nữa hả?”

Đoạn Mặc Ngôn bị chiếu tướng ngược lại, “Anh chỉ tùy tiện hỏi thôi.”

Tiêu Tiêu mím môi nhìn anh một lúc, mới từ từ nói: “Còn có người khác đang theo đuổi em, trên cổ cũng là vô tình làm ra mà thôi. Bây giờ em không biết mình nghĩ như thế nào..... Dù sao em cũng chính là như vậy đó, nếu như anh cảm thấy em bắt cá hai tay, thì mau mau mặc kệ em đi.”

Thực ra mặc dù Tiêu Tiêu đã quyết định để cho hai người đàn ông kia phiền lòng, mình thì chỉ lo tiếp nhận thôi là được, nhưng đây chẳng qua chỉ là kế hoãn binh của cô thôi. Nội tâm thành thật của cô đâu thể nào hưởng thụ kiểu đối đãi như công chúa trắng hoa như vậy, thấy mình treo hai người đàn ông lơ lửng thế kia, luôn hận không thể lập tức nói rõ ràng một câu với mỗi người. Nhưng cô cũng

biết chuyện tình cảm của mình không thể miễn cưỡng được, cũng không gáp được, mới bất đắc dĩ đưa ra hạ sách này. Cô không từ chối dứt khoát, cũng chính là vì muốn tiếp xúc với bọn họ nhiều hơn, làm rõ phương hướng trong trái tim mình. Rốt cuộc là cô thích người này, hay thích người kia, hoặc là cả hai đều không dám thích.

Thậm chí có lúc cô hi vọng cả hai người đều tự động rút lui, để cô được yên tĩnh một mình.

“Được rồi, em cứ từ từ mà chơi, thay anh hỏi thăm tổ tông nhà hần.” Về mặt Đoạn Mặc Ngôn lại vô cùng tự nhiên nói.

“.....”

Lúc kết thúc phim, Tiêu Tiêu vừa khóc vừa đi ra ngoài.

Tuy có người thất vọng mắng mỗ bộ phim, nhưng cô vẫn khóc bù lu bù loa. Tống Hiếu Nhiên lại rút ra một tờ khăn giấy, lau nước mắt cho cô, “Chẳng phải em đã xem qua kết thúc rồi sao, sao vẫn khóc thê thảm như vậy chứ?” Bộ phim không có nguyên tác, mà là tìm tình tiết từ trong truyện tranh xâu chuỗi lại, nên những cái đó cô đều đã thuộc lòng rồi.

“Kết thúc đó xem một lần khóc một lần đó được không hả?” Giọng của Tiêu Tiêu khàn khàn.

Người thích cười đa phần cũng thích khóc, lúc Tiêu Tiêu chuẩn bị sẵn tâm lí, thì rất ít khi rơi nước mắt, nhưng lúc xem phim thì giới hạn khóc cực thấp, đặc biệt là loại phim đầy tình cảm hoài niệm thế này, lại càng khóc đến không thể kiềm chế được.

Để tâm trạng của cô trở lại bình thường, ra khỏi rạp chiếu phim, Tống Hiếu Nhiên mua cho cô một cây kem ốc quế, hai người đón xe

đi đến bờ sông.

Bên bờ sông ánh đèn rực rỡ, chiếu rọi sự phồn hoa của thành phố lớn. Người đi đường và khách du lịch cũng rất nhiều, Tiêu Tiêu và Tống Hiếu Nhiên đi cùng với nhau, trong mắt người khác thì không khác gì một đôi tình nhân, nhưng lúc này Tiêu Tiêu không thể chú ý mấy chuyện đó, cô và Tống Hiếu Nhiên xuống xe, buồn buồn nói: “Nobita rời khỏi Doraemon, thì đã không phải là Nobita lúc đầu nữa rồi.”

Tống Hiếu Nhiên dịu giọng nói: “Con người luôn phải trưởng thành mà em.”

“Nhưng Doraemon không đi, Nobita cũng có thể trưởng thành mà.” Tiêu Tiêu dừng bước ngẩng đầu lên, “Cùng lắm thì chậm đi một chút thôi.”

Tống Hiếu Nhiên nhìn cô một lúc, ngay sau đó gật đầu, “Anh đồng ý.”

Tiêu Tiêu thấy anh đồng ý với quan điểm của cô, khẽ thở phào một hơi, cô cất bước đi tiếp, tiếp tục nói: “Em thấy đối với Nobita, Doraemon không chỉ là một chú mèo máy giúp đỡ cậu ấy, mà hơn thế nữa, đó chính là một người bạn tốt ở bên cạnh cậu ấy, không rời bỏ cậu ấy, một người bạn tốt nhất, bắt Nobita đang học tiểu học phải chịu sự từ biệt vĩnh viễn không gặp lại như vậy, vẫn là đau lòng quá đi thôi.”

Lúc đó anh rời đi, có phải cũng trở thành Doraemon bỏ đi theo một nghĩa khác không? Anh không chỉ là mối tình đầu của cô, đồng thời cũng là bạn từ thuở nhỏ của cô. Tống Hiếu Nhiên nghiêng đầu

nhìn chăm chăm về mặt hơi phiền muộn của Tiêu Tiêu, trong lòng siết lại.

Hai người yên lặng đi được một quãng, Tiêu Tiêu chợt cảm thấy tay ấm lên, kinh ngạc cúi đầu, lại thấy Tống Hiếu Nhiên nắm lấy tay cô.

Tuy Tiêu Tiêu ngạc nhiên, nhưng không giằng ra ngay tức thì, bởi vì cô chợt phát hiện, cảm giác Tống Hiếu Nhiên nắm tay cô, và cảm giác Đoạn Mặc Ngôn nắm tay cô, hoàn toàn không giống nhau.

Bây giờ tay cô được Tống Hiếu Nhiên nắm lấy, cô chỉ cảm thấy bàn tay ấm áp mạnh mẽ, không hề cảm thấy sợ hãi và bất an, nhưng chỉ cần Đoạn Mặc Ngôn vừa nắm lấy tay cô, thì cô sẽ cảm thấy có một dòng điện chạy thẳng vào tim, làm cho cô giật mình hoảng hốt.

“Tiểu Tiêu, có phải anh cũng đã từng là Doraemon của em không?” Tống Hiếu Nhiên siết chặt bàn tay của cô, về mặt lại vô cùng tự nhiên.

Tiêu Tiêu ngẩn ra vì câu hỏi này của anh, tức thì cười nói: “Anh đâu có đáng yêu như mèo máy.” Ngoài cái này ra, thì giống y hệt. Lúc còn nhỏ, thậm chí cô còn cho rằng Tống Hiếu Nhiên có thể lên trời xuống đất, không có gì không thể làm được.

“Vậy em cứ coi như anh Hiếu Nhiên là Doraemon đã rời đi, bây giờ lại trở về, có được không?” Tống Hiếu Nhiên nghiêng đầu nhìn cô.

Tiêu Tiêu cúi đầu cười khẽ một tiếng, cùng anh đi đến hàng lan can sắt đen như mực, nhìn những con tàu đang qua lại một lúc, rút

tay mình ra, dựa lưng vào lan can, nghiêng đầu nhìn anh, “Trong mắt của anh, em vẫn là một cô bé chưa trưởng thành phải không?”

“Tiểu Tiểu, anh không có chứng bệnh yêu trẻ em.” Tống Hiếu Nhiên bật cười, nhìn cô chăm chú, “Bây giờ anh chỉ muốn hôn em.”

Tiêu Tiêu phản xạ có điều kiện lấy tay che miệng lại.

Tống Hiếu Nhiên hơi bị hụt hẫng, nhưng anh vẫn cười rất phong độ, bàn tay xoa xoa đầu cô, “Yên tâm đi, trừ khi được em đồng ý, anh sẽ không dọa em nữa đâu.”

Tiêu Tiêu ho khan một tiếng, hơi ngại ngùng cúi đầu.

Ánh mắt của Tống Hiếu Nhiên dịu xuống, cảm thấy mình cứ thế canh giữ bên người cô, từ từ phát triển, cũng đã là một chuyện rất vui rồi.

“Anh Hiếu Nhiên, có một chuyện, em nghĩ em nên nói với anh.” Qua một lúc, Tiêu Tiêu ngẩng đầu lên nói.

“Gì thế?”

“Thực ra, có một người vẫn luôn theo đuổi em.”

“Ồ?” Trong mắt Tống Hiếu Nhiên lóe lên tia sáng khác thường, “Sau đó thì sao?”

“Sau đó..... Em từ chối anh ấy mấy lần rồi, nhưng anh ấy vẫn không bỏ cuộc.”

“Là bạn học của em à?”

Tiêu Tiêu lắc đầu, “Anh ấy cũng là người ngoài xã hội.”

Tổng Hiếu Nhiên gật đầu, quan sát vẻ mặt của cô, “Vây nên, em thích anh ta hả?”

“Em cũng không biết nói thế nào nữa, vốn hình như là rất ghét, bây giờ thì hình như không ghét nữa rồi.”

Xem ra người kia đang công phá lòng phòng bị của cô, trong lòng Tổng Hiếu Nhiên không khỏi dâng lên sự ghen tị, cô gái như cô, không khóa lại thì không giấu đi được sao? Bây giờ thật sự anh rất muốn mang cô về nhà rồi nuốt vào bụng, chặn lại tất cả ong bướm, nhưng anh đã bỏ lỡ thời kì tốt nhất để giấu cô đi rồi, hơn nữa bản thân mình còn rơi xuống địa vị ngang hàng với những người đàn ông khác.

Trong lòng của cô, anh đã không còn là anh Hiếu Nhiên có một không hai nữa rồi.

“Tiểu Tiểu, bất kể có bao nhiêu người thích em, anh cũng sẽ không thua đâu. Trên đời này, anh là người hiểu em nhất, anh có thể cho em tất cả những thứ em muốn có, ngoài anh ra, không có người đàn ông nào có thể làm được.” Tổng Hiếu Nhiên chăm chú nhìn cô thật sâu, “Em nhất định phải nhớ điều này.”

***

“Hành trình đi New York của ngài, phần lớn đã được sắp xếp hết rồi ạ, nếu không có gì bất ngờ thì khoảng mười ngày sẽ có thể kết thúc, ngài có muốn ở lại New York nghỉ ngơi hai ngày, ôn chuyện với bạn bè không?” Viên Kha đứng trước bàn làm việc của Đoạn Mặc Ngôn, hai tay đưa máy tính bảng vào tay anh, đồng thời hỏi thăm đâu ra đấy.

“Không cần.” Ngón tay thon dài lướt nhanh qua lịch làm việc, nhanh chóng xem qua một lần, Đoạn Mặc Ngôn trả lại máy tính bảng, “Thời gian chưa đủ chặt chẽ, buổi sáng sắp xếp lại một chút, có thể bắt đầu từ lúc chín, mười giờ.”

“Buổi sáng cũng phải sắp xếp ạ?” Viên Kha hơi ngạc nhiên.

“Phải, có vấn đề sao?”

Viên Kha lập tức nói: “Không ạ.”

Cửa phòng làm việc bị gõ hai cái, Đoạn Mặc Ngôn kêu một tiếng vào đi, Tiêu Tiêu nghe thấy, mở cửa đi vào trong.

Thấy cô đi vào, Đoạn Mặc Ngôn hít cảm một cái, bảo Viên Kha ra ngoài.

Tiêu Tiêu đi lướt qua vai Viên Kha, kêu một tiếng, “Tổng giám đốc Đoạn, chào buổi sáng.”

“Chào buổi sáng.” Đoạn Mặc Ngôn nhìn chằm chằm gương mặt của cô, giống như cứ nhìn như thế thì có thể nhìn ra trên người cô có dấu hôn hay không. Chẳng mấy chốc, anh nheo mắt lại, “Khóc à?” Tức thì trong đầu anh hiện lên cảnh tượng cô và Tống Hiếu Nhiên quần ra giường.

“À, ừ.” Tiêu Tiêu cúi đầu, không ngờ mình đã trang điểm để che đi rồi, mà anh vẫn có thể phát hiện ra, lẽ nào mắt sừng quá chẳng?

“Vì sao?” Trong giọng nói của anh tản ra một chút hơi lạnh.

Tiêu Tiêu ho khan một tiếng, trên mặt lộ ra vẻ xấu hổ.

Tổng Hiếu Nhiên đã chết hai lần trong đầu của Đoạn Mặc Ngôn, sau đó anh mới nghe cô ngại ngùng nói: “Coi phim coi tới khóc luôn.”

Trên gương mặt không cảm xúc của Đoạn Mặc Ngôn càng thêm lạnh, “Coi phim?” Anh chậm rãi hỏi, “Coi phim gì?”

“Doraemon.”

Đoạn Mặc Ngôn khó có khi phản ứng lại sau hai giây, “Phim hoạt hình?” Tuy anh không biết đã liếc thấy qua ở đâu rồi, nhưng cái đó là phim hoạt hình chứ nhỉ?

“..... Phải.” Thái độ đó của anh là sao hả, phim hoạt hình thì không được khóc à?

Đoạn Mặc Ngôn im lặng một lúc, ngay sau đó nói như ra lệnh: “Tối nay đi xem với anh.”

Tiêu Tiêu ngạc nhiên, đang muốn phản đối, lại có người gõ cửa, Đoạn Mặc Ngôn cho người đến báo cáo đi vào, không để ý đến cô nữa.

Chiều tối, Tiêu Tiêu phản đối lần nữa, “Tại sao em phải đi xem phim với anh chứ?”

“Em có thể đi với người đàn ông đó, mà không thể đi với anh à?” Đoạn Mặc Ngôn nói, “Trước kia em muốn đi đâu, anh đều đi với em mà.”

“.....Nhưng em đã coi qua rồi.” Có ai đi coi một bộ phim hai lần đâu chứ?

“Anh chưa coi.”

Tiêu Tiêu từ chối không có tác dụng, bị Đoạn Mặc Ngôn kéo đến rạp chiếu phim, lại còn là cùng một rạp mới chết. Lúc đi đến chỗ nhận kính 3D, Tiêu Tiêu tự biết ý thức cúi đầu xuống, sợ anh chàng phát kính phát hiện ra trong hai ngày cô đi với hai người đàn ông khác nhau đến xem cùng một bộ phim hoạt hình.

Kết quả xem lần thứ hai, cô vẫn khóc, hơn nữa khóc đến mức mặt trong kính 3D đều là hơi nước, cô tháo mắt kính xuống lấy khăn giấy lau nước mắt, lại phát hiện Đoạn Mặc Ngôn không đeo mắt kính, vẫn luôn nghiêng đầu nhìn cô chăm chăm.

“Anh không coi phim đi, nhìn em làm gì?” Tiêu Tiêu lấy khăn giấy che mặt.

Đoạn Mặc Ngôn kéo khăn giấy xuống, nghiêng người liền hôn cô.

Tiêu Tiêu thật sự khó lòng đề phòng, đặc biệt ngồi bên cạnh còn là một đứa bé, cô sợ quấy rầy đến cô bé nhỏ bên cạnh nên không dám lên tiếng, dùng sức vỗ anh hai cái.

Đoạn Mặc Ngôn đợi đến khi hôn đã rồi mới buông cô ra, trả lời câu hỏi của cô, “Nhìn em khóc còn hay hơn xem phim nữa.”

KHÔNG GẶP KHÔNG NÊN DUYÊN

Độc Độc
dtv-ebook.com

Chương 42

Lúc Đoạn Mặc Ngôn và cấp dưới ra nước ngoài, hoàn toàn im hơi lặng tiếng, không hề có cảnh tượng nhân viên xếp hàng cung tiễn. Một ngày trước đó, Tiêu Tiêu cũng không nghe anh nói gì, mãi cho đến ngày hôm sau cô không thấy có điện thoại gọi cô lên lầu, cô mới biết tối qua anh đã đi mất rồi.

Thoáng chốc cô trở nên cực kỳ rảnh rỗi. Tiểu Chu hoàn toàn không dám sai khiến cô làm việc, cô chủ động tìm Tiểu Chu, muốn sắp xếp tài liệu văn kiện, nhưng Tiểu Chu cứ nói không có gì để cô làm, còn bảo cô nhân lúc tổng giám đốc Đoạn không có ở đây, thì nghỉ ngơi cho khỏe đi. Cô xoay qua tìm các sinh viên thực tập khác, muốn chia bớt việc với bọn họ, nhưng bọn họ nói chuyện với cô đều khách sáo này kia, ai cũng từ chối khéo. Thậm chí từ nhân viên cho tới quản lý của phòng Phiên Dịch và phòng Quan hệ xã hội, đều vô cùng nhiệt tình, lễ phép với cô.

Cô bắt đầu dĩ, chỉ có thể ngồi một mình ở đó dùng máy tính. Di động vang lên một tiếng “tính tong”. Lôi Tiểu Trúc nhắn tin đến.

[Tổng giám đốc Đoạn đi công tác, sao cậu không đi theo?]

[Mình chỉ là một sinh viên thực tập thôi, đi công tác gì đó xa vời quá.]

[(^o^)/ ~ Vậy trưa nay cùng nhau ăn cơm nhé.]

[Được đó.]

Tiêu Tiêu rất thích Lôi Tiểu Trúc, cô thấy cô ấy là một cô gái rất đáng yêu, hơn nữa trên người cô ấy có thứ mà cô không có, hoặc là, thứ mà bản thân cô đã đánh mất từ lâu rồi.

Buổi trưa, vừa cười vừa nói ăn cơm với Lôi Tiểu Trúc xong, lại trải qua một buổi chiều không nóng không lạnh.

Đến tối, Tiêu Tiêu qua nhà cô mình ăn một bữa cơm quê nhà ngon tuyệt, trong bữa ăn, cô Tiêu hỏi cô chuyện du học, cô chỉ nói vẫn chưa có quyết định chắc chắn. Đâu Tiểu Huyền nói video cô thi dịch thuật song song đã truyền đến trường học của em ấy, em ấy nói với bạn học rằng đó là chị mình, còn nhận được hàng loạt những ánh mắt sùng bái nữa. Cô Tiêu nhân cơ hội quở trách trình độ tiếng anh của con gái, bảo em ấy học tập chị mình nhiều một chút.

Sau bữa cơm, cô và cô Tiêu cùng dọn dẹp chén đĩa, trò chuyện với cô Tiêu một lúc, lại quan tâm hỏi han tình hình ôn thi đại học của Đâu Tiểu Huyền, theo lời đề nghị mãnh liệt của cô Tiêu, cô nói đơn giản về những chỗ tâm đắc khi học tiếng anh với cô em họ. Thực ra cũng không có gì khác ngoài nghe nhiều, đọc nhiều, giao tiếp nhiều, dù sao cũng là ngôn ngữ mà.

Đâu Tiểu Huyền muốn kêu cô ngủ lại, nhưng Tiêu Tiêu lo một mình Liên Hoan Hoan ở ký túc xá sẽ sợ hãi, nên cô vẫn trở về trường.

Chỉ là về đến ký túc xá cũng đã hơn mười giờ rồi, Liên Hoan Hoan còn chưa về nữa. Mấy ngày trước cô ấy về cũng khá muộn,

Tiêu Tiêu hỏi cô ấy cũng áp a áp ứng, trong lòng Tiêu Tiêu nghĩ đại khái là cô ấy đã có bạn trai nên ngại nói ra.

Nhưng Tiêu Tiêu đợi đến mười hai giờ, Liên Hoan Hoan vẫn chưa về, cô gọi mấy cuộc điện thoại rồi, cũng không ai bắt máy, chỉ là cuối cùng cũng nhận lại một tin nhắn, nói là cô ấy muốn đi karaoke thâu đêm với đồng nghiệp, tối nay không về đâu. Lúc này Tiêu Tiêu mới thấy nhẹ nhõm, bảo cô ấy cẩn thận đừng uống say, sau đó đứng dậy khóa cửa phòng ký túc xá lại.

Trong kì nghỉ, kí túc xá cũng chẳng có được hai, ba con mèo, bình thường khoảng mười một, mười hai giờ vẫn có thể nghe thấy tiếng con gái ồn ào qua lại bên ngoài hành lang, nhưng bây giờ chỉ có một khoảng tĩnh lặng. Đặc biệt là khi chỉ có một mình ngủ trong phòng, cảm giác đó lại càng mãnh liệt. Tiêu Tiêu lên giường, sống lưng bỗng dưng lạnh run lên. Cô vớ lấy di động mở danh bạ ra, ngón tay lướt xem một hàng người liên lạc, dừng lại ngay dòng tên “Anh Đoạn” một lúc lâu, di động phản xạ ánh sáng thắm kín trong mắt cô, nhưng vẫn lướt qua nó. Ở dòng tên “Anh Hiếu Nhiên” cũng dừng lại một lúc giống như vậy, cô khẽ thở dài một cái, trở người lấy dây cáp ghim vào lỗ sạc, rồi đi ngủ.

Ngày hôm sau tỉnh lại, chuyện đầu tiên Tiêu Tiêu làm theo bản năng chính là mò lấy di động, phản ứng đầu tiên khi mở màn hình lên chính là không có cuộc gọi, cũng không có tin nhắn Wechat. Gối đầu lên cánh tay nhìn một hồi lâu, cô vút di động sang một bên, xoa xoa mặt, đứng dậy rời giường.

Chỉ là không chỉ một ngày không gọi điện thoại, mà liên tục một tuần lễ, cũng không có chút tin tức nào từ ai kia.

Mới đầu cô còn vui vẻ vì được yên tĩnh, gặp mặt Tống Hiểu Nhiên một hai lần, hai người ngằm hiểu lẫn nhau, ở bên cạnh nhau cũng khá hòa hợp. Thế nhưng không biết vì sao, dường như tận đáy lòng có một sợi dây mỏng manh quán lấy, nó vừa dao động, thì tất cả dây thần kinh cũng dao động theo.

Ngày nghỉ trôi qua, cô tiếp tục về Thái Nhất thực tập, phát hiện những quản lí cấp cao đi theo Đoạn Mặc Ngôn đều đã về rồi, ngay cả Viên Kha cũng xuất hiện ở tầng trên, chỉ có anh là chưa về.

Tiêu Tiêu không muốn thừa nhận rằng hình như mình hơi nhớ anh.

Khoảng hơn mười một giờ tối ngày hôm đó, Tiêu Tiêu đang tập trung đọc sách, chợt di động ở bên cạnh vang lên, trong vô thức cô vội vàng cầm lên xem, bỗng sửng sốt. Thế mà lại là Nhiễm Huy.

Anh ta còn tìm cô làm gì? Tiêu Tiêu do dự một lúc, không bắt máy.

Điện thoại reo bảy tám tiếng thì ngắt, cô cầm di động vẫn chưa kịp để xuống, tức thì lại nghe nó reo lên lần nữa.

Vẫn là Nhiễm Huy.

Lần này Tiêu Tiêu mím môi, ấn xuống phím nhận cuộc gọi. Vừa để di động bên tai, đã nghe thấy giọng nói cực lớn của đối phương, tựa như muốn trút hết nỗi lòng ra vậy.

“Tiểu Tiểu, anh nhớ em lắm, em đang ở đâu.....”

Tiêu Tiêu không cần nghe kĩ cũng biết anh ta say rồi. Thế này là sao chứ? Anh ta đưa ra lời chia tay, bây giờ anh ta lại say rượu nổi

điên à?

Trong loa nghe truyền đến âm thanh huyền não của chợ đêm và tiếng kèn xe hơi, Tiêu Tiêu rũ mắt, tận tình tận nghĩa nói một câu, “Nhiễm Huy, anh uống say rồi, mau kêu người đưa anh về nhà đi.”

Ai ngờ Nhiễm Huy hoàn toàn nghe không lọt tai, chỉ một mực kêu gào kiểu như “Tiểu Tiểu, anh nhớ em lắm, anh vẫn rất thích em”, thậm chí Tiêu Tiêu còn nghe thấy tiếng cười chế nhạo của những người bên cạnh.

“Sớm biết như vậy, sao lúc trước lại làm thế?”

“Tiểu Tiểu, anh chỉ là bất đắc dĩ thôi, là Đoạn Mặc Ngôn.....”

Nhưng Tiêu Tiêu không nghe thấy, bởi vì cô đã ngắt điện thoại rồi.

Cô cảm di động ngẩn ra, Nhiễm Huy bám riết không tha gọi lại lần nữa, lúc này bên ngoài yên tĩnh đột nhiên lại vang lên một tiếng lại một tiếng kèn xe, tựa như tài xế đang chạy trên con đường bị tắc nghẽn, không kiên nhẫn bấm kèn inh ỏi.

Ai mà phát điên lúc đêm khuya thế này? Tiêu Tiêu bị tiếng chuông điện thoại và tiếng kèn như đòi mạng kia làm cho lòng cô rối loạn, cô đứng dậy đi đến bên cửa sổ nhìn xuống, bỗng chốc trừng to cả hai mắt.

Thế mà lại là Đoạn Mặc Ngôn đã nhiều ngày không gặp. anh đứng bên cạnh chiếc xe, một tay thò vào bấm kèn trong xe hơi của anh.

“Này! Cậu gì kia, xin cậu đừng bấm kèn nữa, mọi người đều đã ngủ rồi đấy!” Dì trực phòng bảo vệ quát.

Cũng không biết có phải lời uy hiếp của bà dì có tác dụng hay không, hay là anh đã nhìn thấy bóng dáng của cô, Đoạn Mặc Ngôn ngừng lại.

Tieu Tieu bấm ngắt máy, rồi gọi cho người đàn ông đang nổi điên ở dưới kia, “Anh làm cái gì vậy hả?!”

“Xuống đây, anh có thứ muốn đưa cho em.”

“Em ngủ rồi, không muốn đi xuống nữa.”

“Xuống đi, chỉ một chút thôi.” Nói rồi anh cúp máy ngay.

Tieu Tieu đứng bên cửa sổ nhìn người đàn ông bên dưới, cực kì bất mãn với hành vi gọi thì đến, đuổi thì đi của anh, cô kéo rèm cửa sổ lại, cô không xuống!

Nhiễm Huy vẫn đang không ngừng gọi đến, thật sự Tieu Tieu không biết năm nay mình bị cái gì nữa, rốt cuộc là gặp vận đào hoa hay là kiếp đào hoa đây, sao mà đời sống tình cảm lại nhiều màu sắc thế này. Thế này thật sự không phải là điều cô muốn, có được không hả!

Tieu Tieu bực bội khóa máy, tắt đèn, bò lên giường, nhắm mắt đếm cừu.

Không đến năm phút sau, bên dưới lại vang lên tiếng kèn xe điên cuồng.

“A..... Điên rồi, điên hết rồi.” Tiêu Tiêu hét lên trong bóng tối, sờ soạng mặc áo lót, xuống giường tùy tiện tìm một cái váy liền thay vào, tùy tiện chải đầu hai cái, xỏ đôi dép lê vào rồi đi xuống.

Bà dì trong phòng bảo vệ đang muốn ra đuổi người, Tiêu Tiêu đã ngăn bà ấy lại. “Để cháu đuổi anh ta đi cho.”

Bà dì vừa nhìn thấy Tiêu Tiêu, đôi mắt chợt sáng lên. Lẽ nào người ngoài kia chính là anh bạn trai cậu ấm trong lời đồn của cô bé này?

Tiêu Tiêu không rảnh để ý đến ánh mắt nhiều chuyện của bà dì, cô bước nhanh đến trước mặt Đoạn Mặc Ngôn, trực tiếp quát lên: “Anh làm cái gì vậy hả?!”

Đoạn Mặc Ngôn nhìn gương mặt nhỏ nhắn đã lâu không gặp đang nổi giận ngay trước mặt, trong mắt lướt qua một chút ý cười, miệng lại hỏi: “Em gọi điện với ai thế?”

“Em gọi điện với ai cần gì anh lo? Đêm hôm khuya khoắt anh bấm kèn cái gì hả!”

Đoạn Mặc Ngôn không nói gì, mở cửa ghế ngồi phía sau, khom người lấy thứ gì đó ra. Chẳng mấy chốc, anh ôm ra một con Doraemon màu xanh mập mập khổng lồ, mập hơn cả anh, cao hơn cả cô nữa.

Tiêu Tiêu chớp chớp mắt, nhìn chăm chăm chú mèo máy tươi cười rạng rỡ trước mặt mình.

“Anh tiện đường ghé qua Tokyo, mang con thú nhồi bông đã đặt về. Ôm đi.” Đoạn Mặc Ngôn không nói nhiều, nhét con mèo xanh mập mập vào lòng cô.

Tiêu Tiêu dang hai tay ôm lấy theo bản năng, phát hiện cân nặng cũng không kém cô là bao luôn rồi, hơn nữa cái mặt bánh bao bự chẳng ở trước mắt ít nhất cũng gấp mười lần cái đầu của cô.

“Được rồi, anh đi đây.”

“Anh đi đây?” Tiêu Tiêu không thể tin được lặp lại câu nói đó.

“Ừ, anh mệt rồi, ngày mai gặp.” Đoạn Mặc Ngôn nói xong, hình như muốn hôn cô một cái, nhưng Tiêu Tiêu lanh lẹ lấy mèo máy che mặt lại.

Đoạn Mặc Ngôn hừ một tiếng.

Tiêu Tiêu ló mặt ra, thấy anh mở cửa chỗ ghế lái, “Chờ một chút, cái này.....” Con thú nhồi bông khổng lồ này chắc là tốn không ít tiền rồi đi? Anh còn đặc biệt chạy đến Tokyo lấy về, rốt cuộc cô có nên nhận hay không đây? Kêu anh đem về có tổn thương anh quá không? Nhưng cô thật sự có thể nhận được sao? Có cần nói cảm ơn không? Thật sự cô không muốn nói cảm ơn với người đàn ông thích tự làm theo ý mình như vậy.....

Đoạn Mặc Ngôn ngồi vào xe, hạ cửa sổ xe xuống: “Cái gì?”

Tiêu Tiêu ôm lấy con Doraemon khổng lồ hai tay cũng ôm không xuể, nhìn anh một lúc, vẫn nói một tiếng cảm ơn.

Đoạn Mặc Ngôn hời hợt đáp lại một tiếng, lái xe rời đi.

Tiêu Tiêu nhìn theo hướng anh chạy đi, cảm thấy cả cuộc đời này cũng không thể nào gặp được người đàn ông nào kì quái hơn anh.

Sau đó cô quay đầu qua mắt to trừng mắt nhỏ với con mèo máy, trong lòng chỉ có một câu hỏi, để tổ tông này lên giường rồi cô ngủ ở đâu?

Chiều ngày hôm sau, trụ sở tổ chức một cuộc thi đua máy bay không người lái quy mô không nhỏ cho những người có cùng sở thích về máy bay không người lái. Những người có cùng sở thích có thể đem theo máy không người lái của mình mua hoặc là tự mình lắp ráp đến tiến hành trận đua 100m. Người thắng sẽ giành được phần thưởng cực kỳ phong phú do Thái Nhất cung cấp.

Các sinh viên thực tập và nhân viên không có công việc khẩn cấp đều khó thể đến trụ sở quan sát thậm chí là tham gia thi đấu, hơn nữa buổi tối còn có một bữa tiệc đồ nướng, đây là lợi ích thường có của nhân viên Thái Nhất.

Tiêu Tiêu hưng phấn ghi danh thi đấu, còn rất có ý chí muốn giành giải nhất nữa cơ.

Nhưng vừa tới sân thi đấu, cô mới phát hiện mình thật sự đã nghĩ nhiều quá rồi. Bởi vì không phải đua bay nhanh theo đường thẳng, mà là thi đua trong rừng rậm! Người dự thi chỉ có thể thấy tình huống thực tế qua mắt kính VR, quả thật chính là một trận đua xe mini, à không, đua máy.

Tiêu Tiêu được chia vào nhóm 4, máy bay mà cô được công ty tài trợ hữu nghị chính là cái máy bay OVE cô thử nghiệm trước đó, nhìn kỹ lại mã máy thì vừa vặn lại là cái mà cô đã thao tác. Chỉ là đối với cô, máy bay đã qua tay cũng chẳng có tác dụng gì, trong cuộc thi, cô hoàn toàn tập trung tình thần để..... thua đến nát bét. Máy bay vừa quẹo cua, thì đụng vào một bụi cây mất rồi.

“Haiz.....” Tiêu Tiêu ảo não tháo kính xuống, cô còn chưa kịp chơi nữa, vậy mà đã tiêu đời rồi sao?

Đợi đến khi nhóm 4 kết thúc trận đấu, những người dự thi ai nấy tự đi lấy máy bay của mình về, Tiêu Tiêu tìm được OVE, kiểm tra lại, may mà không bị hư. Cô cầm máy bay và mắt kính đi trả cho nhân viên công tác ở trụ sở, vừa vặn gặp phải Đoạn Mặc Ngôn vừa bước xuống xe. Hai người nhìn nhau một cái, Đoạn Mặc Ngôn hỏi: “Thắng rồi à?”

“Thua rồi.” Tiêu Tiêu nhún vai, tiếc hùi hụi nói, “Vừa mới bay ra đã đụng vào bụi cây rồi.”

“Hư rồi hả?”

“Hư thì không có hư.”

Đoạn Mặc Ngôn nhếch môi, “Cầm lấy nó, đi theo anh.”

Tiêu Tiêu không biết anh có ý định gì, suy nghĩ một lúc rồi đi theo.

Đoạn Mặc Ngôn dắt cô đi vòng ra phía sau của trụ sở, đột nhiên, trước mắt cô hiện lên khu phía sau của một ngôi biệt thự độc lập. Đoạn Mặc Ngôn mở khóa cửa sau, nghiêng người để cô đi vào.

“Đây là đâu thế?” Tiêu Tiêu hỏi, hơi lưỡng lự bước vào trong.

“Chỗ ở của anh khi đến đây.” Đoạn Mặc Ngôn trả lời đơn giản.

Thật lòng Tiêu Tiêu cảm thấy anh khoa trương quá đi, một tháng anh đến trụ sở ở không được hai ba lần nữa, vậy mà xây cả một căn biệt thự ở đây luôn à?

Dường như Đoạn Mặc Ngôn hiểu được ánh mắt của cô, “Căn biệt thự này đã có từ trước rồi.” Thật ra khu đất của căn biệt thự này, bao gồm cả trụ sở, đều là của nhà họ Đoạn.

Hai người đi về phía trước khoảng 50m, một cánh rừng trúc cỡ nhỏ xuất hiện ngay trước mắt, đứng thẳng giữa trời hè, rừng trúc xanh tươi lung lay sinh động, làm cho người ta vui tai vui mắt, nhưng Đoạn Mặc Ngôn không phải dắt cô vào đây để thưởng thức, mà là để cho cô chơi máy bay.

Vừa rồi Tiêu Tiêu chưa được chơi thỏa thích, đúng lúc trong lòng đang ngứa ngáy, lập tức nói tiếng cảm ơn.

Đoạn Mặc Ngôn lấy một cái camera chụp ảnh nhiệt cỡ bằng cái di động trong túi áo ra, để lên máy điều khiển cho cô, “Dùng cái này thì không cần đeo mắt kính vào nữa.”

Sau khi camera chụp ảnh nhiệt kết nối với máy quay trên OVE, Đoạn Mặc Ngôn giúp cô đẩy OVE đi, Tiêu Tiêu nhìn chăm chăm máy điều khiển từ xa và camera chụp ảnh nhiệt, bắt đầu thám hiểm rừng trúc.

Tay chân cô luống cuống điều khiển máy bay, đến lúc cô cảm thấy quen tay, Đoạn Mặc Ngôn đã nhặt máy bay cho cô mấy lần, chê cô vụng về quá, nên muốn tự tay dạy cô, Tiêu Tiêu cầm điều khiển từ xa, lẩy cùi chỏ đẩy đẩy, “Anh đừng làm bậy nha, em đang có cảm giác lên tay rồi đó.”

“Có cảm giác lên tay mà nãy giờ vẫn không học queo cua được à?”

“Sẽ học được ngay thôi mà.”

“Đàn độn cũng học được nữa là.”

“Anh mà nói móc em nữa là em cho máy bay đụng vào mặt anh đó.”

“Em cẩn thận đừng để đụng vào mặt mình nha.”

Tiêu Tiêu bực rồi, thật sự lái máy bay vòng ngược về, bay thẳng về phía hai người.

“Nhắm chuẩn một chút, quẹt trầy mặt em thì phiền đó.” Đoạn Mặc Ngôn gặp nguy mà không sợ, đứng sau lưng cô không nhúc nhích tí nào.

“Anh yên tâm, tuyệt đối sẽ đụng vào bản mặt dày của anh mà.”

Tiêu Tiêu giờ điều khiển lên cao, ngẩng đầu lên nhìn OVE bay tới, lại nhìn sang camera chụp ảnh nhiệt, đẩy mạnh một cái, máy bay bay sát qua bên mặt của Đoạn Mặc Ngôn.

Tiêu Tiêu cười lớn hét lên đáng tiếc quá, nghịch ngợm quyết định làm lại một lần nữa, cô điều chỉnh là phương hướng, lần tấn công này khiến Đoạn Mặc Ngôn phải nghiêng đầu mới tránh được nguy hiểm. Tiêu Tiêu vui ới là vui, Đoạn Mặc Ngôn cười mắng một tiếng cô nhóc thôi tha. Hứng thú chơi đùa của cô bùng phát, muốn tấn công lần thứ ba, bỗng dưng Đoạn Mặc Ngôn ôm cả người cô vào lòng, nắm lấy tay cô kiểm soát cái điều khiển, “Để anh quẹt vào cái mặt nhỏ xíu của em nè.”

Tiêu Tiêu cười thét lên, độ sức với anh, muốn làm cho máy bay bay lệch quỹ đạo, ai ngờ OVE vô cùng kiên định bay thẳng tới, cô nhìn chằm chằm camera chụp ảnh nhiệt dậm chân cười to, bất chợt nụ cười của cô cứng lại trên môi.

Cô nhìn thấy hai gương mặt tươi cười trong máy camera chụp ảnh nhiệt. Một là của cô, một là của anh.

Lần đầu tiên cô thấy anh cười..... thoải mái như thế. Gương mặt anh tuần kia cũng vì nụ cười hiếm có này mà đẹp mắt thêm ba phần.

Xưa nay cô chưa bao giờ thấy anh cười như thế này, trên thực tế ngay cả số lần anh cười cũng có thể đếm trên đầu ngón tay, càng khỏi nói tới cười đến vui vẻ như vậy.

Đoạn Mặc Ngôn cũng nhìn thấy nụ cười của mình, dường như anh cũng ngạc nhiên giống như cô.

Máy bay ỉu xìu rơi xuống đất, nhưng không ai để ý. Tiêu Tiêu nín thở xoay người lại nhìn anh, người đàn ông không còn nụ cười đó nữa cũng nhìn cô chăm chú. Nhưng trong đầu cô vẫn hiện lên nụ cười của cả hai lúc nãy, tựa như đã khắc một dấu ấn vậy, xua đi không được.

Hai người nhìn nhau hồi lâu, bỗng dưng Đoạn Mặc Ngôn hôn cô.

Cô ghen ngào một tiếng, kiễng chân đáp lại nụ hôn của anh.

KHÔNG GẶP KHÔNG NÊN DUYÊN

Độc Độc
dtv-ebook.com

Chương 43

Tiêu Tiêu từng đọc qua trong sách, tình yêu không phong lưu, bởi vì nó là chuyện của linh hồn. Tình yêu thật sự là khi linh hồn và linh hồn gặp nhau, sự thân mật của thể xác chỉ là kết quả của nó. Hai bên phải có sự rung động cực kì sâu sắc.

Cô nghĩ, trong khoảnh khắc đó cô đã nhìn thấy tình yêu.

Khi cô hoàn hồn lại từ trong nỗi rung động và choáng váng ngẩn ngủ đó, thì phát hiện mình đã ngã trên sofa ở phòng khách của căn biệt thự rồi, thậm chí cô còn không biết mình vào cửa như thế nào nữa. Đoạn Mặc Ngôn nằm trên người cô, nụ hôn nóng bỏng mang theo hơi thở gấp gáp kéo đến như mưa bão. Bờ môi lạnh lạnh của anh sờn sờn mút lấy cánh môi mềm mại của cô, cái lưỡi to thè ra chơi đùa với cái lưỡi nhỏ một lần lại một lần, âm thanh mờ ám do môi lưỡi quấn quít nhau không ngừng vang lên bên tai. Cô biết mình nên đẩy anh ra, nhưng lại biến thành tiếng nói yếu ớt truyền đến từ một hành tinh xa xôi nào đó, một giọng nói khác thì đang kêu gào rằng hãy chạm vào anh ấy, hãy hôn anh ấy!

Đoạn Mặc Ngôn hôn cô không biết thỏa mãn, nụ hôn nóng bỏng hôn qua trán của cô, mũi của cô, mặt của cô, trượt qua cằm của cô rồi mút lấy cổ của cô, sau đó cái lưỡi to lướt theo đường cong láng mịn kia, lại trở về đôi môi của cô, phớt qua môi cô, xâm nhập vào ép

cô quẩn quít với anh lần nữa. Hai tay cô khoác lên vai anh, đầu óc trống rỗng, chỉ có niềm hạnh phúc rung động mãnh liệt vẫn chưa tan đi đang chống đỡ tinh thần của cô.

Hơi thở của hai người ngày càng nặng nề, bất chợt anh nâng người cô dậy, cô hét khẽ một tiếng, Đoạn Mặc Ngôn hôn mạnh cô một cái. Sau đó anh bế cô lên. Cô vòng qua cổ anh theo bản năng, anh vùi đầu vào cần cổ ngọc ngà của cô không ngừng hôn mút, gặm cắn, khiến cô hơi nhói lên.

Anh bế cô, bước nhanh về phía một căn phòng ở lầu một.

Mong đợi, thấp thỏm, vui sướng, hoảng sợ, xấu hổ đan xen lẫn nhau trong nội tâm của Tiêu Tiêu, môi của cô kề bên tai anh thở nhẹ, ngón tay cũng không tự chủ luồng vào mái tóc đen dày của anh. Anh quay đầu lại, hôn cô quẩn quít mà nóng bỏng.

Hai người cũng ngã vào chiếc giường lớn, người đàn ông hoàn toàn không lãng phí thời gian đề lên, nụ hôn nồng cháy mãnh liệt đổ ập xuống. Cô kêu lên một tiếng, theo bản năng rúc người ra sau kháng cự, anh dùng mấy phần sức cưỡng chế để hai tay của cô lên trên đỉnh đầu, từ trên cao nhìn xuống.

Bốn mắt nhìn nhau, dường như có vô vàn cảm xúc đang đảo lộn trong ánh mắt.

Cô chăm chú nhìn vào gương mặt anh tuấn nhuốm màu tình dục của anh lúc này, trong đầu lại bỗng dựng hiện lên gương mặt tươi cười của anh. Cơ thể của cô khẽ run lên, “Em là lần đầu tiên.....”

Đáp lại cô, là nụ hôn bá đạo gần như thô bạo của người đàn ông.

Trời chiều buông xuống, mang đi ánh tà dương cuối cùng của bầu trời. Trên bãi đất trống của trụ sở đã nổi lửa lên, xung quanh dựng đầy lò nướng thịt, những người còn ở lại trụ sở thì vây quanh thành vòng tròn, ai nấy tự lấy que xiên những thứ mình muốn ăn đặt lên bệ nướng, đồng thời cầm đồ uống trò chuyện tán gẫu, ca hát nhảy múa với những người quen biết lẫn không quen biết.

Các sinh viên thực tập sớm đã phát hiện Tiêu Tiêu đi trả máy không người lái thì không thấy về nữa, cô nữ sinh đáng yêu trông thấy cô và Đoạn Mặc Ngôn đi vào khu phía sau của trụ sở, nhưng đến bây giờ còn chưa thấy bọn họ trở lại, suy nghĩ bằng đầu ngón chân cũng biết bọn họ đi làm chuyện gì rồi, cô ta nhìn theo theo hướng bọn họ đi, hừ một tiếng.

Lúc này, Tiêu Tiêu đang nằm trên giường lớn, ngượng ngùng lấy hai tay che mặt lại.

Thì ra làm tình là chuyện vừa xấu hổ, vừa đau đớn, vừa vui sướng như vậy sao? Chỗ ấy của đàn ông khủng khiếp như thế ư? Da thịt gần gũi nhau nhất định phải mạnh mẽ như gió lốc mưa bão đến vậy à? Thường làm cho các cô gái ngất đến hôn mê như thế?

Nghĩ đến tất cả mọi thứ Đoạn Mặc Ngôn làm trên thân thể của cô không lâu trước đây, thì cả người cô đều đỏ lên như tôm luộc vậy. Khi trên giường anh vẫn bá đạo như thế, chỉ hơi kiềm chế một chút lúc vừa bắt đầu, tiếp sau đó thì anh căn bản không biết bốn chữ thương hoa tiếc ngọc viết như thế nào, hơn nữa không biết có phải là ảo giác của cô hay không, cô càng xin tha, thì anh càng dùng sức.

Càng đáng xấu hổ hơn chính là cô cứ liên tục bị anh làm cho không thể khống chế được, cuối cùng nhìn thấy một khoảng không vỡ vụn rồi ngất đi.

Người đó không phải là cô, người đó không phải là cô, người đó không phải là cô.....

Đầu vai bị hôn mút ươn ướt, một cánh tay thô to vòng qua ôm cả hai tay và người cô, siết vào, “Tĩnh rồi à?” Bờ môi nóng rực tiện đà trượt lên trên, ngậm lấy vành tai của cô, giọng nói trầm thấp hơn bình thường vài phần vang lên bên tai cô.

Toàn thân Tiêu Tiêu run lên, vẫn vùi mặt vào lòng bàn tay không dám ngẩng lên như trước, “Đừng để ý đến em.....” Giờ này phút này, rốt cuộc cô mới có cảm giác chân thật, cô và Đoạn Mặc Ngôn thật sự đã..... làm rồi.

Đoạn Mặc Ngôn cũng không rảnh để ý cô.

“Anh muốn làm gì thế..... Ừm!” Tiêu Tiêu hoảng hốt, còn chưa đợi cô kịp phản ứng, anh thế mà lại.....

“Không muốn, không muốn mà.” Tiêu Tiêu vẫn chưa hoàn hồn sau lần rung động đầu tiên, “Đau, đau thật đó.”

“Đau?” Từ bên cổ của cô, Đoạn Mặc Ngôn ngẩng đầu lên, trông có vẻ nghi hoặc khó hiểu, “Anh vừa xem giúp em rồi, không sao mà.”

Anh, anh, anh nói cái gì! Tiêu Tiêu thật sự muốn chết luôn cho rồi.

Đoạn Mặc Ngôn cũng không nhiều lời nữa, lật người cô qua, chặn môi của cô lại.

Tĩnh lại lần nữa, Tiêu Tiêu đã không biết là ngày nào giờ nào nữa.

Trong bóng tối, cô mở mắt ra, tầm mắt vừa vặn đối diện với cửa sổ đã kéo rèm, chỉ có một tia sáng xuyên qua cửa sổ rọi vào. Bây giờ là ban ngày? Hay là ban đêm? Cô chỉ cảm thấy như đã trải qua mấy đời. Bản thân mình giống như một con thuyền nhỏ trôi bồng bềnh trên ngọn sóng, bây giờ mới thực sự đứng vững trên bờ.

Cô hơi nghiêng đầu, nhìn không rõ gương mặt ngủ say của người đàn ông bên cạnh, chỉ có thể nghe tiếng thở đều đều của anh.

A, thật sự không muốn yêu người đàn ông này mà. Tiêu Tiêu nghĩ thì nghĩ như thế, nhưng trong lòng lại không khỏi dâng lên nỗi ngọt ngào. Bây giờ cả người cô giống y như là đang bay lượn với đàn chim trên bầu trời, lại giống như đang chơi đùa với nàng tiên cá dưới đáy đại dương, cực kỳ vui vẻ.

Tình yêu kì diệu thật đấy! Tiêu Tiêu sờ vào lồng ngực của mình, khẽ cảm thán. Cô nhẹ nhàng giơ tay chạm vào gương mặt của người đàn ông, lại như sợ bị người ta phát hiện vội vàng rút về.

Cô mím môi cười trộm, lại sờ sờ mặt mình, búng hai cái, nhẹ nhàng chống tay ngồi dậy. Cô vừa đứng dậy, vừa thấp giọng phát ra tiếng rên rỉ “đau, đau”. Trong bóng tối, cô mò thấy quần áo rơi tứ tung dưới chân giường, tìm được một cái quần lót nam, cô đổ mặt xuống giường. Rất dễ dàng tìm được quần áo của mình, cô nhẹ tay nhẹ chân mặc đồ lót vào, bộ đồ lót chỉ thiếu chút xíu nữa thôi là đã bị xé nát, lúc mặc quần jean vào thì cảm thấy chỗ nào đó vẫn hơi đau nhói.

Đê xôm. Cô mắng thầm trong lòng, móc di động trong túi quần ra xem, đã mười giờ tối rồi. Để bảo đảm an toàn, cô còn nghiêm túc xem lại ngày tháng, xác định vẫn chưa qua ngày hôm nay, mới khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Không biết người trong công ty có đi hết chưa nữa..... Cô để di động vào trong túi, lúc mặt áo sơ mi vào lại phát hiện một vấn đề. Nút áo của cô đã bị kéo hư hết rồi, ngay cả một cái cũng không cài được nữa.

Cầm thú. Cô lại mắng một câu nữa, lại mò mẫm trong bóng tối, tìm được áo sơ mi của anh, thay cái áo của mình ra.

Chiếc áo sơ mi không hề có mùi thơm chỉ thấm đẫm mùi vị của đàn ông, kề sát vào da thịt mình, khiến trái tim của Tiêu Tiêu không khỏi đập nhanh hơn vài nhịp. Cô cố gắng hết sức không để bị vương tà niệm mà cài lại nút áo, theo thói quen nhét phần áo phía trước vào quần.

Chiếc áo sơ mi rộng thùng thình khoác lên vai, Tiêu Tiêu cũng không kịp nghĩ nhiều như thế, cất bước đi ra ngoài.

Cô mượn ánh sáng đèn pin trong điện thoại đi ra ngoài căn nhà, ở cửa trước tìm được một đôi dép lê, xỏ vào. Ra cửa, xuống bậc thang, dựa theo trí nhớ, cô đi về phía con đường nhỏ ở hướng đông, quả nhiên vừa qua khúc quanh, rừng trúc đã xuất hiện ngay trước mắt.

Ánh trăng đêm nay rất đẹp, hàng trúc bị gió thổi phát qua vang lên tiếng xào xạc, kèm theo tiếng côn trùng kêu và tiếng chim hót, tựa như một ca khúc ánh trăng tuyệt vời.

Tiêu Tiêu không rảnh thưởng thức, cô đi thẳng qua đó, nhặt lên máy bay không người lái và bộ điều khiển bị bỏ quên, cô cẩn thận từng li từng tí mỗi tay cầm một cái, men theo con đường cũ mà đi về.

Còn chưa về đến cửa, cô ngẩng đầu lên, đã thấy Đoạn Mặc Ngôn trần nửa người đi ra. Ánh mắt của anh khóa chặt cô lại, chăm chú nhìn cô từ từ bước tới.

Dưới ánh trăng, cơ thể cường tráng hoàn mỹ và gương mặt anh tuấn kia khiến người ta không thể kháng cự được, Tiêu Tiêu đứng lại dưới bậc thang, ngẩng đầu nhìn anh, trong lòng nhộn nhạo.

Đoạn Mặc Ngôn híp mắt lại nhìn kẻ trộm mặc quần áo của anh, bờ vai rũ xuống thiếu chút nữa không giữ được cổ áo, màu đen nổi bật trên nền cổ ngọc ngà và xương quai xanh của cô, càng thêm gợi cảm, tuy cô mặc quần jean vào hơi thừa thãi, nhưng style bỏ áo vào quần phần trước, chừa lại phần sau, cũng tạo ra cảm giác nghịch ngợm đáng yêu. Ánh mắt của anh dần dần trở nên sâu sắc.

Hai người nhìn nhau rất lâu, Đoạn Mặc Ngôn từ từ bước xuống bậc thang.

Tiêu Tiêu ngượng ngùng hắng giọng, cúi đầu nhìn xuống máy bay không người lái, “Cái này có chức năng ghi nhớ chứ nhỉ?”

“Ừ.” Đoạn Mặc Ngôn đi đến trước mặt cô.

“Vậy ngày mai chép nó ra được không, em muốn lấy.” Tiêu Tiêu nói khẽ.

Đoạn Mặc Ngôn nhếch môi không nói gì, hai tay nhẹ nhàng nắm lấy hai cánh tay cô, cúi xuống hôn nhẹ lên đỉnh đầu của cô.

KHÔNG GẶP KHÔNG NÊN DUYÊN

Độc Độc
dtv-ebook.com

Chương 44

Hơi thở ẩm áp truyền tới, khiến Tiêu Tiêu không khỏi cong môi lên, nhắm mắt lại. Bờ môi mát lạnh từ từ trượt xuống, hôn lên mặt cô không dứt.

Hai người quấn quít nhau như mèo rất lâu, Tiêu Tiêu cảm giác cứ như thế rồi sẽ lại biến chất mất thôi, nhắm tâm lùi về sau một bước, “Không biết mọi người đã giải tán hết chưa nữa.”

“Có liên quan gì đến chúng ta sao?” Cánh tay thô to vòng qua vòng eo nhỏ nhắn của cô, người đàn ông tiếp tục chuyện ban nãy, tiếng chụt chụt mờ ám lại vang lên.

Tiêu Tiêu đẩy anh ra, “Anh lặng lẽ lái xe qua đây, đưa em về được không?”

“Tối nay ở lại đây.”

“Không muốn.”

Đoạn Mặc Ngôn nhú mày, Tiêu Tiêu nhét máy không người lái vào lòng anh, vô cùng thẹn thùng nói: “Ngày mai nếu mà để bọn họ nhìn thấy hai chúng ta cùng nhau bước ra, thì ngại lắm! Vội lại, anh xé hư quần áo của em hết rồi.”

“Thấy thì thấy thôi.” Đoạn Mặc Ngôn coi như không nghe thấy câu tố cáo phía sau.

“Em không muốn. Hoan Hoan không thấy em, cũng sẽ sinh lòng nghi ngờ.”

Một tay Đoạn Mặc Ngôn cầm máy không người lái, một tay nhéo nhéo cằm của cô, “Anh không thể gặp người ta được hả?”

Mặt Tiêu Tiêu đỏ bừng, đây là tình tiết ép buộc muốn có danh phận à? Hai tay cô kéo tay anh, vùi mặt vào khuỷu tay của anh, “Tại em mắc cỡ.”

Ngay cả chỉ đứng dưới ánh trăng cũng có thể thấy được vành tai đỏ ửng của cô, khóe môi của Đoạn Mặc Ngôn cong lên, hiếm khi anh đổi ý, miệng lại nói: “Cởi đồ ra.”

Tiêu Tiêu nghe thế, tưởng đâu anh vẫn không chịu bỏ lòng háo sắc, ngược mắt lên trừng anh một cái, như làm nũng lại như then thùng.

“Trừng anh cái gì, em không trả áo cho anh bộ muốn anh trần truồng đi ra ngoài à?”

Tiêu Tiêu sửng sốt, nhìn thấy đôi mắt mang theo ý cười của anh mới hiểu ra rằng anh đang trêu cô, “Anh xấu quá nha!” Thậm chí cô còn muốn dùng nắm đấm để chăm sóc anh nữa.

Rất dễ dàng đã về đến thành phố, đến gần trường đại học, Tiêu Tiêu bảo Đoạn Mặc Ngôn đi ra sạp hàng bên vỉa hè tùy tiện mua cho cô một cái áo, cô cũng đâu thể nào mặc áo sơ mi của anh về kí túc xá được.

Đoạn Mặc Ngôn ngoảnh mặt làm ngơ, trực tiếp lái xe vào trường học. Hình như anh đã đánh tiếng với hiệu trưởng và bảo vệ, coi như biển số xe của anh là biển số xe của nhân viên trong trường, có thể ra vào tự do.

“Sao anh không mua áo cho em hả?!” Tiêu Tiêu dậm chân hỏi, nhưng lại phát hiện cử động mạnh quá làm cả người mình đau nhói lên.”

“Em mặc thế này đẹp lắm rồi.”

“Thế này có thể mặc ra ngoài gặp người khác sao?”

“Bây giờ kí túc xá của mấy em đâu có ai.”

“Nếu như Hoan Hoan về trước thì sao?”

Đoạn Mặc Ngôn nói mát: “Vậy thì nói với cô ấy, áo của em bị anh xé mất rồi.”

Tiêu Tiêu trừng anh một hồi lâu, mới thốt ra một câu, “Đoạn Mặc Ngôn, bây giờ địa vị của anh nguy hiểm lắm đấy.” Cô hơi hối hận rồi đây.

“Vậy à?” Đoạn Mặc Ngôn đậu xe dưới lầu kí túc xá của cô, tắt máy, quay đầu qua nhìn cô.

Tầm mắt của hai người giao nhau, gương mặt đang xị xuống của Tiêu Tiêu dần dần không kiềm được nữa, chợt tự mình phì cười, “Đáng ghét.....”

Đoạn Mặc Ngôn nghiêng người hôn lên lúm đồng tiền và khóe môi của cô.

“VẬY em đi nhé.” Tiêu Tiêu lấy túi xách của mình ở ghế sau ôm ở trước ngực, mở cửa xe rồi quay đầu lại nhìn Đoạn Mặc Ngôn, trong mắt có chút ẩn ý không thể nói rõ, “Sáng mai anh.....”

Bây giờ còn chưa tách ra, cô đã thấy hơi nhớ rồi. Đột nhiên cô hi vọng, sáng mai vừa mở mắt ra, thì có thể nhìn thấy anh đầu tiên. Nhưng chỉ mới nói được một nửa, cô nhớ ra anh là một con sâu lười, nên nuốt xuống nửa câu còn lại.

“Sáng mai làm gì?” Đoạn Mặc Ngôn không hiểu hỏi lại.

Tiêu Tiêu lắc đầu, “Không có gì, ngày mai gặp.” Dứt lời cô nhảy xuống xe, nhìn trái nhìn phải, ôm lấy túi xách che cái áo lại, nhanh chóng chạy vào trong kí túc xá, chạy lên lầu như một cơn gió lốc nhỏ vậy.

Cô chạy vọt đến cửa phòng kí túc xá của mình bằng tốc độ nhanh nhất, ổ khóa màu đen khóa chặt cho thấy Liên Hoan Hoan vẫn chưa về, cô yên lòng thở phào nhẹ nhõm, nhanh chóng móc chìa khóa trong túi ra, chỉ là không biết có phải chìa khóa chống đối với cô hay không, sao mà tìm hoài không thấy. Một bạn học khác lớp ở phòng kế bên cũng vừa về tới, lúc đi ngang qua có lên tiếng chào cô một cái. Tiêu Tiêu có tật giật mình cúi mặt xuống đáp lại một tiếng, kéo lại cái áo lỏng lẻo của mình, rúc người lại tiếp tục tìm chìa khóa.

Tìm được chìa khóa rồi mở cửa rất dễ dàng, cô bước một bước dài vọt vào trong, bật đèn, khóa cửa, làm một hơi liền mạch. Cô hít một hơi thật sâu, ba bước thành hai bước chạy đến bên cạnh cửa sổ nhìn xuống bên dưới. Xe của Đoạn Mặc Ngôn đã đi mất rồi, cô cũng không thấy thất vọng, cười toe toét xoay người lại, vừa ngược lên đã thấy con Doraemon đang để tạm trên giường của chị cả, cô đi

qua đó, nhìn chăm chăm bé mặt xanh xanh kia rất lâu, cô kéo áo sơ mi của Đoạn Mặc Ngôn lên ngửi mùi thơm thoang thoảng của anh, ôm lấy con thú bông ngây ngô cười khúc khích.

A..... Vui quá đi! Cô muốn nói cho cả thế giới biết! Đối tượng đầu tiên mà cô muốn thông báo dĩ nhiên là hai cô bạn thân của cô rồi, nhưng vừa lấy di động ra, màn hình đã sáng lên.

Người gọi đến chính là anh bạn trai đương nhiệm vừa mới rời đi – Đoạn Mặc Ngôn.

Tiêu Tiêu lại cười ngốc với cái điện thoại một lúc, rồi mới hắng giọng vờ như không sao cả, bắt điện thoại, “A lô?”

“Sáng mai anh qua đón em nhé.”

..... Cung phản xạ của anh có phải hơi bị dài không? Nhưng lúc này Tiêu Tiêu hoàn toàn không muốn châm chọc, chỉ cười toe toét nói: “Anh dậy rồi hả?”

“Dậy rồi.”

Không có câu nói ngọt ngào như là “vì em, dậy không nổi cũng phải dậy”, chỉ ba chữ đơn giản thôi đã làm cho Tiêu Tiêu thấy rất thỏa mãn, “Vậy em chờ anh.”

“Ừm.”

Hai người cũng không nói gì nhiều, Tiêu Tiêu cúp điện thoại, tức thì nhấn ngay một tin cho nhóm ba cô bạn thân trên weibo:

[Mình yêu rồi! Mình yêu rồi! Mình yêu rồi! Chuyện quan trọng phải nói ba lần ~ ~ ` Tung hoa khả khả khả $\sim(\cong\vee\leq)/\sim$]

Ngay sau đó lướt màn hình gửi những biểu tượng tung hoa với đủ kiểu tư thế quái lạ.

Rất nhanh đã có tin nhắn trả lời.

YY: [Cưng à, cưng nên nói là lại yêu nữa rồi.]

VV: [Xê ra một bên đi, chẳng bao giờ nói vào trọng điểm hết.]

VV: [Ai vậy, ai vậy?]

Tiêu Tiêu mím môi cười, trình trọng gõ ra ba chữ trên khung đối thoại: [Đoạn Mặc Ngôn]

Tô Vi nhắn lại hai biểu tượng cảm xúc “mạnh dũ”.

Đồng Dĩ Dịch gửi trả lời bằng ghi âm: [Cậu chọn lựa cũng nhanh quá đi, nếu là mình thì mình sẽ treo bọn họ năm ba năm.]

Tiêu Tiêu gãi gãi trên lòng bàn chân trắng muốt của chú mèo máy, cũng gửi tin nhắn ghi âm qua: [Hết cách, anh ấy cười rồi.] Cô vừa nói, vừa nhớ lại gương mặt tươi cười kia, nụ cười trên môi không khỏi hé rộng hơn.

Tô Vi mở cuộc gọi thoại mời ba người vào trò chuyện.

“Mẹ nó, đúng chuẩn mỹ nam kế.” Giọng nói khinh thường của Đồng Dĩ Dịch bị ngắt quãng truyền đến.

“Lên hình trước, lên hình trước.” Tô Vi sốt ruột.

“Không có hình.” Tiêu Tiêu vừa nói vừa lắc đầu.

“Cậu như vậy là không được rồi đó, ngay cả hình cũng không có, không để tự mình giám định một chút, cứ như vậy là xong với người ta rồi à?”

“Ặc..... Tình huống đột xuất mà.” Nhớ đến những chuyện không hề có chút lí trí nào vừa xảy ra liên tiếp trong buổi chiều ngày hôm nay, mặt Tiêu Tiêu lại nóng bừng lên.

“Nói vậy nghĩa là có điều mờ ám, còn có chuyện gì chưa khai báo hả?”

Vốn định hàm súc một chút, nhưng bất đắc dĩ vì bọn họ hiểu cô rõ quá rồi, Tiêu Tiêu chỉ có thể nhỏ giọng nói: “Mình với anh ấy..... lên giường rồi.”

Hai cô bạn thân cùng lúc lên tiếng. Chỉ là một người kích động một người bình tĩnh, khác biệt quá lớn.

“Cái.... gì...”

“Ồ, cảm thấy thế nào?”

Tiêu Tiêu dựa vào cạnh giường, nhìn gương mặt đỏ bừng của mình trong gương, một lúc lâu mới nói một chữ, “Tốt.”

“Ôi chu choa, háo sắc nha ~ ~ ”

“Tốt thì còn được, không tốt thì mau mau đá anh ta đi đi.”

Tiêu Tiêu cúi đầu chơi đùa với góc áo của chiếc áo sơ mi nam, ho khan một tiếng. Cô vẫn còn nhớ anh chủ của chiếc áo này ôm chặt cô như thế nào, sau đó bá đạo chiếm lấy cô..... A a, cô đang nghĩ cái gì thế này, thật là háo sắc quá mà!

“Tiểu Tiểu, chúc mừng cậu nhé, nghe giọng của cậu vui vẻ đến thế, hẳn là đã thoát khỏi nỗi ám ảnh đó rồi.” Tô Vi mừng cho cô bạn thân, “Vậy thì mặc kệ ba lần bảy hai một, cứ yêu đương cho tốt vào nhé! Tụi mình ủng hộ cậu!”

“Cám ơn, yêu các cậu lắm ~ ~ ”

“Chỉ là, bên phía anh Hiếu Nhiên của cậu làm sao đây, cậu muốn nói thế nào với anh ta?”

Tiêu Tiêu sửng sốt, trong đầu hiện lên bóng dáng của Tống Hiếu Nhiên, thoáng bình tĩnh lại.

“Cái gã đề tiện đó à, mặc kệ anh ta, cứ nói thẳng với anh ta, lấy đạo của người trả lại cho người thôi.”

“Chỉ sợ sẽ có cùng một kiểu kết quả, mình phải suy nghĩ thật kỹ nên nói với anh ấy như thế nào.” Tiêu Tiêu than nhẹ.

Ba người lại tán gẫu thêm mấy gâu, rồi ngắt điện thoại. Ngay sau đó Tô Vi gọi lại cho Đồng Dĩ Dịch, “Tiểu Tiểu từng nói điều kiện gia đình của cái tên Đoạn Mặc Ngôn đó rất tốt, bản thân anh ta cũng là tổng giám đốc, mình thấy bối cảnh chênh lệch xa quá, có chút không yên lòng. Cũng không biết anh ta thật lòng hay là muốn đùa giỡn với Tiểu Tiểu nữa.....”

“Bây giờ cậu ấy vui vẻ như thế, cậu đành lòng kích thích cậu ấy sao?”

“Thì chính là không đành lòng mới không nói đó.”

Đồng Dĩ Dịch im lặng một lúc. “Mình gần cậu ấy hơn, khoảng hai ngày nữa qua đó xem sao, kiểm tra giúp cậu ấy một chút.”

“Ừ!”

Bên này, Tiêu Tiêu đặt di động xuống, lập tức lại nghe ngoài cửa có tiếng động, cô vọt vào nhà vệ sinh nhanh như chớp, thò đầu ra nhìn Liên Hoan Hoan vừa mới vào, ngốc nghếch cười hì hì.

Hôm sau, Tiêu Tiêu thức dậy từ sớm, suy nghĩ cả nửa ngày mới mặc một chiếc váy liền chữ A chấm bi tuyệt đẹp, phối thêm một kiểu tóc xinh xắn, dặm một lớp phấn mỏng, soi gương lại. Đợi đến khi chuẩn bị mọi thứ xong xuôi, cô rót một ly nước nóng ngồi bên bàn, nhìn di động một cái, mỉm cười yên lặng chờ bạn trai mới nhậm chức đến.

Sáng nay Liên Hoan Hoan cũng thức dậy, hơi lầy lăm lạp hỏi: “Hôm nay cậu không đi làm à?”

“À, chuyện đó.....” Câu nói bị tiếng chuông di động cắt đứt, Tiêu Tiêu cầm di động cười rạng rỡ, vọt qua bên cửa sổ, nhìn thấy ngay chiếc Aston Martin đậu bên dưới, cầm túi xách cười hì hì nói, “Hoan Hoan, have a nice day!”

Liên Hoan Hoan còn chưa kịp phản ứng lại, đã thấy Tiêu Tiêu lướt ra ngoài như một cơn gió. Cô ta cũng đi đến cửa sổ nhìn xuống, trông thấy chiếc xe màu đen cực kì khí phách kia, bỗng sửng sốt.

Tiêu Tiêu chạy xuống lầu, đến lầu một thì bước chậm lại, nhẹ nhàng nhảy xuống bậc thang đi về phía người đàn ông trong xe. Ày da da, ông trời hôm nay nắng thật đó, sao mà mới sáng sớm đã chiếu rọi cả xe và người lung linh lóng lánh thế này?

Nhìn cô gái vô cùng dễ thương của anh. Đoạn Mặc Ngôn tháo kính mát xuống, nghiêng đầu nhìn cô, nhếch môi lên.

Tiêu Tiêu đi đến trước mặt anh, hai tay khoác lên khung xe, đôi mắt lấp lánh mang theo ý cười nhìn anh một hồi lâu, chợt kích động nghiêng người sang, in một dấu hôn dịu dàng bên khóe mắt của anh, “Chào buổi sáng.”

Nụ hôn như chuồn chuồn lướt nước làm cho Đoạn Mặc Ngôn ngửa ngáy trong lòng, “Chào buổi sáng.” Bàn tay lớn níu lại cái đầu muốn rời đi của cô, ngửa đầu lên cho cô một nụ hôn hàng thật giá thật.

Gò má hơi đỏ lên, Tiêu Tiêu lui người ra che miệng lại, “Giữa chốn đông người đấy.”Ồ, vị cà phê nha.

KHÔNG GẶP KHÔNG NÊN DUYÊN

Độc Độc
dtv-ebook.com

Chương 45

Bắt đầu từ ngày hôm đó, mỗi buổi sáng Đoạn Mặc Ngôn đều qua đón cô đi làm, chở cô đến công ty rồi, thì nằm ngủ bù trên sofa trong phòng làm việc của mình. Đến trưa, Đoạn Mặc Ngôn thường gọi Tiêu Tiêu lên lầu cùng ăn trưa, vành tai tóc mai chạm nhau, ôm hôn ngọt ngào thắm thiết. Sau khi tan làm, thì hai người dính nhau như hình với bóng, hoặc là nắm tay dạo phố, hoặc là lái xe hóng gió, hoặc là đến bãi biển bơi lội, lướt sóng, ngắm hoàng hôn.

Hai người về nhà của Đoạn Mặc Ngôn nhiều nhất, cùng nấu một bữa tối đơn giản mà ngon lành, sau khi hưởng thụ xong, người đàn ông nọ kiên trì ép cô “tập thể dục sau bữa ăn”, thậm chí có lúc cô đang xào rau, thì bàn tay xấu xa kia đã mò tới rồi.

Nhưng Tiêu Tiêu chưa từng qua đêm ở nhà anh, vì Liên Hoan Hoan, mỗi đêm cô đều bắt Đoạn Mặc Ngôn đưa cô về kí túc xá. Chỉ là, tối thứ bảy, Liên Hoan Hoan nhắn tin cho cô nói muốn đi happy với đồng nghiệp suốt đêm, bị Đoạn Mặc Ngôn bắt gặp, nói thế nào cũng không chịu thả cô về, trước sau trái phải bắt nạt cô đủ điều.

Cảm giác này hoàn toàn khác với khi hẹn hò với Nhiễm Huy, khiến Tiêu Tiêu cảm thấy toàn thân như đang ngâm trong hồ mật vậy, ngay cả không khí hít vào cũng ngọt lịm.

Điều duy nhất làm cô buồn phiền chính là ở trên giường anh quá bá đạo, cực kì bá đạo, mỗi lần đều muốn làm cho cô đau, làm cho cô khóc mới chịu, dấu vết trên người cô còn chưa tan đi thì lại xuất hiện thêm cái mới.

Ngày hôm sau, Tiêu Tiêu dậy trễ hơn cả Đoạn Mặc Ngôn, khắp người đều là dấu vết tàn phá bữa bãi của anh, bụng lại đói đến kêu òng ọc. Cô tức tối kêu Đoạn Mặc Ngôn còn đang nằm trên giường trên chộc cô đi xuống giường nấu ăn.

Tắm rửa xong, quần áo hôm qua toàn là mùi mồ hôi, dĩ nhiên là không thể mặc nữa rồi, cô chạy vào phòng thay đồ của Đoạn Mặc Ngôn, tùy tiện lấy một cái áo t-shirt từ trong tủ áo đen như mực khoác lên người, cũng phủ xuống che đi cái mông, nhưng Tiêu Tiêu vẫn mặc cái quần jean ngắn của mình vào.

Đi ra trông thấy Đoạn Mặc Ngôn vừa hút thuốc vừa chiêm bít tét, bóng lưng đó thật là gợi cảm đến không chịu được. Cô hé đôi má lúm đồng tiền ra, ôm lấy eo anh từ phía sau.

Đoạn Mặc Ngôn nhướn mày, kẹp điều thuốc giữa hai ngón tay, xoay đầu qua nhìn cô, cánh tay dài vươn tới ôm cô ra đằng trước, cúi đầu xuống hôn cô.

Trải qua sự “dạy dỗ tận tình” của anh, bây giờ Tiêu Tiêu đã có thể đáp lại anh thật nhuần nhuyễn. Hai người trao nhau một nụ hôn dài quán quít, cô thở hổn hển nói: “Mau trở mặt lại, sắp già rồi.”

Đoạn Mặc Ngôn nhếch môi, vỗ nhẹ một cái lên mông cô, cảm xằng trở mặt miếng thịt bò thật gọn gàng. Sau đó bàn tay lại thò qua xoa bóp hai cái trên mông của cô, “Sao còn mặc quần nữa?” Cô gái này không biết thú vị chút nào hết.

Tiêu Tiêu le lưỡi.

Hai người ăn xong bữa trưa, ngồi trên sofa nghe nhạc kịch. Tiêu Tiêu vừa no bụng lại có chút buồn ngủ, cô dút khoát nằm trên đùi anh, vừa nghe nhạc kịch, vừa chơi đùa với bàn tay của anh.

Đoạn Mặc Ngôn đang nhận điện thoại, mặc cho cô giầy vò, có lúc còn tấn công ngược lại trên đùi bàn tay của cô, Tiêu Tiêu chơi với tay của anh vui vẻ không thôi, cười khanh khách mãi, thấy trên bàn có một cây bút bi, đứng dậy lấy qua, ngồi dựa vào anh, hai chân cong lên, để tay của anh lên, nghịch ngợm vẽ ba đường vòng cung thành một mặt cười trên gan bàn tay.

Đoạn Mặc Ngôn thấy tay hơi ngứa, cúp điện thoại giơ tay lên xem, biểu cảm có chút quái lạ.

“Hi hi, đừng nhúc nhích, còn chưa vẽ xong đâu.” Tiêu Tiêu vốn đã vẽ xong, chợt lóe lên ý tưởng, kéo tay của anh lại, thêm hai chấm hai bên nụ cười cong cong, lại đặt ý giơ tay của anh lên hỏi, “Giống em không?”

Theo ý cô thì hai chấm này chính là lúm đồng tiền. Đoạn Mặc Ngôn nghiêm túc nhìn một hồi lâu, gật đầu một cái.

Anh nhìn quá mức nghiêm túc, tựa như trong lòng bàn tay không phải là nét vẽ nguệch ngoạc, mà là kiệt tác có một không hai. Tiêu Tiêu không khỏi buồn cười, cảm thấy anh nể mặt cô quá đi.

“Anh phải đi ra ngoài một lúc.” Đột nhiên Đoạn Mặc Ngôn nói.

Tiêu Tiêu chớp chớp mắt, rõ ràng anh nói hôm nay không bận việc mà, chẳng lẽ cuộc gọi vừa rồi gọi anh ra ngoài? Cô có chút thất vọng, nhưng cũng không ương bướng, “Đi bao lâu thế?”

“Một hai tiếng, em ngủ một chút đi, anh về dắt em đi chơi.”

“VẬY em cũng về ký túc xá thôi.”

“ĐỢI ở đây.”

Đoạn Mặc Ngôn không cho phép từ chối, cầm chìa khóa đi ra ngoài, Tiêu Tiêu quỳ trên sofa, chống tay lên lưng ghế nói: “Anh lau cái mặt cười trên tay của anh trước rồi hãy đi.” Để người ta thấy sợ là sẽ bị cười đó.

Đoạn Mặc Ngôn chỉ phát phát tay, mang giày vào, đóng cửa lại rồi đi mất.

Căn nhà rộng lớn thoáng chốc trở nên vắng lặng, tuy dàn âm thanh vẫn vang lên bài nhạc kịch náo nhiệt, nhưng bỗng dưng Tiêu Tiêu cảm thấy có chút cô đơn, cô mất hết hứng thú ngồi một lúc, rồi đi vào phòng tắm lấy quần áo của mình đi giặt, trời nắng thế này, trong một buổi chiều sẽ khô ngay thôi.

Chỗ phơi quần áo nằm ở sân thượng lầu hai, Tiêu Tiêu cầm bộ đồ ướt đi lên lầu, đi ra sân thượng treo đồ lên giá phơi.

Thời tiết nóng nực đến nỗi không khí cũng muốn co rút lại khiến cô không thể đứng ở bên ngoài nhiều thêm một phút nào nữa, cô bước nhanh vào hành lang, đóng cửa sổ sát đất lại thật chặt.

“Thời tiết quái quỷ.” Tiêu Tiêu lau mồ hôi đi xuống dưới, trong lòng nghĩ thầm, Đoạn Mặc Ngôn ra ngoài chắc chắn cũng nóng đến muốn xỉu luôn rồi.

Cô vừa suy nghĩ vừa đi xuống lầu, ngược mắt lên bỗng nhìn thấy căn phòng khóa chặt ở bên kia hành lang.

Đó là phòng ngủ của Đoạn Mặc Ngôn. Nhưng cô chưa từng đi vào đó bao giờ.

Xưa nay bọn họ luôn làm tình trong căn phòng trước kia cô ở, ngay cả tối qua ở lại qua đêm, bọn họ cũng cũng ở đó.

Chị Linh từng nói anh không cho phép bất cứ ai vào phòng của anh hết.

Rốt cuộc trong đó có bí mật gì, một ngày nào đó anh sẽ để cô vào xem chẳng?

Bất chợt Tiêu Tiêu rất dễ tâm chuyện này, tuy là dễ tâm, nhưng cũng cực kỳ hiểu rõ, rằng đây là chuyện riêng tư của anh, hoàn toàn không hề nghĩ tới muốn len lút nhìn trộm một chút.

Đi xuống lầu, cô chỉ cảm thấy bị ánh nắng làm cho đầu óc choàng váng, cộng thêm tối qua bị giày vò dữ dội quá, cô nằm xuống chiếc sofa êm ái kia, chẳng mấy chốc đã ngủ mất.

Không biết đã qua bao lâu, Tiêu Tiêu mơ thấy di động của mình cứ vang mãi, tìm cả nửa ngày cũng không tìm thấy, trong lúc nửa tỉnh nửa mơ mới phát hiện thì ra di động của mình vang lên thật. Cô mở mí mắt lên một cách khó khăn, tưởng đâu là Đoạn Mặc Ngôn, nhận điện thoại để bên tai, “A lô.....”

“Tiểu Tiểu.” Giọng nói bình tĩnh mà ấm áp quen thuộc truyền đến, làm cho cô tỉnh táo ngay tức thì, đồng thời ngồi bật dậy.

“Anh Hiếu Nhiên.”

Ngày thứ hai kể từ khi xác định quan hệ với Đoạn Mặc Ngôn, cô đã đắn đo rất lâu, mới nhắn một tin cho Tống Hiếu Nhiên, không có

nói cô với Đoạn Mặc Ngôn đã thành đôi, chỉ nói là cảm thấy hai người họ không thích hợp làm người yêu, vẫn nên làm anh em thì tốt hơn.

Rất lâu sau, Tống Hiếu Nhiên mới nhắn lại một tin, nói rằng cô muốn coi anh như anh trai cũng được, hoàn toàn không có vấn đề, nhưng cũng không thể ngăn cản tình cảm mà người anh này dành cho cô.

Tiêu Tiêu bất đắc dĩ, chỉ có thể nhắn tâm nói cho anh biết, mình đã chọn một người khác rồi.

Tống Hiếu Nhiên không trả lời nữa.

Kể từ đó, hai người chưa từng liên lạc với nhau.

“Đang ở đâu thế?” Giọng nói của Tống Hiếu Nhiên nghe qua không có gì khác thường.

“Ở, ở kí túc xá ạ.”

“Trời nóng thế này, làm tổ trong phòng kí túc xá không có điều hòa của các em làm gì, ra đây đi, chúng ta tìm chỗ nào đó ngồi trò chuyện.”

Tiêu Tiêu nghĩ thầm trong lòng, chuyện nên đến thì sớm muộn gì cũng sẽ đến thôi, đang muốn nói được, cúi đầu nhìn thấy quần áo trên người mình, lời nói đến bên miệng lại thay đổi, “Trễ một chút được không anh?”

Tống Hiếu Nhiên lại hiểu lầm, “Sợ bạn trai của em không yên tâm à?”

“Không phải.” Tiêu Tiêu vội nói.

“Hay là em kêu cậu ta đi cùng đi, chúng ta tụ tập với nhau một chút?”

“Chuyện này.....” Tiêu Tiêu cứ cảm thấy không thích hợp cho lắm.

“Sao thế, hay là sợ ông anh này ăn thịt anh ta hả?”

Tiêu Tiêu nghe thấy anh xưng tiếng anh trai, trong lòng thoáng nhẹ nhõm, nhưng nhớ lại trước kia mình cũng miễn cưỡng tươi cười tự nói mình là em gái trước mặt anh và bạn gái anh, trong lòng lại căng thẳng.

Lẽ nào bây giờ anh ấy cũng giống như mình năm xưa, trong hoàn cảnh này mà cô dắt Đoạn Mặc Ngôn theo, chẳng phải đâm thêm một dao vào tim anh ấy sao?

Cô cũng có kinh nghiệm từng trải trong chuyện này, thế là cô nói dối trắng trợn, “Hôm nay anh ấy tặng ca, bữa khác đi.”

Tổng Hiếu Nhiên cười cười, cũng không ép buộc nữa.

Tiêu Tiêu vừa để di động xuống, liền nghe thấy tiếng khóa điện tử bắt đầu mở khóa, cô ngẩng đầu lên nhìn đồng hồ, quả nhiên vẫn chưa đến hai tiếng đồng hồ, anh đi làm việc gì mà nhanh dữ vậy nhỉ?

Đoạn Mặc Ngôn sải bước lớn đi vào trong, Tiêu Tiêu chợt lóe lên ý tưởng, vội ngã đầu xuống, nằm giả vờ ngủ.

Tiếng bước chân từ xa đến gần, tiếng chìa khóa chạm vào mặt bàn vang lên giòn giã, Tiêu Tiêu nhắm chặt mắt, mím môi lại, sợ cười ra tiếng.

Người đàn ông đứng bên cạnh sô pha một lúc, Tiêu Tiêu chưa mở mắt ra, cũng cảm thấy tầm mắt của anh đang chuyển động tới lui trên người cô, làm cho da cô cũng hơi ngứa lên. Chợt dường như anh ngồi xổm xuống trước mặt cô, hơi nóng cũng phả lên mặt cô. Cô nhìn không được phì cười, đang muốn mở mắt ra, không ngờ đôi môi đã bị chặn lại kín kẽ trước một bước.

Nụ hôn bá đạo giống y như thời tiết bên ngoài, nóng đến mức gần như bỏng cả người, chẳng bao lâu sau Tiêu Tiêu đã mê đắm, hai tay mềm yếu gác lên sau cổ của anh.

Ai ngờ người đàn ông kia đâu chỉ muốn một nụ hôn, rất nhanh, anh đã chen chúc với cô trên chiếc sô pha, trên người còn mang theo hơi nóng từ bên ngoài, đè cô xuống sô pha, bàn tay đã bắt đầu không biết phép tắc rồi.

“Ừm, đừng, đây là sô pha đó.....”

“Vậy thì sao?”

Bờ môi nóng bỏng kề sát vào mặt cô nói hết một câu, rồi không nói thêm chữ nào nữa, chỉ dùng hành động chứng minh một lần nữa, rằng anh không hề kiêng kị gì cả.

Mỗi lần làm tình với anh xong, Tiêu Tiêu vẫn luôn có một cảm giác phấn khích và xấu hổ tồn tại song song, đến bây giờ cô vẫn chưa quen với chuyện vừa vui sướng vừa xấu hổ đến chết người thế này.

Cho dù có máy điều hòa, toàn thân cả hai đều đổ mồ hôi, nhóp nhép dựa vào nhau, nhưng hai người đều không muốn nhúc nhích.

Đoạn Mặc Ngôn lấy tay vén phần tóc ướt trên trán của cô qua.

Tiêu Tiêu khẽ híp mắt lại, thở nhẹ cảm nhận sự dịu dàng của anh, hoàn toàn khác với trước đó, chợt ánh mắt lóe lên, phát hiện hình như tay anh có máu.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Cô vội bắt lấy bàn tay của anh nhìn tỉ mỉ, phát hiện tay của anh vừa đỏ vừa sưng, chỗ chảy máu lại là chỗ vừa nãy cô vẽ mặt cười lên. Mặt cười vẫn còn, nhưng hình như hơi lớn hơn lúc trước một chút, hiện giờ vẫn đang rỉ máu ra ngoài, mặt cười đều đã biến thành mặt khóc mất rồi.

“Không có chuyện gì hết.” Đoạn Mặc Ngôn rút tay về, dùng lược liếm liếm.

“Vậy sao lại chảy máu?” Tiêu Tiêu kinh ngạc kéo tay của anh về, không xác định hỏi, “Đây là..... hình xăm à?”

“Ừ.” Đoạn Mặc Ngôn hơi hột thản nhiên trả lời.

KHÔNG GẶP KHÔNG NÊN DUYÊN

Độc Độc
dtv-ebook.com

Chương 45-1

Bài đăng xen ngang: Tư vấn tâm lý sau đêm đầu tiên

“Hai người kết hợp rồi?”

“Ừ?”

“Vậy tôi nên chúc mừng anh rồi.”

“Cám ơn.”

Sau ngày triền miên đầu tiên với Tiêu Tiêu, Đoạn Mặc Ngôn đã tìm thời gian hẹn gặp Tống Hiếu Nhiên.

“Theo sự hiểu biết gián tiếp của tôi, thì cô thiếu nữ này này hẳn là một gái rất tự trọng, đột nhiên xác định quan hệ với anh, chắc là đã phát hiện ra chuyện lớn gì rồi chẳng?”

“Cũng không phải chuyện lớn gì, tôi với cô ấy chơi máy không người lái, cô ấy nhìn thấy tôi cười.

“Anh cười?”

“Phải.”

“Tại sao?”

“..... Muốn cười, thì cười thôi.”

“Cười như thế nào?”

Đoạn Mặc Ngôn khẽ nhíu mày, dường như không muốn trả lời vấn đề này tỉ mỉ như thế.

Tống Hiếu Nhiên cũng không thúc giục, kiên nhẫn chờ đợi đáp án của anh.

“Dùng từ ngữ để nói, thì hẳn là thoải mái.”

“Thoải mái?” Tống Hiếu Nhiên lặp lại một lần.

“Phải.”

Tống Hiếu Nhiên gật đầu một cái, “Về cơ bản, tôi đã hiểu được tâm trạng của cô thiếu nữ đó, vậy anh thì sao, lúc đó có cảm giác gì?”

“Không có cảm giác gì, chỉ muốn hôn cô ấy.”

Tống Hiếu Nhiên cười, chuyển đề tài trở lại, “Khi kết hợp với cô ấy có tâm trạng như thế nào?”

Đoạn Mặc Ngôn cong khuỷu tay chống đầu, chậm rãi nói: “Lúc vừa mới đi vào, hình như cô ấy rất đau, giọng nói vang lên y như trẻ con vậy. Mặt mày trắng bệch. Lúc đó, tôi chỉ muốn lấy một tấm vải mềm mại nhất, nhẹ nhàng bọc cô ấy lại, ôm vào lòng, hôn lên trán cô ấy. Nhưng khi đã đi vào hoàn toàn, cô ấy khóc ra tiếng, nghe vào tai tôi chỉ có thể làm cho tôi càng hưng phấn, tôi chỉ muốn làm cho cô ấy khóc lớn tiếng hơn nữa. Lúc hôn cô ấy, thì muốn thương tiếc cô ấy, khi đi vào cô ấy, thì muốn bắt nạt cô ấy.”

Tống Hiếu Nhiên nhướn mày, viết hai câu gì đó trên giấy, ngừng đầu lên tiếp tục hỏi: “Lúc kết hợp với cô ấy có gì khác với khi lên giường với những người phụ nữ khác không?”

Vấn đề này khiến Đoạn Mặc Ngôn suy nghĩ cả nửa ngày, “Chỗ khác biệt, cũng có. Quan hệ tình dục là nhu cầu sinh lý, tôi có thể có được sự vui sướng trên người những phụ nữ khác, nhưng trên người cô ấy..... dường như có thứ gì đó còn nhiều hơn cả sự vui sướng. Trong một khoảnh khắc, tôi dường như không thể điều khiển bản thân, đầu óc trở nên trống rỗng.”

Tống Hiếu Nhiên gạt đầu, “Đây là hiện tượng tốt. Anh có thể nói một cách cụ thể về cảm giác khi có thêm một chút cảm xúc đó không?”

Đoạn Mặc Ngôn nheo mắt lại, “Không thể.”

Tống Hiếu Nhiên hơi sững lại, “Tôi nghĩ chúng ta đều hiểu rõ, trong đoạn đối thoại vừa rồi của chúng ta, anh hơi giữ bí mật đấy.”

Đoạn Mặc Ngôn không nói gì.

Vẻ mặt của Tống Hiếu Nhiên không thay đổi, “Anh biết, nhưng anh không muốn nói. Tôi hiểu rồi, mời anh nói tiếp vậy.”

“..... Cô ấy ngất đi.” Ánh mắt của Đoạn Mặc Ngôn mơ hồ, dường như đang nhớ lại tình hình lúc đó, “Tôi ôm cô ấy, vẫn luôn chăm chú nhìn cô ấy, mãi cho đến khi cô ấy tỉnh lại.”

“Rất tốt.”

“Phải không?”

“Phải, tôi cho rằng đây là một bước quan trọng để đi đến thành công của chúng ta.” Tống Hiếu Nhiên nói, “Từ trên người cô thiếu nữ đó, anh sẽ nhận được nhiều hơn nữa.”

Đoạn Mặc Ngôn dựa vào lưng ghế sofa, không nói gì.

“Bây giờ anh có thể nói một cách xác định rằng từ khi nào thì anh cảm thấy cô gái này không giống với những người khác không?”

Đoạn Mặc Ngôn nhú mày, im lặng một lúc, “Không biết.”

Qua lớp mắt kính, Tống Hiếu Nhiên quan sát anh một lúc, tỏ ra nghi ngờ với câu trả lời của anh, “Không biết? Anh chắc chứ?”

“Không biết.” Đoạn Mặc Ngôn ngược mắt lên nhìn anh ta.

“Nếu như cô thiếu nữ này đột nhiên hồi hận, hoặc là muốn rời khỏi anh, anh có suy nghĩ gì?”

“Chẳng có suy nghĩ gì cả?” Đoạn Mặc Ngôn cười lạnh.

Tống Hiếu Nhiên cười cười, hiểu ý trong câu nói của anh, ý của anh chẳng có suy nghĩ gì chính là sẽ không để khả năng đó xảy ra. Anh ta đẩy gọng kính một cái, “Tôi đổi câu hỏi khác, nếu như cô gái này đột nhiên xảy ra tai nạn xe cộ rồi chết đi, anh sẽ thế nào?”

“Con người ai rồi cũng sẽ phải chết, đối với chuyện này, tôi chỉ có thể tỏ ra bất lực.” Vấn đề này, Đoạn Mặc Ngôn trả lời rất nhanh.

Tống Hiếu Nhiên nhìn anh, “Tôi nóng vội quá rồi.”

Đoạn Mặc Ngôn im lặng.

“Tôi hiểu rồi, như thế này tốt lắm, tất cả đều phát triển theo hướng tôi hi vọng. Chúng ta chỉ cần tiếp tục duy trì trạng thái này là được, cho đến khi.....” Tống Hiếu Nhiên còn chưa nói hết câu, ngẫm hiểu nhau mà cười với Đoạn Mặc Ngôn.

Tiếp theo anh ta lại hỏi Đoạn Mặc Ngôn một vài vấn đề, anh lần lượt trả lời từng câu.

Khi lần gặp mặt này sắp kết thúc, Đoạn Mặc Ngôn hớp một ngụm cà phê, “Anh sao rồi?”

Tống Hiếu Nhiên cười khế, “Sao thế, tình cảm thỏa mãn, lại rảnh rỗi quan tâm người khác rồi à?”

Đoạn Mặc Ngôn chột hàm súc cười một cái, “Có lẽ vậy.”

Tống Hiếu Nhiên đóng nắp bút lại, “Bên tôi thì không phát triển thuận lợi được như anh vậy.”

Đoạn Mặc Ngôn nói: “Có phải tôi nên tỏ ý đáng tiếc không?”

“Không cần, sớm muộn gì cô ấy cũng sẽ chọn tôi thôi.”

“Ồ?”

Tống Hiếu Nhiên cười mà không đáp.

Đoạn Mặc Ngôn nhìn anh ta một cái, lại dựa vào ghế, chọn một tư thế ngồi thoải mái, “Tôi đang suy nghĩ, lúc trước anh là người đưa ra lí luận thiếu nữ này, bây giờ xem ra, anh lấy cảm hứng từ cô gái thanh mai trúc mã của anh phải không? Hoặc là nói cách khác, hình mẫu của thiếu nữ chính là cô gái nhỏ kia?”

Tổng Hiếu Nhiên sững sốt, trong một lúc cũng không biết câu nói của anh có đúng hay không. Hoặc là trong tiềm thức của mình nghĩ đến Tiểu Tiểu cũng không chừng.

“Tóm lại tôi nên cảm ơn anh, nếu như không có anh, tôi cũng sẽ không chú ý đến thiếu nữ như thế, dĩ nhiên cũng sẽ không phát hiện ra cô gái này.”

“Có lẽ là duyên phận.”

“..... Tôi cũng có thể có được thứ như duyên phận, nghĩ lại cũng thấy rất hiếm lạ.” Đoạn Mặc Ngôn đứng lên, chuẩn bị tạm biệt.

Tổng Hiếu Nhiên đứng lên tiễn anh ra cửa, “Tôi có một lời khuyên, vì tốt cho hai người, đừng để cô ấy phát hiện bộ mặt thật của anh.”

Đoạn Mặc Ngôn nhìn anh ta, ý tứ hàm súc gật đầu một cái, “Ừm.”

Tiền Đoạn Mặc Ngôn đi rồi, Tổng Hiếu Nhiên cầm tay nắm cửa có điều suy nghĩ, trong tư vấn tâm lý có hiệu ứng tay nắm cửa rất quan trọng, khi sắp kết thúc, người đến thăm hỏi thường sẽ nói một số chuyện quan trọng. Nhưng Đoạn Mặc Ngôn lại hỏi đời sống tình cảm của anh ta?

Anh ta đứng một lúc, sau đó cười tự giễu, e rằng mình đã nghĩ nhiều rồi.

Đêm hôm đó, anh nhận được tin nhắn từ Tiêu Tiêu.

Ngoại truyện: Nhật kí bữa sáng

Đoạn Mặc Ngôn không ăn sáng, điều ngày làm cho Tiêu Tiêu rất phiền muộn. Uy hiếp dụ dỗ, cách nào cô cũng thử qua, chính là không có tác dụng gì cả.

Hôm nay cô quyết định đến phố Nam Kinh ăn bánh bao hấp. Đoạn Mặc Ngôn đảm nhận chức vụ tài xế không có ý kiến khác.

Hai người đi đến đó, tìm một chỗ ngồi sát tường trong một quán nhỏ lâu năm chật chội mà náo nhiệt, người phục vụ rất nhanh đã đưa lên hai lồng bánh bao hấp và hai chén canh gừng. Tiêu Tiêu cầm cái đĩa nhỏ, hỏi anh có muốn thử không, Đoạn Mặc Ngôn châm một miếng thuốc, “Em ăn đi, anh không ăn đâu.”

“Bánh bao hấp ở đây ngon lắm đó.” Tiêu Tiêu lấy đĩa ra gấp một cái bánh bao căng đầy ngon lành, triển lãm trước mặt anh một chút, “Da mỏng thịt nhiều, tươi mềm nhiều nước.”

Đoạn Mặc Ngôn lại không biết nghĩ đi đâu, ánh mắt nhìn cô khiến cô nổi da gà.

“Anh nhìn cái gì hả.” Cô bị dọa đến nỗi không dám ăn.

“Không có gì, em ăn đi.” Đoạn Mặc Ngôn rít một hơi thuốc, ý tứ sâu xa nói.

Tiêu Tiêu nhìn anh một cách quái lạ, ăn một cái, vị ngon vừa vào miệng đã tan ra, thoáng chốc làm cho cô quên đi những thứ khác, “Ừm, ngon thật!” Cô hạnh phúc híp mắt lại.

Đoạn Mặc Ngôn cong môi lên.

“Anh cũng ăn một cái đi, chắc chắc anh chưa ăn qua ở đây, thử một cái cũng tốt.” Tiêu Tiêu cực lực đề cử.

Đoạn Mặc Ngôn vẫn không nhúc nhích như trước.

“Nếu không thì anh ăn một nửa cũng được, một nửa còn lại em ăn giúp anh cho.” Tiêu Tiêu một lòng muốn dụ anh ăn sáng, buột miệng nói ra.

Không ngờ, cô chỉ tùy tiện nói một câu, vậy mà khiến người đàn ông nọ nhướn mày, không nói nhiều trực tiếp dùng tay lấy một cái.

“Coi chừng nóng.....” Tiêu Tiêu chưa dứt lời, Đoạn Mặc Ngôn đã cắn hết một nửa.

Cái miệng to đó nuốt cả một cái cũng hoàn toàn không có trở ngại, chỉ cắn một nửa cũng khó cho anh quá.

“Ngon không?” Thấy anh cuối cùng cũng bị cô thuyết phục, Tiêu Tiêu rất vui, nghiêng đầu cười hỏi.

Đoạn Mặc Ngôn gật đầu, không nói tiếng nào đưa nửa cái còn lại đến bên miệng của cô.

Không ngờ đến anh thật sự nghe lời như vậy, kêu ăn nửa cái thì chỉ ăn nửa cái. Tiêu Tiêu đỏ mặt, giơ tay muốn cầm lấy, lại bị một bàn tay khác của anh kéo xuống, “Ăn.”

Dường như anh kiên trì muốn dứt cho cô, hơn nữa anh cũng không đổi góc độ của cái bánh bao hình trăng khuyết kia, cứ cầm lấy chỗ anh vừa cắn đè lên môi cô.

Bỗng dưng Tiêu Tiêu hơi đỏ mặt, nhưng trong lòng nghĩ nước miếng của anh cũng không biết đã nuốt hết bao nhiêu rồi, cũng đâu kém một miếng này. Thế là quyết tâm há miệng ăn nửa cái bánh bao này.

Thấy cô ăn xong, Đoạn Mặc Ngôn nhìn cô chăm chú, vuốt ve trên môi cô.

Sao mà dường như có chút sắc thể này, cảm giác.....

Cô ngược mắt lên, thấy một cô nữ sinh trung học hình như đổ mặt nhìn bọn họ, cô càng thêm không tự nhiên, cúi đầu giả bộ uống canh gừng.

Ai ngờ Đoạn Mặc Ngôn lại ăn thêm nữa cái nữa, lại đưa nữa cái còn lại đến trước mặt cô.

“Anh.....” Lần này Tiêu Tiêu xác định rồi, anh chính là có ý khác. Cô thật sự khóc không ra nước mắt, rõ ràng suy nghĩ của cô rất đơn thuần có được không hả?

“Ăn.” Cánh tay thô to đè cánh tay của cô xuống để ở bên hông, Đoạn Mặc Ngôn cúi đầu nhìn cô, trầm giọng nói.

“Không ăn nữa, anh tự ăn đi.” Tiêu Tiêu cúi đầu càng thấp hơn.

“Vừa nãy còn nói ăn mà.”

“Không phải ăn nữa cái giúp anh rồi sao, đừng đùa nữa, có người nhìn kìa.” Tiêu Tiêu đẩy đẩy anh.

“Ăn cái này đi.”

Tiêu Tiêu hết cách, ngẩng đầu lên thấy cô nữ sinh trung học kia còn nhìn chăm chăm bọn họ, chỉ là thấy cô nhìn qua thì vội vàng cúi đầu xuống. Cô nhân cơ hội này há miệng nuốt nửa cái bánh bao vào. Đoạn Mặc Ngôn hài lòng bóp bóp ngón út của cô.

“Sao mà anh ăn một bữa sáng cũng.....” Có hứng thú tẻ nhạt vậy chứ. Xưa nay Tiêu Tiêu chưa bao giờ ăn bánh bao hấp mà ăn thành thế này.

Cô sợ anh lại làm bậy nữa, vùi đầu xuống ăn, nhưng cô ăn xong một lòng thì ăn không nổi nữa, sau khi Đoạn Mặc Ngôn ăn tổng cộng một cái, thì không ăn tiếp.

Anh đúng là một đứa con nít mà! Tiêu Tiêu thật sự cạn lời, “Anh lớn như vậy rồi, ăn đồ cũng muốn người ta dỗ nữa.”

Về mặt của Đoạn Mặc Ngôn chính là “anh thích thế”, Tiêu Tiêu gấp một cái, cắn một nửa, đưa nửa cái còn lại đến trước mặt anh, “Nè.”

Đoạn Mặc Ngôn nường theo đôi đũa nuốt bánh bao vào bụng, ăn xong rồi còn liếm môi, “Thêm một cái nữa.”

“Em ăn không nổi nữa rồi.” Tiêu Tiêu dờ khóc dờ cười. Rốt cuộc anh đang ăn sáng hay là đang làm gì thế?

Đoạn Mặc Ngôn nghe vậy, bỗng chốc cắt hứng.

Tiêu Tiêu thấy thế, không khỏi giơ tay xoa xoa đầu anh, “Ngoan, đừng lãng phí, ăn hết thì hôn anh một cái.”

“Hôn thế nào?”

Cái gì gọi là hôn thế nào hả? Trên trán Tiêu Tiêu nổi lên ba vạch đen, nhỏ giọng nói: “Thì hôn kiểu đó đó.”

“Được.” Đứa con nít to xác lấy được lời hứa lập lờ nước đôi như thế, hai ba ngụm đã ăn hết một lòng bánh bao.

Tiêu Tiêu thấy anh dễ nói chuyện thế này, đột nhiên sống lưng có chút lạnh.

Kết quả sau khi ăn sáng xong, ngay lập tức cô đã ném được hậu quả của việc nói chuyện không cẩn thận, ở ghế sau trong xe hơi, cô bị Đoạn Mặc Ngôn ôm trên đùi, bị yêu cầu hôn mút.

Chiếc lưỡi lớn của anh quấn quít với đầu lưỡi của cô, một lần lại một lần, anh không biết thỏa mãn, cả người cô đỏ lên như tôm luộc vậy,

Từ nay Tiêu Tiêu không dám ăn nói lung tung nữa, con đường khuyên Đoạn Mặc Ngôn ăn sáng vẫn là gánh nặng đường xa như trước.

Miemei: Dạo này mình khá bận nên không có thời gian edit trước, đã rất cố gắng thức khuya edit để post đúng lịch đều 2 ngày/chương rồi (vì mình ko ở trong nước, múi giờ chênh lệch, bây giờ là 4strong0 khuya *hức hức*), mình vừa edit xong là đăng lên liền đó. Máy bạn thông cảm nha!! Cảm ơn các bạn đã ủng hộ hớ!!

KHÔNG GẶP KHÔNG NÊN DUYÊN

Độc Độc
dtv-ebook.com

Chương 45-2

Có một năm Đoạn Mặc Ngôn đi cùng với Tiêu Tiêu về quê của cô đón năm mới.

Buổi chiều đêm giao thừa, Tiêu Tiêu kéo anh đi ra ngoài sắm đồ tết, tuy phải đi đến mấy con đường, nhưng Tiêu Tiêu không chọn phương tiện giao thông, mà cùng anh đan mười ngón tay vào nhau, vui vẻ chen chúc trên đường cái. Người qua lại trên đường đều mang theo vẻ mặt bận rộn và vui tươi, đi sắm đồ hoặc là tụ tập với bạn bè thân thiết, trên gương mặt bình thường luôn vội vã, vô cảm bây giờ đều là nụ cười tươi tắn.

Đoạn Mặc Ngôn chẳng có hứng thú gì với trò đón năm mới, xưa nay chưa bao giờ phải lo liệu những chuyện thế này, hướng chi nhà họ Đoạn cũng không cần anh phải sắm sửa đồ tết gì, chỉ cần anh có thể về nhà ăn một bữa cơm tất niên đang hoàng là tốt lắm rồi. Hôm nay đi ra ngoài sắm đồ tết, là lần đầu tiên được trải nghiệm.

Mỗi khi đến tết, tâm trạng của Tiêu Tiêu cũng không tốt lắm, thậm chí có thể nói là bị áp lực, nhưng từ đáy lòng, cô vẫn luôn hâm mộ không khí đón năm mới vui vẻ, náo nhiệt của những gia đình khác. Năm nay có người yêu cực kì thân mật ở bên cạnh, lần đầu tiên cô có thể buông thả nụ cười của mình trong đêm giao thừa, vui tươi như một chú chim nhỏ, đi trên đường cũng nhảy nhót tung tăng, nếu

không phải Đoạn Mặc Ngôn kéo cô lại, có khả năng cô sẽ bay lên trời luôn cũng không chừng.

Hai người đi một mạch đến một con phố được bố trí bốn khối đá to tròn làm chướng ngại vật tạo thành lối đi dành riêng cho người đi bộ, một loạt những căn lều màu đỏ tươi được dựng lên thành hàng dài ở hai bên đường, bày đầy các kiểu các loại chữ Phúc, câu đối, thần tài, lồng đèn lớn nhỏ, còn có tranh tết con giáp, rục rờ muôn màu, chiếu rọi cho cả người bán lẫn người sắm đồ tết mặt đầy sắc đỏ, vui tươi dào dạt.

Những năm trước, thường thì Tiêu Tiêu chỉ đi một mình đến đây chọn hai chữ Phúc coi như cho hợp với hoàn cảnh, hôm nay cũng đến chọn chữ Phúc, nhưng dường như những chữ Phúc này cũng rục rờ lên hẳn, lúc cầm trên tay liền có một loại dự cảm, rằng năm sau nhất định sẽ may mắn.

Tiêu Tiêu đi ở đằng trước, kéo theo Đoạn Mặc Ngôn hòa vào dòng người đông đúc trên con phố chợ tết, nhìn trái nhìn phải, thấy cái nào cũng đẹp, chữ Phúc cũng đẹp, câu đối cũng đẹp, lồng đèn cũng đẹp, hoàn toàn không thể quyết định chắc chắn, hỏi anh bạn trai cũng không có tác dụng gì, anh chỉ biết nói một chữ, “Mua.”

“Chữ Phúc này thì có kim tuyến, chữ Phúc này thì kiểu chữ đẹp hơn, chữ Phúc này thì lớn hơn một chút, rốt cuộc dán cái nào lên cửa thì đẹp đây?” Tiêu Tiêu hỏi dồn.

Lần này Đoạn Mặc Ngôn nói nhiều hơn một chữ, “Mua hết.”

“.....”

Bà thím bán đồ tết nhìn chăm chăm Đoạn Mặc Ngôn một hồi lâu, cũng tới tham gia náo nhiệt, “Anh đẹp trai này, cậu có phải là ngôi sao không, thím là fan của cậu đấy! Ha ha ha, kí tên cho thím với nhé! Chúng ta chụp chung một tấm cho thím đăng lên vòng bạn bè có được không?”

“.....” Thím à, thím cũng được thật đấy!

Bên cạnh phố chợ tết là phố ẩm thực, Tiêu Tiêu vẫn chưa mua được chữ Phúc, lúc này giống như khi đang chọn bắp vậy, chỉ thiếu điều chảy nước miếng thôi, kéo theo Đoạn Mặc Ngôn đi qua khúc cua, chạy thẳng đến phố ẩm thực.

Kẹo bông gòn, bánh cam, kẹo hồ lô, còn có người tạo hình nghệ thuật bằng đường* sắp bị thất truyền nữa, phần lớn đều là người lớn mua cho trẻ nhỏ nhà mình ăn, Tiêu Tiêu không hề xấu hổ kéo Đoạn Mặc Ngôn đi mua kẹo bông gòn cho cô ăn, đứng cùng với mấy đứa nhóc trước cái vòng quay chọn hình của người vẽ hình nghệ thuật bằng đường, nhìn một bé gái xoay vòng tròn.

(*: Dùng đường chảy vẽ thành hình nghệ thuật trên một tấm ván phẳng, để nguội thành kẹo.)

“Phượng hoàng, phượng hoàng!” Cô và lũ trẻ nhìn chăm chăm vào cây kim đang lướt nhanh mà hò hét.

Nhưng động vật quý hiếm đâu dễ dàng quay được như vậy, cuối cùng cây kim dừng lại trên hình quả đào mừng thọ bình thường nhất, trong tiếng than thở thất vọng của mọi người, bác thợ lớn tuổi cười ha ha thành thạo vẽ hai ba cái ra hình quả đào trên một tấm ván sạch sẽ, ấn một cái que nhỏ lên, chờ đến khi nguội rồi thì đưa qua cho bé gái.

Tiêu Tiêu bỗng nổi hứng lên, đưa cây kẹo bông gòn còn chưa ăn hết cho Đoạn Mặc Ngôn, trên tay anh còn cầm kẹo hồ lô giúp cô nữa, “Lần này nhất định em phải quay được phượng hoàng.”

Từ nhỏ đến lớn, cô chỉ từng quay chọn hình vẽ kẹo nghệ thuật một lần thôi. Lúc đó cô đang học năm ba tiểu học, có một lần tan học trông thấy bạn cùng lớp đi cùng với cha mẹ, quay được hình phượng hoàng, cả nhà vui vẻ không thôi. Cô thấy bạn học kia ăn ngon như thế, cũng lén lút để dành tiền, một mình đi quay chọn hình làm kẹo, chỉ quay được một quả đào mừng thọ. Cũng không biết là vì không quay được phượng hoàng, hay là nguyên nhân gì khác, cô cảm thấy miếng kẹo trong miệng có chút đắng, từ đó về sau cô không đi quay chọn hình vẽ kẹo nghệ thuật nữa.

“Cố lên, cố lên, dừng, dừng.....” Tiêu Tiêu nhìn chăm chăm vòng quay mình vừa quay, ngồi xổm ở phía trước hò hét.

Chỉ đáng tiếc cây kim chệch lên hình phượng hoàng một chút, vẫn ngừng lại trên hình quả đào như cũ.

“Haiz~” Tiêu Tiêu bĩu môi đứng lên.

Đoạn Mặc Ngôn thấy cô thất vọng, đưa kẹo bông gòn qua cho cô, móc một tờ tiền đỏ trong túi ra, “Đi quay đi, quay cho đến khi ra phượng hoàng thì thôi, nếu không được nữa, thì trực tiếp bảo người ta vẽ một con phượng hoàng cho em.”

Tiêu Tiêu sửng sốt, cười ha ha, “Như vậy thì mất hết ý nghĩa rồi.”

Bác thợ lớn tuổi cũng cười như một bông cúc già.

“Anh quay giúp em một lần đi, xem có được phượng hoàng không.” Tiêu Tiêu tự cầm lấy kẹo hồ lô, “Đừng áp lực quá, cái gì

cũng được hết.”

Đoạn Mặc Ngôn nhướn mày, khom lưng dùng ngón trở tùy tiện gảy một cái, kim trúc quay thật nhanh.

“Phượng hoàng, phượng hoàng!” Tiêu Tiêu quơ kẹo bông gòn hô hào.

Cây kim từ từ dừng lại, thế mà thật sự dừng ngay trên hình con phượng hoàng tung cánh.

“A.....” Tiêu Tiêu nhảy nhót tưng bừng, hai lúm đồng tiền hiện lên thật sâu, tay trái cầm kẹo bông gòn, tay phải cầm kẹo hồ lô, mừng rỡ ôm lấy anh, “Anh lợi hại nhất!”

Nhìn cô nhỏ này vui vẻ. Đoạn Mặc Ngôn buồn cười ôm lại cô.

Có được chiến lợi phẩm, Tiêu Tiêu “hào phóng” đưa đào mừng thọ cho Đoạn Mặc Ngôn, thỏa mãn liếm phượng hoàng đến híp cả mắt, Đoạn Mặc Ngôn nhìn thứ cô đang ăn và những món ăn vặt cô sắp ăn, không nói câu nào đi vào một tiệm thuốc.

“Sao vậy, anh có chỗ nào không khỏe hả?” Tiêu Tiêu vội hỏi.

“Không có.” Đoạn Mặc Ngôn bảo được sĩ lấy một ít thuốc tiêu viêm, thuốc giảm đau, thuốc kích thích tiêu hóa, “Đề phòng trước.”

Tiêu Tiêu thế mới hiểu ra, cô nhìn anh một hồi lâu, ngậm kẹo cười hì hì nói: “Anh quan tâm em hả?”

Đoạn Mặc Ngôn nhìn cô, cười khế, “Đúng, anh quan tâm em.”

Tiêu Tiêu cười tươi như hoa nở.

Đợi đến khi ra khỏi tiệm thuốc, Tiêu Tiêu nương theo tay anh cắn một miếng kẹo bông gòn, “Anh thấy em ăn kẹo nhiều không tốt, có thể không cho em ăn mà.”

“Nhưng em thích.” Chỉ ba chữ đơn giản đã giải thích tất cả.

Bởi vì cô thích, nên không ngăn cản.

Thật lòng Tiêu Tiêu rất muốn hôn anh ngay trên phố.

Nhưng cảm động một lúc, sự chú ý của cô lại bị những chiếc que đầy màu sắc trong tay một bé trai bên đường thu hút, “Pháo bông, có pháo bông kìa!” Cô hoan hô một tiếng, lạch bạch chạy về phía trước, “Anh nhỏ đẹp trai ơi, em mua pháo bông này ở đâu vậy?”

Trước tiên, bé trai đánh giá cô một lượt, xác định cô không phải là bà chị kì quái. Mới giong giọng đáp: “Đường Trúc Loan ạ.”

“Ờ, xa vậy cơ à?”

Mẹ của đứa bé từ phía sau đi tới, cười giải thích, “Bọn tôi đi từ bên đó trước, mua để trên xe nhiều lắm, nhưng nó cứ ôm lấy cái này không chịu buông.”

“Ồ, cảm ơn! Chúc mừng năm mới nhé!”

“Chúc mừng năm mới!”

Tiêu Tiêu chạy về bên Đoạn Mặc Ngôn, “Có pháo bông, có pháo bông kìa, đi mua đi, chúng ta đi mua nhé!”

“Ở đâu?”

“Đường Trúc Loan, hơi xa một chút, chắc phải ngồi taxi rồi.” Tiêu Tiêu lẩm bẩm, “Chúng ta còn chưa đi siêu thị, chút nữa có thể sẽ phải xách rất nhiều đồ về đó.” Rốt cuộc phải lập kế hoạch hành trình thế nào mới hợp lý đây.....

Đoạn Mặc Ngôn nhìn xung quanh, “Em ở đây chờ anh một chút.”

Tiêu Tiêu lầy lăm lạp, lẽ nào ở đây anh cũng có người quen nữa sao?

Tuy thấy lạ, nhưng cô vẫn ngoan ngoãn ngồi chờ trên một chiếc ghế công cộng, đợi đến khi cô ăn hết cây kẹo hồ lô, thì nhận được điện thoại của anh, “Đi ra đầu đường đi.”

Tiêu Tiêu làm theo lời anh, chạy bước nhỏ ra đường cái, nhìn trái nhìn phải không thấy Đoạn Mặc Ngôn đâu, lại nghe hai tiếng kèn xe vang lên.

Là một chiếc Mercedes Benz không mới không cũ đậu bên đường.

Cô chớp chớp mắt, chạy qua cúi người xuống nhìn vào, vậy mà lại là Đoạn Mặc Ngôn ngồi trong xe.

“Lên xe.”

“Xe của ai vậy?” Trong khoảng thời gian ngắn như vậy mà anh có thể mượn được xe giữa đêm ba mươi thế này?

“Vừa mua đó.”

“Hả?” Tiêu Tiêu dừng động tác thắt dây an toàn lại.

“Chẳng phải ở quảng trường có xe secondhand tòa án bán đấu giá* sao? Anh mua ở chỗ đó đấy.” Mua xe mà anh nói y như là mua kẹo hồ lô vậy.

(*: Xe secondhand tòa án bán đấu giá là vật phẩm bị giam giữ hoặc tịch thu theo pháp luật được đưa vào đấu giá.)

Tiêu Tiêu trợn mắt há mồm, “Có phải khoa trương quá không?”

“Có chiếc xe đi lại thuận tiện hơn, đường Trúc Loan ở đâu?”

Tiêu Tiêu sửng sốt một lúc, cười ha ha. Tác phong của cái anh này vẫn sang chảnh đến khó tin như trước đến nay!

Thế là hai người lái chiếc xe vừa mua chạy nửa tiếng đồng hồ, chạy một mạch đến thành phố nhỏ bên cạnh, mua một đồng pháo bông, Tiêu Tiêu thỏa mãn gật gù hả hê, “Chúng ta đi siêu thị mua đồ nữa thì..... Khoan đã, còn chưa mua chữ Phúc!” Cô ngồi thẳng người lên, “Nhanh lên, nhanh lên, quay về nhanh thôi, một chút nữa thì người ta sẽ về mất.” Cô nhớ trước bốn giờ thì không còn ai nữa.

Đoạn Mặc Ngôn nghe lời tăng tốc, Tiêu Tiêu vẫn cứ chí cha chí chách ở bên cạnh, lúc thì kêu anh nhanh lên, lúc lại hỏi anh rốt cuộc phải mua chữ Phúc nào, có cần câu đối không, có cần lồng đèn không.....Bỗng Đoạn Mặc Ngôn dừng xe bên đường, bàn tay to vươn tới chặn môi của cô lại.

Hôn một cái rồi thôi, Tiêu Tiêu đỏ mặt nói: “Chê em phiền phải không?”

“Không, muốn hôn em thôi.”

Tiêu Tiêu nhìn gương mặt anh tuần gần trong gang tấc cười hì hì, nghiêng cười thơm một cái thật kêu lên mặt anh.

KHÔNG GẶP KHÔNG NÊN DUYÊN

Độc Độc
dtv-ebook.com

Chương 46

“Anh lấy hình em vẽ nguệch ngoạc hai ba nét đi xăm hả?” Tiêu Tiêu không thể tin nổi, hỏi lại một lần nữa, nhìn tỉ mỉ vào, lại còn có thể thấy được hai chấm tượng trưng cho lúm đồng tiền nữa.

“Ừ.”

Tiêu Tiêu sửng sờ nhìn hình xăm nho nhỏ vừa được liếm qua lại bắt đầu rướm máu, trong lòng bắt đầu lăn tăn dậy sóng. Trước đây, trên người anh không có đến một cái hình xăm, nhưng anh lại xăm hình mặt cười cô vẽ tượng trưng cho cô lên bàn tay, giấu trong lòng bàn tay..... bất kể là kiểu giải thích nào, đều làm cho trái tim của cô đập điên cuồng không thôi.

Đoạn Mặc Ngôn cũng nhìn chăm chú vào hình xăm còn chưa hoàn tất kia, sâu trong đáy mắt có chút gợn sóng.

Tiêu Tiêu quay đầu qua, đến gần anh, hôn lên môi anh thật sâu.

Đây là lần đầu tiên Tiêu Tiêu chủ động, Đoạn Mặc Ngôn hơi bất ngờ, nhưng rất nhanh đã vô cùng phối hợp.

Hôn một cái rồi thôi, Tiêu Tiêu khẽ thở gấp, nhìn anh hồi lâu, lại ngốc nghếch hỏi: “Nếu như sau này chúng ta chia tay thì làm sao đây?”

Nỗi xúc động trong lúc này quá lớn, ngược lại khiến cô tỉnh táo lại từ vòng xoáy tình yêu cuồng nhiệt kia. Khoảng thời gian này, đối với cô, cứ như mãi mê bay bổng trên thiên đường mà không biết đường về, lại giống như người đã say, mê man mờ mịt nhìn xung quanh đều thấy toàn là ảo mộng. Bây giờ xem như cô đã rơi xuống rồi, nhưng không phải là một chậu nước lạnh, mà như vừa tắm hơi xong vậy, lúc nóng lúc lạnh. Cả người cô nhẹ bẫng trở lại với mặt đất, mọi thứ xung quanh không còn lung linh như trong mơ nữa, lúc này trong lòng bàn tay mang theo nhiệt độ ẩm ướt, ủi thẳng lên tim cô, thậm chí khiến cô thấy có chút cảm giác như bị bỏng vậy.

“Em muốn chia tay với anh?” Đoạn Mặc Ngôn nghiêng đầu qua, ngay vị trí gần trong gang tấc, thấp giọng hỏi. Đôi mắt đen nhìn cô chằm chằm cứ y như động không đáy.

“Lỡ như, chúng ta chia tay rồi, cái hình xăm này chẳng phải.....?” Sẽ thành trò cười sao. Bọn họ mới qua lại với nhau được bao lâu chứ? Sao anh lại ra quyết định như thế? Chẳng lẽ anh chưa từng nghĩ tới sao?

“Em muốn chia tay với anh?” Đoạn Mặc Ngôn hỏi lại lần nữa.

Tiêu Tiêu chăm chú nhìn anh rất lâu, “Chúng ta có tương lai không?” Cô đã hỏi ra vấn đề mà mấy ngày nay cố tình bỏ quên. Vừa nghĩ đến cuối cùng giữa bọn họ có thể chỉ là một giấc mơ huyền ảo, thì cô.....

Bàn tay to buông xuống đặt lên eo của cô, “Chúng ta có tương lai không?” Anh hỏi ngược lại.

Đôi mày thanh tú nhíu lại, “Sao anh hỏi em?”

Đoạn Mặc Ngôn nắm tay cô, khoe môi khế cong lên.

Tiêu Tiêu kéo tay anh kề vào mặt cô, hơi dùng sức nhấn một cái lên vết khắc mới của anh, “Đau không?”

Đoạn Mặc Ngôn khế hít vào một hơi, “Hơi hơi.”

“Lúc này anh có chích thuốc tê không?”

“Không có.” Đoạn Mặc Ngôn khế dịch người, chậm rãi hôn mút trên xương quai xanh của cô. Bàn tay to đỗi khách thành chủ vuốt ve gương mặt cô.

“Vậy phải đau đến mức nào chứ?” Tiêu Tiêu mặc cho anh hôn nhẹ, cúi đầu hỏi tiếp. Da lòng bàn tay vốn mềm mại hơn những chỗ khác, tùy tiện bị chút gì thôi cũng xót đến tận tim.

Đoạn Mặc Ngôn chậm rãi để lại một dấu hôn trên cổ của cô, “Chẳng qua chỉ là đâm vài đường kim thôi mà.”

Tiêu Tiêu cong môi, “Lúc anh để người ta xăm lên thì đang nghĩ gì thế?”

“..... Không nghĩ gì cả.” Đoạn Mặc Ngôn tiếp tục mút nhẹ.

“Chẳng phải nên nghĩ đến em sao?”

“Có thể vậy.”

Tiêu Tiêu khế cười ra tiếng, nắm lấy tay anh, hôn lên hình xăm còn vương mùi tanh của máu kia.

Ngón cái thô ráp đè lên bờ môi của cô, Đoạn Mặc Ngôn từ từ tiến vào trong cô, trở người nằm lên người cô.

Cô nhỏ giọng rên lên một tiếng, hai tay vòng qua cổ anh.

Tình cảm của anh giống như trọng lượng của anh lúc này vậy, đè nặng lên trái tim của cô, làm cho cô có chút hoảng hốt, có chút bất an, song, từ đó lại dẫn đến niềm vui sướng điên cuồng.

Người đàn ông này, có lẽ không giống với những người khác. Tiêu Tiêu nghĩ như thế.

Sau cơn triền miên, hai người vừa chơi vừa tắm, xong rồi ăn mặc gọn gàng, áo Tiêu Tiêu phơi trên lầu hai đã khô rồi, cô thay áo ra, nói với Đoạn Mặc Ngôn chuyện cô phải đi gặp Tống Hiếu Nhiên. Đường nhiên không nói thẳng tên của anh ấy cho anh biết, chỉ nói là muốn nói chuyện rõ ràng với ông anh theo đuổi cô thôi.

Đoạn Mặc Ngôn trực tiếp đưa ra ba chữ, “Không được đi.”

Tiêu Tiêu lấy khăn giấy nhẹ nhàng ấn lên vết xăm của anh, dịu dàng nhỏ nhẹ nói: “Em thật sự chỉ muốn nói rõ ràng với anh ấy thôi, tốt xấu gì cũng phải làm đến nơi đến chốn chứ.”

“Chẳng phải em nói đã gửi tin nhắn nói rõ với anh ta rồi sao, gạt anh hả?”

“Không có gạt anh, nhưng hôm nay anh ấy gọi tới nói muốn gặp mặt, em cũng đâu thể từ chối được phải không?”

“Tại sao không thể? Không được đi.” Đoạn Mặc Ngôn mặc cho cô chăm sóc cho tay của mình, nằm trên sofa vờ ngủ say.

“Nhưng em đã hứa với anh ấy rồi.”

Đoạn Mặc Ngôn nhắm mắt không nói gì.

Tiêu Tiêu để tay của anh lên đùi, xoa bóp xung quanh hình xăm mặt cười, cố gắng giúp anh bớt đau đớn, đồng thời quay đầu sang nhìn anh, cười khế. Chẳng lẽ ghen rồi? Vừa nghĩ thế, cô thật sự có chút không muốn đi nữa, nhưng nói lời không giữ lời không phải là tính cách của cô, huống chi cô cảm thấy cần phải gặp mặt Tống Hiếu Nhiên một lần. Nói cô tham lam cũng được, cô không muốn quan hệ của hai người vì vậy mà cắt đứt.

Cô bắt đầu nhẹ nhàng, dịu dàng nói lí với anh, còn thoáng kèm theo một chút hơi hướm làm nũng, nhưng chiêu nào Đoạn Mặc Ngôn cũng không ửng, cứ thế nhắm mắt không nói chuyện, Tiêu Tiêu nói đến khô cả miệng, cũng tưởng rằng anh đã ngủ mất rồi.

“Không nói gì thì em coi như anh đồng ý rồi nhé.” Cô nhỏ giọng nói.

“Không được đi.” Lúc này Đoạn Mặc Ngôn nhắc lại lần nữa, đồng thời mở mắt ra, “Quá tam ba bận, anh đã nói ba lần rồi. Bớt khoa môi múa mép đi.”

“.....” Anh tưởng cô là cấp dưới của anh hay là gì hả? “Thực sự không được nữa, thì anh cũng đi chung là được rồi.”

“Anh không đi.” Anh hoàn toàn không muốn gặp mặt Tống Hiếu Nhiên ở bất cứ chỗ nào ngoài phòng tư vấn tâm lý.

Tiêu Tiêu cảm thấy anh có chút vô lí, “Thế này không được, thế kia cũng không được, tại sao chứ?” Gặp mặt một lần thôi có gì ghê gớm đâu? Cũng đâu phải cô muốn bỏ trốn với Tống Hiếu Nhiên. Anh không tin tưởng cô sao?

“Không tại sao cả.”

Tiêu Tiêu nghe vậy, cũng bừng tỉnh lên, “Anh không thể thuyết phục được em, thì em cứ muốn đi, đã nói với anh rồi đấy.” Dứt lời cô lấy tay của anh ra, lấy túi xách và di động, sải bước đi đến cửa trước, “Xong rồi em gọi điện cho anh.”

Đoạn Mặc Ngôn đứng lên, cũng không đuổi theo cô, mà bước hai bước về hướng ngược lại, đẩy ra một ổ khóa bằng số với màn hình cảm ứng được giấu kín, nhấn vài cái, Tiêu Tiêu đang đổi giày nghe một tiếng “cạch”, chính là tiếng khóa cửa rất chân thật.

Cô không thể tin được, ngẩng đầu nhìn sang bóng dáng cao to như ẩn như hiện trên hành lang, xoay người ra mở cửa, quả nhiên hoàn toàn mở không được.

“Này, anh khóa cửa làm gì hả?” Tiêu Tiêu quát lên.

Bóng dáng cao lớn kia di chuyển một cách yên lặng.

Tiêu Tiêu cởi giày xăng-đan ra, chân không chạy đến trước mặt Đoạn Mặc Ngôn vừa nằm xuống sofa, đẩy anh một cái, tức tối nói: “Mau mở cửa ra.” Thật là ngây thơ quá mà!

Đoạn Mặc Ngôn trở người, không để ý đến cô.

Tiêu Tiêu có chút tức đến bốc khói, “Em muốn đi ra ngoài, anh mau mở cửa ra!”

Người đàn ông vẫn không để ý đến cô.

“Anh làm thế này là giam lỏng trái phép, hiểu không hả, vi phạm pháp luật đó!” Tiêu Tiêu muốn lôi anh dậy, nhưng bắt đắ dĩ người đàn ông này quá cao to so với cô, cô chỉ có thể lùi lại tìm cách khác, túm một cánh tay của anh dùng sức kéo.

Dường như Đoạn Mặc Ngôn bị lôi kéo đến phiên, rút tay về, đứng lên, sải bước lên cầu thang.

Tiêu Tiêu sững sốt một lúc, mới nhớ ra là phải đuổi theo. Đợi đến khi cô vừa lên đến lầu hai, vừa vặn Đoạn Mặc Ngôn đã bước vào phòng mình. Cô sải bước đi lên phía trước, cánh cửa phòng của anh đóng sập lại ngay trước mặt cô.

Cô tức giận xoay tay nắm cửa, nhưng vẫn không hề nhúc nhích chút nào, cô cúi đầu nhìn, mới phát hiện rằng phòng ngủ của anh cũng dùng khóa cửa điện tử.

Phòng ngủ trong nhà cũng phải dùng khóa mật khẩu, thế này là sang chảnh hay là bệnh thần kinh hả! Cô bấm thử mật khẩu mở cửa chính, không có tác dụng. Lại thử mấy cái mật khẩu mà những người lười biếng thường dùng, vẫn không có tác dụng.

“Đoạn Mặc Ngôn, mở cửa!” Tiêu Tiêu dùng sức đập cửa.

Bên trong yên tĩnh đến mức không có một chút tiếng động nào.

Cô càng thêm bực bội, không ngừng dùng sức gõ cửa, đập đến đỏ cả tay, Đoạn Mặc Ngôn vẫn như ông sư ngồi thiền, không mở cửa, cũng không lên tiếng.

Tiêu Tiêu cực kỳ tức giận trừng ố khóa mật khẩu một lúc lâu, giờ chân đá lên cánh cửa một cái, giận dùm dùm đi xuống lầu.

Đến lầu dưới, cô đi tới đi lui như thú cưng bị giam lỏng, không ngờ anh lại làm ra chuyện như thế này. Nhất cô trong nhà, không muốn cho cô đi gặp anh Hiếu Nhiên ư? Thật là không thể tưởng tượng nổi mà!

Tất cả những đồ gia dụng, đồ trang trí vốn đều rất thích hợp cho cuộc sống thoải mái, đột nhiên trở nên vô cùng chướng mắt, Tiêu Tiêu bật đàn âm thanh lên, chỉnh đến mức lớn nhất, dường như muốn làm ồn cho anh đi xuống, nhưng không đến năm phút, chính cô đã chê điếc tai trước rồi. Tức tối tắt đàn âm thanh đi, cô hét lên phía lầu hai: “Em báo cảnh sát rồi đó!”

Trên kia vẫn yên tĩnh như trước.

Tiêu Tiêu thật sự đã nhấn “11”, số “0” cuối cùng làm sao cũng không nhấn xuống được.

Thế này rốt cuộc là chuyện gì đây? Mười phút trước bọn họ còn như keo như sơn, mười phút sau đã ồn ào đến mức phải nói đến chuyện pháp luật luôn rồi?

Tiêu Tiêu tức đến mắt nỏ đom đóm, ngã đầu vào sofa mềm mại, dường như vẫn mơ hồ nghĩ được hơi thở hoan ái, bực bội dùng sức nện vào lưng ghế sofa một cái.

Kim giây tích tắc tuần hoàn vòng quanh, đảo mắt đã qua một tiếng đồng hồ, Tống Hiếu Nhiên gọi điện tới, nói muốn đến trường đại học đón cô.

Tiêu Tiêu nói dối rằng mình đã ra ngoài rồi, bảo anh trực tiếp đi đến chỗ hẹn đợi là được.

Cúp máy xong, cô lập tức gọi số di động của Đoạn Mặc Ngôn.

Không ngờ vừa vang lên một tiếng thì anh đã bắt máy.

“Đoạn Mặc Ngôn, xuống đây mở cửa!” Cô cũng không đợi anh lên tiếng, hung dữ nói, “Không xuống thì tự gánh lấy hậu quả đi!”

Nói xong cô liền cúp điện thoại, sau đó cầm di động, mặt không cảm xúc nhìn chăm chăm lầu hai.

Không bao lâu sau, bóng dáng màu đen cao to xuất hiện trên hành lang, Đoạn Mặc Ngôn đứng trên lầu cùng cô nhìn nhau một lúc, thong thả đi xuống lầu, sau đó mặt mày tự nhiên đi đến trước điều khiển khóa cửa, bấm títtít mấy cái mở khóa ra.

Tiêu Tiêu không thềm nói câu nào với anh, xách túi lên đi ra ngoài.

Đoạn Mặc Ngôn đứng bên giá treo tác phẩm nghệ thuật hiện đại ở cạnh cửa, bắt lấy cô, ôm cô vào lòng.

Tiêu Tiêu dùng sức giãy giụa.

“Anh sai rồi còn không được sao?” Cánh tay sắt khóa chặt cô lại, người đàn ông thấp giọng nói bên tai cô.

KHÔNG GẶP KHÔNG NÊN DUYÊN

Độc Độc
dtv-ebook.com

Chương 47

“Buông ra!” Sao lại có người đàn ông như thế này chứ? Sao anh không cứng đầu thêm chút nữa đi, tự mình quậy đủ rồi, xoay người lại đến xin lỗi, muốn sao đây hả?

“Anh nói mật khẩu cho em biết.”

Tiêu Tiêu nói: “Em sẽ không đến đây nữa đâu.”

“Cho em lập mật khẩu luôn được chưa, không cho anh biết.”

Tiêu Tiêu giận quá hóa cười, dù sao cũng chỉ là chuyện mật khẩu thôi phải không? Cô giằng tay anh ra, mang giày rồi đi ra ngoài.

“Anh đưa em đi.” Đoạn Mặc Ngôn bắt cô lại lần nữa.

“Không cần anh đưa!” Ra khỏi cửa, đúng lúc thang máy ngừng ngay tầng trên, Tiêu Tiêu hất tay anh ra, nhấn nút rồi đi vào thang máy, cũng không biết lấy sức từ đâu mà có thể đẩy Đoạn Mặc Ngôn đang đuổi theo đi ra ngoài.

Cô không muốn nói chuyện với anh nữa! Tiêu Tiêu đứng giữa thang máy, siết chặt túi xách, tức chết cô, tức chết cô mà!

Thang máy đi thẳng xuống chỉ ngừng lại một chút ở tầng 9, hai cô gái đi vào nhấn tầng B2, một trong số đó đeo kính mát tựa như ngôi

sao nổi tiếng, Tiêu Tiêu đã không còn tâm tư để tò mò nữa, chỉ nghiêng răng nghiêng lợi nhìn chăm chăm vào những ô tròn chỉ số tầng đang chớp nháy di chuyển.

Rất nhanh đã đến tầng một, cô đợi thang máy ngừng hẳn lại, mở ra, đang muốn bước ra, một bóng đen mang theo luồng hơi nóng ập vào mặt, chặn ngay đường ra của Tiêu Tiêu, đồng thời ngón tay dài nhấn xuống tầng B1.

Tiêu Tiêu ngạc nhiên ngẩng đầu lên, lại thấy chính là Đoạn Mặc Ngôn, đầu đỏ đầy mồ hôi, thở hồng hộc.

Hai cô gái khác trong thang máy cũng khá kinh ngạc. Nhìn anh chàng đẹp trai đang đổ từng giọt từng giọt mồ hôi, lẽ nào vừa mới tập thể dục về? Nhưng cách ăn mặc đâu giống.

Tiêu Tiêu không thể tin nổi trước anh, anh vậy mà lại chạy từ trên tầng ba mươi mấy xuống đây?

“Anh xin lỗi.” Đoạn Mặc Ngôn cúi đầu điều chỉnh hô hấp, kề sát vào Tiêu Tiêu như đang ở chốn không người, hai mắt khóa chặt cô lại, mồ hôi trượt từ gò má chảy xuống cằm.

“Anh.....” Tiêu Tiêu chỉ cảm thấy cơn tức của mình lại đụng phải một đồng bóng gòn, không thể phát tác được.

Hai khán giả đứng bên ngoài nhìn nhau một cái.

Rất nhanh thang máy đã đến tầng B1, Đoạn Mặc Ngôn nắm lấy tay Tiêu Tiêu đi ra ngoài, cô nghiêng người ra sau không muốn đi ra, anh vòng qua eo của cô, nửa như ép buộc mang cô ra khỏi thang máy.

“Người đàn ông này biết cúi đầu nịnh nọt thật đấy.” Cô gái đeo kính mát cười khế. Dĩ người yêu như thế, dĩ một người chuẩn một người nha.

Cô gái còn lại tỏ vẻ thần bí, nói: “Người đàn ông đó chính là Đoạn Mặc Ngôn.”

Cô gái đeo kính mát rất ngạc nhiên: “Chính là anh ta?”

Đoạn Mặc Ngôn mạnh mẽ ôm lấy Tiêu Tiêu vào trong xe, vừa quay vô-lăng, vừa hỏi cô đi đâu.

Tiêu Tiêu ưỡn thẳng lưng ngồi trên ghế phụ lái, giận dỗi nghiêng đầu nhìn ra cửa sổ. Nhưng từ cửa sổ vẫn có thể nhìn thấy bóng dáng Đoạn Mặc Ngôn chảy mồ hôi đầm đìa, đợi đến khi xe chạy ra khỏi bãi đậu xe, cô lại bực bội ném khăn giấy lên đùi anh, “Làm gì mà không lau mồ hôi hả, thôi chết đi được!” Đầy mồ hôi lại hứng gió máy lạnh, anh muốn bị cảm à?

Đoạn Mặc Ngôn nhìn cô một cái, nghe lời rút một tờ khăn giấy, lau loạn xạ trên mặt, lại hỏi cô một lần nữa, “Em đi đâu?”

“.....Anh thả em xuống trạm tàu điện ngầm, em tự đi.”

“Haiz, chẳng phải anh đã xin lỗi rồi sao, đừng nhỏ mọn vậy mà.” Đoạn Mặc Ngôn vươn tay đặt lên đùi cô.

Tiêu Tiêu đẩy tay anh ra, “Anh làm em tức đến no luôn rồi, sau đó chỉ một câu xin lỗi là xong chuyện hả?” Bây giờ cô cũng muốn nói câu thoại kinh điển kia rồi đấy.

Nếu như xin lỗi có tác dụng, thì cần cảnh sát làm gì nữa!

“Vậy em muốn anh phải làm sao? Mua cho em sợi dây chuyền làm quà đền bù? Hay kim cương?”

Tiêu Tiêu nhắm mắt lại, nhin xuống, rồi nhin không nổi nữa, quát to vào mặt anh, “Đồ khốn!”

Tiếng hét giận dữ ghê gớm đến mức lỗ tai của Đoạn Mặc Ngôn cũng thấy đau, anh xoa xoa tai mình, nhú mày nhìn sang Tiêu Tiêu càng thêm tức giận, “Anh lại nói sai chỗ nào nữa rồi à?”

“Dừng xe, mau dừng xe!” Hôm nay cô không muốn nhìn thấy mặt của anh nữa.

Đoạn Mặc Ngôn dừng xe lại, nhưng không thả cô đi.

“Tiểu Tiểu.” Trong giọng nói của anh có mấy phần không biết phải làm sao, “Trước giờ anh chưa từng gặp phải chuyện này, không biết nên làm thế nào. Phải làm sao mới có thể làm cho em hết giận, em nói đi, anh làm theo là được rồi.”

Tiêu Tiêu không biết anh không chân thành hay là vô cùng chân thành nữa, mấy chuyện kiểu này còn phải hỏi đối phương hay sao? Cô không tin anh chưa từng cãi nhau với người yêu cũ đấy.

Cô hít vào một hơi thật sâu, rồi cuộc cũng bình tĩnh lại một chút, “Anh mở cửa trước đi, bây giờ em cũng không đủ lí trí, không muốn lại cãi nhau với anh nữa, chờ đến khi chúng ta bình tĩnh một chút lại gặp mặt đi.”

“Khi nào thì em bình tĩnh lại?”

Câu hỏi kì cục này..... “Em không biết, dù sao cũng không phải lúc này.”

Đoạn Mặc Ngôn im lặng một lúc, rồi mới mở khóa cửa xe ra, “Trò chuyện với người ta xong thì gọi cho anh, anh đến đón em.”

Tiêu Tiêu nói qua loa: “Nói sau đi.”

Dứt lời cô giơ tay mở cửa, Đoạn Mặc Ngôn lại nói: “Anh đưa em đến trạm tàu điện.”

Tiêu Tiêu suy nghĩ một lúc, mím môi, đóng cửa lại, ngồi ngay ngắn.

Đến trạm tàu điện, Tiêu Tiêu muốn xuống xe, Đoạn Mặc Ngôn kéo tay của cô lại, “Đừng giận nữa, nhé?”

Dáng vẻ năn nỉ kia ngờ rằng có phần đang giả vờ đáng thương, không dễ dàng gì Tiêu Tiêu mới không bị lung lay mà rút tay ra, bước xuống xe.

***

Khi Tiêu Tiêu bước nhanh đến nhà hàng tây đã hẹn trước, thì Tống Hiếu Nhiên đã đến rồi.

Anh ngồi một mình ở vị trí cạnh cửa sổ sát đất, mặc chiếc áo sơ mi màu xanh lam nhạt êm dịu, đang uống nước chanh, thấy cô bước tới thì nở nụ cười.

Bỗng dưng Tiêu Tiêu có chút buồn bã. Cảm giác mà Tống Hiếu Nhiên mang lại cho cô vẫn vừa mãnh liệt vừa an toàn như trước, Nhiễm Huy, Đoạn Mặc Ngôn và anh, ba người đàn ông, cô chỉ từng tưởng tượng đến cảnh có một gia đình nhỏ với Tống Hiếu Nhiên, đó là ảo tưởng lúc cô 18 tuổi, hơn nữa còn cho rằng đó nhất định sẽ là một thế giới nho nhỏ vừa đáng yêu vừa ấm áp. Đến bây giờ cô vẫn

có thể phác họa ra bức tranh đó, nhưng dường như có một vài cảm giác đã mất đi rồi.

“Anh Hiếu Nhiên, em xin lỗi, để anh đợi lâu.” Tống Hiếu Nhiên ngồi vào chỗ đối diện với anh, vén lọn tóc con lên, cười một cái.

“Không sao, anh cũng vừa tới thôi.”

Nhân viên phục vụ đưa tới hai phần thực đơn, sau khi hai người đều đã gọi món xong, một phục vụ khác rót thêm nước cho Tiêu Tiêu và Tống Hiếu Nhiên, rồi mỉm cười rời khỏi.

Hai người chìm vào sự im lặng lúng túng trong một khoảng thời gian ngắn, Tiêu Tiêu háng giọng, cúi đầu nhấp một ngụm nước.

“VẬY, người đàn ông đó là người như thế nào?” Tống Hiếu Nhiên nhìn chăm chú vào Tiêu Tiêu, dường như mơ hồ cảm thấy cô có chút gì đó không giống với trước kia, anh hỏi.

“Haiz, nhắc đến anh ấy làm gì.” Tiêu Tiêu cười cười, không định trả lời câu hỏi này. Năm xưa cô cũng không muốn nhìn thấy Tống Hiếu Nhiên và bạn gái anh tỏ ra yêu thương thắm thiết trước mặt mình chút nào, suy bụng ta ra bụng người, thì bây giờ chắc chắn anh cũng sẽ không muốn nghe những chuyện liên quan đến Đoạn Mặc Ngôn đâu.

“Ít nhiều gì thì anh cũng phải biết anh thua cho người thế nào chứ.” Tống Hiếu Nhiên cười khế.

Tiêu Tiêu nhìn anh, thấy anh không có gì khác thường, khẽ thở phào một hơi, “Giữa chúng ta đâu liên quan gì đến anh ấy, em đã suy nghĩ lâu lắm rồi, cảm thấy chúng ta vẫn thích hợp làm anh em hơn, khả năng làm người yêu ấy à, thật sự kì kì thế nào ấy.”

Tống Hiếu Nhiên nhìn chằm chằm cô một lúc lâu, “Người đàn ông đó, có phải sự nghiệp rất thành đạt, khá mạnh mẽ, dục vọng khổng chế rất cao hay không?”

Tiêu Tiêu kinh ngạc nhìn anh, buột miệng nói, “Sao anh biết?”

Tống Hiếu Nhiên hoàn toàn không bất ngờ, nhếch môi lên, “Em thường thu hút kiểu đàn ông thế này, chẳng qua em không biết đó thôi.” Cũng không phải tất cả đàn ông đều thích kiểu phụ nữ dịu dàng, hiền thực, thậm chí là hoàn mỹ, rất nhiều đàn ông thích phái nữ có thể dựa dẫm vào họ.

“Nói vậy.” Nhiễm Huy đâu phải như vậy.

“Nội tâm của Nhiễm Huy cho rằng mình là người như thế, cậu ta lừa mình dối người nghĩ rằng có thể chăm sóc được cho em, cậu ta tự đề cao mình quá rồi.”

Tiêu Tiêu dở khóc dở cười, “Em không biết ngay cả nửa kia của người khác mà bác sĩ tâm lý cũng có thể đoán chuẩn được đấy.”

Hai chữ “nửa kia” làm cho ánh mắt của Tống Hiếu Nhiên thoáng ảm đạm, nhưng vẻ mặt của anh chưa từng thay đổi, “Anh chỉ nói em thu hút kiểu đàn ông này, nhưng không có nói kiểu đàn ông này thích hợp với em.”

Tiêu Tiêu sửng sốt, muốn hỏi tiếp, nhưng lập tức ý thức được không thể hỏi vấn đề này trong hoàn cảnh như thế, cầm lấy ly nước mà không nói gì.

Tống Hiếu Nhiên hiểu rõ vì sao cô muôn nói lại thôi, trong lòng thoáng chua xót. Cô đang dùng kinh nghiệm ngày xưa anh đối với cô, để kiềm hãm bản thân mình sao?

Cô bé mềm lòng này.

Nói anh không khó chịu, không ganh tị là giả, người đàn ông kia y như tên Trình Giảo Kim nửa đường nhảy ra, cướp đi Tiểu Tiêu với vết thương vẫn chưa lành, mấy ngày nay, trong lòng anh cứ như có một ngọn lửa buồn bực đang thiêu đốt khiến cả người đau đớn, nhưng tất cả đều do anh tự gây ra, bây giờ thậm chí anh còn không có tư cách hùng hồn ngay thẳng đi tranh giành cô với người đàn ông đó.

Nhưng như vậy không có nghĩa là anh đã bỏ cuộc. Có một ngày Tiêu Tiêu sẽ hiểu thôi, người đàn ông kia không thể cho cô cuộc sống mà cô muốn. Anh chỉ cần chờ đợi, chờ đến khi giữa hai người xuất hiện vết nứt.

Mặc dù quá trình này sẽ rất gian nan, nhưng nghĩ đến nỗi tổn thương mà anh đã mang đến cho cô, thì nghĩ rằng có lẽ đây chính là quả báo dành cho anh.

Anh chọn chấp nhận nó.

“Anh Hiếu Nhiên, chúng ta cứ coi như chưa từng xảy ra chuyện gì hết, được không?” Tiêu Tiêu biết có lẽ như thế sẽ rất kì cục, nhưng cô cũng tin rằng thời gian có thể giải quyết mọi vấn đề..... Thường là như vậy. Cứ cẩn thận từng li từng tí như thế cũng tốt hơn là quên nhau giữa dòng đời.

Quan hệ giữa người với người mỏng manh quá.

Tổng Hiếu Nhiên nhìn cô, cười khế, gật đầu, “Mặc kệ thế nào, thì em mãi mãi đều là em gái nhỏ của anh.”

Nói rõ với Tống Hiếu Nhiên rồi, Tiêu Tiêu chỉ cảm thấy như đã bỏ xuống một tảng đá lớn. Cô được Tống Hiếu Nhiên đưa về trường, đi trong sân trường, đón lấy cơn gió nhẹ nhẹ, rất nhiều suy nghĩ thoáng qua. Cô lấy di động ra, nhìn số điện thoại của Đoạn Mặc Ngôn trong lịch sử cuộc gọi, mặt phụng phịu, vẫn quyết định tạm thời không gọi cho anh.

Lúc này cô biết mình đã tha thứ cho anh rồi - - tuy không cam lòng, nhưng khoảnh khắc anh đuổi theo xuống dưới, thì cô đã mềm lòng rồi, nhưng vẫn cảm thấy bỏ qua cho anh như thế thì dễ dàng quá, ít nhất cũng phải để cho anh lo lắng một đêm, nếu không còn tưởng rằng cô dễ bắt nạt lắm ấy.

Ngay lúc này, Đồng Dĩ Dịch gọi đến, cho cô một sự vui mừng bất ngờ, nói rằng ngày mốt định đến thành phố B chơi hai ngày.

“Hoan nghênh, hoan nghênh, nhiệt liệt hoan nghênh!” Tiêu Tiêu vui đến mức nhảy cẫng lên, “Mau đến đây đi, ăn ngon chơi vui có đủ hết.”

Nói chuyện với Đồng Dĩ Dịch xong, cô xoay qua gọi cho Tô Vi, khoe khoang kiêm dụ dỗ cô ấy, xem cô ấy có thời gian rảnh đến chơi chung hay không.

Trên đường đi, cô dùng đủ mách lới để dụ dỗ Tô Vi, thẩm thoát đã đến cửa phòng kí túc xá, cô đẩy cửa ra, đang cười hì hì trò chuyện, ngẩng đầu lên vừa vặn nhìn thấy Liên Hoan Hoan đang cúi đầu, bỗng kinh hãi.

Liên Hoan Hoan nghe thấy tiếng động, chột buông quần áo xuống quay đầu lại nhìn ra ngoài cửa.

Tầm mắt của hai người chạm nhau.

“Hoan Hoan, sao cậu lại bị thương thế này?” Tiêu Tiêu lo lắng hét lên.

KHÔNG GẶP KHÔNG NÊN DUYÊN

Độc Độc
dtv-ebook.com

Chương 48

Tiêu Tiêu vội nói một tiếng với Tô Vi, cúp máy rồi chạy đến bên Liên Hoan Hoan, “Hoan Hoan, cậu sao thế?”

“Bé Sáu, sao cậu lại về?” Vẻ mặt của Liên Hoan Hoan vô cùng quái lạ, nín lấy góc áo, miễn cưỡng cười hỏi. Chẳng phải hôm nay Tiêu Tiêu sẽ ở bên Đoạn thiếu hay sao?

“Cậu còn có tâm trạng để quan tâm mình nữa hả, mau để mình xem vết thương của cậu nào.” Tiêu Tiêu lo lắng, “Chuyện gì thế này, sao lại thành ra như vậy? Đã xảy ra chuyện gì?” Bị té ư? Nhưng vết thương từng đường dài sưng đỏ lên, giống như bị người ta đánh vậy.

“Mình đâu có bị thương, cậu nhìn nhầm rồi.” Liên Hoan Hoan lùi lại một bước, lưng dựa vào thành giường, khoát khoát tay.

Tiêu Tiêu sửng sốt, “Không bị thương?” Lẽ nào cô nhìn nhầm? “Không đúng, rõ ràng mình thấy trên lưng cậu có vết thương mà, bản thân cậu không thể nào không phát hiện được chứ? Nhanh lên, mau cởi đồ ra để mình xem.”

Chỉ là mặc cho cô nói thế nào đi nữa, Liên Hoan Hoan cứ y như là cô gái trong xã hội cũ vậy, sống chết không chịu cởi đồ ra cho cô xem. Hai người kì kèo một lúc, Tiêu Tiêu càng thấy kì lạ, “Hoan

Hoan, cậu ngại gì chứ, chúng ta cũng từng tắm chung rồi mà?” Cô ấy như vậy là giấu bệnh sợ thầy hay là có chuyện gì rồi?

“Đã nói không sao là không sao mà.....”

Đột nhiên di động của Tiêu Tiêu vang lên, cắt đứt cuộc đối thoại giữa hai người, Liên Hoan Hoan nói ngay tức thì: “Cậu mau bắt máy đi!” Dứt lời liền nhân lúc cô phân tâm, cô ta cầm lấy đồ ngủ chui vào trong phòng tắm, hơn nữa còn khóa cửa từ bên trong.”

“Chị năm!” Tiêu Tiêu bất đắc dĩ kêu một tiếng, thấy cánh cửa gỗ đóng chặt, cô chỉ có thể xử lý cuộc gọi đến trước.

Trên màn hình hiển thị hình mặt cười tươi rói của cô và Đoạn Mặc Ngôn khi hai người chơi máy không người lái, cô đã tải xuống hình ảnh và video từ trong thẻ nhớ, không chỉ làm ảnh cho cuộc gọi đến của anh, mà còn là màn hình di động của cô nữa.

Cô vừa nhìn thấy tám ảnh thì đã mềm lòng, nhìn cửa phòng tắm một cái, lại nhìn sang di động, do dự một lúc, mới bắt máy lên.

Ai ngờ người đàn ông nào đó vừa mở miệng đã rất kích động, “Trễ vậy rồi còn chưa nói chuyện xong à?” Từ “nói chuyện” kia đặc biệt nặng nề.

Tiêu Tiêu thật sự muốn giận anh, nhưng dù sao cô cũng không nhàm chán đến vậy, “Em về kí túc xá rồi.”

“Sao không gọi cho anh?”

“Không muốn gọi.”

“Anh đến đón em.”

“Anh đừng đến, em muốn ngủ rồi.”

“.....Em vẫn chưa bình tĩnh xong hả?”

Tiêu Tiêu hừ nhẹ một tiếng, “Có thể nói là như vậy.”

Đối phương im lặng một lúc, “Chụp tám ảnh cho anh xem.”

“Cái gì?”

“Anh kêu em chụp một tám ảnh ở kí túc xá cho anh xem.”

Hóa ra là không tin tưởng cô à? Tiêu Tiêu tức đến bật cười, “Ý anh là sao?”

Nếu như anh dám nói nghi ngờ cô thì anh không xong với cô đâu.

“Anh lo em vẫn đang ‘nói rõ ràng’ với người ta.”

Tiêu Tiêu trực tiếp cúp máy. Người đàn ông này, nếu nói là đang ghen thì cũng hơi quá rồi đó!

Bên này còn chưa tức giận xong, Liên Hoan Hoan đã nhanh chóng bò lên giường, đắp chăn lại nói với cô một tiếng ngủ ngon, vậy mà định ngủ luôn.

“Chị Năm.” Tiêu Tiêu cởi giày đạp lên thang sắt, “Rốt cuộc cậu bị gì thế, nói với mình đi, có phải bị bắt nạt không?”

“Không có, thật sự không có.” Giọng điệu của Liên Hoan Hoan có chút không kiên nhẫn, “Tiểu Tiểu tốt bụng, cậu tha cho mình đi, mình có thể bị ai bắt nạt được chứ, đã nói là cậu nhìn lầm rồi mà, cơ thể của mình, sao mình có thể không biết bị thương ở đâu được?”

Chuông điện thoại lại bắt đầu vang lên. Làm phiền người ta y như tiếng ruồi đang vo ve bên tai.

“Cậu mau đi nhận điện thoại đi, nhé.”

“Kệ nó, cứ để nó reo, cậu cho mình xem lưng của cậu đi, coi như là thỏa mãn lòng tò mò của mình được rồi chứ?”

“Đi đi, đi đi, mình không rãnh vậy đâu, mình muốn ngủ rồi, cậu đi nhận điện thoại rồi cũng ngủ sớm luôn đi!” Liên Hoan Hoan dịch người về phía sau, lưng dán sát vào tường, hai mắt nhắm chặt.

“Hoan Hoan, rốt cuộc cậu sao vậy, với mình mà cậu cũng giấu giấu giếm giếm làm gì hả?”

Liên Hoan Hoan nhắm mắt không nói tiếng nào, cuối cùng chuông điện thoại cũng ngừng vang.

Trong phòng ngủ yên tĩnh một cách kỳ quái hết một lúc, Tiêu Tiêu mở miệng lần nữa, “Cậu thoa thuốc chưa đấy?”

Liên Hoan Hoan vờ như mình đã ngủ say.

Tiêu Tiêu nhìn chăm chăm vào mặt cô ta rất lâu, thấy trên trán cô ta vẫn còn rất nhiều mồ hôi, quanh vành mắt hình như hơi đỏ, sắc mặt thì hơi xanh xao, áo ngủ tay dài, cổ tròn ôm lấy cơ thể chặt chẽ.

Rõ ràng cô ấy rất sợ nóng, tại sao dạo gần đây cứ luôn mặc áo ngủ tay dài thế này? Lẽ nào từ lúc đó..... Tiêu Tiêu càng thêm lo lắng, hai tay cô bám vào cạnh giường, để cảm lên đó nhẹ giọng nói: “Chị năm, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, cậu không thể nói với mình sao? Mình rất lo lắng cho cậu đó, cậu gặp phải chuyện phiền phức gì phải không?”

Con người trong đôi mắt nhắm chặt của Liên Hoan Hoan chuyển động hai cái, qua một lúc lâu, cô ta mới mở mắt ra, bình tĩnh nhìn Tiêu Tiêu, “Thật sự không có gì đâu, bé Sáu.”

Trong mắt Tiêu Tiêu lướt qua vẻ bất đắc dĩ và nỗi thất vọng, cô lùi khỏi giường của cô ta, tìm được một chai thuốc thoa vết thương ngoài da trong hòm thuốc nhỏ của mình, nhón chân để lên đầu giường của Liên Hoan Hoan, “Thuốc này cậu tự thoa một chút đi, thoa không tới thì lúc nào cũng có thể gọi mình giúp..... nếu như cậu muốn nói, thì bất cứ lúc nào cũng có thể nói với mình, có khó khăn gì, nhất định mình sẽ cố hết sức giúp đỡ. Cho dù mình không có năng lực đó, thì tốt xấu gì bây giờ mình với Đoạn Mặc Ngôn cũng vẫn ổn, thực sự không được nữa thì chúng ta nhờ anh ấy giúp đỡ, phải không?”

Liên Hoan Hoan khàn giọng nói một câu lo lắng vớ vẩn, cũng không nhìn tới chai thuốc mà cô đưa lên.

Tiêu Tiêu hết cách, chỉ có thể nhẹ nhàng rời khỏi, tắt đèn đi, tự mình lấy đồ ngủ đi tắm.

Đợi đến khi trong phòng tắm vang lên tiếng nước chảy, Liên Hoan Hoan mở mắt ra, cắn móng tay giả thật dày của mình.

Nhờ Đoạn thiếu giúp đỡ? Tiểu Tiểu ơi, cậu vẫn ngây thơ như vậy.

Hôm sau Tiêu Tiêu thức dậy, hiếm khi thấy Liên Hoan Hoan đã ra ngoài mất rồi.

Cô ấy đang trốn cô ư? Tiêu Tiêu nhú mày. Cô bò lên giường của Liên Hoan Hoan xem một lượt, may mà không phát hiện ra vết máu. Chẳng qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì thế này?

Cô vừa lo lắng, vừa rửa mặt, ăn vận xong xuôi, theo bản năng nhìn xuống cửa sổ, chỉ thấy một chiếc Aston Martin dừng ở chỗ cũ. Cô hừ một tiếng.

Người đàn ông ngồi trong xe hút thuốc, thấy Tiêu Tiêu đi ra, đôi mắt đen dõi theo chuyển động của cô.

Tiêu Tiêu không nhìn anh, trực tiếp vòng qua đầu xe ngồi vào ghế phụ lái.

Đoạn Mặc Ngôn dụi tắt một nửa điếu thuốc, nhìn Tiêu Tiêu tự thất dây an toàn ổn thỏa.

Anh nghiêng người chiếm lấy bờ môi của cô. Chỉ ngậm mút mà không xâm nhập sâu vào, Tiêu Tiêu cắn ngược anh một cái, không mạnh cũng không nhẹ, đẩy anh ra, “Toàn mùi thuốc thôi.”

Đoạn Mặc Ngôn cười như không cười nhìn cô. Thế là không giận nữa rồi? Rốt cuộc tiêu chuẩn là gì đây? Là vì anh đến đón cô?

Vì chuyện của Liên Hoan Hoan nên sự chú ý bị phân tán, Tiêu Tiêu cũng lười cãi với anh, trên đường, cô do dự kể chuyện của Liên Hoan Hoan, “Tối qua em về, nhìn thấy lưng của Hoan Hoan hình như có hai vết thương, đỏ đỏ, hơi mỏng, không biết sao lại bị như vậy, em hỏi cậu ấy, cậu ấy cứ không chịu nói.”

Đoạn Mặc Ngôn vừa lái xe vừa nghe, chân mày cũng chả thèm nhúc nhích một cái, “Ai?”

“Thì bạn cùng phòng của em đó, lúc trước anh cũng gặp qua rồi, cái lần mà đến nhà anh thăm em, chính là cô gái đáng yêu mặc áo màu hồng phấn ấy.”

Đoạn Mặc Ngôn gật đầu, “Ừ.”

“Anh đừng chỉ ‘ừ’ thôi chứ, em lo lắm, không biết Hoan Hoan có gặp phải rắc rối gì không nữa.” Các cô đều là sinh viên đại học bình thường thôi, rốt cuộc có thể gặp phải rắc rối gì chứ? Cô ấy đặc tội xã hội đen ư?

“Cô ta đã nói không có chuyện gì rồi, em lo lắng cái gì?”

“Nhưng em lo cô ấy sợ hãi nên mới không dám nói, sáng nay em còn chưa dậy thì cô ấy đã đi mất rồi, rõ ràng là đang trốn tránh em.”

Sợ hãi, cũng nói trúng rồi đấy. Đoạn Mặc Ngôn queo cua, không nói gì cả.

Tiêu Tiêu càng nghĩ càng không yên lòng, “Không được, trưa nay em phải đến chỗ thực tập của cậu ấy xem một chút, không biết có phải ở chỗ làm việc bị người khác bắt nạt không nữa.” Nhưng ai bắt nạt cô ấy mà có thể gây ra vết thương như thế?

Con bé M đó đang thực tập à? Đoạn Mặc Ngôn nheo mắt lại, “Bị bắt nạt cũng là chuyện của cô ta, buổi trưa nắng nóng thế này chạy tới chạy lui làm gì?”

“Anh có lòng thương người một chút được không hả, lỡ như Hoan Hoan đang chịu đựng sợ hãi thì sao?”

Di động của Đoạn Mặc Ngôn vang lên, cắt đứt cuộc đối thoại của hai người.

Tiêu Tiêu cảm thấy kì lạ, sau khi đợi anh nói hai ba câu rồi cúp điện thoại, không khỏi hỏi: “Ai mà gọi cho anh sớm thế?”

“Mẹ anh.”

Tiêu Tiêu vô thức ngồi thẳng người lên, không hỏi tiếp nữa.

Đến trưa, đột nhiên Tiêu Tiêu và các sinh viên thực tập được yêu cầu phải nhanh chóng kiểm tra đối chiếu một phần hồ sơ, đang lúc cô nghi ngờ có phải Đoạn Mặc Ngôn giả trò hay không, thì bỗng nhiên có một nam một nữ xông vào, trình ra giấy chứng nhận với Tiêu Tiêu, rõ ràng đều là cảnh sát, nói rằng có chuyện muốn tìm cô điều tra.

Tiêu Tiêu lập tức nghĩ đến chuyện của Liên Hoan Hoan, cô vội hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Thấy vẻ mặt của cô khác thường, kẻ đến nhìn nhau một cái, “Chúng ta tìm một chỗ nói chuyện đi.”

Tiểu Châu dẫn bọn họ đến một phòng họp tiếp khách nhỏ, hơn nữa còn lập tức thông báo cho Đoạn Mặc Ngôn.

Lần đầu tiên Tiêu Tiêu bị cảnh sát hỏi thăm, cảm giác có chút kì quái, sau khi nghe câu hỏi cảm giác lại càng kì lạ hơn.

“Cô Tiêu, hôm qua cô rời khỏi khu chung cư Quan Lư Tuyền vào lúc nào?”

“Ừa?” Tiêu Tiêu chớp mắt, Quan Lư Tuyền chính là khu chung cư căn hộ của Đoạn Mặc Ngôn, “Các anh hỏi chuyện này làm gì?”

Cảnh sát nữ nhìn cô chăm chăm: “Lẽ nào cô không biết? Tối qua cô đến thăm hỏi Đoạn Mặc Ngôn, cũng chính là ông chủ của công ty các cô, trong nhà bị mất trộm rồi.”

“Hả?” Tiêu Tiêu kinh hãi.

Cảnh sát nam nói: “Chủ nhà bị mất mười hai chiếc đồng hồ hiệu, và hai mươi mấy cái khuy áo, tài sản bị mất trộm trị giá hàng chục triệu. Cô thật sự không biết sao?”

KHÔNG GẶP KHÔNG NÊN DUYÊN

Độc Độc
dtv-ebook.com

Chương 49

Tiêu Tiêu nhớ lại cảnh tượng ngày hôm qua, lập tức hiểu ra, mà sao sáng nay Đoạn Mặc Ngôn không nhắc đến chút nào? Hôm qua anh gọi đến, giọng điệu của cô cũng không tốt đẹp gì.

Cô có chút ngòai không yên, muốn đến trước mặt anh, an ủi anh. Trong nhà mất trộm, dù là ai thì tâm trạng cũng không tốt, uống cho cô còn là bạn gái của anh, mà ngay cả chuyện này cũng không phát hiện.

“Cô Tiêu, tôi hỏi lại một lần nữa, cô rời khỏi khu chung cư vào lúc nào?”

“À! Khoảng 5 giờ 45 phút, tôi và Đoạn Mặc Ngôn cùng rời khỏi, tôi cãi nhau với anh ấy, có thể lúc đi ra đã quên đóng cửa.”

“Xin hỏi quan hệ giữa cô và người bị mất trộm là gì?”

“Tôi với anh ấy, là người yêu.”

Cô cảnh sát nói: “Mạo muội hỏi một câu, người yêu là ý trên mặt chữ hay là ý trên thực tế?”

Tiêu Tiêu sửng sốt, ánh mắt của cô cảnh sát khiến cô thấy rất không thoải mái, “Là loại mà xã hội giao ước công nhận.”

Hai sĩ quan cảnh sát trao đổi ánh mắt với nhau, anh cảnh sát hỏi: “Xin hỏi lúc các cô rời khỏi có thấy nhân vật khả nghi nào không?”

“Không có.....”

“Trong gia đình cô Tiêu có khó khăn gì về kinh tế không?”

Đột nhiên câu hỏi không chút khách sáo làm cho Tiêu Tiêu ngồi thẳng người lên, “Các anh chị nghi ngờ tôi sao?”

“Chúng tôi cũng hỏi theo trình tự mà thôi, nếu như có chỗ xúc phạm mong cô đừng để ý.”

“Phải.”

“Các người.....”

Đúng lúc này, cánh cửa đột nhiên bị mở ra, người đến chính là kẻ bị mất trộm.

Lúc Đoạn Mặc Ngôn đi vào phòng họp, thì thấy trong mắt của cô bé Tiêu nhà anh dường như có ánh lửa, hai má hơi đỏ lên, bờ môi yêu kiều mím chặt, rõ ràng là đang tức giận.

Anh đi qua đó, thấy Tiêu Tiêu của anh đang kiềm nén cảm giác nhục nhã, đứng lên giơ tay đưa về phía anh.

Anh nắm lấy tay cô, cùng cô nhìn nhau, sau đó đứng bên cạnh cô.

Thấy anh đến, cả người Tiêu Tiêu đang căng thẳng thoáng thả lỏng một chút, “Hai anh chị này là cảnh sát Lưu và cảnh sát Tề, nói rằng hôm qua trong nhà anh bị mất trộm, đến lấy lời khai của em, anh có gặp qua hai anh chị này chưa?”

“Chưa.”

Hai cảnh sát đứng lên, bắt tay với anh.

“Xin lỗi.” Tiêu Tiêu và Đoạn Mặc Ngôn cùng ngồi xuống, cô ấy náy nói: “Đều là lỗi của em.” Nghe nói lúc bảo vệ tuần tra báo cảnh sát, thì cửa nhà anh đang trong tình trạng mở toang một nửa. Nhất định là lúc anh đuổi theo cô ngay cả cửa cũng quên đóng lại. Phải chi cô đừng kích động giận dữ như thế thì tốt rồi.

“Em nói xin lỗi gì chứ.” Đoạn Mặc Ngôn nắm tay của cô, khó hiểu nghiêng đầu sang.

Hai cảnh sát trao đổi ánh mắt với nhau.

“Ngài Đoạn, nếu anh cũng ở đây.....”

“Sĩ quan cảnh sát, liên quan đến vấn đề mất trộm, hôm qua tôi đã trả lời rất rõ ràng qua điện thoại rồi, hơn nữa chuyện này xảy ra sau khi bạn gái tôi đã rời khỏi, cô ấy không hề biết chuyện này, xin đừng làm phiền cô ấy.”

“Bọn họ vừa nói em bị tình nghi.” Tiêu Tiêu nghiêng đầu nói với Đoạn Mặc Ngôn. Trước lúc anh vừa bước vào, bọn họ đã ám chỉ điều này rồi, khiến cô cực kỳ tức giận.

Trước khi đến, cô cảnh sát đã điều tra thân phận của Tiêu Tiêu, đã tự nhận định giữa hai người họ là quan hệ mua bán, nói với về mặt giải quyết công việc: “Chúng tôi đã từng xử lý rất nhiều vụ án mất trộm thế này, 90% đều do người trong nội bộ gây ra, quả thật cô Tiêu có mối tình nghi trong chuyện này.” Nhỡ đâu cô có ý giả vờ như tức giận để tạo thành hoàn cảnh giả như bị người ngoài vào trộm cướp thì sao, cũng không phải không có khả năng đó.

“Vậy thì cô lấy chứng cứ ra đi rồi hãy đến đây, nếu không tôi sẽ thay cô ấy gửi thư luật sư đấy.” Đoạn Mặc Ngôn nói.

“Anh.....” Cô cảnh sát không ngờ tới cậu ấm này lại xúc động như vậy.

“Ngài Đoạn, chúng tôi đang dốc hết sức để phá án cho anh.....”

“Nếu đã muốn phá án, thì dùng não nhiều một chút đi, lãng phí thời gian trên người những người không liên can làm gì, điều này làm cho tôi nghi ngờ hiệu suất phá án của các anh chị đấy.” Đoạn Mặc Ngôn lạnh lùng, không hề nể mặt chút nào.

Tiêu Tiêu lén nhéo anh một cái. Cô bực thì có bực, nhưng tốt xấu gì cũng còn phải nhờ người ta phá án mà.

Hai sĩ quan cảnh sát trẻ tuổi tức đến xì khói, sắc mặt cực kỳ không thân thiện nói lời tạm biệt.

Đợi bọn họ đi rồi, Tiêu Tiêu nghiêng đầu, “Nói thế nào thì người ta cũng đang giúp anh tìm đồ đã mất về, anh nói như vậy thì người ta không thêm quan tâm nữa đâu đấy.”

“Bọn họ không dám đâu.” Đoạn Mặc Ngôn thản nhiên nói, “Có người sẽ bận tâm thay anh.”

Tiêu Tiêu nhớ đến cuộc gọi sáng nay, “Gia đình anh cũng biết rồi à?”

“Không biết ai nhiều chuyện nữa.” Hôm nay rất nhiều người gọi điện đến “hỏi thăm”, trong đó không thiếu kẻ cười trên nỗi đau của người khác.

“Nhất định sẽ tìm được mà, đừng lo.” Hai tay Tiêu Tiêu nắm lấy tay anh.

“Ừ.”

“Tôi qua chắc anh buồn lắm, xin lỗi, em không chỉ không ở bên cạnh anh, còn giận đối với anh nữa.” Không ngờ bọn họ chỉ cãi nhau một trận thôi, lại gây ra tổn thất lớn thế này.

“Sao em biết?” Đoạn Mặc Ngôn nhú mày.

Tiêu Tiêu nghe vậy, gương mặt nhỏ nhắn áy náy nhăn lại thành một cục, không biết nên đền bù tổn thất cho anh thế nào đây.

“Tôi qua anh cứ mãi nghĩ có phải em lên giường với gã đàn ông kia không, tức đầy một bụng.”

Ai ngờ anh bỗng dừng quăng ra một câu, khiến Tiêu Tiêu kinh ngạc ngẩng đầu lên, anh đang nói gì thế?

“Anh không vui, là vì anh vẫn đang ghen tuông bấy ả à?” Cô không thể tin nổi hỏi ngược lại một lần nữa.

“Nếu không em nghĩ anh tức chuyện gì?” Bàn tay to của Đoạn Mặc Ngôn trượt xuống, ôm lấy eo của cô để cô ngồi lên đùi anh.

“Không phải anh nên bức chuyện trong nhà bị trộm sao?” Sao anh còn rảnh rỗi đi nghĩ lung tung nữa chứ!

“Chẳng qua chỉ là mấy cái đồng hồ và mấy cái khay cái áo thôi, mất thì mất.” Đoạn Mặc Ngôn hời hợt thản nhiên.

“Không phải trị giá đến hàng chục triệu à?” Sao anh nói như là đồng hồ bày bán ngoài vỉa hè vậy? Đổi ra tiền mặt sẽ được rất

nhiều, rất nhiều tiền đó nha.

“Viên Kha tính, anh không biết.”

Trên trán Tiêu Tiêu nổi lên ba vạch đen, cô vĩnh viễn cũng không hiểu nổi thế giới giàu sang đó.

So với tài sản bị tổn thất đến hàng chục triệu, anh lại càng để ý đến những chuyện không hề tồn tại kia, cô thật sự có chút dở khóc dở cười, “Anh cứ không tin tưởng em đến vậy à?” Trong nhà bị mất trộm còn rảnh rỗi suy nghĩ lung tung nữa, tuy hơi kì cục nhưng như vậy có phải đã cho thấy, chuyện của cô quan trọng hơn những thứ vật ngoài thân kia không?

“Tự nó nhảy ra mà.” Đoạn Mặc Ngôn chỉ chỉ vào đầu của mình.

“Chịu không nổi anh luôn.” Tay Tiêu Tiêu xoa nắn mặt của anh một phen, “Nhưng anh nói thật đi, anh có từng nghi ngờ rằng em đã lấy cắp đồ của anh không?” Ánh mắt ngờ vực của hai sĩ quan cảnh sát kia vẫn khiến cô thấy rất khó chịu.

Lẽ nào quen một anh bạn trai giàu có, thì xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì đều phải chịu đựng kiểu ánh mắt nghi ngờ đó hay sao?

“Không có.” Đoạn Mặc Ngôn trả lời rất dứt khoát.

“Một chút xíu cũng không à?” Tiêu Tiêu khẽ khom người, cùng anh nhìn nhau trong gang tấc.

Đoạn Mặc Ngôn nhú mày, “Không có.”

Sự tin tưởng vô điều kiện làm cho giữa chân mày của Tiêu Tiêu giãn ra, cô vùi vào lòng anh, giống như một đứa bé vậy, mang theo

rất nhiều sự ỷ lại và dựa dẫm.

Dường như Đoạn Mặc Ngôn cũng rất hưởng thụ cảm giác cả người cô dựa sát vào anh, hai tay ôm lấy cô, hài lòng vuốt ve trên lưng cô.

Ôm nhau khá lâu, Đoạn Mặc Ngôn nói với giọng trầm khàn: “Thoải mái quá.”

“Hả?” Từ lồng ngực của anh, Tiêu Tiêu ngẩng đầu lên.

“Ôm em, rất thoải mái.” Đoạn Mặc Ngôn cúi đầu nhìn cô chăm chú, nhấn mạnh một lần nữa, “Cực kỳ thoải mái.”

“Được anh ôm, em cũng rất thoải mái.” Khoảnh khắc Tiêu Tiêu và anh nhìn nhau, khóe môi khẽ cong lên, kề sát vào lồng ngực anh hoài niệm cảm giác này, “Giống như là một buổi chiều trong cảnh xuân tươi đẹp, em dựa vào một cái cây lớn, được cơn gió nhẹ thổi phát phơ rồi chìm vào giấc ngủ trưa.”

Mặt của Đoạn Mặc Ngôn kề trên đầu cô, chậm rãi cọ tới cọ lui, giống như một con gấu lười biếng, lại giống như đang thưởng thức câu nói của cô.

“Hôm qua em đã nói rõ với ông anh đó rồi, sau này nếu như anh không thích, thì em sẽ cố hết sức bớt gặp mặt anh ấy, cho dù có gặp, cũng kêu anh đi cùng, được không?” Bị mất đề rồi, mà anh còn nghĩ mãi đến chuyện này. Xem ra anh thật sự vô cùng để ý đến điều đó. Hôm qua cô không hiểu được, nhưng bây giờ hình như hiểu được một chút rồi, chuyện mà cô cảm thấy không có gì to tát cả, có lẽ đối với người khác lại vô cùng quan trọng. Cô không nên chỉ biết đến suy nghĩ của mình.

“Ừ, đừng gấp nữa.” Đoạn Mặc Ngôn vừa nói, vừa phả ra hơi nóng, hôn từng chút lên vành tai cô.

Tiêu Tiêu bị anh hôn một cái thì có chút nhũn ra, nhưng cô vẫn còn một ít lí trí, “Máy giờ rồi, em phải trở về thôi, còn công việc nữa.”

“Anh muốn làm em.” Đoạn Mặc Ngôn giữ chặt đầu của cô, đè mạnh bờ môi mát lạnh của mình lên cổ cô.

Cảm giác vừa rồi quá thoải mái, thoải mái muốn chết được. Bây giờ anh chỉ muốn đi vào nơi sâu nhất của cô, chứng minh rằng anh đang chiếm hữu sự tồn tại của cô.

“Không được, đây là phòng họp!” Ngay lập tức, Tiêu Tiêu hoàn hồn lại, hiểu rõ anh chẳng kiêng kị gì cả, đẩy anh ra, dùng tốc độ nhanh nhất chạy đến bên cánh cửa, rõ ràng cánh cửa đã được mở ra một khe hở, nhưng tức thì khe sáng đó bị đóng lại một cách vô tình, bàn tay to đè lên cánh cửa, tay của cô cũng bị rung đến nhói lên.

Sau ót lập tức bị một luồng hơi nóng tập kích, cảm giác vừa ẩm vừa nóng khiến Tiêu Tiêu vừa thẹn vừa cáu, “Không được, không được mà!” Cô dùng hết sức bình sinh để vịn tay nắm cửa, nhưng chỉ có chút sức đàn hồi không đáng kể.

Người đàn ông dứt khoát kéo tay cô, bắt chéo để ở sau lưng, chiếc lược to quấn lấy vành tai của cô chơi đùa một hồi, cắn mạnh một cái lên da tai của cô, ngay lúc cô bị đau thì chặn môi của cô lại.

Tiêu Tiêu gần như có thể nghe được tiếng nói chuyện ở bên ngoài, cô xấu hổ đến cả người đỏ như tôm luộc vậy, giãy giụa lung

tung, nhưng như thế chỉ có thể làm tăng thêm sự tàn phá bừa bãi của người đàn ông, vẫn chưa chuẩn bị xong, anh đã tiến thẳng vào.

Cô gần như không thể khống chế giọng nói của mình, ngón tay thon dài len lỏi vào miệng của cô, ngang ngược đùa bỡn với lưỡi nhỏ của cô, cô lại chỉ có thể ngậm môi mút lấy nó mới không thét ra tiếng.

Lối vào khô khốc mang theo chút đau xót, người đàn ông lại không hề thương tiếc, Tiêu Tiêu nhìn vào tiếng rên rỉ vỡ vụn, một dòng nước mắt chảy xuống, lập tức lại bị chiếc lưỡi to của anh liếm đi.

“Khóc rồi, Tiểu Tiểu, em tuyệt thật.” Đoạn Mặc Ngôn vừa càn rỡ rút ra, cắm vào, vừa dịu dàng thấp giọng nói bên tai cô, “Em tuyệt thật đấy, Tiểu Tiểu, thật muốn làm... chết em.....”

Tiêu Tiêu đang xấu hổ muốn chết, lại bị anh mạnh mẽ mang vào vực sâu của dục vọng.

KHÔNG GẶP KHÔNG NÊN DUYÊN

Độc Độc
dtv-ebook.com

Chương 50

Quả thật là được đăng chân lên đăng đầu mà! Xong chuyện Tiêu Tiêu muốn giết anh luôn cho rồi, đồ lót của mình bị ướt hết, căn bản không thể mặc được. Không dễ dàng gì mới dùng khăn giấy lót đỡ, dưới cái nhìn chăm chăm của mọi người, hai người một trước một sau đi ra phòng họp, cô cảm thấy ánh mắt mọi người nhìn cô đều rất quái lạ, cô cứ sợ ngoài cái cổ đã được mái tóc che lại, ở chỗ nào đó còn dấu vết càn quấy của anh nữa, thật sự ngay cả bước đi cũng không biết phải đi thế nào.

Không dễ gì mới vào được phòng làm việc của anh, cô quay sang đá anh đi mua quần lót cho cô. Dù sao Đoạn Mặc Ngôn đã được như ý, gọi hai cuộc điện thoại bảo người mang quần lót nữ đến đây, đương nhiên, phải bí mật.

Toàn thân Tiêu Tiêu đều không khỏe, cả một buổi chiều cô đều rúc trong phòng làm việc không dám ra gặp mặt ai, Đoạn Mặc Ngôn đi họp cô cũng không đi theo. Cô biết cả tòa nhà nhất định đã tung tin đồn bay đầy trời. Vốn ra bọn họ chỉ suy đoán thôi, bây giờ có thể chắc chắn rồi, may mà qua hai ngày nữa thì sẽ kết thúc thực tập. Cô chỉ cần mặt dày chống đỡ thêm hai ngày nữa là được.

Vừa đến 6 giờ, Đoạn Mặc Ngôn đi gặp khách hàng còn chưa về, cô đã nhanh chóng trốn khỏi tòa cao ốc, căn bản không muốn để ý

đến anh bạn trai đang lên mặt kia.

Vừa đến trạm tàu điện ngầm, cô muốn gọi cho Liên Hoan Hoan, thì cuộc gọi của Đoạn Mặc Ngôn đã tới.

“Chạy đi đâu rồi?”

“Không cần anh lo.”

Giọng nói của Đoạn Mặc Ngôn có vẻ khá vui, “Hôm nay Nghiêm Khác muốn mở buổi tụ tập chúc mừng anh bị trộm viếng, đi chơi với anh nhé?”

Thật lòng Tiêu Tiêu muốn quỳ luôn. Chủ nhà bị mất trộm như anh có phải hơi bị cỏi mở quá đáng không hả?

“Anh đặc chí như vậy, bị cảnh sát biết được, còn tưởng đâu anh lừa tiền bảo hiểm đó.”

“Đồng hồ mà cũng cho vào bảo hiểm, anh ăn no không có việc làm hay sao?”

Tiêu Tiêu không khỏi cong môi lên. Cô rất tán thưởng điệu bộ hào phóng coi tiền bạc như rác rưởi của anh thế này. Vừa vui lên, giọng nói của cô cũng dịu xuống, “Em không đi đâu, một mình anh chơi cho vui đi, có buồn bực gì thì trút hết lên người Nghiêm Khác ấy.” Cô có thể nhìn ra, anh và Nghiêm Khác thuộc dạng anh em thương nhau lắm, cắn nhau đau, “Nhưng mà phải đuổi mấy cô gái múa thoát y gì đó đi hết đấy.”

“Sao em không đi?”

“Em phải đi tìm Hoan Hoan, em vẫn không yên tâm về cô ấy.”

“Lo chuyện bao đồng.”

“Tùy anh nói thế nào thì nói.” Tiêu Tiêu đứng ở lối đi nhỏ nhìn tuyến đường xe điện ngầm.

“Tối một chút anh đến đón em.”

“Đừng đến, em ở lại kí túc xá, phải rồi, ngày mai, bạn thân của em - Đồng Dĩ Dịch sẽ qua đây, em muốn chơi với cô ấy mấy ngày.”

“Ý gì thế?”

“Ý là ngài tự chơi một mình mấy ngày đi.” Bây giờ đang là giờ cao điểm tan tầm, Tiêu Tiêu hòa vào dòng người đi một chút, dừng một chút, di chuyển từ từ.

Đối phương dừng lại một lúc, rồi chậm rãi nói: “Cũng không phải là không được, nhưng anh có điều kiện.”

“Điều kiện gì?”

“Đợi người ta đi rồi, thì em dọn qua đây.”

“Em không muốn bị anh nhốt lại nữa đâu.” Tiêu Tiêu buột miệng nói.

“Thù dai thật đấy, đã nói là cho em lập mật mã rồi mà.”

Tiêu Tiêu hừ một tiếng, rũ mi suy nghĩ, “Em muốn suy nghĩ đã.”

“Có gì mà suy nghĩ chứ? Chẳng phải trước kia em cũng sống chung với Nhiễm Huy đó thôi, sao nào, đến anh thì không được à?”

Tiêu Tiêu ghen lời, “Dù sao đến đó hãy nói, em không nói với anh nữa, em muốn gọi cho Hoan Hoan.”

Nghe anh hừ nhẹ một tiếng, cô nói một tiếng bye bye với anh, rồi cúp máy. Sau đó cô lập tức gọi vào số di động của Liên Hoan Hoan, hỏi cô ta đang ở đâu.

Liên Hoan Hoan do dự hỏi cô có chuyện gì, Tiêu Tiêu nói muốn qua đó đón cô, cô ta vội vàng từ chối, “Mình tan ca ngay đây, chúng ta gặp nhau ở kí túc xá đi.”

“Vậy chúng ta gặp nhau ở Thục Xuyên Viên đi, mình mời cậu ăn cơm.” Thục Xuyên Viên chính là quán cơm Tứ Xuyên lần trước cô dẫn Đoàn Mặc Ngôn đi.

Liên Hoan Hoan dừng lại một chút, rồi nói một chữ được.

Tiêu Tiêu cúp điện thoại, quẹt thẻ đi qua lối vào, bây giờ đang là giờ cao điểm, cô từ từ di chuyển theo dòng người phía trước, trong đầu vẫn đang suy nghĩ chuyện của Liên Hoan Hoan.

Nếu như là những chuyện khác, cô cũng không muốn hỏi tới hỏi lui như thế làm gì, nhưng rõ ràng là trên cơ thể có vết thương, đó là bạo lực, cô ấy không thể tự làm mình bị thương như vậy được, cứ nghĩ đến có người làm hại cô ấy, cô ấy lại áp a áp úng, thì cô cảm thấy không thể nào bỏ mặc được.

Cô đến quán cay Tứ Xuyên trước, tìm một chỗ ngồi cho hai người ở trong góc, đại khái đợi khoảng hơn mười phút, Liên Hoan Hoan mặc một bộ áo tay dài, quần dài màu hồng phấn đi vào.

Hai người gọi hai, ba món ăn, vờ như bình yên nói những đề tài an toàn, cười nói ăn hết bữa cơm. Lúc đi ra thì trời đã tối rồi, hai

người từ từ đi về phía trường đại học.

Đi vào sân trường, Tiêu Tiêu nhìn không được lại nhắc đến chuyện cũ, “Hoan Hoan, cho dù cậu trách mình nhiều chuyện cũng được, mình thật sự lo cho vết thương trên lưng của cậu, cậu kể với mình đi, được không?”

Liên Hoan Hoan biết tính tình của Tiêu Tiêu, cô quan tâm cô ta mới dây dưa không dứt thế này, trước kia cô ta ghét nhất là loại người tốt như vậy, cảm thấy mọi người cứ bo bo giữ mình, không ai nói thì không cần hỏi vậy là được rồi, nhưng khi trong lòng thật sự có chuyện, cô ta lại phát hiện mình thật lòng muốn tìm một đối tượng có thể dốc bầu tâm sự, sự quan tâm này của cô, cũng là một loại an ủi.

Nhưng chuyện mà cô ta che giấu không thể nào nói rõ với bất cứ ai, đối tượng không thể tâm sự nhất, chính là Tiêu Tiêu.

Chẳng lẽ cô ta nói với cô rằng, Đoạn thiếu từng liên hệ với cô ta, anh sẽ cho cô ta một số tiền, muốn cô ta làm gián điệp bên cạnh Tiêu Tiêu, báo lại với anh hành tung và suy nghĩ của cô. Nhưng bản thân mình lại thấy đã tìm được một cơ hội hiếm có, không muốn chút tiền ít ỏi này, cô ta muốn Đoạn thiếu có thể giới thiệu cô ta cho bạn bè của anh, vợ vết một mẻ lớn, rồi kể từ đó trải qua một cuộc sống không lo không sầu.

Nhưng cô ta không ngờ Đoạn thiếu lại đẩy cô ta cho Bạc thiếu. Từ đầu Bạc thiếu đã nói với cô ta rằng anh ta có sở thích về phương diện nào đó, nhưng cô ta đã bị đồng tiền mê hoặc tâm trí, cắn răng đồng ý.

Bây giờ trong tay cô ta đã có một số tài sản kèch sù mà cha mẹ kiếm cả đời cũng không được, đợi đến khi tốt nghiệp thì kế ước kết thúc, cô ta vẫn còn dư lại một nửa.

Đây là con đường cô ta đã chọn, cô ta không hối hận. Nhưng bị Tiêu Tiêu bắt gặp vết thương của cô ta, tại sao cô ta lại cảm thấy tủi thân và đau khổ chứ?

Suy nghĩ trong đầu chuyển động cực nhanh, Liên Hoan Hoan nhanh chóng chớp mắt, cười miễn cưỡng, “Mình biết rồi, mình kể cậu nghe là được chứ gì.”

Tiêu Tiêu nhìn cô ta, nghiêm túc gật đầu.

Liên Hoan Hoan cúi đầu, nhẹ giọng nói: “Thực ra, khoảng thời gian trước mình có quen một người bạn trai, vẫn không nói cho cậu nghe. Anh ấy đối xử với mình rất tốt, có một ngày mình..... lên giường với anh ấy. Sau đó mình mới biết, khi anh ấy ở trên giường, có ham muốn đặc biệt.”

Tiêu Tiêu kinh hãi, lẽ nào là S.M?

Liên Hoan Hoan nhìn dáng vẻ của cô, gật đầu, “Phải, chính là cái cậu đang nghĩ đó. Mới đầu anh ấy còn chưa quá đáng lắm, nhưng hai ngày trước, anh ấy đề nghị dùng roi da đánh mình..... Không biết mình có phải đã uống lộn thuốc rồi không, vậy mà lại đồng ý. Sau đó, mình hối hận muốn chết.”

“Cậu cũng to gan quá đấy.”

“Mình đây chẳng phải biết sai rồi sao, sau đó hôm nay mình đã chia tay với anh ấy rồi.”

“Chia tay rồi?”

“Chia tay rồi.” Liên Hoan Hoan gật đầu, “Mình không thích cái trò đó, sao còn khờ dại đi vào vòng luẩn quẩn đó chứ.....” Lời nói của cô ta, càng nói thì giọng càng nhỏ, cuối cùng đứng lại ngay tại chỗ, cúi đầu không nói gì, qua một lúc bỗng dưng khóc òa lên.

Tiêu Tiêu hoàn toàn tin tưởng, vội ôm cô ta an ủi, “Đừng khóc, đừng khóc, chuyện qua rồi thì để nó qua đi.”

Nhưng nỗi u ám và áp lực từ trước đến nay của Liên Hoan Hoan đột nhiên được trút ra hết, cảm xúc vụn vỡ đến mức không kiềm chế được, cô ta nhào tới bờ vai của Tiêu Tiêu khóc to lên, khóc đến mức giảng viên và sinh viên đang đi qua lại đều liếc mắt nhìn sang.

“Hoan Hoan, đừng lo, không sao đâu, không sao nữa rồi. Đã qua hết rồi, nhé, tất cả đều đã qua rồi.”

Vẫn chưa, vẫn chưa đâu. Liên Hoan Hoan khóc nức nở không ngừng, cô ta đã bán đứng cô, cô lại còn một lòng an ủi cô ta. Rốt cuộc mình là con người đê tiện gì thế này? “Xin lỗi, thật xin lỗi.” Cô ta ôm chặt Tiêu Tiêu, ý tứ sâu xa nói.

Tiêu Tiêu tưởng đâu cô ta khóc đến hồ đồ rồi, vẫn không thôi đau lòng, xoa nhẹ an ủi.

Liên Hoan Hoan khóc khoảng gần nửa tiếng đồng hồ, lớp trang điểm trên mặt đều nhòe hết, trên vai Tiêu Tiêu còn dính một ít gel kẻ mắt. Cô ta nức nở khịt mũi, lấy khăn ướt tẩy trang ra lau sạch gương mặt nhếch nhác, lúc ngẩng đầu lên đã không còn vẻ yếu đuối vừa rồi nữa.

“Tiểu Tiểu, mình chỉ khóc một lần này thôi, đây là sự lựa chọn của mình, bất kể sau này xảy ra chuyện gì đi nữa, mình cũng sẽ không hối hận.” Cô ta vẫn muốn có tiền, có tiền, là có tất cả. Cho dù là kẻ đê tiện, cô ta cũng thấy không sao cả.

Tiêu Tiêu xoa xoa cô ta như đang dỗ trẻ con, nói: “Ừ, chị Năm mạnh mẽ nhất rồi, sau này cậu nhất định sẽ gặp được chân mệnh thiên tử mà.”

Liên Hoan Hoan vẫn đang lau mặt nói: “Giống như cậu gặp được tổng giám đốc Đoạn à?”

Tiêu Tiêu nghiêm túc nói: “Nửa kia của cậu nhất định cũng sẽ xuất hiện nhanh thôi.”

Liên Hoan Hoan nhìn Tiêu Tiêu không hề hay biết gì cả, đột nhiên từ đáy lòng hi vọng Đoạn Mặc Ngôn thật lòng đối xử tốt với Tiêu Tiêu, có lẽ như thế cô ta sẽ dễ chịu một chút.

..... Nhưng mà, cũng có thể là càng khó chịu hơn.

Hôm sau, Tiêu Tiêu chia ra xin nghỉ phép với Tiểu Chu và Đoạn Mặc Ngôn, đi đến ga xe lửa đón bạn thân Đồng Dĩ Dịch. Gương mặt và vóc dáng của Đồng Dĩ Dịch đều vô cùng trung tính, dáng người cao 1m7, áo trắng quần đen, tóc ngắn cùn cợn, bốn lỗ trên vành tai đều đeo khuyên tai đinh tán màu đen. Hai người ôm nhau, không nhìn kỹ còn tưởng đâu đây là một đôi tình nhân.

Tiêu Tiêu thường chat video với cô ấy, nên nửa năm không gặp cũng chẳng là gì, các cô thân thiết kê vai bá cổ trực tiếp đi tàu điện ngầm về trường, Tiêu Tiêu mở cửa phòng kí túc xá, để bạn thân vào trước, “Mình đã trải ra giường trên giường của chị cả cho cậu xong

hết rồi đó, nếu như cậu không nở rời xa mình thì hoan nghênh đến ngủ đêm.”

“Cưng à, đó là chuyện đương nhiên rồi.” Đồng Dĩ Dịch sai bước đi vào, liếc mắt liền nhìn thấy chú Doraemon chiếm hết cả không gian trên chiếc giường trống, “Cái quỷ gì thế này?” Ai mà tài năng dữ vậy, mình không nằm mà lại nhường cho nhóc xanh mập mập này nằm?

Tiêu Tiêu lúng túng cười ha ha, “Đoạn Mặc Ngôn tặng đó.”

Cặp mày lá liễu của Đồng Dĩ Dịch nhướn lên, “Bạn trai của cậu nhất định không biết nỗi khổ dân gian rồi.”

“Qua hai ngày nữa mình kêu anh ấy đem đi ngay.” Nếu người trong kí túc xá đều trở lại hết thì thực sự không có chỗ để nữa rồi.

Đồng Dĩ Dịch tắm rửa trong phòng kí túc xá, sau khi nghỉ ngơi một chút, Tiêu Tiêu nói dắt cô ấy đến phố quà vặt ăn món ngon, Đồng Dĩ Dịch nói: “Chị đến đây rồi, bạn trai cưng còn không có biểu hiện gì à?”

“Hôm nay trong nhà anh ấy có việc, bị kêu đi rồi, ngày mai bảo anh ấy làm tài xế cho tụi mình nhé.”

“Ông chủ lớn chịu hả?”

“Chị cũng đã đến rồi, anh ấy có thể không chịu sao?”

Hai người cười ha ha.

Tiêu Tiêu sợ tâm trạng của Liên Hoan Hoan không tốt, gọi điện bảo cô ấy cùng đi ra ngoài chơi. Đồng Dĩ Dịch hỏi xảy ra chuyện gì,

Tiêu Tiêu chỉ nói cô ta thất tình.

Ba người đến phổ quà vặt ăn uống no say, Đồng Dĩ Dịch nói muốn đi ca hát tiêu hóa một chút, Liên Hoan Hoan nhìn di động một cái rồi tỏ vẻ đồng ý, Tiêu Tiêu thấy ba người không đủ náo nhiệt, lại gọi thêm Đậu Tiểu Huyền vẫn chưa nhập học ra ngoài, suy nghĩ một chút lại gọi cho Lôi Tiểu Trúc, kêu cô ta ra chơi chung.

Vốn cô đã đặt chỗ ở một quán karaoke ở gần trường đại học, nhưng khi Đậu Tiểu Huyền đến, phe phẩy thẻ vàng trong tay, nói là ba em ấy đã đưa thẻ hội viên của ông, mỗi năm có thể sử dụng miễn phí ba lần ở Giang Sơn, ba của em ấy còn một lần chưa dùng.

Thế là mấy cô gái vui vẻ kéo đến club Giang Sơn sang trọng.

KHÔNG GẶP KHÔNG NÊN DUYÊN

Độc Độc
dtv-ebook.com

Chương 51

Năm người đi đến club nguy nga lộng lẫy, Đậu Tiểu Huyền khí phách lấy tấm thẻ của ba mình ra, lấy một phòng bao nhỏ, Tiêu Tiêu vui vẻ chào hỏi với người quen ở quầy tiếp tân, sau đó cùng đi vào nơi mà bình thường không dám đến phung phí, Đậu Tiểu Huyền đánh giá từ trong ra ngoài một lượt, cảm thấy trong đây cũng không khác mấy với quán karaoke mấy trăm đồng ở bên ngoài, chỉ là dàn âm thanh tốt hơn chút thôi.

Nhân viên phục vụ đến tặng rất nhiều trái cây, đồ ăn vặt miễn phí, còn hỏi các cô có muốn rượu bia gì không, thông qua thái độ nhất trí, các cô gọi hai tá bia.

Trong nhóm không có ai thuộc kiểu hướng nội cả, điểm chung chính là đều biết Tiêu Tiêu, nhưng rất nhanh mọi người đều chơi với nhau rất vui vẻ, người ca hát thì ca hát, chơi xúc xắc thì chơi xúc xắc, ăn đồ thì cứ ăn.

Đậu Thăng Lợi ghé qua xem một chút, còn bị cô con gái kéo vào song ca một bài rồi mới được đi.

Chơi được một nửa, người không hát nữa thì đều chơi xúc xắc, Tiêu Tiêu đang chém giết bốn bề, thì Đoạn Mặc Ngôn gọi điện tới.

Cô cong môi lên, đẩy nắp lon xúc xắc lại, tỏ ý với mọi người, rồi đi vào phòng vệ sinh nhận điện thoại.

Vẻ mặt của mọi cười đều khác thường, trong đó biểu cảm của Lôi Tiểu Trúc là quái lạ nhất.

Viên Kha đã ám chỉ với cô ta, rằng Tiêu Tiêu và Đoạn Mặc Ngôn đã ở bên nhau rồi, nhưng cô ta từ chối tin vào điều đó. Trừ khi cô ta nhìn thấy hai người họ thật sự có đôi có cặp xuất hiện trước mặt mình, bằng không cô ta sẽ không tin.

Chỉ là cuộc điện thoại đó là do Đoạn thiếu gọi đến ư? Trái tim Lôi Tiểu Trúc bỗng như bị kim đâm vào.

Không bao lâu sau, Tiêu Tiêu đã đi ra, Đồng Dĩ Dịch trêu ghẹo: “Sao thế, kiểm tra tình hình à?”

“Anh ấy chỉ tùy tiện hỏi thăm thôi.” Tiêu Tiêu ho khan một tiếng.

“Chị, sao không kéo bạn trai mới của chị đi chơi chung?” Đâu Tiểu Huyền nhai khô mực nướng, nói năng không rõ ràng.

“Ngày mai đi dạo mấy địa điểm du lịch với Nhất Nhất, anh ấy lái xe, em đi không?”

“Đi, đi, đương nhiên là em đi rồi!” Đâu Tiểu Huyền giơ tay lên cao.

“Tiểu Tiểu, bạn trai của cậu là ai thế, mình biết không?” Lôi Tiểu Trúc mở miệng hỏi, hai tay vô thức nắm lại thành nắm đấm để trên đầu gối.

Tiêu Tiêu gãi gãi mặt, cười cười nói: “Chính là Đoạn Mặc Ngôn đó.”

Mặt của Lôi Tiểu Trúc cắt không còn giọt máu, mất một lúc lâu cô ta mới tìm về giọng nói của chính mình, “Thì ra thật sự là..... Mình còn tưởng rằng, những lời đó chỉ là tin đồn thôi chứ.....”

“Tội mình xác định quan hệ cũng không bao lâu, nên ngại nói ra.”

“À.....” Lôi Tiểu Trúc muốn cười, nhưng khóe môi hoàn toàn không thể nhếch lên được. Trong đầu chỉ lặp lại hai chữ: Tại sao, tại sao?

Đồng Dĩ Dịch liếc mắt sang, biết Lôi Tiểu Trúc là bạn mà Tiêu Tiêu quen biết trong công ty, tuy Đoạn Mặc Ngôn là ông chủ của công ty bọn họ, nhưng phản ứng thế này có phải quá kì lạ không?

“Đoạn Mặc Ngôn là cao nhân phương nào vậy?” Đậu Tiểu Huyền tò mò chớp mắt.

“Ngày mai em sẽ gặp thôi, đúng rồi, hôm nay em muốn đến kí túc xá của tụi chị ngủ luôn không, sáng mai anh ấy có thể chở đi một lượt luôn.”

“Được chứ, được chứ.”

Liên Hoan Hoan đang hát bài Cao nguyên Thanh Tạng đến đoạn cao trào, khiến mọi người rung động, Tiêu Tiêu và mọi người cầm lấy đạo cụ hò hét khen hay. Qua khúc nhạc đệm, mọi người lại tập trung vào trò chơi, chỉ có mình Lôi Tiểu Trúc nói chóng mặt muốn nghỉ ngơi một chút.

Bia uống cũng được kha khá rồi, giọng của mọi người cũng hơi khàn khàn, đang lúc cười đùa chia dưa hấu, thì bỗng dưng cửa bị đá mở ra, Đâu Tiểu Huyền ngồi gần cửa nhất giật nảy mình, chỉ thấy một người đàn ông vạm vỡ chải kiểu tóc vuốt ngược, kéo theo một người đàn ông áo đen cao to, đẹp trai ở bên cạnh, kè vai đi vào, một đám đại thiếu gia quần áo lai láng ở phía sau, y như lưu manh vậy, làm cho các cô gái đều ngây ra.

“Phải phòng này không?” Gã vạm vỡ dẫn đầu lớn giọng oang oang.

Những tên đi theo sau xì xào lộn xộn:

“Chắc không sai đâu.”

“Chúng ta xông vào như vậy có bất lịch sự quá không?”

“Biến mẹ mày đi chứ lịch sự, chúng ta đến gặp chị dâu, đâu phải đi tán gái, mày vờ vịt cái gì hả!”

“Nhiều em đẹp gái quá!”

Tiêu Tiêu vừa nhìn đã thấy ngay Đoạn Mặc Ngôn đang ngậm điều thuốc, sau đó thì nhìn thấy Nghiêm Khác đang bá vai anh.

Đâu Tiểu Huyền thét lên, “Lạc Hạo—”

Nghiêm Khác nhìn thấy Tiêu Tiêu, lướt qua Đồng Dĩ Dịch ngồi cạnh cô, quay đầu qua cười ha hả, “Đoạn Mặc Ngôn, con nhóc kia lén lút với người khác sau lưng mày kìa!”

Đoạn Mặc Ngôn dời tầm mắt đang nhìn Tiêu Tiêu chăm chú sang Đồng Dĩ Dịch vừa giống nam lại vừa giống nữ ở bên cạnh cô, vỗ tay

của Nghiêm Khắc ra, cúi người dụi tắt điều thuốc vào gạt tàn thuốc trên chiếc bàn trà thấp.

Lúc nói chuyện điện thoại với anh, Tiêu Tiêu chỉ báo lại một chút, chứ không biết anh đến đây, hơn nữa còn dắt theo cả một đám người, hơi trách móc bọn họ bất lịch sự, tự dưng xông vào làm người khác hết hồn, nhưng khi nhìn thấy anh thì trong lòng không khỏi vui vẻ nổi bong bóng lên. Cô đứng lên vươn tay ra, Đoạn Mặc Ngôn tự nhiên đón lấy, rồi mười ngón tay đan vào nhau.

Rốt cuộc Lôi Tiểu Trúc cũng có thể gặp mặt Đoạn Mặc Ngôn trong cự ly gần một lần nữa, nhưng không ngờ lại là trong cảnh tượng khiến cô ta xé nát tim gan thể này. Nước mắt của cô ta lập tức rơi xuống, nhớ đến anh không thích thấy cô ta khóc, cô ta chạy vội vào phòng vệ sinh.

Mọi người đều chú ý về phía Đoạn Mặc Ngôn và Tiêu Tiêu, hoàn toàn không để ý có người đi vào phòng vệ sinh.

“Sao anh đến đây rồi?” Tiêu Tiêu cười nhìn anh, lại nhìn sang đám người bên cạnh anh.

“Ờ, chị dâu nhỏ này hình như em gặp ở đâu rồi đấy!” Lạc Hạo chen lên nói.

Chị, chị dâu? Tiêu Tiêu bị cách xưng hô này làm cho đứng hình.

Không phải chứ, anh em của Lạc Hạo là bạn trai của chị họ?! Lúc này Đâu Tiểu Huyền mới dờn tầm nhìn từ thần tượng sang người đàn ông đứng cạnh anh ta, mà có vẻ còn đẹp trai hơn, có sức quyến rũ hơn anh ta nữa, chỉ cảm thấy đôi mắt đó có thể giết chết một đám

con gái trong giây lát. Anh ấy chính là bạn trai của chị họ? Thật là tuy không hiểu lợi hại thế nào, nhưng thấy phần khích cực kỳ!

Đoạn Mặc Ngôn ôm eo cô, “Được rồi, nhớ mặt cô nhóc nhà tao xong thì rút đi, lần sau gặp nhớ phải dập đầu đó.”

“Đừng vậy chứ, anh, em biết chị dâu mà chị dâu không biết em thì hồngбет, mọi người chơi chung với nhau đi, thế nào, đêm nay em mời khách!”

“Đúng đó, em phải kính rượu cho chị dâu nữa!”

Đám người hò hét ầm ỹ y như giặc, Liên Hoan Hoan thấy Phó Thái Nhiên không đến, thoáng thở phào một hơi.

Tiêu Tiêu nghe thấy một đám đàn ông gọi cô là chị dâu, quả thật không biết nói gì cho phải. Cuối cùng chỉ có thể mỉm cười, “Chào mọi người, tôi tên là Tiêu Tiêu, mọi người cứ gọi tên của tôi là được.”

“Ầy~~ Không được, cực cưng yêu dấu của ông anh em mà, sao tụi em dám gọi thẳng tên được, phải không!”

“Lạc Hạo, đến đây!” Nghiêm Khác kêu một tiếng.

Lạc Hạo hiểu ý, loáng cái đã vọt đến trước mặt Nghiêm Khác, những anh công tử khác nhìn thấy cũng tránh ra một khoảng trống.

Đoạn Mặc Ngôn như cười như không cười thề một câu.

Nhóm Tiêu Tiêu không biết hai người này muốn làm gì.

Không ngờ hai người lại diễn một màn kịch nói trong phòng bao. Mặt Nghiêm Khác cực kì thâm tình, kích động nhìn Lạc Hạo, bắt lấy

tay của anh ta, “Đừng đi, anh không thể nào mất em được!”

Lạc Hạo nói bằng giọng nữ the thé cao quăng tám: “Đồ xấu xa, đồ xấu xa, đồ xấu xa!” Anh ta vừa nói vừa đẩy Nghiêm Khác ra, xoay người, vùi mặt vào đôi tay, còn giả vờ khóc hu hu.

Nghiêm Khác tỏ vẻ lòng đau như cắt, “Đừng đi mà!” Rồi điên cuồng chạy ra ngoài cửa.

Hai người này..... uống lộn thuốc rồi à? Đám Tiêu Tiêu cũng xem đến là vui vẻ.

“Hay!” Đám bạn xấu xa không tiếc lời hoan hô.

“Sao hả, có muốn làm lại một lần nữa không?” Nghiêm Khác lại đi vào, hứng thú dào dạt.

“Nữa đi, nữa đi!”

“Nữa cái tổ tiên nhà mày, [beep.....beep.....]” Đoạn Mặc Ngôn vắng tục thẳng thừng, chân dài duỗi ra đạp Nghiêm Khác một cái.

Nghiêm Khác muốn ăn đòn cười ha hả, Lạc Hạo cũng thô bỉ nói: “Chị dâu, chị thấy em bắt chước giống không?”

“Bắt chước cái gì?” Tiêu Tiêu không nhịn được hỏi.

“Thì chị với anh em lưu luyến, chia lìa khó khăn ở thang máy đó.”

Rốt cuộc Tiêu Tiêu cũng hiểu ra, bọn họ đang trêu ghẹo cảnh hai người dây dưa ở thang máy hôm trước!

“A!” Tiêu Tiêu đỏ mặt, xấu hổ nhìn sang Đoạn Mặc Ngôn.

“Tôi qua tụi nó chơi cả một đêm rồi, đủ mọi phiên bản, đủ kiểu tạo hình.” Vui không dừng được. Đoạn Mặc Ngôn tỏ ý cô thấy như vậy là còn ít đó.

Tiêu Tiêu thật sự khâm phục sự bình tĩnh của anh.

“Đoạn đại thiếu của chúng tôi là thánh tình yêu đấy, vì đuổi theo người đẹp, cửa cũng không thềm đóng, vậy là mời trộm vô làm khách rồi!” Đối với chuyện Đoạn Mặc Ngôn bị trộm viếng, Nghiêm Khác tỏ vẻ vô cùng hăng hái hả hê khi người ta gặp họa.

“Phải đó, chị dâu của chúng ta đáng giá hơn mấy thứ tài sản kia nhiều!”

“Thằng trộm hèn kia cũng ngu ghê, chỉ trộm mấy cái đồng hồ, tùy tiện lấy một bức tranh trên tường cũng hơn chỗ đó nữa.” Nghiêm Khác còn tỏ vẻ thương tiếc, “Bỏ đi, bỏ đi, Lạc Hạo, làm một phiên bản khác nữa nào, phiên bản Mã Cảnh Đào!”

“Đi chơi đi, Đoạn Mặc Ngôn, anh mau mau đi chơi với anh em của anh đi.” Tiêu Tiêu mắc cỡ không thôi, đẩy Đoạn Mặc Ngôn ra ngoài, bẹn họ mặt dày, nhưng da mặt cô mỏng lắm nha.

“Chị không thích Mã Cảnh Đào hả? Vậy làm phiên bản thần thiếp không làm được nhé!”

Đang âm ỹ thì Đậu Thắng Lợi vội vội vàng vàng chạy tới. Ông nhận được tin, nói là Đoạn Mặc Ngôn và Nghiêm Khác dẫn theo một đám công tử đập cửa vào phòng con gái ông đã đặt, không biết có phải uống nhiều quá rồi đi trêu ghẹo mấy cô gái không nữa. Ông nhớ lại chuyện anh chúc rượu cho ông vào một năm trước, ngay lập tức nghĩ đến cháu gái, thầm kêu một tiếng hồng bét.

“Sao trong phòng bao nhỏ náo nhiệt thế này.” Ông đứng bên cạnh cửa, cố vờ như không biết cười lên một tiếng.

“Ba!” Đâu Tiểu Huyền kêu lên theo bản năng.

Tiêu Tiêu vừa nghe, vội giữ chút xiu khoảng cách với Đoạn Mặc Ngôn. Trước mặt người lớn, cô không dám tỏ ra quá thân mật với bạn trai.

Đậu Thắng Lợi đi vào phòng bao nhỏ chật chội, nhìn mấy cô gái hình như không bị dọa đến, chẳng qua chỉ là Tiêu Tiêu đứng chung với Đoạn Mặc Ngôn, ông thở phào một hơi, lịch sự cười nói với Đoạn Mặc Ngôn: “Ngài Đoạn, phòng bao của anh đã chuẩn bị xong rồi, tôi dẫn đường cho các anh nhé.”

“Dạ.”

Đoạn Mặc Ngôn vốn không để ý tới, nghe Tiêu Tiêu kêu một tiếng, nhớ ra gương mặt của Đậu Thắng Lợi..... Hình như là để có được số điện thoại của Tiêu Tiêu, anh đã chuốc rượu ông ấy đến mức phải đi truyền nước biển.

Anh nhìn Đậu Thắng Lợi với hàm ý sâu xa khác, người nọ mỉm cười nhìn anh trong chốc lát, sau đó nghiêng người, giơ tay mời anh đi trước.

“Đi nào, đi nào, đi nào, chị dâu, với mấy người đẹp cũng qua phòng bao lớn luôn đi, trọng lượng của em nặng quá, ở đây không phát huy được gì hết.”

“F*ck, kêu mày giảm béo từ sớm rồi, ép tới tao sắp thành tấm ván luôn ấy.”

“Biển bà mày đi, mày vốn đã là tấm ván rồi.”

“Nghiêm Khác, tụi mày đi lên trước đi.” Đoạn Mặc Ngôn cảm thấy đến ngày hôm nay, phải làm quen lại với ông dượng này một lần nữa, bằng không, anh nhìn sang cô nhóc bên cạnh một cái, lại âm ỹ nữa cho xem.

KHÔNG GẶP KHÔNG NÊN DUYÊN

Độc Độc
dtv-ebook.com

Chương 52

“Mẹ, thứ tư tuần sau hai người đến đây phải không?” Tống Hiếu Nhiên vừa gọi điện vừa về đến căn nhà trống trải không một bóng người, ném chìa khóa xuống, mệt mỏi ngồi vào ghế sofa.

“Ừ! Mẹ với ba con đều lấy được vé máy bay rồi, đồ đạc cũng chuẩn bị gần xong, con còn muốn đem gì nữa không?”

“Con không có gì cần đem lên hết..... À phải rồi, tiệm bánh quy thủ công kia cũng khá ngon, một ngày trước khi mẹ đến đây thì mua hai gói nhé, cho Tiểu Tiểu ăn thử món mới.”

“Được, không thành vấn đề! Mẹ viết vào cuốn sổ, như vậy sẽ không bị quên mất.”

Tống Hiếu Nhiên cười khẽ, “Vậy hôm đó con đi đón hai người nhé.”

“Con bận công việc thì khỏi phải đến, chỉ cần nói cho mẹ biết đi xe điện ngầm thế nào, thì mẹ với ba con sẽ tìm được đường thôi.”

“Đến đó tính tiếp vậy.” Có cuộc điện thoại xen ngang, Tống Hiếu Nhiên ngồi thẳng lên, “Con còn có điện thoại, cúp máy trước nhé.”

Sau khi cúp máy, anh nhìn vào số điện thoại xa lạ trên màn hình, hình như là số di động ở Hong Kong, anh ho khan một tiếng, bắt điện thoại nói với giọng điệu trầm ổn, “Alo, xin chào?”

“Xin hỏi có phải Dr. Tống không ạ?” Đầu bên kia vang lên giọng con gái tinh tế, yếu ớt, là tiếng phổ thông tiêu chuẩn của Hong Kong.

“Tôi là Tống Hiếu Nhiên, xin hỏi chị là ai?”

“Tôi là ai không quan trọng, tôi có một cô chị em tốt, cô ấy..... có một chút vấn đề tâm lý khó nói, không biết Dr. Tống có thể giúp cô ấy không?”

“Chữa bệnh tâm lý cho bệnh nhân là trách nhiệm của tôi, nếu như nằm trong khả năng, dĩ nhiên tôi sẽ không từ chối.” Tống Hiếu Nhiên dừng lại một chút, “Nhưng chị là người Hong Kong à? Hong Kong cũng có rất nhiều bác sĩ tâm lý ưu tú, sao lại tìm tôi?”

“Tôi nghe người khác giới thiệu, nghe nói anh là học trò cũng của Dr. Trần, bản thân cũng rất xuất sắc, bác sĩ tâm lý ở Hong Kong không giúp được cô ấy, chỉ có thể cho một đồng thuốc, nên tôi mới muốn tìm bác sĩ tâm lý càng ưu tú hơn.”

Tống Hiếu Nhiên hỏi dồn, “Xin hỏi là ai giới thiệu thế?”

“Một người bạn làm ăn, trong một bữa party ngẫu nhiên hỏi tới thôi, anh ta liền đưa danh thiếp của anh cho tôi.”

Tống Hiếu Nhiên trầm mặc một lúc, “Chiều ngày mốt tôi không có hẹn, các chị có tiện không?”

“Tiện, vậy chiều ngày mốt gặp nhé, Dr. Tống.”

Cúp điện thoại xong, Tống Hiếu Nhiên lại ngã xuống sofa, hồi lâu sau, anh bỗng dựng cười lên một tiếng.

Bây giờ sự nghiệp của anh ta đã mở ra con đường ngày một tiến lên, nhưng vì sao anh ta không thấy vui như trong tưởng tượng?

Cùng lúc đó, trong một phòng bao nhỏ ở club Giang Sơn, đám Nghiêm Khác và Lạc Hạo đã đi rồi, chỉ còn lại mấy cô gái và Đoạn Mặc Ngôn với Đâu Thắng Lợi.

Chờ cả đám người đi hết, Tiêu Tiêu nhìn Đoạn Mặc Ngôn, lại nhìn Đâu Thắng Lợi vẫn chưa rời đi, do dự một lúc, vẫn giơ tay về phía Đoạn Mặc Ngôn, then thùng giới thiệu, “Dượng, bây giờ con với Đoạn Mặc Ngôn là bạn trai bạn gái của nhau, Đoạn Mặc Ngôn, đây là dượng của em, lần sau anh đừng để dượng kêu anh ngài Đoạn này ngài Đoạn kia nữa.”

Đâu Thắng Lợi kinh ngạc cắn chặt răng, sắc mặt mới không đến nỗi thay đổi quá nhiều, dòng máu trong người cũng trở nên lạnh toát.

Đoạn Mặc Ngôn lại vô cùng phối hợp, mặt mày ôn hòa giơ tay ra, “Đó là lẽ dĩ nhiên rồi, dượng, trước kia có đắc tội, vẫn mong dượng đừng để ý.”

Đâu Thắng Lợi lúng túng nhìn anh. Thái độ lịch sự tao nhã của anh lúc này hoàn toàn đối lập với khí thế vênh váo lúc trước, thậm chí chính mình còn nhớ ánh mắt lạnh lẽo của Đoạn Mặc Ngôn khi anh cho người chuốc rượu ông. Kể từ đó, ấn tượng của ông dành cho Đoạn Mặc Ngôn đã được xác định là nhân vật cực kỳ nguy hiểm, không thể trêu vào. Rõ ràng ông đã bảo vợ ám chỉ với cháu

gái rồi, tại sao cháu gái còn dây vào nhân vật nguy hiểm số 1 này chứ?

Đậu Thắng Lợi không trả lời trong mấy giây, Tiêu Tiêu có chút khó hiểu, Đậu Tiểu Huyền hơi sốt ruột kêu một tiếng, “Ba?” Sao ba lại thất thần rồi?

Bàn tay của Đoạn Mặc Ngôn vững vàng ngừng giữa không trung, biểu cảm không thay đổi chút nào.

Đậu Thắng Lợi nhìn anh với ánh mắt phức tạp, rốt cuộc cũng giao tay ra, mỉm cười bắt tay nhau, thêm vào mấy phần khôn khéo và cung kính, “Tôi thật sự vui đến không biết trời nam đất bắc rồi, không ngờ Tiêu Tiêu nhà chúng tôi có thể lọt vào mắt xanh của ngài Đoạn.”

Đoạn Mặc Ngôn thoáng dùng sức bắt tay ông, sau đó buông ra, “Dượng kêu cháu là Đoạn Mặc Ngôn được rồi.”

“Không dám, không dám.”

Ánh mắt hai người giao nhau, tựa như có sóng ngầm, nhưng Tiêu Tiêu không phát hiện ra, thở phào một hơi, cười nói: “Dượng ời, anh ấy là con cháu, dượng kêu tên anh ấy là phải, kêu ngài Đoạn, anh ấy nhận không nổi đâu.”

“Chị, em thì sao, sao chị không giới thiệu em một chút với?” Đậu Tiểu Huyền chờ không nổi nữa, nhảy ra, vịn tay của ba mình, cười híp mắt đánh giá Đoạn Mặc Ngôn. Ngay cả ba cũng lễ phép với anh đẹp trai này như thế, rốt cuộc anh ấy có thân phận gì?

“Đâu dám quên em.” Tiêu Tiêu cười hì hì, ngẩng đầu lên nhìn Đoạn Mặc Ngôn, “Em ấy chính là em họ của em Đậu Tiểu Huyền, người gọi video với Lạc Hạo lần trước chính là em ấy đó.”

Đoạn Mặc Ngôn suy nghĩ một lúc, gật đầu, “Vậy hôm nay anh gọi Lạc Hạo đến là đúng rồi.”

“Phải đó, thỏa mãn tâm nguyện của em ấy rồi, Tiểu Huyền, anh ấy chính là Đoạn Mặc Ngôn, em gọi anh ấy một tiếng anh Đoạn là được.”

“Chào anh Đoạn!” Đậu Tiểu Huyền cười, nghịch ngợm làm một thế chào theo nghi thức quân đội.

Đoạn Mặc Ngôn nhếch môi, “Chào em.”

Đậu Thăng Lợi âm thầm đá chân con gái một cái, Đậu Tiểu Huyền lấy làm lạ nhìn sang ba mình.

Giới thiệu em họ với anh xong rồi, Tiêu Tiêu kéo Đồng Dĩ Dịch qua, “Cô ấy là bạn thân của em, tên là Đồng Dĩ Dịch, tụi em đều gọi cô ấy là Nhất Nhất.”

Đồng Dĩ Dịch đã âm thầm đánh giá Đoạn Mặc Ngôn rất lâu, lúc này chính thức mặt đối mặt với anh, cô chủ động đưa tay ra, “Chào anh, Đồng Dĩ Dịch.” Cô tỏ vẻ thân thiện.

Ấn tượng đầu tiên cô dành cho Đoạn Mặc Ngôn chính là hài lòng. Không phải vì anh cao to, đẹp trai, giàu có hay là lạnh lùng, chói lóa, bá đạo, mà là cô chú ý từ khi anh đi vào phòng bao, ngoài trừ thoáng mang theo địch ý nhìn cô một cái, thì gần như tầm mắt đều đặt trên người của Tiểu Tiểu, vẻ chăm chú và dịu dàng dưới đáy mắt kia không thể nào giả được.

Chỉ cần không phải anh đang chơi đùa với Tiểu Tiểu, thì tất cả đều không cần người ngoài nhúng tay vào.

Đoạn Mặc Ngôn bắt tay với Đồng Dĩ Dịch, Tiêu Tiêu nhìn cô ấy một cái, Đồng Dĩ Dịch tỏ ý khen ngợi qua ánh mắt, Tiêu Tiêu cúi đầu cười trộm.

“Tổng giám đốc Đoạn.” Liên Hoan Hoan chủ động chào hỏi với Đoạn Mặc Ngôn.

Sắc mặt Đoạn Mặc Ngôn không hề thay đổi ừ một tiếng.

“Hoan Hoan, cậu cũng đâu phải nhân viên của anh ấy, kêu anh ấy là tổng giám đốc Đoạn làm gì.” Bình thường bọn họ trò chuyện cô ta cũng kêu anh là “tổng giám đốc Đoạn”, có thể là thói quen trêu ghẹo, nhưng trước mặt gọi thế này thì khách sáo quá đi, “Cậu cũng kêu anh ấy một tiếng anh là được rồi.” Nói xong cô còn mỉm cười nhìn Đoạn Mặc Ngôn một cái.

Liên Hoan Hoan cười gượng.

Đậu Thắng Lợi âm thầm quan sát Đoạn Mặc Ngôn và Tiêu Tiêu, thấy cử chỉ bình thường, và biểu cảm thân mật của bọn họ, trong lòng vô cùng phức tạp.

“Tiểu Trúc đâu rồi?” Tiêu Tiêu còn muốn giới thiệu Lôi Tiểu Trúc với Đoạn Mặc Ngôn, nhưng nhìn trái nhìn phải cũng không thấy bóng dáng đâu.

Đồng Dĩ Dịch nói: “Hình như vào phòng vệ sinh rồi.....”

“Mình ở đây.” Ở cửa phòng vệ sinh vang lên giọng nói vừa ngọt ngào vừa mềm mại, chính là Lôi Tiểu Trúc vừa chuẩn bị tâm lý đã lâu trong đó.

Theo bản năng, mọi người nhìn qua đó tìm kiếm tiếng nói, chỉ thấy một gương mặt tươi cười ngọt ngào, đáng yêu.

Đoạn Mặc Ngôn nhìn sang, đôi mắt đen nheo lại.

“Tiểu Trúc là cô bạn em quen ở Thái Nhất đó.” Tiêu Tiêu nhẹ giọng nói.

Dứt lời thì Lôi Tiểu Trúc đã đi đến trước mặt, mang theo nụ cười mà Đoạn Mặc Ngôn thích nhất, cô ta ngẩng đầu lên nhìn anh chăm chú, “Đoạn thiếu, đã lâu không gặp.” Ông trời ơi, có thể để cho bóng dáng của cô ta được phản chiếu trong ánh mắt của anh một lần nữa, thì cô ta đã cảm thấy hạnh phúc đến mức dù có chết đi cũng được. Trong lòng cô ta nổi lên từng cơn sóng dữ, mũi cũng bắt đầu chua xót. Không được, không được khóc.

“Ừm.” Đoạn Mặc Ngôn thì chẳng có chút gợn sóng nào cả.

Tiêu Tiêu hỏi: “Hai người biết nhau à?”

“Không quen thân.” Đoạn Mặc Ngôn nói.

“Lúc trước mình được Đoạn thiếu giúp đỡ nên quen biết.” Lôi Tiểu Trúc quay qua nói với Tiêu Tiêu.

“Vậy hả?” Tiêu Tiêu cảm thấy hơi là lạ, cô nhìn Đoạn Mặc Ngôn, vẻ mặt của anh hoàn toàn không biến đổi chút nào, dường như với anh, Lôi Tiểu Trúc thật sự chỉ là một người qua đường giáp mặt thôi, cô cười một cái, không hỏi tiếp nữa, mà nói, “Được rồi, mọi người đều đã gặp mặt nhau rồi, anh cũng mau lên đó đi, bằng không anh em của anh lại chạy xuống đây quậy nữa cho coi.”

“Các em không đi à?”

Tiêu Tiêu cảm thấy đám người đó chơi điên cuồng quá đi, bọn cô chịu không nổi, nhưng vẫn tôn trọng ý kiến của bạn bè, hỏi: “Các cậu có muốn lên đó chơi cùng không?”

Đậu Tiểu Huyền là người đầu tiên giơ tay lên, “Em muốn đi, em muốn đi!” Lạc Hạo vẫn đang ở trên đó nha! Lần này cô ấy nhất định phải chụp chung với anh ta một tấm, nghĩ thôi cũng thấy tuyệt vời rồi!

“Mình sao cũng được.” Đồng Dĩ Dịch nhún vai.

“Được chứ.” Liên Hoan Hoan nói.

“Mình cũng được.” Lôi Tiểu Trúc nhìn Đoạn Mặc Ngôn nói.

Không ngờ mọi người đều không có ý kiến, dĩ nhiên Tiêu Tiêu cũng không thể làm mất hứng, “Vậy chúng ta lên đó nhé!” Sau đó cô lặng lẽ nói với Đoạn Mặc Ngôn, “Anh bảo bọn họ kiềm chế một chút được không?”

“Không thành vấn đề.” Đoạn Mặc Ngôn nói thềm bên tai cô, đồng thời cũng không quên sờ mó một chút. Tiêu Tiêu hờn dỗi trừng anh một cái.

Mọi người thu dọn đồ đạc của mình rồi đi ra khỏi phòng bao nhỏ, Đậu Tiểu Huyền đi trước nhất, nói với ba cô ấy rằng đêm nay muốn đến kí túc xá của chị họ ngủ một đêm, Tiêu Tiêu và Đoạn Mặc Ngôn đi sau cùng, cô nhìn Lôi Tiểu Trúc cứ chốc chốc lại quay đầu lại, nhỏ giọng hỏi: “Sao anh với Tiểu Trúc biết nhau vậy?”

“Quên rồi.”

“Vậy anh giúp cô ấy chuyện gì thế?”

“Quên rồi.”

“Vậy anh nhớ được gì hả?”

“Chỉ nhớ cô ta tên là Lôi Tiểu Trúc.”

Tiêu Tiêu cạ lời nhìn anh, sau đó lại hỏi: “Cô ấy nói, cô ấy từng bị một gã cậu ấm chơi đùa, nhưng cô ấy vẫn một lòng yêu người đàn ông đó, gã cậu ấm đó không phải là bạn của anh chứ?”

KHÔNG GẶP KHÔNG NÊN DUYÊN

Độc Độc
dtv-ebook.com

Chương 53

“Anh không biết.” Chân mày của Đoạn Mặc Ngôn không hề nhúc nhích chút nào.

Tiêu Tiêu nghe thế, cũng cảm thấy mình nghĩ nhiều quá rồi, “Cô ấy cũng khổ sở lắm, không biết khi nào mới có thể vượt qua nỗi ám ảnh đó.”

Đoạn Mặc Ngôn không có hứng thú với chủ đề này, nên không tiếp lời.

“So ra thì, em quá may mắn rồi, gặp được anh.” Tiêu Tiêu ngoắc ngoắc ngón út của anh, ngẩng đầu lên mỉm cười, nhìn anh chăm chú.

“Quá may mắn?” Đoạn Mặc Ngôn dừng bước, giam lại ngón trỏ cô đang móc nối với ngón út của anh, cúi đầu nhìn cô, thấp giọng hỏi.

Tiêu Tiêu thấy anh nghiêm túc nhìn cô chằm chằm, có chút ngại ngùng, nhưng vẫn nhìn thẳng vào mắt anh, kiên định gật đầu một cái.

Tuy có đôi lúc anh làm cho cô rất rối rắm, thậm chí tức giận, nhưng thời gian anh mang đến cho cô niềm vui sướng, hạnh phúc

ngập tràn càng nhiều hơn.

Trong đôi mắt đen sâu không thấy đáy có một dòng cảm xúc không tên lướt qua, trong lòng Đoạn Mặc Ngôn chột dưng lên một chút hoảng hốt không yên như có như không.

Sau khi gạt đầu lại cảm thấy mình sến súa quá, Tiêu Tiêu ho khan một tiếng, cúi đầu lấy đầu ngón tay nhẹ nhàng khều khều lòng bàn tay to dày dạn của anh, “Vết xăm còn đau không?”

“Không đau.”

“Nghiêm Khắc vẫn chưa phát hiện hình xăm này chứ?”

“Ừ.”

“Vậy chúng ta vẫn nên tránh anh ta một chút thì hơn, anh ta mà nhìn thấy rồi không biết sẽ cười nhạo chúng ta đến mức nào nữa.” Trong lòng Tiêu Tiêu vẫn còn khiếp sợ với màn diễn xuất ban nãy.

“Không sao mà.” Anh mà còn phải sợ bị người ta nhìn thấy à?

Mặc dù cô cảm thấy da mặt anh dày hơn chút rồi, nhưng thái độ thể hiện yêu thương không chút kiêng kỵ thế này sao có thể không làm cho con gái người ta động lòng được chứ? Trong lòng Tiêu Tiêu giống như được phết mật ong lên vậy, thoải mái thôi rồi.

Đậu Thắng Lợi đi với bọn họ lên đến phòng bao Chí Tôn, Đoạn Mặc Ngôn cho người đón tiếp ông ngồi một chút, uống hai ly rượu rồi mới rời đi.

Anh em của Đoạn Mặc Ngôn không đợi anh lên tiếng, đã tự động đón tiếp bạn của Tiêu Tiêu thật tốt, mở miệng thì người đẹp này,

người đẹp kia, đồ ăn đồ uống ngon lành đều dâng lên hết, ăn cần đến mức giống như thằng nhóc sai vặt vậy.

Tuy bình thường bọn họ đa số đều để phụ nữ phục vụ, nhưng dù sao cũng không phải bị thiếu năng mà không biết phân biệt nặng nhẹ. Vốn ra bọn họ muốn đi chỗ khác, Đoạn Mặc Ngôn muốn tìm bạn gái, sống chết bảo cả đại đội đổi đường, hơn nữa còn vì cô gái nhỏ này mà tổn thất hàng chục triệu cũng không nói gì, có bao giờ bọn họ thấy anh vì đuổi theo một người phụ nữ mà hoảng hốt đến thế? Nếu như không phải có video làm chứng, có nói ra cũng đều là chuyện hoang đường.

Mấy cô thiếu nữ, bạn gái, vợ chưa cưới trước kia của anh, không ai được đối xử đặc biệt như vậy cả, còn nghe đâu vì theo đuổi cô bé này, mà anh lập tức đá cô vợ chưa cưới sắp kết hôn đi. Xem điệu bộ có vẻ như thật sự quyết tâm rồi. Nếu đã nghiêm túc, thì bọn họ cũng sẽ nể mặt! Nếu vẫn không đành lòng như lúc bình thường, thì sẽ làm mất mặt của Đoạn Mặc Ngôn, quay đầu lại anh không tính sổ với bọn họ mới lạ.

Đêm nay, ngay cả Nghiêm Khác cũng khác thường rót một ly nước trái cây cho Tiêu Tiêu, nhưng ngoài miệng vẫn không buông tha ai, “Tự cầu nhiều phước đi, cô nhóc.”

Mặc dù coi như Nghiêm Khác đã từng làm ra chuyện rất quá đáng với cô, nhưng Tiêu Tiêu không ghét anh được. Nói thế nào nhỉ, có lẽ là có thể làm bạn của Đoạn Mặc Ngôn, thì đều có chút quái lạ đi.

Ai bảo bản thân anh cũng là một tên quái nhân cơ chứ.

Liên Hoan Hoan đã từng xuất hiện trước đám người này với thân phận thú cưng, bất cứ ai cũng có thể trêu đùa trên người cô ta, bây giờ cô ta ăn mặc chỉnh chu, được người ta ngoài cười trong không cười rót rượu giúp, chỉ cảm thấy vô cùng mỉa mai.

Lôi Tiểu Trúc phức tạp ngồi một bên, thấy Tiêu Tiêu và Đoạn Mặc Ngôn vai kề vai ngồi với nhau, tay của Đoạn Mặc Ngôn cực kì tự nhiên khoác lên eo của cô, nương theo tay cô mà uống một hợp trà, bức tranh tình cảm thân mật đó đâm vào tim cô ta đến máu chảy đầm đìa.

Tại sao, tại sao chứ!

Lôi Tiểu Trúc càng nghĩ càng thấy đau khổ, không hề từ chối những người đến cạ ly.

Đậu Tiểu Huyền nhận được sự tiếp đón nhiệt tình của Lạc Hạo, vui đến mức thiếu chút nữa đã ngất xỉu, chỉ là em ấy không ngồi trong phòng bao được bao lâu, đã bị một cuộc điện thoại của Đậu Thắng Lợi gọi ra ngoài.

Có người ồn ào bảo Đoạn Mặc Ngôn và Tiêu Tiêu song ca một bài, rõ ràng là muốn xem trò vui. Đoạn Mặc Ngôn bình chân như vại, Tiêu Tiêu thì da mặt mỏng, không muốn để bọn họ trêu, nhưng bị ồn ào một lúc, tính ham chơi cũng trỗi dậy, cô đảo mắt một vòng, cười hì hì, “Được thôi, chúng ta hát nhé!”

Mọi người lưu manh huyết sáo một hồi. F*ck, Đoạn đại thiếu hát tình ca với phụ nữ, quả thật là khắp chốn vui mừng, ông trời phát khóc!

Đoạn Mặc Ngôn nhàn nhã hút thuốc, không nói tiếng nào, giống như chốc lát nữa, người chọc cho mọi người vui vẻ không phải là anh vậy.

“Chúng ta hát bài Hai Con Hổ được không?” Tiêu Tiêu quay đầu, đôi mắt lấp lánh cười đến híp lại.

Hai con hổ? Chính là bài hát thiếu nhi Hai con hổ với lượng tiêu thụ cực cao, được lưu truyền thiên cổ mà mọi người đều biết đến đó sao? Con mắt của mọi người đều trừng lớn, Nghiêm Khác cười kì quái, “Ha ha ha, cái này được, tình ca tầm thường quá! Hát nhạc thiếu nhi mới tình cảm!”

Đoạn Mặc Ngôn buồn cười nhìn sang cô nhóc Tiêu, “Hai con hổ?”

“Phải đó, chúng ta ghi âm lại làm nhạc chuông nhé!” Một khi tính ham chơi của Tiêu Tiêu trỗi dậy, cũng sẽ chơi rất nhây.

Còn muốn ghi âm làm nhạc chuông nữa!

“Có chia sẻ bản quyền không?” Mẹ nó chứ anh ta rất muốn lấy được nha!

“Bỏ tiền tôi cũng chịu!”

Tiêu Tiêu không để ý đến bọn họ, cười hì hì nhìn Đoạn Mặc Ngôn, “Hát không?”

“Em muốn hát thì đi thôi.” Đoạn Mặc Ngôn không hề có chút dấu vết dùng dằng nào, đồng ý ngay.

Đồng Dĩ Dịch cảm thấy sự lo lắng của cô ấy và Tô Vi quả thật quá dư thừa. Thông thường đàn ông đều cảm thấy cần thể diện, nhiều nhất là hát tình ca gì đó đã ghê gớm lắm rồi, người này lại còn thật sự phối hợp với Tiểu Tiểu ca nhạc thiếu nhi? Còn muốn ghi âm nữa?

Hai mắt của Lôi Tiểu Trúc trừng lớn, vậy mà Đoạn thiếu thật sự đồng ý hát bài nhạc trẻ con như thế với Tiêu Tiêu?

Lạc Hạo cười to đến mức khoa chân múa tay, bồng anh ta vỗ tay hai cái, “Em chọn cho, em chọn cho!” Đang nghĩ nếu trong đây không có bài hát đó, thì anh ta liền đập nát chỗ này.

“Hát thế nào, anh hát một đoạn, em hát một đoạn, hay là song ca ngay từ đầu?” Đoạn Mặc Ngôn không chỉ phối hợp, còn cực kỳ, cực kỳ phối hợp.

Tiêu Tiêu vui vẻ không thôi, “Anh thấy thế nào thì hay?”

“Nếu đã muốn làm nhạc chuông, thì cùng hát song ca vậy.”

Tiêu Tiêu cười, ngã nhào vào lòng anh, ôi dào, cái anh này. Ôi, bụng của cô.

Rất nhanh Lạc Hạo đã chọn xong bài hát, hô một tiếng, “Bắt đầu rồi nha!”

“Không ai được lên tiếng, ai dám lên tiếng tao đập đũa đó!” Nghiêm Khác hét lên.

Ngay lập khắc mọi người câm như hến, vẻ mặt kì dị.

Hai cái micro lập tức được ân cần đưa đến cho cặp tình nhân vẫn chưa dứt tính trẻ con ở phía trước, Tiêu Tiêu vẫn đang cười đến mức không thẳng lưng được, Đoạn Mặc Ngôn dứt khoát ôm cô vào lòng, bàn tay kẹp điều thuốc cầm lấy micro.

Nhạc đệm vui vẻ đáng yêu chảy xuôi ra, đôi má lúm đồng tiền vẫn sâu thật sâu, Tiêu Tiêu giơ micro lên, híp mắt cười nhìn Đoạn Mặc Ngôn, hai người thật sự mở miệng hát lên.

“Hai con hổ, hai con hổ, chạy rất nhanh, chạy rất nhanh.....”

Giọng ca của Tiêu Tiêu mang theo nét đáng yêu, giọng của Đoạn Mặc Ngôn thì trầm thấp, cũng cực kì hài hòa với nhau, chẳng qua bảo một người đàn ông như anh, kiểu đàn ông muốn nói f*ck, cũng có thể f*ck đến rung trời lại hát ca khúc này, thật sự là..... hài quá đi.

Trong phòng, một nửa số người đã cười thəm đến nằm rạp xuống đất. Lạc Hạo ôm bụng, cắn lấy nắm tay, Nghiêm Khác điên cuồng đám cậu mặt bên cạnh.

Rốt cuộc Tiêu Tiêu cũng cười đến nội thương, vừa cười vừa hát, chỉ có Đoạn Mặc Ngôn vẫn vững vàng như núi Thái Sơn mà hát.

Hết một bài, mọi người trong phòng đều sùng bái đến mức quỳ luôn, tiếng cười rần rần gần như vang lên phá vỡ cả trời xanh

Tiếng cười của Tiêu Tiêu vang lên như tiếng chuông ngân, Đoạn Mặc Ngôn cúi đầu thì thấy ngay điệu bộ vui vẻ như thế, nhấc cằm của cô lên liền chặn môi của cô lại.

Tiếng ồn ào như sấm càng lớn hơn.

Cả phòng chỉ có mỗi Lôi Tiểu Trúc là bị hiện thực đâm máu đâm đến đau không muốn sống nữa.

Đoạn Mặc Ngôn hôn đến ngưỡng không được, muốn làm chuyện xấu, bế cô lên rồi đi về phía tầng hai của phòng bao.

“Anh làm gì vậy, mau bỏ em xuống.” Tiêu Tiêu xấu hổ đỏ mặt lên.

“Anh chỉ mang em lên đó đánh bida thôi.” Đoạn Mặc Ngôn dụ dỗ. Thực ra là muốn chơi trên bàn bida lớn kia.

“Không được, bạn bè đều ở đây.”

“Chút nữa sẽ xuống ngay mà.”

Dứt lời liền dẫm lên bậc thang một bước, bỗng dưng Đoạn Mặc Ngôn khựng lại.

Đương nhiên không phải do đạo đức của anh bộc phát không dám làm chuyện xấu, mà là ở phía sau có người kéo áo của anh lại.

Thoáng chốc tiếng cười đùa ồn ào ngưng lại hết.

Xuyên qua bờ vai của anh, Tiêu Tiêu thấy được quần áo của người đang cúi đầu ở phía sau, Tiểu Trúc?

Đoạn Mặc Ngôn quay đầu lại, thấy rõ người đến thì chân mày nhăn lại, lạnh lùng nói: “Buông tay.”

Lôi Tiểu Trúc ngẩng đầu lên, gương mặt đáng yêu đã thấm đẫm nước mắt, “Tại sao không phải là em?”

Trong lòng Tiêu Tiêu chợt lạnh. Câu nói này của cô ấy ý là.....

Lạc Hạo thấy tình huống có biến, bước nhanh xông qua, “Xem ra người đẹp này say rồi.” Anh ta muốn kéo tay của cô ta ra, không ngờ cô ta sống chết siết chặt.

Tiêu Tiêu nhảy xuống khỏi vòng ôm của anh, tay của Đoạn Mặc Ngôn trống rỗng, không chút nể tình kéo tay của Lôi Tiểu Trúc xuống.

“Đoạn thiếu, tại sao không phải là em?” Không biết có phải Lôi Tiểu Trúc đã say rồi hay không, hay là khó có thể kiềm chế cảm xúc, cô ta ngồi xồm xuống, khóc lóc ỉ ôi không dứt.

Những người khác đều bị một màn đột ngột xảy ra trước mắt làm cho mờ mịt, sao cô bạn này của bạn gái lại trở nên giống bạn gái trước thế này? Đang diễn tuồng nào vậy?

Nghiêm Khác sờ cằm, ha, lại có kịch hay để xem rồi.

Người đàn ông đã chơi đùa với cô ấy rồi bỏ rơi cô ấy chính là Đoạn Mặc Ngôn? Không thể nào, anh không phải loại người như thế. Tiêu Tiêu không muốn tin, cô vịn cầu thang hỏi anh, “Chuyện gì vậy?”

“Sao anh biết là chuyện gì?” Sắc mặt của Đoạn Mặc Ngôn âm u. Món nợ cô ta cố ý đến gần Tiểu Tiểu còn chưa tính với cô ta, ngược lại cô ta còn khóc đến như kẻ điên trước, “Bảo cô ta cút đi.”

Lạc Hạo không dám để anh tự ra tay, hai tay vội vàng đỡ Lôi Tiểu Trúc dậy.

“Đoạn thiếu, rõ ràng em đến trước Tiêu Tiêu, tại sao em không được yêu anh, cô ấy lại được?” Lôi Tiểu Trúc đã cực kỳ nhếch nhác,

cô ta dùng sức giãy khỏi Lạc Hạo, muốn bắt lấy Đoạn Mặc Ngôn, lại bị anh đẩy ra, loạng choạng ngã xuống đất.

Lúc này gương mặt đầy nước mắt của Lôi Tiểu Trúc và kí ức cô ấy khóc lóc thấm thiết vào sinh nhật lần trước chồng lên nhau, Tiêu chỉ cảm thấy máu trong người chảy ngược, ngón tay bám lấy tay vịn cầu thang đều trắng bệch.

Ông trời ơi, đừng có thêm chuyện ngoài ý muốn gì nữa nhé, cô thật sự không chịu nổi bất cứ sự kinh hãi nào nữa đâu.

Liên Hoan Hoan và Đồng Dĩ Dịch đi lên phía trước, Liên Hoan Hoan đỡ cô ta dậy, “Tiểu Trúc, tác phong uống rượu của cô kém thật đấy, đi thôi, tôi đi với cô ra ngoài cho tỉnh rượu nhé!”

“Tôi không có say, các người mặc kệ tôi đi!” Lôi Tiểu Trúc cực kì đau khổ ngẩng lên nhìn Đoạn Mặc Ngôn, nước mắt mờ mịt, gần như không thể nhìn rõ anh, “Rõ ràng lúc đó anh đối xử với em tốt như thế, em nói cái gì anh cũng đồng ý, tại sao chớp mắt đã bỏ rơi em, không để ý đến em nữa, tại sao.....”

KHÔNG GẶP KHÔNG NÊN DUYÊN

Độc Độc
dtv-ebook.com

Chương 54

Quả là đi đêm nhiều, rồi cũng sẽ có ngày gặp ma. Cô gái này vừa nhìn đã biết chính là kiểu mà Đoạn đại thiếu yêu thích, ôi chao ôi, chuyện xấu bị lộ tẩy, thế này là không xong rồi. Một đám đàn ông vuốt cằm hả hê vờ như đang cảm thông.

Tiêu Tiêu rất muốn trực tiếp hỏi cho ra lẽ, rốt cuộc là Lôi Tiểu Trúc uống say nhận lầm người, hay là Đoạn Mặc Ngôn thật sự là tên bỉ ổi đùa bỡn con gái người ta, nhưng cô vẫn còn chút lí trí, biết rằng đây không phải là nơi để chất vấn, nếu như chỉ là một sự hiểu lầm, thì Đoạn Mặc Ngôn sẽ mất hết thể diện. Cô miễn cưỡng bình tĩnh lại, nói: “Tiểu Trúc uống say rồi, chúng ta dìu cậu ấy xuống phòng bao nhỏ ngồi một chút đi.”

Đồng Dĩ Dịch hoàn toàn không biết vừa xảy ra chuyện gì, nhưng bạn thân đã mở miệng, cô ấy lập tức làm theo thôi. Cô ấy và Liên Hoan Hoan một người bên trái, một người bên phải đỡ lấy Lôi Tiểu Trúc, Lôi Tiểu Trúc vẫn đang giãy giụa không ngừng, miệng kêu Đoạn thiếu, Đoạn thiếu.

“Còn dìu cô ta đi đâu ngồi nữa? Kêu taxi đưa đi đi, coi như hôm nay anh mở lòng từ bi.” Đoạn Mặc Ngôn tức giận nói, vừa liếc mắt với Lạc Hạo.

Tiêu Tiêu nghe thế ngược lại thoáng thở phào một hơi, anh không hề có dáng vẻ như đang chột dạ chút nào, nhất định là có chỗ hiểu lầm rồi.

“Em đi xem cô ấy thế nào.”

“Em đi làm gì chứ, nghe cô ta nói bậy nói bạ à?” Đoạn Mặc Ngôn không cho, “Ở lại đây, còn phải hầu hạ cô ta nữa sao?”

Tiêu Tiêu kéo anh lên lầu hai, nhìn anh chăm chăm một lúc lâu, nhẹ giọng hỏi: “Anh nói thật với em đi, rốt cuộc anh với Lôi Tiểu Trúc có quá khứ với nhau không?” Sau khi cô hỏi rồi, trái tim liền bị treo lơ lửng lên. Nếu như anh nói anh thật sự có một đoạn quá khứ như thế, thì có nghĩa anh chính là tên cậu ấm chơi đùa cô ta. Cô không thể chịu nổi chuyện như vậy.

Làm ơn đừng.....

“Không có.” Đoạn Mặc Ngôn đi sang một bên cầm gậy đánh bida lên, giọng nói có chút không kiên nhẫn. Thiếu nữ không phải là người dễ lên giường, nếu như không phải xảy ra chuyện ngoài ý muốn, anh cũng sẽ không đụng vào Tiêu Tiêu.

“Thật sự không có?” Trước tiên Tiêu Tiêu thở phào một hơi, giọng nói cũng không còn căng như vậy nữa, “Vậy có phải anh đã từng mừng sinh nhật với cô ấy không?”

Đôi mắt đen của Đoạn Mặc Ngôn khẽ nheo lại, đi đến trước bàn bida, khom người xuống, gợn gàng, dứt khoát phát banh, trái banh số 2 lọt vào lỗ.

“Từng có một lần.” Lúc đó, Lôi Tiểu Trúc cười đến cả đêm cũng không khép miệng được, tươi vui như hoa vậy, đâu có điên điên

khùng khùng giống bây giờ.

Tiêu Tiêu cản lại bước chân muốn di chuyển để đánh banh của anh, “Ở đâu?”

“Trên du thuyền.”

“Rõ ràng người đó chính là anh!” Sắc mặt của Tiêu Tiêu chợt thay đổi, bỗng cao giọng lên.

“Là anh gì chứ? Nhiều nhất anh chỉ đụng vào tay của cô ta thôi, ngay cả thơm cũng chưa từng, chứ đừng nói là lên giường, chẳng lẽ như vậy thì gọi là có quá khứ à?” Đoạn Mặc Ngôn cảm thấy cô rất vô lý, vòng qua cô tiếp tục đánh banh.

Tiêu Tiêu dùng sức ấn xuống gậy bida của anh, “Phải hôn nhau, lên giường mới gọi là có quá khứ hay sao?”

Đoạn Mặc Ngôn buông gậy bida ra, nắm lấy cằm của cô, cậy mạnh chặn môi của cô lại.

“Không cho anh đánh banh, thì chúng ra chơi thứ khác vậy.” Vừa nói, anh vừa động tay.

“Rốt cuộc anh có biết tính nghiêm trọng của vấn đề này không hả!” Tiêu Tiêu đẩy anh ra.

Đoạn Mặc Ngôn bắt đắc dĩ, “Tổ tông ời, rốt cuộc nghiêm trọng đến mức nào?” Thật sự anh nhìn không ra, chẳng phải chỉ là một con nhóc điên thích khóc thôi sao?

“Anh cũng thấy Tiểu Trúc khóc đến như vậy rồi đó!” Anh không hề thương cảm cho người ta một chút xíu nào sao?

“Cô ta hay khóc mà!” Khóc đến phiên muốn chết.

“Có phải anh chơi đùa cô ấy xong rồi bỏ rơi cô ấy không?”

“F*ck, anh mừng một buổi sinh nhật với cô ta thì gọi là chơi đùa cô ta à? Ít nhiều gì cũng phải đánh thuốc mê, cưỡng hiếp mới có thể gán nỗi tội danh đó chứ? Mà khó bảo đảm được bây giờ cô ta vẫn còn trinh nữa ấy!”

Tiêu Tiêu thấy mặt anh luôn thản nhiên, không hề có vẻ hổ thẹn, bản thân cũng hoang mang, rối cuộc, giữa anh và Lôi Tiểu Trúc, có chuyện gì với nhau?

“Lúc đó thái độ của anh đối với cô ấy rất mờ ám phải không?”

“Mờ ám cái mốc xì.” Đoạn Mặc Ngôn nói, “Anh có từng mờ ám với em chưa?” Lãng phí thời gian.

Tiêu Tiêu ghen lời, qua một lúc mới nói: “Chẳng phải anh nói không quen thân với cô ấy à? Sao còn mừng sinh nhật với cô ấy?”

Đừng để cô ấy phát hiện ra gương mặt thật của anh. Lời nói của Tống Hiếu Nhiên đột nhiên nảy lên trong đầu, Đoạn Mặc Ngôn lại ung dung cầm gậy bida lên, “Lúc đó cảm thấy cô ta cũng khá thú vị, nghe cô ta nói một mình trải qua ngày sinh nhật ở đây, thấy tội nghiệp, tiện thể làm giúp cô ta một cái thôi.”

“Tiện thể lên đến du thuyền luôn à?”

“Ừ.” Đoạn Mặc Ngôn có vẻ như tùy ý vung gậy một cái, một trái banh nhẹ nhàng chạy vào lỗ.

Nếu như người khác tốn công tốn sức làm chuyện này, có lẽ nhất định sẽ có ý định khác, nhưng anh là kiểu người không đi theo lẽ thường, lại không hề để ý đến tiền bạc, thật lòng cô cũng không biết rốt cuộc anh là vô tình hay là cố ý nữa. Phải chăng giống như trước kia cô muốn đánh golf, anh liền mang cô đến sơn trang Thanh Hòe? Lúc đó cô có thể tin chắc rằng anh không hề có ý với cô.

Bất chợt có một suy nghĩ mơ hồ lướt qua não của cô, nhưng không thể nắm bắt được gì cả, cô nhíu mày, “Vậy anh quen cô ấy như thế nào?” Cuộc sống của hai người hẳn là không có gì giao thoa với nhau.

Đôi mắt của Đoạn Mặc Ngôn đang chăm chú nhìn trái banh chuyển động chợt lóe lên một tia sáng khác lạ.

Lúc này di động của Tiêu Tiêu vang lên, anh gầy gầy cây gậy, tỏ ý bảo cô bắt máy trước đi.

Tiêu Tiêu lấy di động ra nhìn một cái, là Đồng Dĩ Dịch gọi đến.

“Tiểu Tiểu, Lôi Tiểu Trúc được Lạc Hạo gọi người đến đưa về rồi, mình nói với cậu một tiếng.”

Tiêu Tiêu ngược mắt lên nhìn Đoạn Mặc Ngôn, “Ừm, cô ấy không sao chứ?”

“Cứ khóc suốt, còn muốn đi lên nữa, trông có vẻ vô cùng đau khổ.” Đồng Dĩ Dịch chán nhất là mấy cô gái khóc lóc um sùm, nhưng lúc này cũng thấy có chút không đành lòng, thấy cô ta rất đáng thương.

“Ừm.....” Tâm tư của Tiêu Tiêu ngày càng rối loạn, “Để cô ấy về nghỉ ngơi trước cũng tốt, các cậu lên đây đi.”

“Ừ, đúng rồi, mình gặp em của cậu, em ấy nói mẹ em ấy tìm em ấy có việc, về trước rồi, kêu mình nói với cậu một tiếng, e là ngày mai cũng không đi được.”

“Được, mình biết rồi.” Lúc này Tiêu Tiêu không có tâm trạng đi lo những chuyện khác nữa, “Các cậu lên đây đi.”

Đoạn Mặc Ngôn nhân lúc rảnh rồi khi cô nói chuyện điện thoại, thì đi đến cạnh lan cao lầu hai hô lên một tiếng với lầu dưới, “Nghiêm Khác, lấy chai rượu lên đây,”

Tiêu Tiêu cúp máy, nghe thấy phía cầu thang vang lên một tràng vắng tục biếng nhác, sau đó Nghiêm Khác xách một chai Whisky và hai ly rượu, ngậm điều thuốc xuất hiện ở đầu cầu thang, “Mẹ mày chứ, tao là thằng nhóc đưa rượu cho mày à?”

Đoạn Mặc Ngôn đi qua đó cầm hai cái ly, Nghiêm Khác chậm rãi rót rượu, tùy tiện đặt chai rượu lên thành lan can, một tay cầm ly rượu, một tay cầm gậy bida, đi về phía bàn bida lớn kia, “Làm một ván snooker đi.”

Tiêu Tiêu còn có chuyện muốn hỏi anh, nhưng ngại vì có người ngoài ở đây, đành phải thôi.

Chốc lát sau, Đồng Dĩ Dịch và Liên Hoan Hoan trở lại, cô nói với Đoạn Mặc Ngôn một tiếng rồi xuống lầu, đi đến trước mặt hai người.

Liên Hoan Hoan nói trước: “Yên tâm đi, không sao đâu, mình thấy cô ta hẳn là đang say rượu nổi điên thôi.”

“Ai kia của cậu thật sự từng có quá khứ với cô ta à?” Đồng Dĩ Dịch hỏi.

“Hình như có hiểu lầm.” Tiêu Tiêu lắc đầu, nhìn lên lầu hai một cái, cảm giác lời hai người nói như hai thái cực, ý của anh là không có chút tạp niệm nào, tự Lôi Tiểu Trúc nghĩ lệch đi thôi, nhưng Lôi Tiểu Trúc lại ngây ngốc nói người ta lừa gạt tình cảm của cô ta.

Có người đến kính rượu, cuộc trò chuyện của mọi người chấm dứt.

Chơi đến hơn 11 giờ, Đoạn Mặc Ngôn đưa cô về kí túc xá, lúc tạm biệt anh hôn lên má cô một cái, “Ngày mai 10 giờ anh đến đón em.”

Tiêu Tiêu nhìn anh một lúc với ánh mắt phức tạp, gật đầu.

Về đến kí túc xá, Tiêu Tiêu gọi điện cho Lôi Tiểu Trúc, nhưng lại ở tình trạng tắt máy, không có tin tức gì. Lạc Hạo nói anh ta đã cho người đưa cô ta về đến tận cửa nhà, thấy bạn cùng phòng của cô ta mở cửa đón cô ta vào mới đi về. Chẳng lẽ hết pin rồi?

Cô vút điện thoại qua một bên, rót ly nước cho Đồng Dĩ Dịch.

“Ai tắm trước?” Liên Hoan Hoan hỏi.

“Cậu tắm trước đi.”

“Được.” Liên Hoan Hoan cũng không từ chối, lấy áo ngủ rồi đi vào phòng tắm.

Đồng Dĩ Dịch uống hết một ly nước, kê vai ngồi cạnh Tiêu Tiêu, “Còn nghĩ đến chuyện của Lôi Tiểu Trúc hả?”

“..... Hôm nay cậu cũng thấy đáng về Tiểu Trúc khóc thảm thiết thế nào rồi đó, cô ấy cũng đã như vậy, chắc là không phải nói dối

chứ? Nhưng Đoạn Mặc Ngôn lại thản nhiên như không, ý nói cô ấy đơn phương thôi.”

“Vớ thân phận, về ngoài của ai kia nhà cậu, thì tùy tiện làm chuyện gì đó, quả thật sẽ làm cho người ta nghĩ lệch đi.” Đồng Dĩ Dịch lấy một trái táo, gọt vỏ, “Nếu như thật sự là một mình Lôi Tiểu Trúc đơn phương, thì cô ta hơi cố chấp rồi đó, cô ta đến công ty chắc chắn là vì muốn nhìn thấy Đoạn Mặc Ngôn, khó bảo đảm cô ta tiếp cận cậu cũng là vì muốn gặp anh ta thôi.”

Tiêu Tiêu cũng đoán ra chuyện này, cô càng nghĩ càng thấy phức tạp, “Cậu thấy Đoạn Mặc Ngôn thế nào?”

“Đàn ông ấy à, nói tới nói lui cũng là đức hạnh đó thôi, nhưng mình cảm thấy anh ta đối xử với cậu thật sự không tệ, chỉ dựa vào bài Hai con hổ kia, thì cậu đã nên cộng điểm cho anh ta rồi.”

Nhớ đến lúc song ca, Tiêu Tiêu lại không khỏi bật cười.

“Cậu thấy anh ấy có giống người đùa giỡn với tình cảm của người khác không?”

“Mình không biết.” Đồng Dĩ Dịch lắc đầu, “Bản thân cậu thấy Đoạn Mặc Ngôn thế nào?”

Tiêu Tiêu lưỡng lự một lúc, chậm rãi nói thật với cô bạn thân, “Anh ấy hả, rất có sức quyến rũ, có một chút quái lạ, tính tình thì không tốt lắm, vớ lại..... còn có chút nguy hiểm. Hôm kia anh ấy không cho mình đi gặp anh Hiếu Nhiên, liền trực tiếp nhốt mình với anh ấy trong nhà luôn, hơn nữa còn tự trốn vào phòng không đi ra, đợi đến hết nóng nẩy rồi, anh ấy lại xuống giọng xin lỗi mình, mình không để ý anh ấy, anh ấy trực tiếp chạy từ tầng ba mươi mấy

xuống chặn mình lại, chính là cái đoạn mà đám bạn xấu của anh ấy diễn lại hôm nay đó, lúc đó anh ấy quên đóng cửa, để cho trộm vào lấy mất 12 cái đồng hồ đi luôn.”

“Còn có chuyện này nữa à?” Đồng Dĩ Dịch nhướn mày.

“Ừm.”

“Câu chuyện này đặc sắc quá, mình cũng không biết châm chọc vô chỗ nào nữa.”

Tiêu Tiêu cười khế một tiếng, “Cậu nói xem, người bình thường sẽ làm như vậy sao? Nếu như anh ấy là một cậu ấm tính tình xấu xa, cũng sẽ không dỗ mình trăm ngàn lần như thế, hơn nữa anh ấy còn bị trộm, mà một cậu cũng không nói với mình, e là sợ mình tự trách.”

“Ừm..... Vậy thì khá kì lạ đó.”

“Nhưng cho dù anh ấy có quái lạ, mình vẫn thích anh ấy..... Cảm thấy anh ấy sẽ không gạt mình, mình muốn tin tưởng anh ấy, hẳn là trong đó có sự hiểu lầm rồi.” Tiêu Tiêu lắc lắc chiếc ghế.

Đồng Dĩ Dịch gọt táo xong, chia cho cô một nửa, “Ừ, đi theo trực giác của cậu đi, trước khi chưa làm rõ mọi chuyện cũng đừng đoán bừa, nên hỏi thì hỏi cho rõ ràng, giấy vĩnh viễn không thể gói được lửa.”

Tiêu Tiêu cầm con dao lên lại cắt ra một nửa chừa cho Liên Hoan Hoan, gọt đầu.

Hai người yên lặng ăn táo, hồi lâu sau, Tiêu Tiêu mới nói: “Nhất Nhất, mình không muốn mất anh ấy.” Lẽ nào anh ấy cũng không

phải là người trong định mệnh? Ông trời cũng không thể nào muốn chơi chết cô mới được chứ?

Đồng Dĩ Dịch nói: “Đừng lo, thật sự không được nữa, thì chị cưới cưng.”

Tiêu Tiêu phì cười.

KHÔNG GẶP KHÔNG NÊN DUYÊN

Độc Độc
dtv-ebook.com

Chương 55

Đậu Thắng Lợi về đến nhà, thì bà xã liền đi lên trước đón, “Ông nói gì với Tiểu Huyền mà làm con bé tức ghê thế?”

Đậu Thắng Lợi đổi dép đi vào nhà, “Mặc kệ nó, tôi có chuyện hỏi bà.”

“Chuyện gì?” Tiêu Mẫn – cô của Tiêu Tiêu hỏi.

“Trước đó chẳng phải tôi bảo bà nhắc nhở cháu gái của bà, hình như có một cậu ấm họ Đoàn nhìn trúng nó, kêu nó đừng để ý đến cậu ta hay sao?”

Tiêu Mẫn hơi ngây ra, bồng vỗ tay một cái nói: “Ông xem trí nhớ của tôi đây này!”

“Bà chưa nhắc tới à?” Đậu Thắng Lợi sửng sốt.

“Chẳng phải lúc ấy phải chạy ngược chạy xuôi giữa nhà với bệnh viện đó sao, xoay người một cái thì tôi quên mất tiêu.” Tiêu Mẫn vỗ vỗ đầu, thoát cái lo lắng nói, “Sao ông lại nói chuyện này với tôi nữa, lẽ nào Tiểu Tiêu có chuyện?”

Đậu Thắng Lợi phát phát tay, “Không có gì, chỉ là bây giờ nó với cậu thiếu gia kia đang làm bạn bè.”

“Làm bạn bè?” Tiêu Mẫn sửng sốt, “Thật sự làm bạn bè hay là.....”

“Hắn là đang làm bạn bè, Tiểu Tiểu giới thiệu với tôi, cậu ta trực tiếp học theo Tiểu Tiểu gọi tôi là dượng, hơn nữa thấy cậu ta đối xử với Tiểu Tiểu cũng rất tốt.” Đậu Thắng Lợi nói.

“Nhưng chẳng phải ông nói cậu ta không học vấn, không nghề nghiệp, mới kêu tôi nhắc nhở Tiểu Tiểu hay sao?”

Đậu Thắng Lợi lấy một chai bia trong tủ lạnh ra, đang lưỡng lự có nên nói cho vợ mình biết về nhân phẩm của Đoạn Mặc Ngôn hay không.

Nếu như ông nói ra, bà xã tuyệt đối sẽ không để cho Tiêu Tiêu ở bên Đoạn Mặc Ngôn, vậy có khi nào Đoạn Mặc Ngôn sẽ ghi hận với bọn họ không? Dựa theo tính cách lạnh lùng của cậu ta, đoán chắc sẽ không ngoài ý muốn đâu, lần này e rằng không chỉ đơn giản như là làm cho ông nhập viện truyền nước biển thôi đâu.

Ông làm việc ở chỗ như vậy, so với những người bình thường thì lại càng hiểu rõ một cách sâu sắc về sự chênh lệch giai cấp. Tuy Đoạn Mặc Ngôn còn trẻ, nhưng cậu ta tuyệt đối có năng lực giẫm chết ông.

Cháu gái của vợ trêu phải một nhân vật không thể dây vào, dường như con bé hoàn toàn không biết nhưng chuyện này là phước hay họa, ông ta cũng không dám chắc. Lỡ như, con bé thật sự có kết quả với cậu ta, vậy thì cả đời đều giàu sang phú quý - - Cho dù có ly hôn cũng vậy, nhưng khả năng lớn hơn nữa, chính là chưa vào đến nhà họ Đoạn thì đã tàn, không biết sẽ dây vào tai họa gì đây.

Nói ra thật mất mặt, bây giờ tinh thần của ông không yên, tim thì không ngừng đập thành thịch, thịch thịch. Không được, ông không thể để cho vợ biết được, nếu không nhà họ Đậu tuyệt đối sẽ bị vạ lây mất. Hiện giờ việc ông có thể làm chỉ là không để cho con gái cũng dây vào đó.

“Ông Đậu già, ba là ông già thôi, xấu xa! Con hận ba!” Đậu Tiểu Huyền gào thét trên tầng hai.

Sáng hôm sau, vốn Tiêu Tiêu đã đặt báo thức lúc 9 giờ, nhưng còn chưa đến 9 giờ, tiếng chuông điện thoại đã thay thế cho tiếng chuông báo thức, cô rầm rì bước qua Đồng Dĩ Dịch nằm cùng giường với cô, đi xuống giường bắt lấy di động đang sạc pin trên bàn học.

“Tiểu Tiêu, em gây họa gì vậy hả, tại sao có cảnh sát đến hỏi anh xác nhận chuyện gặp em ngày hôm trước?” Giọng nói của Tống Hiếu Nhiên vang lên ở đầu bên kia.

Trong chốc lát Tiêu Tiêu không còn buồn ngủ chút nào, cô hăng giọng, áy náy nói: “Xảy ra một chút chuyện, không sao đâu, anh Hiếu Nhiên, đừng lo.”

“Tiểu Tiêu.” Giọng điệu của Tống Hiếu Nhiên mang theo vẻ nghiêm túc, “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Tiêu Tiêu hết cách, chỉ có thể khai thật, “Trong nhà bạn trai em bị mất trộm, mấy người đó nghi ngờ em.”

“Cái gì? Lí nào lại như thế?” Ở đầu bên kia, Tống Hiếu Nhiên chau mày, “Sao bọn họ lại nghi ngờ đến em chứ?”

“Ặc, ai biết đâu, người ngay thẳng không sợ gì cả, anh đừng lo.”

“Hôm đó em đã đến nhà anh ta à?”

Tiêu Tiêu nhớ ra lời nói dối của mình, chỉ có thể nói: “Có qua đó một lúc.”

“Vậy nhà anh ta bị mất trộm lúc nào, tổn thất hết bao nhiêu?”

“Anh Hiếu Nhiên, chuyện này anh đừng lo đến nữa, để cảnh sát đi điều tra đi.”

“Chuyện lớn như vậy mà em còn không để tâm? Lỡ như bọn họ tìm chứng cứ bậy bạ, em có mười cái miệng cũng không nói rõ được đấy.”

Tiêu Tiêu không nghĩ thế, “Không đến mức nghiêm trọng vậy chứ? Ít nhiều gì cũng phải để em biến ra tang vật trước nha.”

“Tiểu Tiểu.”

“Ừ, em nghiêm túc mà.” Tiêu Tiêu vừa nghe giọng điệu nghiêm trang của anh ta liền sợ.

“Bạn trai của em thì sao, anh ta có thái độ gì?”

“Anh ấy tin tưởng em.” Tiêu Tiêu nói dứt khoát.

“Phải không? Anh ta nói với em thế nào?”

“Ôi, chút chuyện này, em cũng có mắt nhìn người mà.”

Tiêu Tiêu nghe thấy tiếng than thở khe khẽ bên đầu kia, chốc lát sau, giọng nói của Tống Hiếu Nhiên hơi dịu xuống, “Vậy thì tốt, có chuyện gì thì em lập tức gọi cho anh đó.”

“Em biết rồi, cảm ơn anh, anh Hiếu Nhiên.”

“Không cần khách sáo với anh như thế, đúng rồi, bác trai bác gái của em thứ tư tuần sau sẽ đến đây đây.”

“Thật ạ?” Tiêu Tiêu vui mừng, “Tốt quá, khi nào vậy anh?”

“Buổi trưa.”

“Vậy buổi tối em đến thăm hai bác.”

“Được.”

Cúp máy xong, Tiêu Tiêu cũng không muốn ngủ bù nữa, cô suy nghĩ một chút, lại gọi vào số điện thoại của Lôi Tiểu Trúc. Nhưng đối phương vẫn tắt máy như trước.

Vừa đến 10 giờ, Đoạn Mặc Ngôn đã lái xe đến lầu dưới, Tiêu Tiêu mời Liên Hoan Hoan một lần nữa, muốn cô ấy đi ra ngoài cho khuây khỏa, Liên Hoan Hoan chỉ nói là muốn ngủ.

Hai người ngồi vào ghế sau, Đoạn Mặc Ngôn quay đầu lại nhìn Tiêu Tiêu một cái, Tiêu Tiêu chỉ coi như không hiểu ý của anh, lấy ra một túi đồ ăn nhỏ nói: “Em mua đồ ăn sáng cho anh rồi, có xú mại, có bánh bao, ăn một cái đi.”

“Không ăn.”

Tiêu Tiêu hoàn toàn không bắt ngờ, cô xé một miếng bánh bao, nghiêng người trực tiếp để đến bên môi của anh, nhét vào. Nhét kể rằng cũng tốt.

Đoạn Mặc Ngôn mặc cho cô đút, cắm USB vào dàn âm thanh trong xe, Tiêu Tiêu và Đồng Dĩ Dịch đều cho rằng là nhạc anh đã

chọn, không ngờ lại vang lên một giai điệu cực kỳ đáng yêu, hai cô dựng lỗ tai lên, tức thì nghe thấy hai giọng nam nữ cực kỳ hài hòa hát bài Hai con hổ.

Hai người Tiêu – Đồng nhìn nhau một cái, cười ha ha.

“Thấy thế nào? Không được thì ghi âm lại lần nữa.”

“Hay lắm, hay lắm.” Tiêu Tiêu tỉ mỉ nghe giọng hát lên cao của anh, vui vẻ không thôi.

Đoạn Mặc Ngôn đưa di động qua cho cô, “Anh bỏ vào rồi, tự em làm đi.”

Tiêu Tiêu cười hì hì nhận lấy, Đồng Dĩ Dịch nhìn vào màn hình, là hình gương mặt tươi cười của Tiêu Tiêu.

“Cậu lấy không?” Tiêu Tiêu hớn hờ hỏi cô ấy.

“Hai anh chị để làm nhạc chuông tình nhân đi.” Đồng Dĩ Dịch tỏ ý cảm ơn.

“Ha ha, em đại diện được rồi, anh không đặt làm nhạc chuông cũng được.” Tiêu Tiêu vừa tìm, vừa nói với Đoạn Mặc Ngôn. Nhờ đâu anh đang tham gia hội nghị quan trọng gì đó, đột nhiên vang lên tiếng chuông này, không ghen chết một đám người im lìm kia mới lạ.

“Làm nhạc chuông cũng không sao.”

Đôi mắt cười yêu kiều của Tiêu Tiêu chạm vào đôi mắt đen qua kính chiếu hậu.

Anh ấy không phải loại người đùa giỡn với tình cảm của con gái, chắc chắn là Tiểu Trúc hiểu lầm rồi.

Lần đầu tiên Đồng Dĩ Dịch đến thành phố B, Tiêu Tiêu hao tốn tâm tư sắp xếp hành trình cho cô ấy. Biết bạn thân cũng thích khu di tích lịch sử như mình, trạm dừng đầu tiên đã chọn một địa điểm di tích thắng cảnh 5 sao.

Tài xế Đoạn Mặc Ngôn chở các cô đến nơi. Có không ít khách du lịch, vẫn nằm trong phạm vi chấp nhận được. Năm thứ hai đại học, Tiêu Tiêu đã dùng học bổng tự thưởng cho mình đến đây một lần, lần này cô làm người hướng dẫn, cầm ô che nắng đi cùng với Đồng Dĩ Dịch, dọc đường đi thuyết minh cho cô ấy, Đoạn Mặc Ngôn đeo kính mát một mình yên lặng đi bên cạnh cô, ngẫu nhiên Tiêu Tiêu xen lời thì mới có một hai câu.

Tiêu Tiêu không có hành động thân mật với anh nhiều lắm, tay vẫn luôn níu lấy cánh tay của Đồng Dĩ Dịch, nhưng mỗi lần quay đầu lại, đôi mắt đen đó nhất định sẽ chạm vào tầm mắt của cô, khiến cô sinh ra nỗi ngọt ngào vô tận.

Cô cũng lén lút để tâm đến từng cử chỉ của anh, thừa lúc bạn tốt đi vào nhà vệ sinh, cô chạy đến một quán nhỏ trong khu di tích mua một cái nón lưỡi trai, bảo Đoạn Mặc Ngôn ở bên cạnh cúi đầu xuống, đội nón lên cho anh, nói là trời nắng nóng, để anh đội đề phòng cảm nắng.

Vừa đội nón lên, Đoạn đại thiếu lại có thêm mấy phần hơi thở của thanh niên trẻ tuổi. Anh nhướn mày, nhìn cô qua lớp kính mát, bàn tay to nắm tay cô xoa nhẹ.

“Chán quá hả?” Chỗ này hẳn là anh đã đến rồi.

“Cũng ổn.”

“Không dễ gì Nhất Nhất mới đến đây một lần, em ở bên cạnh cô ấy nhiều chút, sau đó đền bù lại cho anh, được không?” Tiêu Tiêu mặc cho anh nắm tay, hơi áy náy nói.

“.....Được thôi.” Đoạn Mặc Ngôn tỏ ý mình rất dễ nói chuyện.

Khóe môi của Tiêu Tiêu cong lên, lúm đồng tiền còn chưa hiện lên, đã nghe thấy câu sau - -

“Đền thịt nhé.”

Phong cách thay đổi quá đột ngột, Tiêu Tiêu từ vui chuyển sang giận, đánh anh một cái mà không có tí sức mạnh nào.

Trong khu di tích, đôi tình nhân bắt mắt đang tán tỉnh, ve vãn nhau tạo nên một cảnh tượng nổi bật, rất nhiều du khách đều liếc mắt nhìn sang, có người ngưỡng mộ không thôi, có người hiểu ý cười thầm.

Từ phía xa, Đồng Dĩ Dịch nhìn bọn họ, cũng không vội đi qua đó, nhàn nhã thưởng thức cây cỏ thụ có lịch sử lâu đời. Cho đến khi cô ấy nghĩ rằng thời gian cho đôi tình nhân nọ thân mật ngọt ngào đã kha khá rồi, mới đi qua đó tiếp tục làm bóng đèn siêu sáng.

Ba người tiếp tục hai trước một sau đi về phía trước, hòa theo dòng người dừng lại trước một tảng đá kì lạ có khắc chữ thư pháp. Tiêu Tiêu mơ hồ nghe được có hướng dẫn viên đang thuyết minh bằng tiếng anh ở đằng trước, mắc bệnh nghề nghiệp, nhìn Đoạn Mặc Ngôn một cái, kéo Đồng Dĩ Dịch chen trái lủi phải vào những chỗ trống để đi lên trước.

“Chữ thư pháp trên tảng đá này là bút tích thật của chủ nhân nơi đây vào thời nhà Minh, ông ấy là một nhà thư pháp nổi tiếng của Trung Quốc, bên trong còn có một bức bút tích thật của đại sư, trong bữa tiệc tối nay, hai ông bà có thể đến xem.....”

Thì ra đang hướng dẫn thuyết minh cho du khách nước ngoài, bên trong lại còn có một bức bút tích thật của nhà thư pháp nổi tiếng nữa cơ à.....Nhưng mà giọng nói này, đã nghe qua ở đâu rồi chẳng?

Theo bản năng, Tiêu Tiêu ngẩng đầu lên nhìn quanh, đúng lúc cô gái kia cũng quay đầu sang, tầm mắt của hai người giao nhau, cả hai đều sửng sốt.

Người hướng dẫn khách du lịch đến tham quan lại là Hạ Dung.

“Chị Hạ.” Tiêu Tiêu kêu một tiếng, sau khi kêu rồi bỗng dưng thấy lúng túng, hi vọng cô ta không thấy cô và Đoạn Mặc Ngôn đi cùng nhau. Nhưng người đàn ông đứng lẫn trong đám người cách đó không xa vẫn chói mắt như thế, thậm chí Hạ Dung không cần phí sức thì đã nhìn thấy anh rồi.

Về mặt dưới lớp trang điểm hoàn mỹ không khuyết điểm kia biến đổi xoành xoạch, Hạ Dung cắn chặt răng, cuối cùng duy trì sự kiêu ngạo của mình, nhưng vẫn không thể kiềm chế mà phát ra một tiếng hừ lạnh như làn sương rét buốt.

Người đàn ông đó, vậy mà lại xuất hiện ở chỗ này! Nếu như để bạn của anh biết được, nhất định sẽ cười đến rụng răng mất!

Nhảy bèn nghe được tiếng hừ lạnh kia, Tiêu Tiêu biết ngay cô ta đã nhìn thấy anh.

Thực ra không chỉ Hạ Dung nhìn thấy, hai vị khách quan trọng trước mặt cô ta, ông Morgan và bà Morgan cũng nhìn thấy, bà Morgan đã ngoài 60 vui mừng kêu lên một tiếng, “Cô Hạ, chồng chưa cưới của cô cũng đến rồi kìa!”

Vành tai của Tiêu Tiêu hơi nhúc nhích.

Hạ Dung gần như cảm thấy may mắn vì hôm nay trang điểm dày, mới có thể không để cho người ta thấy được sắc mặt tái nhợt của cô ta.

“Để chúng tôi đến chào hỏi, cậu ấy bận trăm công nghìn việc cũng rút ra thời gian rảnh rỗi để đến đây, tấm lòng này tôi rất cảm kích.” Ông Morgan không để ý lắm, nắm tay của vợ yêu, cùng bà cười tủm tỉm đi về phía Đoạn Mặc Ngôn.

“Ông Morgan!” Hạ Dung vội vàng tách đám người ra đi qua đó.

Xuyên qua lớp kính đen, trông thấy cặp vợ chồng già người nước ngoài tựa như đã từng quen biết và vợ chưa cưới trước đây cũng đi về phía mình, vẻ mặt của Đoạn Mặc Ngôn chưa hề thay đổi, chỉ nhướn mắt nhìn cô bé Tiêu nhà mình một cái.

“Cậu Đoạn, rất vui khi có thể gặp cậu lần nữa.”

“Tôi cũng vậy, ông Morgan, bà Morgan.” Đoạn Mặc Ngôn lấy kính mát xuống, bắt tay với hai vợ chồng.

Bà Morgan nhiệt tình nghiêng người ôm anh một cái, “Cậu đẹp trai, lần này thật sự đến lượt chúng tôi đến Trung Quốc làm phiền các cậu rồi.”

“Chẳng phải anh nói hôm nay rất bận không thể đến đây sao?”
Hạ Dung đi tới, khoác tay anh.

KHÔNG GẶP KHÔNG NÊN DUYÊN

Độc Độc
dtv-ebook.com

Chương 56

Hạ Dung níu cánh tay của Đoạn Mặc Ngôn, nắm vào tay anh một cái để ngầm ám chỉ.

“Tôi nghĩ chắc là cậu nhớ cô vợ chưa cưới này rồi, không lí nào cậu Đoạn lại vì hai người chúng tôi chứ?” Bà Morgan cười ha ha nói.

Gương mặt cứng đờ của Hạ Dung cũng cười theo.

Đoạn Mặc Ngôn lại đẩy tay của Hạ Dung ra, không nhanh không chậm nói: “Xin lỗi, chúng tôi đã không còn là vợ chồng chưa cưới nữa.”

Câu này vừa nói ra, cả ba gương mặt cười đều biến mất không còn bóng dáng.

“Đoạn Mặc Ngôn.” Hạ Dung nghiêng răng gọi tên anh từng chữ một. Anh chỉ cần vờ im lặng khó lắm hả? Chẳng phải anh thích nhất là vờ im lặng hay sao?

Đoạn Mặc Ngôn không nhúc nhích, “Hôm nay tôi đi cùng bạn gái và bạn cô ấy đến đây chơi, ngẫu nhiên gặp mọi người ở đây. Đương nhiên, tôi cũng rất vui khi có thể gặp lại lần nữa.”

“Xin lỗi.....” Bà Morgan thì thầm.

Ông Morgan không vui, nghiêm túc nói: “Nhưng, cô Hạ này, rõ ràng hai người đã chia tay, tại sao còn nói với chúng tôi là vì cậu Đoạn bạn công tác không thể đến được?”

Tại sao ư, tại sao ư, đương nhiên là vì nhà họ Đoạn cũng là khách hàng quan trọng của các người! Hạ Dung tức đến mức thiếu chút nữa đã buột miệng nói ra.

“Tôi xin tạm biệt trước, bạn gái tôi vẫn đang chờ.” Đoạn Mặc Ngôn hơi gật đầu, cũng không để ý mình đã khiến Hạ Dung rơi vào hoàn cảnh khó xử thế nào, cất bước rời đi.

Lúc Tiêu Tiêu thấy Hạ Dung khoác tay Đoạn Mặc Ngôn, trái tim chột siết lại, nhưng thấy anh lập tức kéo ra, thoáng chốc lại vui lên. Chỉ là sau khi anh rời đi, nhìn thấy vẻ mặt nhục nhã và tổn thương không thể che giấu của Hạ Dung, làm cho khóe môi vốn cong lên của cô từ từ hạ xuống.

“Nói gì thế?” Tiêu Tiêu không nhịn được hỏi Đoạn Mặc Ngôn vừa trở lại trước mặt mình.

Đoạn Mặc Ngôn nhắc nón lười trai lên đeo lại kính mát vào, “Đôi vợ chồng đó là khách của Hạ Dung, lúc trước từng gặp qua bọn họ một lần, Hạ Dung muốn anh giả làm chồng chưa cưới giúp cô ta lần nữa.”

“Vậy anh nói thế nào?” Tiêu Tiêu nghe thế, nét mặt trở nên kì lạ.

“Anh nói bọn anh chia tay rồi.” Đoạn Mặc Ngôn nói như lẽ đương nhiên.

Thảo nào Hạ Dung lại có vẻ mặt đó, đột nhiên Tiêu Tiêu hỏi: “Hai người chia tay lúc nào thế, cãi nhau ghê lắm hả?”

“Gặp vui, tan cũng vui thôi.”

“Vậy sao anh không giúp chị ấy?”

Đoạn Mặc Ngôn ngạc nhiên nhướn mày, “Tại sao anh phải giúp cô ta?”

Đồng Dĩ Dịch cũng ngây ra, Tiểu Tiểu bị trúng gió hay sao, cô hỏi tại sao bạn trai mình không giúp đỡ bạn gái cũ à?

“Nếu hai người đã chia tay hòa bình, ít nhiều cũng có chút tình nghĩa quá khứ chứ? Giả làm chồng chưa cưới nói giúp chị ấy hai câu thôi, anh giải thích thì em cũng hiểu được mà, nhưng anh lại vạch mặt chị ấy trước mặt người khác như thế ư?”

“Cho nên?”

“Cho nên, nếu như sau này hai chúng ta chia tay thì sao? Có khi nào anh cũng sẽ đối xử với em như thế không?” Nếu như tình cảm của anh dành cho cô phai nhạt đi, có khi nào cũng sẽ đối xử với cô như vậy? Tựa như có thiên thạch đụng nhau trong đầu vậy, vẻ mặt tổn thương của Lôi Tiểu Trúc và Hạ Dung lướt qua trước mắt cô. Anh đã từng tổ chức party sinh nhật trên du thuyền cho Lôi Tiểu Trúc, đã từng là vợ chồng chưa cưới sắp bước vào lễ đường thành hôn với Hạ Dung, nhưng lời nói cử chỉ mà anh dành cho bọn họ bây giờ đều y như người xa lạ vậy, lạnh lùng, vô tình.

Đôi mắt đen sau lớp kính mát mờ mịt không hiểu, dường như Đoạn Mặc Ngôn vô cùng không vui với lời nói của cô, hơi thở tức

giận tẩn ra gần như khiến cho lớp da của Đồng Dĩ Dịch cũng nhói lên.

“Có lẽ vậy.” Hồi lâu sau, người đàn ông lại lạnh lùng nhả ra ba chữ.

Tiêu Tiêu chột kinh hãi, không dám tin rằng anh thật sự lại nói như thế.

Hình như đã bật công tắc nổi giận, Đoạn Mặc Ngôn không có tâm trạng ở lại đây nữa, xoay người bỏ đi.

Đồng Dĩ Dịch ngăn lại trước mặt anh, “Anh Đoạn, anh bỏ đi như thế là sao chứ? Có chuyện gì thì hai người đều nói ra hết đi.”

Đoạn Mặc Ngôn lại lạnh lùng mở miệng, “Cút ra.”

Tiêu Tiêu vọt lên phía trước, “Sao anh lại nói chuyện với bạn em như vậy!”

Dường như Đoạn Mặc Ngôn vô cùng tức giận lườm cô một cái, không nói lời nào vòng qua hai người đi mất.

Nếu như điểm cao nhất là 100 điểm, thì cho dù trước đó anh đã đạt được 1000 điểm, bây giờ cũng hoàn toàn trở về số 0. Lần đầu tiên Đồng Dĩ Dịch biết được một mặt hung dữ như thế của Đoạn Mặc Ngôn, thiếu chút nữa là muốn hỏi thăm tổ tông của anh rồi, nhưng tốt xấu cũng nhớ được anh là bạn trai của bạn thân, nên mạnh mẽ nhịn xuống.

Tiêu Tiêu trừng bóng lưng xoay người bỏ đi không chút lưu luyến của anh, trong lòng rối bời khó chịu, cô xin lỗi bạn thân, “Xin lỗi nha, tính tình của anh ấy thỉnh thoảng thật sự rất kì cục.”

“Mình chẳng sao cả, cậu không sao đó chứ?”

“Mình không sao.” Tiêu Tiêu cười gượng, “Kệ anh ấy, chúng ta đi chơi thôi.”

Đồng Dĩ Dịch nhìn cô một cách khó hiểu, “Sao vừa rồi cậu lại hỏi câu đó? Người yêu cũ lúc nào cũng là sinh vật nguy hiểm, anh ta dứt khoát một chút chẳng phải tốt lắm sao?”

Tiêu Tiêu lắc đầu, “Mình không biết, đột nhiên mình muốn hỏi thôi, cứ cảm thấy anh ấy..... Haiz, mặc kệ anh ấy đi.”

Cô kéo tay Đồng Dĩ Dịch đi về phía trước, rũ mi che giấu nỗi khó chịu dưới đáy mắt.

“Ở trước mặt mình, cậu.....”

“Tiêu Tiêu, cô đứng lại cho tôi!” Giọng nữ sắc bén, tức giận dùng dùng cắt đứt câu nói của Đồng Dĩ Dịch, Hạ Dung đi giày cao gót, lúc này lớp trang điểm cố ý thể hiện vẻ thân thiện đã hoàn toàn méo mó.

“Cô tưởng rằng cô hay ho lắm sao, cướp Đoạn Mặc Ngôn từ tay tôi, thì cô cảm thấy cô rất đặc biệt, chắc chắn sẽ là tình yêu đích thực của anh ta hả?”

Hạ Dung không thể làm yên lòng ông Morgan đã cảm thấy cô ta không thành thật, tức giận bảo cô ta không cần đi cùng nữa, cô ta then quá hóa giận quay đầu lại muốn tìm người tính sổ, nhưng chỉ thấy Tiêu Tiêu, không thấy Đoạn Mặc Ngôn, thù mới hận cũ khiến cô ta giận càng thêm giận, cô ta không sống tốt, dựa vào cái gì mà bọn họ có thể yên ổn chứ!

“Chị Hạ, đây là chuyện trước kia của chị và Đoạn Mặc Ngôn, xin chị đừng giận cá chém thớt, tôi cũng không muốn cãi với chị.” Tiêu Tiêu cố hết sức bình tĩnh, hòa nhã nói.

“Hừ, không muốn cãi với tôi? Nói hay thật đấy.” Hạ Dung cười lạnh một tiếng, “Cô vẫn luôn cho rằng cô là người duy nhất của anh ta, phải không? Trước không có người xưa, sau không có kẻ đến, ngay cả vợ chưa cưới anh ta cũng không cần, mà chọn cô, phải không?”

Không hề chờ Tiêu Tiêu đáp lời, Hạ Dung đã hung ác tiếp tục, “Tôi với anh là quan hệ hợp tác thương mại, anh ta không yêu tôi, tôi cũng không yêu anh ta, chia tay là chuyện sớm muộn, cô đừng tưởng rằng mặt mũi của cô lớn đến thế, kiêu như cô, là kiêu anh ta yêu thích, không sai, nhưng cô không phải là người đầu tiên, cũng sẽ không phải là người cuối cùng!”

Trái tim của Tiêu Tiêu bỗng đập thành thịch.

“Anh ta chính là thích những cô gái trẻ ngây thơ, không có đầu óc, liếc mắt đã có thể nhìn thấu, những cô gái bị anh ta đùa bỡn có bao nhiêu cô biết không? Con ngốc! Anh ta chính là thích các cô không hiểu gì cả, coi anh ta như thần thánh, anh ta hưởng thụ sự vô tri của các người, cô hiểu rồi chứ!”

Như có một thau nước lạnh từ trên trời giáng xuống, lời nói của Hạ Dung khiến cho máu trong người của Tiêu Tiêu trở nên lạnh băng, cô không dám tin, nhưng phản ứng đầu tiên của cô chính là nghĩ đến Lôi Tiểu Trúc.

“Có thể được ngài Đoạn thưởng thức, nhất định là một cô gái tốt.”

“Rõ ràng em đến trước Tiêu Tiêu mà!”

“Lại là loại này.”

“Xin đừng yêu ngài Đoạn.”

“Nếu tôi là cô, thì sẽ lập tức tránh Đoạn Mặc Ngôn thật xa.”

Từng câu từng câu nói xen kẽ lướt qua, Tiêu Tiêu không biết tại sao mình lại nhớ được những câu nói đó, cũng không biết tại sao chúng lướt qua đầu mình.

“Thế nào, cô cũng hơi phát giác rồi à? Cũng xem như không phải đùa ngu nhất.” Hạ Dung nhìn chằm chằm vẻ mặt của cô, cười giễu cợt, cảm thấy cơn tức ngập tràn cũng đã vơi bớt một chút.

Đoạn Mặc Ngôn là cái thá gì chứ, anh dựa vào cái gì mà không yêu cô ta, mà chỉ thích những con nhóc ngu ngốc này? Vì muốn có được anh, cô ta hao tổn bao nhiêu tâm tư, nhịn biết bao cơn tức, thậm chí ngay cả tự trọng cũng không cần, anh lại hoàn toàn không coi cô ta ra gì cả!

Đồng Dĩ Dịch thấy sắc mặt của bạn thân thay đổi, đang muốn nói gì đó, thì Tiêu Tiêu đã lên tiếng trước, “Chị Hạ, chị nói thật sao?”

Hạ Dung nói: “Tôi mà phải lừa cô à? Tôi thấy cô đáng thương, nên muốn nhắc nhở cô thôi!”

“Vậy chị biết Lôi Tiểu Trúc chứ?”

“Ha, con nhỏ đó là ngu nhất, Đoạn Mặc Ngôn chơi chán rồi, cô ta còn không biết xảy ra chuyện gì nữa, khóc đến chết đi sống lại.”

Mặt mày Tiêu Tiêu xám như tro tàn.

Đoạn Mặc Ngôn ngồi trong xe, lách trái rẽ phải chạy theo hình chữ S trong dòng xe, một cục tức vẫn còn nghẹn lại ở lồng ngực, xua mãi không đi.

Anh vẫn luôn biết cô là một cô gái phiền phức, nhưng không biết cô lại phiền phức đến thế! Cô không thể bớt suy nghĩ lung tung một chút hay sao, ngoan ngoãn khôn khéo nằm trong lòng anh là được rồi? Không dây dưa không rõ với người yêu cũ, chẳng phải là mong muốn của tất cả phụ nữ à? Anh đã làm theo rồi, cô còn có ý kiến nữa? Lồng dạ đàn bà như kim đáy bể, mẹ nó, cuối cùng anh cũng coi như là đã hiểu được rồi.

Chiếc xe phía trước đột nhiên đạp thắng, Đoạn Mặc Ngôn vừa rẽ từ làn đường bên phải sang, phản ứng cực nhanh đạp thắng, cách chiếc xe phía trước chừng 1 cm thì ngừng lại, anh ngẩng đầu lên nhìn, thì ra là đèn đỏ.

Anh đập mạnh lên vô lăng một cái, “F*ck!”

Vì dùng sức mạnh quá, bàn tay thoáng đau nhói, anh giơ tay lên, chăm chú nhìn vào hình xăm trong lòng bàn tay, hàm răng nghiến chặt khiến gương mặt thoáng lay động, lồng ngực của anh phập phồng hai cái, ánh mắt thay đổi liên tục.

“Tiểu Tiểu, em tốt đến mức có chút hư rồi đó.....” Anh thì thảo lẩm bẩm, há miệng hôn lên vết xăm.

KHÔNG GẶP KHÔNG NÊN DUYÊN

Độc Độc
dtv-ebook.com

Chương 57

Chia tay cho rồi.” Đồng Dĩ Dịch và Tiêu Tiêu đi ra khu di tích, trầm mặc một hồi lâu rồi nói ra. Nếu như chuyện cô vợ chưa cưới trước kia nói là thật, vậy thì dù cho Đoạn Mặc Ngôn có đối xử với cô tốt đến mấy đi nữa, cũng không thể bên nhau được. Hôm nay anh nói trở mặt liền trở mặt, đã nói rõ trong lòng không hề coi trọng cô nhất.

Tiêu Tiêu cười lên, cúi đầu, “Mình không chia tay.”

Đồng Dĩ Dịch nhìn cô.

“Ý mình là, trước khi mình chưa nghe anh ấy chính miệng thừa nhận, mình sẽ không chia tay.” Tiêu Tiêu nói.

“Vậy mau gọi điện hỏi anh ta cho rõ ràng đi.”

Tiêu Tiêu lại cười nữa, thành thật nói: “Mình không dám.”

“Cậu đưa đây, mình gọi giúp cậu.” Đồng Dĩ Dịch giơ tay ra.

“Cậu đợi mình bình tĩnh chút, mình tự gọi.”

Đồng Dĩ Dịch nói: “Tiểu Tiểu, chẳng qua chỉ là một người đàn ông thôi, nếu thật sự như thế, chúng ta cũng không cần nữa, cậu còn có bọn mình.”

“Mình biết.” Tiêu Tiêu nhìn chiếc kính đen mà Đoạn Mặc Ngôn tặng cho cô ở trên tay, nụ cười lan rộng ra, “Nhất Nhất, nếu như lần này mình vẫn gặp phải người không đâu, thì mình sẽ không yêu đương nữa.”

“Đồ ngốc, theo trào lưu mới mỗi người không muốn yêu nữa hả.”

Tiêu Tiêu lắc đầu, nhón chân lên khoác vai Đồng Dĩ Dịch, “Đi, đi hát thôi!”

“Được, không cần không về.” Đồng Dĩ Dịch cúi người xuống mặc cho cô bá vai.

“Được!” Nụ cười của Tiêu Tiêu không biến mất, “Để mình nghĩ xem hát bài gì..... Ừm, hát bài này được nè.....” Cô háng giọng, “Tôi không có số mệnh đó, ai cũng không yêu tôi.....”

“Lăn ra đi!” Đồng Dĩ Dịch đẩy cô ra.

Tiêu Tiêu cười ra tiếng, lại “lăn” trở về khoác lấy cánh tay của cô ấy, tựa như chim nhỏ nép vào người cô ấy, đi về phía trước.

Hôm nay Đoạn Mặc Ngôn không hề gọi điện thoại đến nữa, Tiêu Tiêu và Đồng Dĩ Dịch thật sự hát đến khàn cả giọng mới về trường.

Hôm sau, Tiêu Tiêu đến Thái Nhất xin bộ phận nhân sự đóng dấu vào hồ sơ thực tập, đồng thời giao lại thẻ ra vào, chính thức kết thúc đợt thực tập. Trước đó, cô đi đến quầy tiếp tân, nhưng Lôi Tiểu Trúc không có ở đó, người bên cạnh nói cô ta đã bị sa thải rồi.

Tiêu Tiêu cũng không gặp Đoạn Mặc Ngôn, bởi vì 9 giờ sáng, nếu không đi rước cô thì vẫn chưa đến lúc anh thức dậy.

Đồng Dĩ Dịch ở lại một ngày nữa, sáng thứ ba đã ngồi xe lửa về rồi, Tiêu Tiêu đến trạm xe tiễn cô ấy, nghe cô ấy nói với cô: “Không có cái hồ nào là không vượt qua được hết, Tiểu Tiểu, mình với Vi Vi sẽ ở phía sau chống đỡ cho cậu.”

Tiêu Tiêu đưa ra một thể chữ V đáng yêu.

Buổi chiều, một mình cô ở trong kí túc xá, hít vào thở ra thật sâu hai lần, rồi gọi vào số di động của Đoạn Mặc Ngôn. Vang hai ba tiếng, đối phương đã bắt máy, “A lô?”

“Là em.”

“Ừ.”

“Anh có rảnh thì qua đây một chút, đem con Doraemon về đi.”

Đối phương dừng lại một chút, “Vứt luôn đi.”

Tiêu Tiêu dùng móng tay cạo nắp chai nước, “Nó bự quá, bạn cùng phòng sắp về rồi, em không có chỗ để.”

“..... Ừm.” Giọng nói trầm thấp lại thay đổi, “Nửa tiếng nữa.”

Cúp điện thoại rồi, Tiêu Tiêu ngẩng đầu lên nhìn sang con mèo mập màu xanh đang cười ngây ngô kia, khóe môi cong lên, lộ ra lúm đồng tiền.

Cười một cái, thì sẽ có chuyện tốt thôi.

Không biết đã qua bao lâu, Tiêu Tiêu vừa luyện nói vừa chờ Đoạn Mặc Ngôn nghe thấy tiếng gõ cửa, còn tưởng đâu là bạn học nào về trường sang tặng đặc sản, cô mỉm cười mở cửa ra, Đoạn Mặc Ngôn lại đột nhiên xuất hiện ngay trước mặt.

“Sao anh.....” Một ngày không gặp, gương mặt anh tuần chợt có chút xa lạ, nhưng đôi mắt đen kia vẫn thâm trầm khiếp người như trước.

“Anh thấy có đàn ông lên đây.” Đoạn Mặc Ngôn nhìn cô chăm chú, đã không còn vẻ hung dữ như hôm đi chơi nữa, ngược lại có vẻ như tâm trạng khá tốt.

Tiêu Tiêu suy nghĩ, chắc là người nhà đưa sinh viên mới đến, cô nhìn anh một lúc, khẽ cười một tiếng, gật đầu, nhường đường cho anh đi vào.

“Đây chính là kí túc xá của tụi em, tuy nhỏ nhưng mà đầy đủ tiện nghi.” Trước tiên bản thân cô tự nhìn quét qua hai cái giường, thấy trên giường của cô và Liên Hoan Hoan đều không có vớ bra lung tung, rồi mới nói với anh.

Đoạn Mặc Ngôn nhướn mày nhìn quanh một vòng, căn phòng kí túc xá chia ra sáu chiếc giường hai tầng, bên dưới là bàn học, bên trên là giường nệm, mỗi vị trí giường đều có đặc điểm cá nhân của từng người, Đoạn Mặc Ngôn đi đến chỗ giường treo rất nhiều mô hình nhân vật hoạt hình của Tiêu Tiêu, ngón trỏ lướt qua các loại sách chất thành đống trên bàn học của cô, lại ngẩng đầu lên nhìn giường nệm chật chội, mang theo hương thơm ở phía trên, vùi đầu vào cạnh giường, hít vào một hơi thật sâu.

Tiêu Tiêu thấy thế có chút ngỡ ngàng, chợt phát giác ra bản thân và anh đang trai đờn gái chiếc chung một phòng, nhấc chân bước lên cầu thang, kéo con Doraemon chiếm hết cả chiếc giường bên cạnh mình ra, kéo cái đầu của nó đến đầu giường, cô lại nhảy xuống đất, nhón chân giơ hai tay lên kéo nhóc mập kia, “Giúp em với.....”

Tiếng nói líu lo của cô im bật, sau lưng có một cơ thể ấm áp, vững chắc, mang theo sức mạnh không cho kháng cự ép đến, đè cô lên thang leo, vành tai lập tức bị ngậm vào cái miệng ẩm ướt mà liếm mát.

“Anh điên rồi!” Tiêu Tiêu đè thấp giọng quát lên, đồng thời vịn vào lan can dùng sức đẩy ra ngoài, ở đây là kí túc xá đó!

Đoạn Mặc Ngôn ngoảnh mặt làm ngơ, dùng lượng sức vừa đủ để khống chế cô, đè cô xuống.

“Ở đây là kí túc xá, anh đừng làm bậy! Sẽ có người đi vào đó, anh đi ra đi!” Tiêu Tiêu thật sự sợ hãi.

Người đàn ông lật người cô lại, không ngừng hôn liên miên lên mặt cô, sau đó chặn lại cái miệng vẫn đang lải nhải của cô, ôm lấy cô, vừa hôn như sói, vừa dịch đến bên cạnh cửa, cạch một cái khóa cửa lại.

Tiêu Tiêu bị đè lên phía sau cánh cửa, sốt ruột giãy giụa lung tung, “Anh không thể cứ như vậy hoài! Không được làm ở đây!”

“Em không lên tiếng là được rồi.” Đoạn Mặc Ngôn cắn môi dưới của cô, nói hết một câu lại nặng nề hôn cô, chiếc lưỡi to dày len lỏi vào miệng cô, khuấy đảo khiến cô không lên tiếng được.

Anh không quan tâm gì cả, Tiêu Tiêu cực kỳ tức giận giờ chân đá anh, bị anh bắt được.

“Trở nên hoang dại rồi à?” Trong giọng nói trầm thấp của anh chất chứa nỗi hứng thú đầy máu tanh, anh cúi đầu cắn lên cổ cô một cái, “Anh thích.”

.....

“Tiêu Tiêu, có trong đó không?” Bên ngoài có người gõ cửa.

Đôi mắt mê man của của Tiêu Tiêu chợt tỉnh táo, thoáng chốc cô cắn vào cánh tay, mới có thể kiềm nén tiếng nói khó chịu của mình không được phát ra.

Đoạn Mặc Ngôn thấy cô cắn chặt quá, kéo tay của cô ra, dang cánh tay của mình đến bên miệng cô, Tiêu Tiêu cắn thật mạnh vào.

Tiêu Tiêu nức nở một tiếng, trừng anh, gần như cắn cánh tay anh đến chảy cả máu.

Bạn học ở bên ngoài lại gõ cửa hai cái, thấy không có ai đáp lời, nghĩ rằng cô ngủ rồi, rất hiểu ý người khác mà rời khỏi.

Đoạn Mặc Ngôn rút tay ra, bế cô lên, xoay người nhìn trái nhìn phải, vậy mà lại kéo nhóc xanh mập mạp kia xuống, ném trên đất, ngay sau đó đặt Tiêu Tiêu lên.

“Đoạn Mặc Ngôn, anh làm cái gì vậy, anh làm cái gì vậy hả!” Hiểu được ý định của anh, ngay cả ý nghĩ muốn giết anh Tiêu Tiêu cũng có. Cô muốn đứng lên, vẫn bị sức mạnh của anh kiềm chế như trước.

“Đừng mà, đừng mà!”

.....

Đợi đến khi mọi thứ khôi phục lại sự yên tĩnh, Đoạn Mặc Ngôn sửa sang lại quần áo của hai người, bế cô ra khỏi con thú bông, mình thì ngồi lên ghế dựa của cô, ôm cô ngồi trên đùi, chăm chú

nhìn vào gương mặt nhỏ nhắn yêu kiều sau khi cuộc yêu qua đi, cực kỳ dịu dàng vuốt ve mái tóc của cô.

“Anh có biết ở đây là kí túc xá nữ không? Anh có biết mèo máy là hồi ức tuổi thơ của em không? Anh có biết anh đã hủy hoại thứ gì không hả!” Tiêu Tiêu khó chịu gạt mạnh tay anh ra, dùng hết sức lực toàn thân đâm vào lồng ngực anh. Anh còn làm trên con thú bông, anh còn làm trên con thú bông nữa! Cảm giác đó giống như là có một đứa trẻ ngay trước mặt.....

Đoạn Mặc Ngôn không tránh không né, mãi cho đến khi cô đánh mệt rồi, anh mới bắt lấy tay cô, cúi đầu nói bên tai cô một cách dịu dàng đến mức gần như là tàn khốc: “Anh chính là muốn khiến cho tất cả kí ức của em đều biến thành anh hết.” Hồi ức có là gì chứ, xé tan nó rồi bắt đầu lại từ đầu thôi.

Mặt của Tiêu Tiêu tức đến đỏ cả lên, không thể tin nổi nhìn anh, “Anh điên rồi.....”

“Sau này đừng chọc anh nổi giận nữa, Tiểu Tiểu, chỉ cần em ngoan ngoãn, anh sẽ đối xử với em thật tốt, cưng chiều em đến tận trời cũng được, sao trên trời cũng có thể hái xuống cho em.” Đoạn Mặc Ngôn cười khế một tiếng, vuốt ve cô, sau đó thả cô đứng xuống đất, “Được rồi, em thay đồ đi, anh dẫn em đến trụ sở chơi máy bay.”

Tiêu Tiêu nhắm mắt lại, tốn rất nhiều sức lực, mới miễn cưỡng nhếch khóe môi lên, “Trước khi đi chơi máy bay, chúng ta vẫn nên thảo luận xem, có phải chúng ta nên chia tay hay không.”

Đoạn Mặc Ngôn và Tiêu Tiêu im lặng ngồi trên xe, con thú bông bị làm dơ tùy ý nhét vào ghế sau.

Không khí trong xe phảng phất như đang ngưng trệ, hít thở cũng phải tốn sức. Tiêu Tiêu quay đầu ra nhìn một cái cây nhỏ bên ngoài cửa sổ, trong lòng lẩn lộn đủ mùi vị, nhưng một câu cũng không muốn nói.

Gương mặt tuấn tú của Đoạn Mặc Ngôn thì âm trầm đến dọa người.

Hôm nay Tiêu Tiêu gọi điện cho anh, anh cho rằng cô chủ động làm hòa, nghe cô nói muốn anh lấy đồ đã tặng cô về, trong phút chốc cơn tức của anh đã dâng lên, nhưng ngay tức thì nghe được lời giải thích của cô, tâm trạng cực kì tồi tệ của anh lập tức lại trở nên tốt lên. Đi vào phòng kí túc xá của cô, nhìn thấy gương mặt tươi cười của cô, ngửi thấy mùi hương của cô, thì đột nhiên không thể kiềm chế được nữa. Anh muốn cô, muốn ngay lập tức, khiến cho sau này cô ở trong kí túc xá, cũng sẽ nhớ đến anh từng giờ từng phút. Trong hồi ức của mèo máy có Tống Hiếu Nhiên, thanh mai trúc mã của cô, anh chính là muốn xé nát nó!

Rõ ràng anh đã chú ý làm cho cô ướt rồi mới tiến vào, hoàn toàn không hề làm cô bị đau, vậy mà cô lại nói với anh, cô muốn chia tay với anh?

“..... Có lúc em cảm thấy anh rất thích em, có lúc em lại thấy anh cũng không hề tôn trọng em chút nào, là do em cảm nhận sai rồi sao?” Qua một lúc lâu sau, rốt cuộc Tiêu Tiêu cũng quay đầu lại, nhìn anh, yếu ớt lên tiếng.

Đôi mắt đen nhìn cô, bờ môi lạnh hơi nhúc nhích, không nói gì.

Tiêu Tiêu hít sâu một hơi, “Lần đầu tiên gặp nhau, tại sao lại chủ động bắt chuyện với em?”

Miemei: - Bắt đầu ngược rồi các nàng êi, cơ mà không nhiều đâu... Có lẽ các bạn thấy anh Đoạn quá điên cuồng, cơ mà vẫn mong các bạn theo dõi để biết lí do của anh ý nhé!!! Đừng bỏ anh ấy tội nghiệp!!! (Tội nghiệp cho ta luôn ý...)

- Ta bù chương cho các nàng hết rồi nha, nếu kịp thì mai sẽ có chương bonus tặng các nàng, không thì các nàng chờ tuần sau nhen... *xách dép chạy*

KHÔNG GẶP KHÔNG NÊN DUYÊN

Độc Độc
dtv-ebook.com

Chương 58

Tiêu Tiêu hít sâu một hơi, cuối cùng lấy hết can đảm hỏi một câu, “Lần đầu tiên gặp nhau, tại sao lại chủ động bắt chuyện với em?”

Trước khi Hạ Dung nói những lời đó, cô nghĩ rằng tất cả đều chỉ là tình cờ thôi. Trùng hợp anh đi tính tiền, tán gẫu với cô; ngày hôm sau trùng hợp gặp nhau lần nữa, sau đó lại chạm mặt ở viện phúc lợi, nhưng bây giờ nghĩ lại, người có tính cách như anh thế này, vô duyên vô cớ sao lại đối xử với một cô gái không quen không biết tốt đến vậy chứ?

Đoạn Mặc Ngôn lại lạnh lùng nói: “Muốn nói chia tay thì đừng có dài dòng như thế, em có chia tay hay không?”

“Vậy anh muốn chia tay không?”

“Không chia tay.” Trả lời một cách giòn giã, dứt khoát. Hơn nữa không phải là muốn hay không muốn, mà chính là không chia tay.

Tiêu Tiêu chăm chú nhìn vào vẻ mặt kiên quyết của anh, thậm chí còn muốn cái gì cũng không hỏi, cái gì cũng không lo, cứ thế vùi vào lòng anh làm một con đũa đũa hạnh phúc. Thậm chí cô còn có thể tha thứ cho chuyện bất lịch sự của anh hôm nghỉ lễ, chỉ cần nhớ đến những điều tốt đẹp mà anh dành cho cô thôi, nhưng, đó lại là chuyện không hỏi không được.

Cha không yêu cô, cô vẫn có thể sống chung với ông dưới một mái nhà, nhưng Đoạn Mặc Ngôn đùa bốn cô, thì bọn họ chỉ có một con đường có thể đi.

“Anh không muốn chia tay, vậy thì trả lời câu hỏi của em đi.” Cô nói, “Tại sao lại bắt chuyện với em?”

Chân mày của Đoạn Mặc Ngôn khẽ động đậy, cúi đầu lấy một điều thuốc ra, châm lửa. Cô được lắm, Hạ Dung.

“..... Uống hết hai ly rượu, nhảm chán thôi.”

“Phải chăng lúc quen biết với Lôi Tiểu Trúc, cũng là lí do này?”

“Phải thì sao?”

Trái tim của Tiêu Tiêu chợt đập mạnh một cái, “Có phải còn có vô số cô gái cũng dùng lí do này không?”

Đoạn Mặc Ngôn nhìn sang cô, hàm răng trắng cắn đầu thuốc lá hơi động đậy, tựa như đang nén cơn giận xuống, “Có gì thì nói! Lôi những chuyện không đâu ra làm gì? Phải, anh thích tìm những cô gái trẻ hoạt bát để chơi, bởi vì tâm tư của bọn họ không có nhiều điều rắc rối như thế, nhưng anh chưa từng đụng vào bọn họ.”

“Vậy tại sao đột nhiên lại không để ý đến Tiểu Trúc nữa?” Sau đó lại tìm đến cô? Bây giờ rõ ràng anh đang ở bên cạnh cô, cô còn có thể tin anh trước kia chưa từng “đụng vào” họ sao?

Đoạn Mặc Ngôn không kiên nhẫn nói: “Những chuyện đó không liên quan đến em.”

“Có phải giống như là mua một món đồ chơi vậy, mới đầu còn chơi được lắm, nhưng chơi chán rồi, liền vứt qua một bên không để ý tới nữa?”

Đoạn Mặc Ngôn quay đầu qua, ánh mắt anh nhìn cô chưa bao giờ lạnh lùng đến thế, trong chớp mắt Tiêu Tiêu cảm thấy toàn thân đều lạnh buốt.

“Phải, thì sao?” Đoạn Mặc Ngôn chậm rãi nói ra lời vô tình, “Người với người qua lại với nhau chẳng phải đều như thế hay sao? Hợp thì làm bạn bè, không hợp thì không cần liên lạc nữa.”

Tiêu Tiêu không thể tin được, lắc đầu, “Mới không phải như vậy đâu.....”

“Tiểu Tiểu, em không giống vậy.” Đoạn Mặc Ngôn nhẹ nhàng lướt qua mặt cô, cười tự giễu, “Bây giờ em đã sắp bò lên đầu anh rồi, em lo lắng gì chứ, người lo phải là anh kìa.”

Tiêu Tiêu chỉ cảm thấy bị vây trong sự âm u lạnh lẽo, lần đầu tiên thấy trong lòng người đàn ông này chất chứa ngọn lửa màu đen khổng lồ đến thế. Sao anh có thể nói một cách thản nhiên như vậy chứ, anh tưởng nói rằng đối với cô có sự khác biệt, thì cô sẽ yên tâm sao? Mỗi một người con gái đều không giống nhau, nhưng phía sau sự không giống nhau đó thì sao, phải chăng bản chất cũng như nhau? Có phải kết cục cũng như nhau hay không?

Cô từ từ kéo tay anh ra.

Đoạn Mặc Ngôn rít một hơi thuốc, cố hết sức nói một cách dịu dàng: “Hỏi xong rồi chứ? Anh còn có việc, em có theo anh đến trụ sở không?”

Tiêu Tiêu lắc đầu.

“Được rồi, em đừng nghĩ lung tung nữa, bây giờ em là tổ tông của anh, tối nay anh đến đón em đi ăn cơm.” Anh hôn lên má cô một cái, mở cửa xe ra cho cô.

Tiêu Tiêu ngơ ngác xuống xe, mắt thấy anh đi mất, chợt cảm thấy, thực ra cô không hề hiểu biết gì về Đoạn Mặc Ngôn.

Nhưng cho dù không hiểu biết gì cả, cô vẫn có thể yêu con người này, rốt cuộc tình yêu là gì? Tình cảm là gì, bây giờ lí trí sắp xé tan tình cảm kia lại là gì?

Cô đứng ngẩn ra ở đó một lúc lâu, nhưng lại không biết mình đang nghĩ gì. Đột nhiên một tiếng gọi thân thiết đã kéo mạnh cô về với thực tế, “Đàn chị, chị đứng ở đây làm gì thế!”

Tiêu Tiêu hoàn hồn nhìn sang, vậy mà lại là Hứa Sơ Song. (M: nàng nào không nhớ bạn này thì ghé lại chương 20 nha.)

Cô ta đang mặc t-shirt, quần lửng, nhìn qua có vẻ còn mộc mạc hơn sinh viên đại học bình thường ba phần.

“Đàn chị, chúng ta đã lâu không gặp rồi, cùng một tầng lầu cũng không thể chạm mặt nhau mấy lần.” Hứa Sơ Song cười híp cả mắt nín cánh tay của cô, “Vừa nãy em nhìn thấy một chiếc Aston, đó là xe của Đoạn thiếu hả?”

Kiểu người duy nhất mà Tiêu Tiêu thấy không có thiện cảm chính là dạng tự sa đọa như cô ta, cô không nặng không nhẹ kéo tay của cô ta ra, “Hứa Sơ Song, chúng ta cứ coi như không biết nhau đi.”

“Đừng ngại.” Dường như lẫn lộn với đám công tử kia lâu rồi, ngay cả giọng điệu cũng học được mấy phần, Hứa Sơ Song cười nhạt nói, “Đàn chị, chị không thể nặng bên này, nhẹ bên kia nha.”

Vẻ mặt của Tiêu Tiêu lạnh nhạt, đi về phía kí túc xá, “Cái gì gọi là nặng bên này, nhẹ bên kia?”

“Em thấy chị rất thân thiết với ai kia trong kí túc xá của mấy chị lắm mà, không phải sao? Sao đến em lại không được rồi?”

“Ai kia trong kí túc xá của bọn tôi?” Tiêu Tiêu vừa lên lầu, vừa nhú mày nhìn cô ta.

“Chị đang đùa em đấy à, ai mà không biết Liên Hoan Hoan chứ.” Trong mắt của Hứa Sơ Song dường như có chút giễu cợt, “Cô ta vẫn luôn đi theo Phó thiếu, còn lợi hại hơn em nhiều ấy chứ.”

Sắc mặt của Tiêu Tiêu thay đổi, “Cô nói cái gì?”

“Đàn chị, Liên Hoan Hoan đi theo Phó Thái Nhiên bao lâu nay rồi, chị cũng không thể nào nói với em là chị không biết chứ?” Hứa Sơ Song nói, “Chị là nữ thần, có thể được Đoạn thiếu yêu thật lòng, cũng phải để ý đến những con tôm tép nhỏ như em chứ, chị đã có thể chăm lo cho Liên Hoan Hoan rồi, cũng không thể trông nom cho em một chút hay sao?”

Những câu nói kế tiếp của Hứa Sơ Song đều tựa như trôi dạt về phương trời xa xôi. Đầu óc của Tiêu Tiêu nổ vang ầm ầm, Hoan Hoan đi theo Phó Thái Nhiên? Cô nhớ lại gương mặt lịch sự chỉ gặp qua vài lần ít ỏi kia, lại xẹt qua vết thương sau lưng của Liên Hoan Hoan, Hoan Hoan nói đó là do bạn trai cũ có sở thích S.M của cô ấy

tạo thành, lẽ nào người bạn trai cũ đó chính là Phó Thái Nhiên? Sao lại như thế? Sao bọn họ quen biết nhau được?

Gương mặt của Đoạn Mặc Ngôn lập tức lướt qua trong đầu.

Đoạn Mặc Ngôn có biết chuyện này không? Lần trước lúc cô nói với anh, ngay cả chân mày anh cũng không hề nhíu lại một cái, anh không biết ư? Có thể sao? Có khi nào, Hoan Hoan chính là bị anh đẩy vào biển lửa đó?

Đại não ong ong lên, Tiêu Tiêu chỉ cảm thấy ở trong đầu có một sợi dây bị đứt mất rồi.

Lúc Liên Hoan Hoan về, trong phòng tối đen như mực, cô ta tưởng đâu Tiêu Tiêu ngủ trưa quá giấc, vừa mở đèn, vừa không để ý nói: “Tiểu Tiểu, đã mấy giờ rồi, còn ngủ nữa thì.....”

Tiếng nói chợt ngưng bật, đèn sáng lên, Tiêu Tiêu đang nằm bò trên bàn của mình, không nhúc nhích.

“Tiểu Tiểu, sao cậu lại ngủ trên bàn thế?” Liên Hoan Hoan thoáng giật nảy mình.

Tiêu Tiêu ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn cô ta lại rất tỉnh táo.

Liên Hoan Hoan nhìn cô, bỗng dưng cảm thấy dường như ánh mắt của cô có chút khác với bình thường. nhưng lại không thể nói ra là khác ở chỗ nào.

“Cậu không ngủ hả?”

Tiêu Tiêu đáp lại một tiếng, vẫn nhìn thẳng vào cô ta.

“Cậu sao vậy?” Liên Hoan Hoan bị nhìn đến mức có chút nổi da gà.

“Không có gì.....” Tiêu Tiêu từ từ, từ từ lắc đầu.

“Không có gì thì tốt, sao thế, hôm nay không ra ngoài ăn cơm với tổng giám đốc Đoạn à?” Liên Hoan Hoan đặt chiếc túi xách LV của cô ta lên đầu giường, thuận miệng hỏi.

Nhắc Tào Tháo thì Tào Tháo tới, Đoạn Mặc Ngôn gọi điện đến, Tiêu Tiêu chỉ nhìn một cái, bình tĩnh nhấn tắt.

“Sao không bắt máy?”

Tiêu Tiêu nhếch môi lên, đứng dậy, từ từ đi hai bước, đi đến đầu giường của cô ta, nhìn chăm chăm vào chiếc túi xách màu anh đào tuyệt đẹp kia, thì thầm nói: “Cái túi xách này đẹp thật đấy.”

“Ôi dào, chẳng phải đã nói với cậu rồi sao? Đồ giả đó, không đến 100 đồng nữa.”

Tiêu Tiêu chăm chú nhìn vào thủ công tinh tế hoàn mỹ kia, còn có chất liệu da đó, rốt cuộc cô kém cỏi thế nào mới tin vào lời nói của cô ta? 100 đồng có thể mua được cái túi xách này ư? E rằng ngay cả sợi dây kéo cũng mua không nổi nữa là.

Liên Hoan Hoan đẩy cái túi xách vào trong, “Cậu sao vậy? Thích thì kêu tổng giám đốc Đoạn mua cho cậu một cái hàng chính hãng đi, để mình xem thử cái túi này thua kém ở đâu!”

Tiêu Tiêu cười, “Nếu như không thua kém chỗ nào hết, thì nên làm sao đây?”

[Xin lỗi, thật xin lỗi]

[Mình chỉ khóc một lần này thôi, đây là sự lựa chọn của mình, bất kể sau này xảy ra chuyện gì đi nữa, mình cũng sẽ không hối hận.]

Những lời Liên Hoan Hoan nói hôm khóc lóc thảm thiết kia vẫn còn văng vẳng bên tai, còn tưởng rằng lời nói của cô ta là nói cho bản thân cô ta nghe, không ngờ tất cả đều là nói cho cô nghe.

Sao mình lại ngu như thế chứ..... Tiêu Tiêu gần như cảm thấy tất cả hi vọng đều biến thành tro bụi

Đoạn Mặc Ngôn tiếp cận cô là có mục đích, Lôi Tiểu Trúc tiếp cận cô là có mục đích, Liên Hoan Hoan quan tâm đến đời sống tình cảm của cô như thế là có mục đích, những lời Viên Kha nói là có mục đích, những lời Nghiêm Khác nói là có mục đích.

Cô lại không hề hay biết gì.

Rốt cuộc ngoài những chuyện này, còn có gì mà cô không biết nữa?

“Cậu sao thế, này, bị trúng tà hả?” Biểu cảm của Liên Hoan Hoan thay đổi, cười gượng.

“Hoan Hoan, mình chỉ hỏi cậu một câu thôi, cậu tự nguyện, hay là bị ép buộc?”

Nụ cười của Liên Hoan Hoan cứng lại bên khóe môi.

Đoạn Mặc Ngôn lại gọi điện đến, giọng hợp ca hát hai con hổ của hai người ngọt ngào đến đáng chết.

Tiêu Tiêu hoàn toàn không để ý, chỉ nhìn chăm chăm vào Liên Hoan Hoan hỏi lại một lần nữa, “Cậu nói đi, cậu đi theo Phó Thái Nhiên, là tự nguyện, hay là bị ép buộc?”

“Tiểu Tiểu, cậu đang nói gì vậy? Phó Thái Nhiên là ai?”

“Nếu như cậu còn coi mình là em gái, thì nói một câu thật lòng với mình, giữa cậu và Đoạn Mặc Ngôn, Phó Thái Nhiên là có quan hệ gì?”

Rốt cuộc cô biết được từ đâu chứ? Liên Hoan Hoan hoảng hốt, miệng vẫn nói: “Cậu vợ vẫn rồi đấy, tổng giám đốc Đoạn là bạn trai cậu, mình cũng không biết Phó Thái Nhiên, cậu bị sốt hả?”

“.....Một con không có mắt, một con không có miệng.....” (M: Lời bài hát Hai con hổ.)

“Liên Hoan Hoan!”

“Tự nguyện đó, được rồi, tất cả đều là mình tự nguyện!” Liên Hoan Hoan hét lớn lên.

Cô ta hét xong, nhạc chuông cũng dừng lại, kí túc xá chìm vào khoảng lặng khác thường.

Hồi lâu sau, Tiêu Tiêu cười lên hai tiếng, đi bên cạnh bàn cầm lấy di động mà màn hình vẫn đang sáng lên, chăm chú nhìn vào hai gương mặt tươi cười vui vẻ, không thể tin nổi lắc đầu, “Kì lạ quá, kì lạ quá đi.”

Nói xong, tay cô siết lại, ba bước thành hai bước chạy ra ngoài.

“Tiểu Tiểu!”

Tiêu Tiêu chạy ra khỏi trường, một mình lang thang trên phố lớn, khóc, nước mắt khô, rồi lại khóc, nước mắt lại khô.

Đợi đến khi cô hoàn hồn lại, ngẩng đầu lên, hoàn toàn không biết mình đang ở đâu. Cô nhìn di động, đã 23 giờ rồi.

Cô không muốn về kí túc xá, gọi điện cho cô mình, muốn qua nhà cô Tiêu ở một đêm, ai ngờ cô Tiêu lại nói gia đình họ đã về quê bà nội của Tiểu Huyền rồi, hai ngày nay đều không ở đây.

Tiêu Tiêu chỉ có thể bấm số điện thoại của Tống Hiếu Nhiên.

Lúc cô đến nhà của Tống Hiếu Nhiên, đã 11 giờ rưỡi rồi, không biết vì sao Tống Hiếu Nhiên trông có vẻ hơi tiều tụy, nhưng khi đón cô ở dưới lầu, vẻ mặt vẫn rất dịu dàng, quan tâm hỏi cô đã xảy ra chuyện gì.

Cô trả lời qua loa thoái thác.

Vào đến nhà của anh, không ngờ còn có hai người đàn ông mặc âu phục, giày da ở đó, nét mặt của người nào cũng rất nghiêm túc, hình như không phải đến chơi, mà đang bàn chuyện nghiêm chỉnh.

Xuất phát từ phép lịch sự của chủ nhà, Tống Hiếu Nhiên giới thiệu mọi người với nhau, Tiêu Tiêu mới biết được hai người này đều là luật sư.

“Xảy ra chuyện gì thế, anh Hiếu Nhiên?” Tiêu Tiêu kinh ngạc hỏi.

“Không có gì, chỉ là có chút trắc trở trong công việc thôi.” Tống Hiếu Nhiên cười cười, “Em mệt rồi thì đi ngủ trước đi, trong phòng dành cho khách có ra giường mới, em tự trải lên là được rồi.”

Hôm nay đã xảy ra quá nhiều chuyện, thần kinh của Tiêu Tiêu gần như hơi rối loạn, nghe nói Tống Hiểu Nhiên có chuyện, không biết tại sao cô lại liên tưởng đến có dính líu với Đoạn Mặc Ngôn.

"Anh Hiểu Nhiên, anh biết Đoạn Mặc Ngôn không?" Cô buột miệng nói ra.

KHÔNG GẶP KHÔNG NÊN DUYÊN

Độc Độc
dtv-ebook.com

Chương 59

“Không biết.” Tống Hiếu Nhiên nói trả lời theo bản năng. Giữa anh ta với Đoạn Mặc Ngôn có hiệp ước bảo mật nghiêm ngặt, anh ta không thể để cho bất cứ ai biết được anh là bệnh nhân của anh ta, bao gồm cả cha mẹ ruột của mình, thậm chí là cha mẹ ruột của Đoạn Mặc Ngôn.

Nhưng sau khi anh ta nói ra, đồng thời cũng kinh ngạc, sao Tiểu Tiêu lại nói ra cái tên này!

Tiểu Tiêu lại không dám tin tưởng hoàn toàn, hơn nữa cô thấy ánh mắt của anh ấy bỗng thay đổi.

“Em..... Anh ta, anh ta là ai?” Tống Hiếu Nhiên vội hỏi.

“Anh ấy, là bạn trai của em.” Tiểu Tiêu cười khổ một tiếng.

Àm àm!

Tựa như có một quả bom nổ tung trong lòng, dòng máu khắp người Tống Hiếu Nhiên chảy ngược, vô thức lùi về sau một bước. Đoạn Mặc Ngôn là bạn trai của cô?

Không thể nào!

“Anh Hiếu Nhiên, sao thế?” Trái tim của cô cũng căng thẳng theo biểu cảm không thể tin được của anh ta. Chẳng lẽ ngay cả anh ấy cũng có dính líu với Đoạn Mặc Ngôn?

“Anh Tống.” Một người luật sư trẻ tuổi hơn trong hai người phát hiện sự thay đổi trên nét mặt anh ta, không nhịn được mở miệng hỏi, “Chẳng lẽ người tên Đoạn Mặc Ngôn đó có liên quan đến chuyện này?”

“Chuyện gì?” Tiêu Tiêu hỏi.

Xưa nay Tống Hiếu Nhiên chưa bao giờ bị đả kích như thế, gần như phải vịn vào lưng ghế dựa anh ta mới có thể đứng vững.

Đoạn Mặc Ngôn chính là người yêu của Tiểu Tiểu? Rốt cuộc là chuyện gì thế này? Hai người họ rốt cuộc biết nhau từ đâu chứ? Đoạn Mặc Ngôn có biết Tiểu Tiểu và mình..... Một dòng điện xẹt ngang qua đầu, Tống Hiếu Nhiên nhớ đến những cuộc tư vấn tâm lý trong khoảng thời gian gần đây, trong lời nói của anh có hàm ý, còn thường có hứng thú hỏi thăm đời sống tình cảm của anh ta nữa..... Anh biết, nhất định là anh đã biết!

Con mẹ nó còn cố ý miêu tả đêm đầu tiên của anh với Tiểu Tiểu ngay trước mặt anh ta!

Bàn tay siết chặt lưng ghế dựa của Tống Hiếu Nhiên nổi cả gân xanh, móng tay cũng đề đến trắng bệch, dường như muốn tay không bóp nát chiếc ghế vậy.

Hai người luật sư thấy vẻ mặt của anh biến đổi dữ dội, hai mặt nhìn nhau, không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

“Anh Hiếu Nhiên?” Tiêu Tiêu thấy thế, trái tim càng bị treo lên cao hơn nữa.

“Ding—dong—” Tiếng chuông cửa ngân dài trong căn phòng đang căng thẳng lại càng có vẻ quái lạ, Tống Hiếu Nhiên chột hoàn hồn lại, thì thầm lẩm bẩm, “Anh đi mở cửa, anh đi mở cửa.....”

“Trễ thế này rồi còn ai nữa chứ, có thể là những đứa bé hàng xóm thôi.”

Câu nói của ông luật sư lớn tuổi hơn không lọt vào tai của Tống Hiếu Nhiên.

Trong lòng Tiêu Tiêu thấp thỏm, ma xui quỷ khiến thế nào lại đi theo ra đó.

Tống Hiếu Nhiên không yên lòng mở cửa ra, người đàn ông đột nhiên xuất hiện ngoài cửa chính là Đoạn Mặc Ngôn toàn thân đồ đen. Anh cúi đầu, tay để trong túi quần, xoi mói nhìn về phía Tống Hiếu Nhiên sắc mặt trắng bệch.

Tiêu Tiêu ở phía sau Tống Hiếu Nhiên, nhìn thấy người đến bỗng kinh ngạc. Sao anh lại biết.....

Tống Hiếu Nhiên trừng người đàn ông trước mắt, nắm đấm siết chặt run lên.

Đoạn Mặc Ngôn cũng nhìn anh ta, hời hợt mở miệng, “Để Tiểu Tiểu ra đây.”

Chưa dứt lời, Tống Hiếu Nhiên xưa nay chưa từng đánh nhau, dùng hết sức toàn thân vung nắm đấm lên mặt Đoạn Mặc Ngôn, “Đoạn Mặc Ngôn!”

“Đoạn Mặc Ngôn!” Tiêu Tiêu hoảng hốt, kêu lớn một tiếng.

Trong một thoáng không đề phòng, Đoạn Mặc Ngôn bị đánh lùi lại hai bước, má phải đau rát, trong khoang miệng nổi lên mùi tanh của máu đã nói cho anh biết mình bị đánh không nhẹ. Anh nhổ ra một ngụm máu, thô bạo đi lên phía trước, chân dài chọt nâng lên đá vào bụng Tống Hiếu Nhiên, Tống Hiếu Nhiên kêu lên rồi ngã ngửa ra sau.

“Anh Hiếu Nhiên!” Tiêu Tiêu lại hét lớn lần nữa.

Bọn họ làm gì vậy, sao đột nhiên lại đánh nhau thế này!

Thư sinh yếu đuối như Tống Hiếu Nhiên làm sao có thể địch lại Đoạn Mặc Ngôn, anh ta còn chưa đứng lên, đã bị anh đi lên đè xuống đất dẫm mạnh.

Tiêu Tiêu cực kỳ sợ hãi xông lên trước, hai tay bắt lại nắm dẫm sấp vung xuống một lần nữa của Đoạn Mặc Ngôn, anh không kịp giảm sức mạnh xuống, hai tay của Tiêu Tiêu bị sức mạnh của anh đè xuống người Tống Hiếu Nhiên, cô rên lên một tiếng, cánh tay và cơ thể bị vạ qua, quỳ xồm xuống.

Đoạn Mặc Ngôn lập tức rút tay về, dùng sức nhấc hai cánh tay của cô lên, khiến cô đứng lên một cách nhẹ nhàng.

“Bị thương rồi hả?” Rõ ràng một giây trước còn làm ra hành động bạo lực, nhưng giọng nói của anh vẫn bình tĩnh không một gợn sóng.

Hai luật sư kia xông tới, anh luật sư trẻ tuổi không nhìn thấy Tống Hiếu Nhiên ra tay trước, bỗng chốc lên tiếng nói: “Anh này, anh tự

tiện hành hung làm người khác bị thương, chúng tôi có thể kiện anh đấy!”

Tiêu Tiêu tức giận đẩy anh ra, “Tại sao đánh anh Hiếu Nhiên!”

Đoạn Mặc Ngôn trừng cô, chỉ vào vết thương trên mặt mình, lúc này mới cao giọng, “Anh bị anh ta đánh mà!” Vừa nói ra, anh thấy mình giống như những đứa nhóc đang tranh giành giành tị vậy.

Tiêu Tiêu cũng không hiểu tại sao Tống Hiếu Nhiên lại ra tay trước, đó giờ anh ấy xử lý mọi chuyện vẫn theo lối văn minh lịch sự, hôm nay là lần đầu tiên cô thấy anh ấy sử dụng bạo lực, nhưng bây giờ làm gì còn quan tâm đến nhiều chuyện như vậy được chứ, Đoạn Mặc Ngôn ra tay hung ác, Tống Hiếu Nhiên được người khác đỡ dậy, không chỉ máu mũi chảy ròng ròng, ngay cả răng cũng bị đánh gãy một cái.

Tiêu Tiêu vội đi vào phòng khách lấy khăn giấy qua, lo lắng lau vết máu cho Tống Hiếu Nhiên.

Đoạn Mặc Ngôn kéo cô lại, “Anh cũng bị thương rồi!” Mẹ kiếp, anh Hiếu Nhiên, anh Hiếu Nhiên, kêu thân mật biết mấy, ai mới là người yêu của cô ấy chứ!

“Anh tránh ra!” Bây giờ, người mà Tiêu Tiêu không muốn thấy nhất chính là anh, tuy khoảnh khắc Tống Hiếu Nhiên đánh anh, cô vẫn đau lòng, nhưng bây giờ suy nghĩ lại, anh chộc cho anh Hiếu Nhiên cũng phải ra tay đánh người, nhất định là đã làm ra chuyện gì vô cùng xấu xa rồi.

Cô càng nghĩ trái tim càng lạnh lẽo, nhìn gương mặt anh tuấn cực kỳ hung dữ trước mắt, không khỏi run lên một cái.

Tổng Hiếu Nhiên bị đánh đến đầu ong ong lên, nhưng nỗi đau thể xác không bằng một phần vạn nỗi tức giận, nhục nhã, hối hận, khó chịu ở trong lòng.

Anh ta chưa bao giờ nghĩ tới sẽ có một ngày chính tay giết chết người khác, nhưng bây giờ anh ta hận không thể một dao đâm chết Đoạn Mặc Ngôn! Mặc kệ anh có phải là bệnh nhân của anh ta hay không!

Anh ta càng nghĩ thì ngọn lửa tức giận càng bùng lên, cả người căng lên, dường như còn muốn đi lên đánh nữa. Anh luật sư trẻ tuổi dùng sức kéo anh ta lại, “Anh Tổng, chúng ta vẫn nên báo cảnh sát xử lý đi.”

Tiêu Tiêu không muốn để cho bọn họ kiện cáo nhau trước tòa, cũng không muốn để cho bọn họ giằng co ở trong này, mắt thấy có hàng xóm lên mở cửa ra nhìn quanh, cô nói với Đoạn Mặc Ngôn: “Anh đi đi!”

Đoạn Mặc Ngôn thế mà lại cười lên, “Anh đi? Em ở lại?”

“Em không muốn đi với anh.” Đôi mắt phức tạp nhìn anh chăm chú, Tiêu Tiêu lắc đầu nói.

“Tiêu Tiêu!” Lần đầu tiên Đoạn Mặc Ngôn gọi thẳng tên của cô. Cô muốn tức chết anh hay muốn sao hả?

“Đoạn Mặc Ngôn, chính anh làm gì thì trong lòng anh tự hiểu rõ, bây giờ em không có sức nói chuyện với anh nữa, ngày mai đi, ngày mai được không?” Tiêu Tiêu nói, giọng nói càng ngày càng nhẹ, trong lòng cũng càng ngày càng trống rỗng.

Đoạn Mặc Ngôn nâng cằm cô lên, nheo mắt lại nói: “Em nói chuyện gì với anh?”

Tổng Hiếu Nhiên hoàn toàn nhìn không nổi điệu bộ trông có vẻ thân mật của bọn họ, anh ta dùng sức giãy khỏi bàn tay đang kéo anh ta lại, đi lên trước đẩy anh ra.

Đoạn Mặc Ngôn loạng choạng hai bước mới đứng vững, ánh mắt sắc bén của anh quét qua, giờ nắm đấm lên lại muốn chào hỏi tiếp, chớp mắt, thân hình Tiêu Tiêu đã đứng chắn ngay trước mặt Tổng Hiếu Nhiên.

“Em làm gì vậy, anh ta đẩy anh, em không lo, anh đánh anh ta, em lại bảo vệ?” Đoạn Mặc Ngôn không muốn nói những điều này, nhưng lần đầu tiên anh không thể khống chế cái miệng của mình, giọng điệu chứa đựng nỗi ghen tuông giống như ông chồng oán hận bắt được vợ mình ngoại tình.

“Bởi vì em hiểu anh Hiếu Nhiên.” Bờ môi của Tiêu Tiêu khẽ run, “Em không hiểu anh một chút nào cả.”

“Em không hiểu anh? Em hiểu anh ta? Làm sao hiểu anh ta? Đi sâu vào tìm hiểu thế nào hả?” Đoạn Mặc Ngôn nghe thế, ngọn lửa tức giận đã bùng lên đến đỉnh điểm, ánh mắt cũng đỏ rực lên.

Nghe ra hàm ý trong câu nói của anh, Tiêu Tiêu cũng tức đến cả người run lên.

“Đoạn Mặc Ngôn, anh rút cho tôi!” Tổng Hiếu Nhiên kéo Tiêu Tiêu ra sau lưng, trợn mắt lên nhìn anh.

Đoạn Mặc Ngôn hung ác nhìn bác sĩ tâm lý trước mặt mình, hai người giằng co trong chốc lát, Đoạn Mặc Ngôn lau mặt một cái,

giọng nói cố hết sức bình tĩnh lại một chút, “Tiểu Tiểu, ra đây.”

Tiêu Tiêu từ từ đi ra từ sau lưng Tống Hiểu Nhiên, ngẩng đầu lên nhìn chăm chú vào gương mặt tuấn tú hơi nhếch nhác, khiến cho cô vừa yêu lại vừa hận, “Xin lỗi, hôm nay em thật sự không muốn đi theo anh, anh đi về đi.”

Đoạn Mặc Ngôn nói: “Anh từng nói em đừng gặp Tống Hiểu Nhiên, tại sao em không nghe lời?”

“Chuyện của Liên Hoan Hoan có phải anh nhúng tay vào không?”

Sắc mặt của Đoạn Mặc Ngôn không hề thay đổi, nghĩ đến báo cáo nhận được từ Liên Hoan Hoan.

“Anh chỉ muốn có được em.”

“Khốn kiếp!” Muốn có được cô, muốn có được một món đồ chơi liền đi mua chuộc bạn cùng phòng của cô, còn đẩy người ta cho một gã đàn ông thích S.M nữa! “Anh đáng sợ quá! Anh kinh khủng lắm, anh có biết không!”

Ánh mắt của Tiêu Tiêu thay đổi theo tâm trạng của cô, Đoạn Mặc Ngôn chăm chú nhìn cô, sắc mặt càng ngày càng khó coi, giống như một giây sau đó muốn giết người vậy.

“Tiểu Tiểu.” Giọng nói của anh vừa nhẹ, vừa thấp nói, “Ánh mắt em nhìn anh không đúng.”

“Anh còn muốn tôi nhìn anh thế nào?” Thoáng chốc nước mắt của Tiêu Tiêu rơi xuống. Anh làm ra chuyện như thế, còn muốn cô nhìn anh với ánh mắt gì?

Đoạn Mặc Ngôn kéo mạnh cô qua, “Đi.”

“Tôi không đi.” Tiêu Tiêu sợ anh dùng sức mạnh, theo bản năng bắt lấy cánh tay của Tống Hiếu Nhiên.

“Con mẹ nó, em buông tay ra!” Anh quát lên một tiếng, lập tức kéo tay của cô ra, thậm chí kéo đến đau cả tay của cô cũng không biết.

“Có ai lại đối xử với bạn gái như anh vậy sao!” Tống Hiếu Nhiên đi lên trước muốn kéo Tiêu Tiêu về, nhưng Đoạn Mặc Ngôn sống chết giữ lấy cô, cứ thế không buông tay.

“Anh buông tôi ra!” Tiêu Tiêu nói.

Đoạn Mặc Ngôn hít sâu một hơi, nhắm mắt lại, lúc mở mắt ra lại, đã hơi khôi phục lại chút tỉnh táo, anh cứng rắn nói: “Tiêu Tiêu, em không đi theo anh, thì chúng ta không có sau này nữa.”

Tiêu Tiêu lại cảm thấy như trút được gánh nặng trong khoảnh khắc, nhưng sau khoảnh khắc đó, nỗi bi thương dòi non lấp biển chợt ủa về.

Vết nước mắt trên má đã lạnh rồi lại nóng lên, Tiêu Tiêu khẽ run lên hai cái, cuối cùng dòi tầm mắt đi, “Như anh mong muốn vậy.”

KHÔNG GẶP KHÔNG NÊN DUYÊN

Độc Độc
dtv-ebook.com

Chương 60

Sợi dây cung trong đầu Đoạn Mặc Ngôn, “bực” một cái đứt ra, anh hừ lạnh một tiếng, đầu cũng không quay lại bỏ đi.

Thấy anh rời đi, Tống Hiếu Nhiên không còn tâm tư quan tâm những chuyện khác nữa, mời hai vị luật sư trở về, mình với Tiêu Tiêu thì trở vào trong nhà.

Hai người đều bị rút hết tất cả hơi sức, nói chuyện cũng thấy khó khăn. Tiêu Tiêu im lặng thoa thuốc cho Tống Hiếu Nhiên, Tống Hiếu Nhiên bảo cô nghỉ ngơi sớm một chút, hai người cứ thế giải tán.

Lúc vào phòng, Tống Hiếu Nhiên gọi cô lại, “Tiểu Tiểu, em chia tay với Đoạn Mặc Ngôn là sự lựa chọn sáng suốt, đừng đau buồn quá.”

Tiêu Tiêu muốn nhếch môi lên, nhưng không có kết quả.

Về đến phòng dành cho khách, Tiêu Tiêu máy móc mở tấm ra giường đặt trên giường ra, giữ hai cái rồi trải lên nệm, cô không nhanh không chậm vuốt phẳng từng nếp nhăn từ trên xuống dưới, tỉ mỉ sắp xếp bốn góc của tấm ra ngay ngắn với bốn góc của nệm giường, thậm chí ngay cả rìa mép tấm ra cũng muốn chỉnh ngay với rìa mép của giường.

Cô kéo tấm ra giường tới lui, sang trái sang phải mà không biết chán, dường như đây là chuyện quan trọng nhất trên đời vậy.

Không biết đã qua bao lâu, cô mới đứng lên, ôm cái gối được đặt ở một bên, nhẹ nhàng cởi giày ra, leo lên giường. Cô quỳ ngay giữa giường, đặt cái gối vào vị trí giữa đầu giường, nhìn một cái, kéo dịch sang bên phải một chút, nhìn lại một cái nữa, lại kéo dịch sang bên trái một chút.

Cuối cùng sau khi xác định nó đã nằm ngay chính giữa, cô mới dừng lại, ngồi quỳ ở phía trước, hai bắp chân đưa ra như hình chữ bát, ngơ ngác nhìn hoa văn nhỏ nhắn trên gối, nhìn rồi lại nhìn, đôi mắt to trống rỗng có nước mắt chảy xuống, một giọt, hai giọt, trước mắt là một khoảng mơ hồ, rồi cuộc Tiêu Tiêu không chịu nổi nhắm mắt lại, đủ loại tâm trạng dờn non lấp biển tựa như sóng lớn vỗ vập mà đến, nhấn chìm nội tâm nhỏ nhoi của cô trong lòng biển sâu thăm thẳm.

Cô há to miệng, khàn giọng òa khóc, rồi cuộc khi tiếng khóc có thể phá tan gông xiềng, nhưng theo bản năng sợ người khác nghe thấy, vùi đầu vào chiếc gối, vì khóc lóc dữ dội mà cơ thể không ngừng run rẩy, tiếng khóc thảm thương xuyên qua ruột gối, hòa vào không khí càng khiến người ta đứt từng đoạn ruột.

Tiêu Tiêu cứ thế khóc mãi, khóc mãi, khóc đến không còn nước mắt nữa, vẫn không thể ngưng được, cô không ngừng sụt sùi, run rẩy, nôn khan mấy lần, cuối cùng vẫn ói ra.

Cô ôm lấy thùng rác bên tủ đầu giường nôn mửa không ngừng, lúc ói ra, nước mắt lại tí tách rơi xuống.

Nôn sạch mọi thứ trong bụng, cô nhếch nhác nằm sấp bên giường, trước mắt vẫn mờ mịt, mơ màng, trong đầu thì giống như vừa uống say vậy, trống rỗng đến mức vừa thoải mái, lại vừa khó chịu.

Bây giờ cô đã không thể phân tích lí do gì nữa, chỉ biết rằng mình không thể ở bên Đoạn Mặc Ngôn. Cứ tiếp tục miễn cưỡng, hiện trạng của Lôi Tiểu Trúc chính là tương lai của cô.

Còn không bằng dừng lại trước bờ vực thẳm, thay vì tan xương nát thịt, chi bằng giữ lại cái xác vẹn toàn.

Nhưng, dù sao đi nữa, chẳng phải đều là một chữ chết thôi ư?

Tiêu Tiêu muốn cười, nhưng thật sự cười không nổi.

Yêu cầu của cô thật sự rất đơn giản, cô chỉ muốn vào lúc cô bị thế giới bên ngoài tổn thương, có một người sẽ kéo cô vào ngực, ôm cô, hôn cô. Nhưng tại sao, mỗi một lần có người làm cho cô bị tổn thương, cố tình đều là người mà cô muốn dựa dẫm vào? Mà sao mỗi một lần cô đều đặc chí quên mất, vết sẹo lành rồi, lại quên đi nỗi đau đó.

Ảo tưởng càng tươi đẹp, hiện thực lại càng thêm nhiều tổn thương.

Phải chăng từ ngày được sinh ra hại chết mẹ, thì cô đã mất đi tư cách được người khác yêu thương?

Mày hại chết người mà lẽ ra yêu mày nhất trên đời này, nên sẽ không ai yêu thương mày nữa đâu.

Đây chính là quả báo.

Bóng dáng của Đoạn Mặc Ngôn lại lướt qua não, phảng phất như xung quanh vẫn còn hơi thở của anh, độ ấm của anh, sức lực khi anh ôm cô!

Mùi hương của anh dễ chịu đến thế, hơi ấm của anh ấm áp đến thế, lúc anh gọi cô Tiểu Tiểu dễ nghe đến thế, lúc anh hôn cô khiếp hồn người đến thế, lúc anh ôm cô vững chắc mà bá đạo đến thế!

Cô không chịu nổi nữa rồi, mặc kệ anh có phải là người trong định mệnh hay không, thậm chí mặc kệ anh có phải là người tốt hay không! Cô không muốn rời xa anh, cô nhớ tất cả mọi thứ của anh!

Đột nhiên, cô chống người ngồi dậy, ma xui quỷ khiến đi tìm di động, thậm chí không kịp tìm lại lịch sử cuộc gọi, cô nhanh chóng bấm vào một dãy số dài, sau đó lập tức để lên bên tai.

Nghe trong loa vang lên hai tiếng, vì căng thẳng mà dạ dày không ngừng co bóp, đột nhiên nghe trong loa vang lên tin báo đối phương không nằm trong vùng phủ sóng.

Rõ ràng Đoạn Mặc Ngôn còn ở trong thành phố, sao có thể ngoài vòng phủ sóng được!

Nhất định anh đã chuyển cô vào..... Sắc mặt của Tiêu Tiêu không còn một giọt máu, đã hoàn toàn bị rơi vào vực sâu tuyệt vọng.

Sáng hôm sau, Tiêu Tiêu không ngủ suốt đêm, hai mắt thần thờ dựa vào đầu giường, ngoài sảnh khách vang lên tiếng thủy tinh vỡ làm cho lòng người kinh hãi, tiếp sau đó là một tiếng мэng мэ trầm thấp.

Tiêu Tiêu cứng nhắc nhúc nhích cái đầu, qua một lúc sau, cô từ từ xuống giường.

Mặc kệ trái tim đã chết đi bao nhiêu lần, thời gian trong hiện thực vẫn chuyển động, phải trôi qua thế nào, thì vẫn nên trôi qua như vậy thôi.

Cô biết dáng vẻ của mình nhất định rất xấu, mở cửa phòng ra, Tống Hiếu Nhiên đang đưa lưng về phía cô, quét dọn thủy tinh vỡ trong phòng bếp, không hề chào hỏi, cô cúi đầu đi thẳng vào phòng vệ sinh.

Dùng nước lạnh vỗ lên mặt hai lần, Tiêu Tiêu nhìn chăm chăm vào bản thân vừa tiều tụy vừa nhếch nhác trong gương, đôi mắt sưng đỏ đến mức ngay cả hai mí mắt cũng biến mất, gương mặt vừa sưng vừa xanh xao, hoàn toàn là hình tượng của một cô gái thất tình. Không đến một năm, cô thất tình liên miên, mình cũng hay thật đấy.

Tiêu Tiêu muốn cười, nhưng mắt cong lên, tầm nhìn lại hơi nhòe đi.

Nếu như nói rằng chia tay với Nhiễm Huy đã róc đi một lớp da của cô, thì chấm dứt với Đoạn Mặc Ngôn, đã thật sự moi trái tim của cô đi mất rồi.

Xảy ra đột ngột như thế, lại không thể tưởng tượng nổi như thế.

Ở bên trong một lúc lâu, trong phòng vệ sinh của đàn ông độc thân, cô thực sự không thể tìm được cách gì để che giấu vẻ tiều tụy trên mặt, chỉ có thể cố hết sức chải tóc về phía trước, có còn hơn không.

Chuẩn bị tâm lý vẹn toàn, sẵn sàng rồi đi ra, Tiêu Tiêu cong môi lên muốn chào hỏi với Tống Hiếu Nhiên, lại thấy mặt mũi anh bị

sung, đang nói chuyện điện thoại.

“.....Ừm, khá đột ngột ạ, có thể khoảng mười mấy ngày con sẽ không ở trong thành phố, cha mẹ đến đây cũng không biết đường đi nước bước, vẫn là chờ con về rồi hai người hãy lại lên đây đi..... Không sao, trả vé máy bay là được rồi, phí thủ tục không tốn bao nhiêu đâu..... Dạ, được, ha ha, con biết rồi, con sẽ nói với em ấy.”

Cúp điện thoại rồi, Tống Hiếu Nhiên làm như không có chuyện gì, lấy ba, bốn quả trứng gà từ tủ lạnh ra, đập vỡ cho vào chén, “Bác gái của em nói có mua cho em bánh quy đặc sản địa phương, bây giờ chỉ có thể tự mình tiêu hóa thôi.”

Tiêu Tiêu đi lên phía trước, “Xin lỗi, anh Hiếu Nhiên, tất cả đều do em gây ra.”

“Không phải, không liên quan gì đến em cả.” Tống Hiếu Nhiên cười khổ, anh ta cũng một đêm không ngủ, nhớ lại những cuộc đối thoại giữa anh ta và Đoạn Mặc Ngôn, trong đó có mấy câu nói khiến cho anh ta hồi hận đến xanh cả ruột.

[Lúc trước anh là người đưa ra lí luận thiếu nữ này, anh lấy cảm hứng từ cô gái thanh mai trúc mã của anh phải không? Hoặc là nói cách khác, hình mẫu của thiếu nữ chính là cô gái nhỏ kia?]

[Tóm lại tôi nên cảm ơn anh, nếu như không có anh, tôi cũng sẽ không chú ý đến thiếu nữ như thế, dĩ nhiên cũng sẽ không phát hiện ra cô gái này.]

Lúc đó nhất định Đoạn Mặc Ngôn đã biết quan hệ của anh ta và Tiểu Tiểu, mỗi một câu nói của anh đều có hàm ý, ở trước mặt anh ta, anh miêu tả tỉ mỉ từng chi tiết hai người kết hợp với nhau, suy

nghĩ xem Tiểu Tiểu được anh nhìn trúng có phải là sự trùng hợp tất yếu hay không, bản thân mình lại không hay biết gì, bây giờ nghĩ lại, mỗi một câu đều đâm vào trái tim anh ta.

Mới đầu anh ta còn tự gật gù đắc ý với phương pháp này, cho rằng đã tìm được con đường chữa trị cho Đoạn Mặc Ngôn, anh ta chưa từng quan tâm trong chuyện này sẽ làm liên lụy bao nhiêu cô gái, thậm chí anh ta cũng có cùng suy nghĩ với Đoạn Mặc Ngôn - - tôi không ám chỉ gì với cô, sao cô lại tự mình đa tình?

Nhưng anh ta không ngờ tới có một cô gái lại có thể tạo ra sự ảnh hưởng lớn như thế với Đoạn Mặc Ngôn, càng không ngờ rằng, cô gái này chính là Tiểu Tiểu!

Nếu như suy xét đến cùng, tất cả mọi chuyện đều là anh ta tạo thành!

Quả thật anh ra đã tự tay đẩy cô gái nhỏ mình yêu thương cho một..... bệnh nhân.

Tổng Hiếu Nhiên siết chặt tay, gần như đứng không vững nữa, anh ta vội vàng cầm lấy bánh mì, cúi đầu cắt thánh lát, muốn che giấu đi nỗi hối hận trong mắt mình.

Tiểu Tiểu ngời đối diện anh, cũng cúi đầu, một lúc lâu sau, cô mới nhẹ nhàng hỏi: “Anh Hiếu Nhiên, sao anh biết Đoạn Mặc Ngôn vậy?”

Tay đang cầm dao của Tổng Hiếu Nhiên thoáng dừng lại, rồi mới gượng gạo đáp: “À..... Một lần tự tập, bạn bè giới thiệu nên biết.” Anh ta rất muốn nói cho cô biết, Đoạn Mặc Ngôn không phải là người bình thường, muốn bảo cô hoàn toàn cắt đứt hết mọi tâm tư

mà tránh đi thật xa. Nhưng ngại vì một tờ hiệp ước và đạo đức nghề nghiệp, anh ta lại không thể nói nhiều thêm một chữ nào.

“Vậy sao lúc em mới hỏi anh, anh lại không nói vậy?”

“Đó là vì anh nghe nói anh ta rất huênh hoang, người khác đều đánh giá anh ta không tốt, nên không muốn để em biết.”

“À.....” Tiêu Tiêu nghe vậy, đầu càng cúi thấp hơn.

Tống Hiếu Nhiên đặt dao xuống, âm thầm điều chỉnh hơi thở, cố hết sức bình tĩnh lại, nói: “Tiểu Tiểu, người đàn ông đó không phải người tốt, cuộc sống của hai người ở hai thế giới hoàn toàn khác nhau, của em là trắng, của anh ta là đen, hơn nữa bối cảnh của anh ta cũng quá phức tạp, anh nói một câu hơi khó nghe, hai người ở bên nhau, về mặt nào cũng không có tương lai, còn không bằng cắt đứt sớm, em còn dễ chịu một chút.”

Nét khổ sở trong mắt Tiêu Tiêu càng đậm, cô cười tự giễu, “Chẳng phải giờ đã cắt đứt sớm rồi đó sao?” Cả một đêm, một cuộc điện thoại anh cũng không gọi đến, nếu như thật sự ở khu vực ngoài vòng phủ sóng, anh cũng nhìn thấy cuộc gọi nhớ mà, nhưng, một cuộc điện thoại, một cái tin nhắn cũng không có. Nếu như cô nghĩ không thoág, có thể sẽ giống như Lôi Tiểu Trúc vậy.

Bây giờ cả người cô chia làm hai nửa, một nửa lí trí nói với cô rằng người đàn ông này quá âm hiểm, cô không thể dựa vào, một nửa tình cảm lại liều mạng muốn trở về bên cạnh anh, lại bị anh lạnh lùng vô tình làm tổn thương đến thương tích đầy mình như trước.

Tóm lại mỗi một nửa đều tàn phá đến không thể chịu nổi.

Tổng Hiếu Nhiên thấy vậy, không đành lòng, hồi hận, thương tiếc cuồn cuộn trong lòng, anh ta khàn giọng nói: “Tiểu Tiêu, xin lỗi.”

Tiêu Tiêu chột ngắc đầu lên, “Tại sao anh lại xin lỗi em?” Lần trước Liên Hoan Hoan vô duyên vô cớ nói như vậy, bây giờ lại đến lượt anh ấy. Lẽ nào quan hệ giữa anh ấy và Đoạn Mặc Ngôn cũng không đơn giản như anh ấy nói sao?

Tổng Hiếu Nhiên hoàn hồn lại, hắng giọng, “Không có gì.”

“Nhất định có gì đó, rốt cuộc anh với Đoạn Mặc Ngôn làm sao mà quen biết nhau, rốt cuộc tại sao lại nói xin lỗi em?”

“Tiểu Tiêu, em đừng hỏi nữa, thật sự không có gì.” Tổng Hiếu Nhiên giải thích qua loa, “Mặc kệ thế nào, anh là nguyên nhân trực tiếp khiến hai người chia tay, anh nên nói một tiếng xin lỗi.”

Tiêu Tiêu vẫn nghi ngờ nhìn anh.

Tổng Hiếu Nhiên cười khỏ một tiếng, “Em không tin anh Hiếu Nhiên nữa sao?”

Nghe thế, sắc mặt của Tiêu Tiêu thay đổi, cả người mới suy sụp xuống, “Xin lỗi, hình như bây giờ bất kể là ai em cũng nghi ngờ rồi.”

Trái tim của Tổng Hiếu Nhiên bị câu nói này đâm đến chảy máu.

KHÔNG GẶP KHÔNG NÊN DUYÊN

Độc Độc
dtv-ebook.com

Chương 61

Hôm đó, Tiêu Tiêu về trường, qua mấy ngày nữa là tựu trường.

Cô đã trở thành đàn chị năm tư rồi, các em sinh viên năm nhất đang tràn vào, ai nấy đều tươi cười rạng rỡ, tràn trề sức sống, đột nhiên cô cảm thấy, mình già rồi.

Trong lớp từ từ bắt đầu thảo luận về nghề nghiệp và tìm việc làm, nếu không tiếp tục học nghiên cứu thì đều có ý muốn chính thức bước vào xã hội làm người mới. Tiêu Tiêu nhận được khá nhiều lời mời từ vài trường, trong đó bao gồm cả thư mời của đại học Oxford mà biết bao nhiêu sinh viên mơ ước tha thiết.

Học bổng của công ty Thái Nhất vẫn có hiệu lực, nhưng Tiêu Tiêu đã suy nghĩ rất lâu, vẫn quyết định từ bỏ sự trợ giúp từ Đoàn Mặc Ngôn.

Tính từ ngày chia tay, đã qua một tháng mấy gần hai tháng rồi, cô không gặp lại anh nữa. Đừng nói là người, ngay cả điện thoại, một dòng tin nhắn, một con chữ cũng không có. Anh chia tay gọn gàng dứt khoát, tuyệt tình một cách tuyệt đối như trước đến nay. Cô cũng không muốn dây dưa không rõ nữa. Khi tất cả đều bình tĩnh lại, cô đã nhìn ra thứ mà trước đó không thấy được. Có lúc anh đối xử với cô rất tốt, nhưng có lúc lại hoàn toàn không để ý đến cô. Anh không tôn trọng cô, cô lại nghĩ rằng chỉ là vì tính tình anh kì lạ. Bây giờ nghĩ

lại, thực ra cô có khác gì với Lôi Tiểu Trúc đâu chứ? Cô là món đồ chơi không được ưa thích, có thể bây giờ cô là món đồ chơi anh yêu thích không nở buông tay, nhưng đồ chơi cuối cùng cũng chỉ là đồ chơi thôi. Lôi Tiểu Trúc cuồng nhiệt như thế, làm tiếp tân ở công ty của anh, chỉ để mỗi ngày được nhìn anh một cái, kết quả chỉ đổi lại sự lạnh lùng, vô tình của anh. Cô không muốn tự đi rước lấy nhục nữa, cú điện thoại kia đã tiêu hao hết can đảm của cô rồi.

Chia tay với anh là đúng, lí trí của cô nhấn mạnh một lần nữa, tất cả mọi người ai cũng nói với cô như vậy là đúng.

Nhưng nỗi đau xưa không đi trong lòng là chuyện gì thế này? Cô thử dùng khả năng quên lãng và trốn tránh sở trường nhất của mình để quên đi, vậy mà lại không có tác dụng! Rõ ràng đối với cha và anh Hiếu Nhiên đều có tác dụng mà, chỉ cần cô không muốn bị tổn thương về mặt đó, thì cô có thể vui vẻ mà hưởng thụ ngay tức thì, nhưng khi đối mặt với Đoạn Mặc Ngôn, lại không có cách nào khác!

Nếu nói rằng, khao khát có được tình yêu của cha, giống như quá trình ngọn lửa hi vọng nhỏ nhoi không ngừng được nhen nhóm lên hoặc bị dập tắt đi, vậy thì tình yêu dành cho Đoạn Mặc Ngôn, giống như một ngọn lửa tình yêu đột ngột bùng cháy, chính là quá trình mạnh mẽ khóa ngọn lửa vào trong gương, dập tắt nó. Cô từng cảm nhận được tình cảm và yêu thương, thậm chí cảm nhận được sự va chạm của linh hồn!

Một khi con người được mở ra gông xiềng thần bí này, làm sao cơ thể đành lòng từ bỏ! Cho dù mất đi tự do, cũng không muốn từ bỏ cảm giác khắc cốt ghi tâm này!

Nhưng đáng buồn thay, rốt cuộc tình cảm cũng là chuyện của hai người.

Chỉ một người, dù cho tình cảm sắp tràn ra, cũng chỉ có thể khiến cho phần tình cảm đáng quý đó từ từ bị thổi rửa, biến chất.

Cô cảm thấy quá trình này quá đau khổ, cô không thể chịu đựng được, chỉ đành vứt bỏ.

Tô Vi nói cô khờ quá, không còn đàn ông nữa, cũng đừng liên lụy đến việc học.

Cô nghe không lọt tai, chỉ muốn tránh khỏi thế giới của Đoạn Mặc Ngôn càng xa càng tốt.

Có một trường đại học ở Mỹ tuy không bằng Oxford, nhưng cũng không tệ, đã duyệt đơn xin học bổng toàn phần của cô, sau khi cô suy nghĩ nghiêm túc, đã quyết định chọn trường đại học này.

Sau khi đã quyết tâm, cô gọi điện về nhà, báo với cha mình một tiếng về chuyện du học.

Ai ngờ Tiêu Hoành Nhân lại lạnh nhạt, nói: “Con gái con đứa học nhiều thế làm gì, đều là những thứ vô dụng, tôi không có tiền đóng đâu!”

Tiêu Tiêu cảm thấy mình thật là khờ khi vẫn còn muốn nhận được một câu khen ngợi từ ông ấy, “Trường học đã cấp cho con học bổng toàn phần.”

“Vậy cũng không cần, cô thật thà tốt nghiệp xong rồi đi ra ngoài tìm việc là được rồi.”

Đợi cô tìm được việc rồi, thì cuối cùng ông ấy cũng kết thúc nghĩa vụ nuôi dưỡng cô phải không? Tiêu Tiêu khẽ cười một tiếng, phát hiện ra mình thật sự đã không để ý nữa rồi.

“Con thấy đây là một cơ hội tốt, con vẫn muốn ra nước ngoài xem thử thế nào.” Cô đã không còn là cô bé muốn làm vui lòng cha của ngày xưa nữa, cô lựa chọn kiên trì ý kiến của mình.

Dường như đầu dây bên kia đã nổi giận, “Tùy cô, dù sao tôi cũng không có dư tiền cho cô, đi được, thì tự mình cô đi đi!” Nói xong liền cúp điện thoại.

Tiêu Tiêu bình tĩnh để điện thoại xuống, cô đứng trong mái đình trống, ít người đến trong sân trường. Bây giờ cô không rảnh quan tâm những thứ khác, chỉ một lòng suy nghĩ những vấn đề thực tế. Học bổng toàn phần ngoài học phí và vé máy bay, còn nhận được tiền trợ cấp cho phí sinh hoạt, lỡ như có tình huống đột phát hoặc chi tiêu quá mức cũng không được. Nếu trong nhà cũng đã không có đồng nào, thì cô nhất định phải nghĩ cách kiếm chút tiền để dành mới được.

Cô cúi đầu suy nghĩ, đi về phía phòng lấy nước trong trường học, đột nhiên một đôi giày thể thao cỡ lớn dừng lại trước mặt cô. Cô muốn đi vòng qua, đôi giày thể thao đó cũng di chuyển theo cô.

Cô ngẩng đầu lên, trông thấy Nhiễm Huy râu ria xồm xoàm.

Anh ta vừa về đến trường, cứ mang theo phong cách chán chường như thế, hơn nữa, những đêm gần đây thường mượn rượu giả điên gọi điện cho cô, cô không bắt máy thì gọi vào điện thoại kí túc xá, gọi vào điện thoại của bạn cùng phòng, làm cho người ta không thể nào ngủ yên được. Cô bắt máy, thì anh ta lại chỉ biết nói những câu say xỉn chẳng đâu vào đâu.

Ban ngày trông thấy anh ta đều là dáng vẻ buồn đau, sầu khổ, nhưng hôm nay lại có chút tươi vui.

“Tiểu Tiểu, bây giờ anh mới biết, em chia tay với Đoạn Mặc Ngôn rồi à?”

Theo thói quen, trái tim của Tiêu Tiêu nhói lên một cái, cô không muốn trả lời anh ta, vòng qua anh ta bỏ đi.

Ai ngờ anh ta đuổi theo, lại nói: “Vậy chúng ta hợp lại nhé, thế nào?”

Tiêu Tiêu chỉ cảm thấy hoang đường, “Chẳng thế nào cả.”

“Tiểu Tiểu, anh vẫn còn thích em, thật đấy, anh vẫn chưa bao giờ quên em!”

Anh ta càng nói những chuyện này, thì càng đâm vào chỗ đau của Tiêu Tiêu, cô hít sâu một hơi, “Nhiễm Huy, cảm ơn tình cảm của anh, nhưng bây giờ tôi hoàn toàn không muốn nói đến chuyện tình cảm nữa, thật đó, một chút xíu cũng không muốn.”

“Anh sẽ chờ em.”

“Tôi không muốn để cho anh chờ.”

Tiêu Tiêu bước nhanh, muốn thoát khỏi anh ta, nhưng không biết Nhiễm Huy đã uống lộn thuốc gì, cứ đi theo mãi, cô lấy nước xong đi ra, anh ta giật lấy bình nước của cô. Cô không cho, anh ta cứ muốn giật.

Cuối cùng Tiêu Tiêu nhịn không nổi nữa, bùng phát lên, “Rốt cuộc mấy người coi tôi là người gì hả? Gọi thì phải đến, đuổi thì phải đi, thích thì thương như báu vật, không thích thì giơ chân đá văng đi, nhìn một cái cũng ngại phiền! Phải vậy không? Tôi là con người, có đầu óc, cơ thể biết động đậy! Không phải đồ chơi!”

Nhiễm Huy bị cơn tức đột ngột của cô làm cho giật mình, vâng dạ nói: “Anh không có xem em như đồ chơi.”

“Vậy anh thế này gọi là gì? Rõ ràng bản thân đã đá tôi rồi, bây giờ lại đến trêu chọc tôi? Còn hỏi tôi trước rằng tôi đã chia tay với Đoạn Mặc Ngôn rồi phải không? Rốt cuộc là anh ngốc hay là tôi ngốc, anh bị bệnh hay là tôi bị bệnh!”

“Cả hai chúng ta đều không bị bệnh, là con mẹ nó gã Đoạn Mặc Ngôn bị bệnh!” Nhiễm Huy sốt ruột, hét lớn một tiếng.

Tiêu Tiêu trừng anh ta một lúc lâu, lườm để ý tới anh ta, xoay người bỏ đi.

“Là Đoạn Mặc Ngôn ép anh rời khỏi em!” Nhiễm Huy ở phía sau la lớn lên.

Tiêu Tiêu ngừng bước, thoáng dừng lại một chút rồi lại đi về phía trước.

Nhiễm Huy sai bước đuổi theo, “Là thật đó, Tiểu Tiêu, lúc đó hẳn ép anh rời khỏi em, còn lấy chuyện gia đình anh để uy hiếp anh, nói rằng nếu anh không đồng ý, sẽ khiến cho mẹ anh ngồi tù!” Anh ta sợ cô không tin, nhanh chóng nói ra.

Lúc Nhiễm Huy nói câu đầu tiên, thì Tiêu Tiêu đã tin rồi, thậm chí có mấy phần hiểu rõ kiểu như “quả nhiên là như vậy”. Cái tên Đoạn Mặc Ngôn này, có thể còn xấu xa hơn so với trong tưởng tượng của cô. Nhưng ngoài cảm giác bất lực, cô hoàn toàn không có chút cảm giác nào khác.

Nhưng chuyện đã đến nước này, nói những chuyện đó ra còn có ý nghĩa gì nữa chứ? Cô đã chia tay với anh ta, cũng đã chia tay với

anh rồi.

“Tiểu Tiểu, anh không còn cách nào khác, anh thật sự hết cách, anh thích em, nhưng anh có thể mặc kệ mẹ anh được sao?”

“Anh không làm gì sai, dù cho là ai thì cũng sẽ làm như thế thôi.”

Trong mắt Nhiễm Huy ánh lên niềm vui.

“Nhưng anh nên nói thật cho tôi biết.” Tiêu Tiêu nhìn anh ta chăm chú, “Có người tơ tưởng đến bạn gái của anh, anh cứ thế chấp tay nhường cho người ta ư? Tôi thì vẫn cứ bị lừa mà không hay biết gì?” Thì ra từ đầu đến cuối, không có ai tôn trọng suy nghĩ của cô cả.

Vẻ mặt của Nhiễm Huy chợt biến đổi, ngừng một chút mới nói: “Anh biết anh sai rồi, em cho anh một cơ hội.....”

“Tôi tha thứ cho anh, vì tôi phát hiện thực ra tôi cũng không thích anh nhiều như vậy.” So sánh với cảm giác dành cho Đoạn Mặc Ngôn, thì quả thật tình cảm yêu thích dành cho anh ta không đáng nhắc tới, “Tôi còn gây ra cho anh bao nhiêu chuyện phiền nhiễu thế này, nên coi như chúng ta hòa nhau được không? Sau này đừng ai nấy đi đi, vẫn cảm ơn anh đã từng thích tôi.”

Nói xong, Tiêu Tiêu bước đi không hề quay đầu lại.

Nhiễm Huy nhìn theo bóng lưng rời đi của Tiêu Tiêu, ôm lấy đầu, đau khổ ngồi xồm xuống đất.

Rốt cuộc là ai sai?

***

Tiêu Tiêu được giáo sư giới thiệu, có một công ty môi giới tư nhân thiếu một vị trí phiên dịch, cô lợi dụng thời gian rảnh rỗi đến làm phiên dịch cho người đến bàn bạc làm ăn hoặc là bạn bè nước ngoài đến du lịch. Phần lớn đều là những việc làm ăn đơn giản thôi, bởi vì với lý lịch của cô, vẫn chưa được vào các hội nghị tài chính quy mô lớn để phiên dịch.

Tuy công việc nhẹ nhàng, nhưng thu nhập vẫn ổn, có kỹ năng bên người, cũng còn hơn là làm công kiếm tiền ở KFC.

Hôm nay cô nhận được một nhiệm vụ, có một họa sĩ nổi tiếng người Canada tên là Cole. Ward đến giao lưu học thuật với một nhà nghệ thuật trong nước, địa điểm đã đặt tại khách sạn Mai Viên, thời gian là 4 giờ chiều, yêu cầu ăn mặc trang trọng.

Tiêu Tiêu thay vào bộ âu phục nữ duy nhất của mình, bới tóc thành búi, mang giày cao gót đế thấp đến nơi trước nửa tiếng.

Sau khi cô nói mục đích đến với nhân viên quầy tiếp tân, nhân viên phục vụ dẫn cô đến trước cửa phòng tổng thống ở tầng trên cùng, gõ cửa.

“Vào đi.” Giọng nam bình tĩnh bên trong nói bằng tiếng anh.

Nhân viên phục vụ mở cửa cho Tiêu Tiêu, Tiêu Tiêu nói tiếng cảm ơn, thở nhẹ một hơi, mỉm cười đi vào.

Vậy mà khi nhìn thấy người đàn ông đứng trước mặt thì nụ cười cứng lại bên khóe môi.

Miemei: Mọi người đoán xem là ai???

KHÔNG GẶP KHÔNG NÊN DUYÊN

Độc Độc
dtv-ebook.com

Chương 62

“Họa sĩ từ Canada? Anh?” Tiêu Tiêu đứng bên cạnh cửa, nhẹ nhàng nói bằng tiếng Trung.

Nghiêm Khác ở trong phòng, nhìn cô chăm chú, cười kì quái, “Lúm đồng tiền nhỏ, sao dạo này không đi cùng Đoạn Mặc Ngôn hát Hai con hổ nữa vậy?”

Tiêu Tiêu đã đau đến chết lặng, “Trình độ tiếng Trung của anh thế này đối thoại với nhà nghệ thuật trong nước tuyệt đối không có vấn đề, tôi nghĩ không cần phải dùng đến tôi rồi, tạm biệt.”

“Nếu đã đến rồi, thì vào trong ngồi một chút đi.”

Xem ra anh ta cố tình tìm cô đến gặp mặt, Tiêu Tiêu cảnh giác nhìn anh ta, “Tôi và Đoạn Mặc Ngôn đã chia tay rồi.”

“Tôi biết.”

“Vậy nên tôi không có gì để nói với bạn của anh ta cả.”

“Hô, lúc này rốt cuộc cũng biết cảnh giác rồi à? Lúc đi theo Đoạn Mặc Ngôn sao cứ ngu ngơ thế?” Nghiêm Khác nhếch môi mang vẻ giễu cợt.

Tiêu Tiêu mím môi, “Tạm biệt.”

“Sao cô chia tay với cậu ấy vậy?” Đột nhiên Nghiêm Khác hỏi.

“Đây là chuyện riêng của tôi, tôi không muốn nói.”

Nghiêm Khác nhú mày, từ từ đi về phía cô, mang theo chút nguy hiểm nói từng câu từng chữ: “Tôi hỏi là sao cô chia, tay, với, cậu ấy.”

“Anh không biết đi hỏi anh ta à!” Anh ta đây là muốn sỉ nhục lần thứ hai hay muốn sao chứ? Tiêu Tiêu xoay người bỏ đi.

Nghiêm Khác sải bước lớn đi về phía trước, bàn tay to đè lên cánh cửa, đè mạnh khiến cô không thể mở cửa ra được.

“Xin mời buông ra, tôi muốn ra ngoài.” Tiêu Tiêu nói một cách cứng rắn.

“Yên tâm, tôi không có hứng thú với kiểu mồm đậy nhỏ như cô, cô trả lời câu hỏi của tôi, thì tôi sẽ để cô đi, phí dịch vụ của cô hôm nay, tôi trả cho cô gấp đôi.”

Tiêu Tiêu lùi lại một bước, “Nghiêm Khác, anh lại có ham mê gì hả? Cô gái mà Đoạn Mặc Ngôn đã chơi đùa qua, anh lại đến xem xem cô ta nhếch nhác bao nhiêu à? Sỉ nhục một lần có thể thỏa mãn hứng thú của anh ư?”

“Thì ra là bị lộ tẩy rồi hả?” Nghiêm Khác chợt hiểu ra, “Đây chính là lí do hai người chia tay?”

“Đối với tôi thì là phải, đối với anh ta thì e rằng chỉ là món đồ chơi này không nghe lời quá mà thôi.”

Nghiêm Khác cười hai tiếng kỳ quái, bàn tay to vỗ lên vai cô, “Làm tốt lắm!”

Tiêu Tiêu dịch sang phải một bước.

“Lúm đồng tiền nhỏ, cô lợi hại thật, cô quyến rũ Đoạn Mặc Ngôn hủy bỏ kết hôn liên doanh với Hạ Dung, yêu đương nghiêm túc với cô, sau đó lại khiến cậu ấy không cam lòng, không tình nguyện mà chia tay với cô.....” Anh ta sờ cằm, chặc chặc lấy làm lạ, “Bản lĩnh thật đấy.”

“Nói xong chưa? Nói xong rồi thì xin mời tránh ra, tôi muốn đi về.”

“Cô có muốn biết hiện giờ Đoạn Mặc Ngôn ra sao không?”

“Tôi không muốn.”

“Hiện giờ cuộc sống của cậu ấy thoải mái vô cùng, đêm đêm ca hát, không thì sáng sớm nay nổi hứng lên, kêu một đám người ra đóng đường để đua xe, lên tin tức hết rồi đấy.”

Tiêu Tiêu không nói gì.

“Phải rồi, nghe nói cậu ấy lại nhìn trúng một cô gái.....”

“Rốt cuộc anh muốn nói cái gì!”

Nghiêm Khác nhếch môi, chậm rãi nói: “Tôi chỉ muốn hỏi xem..... có phải cô cực kỳ hận Đoạn Mặc Ngôn, cực kỳ không muốn cậu ấy sống tốt hay không?” Trong lời nói của anh ta mang theo chút ám chỉ và dụ dỗ.

Tiêu Tiêu trợn mắt nhìn, “Tôi không biến thái như mấy người, chia tay thì cũng đã chia tay rồi, là tôi không biết nhìn người, tôi nhận!”

Nghiêm Khác lắc đầu, “Vẫn khờ như thế, không tiến bộ gì cả.”

“Tôi không biết giữa anh và Đoạn Mặc Ngôn có xích mích gì với nhau, nhưng tôi không muốn tham gia vào đó. Hận một người càng khó hơn yêu một người, hận dần, hận dần, thế giới sẽ trở nên nhỏ bé, nhỏ đến mức không nhìn rõ được gì nữa. Tôi không muốn làm một con người đáng thương như thế.”

“Hận dần, hận dần, thế giới sẽ trở nên nhỏ bé?” Nghiêm Khác chậm rãi suy nghĩ một lần, trong con ngươi màu nâu dường như có chút thay đổi.

“Phải, đây là kinh nghiệm của tôi, các người tự giải quyết cho tốt đi.” Tiêu Tiêu nhân lúc anh ta ngần ngừ, nhanh chóng mở cửa phòng ra bỏ đi.

Nghiêm Khác cũng không cản cô lại, đứng bên cạnh cửa một lúc, lấy di động ta gọi điện thoại.

“Thằng nhóc đó sao rồi?”

“Vừa mới tỉnh, đang dầy vò muốn ra viện đây.”

“Bác sĩ cho phép à?”

“Có thể cho phép sao? Gãy ba cái xương sườn, nhưng tao cũng không chịu nổi nữa!”

“Chết không được thì tùy nó đi, đừng để cha mẹ nó biết là được.”

Cúp điện thoại xong, Nghiêm Khác đi ra ngoài cửa, nhìn lối đi không một bóng người, lẩm bẩm: “Lúm đồng tiền nhỏ, cô có bản lĩnh thật đấy.”

Vậy mà cô có thể khiến cho Đoạn Mặc Ngôn mất không chế.

Lại qua mấy ngày, buổi sáng Tiêu Tiêu cùng ông Micah đến từ Úc, đi bàn chuyện làm ăn với khách hàng xong, buổi chiều lại dắt ông và đôi con trai, con gái của ông đi tham quan địa điểm thắng cảnh. Vợ của ông Micah là người Trung Quốc, bản thân ông cũng có một phần tư dòng máu Hàn Quốc, con cái sinh ra có dáng vẻ không khác người Hoa là bao, chỉ là màu mắt hơi nhạt một chút. Tuy về ngoài không khác người Trung Quốc, nhưng bọn họ đều không biết nói tiếng Trung. Con trai tên là Ivan, con gái tên là Tasha, con trai lớn hơn Tiêu Tiêu một tuổi, con gái thì nhỏ hơn Tiêu Tiêu một tuổi, độ tuổi của ba người gần nhau, hai ngày nay Tiêu Tiêu vẫn luôn đi chung với bọn họ, tuy không cùng quốc tịch, nhưng trò chuyện cũng rất hợp. Thậm chí Tasha còn giúp Tiêu Tiêu đăng kí một tài khoản facebook, bảo cô sau khi ra nước ngoài thì lên mạng tìm cô ấy.

Hôm nay chỉ đi một vòng trong thành phố, ông Micah liền nói họ hàng của vợ ông ấy muốn đãi tiệc cho bọn họ, muốn đi thay đồ chuẩn bị, hơn nữa ông còn mời Tiêu Tiêu đi cùng, nói là tiệc tối còn mời thêm những khách hàng khác, ông sợ ngôn ngữ giao tiếp không tốt.

Tiêu Tiêu do dự một lúc, gọi điện cho công ty trưng cầu ý kiến một chút, đối phương nói cùng đi dự tiệc tối cũng là một trong những nhiệm vụ phiên dịch thông thường, tiền xe có thể chi trả.

Tiêu Tiêu liền gật đầu, về khách sạn với bọn họ, Tasha cho cô mượn một cái váy đen một vai, cô bới tóc thành một búi hoa to, phồng lên lớp trang điểm nhẹ nhàng, nhìn vào cực kì trang nhã, dịu dàng.

Tasha cực kỳ thích kiểu tóc của cô, nhất định bảo cô cũng bới cho cô ấy như thế, một người bên trái, một người bên phải, hai người đi cùng, nhìn thoáng qua y như sinh đôi vậy.

Chủ bữa tiệc vô cùng có lòng, đã cho xe đến dưới lầu khách sạn đợi, bốn người chuẩn bị xong, cùng ngồi vào chiếc xe hơi cao cấp đến đón rồi xuất phát.

Xe chạy một đường đi về phía khu biệt thự sang trọng cao cấp, bốn phía đều có thể nhìn thấy mặt trời, lúc đi ngang qua Quan Lư Tuyền, theo bản năng Tiêu Tiêu dờ tầm mắt đi.

Cuối cùng chiếc xe chạy vào một căn biệt thự trong khu biệt thự đó, ông Micah dắt Tasha, Ivan dắt Tiêu Tiêu, đi song song lên bậc thang.

Người đón bọn họ là anh chủ nhà, ngoài ba mươi tuổi, bề ngoài bình thường, nhưng Tiêu Tiêu mơ hồ nhớ ra đã từng thấy gương mặt này trên diễn đàn đỉnh cao gì đó, anh ta có thể nói tiếng anh lưu loát, ôm chào hỏi với gia đình ông Micah, tạm thời Tiêu Tiêu không cần làm gì, nhìn quanh một vòng đại sảnh nguy nga, lộng lẫy, bất chợt nhìn thấy một người đàn ông tóc vuốt ngược, cánh tay dài khoác lên vai một thiếu phụ duyên dáng, sang trọng, hai người vừa nói vừa cười từ sảnh kế bên đi ra.

Trái tim của Tiêu Tiêu bỗng chốc lạnh xuống. Lại là Nghiêm Khắc. Thế giới nhỏ thật, hay là.....

Hình như Nghiêm Khắc không thấy cô, đi với người thiếu phụ kia lên phía trước, thân thiết ôm nhau với gia đình ông Micah.

Tiêu Tiêu nghe từng chữ từng câu sôi nổi giữa bọn họ, mới biết được thì ra vợ của ông Micah vậy mà lại là em họ của mẹ Nghiêm Khắc, người thiếu phụ kia là chị ruột của Nghiêm Khắc, mẹ Nghiêm vẫn còn du lịch ở nước ngoài chưa về, đổi thành chị ta thết đãi thay mẹ mình.

Nghiêm Khác thể hiện ra vẻ mặt người dạ chó, nhìn Tiêu Tiêu như là lần đầu gặp vậy, “Cô này chắc là phiên dịch phải không, Mike, người phiên dịch cháu đề cử cho dự ổng ổng chứ?” Anh ta gọi thẳng tên của ông Micah.

Ông Micah giơ ngón tay cái lên, “Emily rất tốt, cực kỳ tốt!”

Tiêu Tiêu miễn cưỡng nhếch môi lên, “Ông Micah, tôi nghĩ mọi người đều có thể trò chuyện với nhau rất tốt rồi, tôi không quá rầy gia đình các ông tụ họp nữa.”

Ông Micah vẫn chưa lên tiếng, Nghiêm Khác đã mở miệng trước, “Đều đã đến rồi, vội trở về như thế làm gì? Chỗ chị tôi còn không có một bữa cơm cho cô phiên dịch nhỏ như cô hay sao chứ? Đi nào, đi nào, Tasha, Ivan, dẫn mấy đứa đi gặp gỡ mọi người.”

Chị Nghiêm Khác nhìn anh ta như mới được bơm thuốc kích thích vậy, vô cùng nhiệt tình, hiếu khách dắt em trai, em gái không thường gặp mặt đi, thuận tiện còn bắt lấy tay cô phiên dịch đi về phía trước, như sợ cô ấy bỏ chạy vậy.

“Em trai em không uống nhầm thuốc chứ?” Chị ta nhỏ giọng hỏi chồng mình.

“Khó nói.” Anh rẽ Nghiêm Khác sờ cằm.

Nghiêm Khác kéo theo ba người bọn Tiêu Tiêu vào sảnh kế bên, Tiêu Tiêu ảo não quát nhẹ, “Mời anh buông tôi ra, tự tôi biết đi.”

Nghiêm Khác không để ý cô, cưỡng chế kéo lấy cô, đá cửa sảnh kế bên ra, rồi kêu lớn lên: “Tụi bây xem tao mang ai tới nè!”

Trên sofa và bàn bài trong sảnh đều có nam, nữ thanh niên đang ngồi, trong đó chói mắt nhất chính là người đàn ông mặt áo đen đang nằm ngang giả vờ ngủ say trên chiếc ghế sofa kiểu cung đình. Tiêu Tiêu hoàn toàn không cần phải nhìn rõ mặt của người đó, thì cũng biết người đó là ai.

Bởi vì trái tim của cô đã nhói đau trước rồi.

Trong đám người đó có mấy người Tiêu Tiêu quen biết khi đi chung với Đoạn Mặc Ngôn, mấy người đó sững sốt một lúc, “Hai con hổ! Người đẹp Tiểu Tiểu!”

Tasha và Ivan nhìn nhau, lấy làm lạ vì sao tầm nhìn của mấy người đó không đặt trên hai người họ, ngược lại đều dừng trên người Emily.

Người đàn ông đang vờ ngủ mở mắt ra, chăm chú nhìn thẳng lên trần nhà.

“F*ck X tui bây, chỉ thấy gái đẹp thôi, không thấy em trai em gái tao hả?” Nghiêm Khác nhìn lướt qua người đàn ông trên sofa một cái, cổ tình chữi mắng.

“Xin lỗi, xin lỗi, em trai, em gái!” Cả đám nhao nhao lên, xưng anh xưng em với Ivan và Tasha từ xa đến.

Dường như thấy hai người giống người Trung Quốc quá, không ai nói tiếng anh với họ, cho dù hai anh em nói chuyện bằng tiếng Anh, đám người kia ai cũng vẫn gọi em trai ời, em gái à, tự cho rằng hai người không biết nói thì nhất định sẽ biết nghe vậy.

Hai người chỉ có thể cầu cứu Tiêu Tiêu.

Tiêu Tiêu rồi như tờ vò, hận không thể lập tức chạy ra khỏi căn nhà này, chỉ có thể cắn răng kiên trì.

Đoạn Mặc Ngôn nằm trên ghế sofa không nhúc nhích chút nào, sống chết nhìn chăm chăm trần nhà giống như trên đó có giấu báu vật vậy.

Nghiêm Khác thấy bầu không khí đã nóng lên kha khá rồi, nháy mắt bảo mọi người rút ra, dẫn người đi đến trước sofa, đá người đàn ông vẫn đang vờ làm cương thi một cái, “Dậy đi, cho mày gặp họ hàng của tao một chút!”

Đoạn Mặc Ngôn chậm rãi thả đôi chân dài xuống, ngồi thẳng người lên.

Tiêu Tiêu đứng sau lưng Tasha, ánh mắt không thể không chế nhìn sang gương mặt tuần tú kia, chỉ cảm thấy khó thở.

Nghiêm Khác ra vẻ như một chủ nhà tốt, một ông anh tốt vậy, giới thiệu mọi người với nhau, Tasha không hề ngại ngùng giơ ngón cái với Đoạn Mặc Ngôn, “Anh đẹp trai quá! Là người đẹp trai nhất mà tôi từng gặp đấy!”

Đoạn Mặc Ngôn nghiêng đầu, “Cái gì?”

Tasha thấy Đoạn Mặc Ngôn có vẻ không hiểu, vội nhìn Tiêu Tiêu một cái.

“Anh ta nghe hiểu mà.” Tiêu Tiêu nói.

Đoạn Mặc Ngôn giơ hai tay ra, nhún vai, “Sorry.”

Tasha khó hiểu nhìn Tiêu Tiêu, rõ ràng ý của anh là anh nghe không hiểu, tại sao khẳng khẳng nói là anh nghe hiểu chứ?

Tiêu Tiêu thầm hít sâu một hơi, mới nhìn sang Đoạn Mặc Ngôn: “Tasha nói anh rất đẹp trai, là người đẹp trai nhất mà cô ấy từng gặp.”

Đoạn Mặc Ngôn nghe vậy, lúc này tầm mắt mới quét qua như vừa mới nhìn thấy có một người như cô ở đó vậy, đôi mắt đen đảo quanh một vòng trên người cô, trên mặt không có chút gợn sóng, giống như là chưa từng gặp qua cô, “Ồ, nói với cô ta biết là tôi thấy cô ta hơi xấu.”

Nghiêm Khắc lại đá anh một cái.

Tiêu Tiêu nhịn xuống nổi khó chịu vì hít thở không thông, quay đầu qua nói với Tasha: “Anh ta nói cô rất đẹp.”

Có phục vụ mang champagne lên, Ivan ưu tiên cho phụ nữ, lấy một ly cho em gái trước, lại lấy một ly cho Tiêu Tiêu, cười nói: “Cho này, người đẹp.”

Tiêu Tiêu nói tiếng cảm ơn, cúi đầu uống một ngụm.

Đoạn Mặc Ngôn trầm mặc nhìn một màn này, vậy mà còn cong môi lên.

“Ngài Đoạn, tôi đã lấy nước nóng đến rồi đây, anh muốn chút nước đi, đừng uống rượu nữa.” Phía sau có một giọng nữ trong trẻo đánh tan bầu không khí kì lạ này, mọi người đồng loạt nhìn qua đó, chỉ thấy một cô gái đeo kính bưng một ly nước nóng đi đến trước mặt Đoạn Mặc Ngôn.

“Nước sao ngon bằng rượu chứ?” Đoạn Mặc Ngôn thấy cô gái kia đi qua, vừa nói vừa châm điếu thuốc.

“Không được!” Cô gái đeo kính thế mà lại giật điếu thuốc lá trên miệng của anh ra, dậm chân, “Sao anh lại hút thuốc nữa rồi?”

“Đưa đây.”

“Không đưa.” Cô gái kia nói xong, còn giấu điếu thuốc ra sau lưng.

Đoạn Mặc Ngôn nhìn cô ta một lúc, giơ tay đầu hàng, “Được rồi, được rồi, cô thắng.”

Lúc này cô gái đeo kính mới cười lên.

Đoạn Mặc Ngôn nhìn cô ta, khóe môi cong lên, nói: “Vẫn là cười lên nhìn đẹp hơn, nghiêm mặt y như là bà la sát vậy.”

Tiêu Tiêu không biết vì sao mình còn đứng ở đây, cô không biết thì ra trái tim của mình lại mạnh mẽ đến thế. Bị người ta lăng trì mà vẫn có thể đập được.

Tốt lắm, như vậy tốt lắm, buông bỏ hết là tốt nhất.

Cô không ngừng nói với bản thân mình.

“Ủa? Sao chỗ này của anh lại có cái hình xăm thế?” Lúc cô gái đeo kính khom người dụi tắt điếu thuốc, nhìn thấy hình xăm trên tay Đoạn Mặc Ngôn, tò mò hỏi.

Đoạn Mặc Ngôn bày hình xăm ra trước mặt cô ta, “Đẹp không?”

Cô gái đeo kính cười khanh khách nói: “Xấu quá.”

“Thật à?” Đoạn Mặc Ngôn nhướn mày, “Tôi cũng thấy vậy.” Nói rồi, anh ung dung đốt một điếu thuốc, dưới ánh mắt nhìn chăm chăm của mọi người, nhắm ngay vào gương mặt cười nho nhỏ kia, đâm xuống

KHÔNG GẶP KHÔNG NÊN DUYÊN

Độc Độc
dtv-ebook.com

Chương 63

Xót xa đến mức nước mắt cũng không còn.

Đại khái chính là nói cảnh tượng lúc này.

Tiêu Tiêu trơ mắt nhìn hành động của Đoạn Mặc Ngôn, không nhúc nhích chút nào, biểu cảm trên mặt cũng chưa từng thay đổi.

Người đàn ông vô tình kia cầm điều thuốc sắp đốt vào hình xăm, cô gái đeo kính kia hét lớn lên, Nghiêm Khác hắt nước ấm vào điều thuốc, không chỉ dập tắt đầu thuốc, cũng làm ướt tay của anh.

Đoạn Mặc Ngôn phẩy tay, cười khế nói một tiếng “f*ck”.

“Mẹ kiếp, mày bớt gây chuyện ở đây đi.” Nghiêm Khác mắng.

“Anh, thực sự không được thì chúng ta xóa nó đi, đừng làm liều!”

Đoạn Mặc Ngôn hừ một tiếng, ném điều thuốc ướt sũng vào gạt tàn thuốc.

“Ngài Đoạn, anh hù chết tôi rồi, tôi nói lung tung thôi, anh đừng tưởng thật.” Cô gái đeo mắt kính vội nói.

Đoạn Mặc Ngôn rút một tờ khăn giấy, chậm rãi lau tay, cong môi vờ như tùy ý liếc nhìn về phía Tiêu Tiêu.

Đối diện với tầm mắt của anh, chính là một đôi con ngươi trống rỗng mà lạnh lẽo.

Cảm giác âm thầm dễ chịu không giải thích được biến mất trong nháy mắt, đổi lại là..... một cảm xúc tức giận cũng không giải thích được.

Ánh mắt của cô như thế là sao, ai cho phép cô nhìn anh bằng ánh mắt đó?

Trong nháy mắt Đoạn Mặc Ngôn trở nên âm trầm, hung dữ.

Tiêu Tiêu lại dời tầm mắt đi.

Tasha nhỏ giọng hỏi: “Sao anh ấy lại làm vậy thế?”

Tiêu Tiêu mở miệng, tìm được giọng nói của mình rất dễ dàng, “Anh ta hối hận vì bản thân đã từng làm một chuyện ngu ngốc.”

Tiếng nói không lớn không nhỏ, để cho những người nên nghe đều nghe thấy.

[Lỡ như, chúng ta chia tay thì làm sao đây?]

[Em muốn chia tay với anh?]

[Chúng ta có tương lai không?]

[Chúng ta có tương lai không?]

Cuộc đối thoại ngày hôm đó vẫn còn văng vẳng bên tai, hôm nay lại thật sự trở thành trò cười.

“Tôi đã kêu cô tránh xa Đoạn Mặc Ngôn từ sớm, cô không nghe, bây giờ biết sai rồi chứ?” Nghiêm Khác nói mát, giậu đồ bìm leo.

“Tôi không hối hận.” Tiêu Tiêu nói, “Như thế càng tốt.” Tốt cực kỳ tốt. Tốt đến mức trái tim trống rỗng, vậy sẽ không bị tổn thương nữa.

“Tốt, tốt thật đấy.” Đoạn Mặc Ngôn cũng nói, chỉ là hình như có chút nghiêng răng nghiêng lợi.

“Hay! Hay! Hai người đều cầm lên được, bỏ xuống được, cậu nhỏ tôi đây khâm phục!”

“Đúng rồi, Đoạn thiếu của chúng ta là ai chứ, dứt khoát thế đấy!”

Ánh mắt của cô gái đeo kính di chuyển qua lại giữa Đoạn Mặc Ngôn và Tiêu Tiêu, thì ra hai người đã từng là người yêu à?

Tiêu Tiêu đối diện với tầm mắt của cô ta, “Người đẹp, anh ta thật sự không phải người tốt, cô cẩn thận một chút.”

Đoạn Mặc Ngôn không giận, ngược lại còn cười.

Nghiêm Khác đề nghị: “Chúng ta chia tay rồi, vẫn có thể làm bạn mà, sao nào, chỗ chị tôi đây có máy karaoke, hai người có muốn hát một bài Hai con hổ phiên bản tình bạn không?”

“Không hát.”

Hai người đồng thanh nói.

Đoạn Mặc Ngôn tự nói không hát cũng thôi đi, nghe thấy Tiêu Tiêu nói không hát, lại có chút tức tối, khó chịu, anh liếc sang cô, cô lại không nhìn anh.

“Sao cô không hát?” Nghiêm Khác như bị thần kinh, hỏi.

“Tôi làm phiên dịch, tôi đang làm việc.”

“Đơn giản thôi.” Nghiêm Khác quát một tiếng, “Nói tiếng anh đi, mọi người đều nói tiếng anh nào!”

“Ok” Tiếng nói lập tức tiếp nối.

Nếu đã không muốn khóc, thì phải ra sức cười vậy. Tiêu Tiêu buộc mình cong môi lên, nhìn Nghiêm Khác, “Anh cũng không đáng tin quá rồi đấy, tốt xấu gì họ cũng là em trai, em gái của anh nha.”

Ô, nụ cười này tươi như đóa hoa vậy.

Đoạn Mặc Ngôn cầm chai Whisky trên bàn rót vào cái ly lớn, đang muốn đổ vào miệng lại bị cô gái đeo kính giật đi, “Ngài Đoạn, sao anh lại uống rượu nữa rồi!”

“Đưa đây.” Lần này Đoạn Mặc Ngôn cũng không thèm nhìn cô ta, chỉ dùng ngón trỏ gõ hai gái lên bàn.

Động tác đơn giản này, lại khiến cho cô gái đeo kính chỉ có thể nhìn thấy sau ót của anh bỗng dưng sợ hãi, tay của cô ta run lên một cái, vẫn cứ cứng đầu, “Không đưa.”

Một người đàn ông cột cái đuôi tóc nhỏ giật lấy cái ly trong tay cô ta từ phía sau, “Xem cô nàng cố chấp như cô kia, uống hai hớp có gì ghê gớm đâu chứ, trong lòng anh Đoạn tự có chừng mực!” Ôi chao ôi, cô gái này không có mắt nhìn gì hết, không thấy tình hình càng ngày càng quái dị hay sao?

Nếu là bình thường thì anh Đoạn lên giường với ai, chia tay với ai, hấn cũng không quan tâm! Không chỉ không thể quan tâm, mà cũng không cần quan tâm, nhưng lần này lại khác! Mẹ nó chứ, lúc trước anh nhìn ai không vừa mắt thì chửi người đó, bây giờ nhìn không vừa mắt thì động tay luôn! Uống rượu như uống nước, một mình anh nằm bò xuống còn chưa đủ, nhất định muốn tất cả mọi người cũng phải nằm bò ra mới chịu, không thì kéo cả đám nửa say nửa tỉnh chạy ra ngoài đường đua xe, tên nào không có mắt đến khiêu khích, không nói hai lời đụng thẳng vào là được, thì ra anh đang lái xe điện đụng! Đạo trước cũng coi như là tự đụng cho mình tàn tạ luôn, liên lụy chiếc Ferrari mới nhập của mình cũng gặp họa theo. Thế này cũng không phải chuyện to tát gì, nhưng xương sườn của anh cũng đã gãy rồi, ngày thứ hai còn kêu đi uống rượu, mẹ nó, đây rõ ràng rành rành chính là tình tiết thất tình mà!

Hấn còn tưởng đâu thất tình là chuyện mà bọn người phạm tục như họ mới làm, không ngờ lạnh lùng đến biến thái như anh Đoạn, khi thật sự thất tình, mọi người cũng phải thất tình theo.

Anh chàng cột đuôi tóc nhỏ tươi cười đưa ly rượu đến tay Đoạn Mặc Ngôn, Đoạn Mặc Ngôn đang nhe răng một hơi buồn bực, trong lòng hoàn toàn không có chừng mực gì cả.

Chỉ là hình như Tiêu Tiêu hoàn toàn không hề để ý tới, cô nói với Nghiêm Khác vẫn đang xúi giục: “Vậy tôi cũng không hát.”

“Thế cô hát với tôi đi!”

Vẻ mặt của Tiêu Tiêu nhìn qua rất bình tĩnh, thực ra nội tâm đã rối tinh rối mù, lời nói của cô lúc này hoàn toàn không qua suy nghĩ, “Được thôi.”

Nghiêm Khắc toét ra hai hàm răng trắng, “Đi nào! Mau mở ti vi lên cho ông đây, chỉnh ánh đèn tối lại! Hát Hai con hổ, quan trọng nhất chính là bầu không khí!”

“Được rồi đây!”

Tasha và Ivan không biết đã xảy ra chuyện gì, muốn tìm Tiêu Tiêu hỏi cho rõ, lại bị người khác kéo sang một bên.

Đoạn Mặc Ngôn lại rót rượu vào ly, vẻ mặt bình tĩnh đến mức dường như không hợp với bầu không khí xung quanh.

Thân phận của cô gái đeo mắt kính là y tá của Đoạn Mặc Ngôn, cô ta thấy hình như Đoạn Mặc Ngôn lại muốn uống rượu, vội vàng ngồi xổm xuống nói nhỏ với anh: “Ngài Đoạn, xin đừng uống nữa, dù sao sức khỏe cũng quan trọng hơn, khắp chân trời nơi nào không có cỏ thơm chứ!”

Đoạn Mặc Ngôn quay đầu lại nhìn sang cô y tá mặt đầy chân thành, buồn rười rượi hỏi: “Nhìn tôi giống như đang mua say sao?”

Mẹ kiếp, chẳng qua khoảng thời gian này anh muốn uống rượu nhiều thêm một chút thôi, ai nấy cũng nhìn anh như gặp ma vậy. F*ck, anh có bắt tội nó trả tiền hả? Tội nó nhìn đâu ra là anh đang “thất tình” thế? Trong từ điển của anh có hai chữ đóà? Nói ra câu chia tay thì đã nói rõ là không hợp nhau rồi, không hợp thì không cần phải miễn cưỡng nữa. Cô xem anh Hiếu Nhiên của cô như bảo bối vậy, lại coi bạn trai là anh đây như tàng hình, đầu óc của anh bị rút gân mới “thất tình” vì loại con gái lẳng lơ thế này! Nhìn biểu hiện vừa rồi của cô xem, cười mở biết mấy, so với Lôi Tiểu Trúc quả là khác nhau một trời một vực. Thế này phải chăng có nghĩa là, Lôi Tiểu Trúc yêu anh, cô thì, không yêu anh?

Đôi mắt màu đen nguy hiểm nheo lại.

Cô gái đeo kính dụ giọng nói: “Mặc kệ có phải là mua say hay không, trên người anh còn bị thương, không thể uống nhiều.”

“Ngay cả cô cũng biết đau lòng cho người khác.”

Đoạn Mặc Ngôn chưa dứt lời, trên màn hình lớn đã hiện hình ảnh lên, nhịp điệu tươi vui vang lên đặc biệt rõ ràng.

Xem xem, bây giờ cô còn hát Hai con hổ với Nghiêm Khác nữa, thú vị biết mấy. Lúc trước như chim nhỏ nép vào người, làm người ta yêu thương biết mấy. Chút nữa có phải cô cũng muốn dựa vào Nghiêm Khác như vậy không? Để anh ta cũng yêu thương cô?

Đoạn Mặc Ngôn tựa như chế nhạo mà uống rượu vào, lại không phát hiện gân xanh trên trán mình đã nổi lên hết rồi.

Tiêu Tiêu có chút cứng nhắc cùng Nghiêm Khác ngồi xuống hai chiếc ghế xoay, ngây ngốc cầm micro.

Lần trước cô dựa vào lòng người đàn ông kia, trong sự yêu chiều và bao dung của anh, tràn đầy hạnh phúc và vui sướng chờ đợi hát lên ca khúc này, bây giờ thì sao, bây giờ xem như là chuyện gì đây? Sau khi anh phá nát hồi ức của vết xăm, cô lại muốn đập tan phần hồi ức này, khiến cho tất cả mọi thứ giữa hai người chỉ còn lại những chuyện kinh khủng thôi sao?

Tiêu Tiêu cảm thấy thở không nổi, cô nhìn chằm chằm màn hình đã nổi chữ lên, chỉ cảm thấy trước mắt tối mịt.

5 cái chấm tròn biến mất dần thành 3 cái, Nghiêm Khác còn quay đầu qua chỉ chỉ, ý bảo sắp hát rồi.

Tiêu Tiêu máy móc gật đầu, cứng nhắc giờ micro lên.

Chấm tròn chỉ còn lại một cái, cô mở miệng, chuẩn bị hát ra âm tiết đầu tiên trong cổ họng.

“Xoảng—” một tiếng động cực lớn vang lên.

“Ngài Đoạn!”

Mọi người kinh hãi kêu lên, đợi đến khi ti vi treo tường đột nhiên bốc khói lên hết, mới thấy rõ ở giữa ti vi lại có một cái gạt tàn thuốc khảm vào đó. Bọn họ không hện mà đồng loạt nhìn về phía người gây họa mang vẻ mặt lạnh nhạt, không biết đã đứng lên từ khi nào.

Nghiêm Khác không quay đầu lại, ti vi của nhà chị ruột bị đập bể rồi, anh ta không chỉ không giận, còn cười thật vui vẻ.

Mẹ nó chứ sao nó không giả vờ giả vịt nữa đi?

“Hát cái gì mà hát, đói rồi, đi ra ăn đồ đi.” Đoạn Mặc Ngôn dùng sức quá mạnh, lồng ngực nhói đau, nhưng nói chuyện vẫn hời hợt thản nhiên, giống như chẳng qua anh chỉ rút dây cấm của ti vi thôi vậy.

Cô y tá sững sờ ở bên đó quả thật không dám tin, đang yên đang lành, đột nhiên anh lại đập bể cái ti vi rồi ư? Mãi cho đến khi Đoạn Mặc Ngôn mở miệng, cô ta mới hoàn hồn lại, “Ngài, ngài Đoạn, anh không sao chứ!” Vết thương của anh còn chưa khỏi đâu!

Tiếng vang cực lớn này cũng làm cho Tiêu Tiêu giật mình tỉnh táo lại, cô không hiểu mình còn ở lại đây để làm gì nữa!

Cô nhảy xuống ghế xoay, nói với Tasha một tiếng, lại nói với Nghiêm Khắc: “Đừng có chọc tôi nữa!”

Nói xong, cô bước nhanh rời khỏi.

Vì cô rời đi mà trong phòng trầm lặng hẳn, tầm mắt của mọi người đều khóa chặt trên một người, chỉ thấy người nọ vốn chẳng hề xao động, ngồi về vị trí cũ, nhưng một giây sau, anh đập mạnh lên bàn trà một cái, hung hăng chửi rủa một tiếng, đứng lên sai bước đuổi theo ra ngoài.

Cô gái đeo kính lo lắng muốn đi ra theo, bị người khác kéo lại.

“Có phim hay không nhỉ?” Đợi anh vừa đi ra, cả sảnh liền bùng nổ như pháo hoa.

“Sao tao biết được!” Nghiêm Khắc ném micro lên bàn.

Tiêu Tiêu thở hổn hển vừa đi vừa chạy đi ra khỏi sảnh bên, thấy trong đại sảnh có rất nhiều người đang ngồi, tỉnh táo lại một chút, phản xạ có điều kiện chào tạm biệt với ông Micah và chủ nhà, lúc đang muốn cất bước rời đi lần nữa, lại bị một lượng sức mạnh mẽ ở phía sau ôm vào lòng.

Vòng ôm mà cô đã từng quyến luyến như thế, giờ chỉ còn lại nỗi chán ghét.

“Buông tôi ra!” Anh còn muốn sỉ nhục cô nữa sao?

Đoạn Mặc Ngôn ôm cô thật chặt, nói với chị Nghiêm Khắc: “Đang cáu kỉnh, em đưa cô ấy đi bình tĩnh một chút.”

Chị Nghiêm Khắc đương nhiên cũng đã được Nghiêm Khắc cho xem qua video “cửa thang máy”, chỉ là tận mắt nhìn thấy anh chạy ra đuổi theo một cô gái vẫn có một cảm tưởng đặc biệt. Thì ra cô phiên dịch nhỏ này là nhân vật nữ chính, mới này còn không nhận ra.

“Đi thẳng có một căn phòng dành cho khách, hai người có thể đến đó ‘bình tĩnh một chút’.”

“Làm ơn giúp tôi, tôi không có quan hệ gì với anh ta.....” Miệng của Tiêu Tiêu cũng bị che kín.

Hai người giằng co, quần quít, lão đảo đi vào phòng khách, đừng nói là Tiêu Tiêu, ngay cả kẻ đang bị thương là Đoạn Mặc Ngôn cũng có chút thở dốc.

Căn phòng không mở cửa sổ, cũng không bật đèn, tối đen như mực, Đoạn Mặc Ngôn siết chặt cô dựa vào sau cánh cửa, trong một chốc chỉ nghe thấy tiếng hít thở nặng nề của hai người.

Sau khi giãy giụa xong, Tiêu Tiêu đã sắp không còn hơi sức, nhưng cô vẫn tiếp tục đấu tranh, lần nữa dùng sức đẩy anh ra, không muốn ở trong lòng anh một giây nào.

Đoạn Mặc Ngôn lại đột nhiên đổi vị trí với cô, nghiêng đầu nặng nề khóa môi cô lại.

Tiêu Tiêu khép miệng lại, dùng sức nghiêng đầu, anh lại nhất quyết không tha, bờ môi nóng bỏng không ngừng thô lỗ đuổi theo cánh môi mềm mại của cô, một tay còn đè ót của cô lại, không cho cô lộn xộn.

Chỉ là chiếc lười to mới mạnh mẽ xông vào, một giây sau đã nhanh chóng lùi lại.

Trong căn phòng nhìn không rõ mọi vật, mùi máu tanh càng nồng nặc hơn.

“Buông ra.” Tiêu Tiêu nói với giọng lạnh lẽo xưa nay chưa từng có.

Trong bóng tối, Đoạn Mặc Ngôn trầm mặc một lúc, cơ thể nóng bỏng đè lên, hơi thở của anh phả lên đỉnh đầu của Tiêu Tiêu, vừa ẩm vừa nóng.

“Tôi nghe nói, người yêu chia tay rồi luôn phải làm tình một lần.”

KHÔNG GẶP KHÔNG NÊN DUYÊN

Độc Độc
dtv-ebook.com

Chương 64

Giọng nói trầm thấp thậm chí mang theo chút đè nén vang lên bên tai cô, vẫn làm cô rung động như trước. Cái miệng này, vòng eo này, đã bao lâu rồi anh chưa thưởng thức, đã bao lâu rồi anh chưa vuốt ve? Thảo nào dạo gần đây dường như trong anh có gì đó không đúng lắm, khó đảm bảo chính là vì không làm tình một lần này, nên trong lòng không thoải mái!

Tiêu Tiêu tức giận ngút trời, dùng sức muốn giãy ra sự kiềm chế của anh, “Đồ khốn kiếp!”

“Giãy đi, dùng sức giãy đi.” Đoạn Mặc Ngôn đè chặt cô lại, cắn lên tai cô, hô hấp ngày càng nặng nề, “Càng này càng hoang dã rồi đấy, nhìn xem đồ em đang mặc trên người này, y như yêu tinh vậy, muốn quyến rũ ai hả?”

Anh vừa nói, vừa nặng nề hôn cô, “Em nói đi, em quyến rũ ai!”

Tiêu Tiêu né trái tránh phải, “Quyến rũ ai cũng không quyến rũ anh!”

Quyến rũ ai cũng không quyến rũ anh? Đoạn Mặc Ngôn cười lạnh một tiếng, bàn tay to trượt xuống.

“Vớ da đen cũng mặc vào, đối xử với tôi thật sự cũng không có lòng thế này!”

Càng nghĩ càng tức, anh xé nát vớ chân của cô.

“Roẹt” một tiếng, nghe mà phát hoảng, Tiêu Tiêu còn chưa kịp phản ứng lại, ...

Đoạn Mặc Ngôn thăm hít vào một hơi, lập tức cứng lên. Mẹ kiếp, thật sự muốn tiến vào ngay tức khắc.

Trong lòng Tiêu Tiêu lạnh toát, biết hơi sức của mình đâu không lại anh, cô dứt khoát bỏ cuộc, thôi giấy giũa, giọng run run nói: “Đoạn Mặc Ngôn, nếu như hôm nay anh cưỡng hiếp tôi, cho dù tôi có táng gia bại sản cũng phải kiện anh!” Cô không còn gì nữa, lẽ nào ngay cả lòng tự tôn cuối cùng cũng phải bị anh giẫm dưới chân sao?

Động tác xâm lược từ từ dừng lại, trong bóng tối nhìn không rõ nét mặt, Đoạn Mặc Ngôn chỉ nghe thấy hơi thở run rẩy của cô.

Cánh tay dài của anh vươn ra, bật đèn trong phòng lên.

Ánh đèn sáng lên, anh đã thấy rõ gương mặt nhỏ nhắn lặng lẽ rơi nước mắt, đôi mắt kia mang theo nỗi chán ghét và căm hận nhìn thẳng vào anh, phảng phất như anh là một gã tội ác đầy người gì đó vậy.

Xưa nay nhìn thấy cô khóc, anh chỉ muốn làm cho cô khóc càng lớn hơn, nhưng lần này hứng thú của anh đều biến mất trong nháy mắt. Bởi vì, anh không thích ánh mắt của cô, cực kỳ không thích.

“Em khóc cái gì? Làm như tôi cưỡng hiếp em thật vậy.” Đoạn Mặc Ngôn cúi đầu, không vui nói, “Chẳng phải lần nào em cũng muốn từ chối mà còn ngênh đón, cuối cùng vẫn rất hưởng thụ đó sao? Sao hôm nay thì không được nữa?” Bây giờ cô lại làm ra vẻ thà chết không muốn sống cho anh xem là muốn quậy cái gì đây?

“Anh nói đi, Đoạn Mặc Ngôn, anh nói đi?” Tiêu Tiêu không dám tin anh lại còn có thể hỏi ra miệng vấn đề như thế, nước mắt của cô không ngừng rơi xuống gương mặt trắng nõn, đôi mắt long lanh mang theo vẻ giễu cợt, lại ẩn chứa sự thất vọng và tuyệt vọng vô tận.

“Tôi thật sự hi vọng, bản thân mình cũng có thể vô tình vô nghĩa giống như anh.” Cô run rẩy, “Như vậy, tôi có thể thoải mái ăn mừng chia tay mà lên giường với anh, sau đó đá anh đi, vĩnh viễn không gặp nhau nữa!”

Đoạn Mặc Ngôn nhìn chằm chằm vào mắt cô, không biết vì sao lại sinh ra một loại cảm giác không thoải mái khó mà diễn đạt được. Cảm giác không thoải mái này xưa nay chưa từng có, giống cái gì nhỉ.....

Lúc anh ngẩn người, Tiêu Tiêu đẩy mạnh anh ra, xoay người thoát khỏi người đàn ông mà với cô như là cơn ác mộng vậy.

Ở bên ngoài Nghiêm Khác hỏi chị mình tình hình thế nào, hai chị em đang ngênh cổ nhìn quanh về phía phòng khách, liền thấy Tiêu Tiêu đang cúi đầu chạy ra, sau đó ngay cả phép lịch sự cũng không màng, chạy như bay sát qua người bọn họ rồi đi mất.

Khóe mắt của Nghiêm nhìn thấy đôi vớ đen vốn bao quanh đôi chân giờ đã lộ ra màu trắng nõn nà, lập tức biết được hai người ở

trong phòng bình tĩnh thế nào rồi. Chỉ là thời gian quá ngắn, nếu Đoạn Mặc Ngôn làm xong chuyện trong khoảng thời gian này, anh ta đoán anh cũng phế rồi.

Nhưng mà vịt dâng đến tận miệng cũng để người ta thả cho bay đi, như thế không giống với phong cách của anh. Nghiêm Khác nhú mày, nhìn hướng Tiêu Tiêu rời đi, cất bước đi về phía phòng dành cho khách.

Còn chưa đến cửa, Đoạn Mặc Ngôn đã lau mặt đi ra.

“Ô, xong chuyện rồi à?” Nghiêm Khác dựa vào tường, bĩ ổi hỏi. Chỉ là tuy nhìn qua anh ta có vẻ cười rất bình tĩnh, nhưng cơ thể đã đề phòng sẵn sàng. Anh ta đoán không biết khi nào thì Đoạn Mặc Ngôn sẽ ra tay đây.

Đoạn Mặc Ngôn không nóng không lạnh liếc anh ta một cái.

“Sao thế, ăn lại cỏ cũ à?” Nghiêm Khác không sợ chết mà trêu chọc tiếp, “Mẹ kiếp, khả năng của cậu chỉ có thể thôi hả? Ngay cả một cô gái cũng không nữa?”

Bàn tay to từ từ giơ lên, trong lúc Nghiêm Khác vờ bình tĩnh thì đặt lên vai anh ta, không mạnh không nhẹ vỗ hai cái, “Nghiêm Khác.”

“Ừ hử?” Nghiêm Khác liếc nghiêng nhìn bàn tay như đang duy trì sự thân thiện kia.

“Tao muốn cảm ơn mày.”

Nghiêm Khác bỗng dưng run lên, mẹ nó chứ, anh ta đã lớn vậy rồi, vẫn chưa từng nghe anh nói qua câu này.

“Cám ơn tao cái gì?”

Đoạn Mặc Ngôn lại nhìn anh ta chăm chăm, ý tứ hàm súc lắc đầu một cái, lại vỗ hai cái lên vai anh ta, “Anh em tốt, mày thật sự là anh em tốt của tao.”

“Ê, mày bị trúng tà hả, mày như vậy làm tao sợ lắm nha.....”

Chưa dứt lời, bụng của anh ta đã ăn một đấm mạnh mẽ, suýt chút nữa là ói ra hết đồng rượu vừa uống vào.

Đoạn Mặc Ngôn cúi người xuống, thấp giọng nói: “Chuyện nào ra chuyện đó, mẹ kiếp, ai cho mày hát Hai con hổ với cô ấy hả?”

Tiêu Tiêu chạy ra khỏi cổng biệt thự, lau khô nước mắt nhìn trái nhìn phải, chỉ muốn tìm một chiếc xe taxi để rời khỏi nơi này với tốc độ nhanh nhất. Vậy mà nhìn quanh, đừng nói là taxi, ngay cả xe tư gia cũng không thấy được mấy chiếc.

Cô vỗ vỗ mặt mình, cố gắng bình tĩnh lại, cô vừa bước nhanh đi theo con đường chính, vừa xem bản đồ trên di động xem gần đây có xe buýt hoặc là xe điện ngầm gì không, vô tình cúi đầu nhìn thấy vớ chân bị xé rách của mình, cảm giác nhục nhã lại chột dâng lên.

Bộ dạng của cô thế này làm sao đi đến những nơi công cộng chứ, vừa nhìn đã.....Cô nghiêng rằng, nhấn mở taxi Tích Tích* ra. (*: ứng dụng thuê xe đi lại, giống như Grab Taxi, Uber vậy đó.)

Bất chợt bên cạnh vang lên hai tiếng kèn, Tiêu Tiêu tưởng là xe taxi trống nên ngẩng đầu lên, lại thấy một chiếc Bentley màu xám bạc tao nhã đang ngừng ở bên lề.

Cửa sổ xe bên ghế lái phụ được hạ xuống, Nghiêm Khác ngồi trên ghế lái nói: “Lên xe đi, tôi đưa cô về.”

“Không cần đâu, cảm ơn.” Bọn họ đều không phải là người tốt, Tiêu Tiêu tiếp tục đi về phía trước.

“Ở đây toàn là xe tư gia thôi, không có taxi đâu, cô muốn đi bộ về à?”

“Tôi có thể gọi xe taxi đến.”

“Ô, người trong thành phố như cô cũng chịu chơi thật đấy.”

Nghiêm Khác thả lỏng thắng xe, để xe chạy từ từ bên cạnh cô. Tiêu Tiêu không để ý đến anh ta.

Mà Đoạn Mặc Ngôn ngồi ẩn ở ghế sau làm mặt lạnh nhìn gương mặt nhỏ nhắn kiên cường ở bên ngoài, tầm mắt dờn xuống phần đùi trắng nõn với đôi vớ chân nửa ẩn nửa hiện, chân mày nhíu lại, hạ kính cửa sổ xe xuống, trầm giọng nói: “Lên xe!”

Tiêu Tiêu hoảng hốt, không quay đầu lại, bước chân đi càng ngang hơn.

“Dáng vẻ em thế này còn dám đi trên đường lớn nữa.” Đầu tóc rối bời, quần áo xộc xệch, quả thật là đang dụ người khác phạm tội mà.

Anh nghĩ rằng là do ai ban tặng hả! Tâm trạng của Tiêu Tiêu mới bình tĩnh được một chút lại nhuốm màu tức giận, cô nhấc chân chạy về phía trước.

“Em chạy cái gì chứ!” Đoạn Mặc Ngôn khẽ mắng một tiếng, cũng không quan tâm xe còn đang chạy, mở cửa xe, chân dài bước ra.

Nghiêm Khác lập tức lấy máy quay chuyên nghiệp mà anh ta đã giấu sẵn ra, không để ý đến cái bụng vẫn còn nhói đau, cười thảm nhấn nút mở nguồn.

Ồi mẹ ời, nam đuổi theo nữ màn thứ hai, lần này dùng phiên bản gì mới tốt đây?

Âm hồn không tan mà! Tiêu Tiêu trừng người đàn ông đang ngăn cản trước mặt cô, “Anh làm gì đấy!”

“Tôi kêu em lên xe!”

“Tôi nói tôi không lên!”

“Không lên cũng phải lên!”

“Tôi cứ không lên đấy!”

Cũng không biết là động vào vết thương hay là tức giận, lồng ngực của Đoạn Mặc Ngôn nhói lên, “Đừng ép tôi ra tay.” Anh để cho đầy người trên đường nhìn thấy dáng vẻ của cô thế này mới đúng là gặp ma rồi đó.

“Anh có tin tôi gọi 110 không?”

“Gọi thử xem.”

Tiêu Tiêu nhấn ba chữ số ngay trước mặt anh.

Vậy mà cô thật sự muốn báo cảnh sát bắt anh? Đoạn Mặc Ngôn không thể tin được, lửa giận càng ngày càng bốc lên cao, giật lấy di

động của cô.

“Trả cho tôi, tôi la lên cướp đấy!” Tiêu Tiêu không giật lại, chỉ lạnh lùng đưa tay ra.

“Cướp thì cướp, ông đây không chỉ cướp tiền, còn cướp sắc nữa.” Cánh tay dài của Đoạn Mặc Ngôn vươn ra, muốn cưỡng ép ôm cô lên xe.

Tiêu Tiêu vừa chống cự vừa dùng sức đánh vào ngực anh.

Lần này rốt cuộc cô cũng đã đánh đúng vị trí rồi, trong nháy mắt mặt của Đoạn Mặc Ngôn trở nên trắng bệch, cánh tay ôm cô cũng mất sức.

Tiêu Tiêu nhìn vẻ mặt không giống anh trước giờ, vẫn không có thuốc chữa mà lo lắng cho anh, sau đó mới cố giả vờ lạnh lùng, giật lại di động từ trong tay anh.

Nghiêm Khác xem kịch hay cũng khá khá rồi, lúc này mới lái xe chạy lên, chậm rì rì lên tiếng, “Tôi nói này, lúm đồng tiền nhỏ, không bằng cô lên xe, Đoạn Mặc Ngôn không lên xe, như vậy được rồi chứ?”

Vì chạy nhanh và dùng sức mà lồng ngực Tiêu Tiêu vẫn phập phồng mãnh liệt, cô nhìn Nghiêm Khác, lại nhìn Đoạn Mặc Ngôn đang cúi đầu không nói gì, một lòng muốn thoát khỏi anh, “Anh ta không lên xe?”

“Đúng, chúng ta bỏ nó ở đây được rồi chứ?”

Tiêu Tiêu mím môi suy nghĩ, Nghiêm Khác nghiêng người mở cửa bên ghế phụ lái, cô cắn môi ngồi vào.

“Lái xe.....”

Lời nói còn chưa dứt, ghế sau đã vang lên tiếng mở cửa xe, Tiêu Tiêu phản ứng lại, lập tức muốn xuống xe, nào ngờ cửa xe đã bị khóa lại.

Tiêu Tiêu giận cá chém thớt nhìn sang Nghiêm Khác, Nghiêm Khác giơ hai tay lên, “Cái này không phải lỗi của tôi nha, tự nó muốn lên mà.”

Tiêu Tiêu cũng không nhìn người ngồi ở ghế sau, đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, mũi chua xót, “Dù sao cũng là do tôi ngốc.”

KHÔNG GẶP KHÔNG NÊN DUYÊN

Độc Độc
dtv-ebook.com

Chương 65

Mũi Tiêu Tiêu chột chua xót, nói: “Dù sao cũng là do tôi ngốc.”

Đoạn Mặc Ngôn nhìn chăm chăm sau ót của cô, lớn tiếng nói: “Em ngốc chỗ nào?” Nếu như cô tự giác nhận sai với anh, tự kiểm điểm lỗi làm của mình một cách sâu sắc, tuy anh không ăn lại cỗ cũ, nhưng thấy cô đáng thương như thế thì anh cũng có thể suy nghĩ một chút.

Ai ngờ Tiêu Tiêu nói: “Vậy mà tôi lại còn tin tưởng mấy người, tôi không ngốc thì là gì?”

Nghiêm Khác thì cũng thôi đi, “vậy mà cô lại còn tin tưởng anh” là ý gì hả?

Nghiêm Khác đạp mạnh chân ga, nói mát: “Quen biết với chúng tôi đúng là có hơi ngốc, nhưng gạo đã nấu thành cơm rồi, cô cũng chỉ có thể nhập gia tùy tục thôi, cô nói phải không?”

Cô nhập gia tùy tục thế nào đây? Cũng giống như bọn họ, xem tình cảm của người khác không ra gì à? Tiêu Tiêu quay đầu đi, không nói gì nữa.

Ba người im lặng một cách kỳ lạ một lúc, Đoạn Mặc Ngôn ngồi ở ghế sau, khoanh tay để trước ngực, vẫn luôn nhìn cái đầu nhỏ nhỏ

của Tiêu Tiêu, một cảm xúc kì lạ dâng lên trong cơ thể anh. Nỗi nóng nảy trong nhiều ngày nay đột nhiên biến mất, dường như chỉ cần ở cùng một không gian với cô, thì anh sẽ yên lòng vậy.

Anh đẩy đẩy đầu lưỡi đau nhói, bỗng nhiên nghiêng người lên phía trước vỗ vỗ vào vai cô, “Lấy gương ra đây.”

Tiêu Tiêu khó mà tin được, rõ ràng bọn họ vừa mới cãi nhau đến mức không thể dàn xếp được, nếu nói là cắt đứt quan hệ cũng không quá, đảo mắt một vòng anh lại nói chuyện bình thường với cô ư?

Cô dịch người sang một bên, chỉ coi như không nghe thấy, hoàn toàn không muốn để ý đến anh.

“Kêu em lấy gương đây.” Đoạn Mặc Ngôn vươn cánh tay dài ra vỗ cô một cái nữa, ngón tay dài như cổ ý lại như vô tình xẹt qua đôi gò bồng đảo của cô.

Tiêu Tiêu hoảng hốt rút người lại, vô cùng tức giận quay đầu lại trừng anh, muốn mắng anh lại ngại có Nghiêm Khác ở đây, sợ nói tới nói lui cũng là tự cô khó chịu, chỉ có thể nhẫn nại, nhanh chóng mở túi xách nhỏ trong tay ra, quăng mạnh cái gương nhỏ qua đó.

“Mày lấy gương làm gì vậy, ngựa đực hả?” Nghiêm Khác nhìn kính chiếu hậu.

Đoạn Mặc Ngôn dựa vào lưng ghế, mở chiếc gương nhỏ ra, soi cái đầu lưỡi, giọng nói mơ hồ, không rõ ràng: “Bị cắn rồi.”

Anh vẫn còn sỉ nhục cô nữa! Tiêu Tiêu mắt kiểm soát, hét lớn lên, “Dừng xe, dừng xe!”

Hai người đàn ông đều kinh ngạc, không biết vì sao cảm xúc của cô lại kích động lên như vậy.

“Tiểu Tiểu?” Thoáng chốc Đoạn Mặc Ngôn ném cái gương đi, vốc người cao to dường như muốn chen lên ghế trước. Anh muốn chạm vào cô, bị cô đánh văng ra.

“Lúm đồng tiền nhỏ, cô sao thế?”

Rốt cuộc Tiêu Tiêu đã sụp đổ mất rồi, cô che lỗ tai lại, gào khóc nói: “Tôi muốn xuống xe, tôi muốn xuống xe!”

Đoạn Mặc Ngôn nhìn gương mặt nhỏ nhắn của cô trong nháy mắt đã khóc đến lem luốc, chợt thấy khó chịu giống như bị người ta bóp lấy trái tim vậy, “Em khóc cái gì chứ, rốt cuộc là bị sao vậy?”

“Tôi muốn xuống xe, tôi muốn xuống xe!” Tiêu Tiêu lại bịt tai không nghe, cúi đầu, những giọt nước mắt to như hạt đậu không ngừng rơi xuống chiếc váy đen.

Cô nhóc này bị sao vậy? Ở sảnh nhỏ bị trêu chọc đến thế, vẻ mặt cũng không hề thay đổi, sao bây giờ lại vì một câu nói của anh mà khóc thành như vậy? Xe đã chạy vào đường chính, Nghiêm Khác thấy ở trước mặt đúng lúc có một chiếc taxi vừa thả khách xuống xe, vừa trấn an hai tiếng “được, được”, vừa dừng lại bên đường, mở khóa xe ra.

Đoạn Mặc Ngôn mở cửa xe càng nhanh hơn Tiêu Tiêu, bây giờ anh không có suy nghĩ gì cả, chỉ muốn ôm cô vào lòng.

Nhưng Nghiêm Khác cứ kéo anh lại, Tiêu Tiêu vội vã mở cửa xe ra, cúi đầu chạy trốn chết.

“Mẹ kiếp, mày làm gì vậy!” Đoạn Mặc Ngôn tức tối gào lên, hất tay của anh ta ra, bước xuống xe lại trơ mắt nhìn Tiêu Tiêu lên xe taxi, anh đuổi theo, taxi lại nhanh hơn anh một bước, đạp ga chạy đi mất.

Đoạn Mặc Ngôn nghiêm mặt quát lên một tiếng, nhìn chăm chăm theo hướng chiếc xe rời đi rất lâu, thất bại vuốt mặt, âm trầm quay trở về, đá một cái lên cửa xe của Nghiêm Khác, cửa xe bị anh đá lõm xuống một lỗ.

“Mày thấy cô ấy cũng đã như vậy rồi, mày còn để cô ấy đi nữa!” Đoạn Mặc Ngôn hoàn toàn không còn sự bình tĩnh của ngày thường nữa, y như một quả bom có thể nổ bất cứ lúc nào, “Nếu như cô ấy xảy ra chuyện gì thì làm sao đây!”

Càng nghĩ càng sợ hãi, đang muốn mở cửa ghế sau ra bảo anh ta đuổi theo, lại nghe Nghiêm Khác nói: “Cô ta như vậy cũng đều là do mày tạo thành đó!”

Đoạn Mặc Ngôn dừng động tác lại, “Mày nói cái gì?” Anh buồn bực nói.

“Tao nói cô ta như vậy cũng đều là do mày tạo thành đó!” Nghiêm Khác không thèm để ý đến anh, “Vừa bước vào đã không có vẻ mặt tốt đẹp gì, cầm điều thuốc liền muốn đốt hình xăm, dịu dàng nhỏ nhẹ với cô y tá, còn không có phong độ mà cưỡng ép người ta, mẹ nó, có chuyện nào mà không phải là đâm vào trái tim cô ta chứ? Cô ta có thể nhịn tới bây giờ mới sụp đổ đã không tệ rồi!”

Đoạn Mặc Ngôn bị anh đếm ra từng chuyện một, sắc mặt thay đổi rồi lại thay đổi. Là thế ư? Anh thấy cô giống như người không sao vậy, ăn bận xinh đẹp lộng lẫy, lại có đàn ông bợ đỡ săn đón, liền

muốn trông thấy gương mặt khổ sở của cô. Vào khoảnh khắc đầu thuốc đến gần lòng bàn tay, thì anh đã hối hận rồi. Thật sự đây là lần đầu tiên anh sâu sắc cảm nhận được mùi vị của hối hận là gì. Anh không hề muốn đốt nó một chút nào, dường như đốt nó rồi thì tim sẽ bị khoét đi vậy.

May mà Nghiêm Khắc dội một ly nước đã dập tắt đầu thuốc, không ai biết rằng anh đã thềm thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng sau khi nhìn thấy đôi mắt của cô như đang nhìn một người lạ, anh lại tức lên.

Tất cả những hành động sau đó, đều là bản năng không có chút lí trí nào.

Thật sự anh đã tổn thương cô thành ra như vậy sao? Nhớ đến dáng vẻ cô mất kiểm soát òa khóc lên ban nãy, không còn dáng vẻ nào thảm thương hơn thế nữa phải không? Đoạn Mặc Ngôn mềm nhũn dựa vào chiếc xe, ngẩng đầu lên nhìn bầu trời đêm.

Tổng Hiếu Nhiên vừa nhận một cuộc điện thoại xong, mệt mỏi dựa vào ghế da ở phía sau.

Gần đây anh ta vẫn sút đầu mẻ trán như trước, bệnh nhân nữ mắc chứng uất ức đến từ Hong Kong kia, một mực chắc chắn rằng lúc anh ta trị liệu bằng phương pháp thôi miên cho cô ta, đã cưỡng hiếp cô ta, không chỉ có bạn bè, họ hàng luân phiên đến gây chuyện, còn luôn nói là có bằng chứng rành rành, muốn kiện anh ta. Một, hai tháng nay anh ta bị quấy đến mức phiền chết đi được, niềm an ủi duy nhất chính là Tiểu Tiểu thỉnh thoảng sẽ hỏi thăm anh ta – Mặc dù cô không biết đã xảy ra chuyện gì. Cô mới chia tay với Đoạn Mặc

Ngôn, trong lòng mình nhất định cũng rất khó chịu, anh ta không muốn để cô phiền lòng vì anh ta nữa.

Đợi giải quyết xong chuyện này, anh ta nên suy nghĩ thật tốt phải đối mặt với cô như thế nào, tấm lòng anh ta dành cho cô vẫn chưa từng thay đổi, chỉ là Đoạn Mặc Ngôn..... Anh thật sự cứ như vậy mà buông bỏ Tiểu Tiểu sao? Hay là tình cảm dành cho cô đã qua rồi, trôi đi không còn dấu vết nữa? Trong lòng Tống Hiếu Nhiên có nỗi bất an mơ hồ, tâm tư của người đàn ông đó khó suy đoán quá, cho dù anh ta là bác sĩ tâm lý của anh cũng..... Như đã nói, nếu anh đã sớm biết quan hệ giữa mình và Tiểu Tiểu, thì sao có thể buông tha anh ta nhẹ nhàng như thế chứ? Hay là.....

Tống Hiếu Nhiên liên hệ vụ án cưỡng hiếp này với Đoạn Mặc Ngôn không chỉ một lần, nhưng nếu kết quả thật sự là anh, cũng không thể nào lâu như vậy mà không có động tĩnh gì được.

Nhưng nếu không phải là anh, thì sẽ là ai chứ.....

Cửa phòng làm việc bị gõ hai cái, thư ký đẩy cửa đi vào, “Bác sĩ Tống, có một vị khách không hẹn trước, cũng không nói tên họ, anh có thời gian gặp không ạ?”

Có một bộ phận người Trung Quốc đến phòng tư vấn tâm lý không muốn tự báo danh xưng, Tống Hiếu Nhiên đã quen rồi, anh ta ngồi thẳng người lên, “Mời người đó vào đây đi, phiền cô chuẩn bị hai tách cà phê.”

“Được ạ.”

“Đậm đặc nhé. Của tôi ấy.”

Nhân lúc thời gian bỏ trống, Tống Hiếu Nhiên đi vào phòng vệ sinh chỉnh trang lại hình tượng một chút, mang theo nụ cười nghề nghiệp đi ra, đúng lúc cánh cửa được đẩy ra, anh ta nghiêng người chào đón, lúc trông thấy người đến lại sửng sốt.

Gương mặt coi thường mọi thứ kia, không phải Đoạn Mặc Ngôn thì là ai nữa?

Anh ta nghiêng răng.

Thư ký rời khỏi, Tống Hiếu Nhiên và anh nhìn nhau một cách quái lạ, cũng không mời anh ngồi xuống.

Kể từ ngày đó, Đoạn Mặc Ngôn cũng không đến đây nữa, anh ta cũng tự động hiểu rằng quan hệ bác sĩ – bệnh nhân giữa hai người đã kết thúc, không ngờ anh vẫn vô cùng bình tĩnh xuất hiện trước mặt anh ta.

Thấy anh tự động ngồi xuống ghế sofa, Tống Hiếu Nhiên hỏi: “Anh còn đến đây làm gì?”

Đoạn Mặc Ngôn điều chỉnh tư thế ngồi cho thoải mái, “Anh nói xem tôi đến đây làm gì?”

“Anh không có hẹn trước.”

“Thế này chẳng phải cho anh một sự bất ngờ đó sao?” Đoạn Mặc Ngôn khoác chân lên nhau, ngược mắt lên nhìn anh ta.

Tống Hiếu Nhiên thăm hít vào một hơi, “Lần sau mời anh hẹn thời gian trước đã, tôi còn có việc, mời anh ra ngoài.”

“Phải không? Vừa rồi tôi hỏi thư ký của anh, cô ấy nói là cuộc hẹn của anh trong ngày hôm nay đã hết rồi.”

“Tôi còn có việc khác.”

Có vẻ như Đoạn Mặc Ngôn hoàn toàn nghe không hiểu ý đũa khách, “Yên tâm, tôi chỉ chiếm mười mấy phút của anh thôi.”

“Ngài Đoạn, tôi tự nhận tài mọn học ít, chứng bệnh của anh tôi không thể nào giải quyết được, mong anh tìm người khác tài giỏi hơn.” Tống Hiếu Nhiên cảm thấy, nhận lấy trách nhiệm làm bác sĩ tâm lý của Đoạn Mặc Ngôn từ thầy mình, là quyết định bết bát nhất trong cuộc đời của anh ta.

“Câu nói này của anh hơi tự coi thường mình quá rồi, chẳng phải trước kia anh cam đoan chắc chắn lắm sao?” Vốn ra anh không định dùng người có lý lịch thấp như anh ta, nhưng suy nghĩ lại, cảm thấy tuổi tác hai người gần nhau, so với những ông già kia, có lẽ càng có thể hiểu rõ tâm tư của anh hơn cũng không chừng.

“Đó là tôi huênh hoang tự cao thôi.”

Đoạn Mặc Ngôn cười hừ một tiếng từ trong mũi, “Tôi lại không cho là như vậy, tôi cảm thấy anh rất được đấy.”

Dường như anh đang ám chỉ chuyện anh ta đã chủ động dâng cô gái mình yêu thương nhưng nhớ cho anh chà đạp vậy, Tống Hiếu Nhiên siết chặt nắm đấm.

Thư ký đưa hai tách cà phê đến, cắt ngang cuộc trò chuyện của hai người.

Đợi cô ấy đi ra rồi, trong phòng chìm vào im lặng một lúc, Đoạn Mặc Ngôn mới đặt tay lên tay vịn của ghế sofa nói: “Thôi được rồi, bác sĩ không kết nối với bệnh nhân thì cũng không làm được chuyện gì, tôi chỉ đến trò chuyện một lần này nữa thôi.”

Tổng Hiếu Nhiên nhìn anh trong chốc lát, chậm rãi ngồi xuống đối ghế đối diện với anh.

Nói thật, anh ta vô cùng có hứng thú với căn bệnh của anh, nhưng đâu ngờ mọi chuyện lại mất kiểm soát như thế này? Rốt cuộc bây giờ anh ta có suy nghĩ gì với Tiểu Tiểu, nghe một chút mới có thể biết người biết ta.

“Anh muốn nói cái gì?”

Đoạn Mặc Ngôn nghiêng đầu, “Nói cái gì à..... Hay là bắt đầu nói từ sau chuyện xảy ra ở nhà anh đi. Vết thương của anh thế nào, ổn cả chứ?”

Tổng Hiếu Nhiên cứng nhắc nói: “Không phiền anh lo lắng.”

“Vậy à? Tôi thấy mũi của anh cũng không bị lệch, hẳn là ổn rồi.” Đoạn Mặc Ngôn nheo mắt lại, dùng ngón cái gãi mặt mình, “Vết thương của tôi cũng khỏi rồi, nhưng mẹ nó chứ tôi cứ cảm thấy trên mặt vẫn còn đau lắm. Cũng không phải nắm đấm của anh mạnh mẽ gì, hể tôi nghĩ đến Tiểu Tiểu thiên vị như thế, thì mặt của tôi lại đau nhói lên, cô ấy che chở cho anh lắm, phải không? Mà một cái liếc mắt cũng không thèm nhìn tôi một cái.”

“Lúc cô ấy đến đã mất hết hồn vía, chẳng lẽ không phải giữa anh và cô ấy đã xảy ra chuyện gì sao?” Sau đó anh ta có hỏi Tiểu Tiểu, nhưng cô không nói gì cả.

“Tôi không có cái nhau với cô ấy, cô ấy phát hiện ra một cô bạn cùng phòng của cô ấy bị mua chuộc, còn chạy đi làm người tình cho người khác, trong lòng không vượt qua được chuyện đó.”

“Anh..... cài gián điệp bên cạnh cô ấy?” Tống Hiếu Nhiên nhú mày.

“Chẳng phải anh nói đó sao? Phải hợp ý nhau, tôi lại không phải con giun trong bụng cô ấy, không biết cô ấy nghĩ gì thì làm sao tôi hành động được?” Đoạn Mặc Ngôn nói như lẽ đương nhiên, tiếp theo lại nhớ ra chút gì đó, “Đúng rồi, cô ấy còn biết sơ sơ về lý luận thiếu nữ nữa.”

Tống Hiếu Nhiên hít sâu một hơi, “Cho nên, cô ấy đã biết rằng cô ấy cũng là một trong số đó?”

“Tôi đã giải thích với cô ấy rồi, cô ấy không giống với bọn họ, nhưng cô ấy không nghe.”

Tống Hiếu Nhiên gật đầu, tốt lắm, cứ như vậy đi, để cho Tiêu Tiêu buông bỏ hoàn toàn.

“Những chuyện sau đó anh cũng biết rồi đó, ở trước cửa nhà anh, tôi với cô ấy đã nói chia tay, cho đến ngày hôm qua cũng không gặp lại cô ấy.”

“Vậy nên, đã qua lâu như vậy rồi, cảm giác của anh ra sao? Anh không có tìm thêm một cô thiếu nữ khác à?”

“Coi như là có tìm đi, hai ngày trước, là một cô ý tá.”

Trái tim của Tống Hiếu Nhiên thả lỏng ra.

Đoạn Mặc Ngôn chậm rãi nói tiếp: “Nhưng mà, hoàn toàn vô dụng.”

KHÔNG GẶP KHÔNG NÊN DUYÊN

Độc Độc
dtv-ebook.com

Chương 66

“Cô gái đó cười lên rất ngọt ngào, nhưng tôi hoàn toàn không có cảm giác.” Đoạn Mặc Ngôn sờ vào hình xăm trong lòng bàn tay, “Kể từ khi chia tay với Tiểu Tiểu, trong lòng tôi cứ buồn bực mãi, giống như bị nhét một cục bông gòn vào vậy, cứ muốn gọi điện cho cô ấy, đến trường tìm cô ấy, anh nói có buồn cười không chứ?” Tự anh đề nghị chia tay, nhưng cứ muốn tự vả vào miệng mình.

“Nhưng anh không đi tìm cô ấy.” Anh nói hôm qua anh mới gặp lại cô.

“Đúng.” Lý trí của anh nói với anh vô cùng rõ ràng, chia tay thì cũng đã chia tay rồi, cũng không cần có liên hệ gì với nhau nữa, “Nhưng có một người anh em của tôi, dường như vẫn cho rằng tôi còn chưa bỏ qua được, đã nghĩ cách sắp xếp để cô ấy xuất hiện trước mặt tôi.”

Khóe môi của Tống Hiếu Nhiên căng cứng, cúi người cầm cà phê lên, uống nhanh một ngụm, “Sau đó thì sao?”

Đoạn Mặc Ngôn im lặng rất lâu, Tống Hiếu Nhiên nhìn biểu cảm của anh, hoàn toàn nhìn không ra nội tâm của anh.

“Muốn ôm cô ấy.”

“Anh.....!” Suy nghĩ nửa ngày trời mới nghĩ ra đáp án bản thủ như vậy ư, Tống Hiếu Nhiên không nhịn được mà lộ cả gân xanh trên trán.

Đoạn Mặc Ngôn nhìn thẳng vào anh ta, “Tôi nói, tôi muốn ôm lấy cô ấy.”

Ôm cô ấy, và ôm lấy cô ấy*, ý nghĩa có thể giống nhau, cũng có thể là không giống nhau. Cuối cùng Tống Hiếu Nhiên cũng không quên thân phận của mình lúc này, anh ta bình tĩnh lại, nhắc lại một câu, “Ôm lấy cô ấy?” (*: ta nghĩ theo ý của tác giả thì “ôm” rồi sau đó sẽ abcxzyz, tức là có dự vọng, còn “ôm lấy” thì chỉ đơn thuần là ôm thôi.)

“Đúng, ôm lấy cô ấy, tuy tôi cũng muốn ôm cô ấy, nhưng càng muốn cứ thế mà ôm lấy cô ấy hơn.” Không làm gì cả, chỉ muốn để cho cô ở trong lòng mình, ngắm gương mặt của cô thôi.

Trong lòng Tống Hiếu Nhiên giật mình, nếu như anh có suy nghĩ này, chẳng phải có nghĩa là..... tình yêu của anh đã lớn hơn tình dục rồi ư?

“Suy nghĩ này không kéo dài bao lâu, đoán chừng chỉ trong một cái chớp mắt thôi, cô ấy nhìn tôi như không nhìn thấy vậy, liếc mắt đưa tình với một thằng nhóc, tôi nhìn mà lên cơn tức, xong chuyện rồi tôi lại nghĩ, chúng tôi đã chia tay rồi, cô ấy tán tỉnh với ai có liên quan gì đến tôi đâu chứ? Nhưng lúc đó tôi nhịn không được, chỉ muốn làm cho cô ấy khổ sở.”

“Anh bắt nạt cô ấy?” Tống Hiếu Nhiên lạnh lùng nói.

“..... Tôi muốn làm tình với cô ấy, cô ấy không cho, còn cắn lưỡi của tôi nữa, lúc sau tôi hỏi cô ấy lấy gương để soi, cô ấy liền khóc bù lu bù loa.” Đến bây giờ anh vẫn không hiểu được là vì sao.

“Thằng khốn kiếp này.” Tống Hiếu Nhiên nghiêng răng nghiêng lợi.

Đoạn Mặc Ngôn làm ngơ, cúi đầu nhìn mặt cười trong lòng bàn tay, nói tiếp: “Gương mặt khóc lóc đó thật sự rất thảm thương, khóc đến như là trời sập xuống vậy, trái tim của tôi thì khó chịu mãi thôi.” Cảm giác đó giống như là bị người ta quăng xuống nước, đè xuống không cho trôi lên vậy, “Có một khoảnh khắc tôi đã nghĩ rằng, chỉ cần cô ấy không khóc nữa, muốn tôi làm gì tôi cũng chịu.”

Ánh mắt Tống Hiếu Nhiên nhìn anh vô cùng kì lạ.

“Sau này người anh em kia của tôi nói với tôi rằng, cô ấy khóc đều là do tôi gây ra, tôi đã đục khoét trái tim của cô ấy. Tôi liền nghĩ, phải chăng tôi đã làm sai thật rồi?” Chân mày của Đoạn Mặc Ngôn nhíu lại, “Những chuyện mà tôi nghĩ rằng không hề tổn thương đến cô ấy, trên thực tế vẫn đã gây ra tổn thương cho cô ấy?” Nói xong, anh vẫn khó hiểu nhìn sang Tống Hiếu Nhiên.

“Tôi là bác sĩ tâm lý của anh, không phải cố vấn của anh.” Cho dù đó là vấn đề có thể tiện thể trả lời, nhưng Tống Hiếu Nhiên không muốn nói.

“Vậy anh nói cho tôi biết đi, bây giờ tôi ngồi ở đây, nhưng cứ luôn nghĩ về lúc này cô ấy có phải đang khó chịu, có phải đang khóc hay không, là chuyện gì thế này?”

“Tôi không biết.”

“Tôi không rõ có phải tôi đã thật sự làm sai rồi hay không, nhưng tôi hối hận rồi, muốn xin lỗi cô ấy, muốn ăn lại ngọn cỏ cũ như cô ấy, lại là chuyện gì đây?”

“Tôi không biết.”

“Tôi muốn nghe giọng nói của cô ấy, muốn vuốt tóc của cô ấy, muốn hôn lên mặt của cô ấy, muốn dùng sức mà ôm lấy cô ấy, lại là chuyện gì hả?”

“Tôi không biết!” Tống Hiếu Nhiên bị anh ép hỏi không ngừng, làm cho phiền lòng, rối loạn.

“Chẳng phải anh là bác sĩ tâm lý của tôi ư, anh không biết à?” Đoạn Mặc Ngôn nhìn anh ta chăm chăm, “Anh nói đi, tôi có những suy nghĩ này là sao thế?”

Tống Hiếu Nhiên không nói gì.

“Có phải đây là trạng thái mà tôi muốn không?” Giọng điệu của Đoạn Mặc Ngôn trở nên kỳ lạ.

“..... Tôi không biết.”

“Có phải là trạng thái mà trước kia chúng ta hi vọng có thể đạt được hay không?”

“Tôi không biết!”

“Tống Hiếu Nhiên, Đoạn Mặc Ngôn tôi có phải đã yêu Tiêu Tiêu rồi không!”

“Yêu rồi thì thế nào!”

Chân tướng không thể che giấu được nữa rốt cuộc cũng đã phá tan tất cả những thứ còn mơ hồ, giống như một quả bom hạng nặng nổ tung trong phòng vậy.

Căn phòng chìm vào yên lặng rất lâu, Tống Hiếu Nhiên hít sâu một hơi, giọng điệu bình tĩnh lại, “Anh yêu rồi thì thế nào, anh có thể giữ được bao lâu?”

Đoạn Mặc Ngôn ngoảnh mặt làm ngơ, anh đang đắm chìm trong suy nghĩ khó có thể hình dung được bằng ngôn ngữ. Rất lâu sau, biểu cảm trên mặt anh lướt qua vẻ không thể tin được lại như đã hiểu rõ, cổ họng lên xuống hai cái, cười lên hai tiếng quái lạ.

Tống Hiếu Nhiên thấy thế, nổi bất an trong lòng càng nhiều thêm, “Đoạn Mặc Ngôn, là bác sĩ tâm lý của anh, tôi rất vui mừng khi anh có được loại trải nghiệm quý báu này, sau này anh nhất định có thể có được càng nhiều hơn trên người một cô gái khác. Tôi lấy thân phận cá nhân cầu xin anh, cứ buông tha Tiêu Tiêu như vậy đi.”

Tâm trạng Đoạn Mặc Ngôn đang cực kỳ tốt, nhìn anh ta: “Cho dù tôi bị thiếu năng, nghe truyền miệng thôi cũng biết được tình yêu là gì.” Tùy tiện tìm một cô thiếu nữ thì có thể có được sao, anh ta đang gạt con nít ba tuổi à? Lại nói, bây giờ anh không muốn người phụ nữ khác, chỉ muốn cô thôi.

“Hai người đã chia tay rồi.”

“Có thể chia tay, cũng có thể hợp lại mà.” Nói ra mấy chữ này, Đoạn Mặc Ngôn chột nhẹ nhõm. Mẹ nó, anh nên làm như vậy sớm hơn.

“Nhưng Tiêu Tiêu hận anh.”

Nghe thế, nét mặt của Đoạn Mặc Ngôn thoáng cứng lại, tức thì lại nói: “Cô nhóc đó mềm lòng lắm, giống như bông gòn vậy.” Có lần nào mà không phải dỗi một chút là ổn rồi đó thôi?

Tống Hiếu Nhiên cúi đầu đẩy kính lên, không nói gì.

Đoạn Mặc Ngôn phát hiện động tác nhỏ này của anh ta, neho mắt lại: “Có vấn đề gì sao?”

Nếu như phải nói có vấn đề, thì đó chính là anh không hiểu Tiểu Tiểu quá rồi. Tiểu Tiểu mềm lòng, không sai, nhưng đó là khi cô vẫn chưa quyết định chuyện gì. Đối mặt với người đã từng tổn thương cô, sự đề phòng và cảm giác không an toàn của cô sẽ tăng lên gấp đôi, thậm chí là gấp ba, gấp bốn lần, những thứ đó sẽ xây dựng nên tường đồng vách sắt cho trái tim của cô.

Huống chi, tổn thương mà cô phải chịu lúc này thực sự quá nhiều. Tống Hiếu Nhiên thương tiếc thở dài, lắc đầu không nói.

“Nói đi.” Tuy không muốn thừa nhận, nhưng người đàn ông trước mặt này đã quen biết với Tiểu Tiểu hai mươi mấy năm, lại làm nghề nghiệp sấm soi nỗi lòng của người khác, có lẽ anh ta hiểu rõ Tiểu Tiểu hơn anh rất nhiều.

“Dựa vào cái gì mà anh cho rằng tôi sẽ nói với anh?” Tống Hiếu Nhiên ngẩng đầu nhìn anh, “Để tôi nhắc nhở anh một câu, tôi với anh, là tình địch đấy.”

Đoạn Mặc Ngôn cười nhạo một tiếng, không biết anh ta lấy đâu ra cái kết luận này.

Anh đổi tư thế ngồi, lấy một hộp thuốc lá từ trong túi, rút hai điếu ra, đưa một điếu cho Tống Hiếu Nhiên, người sau phát tay từ chối

nhã nhận.

Anh tiện tay ném điều thuốc không ai cần lên mặt bàn, tự mình thành thạo ngậm điều thuốc châm lửa, neho mắt rít một hơi, tựa như hưởng thụ mà nhả ra một làn khói trắng.

Tổng Hiếu Nhiên khom người, uống hết phần cà phê còn lại.

Hai người cứ im lặng ngồi như thế, mãi cho đến khi anh sắp hút hết điều thuốc, Tổng Hiếu Nhiên nhin không được muốn đuổi khách, Đoạn Mặc Ngôn lấy điều thuốc ra, lên tiếng trước.

“Ra nước ngoài đi, Tổng Hiếu Nhiên.”

Câu nói mang tính kết luận của anh khiến Tổng Hiếu Nhiên nhú mày, “Tại sao lại nói thế?”

Đoạn Mặc Ngôn không đáp mà hỏi ngược lại, “Anh có biết lực lượng truyền thông trên internet lớn cỡ nào không?”

Tổng Hiếu Nhiên không nói gì, chỉ đề phòng nhìn anh.

“Sống cũng có thể nói thành chết, không có ma cũng có thể khiến cho anh tin là có ma.” Đoạn Mặc Ngôn dùng sức dụi tắt điều thuốc vào gạt tàn thuốc, nhướn mày nhìn anh, hơi hợt nói, “Càng khỏi phải nói tới, chuyện bê bối của một bác sĩ tâm lý nho nhỏ.”

Trong đầu bùng nổ, Tổng Hiếu Nhiên lập tức liên tưởng đến người phụ nữ mắc bệnh uất ức đến từ Hong Kong kia, “Quả nhiên là anh!” Anh ta kích động tóm lấy cổ áo của anh, muốn vung nắm đấm qua.

“Là tôi cái gì?” Lúc này Đoạn Mặc Ngôn không nhúc nhích chút nào, thậm chí hai tay đút trong túi quần hoàn toàn không hề phản kháng, “Sao hả, anh còn muốn thêm một vụ nữa à?”

“Anh.....!” Vốn đã có tội danh không nên có dính vào người, nếu như lại đánh bệnh nhân, thì cuộc đời sự nghiệp của anh ta sẽ đi đến điểm dừng mất. Nắm tay đã giơ lên giữa không trung của Tống Hiếu Nhiên tức giận mà run lên, cả đời này anh chưa từng động tay với người nào, nhưng đã nổi lên suy nghĩ muốn đánh chết Đoạn Mặc Ngôn hai lần!

“Ra tay đi.” Đoạn Mặc Ngôn lạnh lùng khiêu khích.

Hai hàm răng trắng của Tống Hiếu Nhiên đều sắp bị cắn đến nát ra.

“Không dám ra tay, thì buông ra cho tôi.” Đoạn Mặc Ngôn vẫn không động đậy như cũ, chỉ đợi anh ta tự buông tay.

Tống Hiếu Nhiên tựa như con gà trống thua trận, thất bại buông anh ra, ngồi về vị trí của mình.

Anh ta vuốt mặt một cái, “Công lý ở trong lòng người, không ai tin những lời nói quỷ quái của anh đâu.”

“Anh là bác sĩ tâm lý.” Đoạn Mặc Ngôn sửa sang lại quần áo rồi đứng lên, “Anh còn không hiểu tâm tính của người Trung Quốc ư?”

Thà tin là có, không thể tin là không.

Không sợ việc to tát, chỉ sợ chuyện chẳng may.

Bác sĩ tâm lý tuy hiếm, nhưng vẫn có thể tìm được một, hai người, tại sao bọn họ phải liều lĩnh tìm đến một người bác sĩ dính vào chuyện bê bối chứ?

Vào lúc Tống Hiếu Nhiên nói với anh rằng đừng để Tiêu Tiêu phát hiện ra bộ mặt thật của anh, thì Đoạn Mặc Ngôn đã sớm khởi động tâm tư của mình. Trên đời này có thể chỉ có một mình anh ta biết được bộ mặt thật của anh, anh ta lại có quan hệ dây mơ rễ má với Tiêu Tiêu, anh muốn kéo anh ta ra thật xa, nhưng sau này lại chia tay với Tiêu Tiêu ở trước cửa nhà Tống Hiếu Nhiên, thì suy nghĩ của anh không hiền lành như vậy nữa, anh muốn chính chết anh ta, nhưng không biết vì sao, anh không hề có chút hứng thú nào với tất cả mọi chuyện, chỉ có men say và cái chết mới có thể kích thích anh một chút. Bây giờ nghĩ lại, có thể đều là do Tiểu Tiểu. Song, cũng vì cô, mà anh của bây giờ không dám làm ác quá.

“Đây không phải là cầu xin, đặt vào lịch trình đi, Tống Hiếu Nhiên.”

Nói xong câu này, anh sai bước rời đi.

Tiêu Tiêu hoàn toàn không biết chuyện xảy ra giữa bọn họ, đêm đó cô chạy về trường, trốn trong nhà vệ sinh của trường học cởi vớ chân đã rách nát ra, còn che miệng òa khóc một trận, mới cố hết sức vờ như không có chuyện gì xảy ra đi về kí túc xá.

Hôm sau thức dậy, đôi mắt của cô sưng húp lên, nhìn chăm chú vào gương mặt lộ vẻ uể oải của mình trong gương, cô lại hối hận đêm qua đã để mất đi sự tự tôn cuối cùng của mình trước mặt Đoạn Mặc Ngôn và Nghiêm Khác.

Song, ván cũng đã đóng thuyền rồi, cô có cảm thấy khó chịu thể nào đi nữa thì cũng không thể thay đổi chuyện đã xảy ra. Bây giờ chỉ có thể khóa chặt tất cả mọi thứ ở nơi sâu thẳm tận đáy lòng, không chạm đến nữa.

Hôm nay, trong khoa mở một cuộc họp, sau khi tan họp, Tiêu Tiêu định đi ra ngoài, trả chiếc váy đen đã giặt sạch sẽ cho Tasha. Nhưng chủ nhiệm khoa đã gọi cô lại.

KHÔNG GẶP KHÔNG NÊN DUYÊN

Độc Độc
dtv-ebook.com

Chương 67

Thì ra tìm cô không phải có chuyện gì, chỉ là chủ nhiệm Khoa nghe nói cô không nhận lời mời của Oxford, nên tìm cô trò chuyện.

Tiêu Tiêu chỉ nói là vì một vài lí do cá nhân thôi, chủ nhiệm khoa hỏi cô có phải gia đình có khó khăn hay không, cô lắc đầu phủ nhận.

Chủ nhiệm khoa suy nghĩ một lúc thấy cũng đúng, cô có ông anh như Đoạn Mặc Ngôn, có thể có khó khăn gì chứ? Ông hỏi không ra nguyên do, chỉ có thể bày tỏ tiếc nuối sâu sắc. Chẳng qua đã nói cả một đồng rồi, thấy Tiêu Tiêu vẫn thờ ơ, hời hợt, chỉ đành thôi vậy. Hơn nữa trường học mà cô chọn cũng rất tốt, chúc mừng cô giành được học bổng, vân vân.

Tiêu Tiêu mỉm cười nói cảm ơn.

Chủ nhiệm khoa hắng giọng, thân thiết nói: “Em Tiêu Tiêu này, không biết sau khi em học nghiên cứu xong thì có dự định gì, muốn ở lại nước ngoài, hay là về nước?”

“Em sẽ về nước ạ.” Tiêu Tiêu không hề do dự nói.

“Tốt, tốt lắm, như vậy mới không uổng công Tổ quốc bồi dưỡng em mười mấy năm.” Chủ nhiệm khoa rất vui mừng, “Trường chúng ta vô cùng hài lòng với biểu hiện ưu tú của em, khi em về nước, có

muốn ở lại trường ta làm giảng viên không? Thầy thấy dịch thuật của em không tệ, làm giảng viên ở trường mình, đồng thời cũng có thể phiên dịch nữa. Ổn định, nhẹ nhàng, thu nhập cũng không tồi.”

Tiêu Tiêu sửng sốt, không ngờ lại là một lời mời công việc chất lượng tốt thế này. Nếu đổi lại là sinh viên khác, bọn họ nhất định sẽ vui đến mức nhảy cẫng lên, nhưng cô lại nói: “Xin lỗi, chủ nhiệm, em nghĩ em sẽ không ở lại trường giảng dạy, em đã suy nghĩ xong sau này sẽ làm gì từ sớm rồi ạ.”

Lần này đổi ngược lại là chủ nhiệm khoa sửng sốt, ông nghĩ đây là chuyện có thể chắc chắn đến 90% rồi, không ngờ lại bị từ chối, ông không nhịn được hỏi: “Sau này em muốn làm nghề gì?”

Tiêu Tiêu ngại ngừng cười, “Đây là một bí mật.”

Chủ nhiệm khoa chớp mắt, cũng ngại hỏi tiếp, chỉ có thể cười ha ha, “Cô nhóc này, cứ thích chơi trò bí ẩn thôi.”

Tiêu Tiêu cúi đầu khẽ cười.

“Được rồi, thầy cũng không miễn cưỡng em, nhưng nếu như em muốn về, thì trường ta lúc nào cũng hoan nghênh em.”

“Cám ơn chủ nhiệm.”

Chủ nhiệm khoa gật đầu, “Đúng rồi, qua hai ngày nữa trong thành phố có một hội nghị kinh tế, có mời một vài giảng viên phiên dịch của trường ta đến đó, em có muốn đi học hỏi một chút không?” Nói thế nào nhỉ, giáo viên luôn thiên vị sinh viên ưu tú chăm học đó mà.

Tiêu Tiêu mừng rỡ, “Được không ạ?”

“Ha ha, có cái gì mà không được chứ, bên chỗ giáo sư Trương có giấy vào hội trường, em đi nói với thầy ấy một tiếng, đến lúc đó đi cùng với thầy ấy là được.”

Tồn thương tình cảm rất đáng sợ, nhưng chìm vào nỗi đau, không thể tự thoát ra lại càng đáng sợ hơn. Tiêu Tiêu là người từng trải, cô biết bây giờ cô không cần không gian yên tĩnh, mà cần phải bận rộn, càng bận càng tốt, bận đến khi cô quên lãng tất cả mới thôi.

Cô sắp xếp kế hoạch của mình kín mít, một bên không ngừng học hành, một bên dùng thời gian rảnh rỗi để kiếm thêm thu nhập, cuối tuần thì cô đến viện mồ côi chơi với bọn trẻ cả ngày, đến thứ hai, lại đi theo giáo sư Trương tham gia khai mạc hội nghị kinh tế cử hành ở trung tâm triển lãm nào đó.

Hội nghị lần này vô cùng quan trọng và nghiêm trang, trong hội trường có rất nhiều khách nước ngoài và phóng viên, giáo sư Trương đang phiên dịch song song dưới cái nhìn chăm chú của các vị khách, phóng viên và hàng trăm ngàn khán giả đang xem phát trực tiếp.

Tiêu Tiêu có chút kính nể và hâm mộ. Cô vẫn luôn có hứng thú với dịch thuật, hơn nữa, so với dịch viết thì cô lại càng thích dịch nói hơn. Có lẽ nếu không phải cô đã quyết định chí hướng từ sớm, thì nói không chừng cô cũng sẽ nỗ lực đi theo hướng của giáo sư Trương.

Cô đi theo mã số trong giấy vào hội trường, tìm chỗ ngồi trong một khu vực bình thường, hai người bên cạnh hình như đều là phóng viên, đợi đến khi hội nghị sắp bắt đầu, bọn họ liền rời khỏi chỗ ngồi, đứng ở phía đằng trước.

Mà không bao lâu sau, đại hội chính thức bắt đầu, Tiêu Tiêu và mọi người cùng vỗ tay, chào mừng chủ tịch đại hội lên sân khấu. Lúc này hình như có người ngồi xuống bên cạnh, nhưng Tiêu Tiêu không rảnh quay đầu qua, trái tim của cô đau nhói lên, trong một khoảnh khắc đều bị người đàn ông trên sân khấu thu hút.

Đoạn Mặc Ngôn! Không, nhìn kĩ một chút thì người đó có vẻ lớn tuổi hơn Đoạn Mặc Ngôn rất nhiều, vóc dáng hơi thấp hơn anh một chút, trên mặt còn nở nụ cười thân thiết mà cả đời này Đoạn Mặc Ngôn cũng không thể có được.

“Các vị lãnh đạo tôn kính của các nước, các vị khách quý, các ông, các bà.....”

Vừa rồi giới thiệu chủ tịch đại hội tên là gì nhỉ, lẽ nào là họ Đoạn? Đôi mày thanh tú của Tiêu Tiêu vô thức nhíu chặt lại.

“Đúng vậy, đó là chú hai của anh.” Một giọng nam trầm thấp vang lên bên tai như đang giải thích.

Tiêu Tiêu quay đầu lại theo bản năng, lại là Đoạn Mặc Ngôn ngồi bên cạnh, nghiêng đầu nhìn cô chăm chăm.

Tại sao anh không chịu buông tha cho cô chứ! Tiêu Tiêu vừa nhìn thấy mặt của anh, tâm trạng lập tức như rơi xuống đáy vực, đột nhiên cảm thấy xung quanh thật khó thở, cầm lấy túi xách đứng dậy liền bỏ đi.

Đoạn Mặc Ngôn cực kỳ không vui với vẻ mặt và cử chỉ như nhìn thấy thần ôn dịch của cô, theo đuôi cô đi ra ngoài cổng đại sảnh.

Vừa ra đến sảnh triển lãm, Tiêu Tiêu nhanh chóng đi ra phía ngoài, có anh ở đây, cơ hội học hỏi gì cũng trở nên không còn quan

trọng nữa. Nhanh chóng cách anh thật xa, càng xa càng tốt!

Nhưng Đoạn Mặc Ngôn lại không muốn buông tha cho cô, đến trước cổng kiểm soát thì bắt được cánh tay của cô, “Tiểu Tiểu.”

Tiêu Tiêu hét ra, quay đầu lại, tức giận nhìn sang: “Anh có thể buông tha cho tôi được không hả, anh đang theo dõi tôi à?”

“Không, hôm nay là tình cờ thôi.” Chẳng qua anh chỉ tùy tiện nhìn lướt qua, đã nhìn thấy bóng dáng của cô trong đám người nhốn nháo. Chính bản thân của anh cũng thấy rất lạ lùng.

À, cô tự mình đa tình rồi. Tiêu Tiêu cười tự giễu, “Vậy anh chạy theo ra đây làm gì?”

“Anh vốn định tối nay đi tìm em, bây giờ gặp được rồi càng tốt.”

Tiêu Tiêu chỉ cảm thấy hoang đường, “Anh tìm tôi làm gì?” Lên giường sau chia tay còn chưa làm ư? Hay là muốn sỉ nhục cô một lần nữa?

“Anh muốn xin lỗi em.” Đoạn Mặc Ngôn nhìn cô chăm chú, trầm giọng nói.

Tiêu Tiêu như nghe thấy một câu chuyện cười vậy, cô “ha” một tiếng, ngay sau đó lạnh mặt, xoay người đi ra cổng kiểm soát.

Đoạn Mặc Ngôn sai bước đi theo cô, “Anh nghiêm túc đấy.”

Tiêu Tiêu nôn nóng lấy thẻ vào hội trường trên cổ xuống, “Tôi cũng nghiêm túc đấy, xin anh rời khỏi tầm mắt của tôi đi.”

“Tiểu Tiểu, chúng ta nói chuyện đằng hoàng đi.”

“Tôi không muốn nói.” Tiêu Tiêu đi thẳng đến chỗ taxi đón khách. Người tiết kiệm tiền như cô cũng không để ý đến phương tiện giao thông công cộng tiện lợi ở gần đó nữa, chỉ muốn dùng cách nhanh nhất để cách xa anh.

Đoạn Mặc Ngôn kéo cô lại lần nữa, mạnh mẽ ép cô đối mặt với anh, “Anh không nghĩ đến chuyện của Lôi Tiểu Trúc và Liên Hoan Hoan lại ảnh hưởng đến em, đánh nhau với Tống Hiếu Nhiên là vì anh ghen, em che chở anh ta nên anh không ngăn được miệng của mình, ở chỗ chị của Nghiêm Khác, cũng là do anh thấy em thờ ơ mà tức lên, nếu như những chuyện này đều không cần thận tổn thương đến em, anh xin lỗi, hại em khóc, thật xin lỗi.”

Lời nói của anh gấp gáp mà thành khẩn, người bên cạnh nghe được đều sẽ cảm thấy anh vô cùng chân thành, không tha thứ cho anh đều là vì cô gái đó đang làm kiêu.

Nếu là lúc trước, chắc chắn Tiêu Tiêu đã mềm lòng rồi, nhưng lần này, cô phát hiện cô làm không được, cũng không muốn làm.

“Anh nói xong rồi phải không? Nói xong rồi thì mời anh buông ra.”

Đương nhiên Đoạn Mặc Ngôn không buông ra, anh khóa tay cô lại, quan sát biểu cảm của cô một cách tỉ mỉ, chân mày nhíu chặt lại.

Tại sao cô ấy có vẻ như hoàn toàn không có phản ứng gì cả? Dường như có nghe hay không thì cũng vậy thôi?

Anh lại lên tiếng hỏi, Tiêu Tiêu nói: “Anh còn muốn tôi có phản ứng gì?”

Đoạn Mặc Ngôn nhíu mày không nói.

“Giống như anh giết một người, rồi anh ôm cái xác của cô ấy nói xin lỗi, có tác dụng sao?”

Đoạn Mặc Ngôn thô lỗ nói: “Ví dụ rách nát gì thế.”

Tiêu Tiêu dùng sức kéo tay của anh ra, Đoạn Mặc Ngôn sợ dùng sức mạnh quá sẽ làm cô bị thương, nường theo động tác của cô mà buông cô ra.

“Mặc kệ ví dụ có rách nát hay không, tâm trạng của tôi bây giờ chính là vậy đó.” Tiêu Tiêu nói, “Tôi chơi không nổi trò chơi đăm người ta một dao lại cho một viên kẹo, càng quen biết anh, thì càng cảm thấy anh rất xấu xa.” Tại sao cô lại yêu anh chứ?

“Anh xấu xa với em chỗ nào? Có cái gì em muốn mà anh không cho em cái đó chứ? Anh mắng em ư? Đánh em ư?”

“Anh tiếp cận tôi chính là vì mục đích bản thân, ví dụ tôi mắc câu, uy hiếp Nhiễm Huy chia tay với tôi, dụ dỗ Liên Hoan Hoan vì tiền mà bán đứng tôi, sau khi Lôi Tiểu Trúc bị anh bỏ rơi, ngay cả nhìn một cái anh cũng lười, anh còn điều tra đường đi nước bước của tôi đến nhà anh Hiếu Nhiên gây chuyện, chia tay rồi còn muốn sỉ nhục tôi, ông trời ơi, phải chăng còn chuyện gì mà tôi không biết không.....” Nói tới phần sau, giọng nói của Tiêu Tiêu đã run lên, “Anh thế này còn không gọi là xấu xa, thì cái gì mới là xấu xa hả?”

Đoạn Mặc Ngôn nhắm mắt lại, nói như thế, trong lòng cô, anh chính là kẻ xấu tội ác tà trời không thể tha thứ rồi.

Anh thở ra một hơi, kiên nhẫn giải thích, “Anh chưa từng đụng đến Lôi Tiểu Trúc, anh chỉ thích làm bạn với những cô gái đơn thuần một chút, anh tiếp cận em là vì em đơn thuần, mới đầu anh cũng

không muốn đụng đến em, em với Nhiễm Huy là người yêu của nhau cũng không ảnh hưởng gì đến anh, nhưng không biết tại sao về sau lại thay đổi, kể từ sau lần hôn em ở club, anh phát hiện anh muốn có được em, vì chuyện đó mà anh còn bình tĩnh hết hai tháng, phát hiện ra anh vẫn muốn có được em, chẳng phải anh chỉ còn cách khiến Nhiễm Huy rời xa em thôi sao? Em biết anh không giỏi suy đoán tâm tư người khác mà, đặc biệt là cô gái quanh co, khúc khuỷu như em lại càng khó đoán hơn, anh mới kêu Liên Hoan Hoan trong kí túc xá của các em thăm dò ý của em, anh muốn đưa cho cô ta tám mươi, một trăm ngàn, nhưng chính cô ta có dã tâm lớn, chủ động muốn anh làm cầu nối cho cô ta, đi làm tình nhân Phó Thái Nhiên, anh còn cách nào nữa chứ?”

Giọng điệu hời hợt, thản nhiên của anh khiến Tiêu Tiêu không thể tưởng tượng nổi, anh nói cứ như mọi chuyện đều rất bình thường vậy, bình thường đến mức giống như cô mới là người không bình thường vậy!

Cô lui về sau một bước, lắc đầu, “Đừng nói nữa, anh càng nói, thì tôi chỉ càng thấy anh đáng sợ.....”

Đoạn Mặc Ngôn nhìn vào vẻ xa cách trong mắt cô, tức giận nhấc hai cánh tay của cô lên, “Anh đáng sợ, nhưng trước giờ cũng chưa từng làm gì em! Em là tấm gương đạo đức à? Tại sao cứ lấy những chuyện không quan trọng để cãi nhau với anh thế?”

“Đoạn Mặc Ngôn, lẽ nào anh không phát hiện ra hay sao! Dường như chúng ta vĩnh viễn không thể có cùng tần số giao tiếp, anh không biết tôi đau lòng vì cái gì, sợ hãi vì cái gì, chúng ta hoàn toàn không ở cùng một thế giới!” Tiêu Tiêu giãy khỏi anh, “Những chuyện này không phải là chuyện không quan trọng, những chuyện này đều

nói rõ rằng anh là một con người vô tình vô nghĩa, tôi vĩnh viễn cũng sẽ không bị ảo tưởng của anh làm cho mờ mắt nữa đâu!”

“Vô tình vô nghĩa?” Đoạn Mặc Ngôn tức quá hóa cười, “Hay cho câu vô tình vô nghĩa!” Sau khi anh phát hiện thật ra anh đã yêu cô, cô lại nói với anh rằng anh là một người vô tình cô nghĩa?

“Chính là anh đó! Anh tránh ra, tôi không muốn nhìn thấy anh nữa!” Cô đã bỏ ra tình cảm của cả linh hồn, đối phương lại là một kẻ bạc tình như thế. Thật là đáng buồn quá mà.

Đoạn Mặc Ngôn bị cô hất ra, đôi mắt đen âm u như sương mù.

Anh nhìn chăm chăm vào bóng lưng không hề lưu luyến gì của cô, hít sâu một hơi. Tống Hiếu Nhiên..... anh ta đã lường trước cảnh tượng này rồi ư?

Anh chậm rãi thở ra một làn hơi đục ngầu, sai bước đi lên phía trước, ôm eo của cô lại, nhẹ giọng nói bên tai cô: “Quả thật còn một chuyện mà em không biết.”

Lời nói lạnh nhạt, không nhanh không chậm chui vào màng nhĩ của Tiêu Tiêu, lại làm cho Tiêu Tiêu hoảng hốt trầm trọng, còn nữa, vậy mà lại còn nữa!

“Rốt cuộc anh còn làm gì nữa hả!” Cô tức giận nhìn lên, thậm chí quên cả đẩy anh ra.

“Có phải gần đây Tống Hiếu Nhiên thường mặt ủ mày chau không?”

Hai mắt Tiêu Tiêu trừng lớn, cô biết hình như Tống Hiếu Nhiên dính vào chuyện kiện tụng phiền phức gì đó, nhưng chưa từng nghĩ

đến chuyện này có liên quan đến Đoạn Mặc Ngôn!

“Rốt cuộc anh đã làm gì.....” Tại sao ngay cả anh Hiếu Nhiên mà anh cũng không buông tha chứ?

“Cũng không phải chuyện gì to tát, anh ta cưỡng hiếp một cô bệnh nhân thôi.”

“Anh nói bậy!”

Đoạn Mặc Ngôn siết lấy vòng eo nhỏ của cô, “Có nói bậy hay không, em nói là được thôi.”

Tiêu Tiêu chỉ cảm thấy con người trước mắt này càng ngày càng xa lạ và đáng sợ, “Anh đang uy hiếp tôi?”

Đoạn Mặc Ngôn cố gắng nặn ra một nụ cười thân thiện, nhưng không có kết quả.

“Anh muốn cái gì?” Cơn tức của Tiêu Tiêu đã vượt ngoài sức tưởng tượng, “Lên giường sau chia tay à?”

“Tiểu Tiểu ngốc, anh muốn hợp lại với em.”

“Anh nằm mơ đi.”

“Haiz, anh cũng biết trong một lúc em sẽ không thể chấp nhận được, như vậy đi, em dọn đến nhà anh, trước khi em đồng ý hợp lại, anh sẽ không làm gì cả.” Đây là yêu cầu thấp nhất của anh rồi.

Tiêu Tiêu cười lạnh một tiếng, trong một lúc ư? “Anh như vậy chỉ càng làm tôi cách xa hơn thôi, vốn khoảng cách chỉ có một vòng trái đất, bây giờ đã biến thành mấy tỷ năm ánh sáng rồi.”

“Không sao cả, khoảng cách vật lý gần rồi, thì khoảng cách hóa học cũng sẽ gần theo thôi.” Đoạn Mặc Ngôn không để bụng lời nói của cô.

“Đoạn Mặc Ngôn, nếu như anh Hiếu Nhiên quan trọng với tôi như vậy, thì lúc trước tôi và anh đã không ở bên nhau rồi.” Tiêu Tiêu cứng rắn nói, “Anh ấy có chuyện, tôi rất xin lỗi, nhưng tôi vẫn chưa đến mức tôi phải lấy bản thân mình để đổi lấy anh ấy.” Vậy nên hãy nhanh chóng buông tha cho anh Hiếu Nhiên đi!

Đoạn Mặc Ngôn cúi đầu, kề bên tai cô tựa như nỉ non: “Không có em, anh cũng sẽ không động đến anh ta. Tiểu Tiểu ngoan, nhớ lấy, chuyện này là do em mà ra.”

KHÔNG GẶP KHÔNG NÊN DUYÊN

Độc Độc
dtv-ebook.com

Chương 67-2

Mỗi lần cô cho rằng tình hình không thể nào tệ hơn, thì ông trời sẽ cười nhạo sự ngây thơ của cô một lần.

Tiêu Tiêu đứng trước cửa nhà Tống Hiếu Nhiên, lúc nhấn chuông cửa hoàn toàn không biết mình đang nghĩ gì.

Sau khi đợi được một lúc, bên trong vang lên tiếng động, Tiêu Tiêu khẽ hít vào, thở ra một hơi, cố gắng giữ tâm trạng bình thường để đối mặt với chủ nhà.

Ai ngờ người mở cửa không phải là Tống Hiếu Nhiên, mà là cha của anh.

“Bác Tống.” Cô ngạc nhiên kêu một tiếng. “Bác đến đây lúc nào vậy? Bác gái đâu ạ?”

Ba Tống thấy Tiêu Tiêu cũng sửng sốt, ngay sau đó nở nụ cười thân thiết, “Là Tiểu Tiểu đó hả, mau vào nào, bác gái của cháu ở trong đây, hai bác mới đến chiều nay thôi, còn chưa dọn dẹp xong đây này.”

Tiêu Tiêu nghe lời đi vào, chỉ thấy một mình mẹ Tống ngồi trên sofa, cúi đầu xuống, dường như đang suy nghĩ chuyện gì, không thấy bóng dáng của Tống Hiếu Nhiên ở xung quanh. Hiển nhiên bà

cũng nghe thấy tiếng động ngoài cửa, ngẩng đầu lên, vừa vận đối diện với ánh mắt của Tiêu Tiêu, lập tức mỉm cười, đứng lên.

“Bác gái, hai bác qua đây chơi hả?” mặt Tiêu Tiêu giãn ra đi lên trước nghênh đón.

“Tiểu Tiểu, cháu đến rồi à.” Mẹ Tống nhiệt tình ôm lấy cô, “Sao có vẻ như ốm hơn trước vậy?”

“Đâu có, cũng vậy mà.”

“Bác thấy ốm rồi này, chẳng lẽ cháu cũng học người ta giảm béo ư?”

“Sao có thể chứ.”

“Không có thì tốt, con gái ấy, tròn trịa là có phước, ốm quá không đẹp chút nào đâu!”

“Hi hi, cháu biết mà, bác gái.” Tiêu Tiêu vốn rồi như tơ vò, nghe được những câu quan tâm của mẹ Tống, rốt cuộc cũng có thể bình tĩnh lại một chút, “Ừa, anh Hiếu Nhiên đâu rồi, còn chưa về nữa ạ?”

Vừa nhắc đến anh ta thì nét mặt của mẹ Tống thoáng thay đổi, giọng nói cũng trở nên cứng nhắc, “À, về rồi, đang ở trong phòng đó.”

“Ồ.....” Tại sao ba mẹ mới đến, mà con trai duy nhất lại một mình ở trong phòng chứ?

“Cháu tìm nó có việc sao? Bác đi kêu nó.”

“Cũng không có chuyện gì to tát, chỉ là ghé chơi thôi ạ.” Tiêu Tiêu khoát tay.

“Ha ha ha, ngồi xuống, ngồi xuống nào, đứng lên hết làm gì chứ.” Ba Tổng nhìn vợ nói, “Bánh quy chúng ta đem lên cho Tiểu Tiểu để ở đâu vậy?”

“Đúng rồi.” Mẹ Tổng vỗ tay một cái, “Chắc còn ở trong va li hành lí, để bác lấy cho cháu.”

Tổng Hiếu Nhiên nằm trong phòng, nghe thấy tiếng động náo nhiệt bên ngoài, nhìn đồng hồ đeo tay, trong mắt lướt qua vẻ u ám. Anh ngây ra một lúc, xoa xoa giữa hai hàng chân mày, từ từ đứng dậy, bước xuống giường.

Ở bên ngoài, mẹ Tổng đang bảo Tiêu Tiêu ném thử bánh quy thử công bà đem tới, cô gái nhỏ cắn một miếng, cười đến híp cả mắt lại, cứ khen ngon mãi.

Tổng Hiếu Nhiên không khỏi cong môi lên.

Thực ra cô gái này rất dễ hài lòng, một miếng bánh quy đã có thể làm cho cô vui vẻ đến mức như là ôm cả thế giới vậy.

Tiêu Tiêu nhìn thấy Tổng Hiếu Nhiên đi ra trước, vẻ mặt của cô không khỏi cứng lại, không biết vì sao lại sinh ra một chút hổ thẹn.

“Tiểu Tiểu, em đến rồi à?” Tổng Hiếu Nhiên tựa như không có chuyện gì xảy ra cả, vẫn cười nói dịu dàng như trước.

“Ừm, anh Hiếu Nhiên, bánh quy này ngon thật đấy, anh ăn thử chưa?”

Mẹ Tổng nhanh mồm nhanh miệng cướp lời của con trai trước, “Nó đã ăn qua từ sớm rồi, là nó nói nhất định con sẽ thích, nên mới bảo hai bác đem đến cho con đó.”

“Ha ha, ngon thật, cảm ơn bác trai, bác gái, cảm ơn anh Hiếu Nhiên.” Bọn họ càng đối xử tốt với cô, trong lòng cô càng nặng nề.

Tổng Hiếu Nhiên muốn nói gì đó, di động lại vang lên, anh nhìn cuộc gọi đến, ngại ngùng nói: “Con bắt điện thoại, mọi người trò chuyện trước đi.”

Nói xong, anh xoay người lại trở vào phòng, hơn nữa còn đóng cửa lại.

Ba người không hện mà cùng nhìn cửa phòng của anh từ từ đóng lại, kì lạ trầm mặc một lúc.

Mẹ Tổng đánh tan sự yên lặng, “Tiểu Tiểu, ngồi xuống đi! Bác đi gọt trái cây cho cháu.”

“Không cần phiền phức vậy đâu bác gái.”

“Không sao, ăn trái cây nhiều một chút.” Mẹ Tổng mỉm cười cầm hai trái táo lớn rồi đi về phía phòng bếp.

“Cháu đi giúp một tay.”

Hai người vào phòng bếp, mẹ Tổng cầm dao gọt trái cây thành thạo gọt trái táo, Tiêu Tiêu thì tìm thớt cắt trái cây và đĩa, chuẩn bị bày trái cây đĩa.

Lúc cô rửa đĩa đựng, chợt nghe thấy tiếng thở dài rầu rĩ của mẹ Tổng.

Lỗ tai của cô lập tức đau nhói lên, cô không nhịn được hỏi: “Bác gái, bác sao vậy? Sao lại thở dài?”

Mẹ Tổng cười khổ lắc đầu, “Không có gì.”

Tiêu Tiêu rũ mắt, trong lòng đã đoán được vài phần.

Hai người yên lặng một lúc, dường như mẹ Tổng đã đổi ý, nhẹ giọng hỏi: “Tiểu Tiểu, cháu có biết gần đây anh Hiếu Nhiên của cháu đã xảy ra chuyện gì không?”

Trái tim nặng nề đập thịch một cái, Tiêu Tiêu nói: “Nghe nói là dính đến kiện cáo gì đó.”

“Cháu cũng biết rồi à.” Mẹ Tổng vừa nghe, tức thì không dừng được nữa, “Cháu nói xem ở đâu ra một người phụ nữ như vậy chứ, cứ khẳng khẳng nói là Hiếu Nhiên cưỡng hiếp cô ta, cháu nói xem nhân phẩm của anh Hiếu Nhiên cháu thế nào, nó sẽ làm chuyện như vậy sao? Nói ra ngoài đều là chuyện cười rầm trời ấy chứ. Nhưng bác nghe nói gia đình của người phụ nữ kia còn ngày ngày đến đây gây chuyện, ý có tiền, liền muốn làm càn, đổi trắng thay đen!”

“Phải đó.....” Tiêu Tiêu nuốt nước miếng, chỉ cảm thấy cổ họng khô khốc không thôi.

“Những chuyện này bác đều nghe Tiểu Uông nói, thảo nào Hiếu Nhiên cứ can tới can lui không cho hai bác lên đây, bây giờ hai bác đến rồi, cũng im như hũ nút không nói gì cả, bác với bác trai của cháu mới vừa rồi còn đang nói nó đấy.” Mẹ Tổng đưa trái táo sang cho cô, muốn gọt một trái khác, nhưng dường như đột nhiên không còn hơi sức nữa, “Cái thằng con này ấy, lúc trước chuyện gì cũng nói với hai bác, bây giờ một câu cũng không nói, chắc chắn là vô cùng nghiêm trọng rồi.”

Nói xong, mẹ Tổng lại lau khóe mắt.

Trái tim của Tiêu Tiêu như bị người ta đâm một cái thật mạnh. Người mẹ vĩnh viễn yêu thương con cái của mình chính là thế này sao? Mặc kệ con mình đã trưởng thành hay là già cỗi bảy, tám chục tuổi, trong mắt của mẹ, vẫn là một đứa trẻ phải lo lắng.

Mỗi một người mẹ đều như thế sao? Nếu như mẹ của cô còn sống trên đời này, bà sẽ lo lắng cho cô của ngày hôm nay chứ? Cô không thể để cho một người mẹ khổ sở vì lỗi lầm của cô được.....

Tiêu Tiêu cảm thấy khó thở.

Mẹ Tổng trưởng đâu Tiêu Tiêu không thấy, bà hắng giọng, “Thanh niên tụi cháu dễ nói chuyện với nhau, cháu đi khuyên anh cháu đi, có chuyện gì đừng giữ ở trong lòng, mọi người cùng nhau bàn bạc, thương lượng, rồi cũng sẽ có cách giải quyết thôi.”

“Cháu biết rồi.....” Tiêu Tiêu lúng túng đáp.

Tổng Hiếu Nhiên nói chuyện điện thoại xong, gọi Tiêu Tiêu vào phòng sách.

Lúc này Tiêu Tiêu đang ngồi một chỗ, cúi đầu không nói gì.

Tổng Hiếu Nhiên hỏi cô sao không gọi điện đến trước, đột nhiên chạy đến đây làm gì, cô chỉ lắc đầu, “Không có gì, chỉ là qua đây thăm anh thôi.”

Tổng Hiếu Nhiên nhìn chăm chăm cô gái đang che giấu tâm sự ở trước mặt, trong mắt là vẻ dịu dàng trước nay chưa từng có.

Anh ta hối hận vì quỹ đạo cuộc đời của anh ta đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất vào giây phút Tiêu Tiêu tỏ tình với anh ta, nếu như lúc đó anh ta không màng tất cả mà nắm lấy tay cô, tình huống

sẽ như thế nào? Bản thân mình sẽ không nhận tài liệu về một người tên là Đoạn Mặc Ngôn từ tay thầy, Đoạn Mặc Ngôn cũng sẽ không có hứng thú với thiếu nữ, cho dù anh gặp được Tiêu Tiêu ở đâu đó, cũng chỉ như không nhìn thấy. Hiện giờ mình với Tiêu Tiêu hẳn là một cặp đôi thần tiên rồi.

Trong lúc Tống Hiếu Nhiên trầm tư, tâm trạng của Tiêu Tiêu cũng rất phức tạp. Từ trước tới giờ, đối với cô, Tống Hiếu Nhiên vừa là anh trai vừa là bạn bè, cho dù duyên phận đã từng bỏ lỡ nhau, với cô, anh vẫn mãi mãi tồn tại như một người anh trai vậy, tình cảm hai mươi mấy năm không phải giả dối, không phải “không quan trọng đến thế” như cô đã nói với Đoạn Mặc Ngôn.

“Đừng lo lắng, anh không sao.” Tống Hiếu Nhiên đột nhiên mở miệng nói, “Chỉ là một người phụ nữ điên nói trong quá trình anh làm trị liệu đã cưỡng hiếp cô ta thôi.”

Tiêu Tiêu ngẩng đầu nhìn anh ta.

“Em tin anh Hiếu Nhiên không?”

Tiêu Tiêu gật đầu, “Ừm.”

Tống Hiếu Nhiên vui vẻ than nhẹ một tiếng, “Vậy thì tốt, anh đang chuẩn bị ra tòa với cô ta, nói không chừng qua hai ngày nữa có thể sẽ có dư luận bất lợi với anh, những chuyện đó đều là giả, em đừng quan tâm, cũng đừng xem.”

Nghe thấy câu này, Tiêu Tiêu lập tức hiểu ra, nhất định Đoạn Mặc Ngôn đã đến gặp lại Tống Hiếu Nhiên. Trên mặt cô không khỏi hiện lên vẻ lo lắng.

“Ừm, không sao đâu, chắc chắn giải quyết được mà.” Tống Hiếu Nhiên an ủi.

“Có nắm chắc không anh?”

“Luật sư nói không có vấn đề.”

“Lỡ như, có vấn đề thì sao?” Cô tin pháp luật, tin chính nghĩa, nhưng cũng không thể không thừa nhận, trong này có rất nhiều kẻ hở có thể lách vào.

Tống Hiếu Nhiên nghe thế thì sửng sốt, rồi mới cười khẽ, “Cũng không có gì ghê gớm, làm lại từ đầu thôi.” Trước đó, anh ta vẫn còn lưỡng lự, chưa chắc chắn giữa sự nghiệp và Tiêu Tiêu, ra nước ngoài có nghĩa là anh ta đã chính thức từ bỏ cô, không ra nước ngoài, Đoạn Mặc Ngôn nhất định sẽ chinh anh đến chết. Hai ngày nay anh ta vẫn luôn dằn vặt, nhưng trong khoảnh khắc nhìn thấy Tiêu Tiêu, đột nhiên mọi chuyện lại trở nên thật đơn giản.

Tại sao anh ta không nói với cô rằng đều là do Đoạn Mặc Ngôn thao túng phía sau bức màn, tại sao vẫn muốn tự gánh vác hết thảy, là vì không muốn khiến cho cô áy náy sao?

“Đừng nói chuyện này nữa, đúng rồi, gần đây Đoạn Mặc Ngôn có đến quấy nhiễu em không?”

Tiêu Tiêu do dự trong một chớp mắt, lắc đầu.

“Vậy sao..... vậy thì tốt.” Tống Hiếu Nhiên nói, “Anh có hỏi thăm một chút, Đoạn Mặc Ngôn thật sự không phải người tốt, nếu như anh ta đến tìm em, em đừng để bị lời ngon tiếng ngọt của anh ta che mắt nhé.”

“Em biết rồi.” Cô thật sự đã biết rất thấu đáo rồi.

Tống Hiếu Nhiên chăm chú nhìn sườn mặt thoáng lộ vẻ đau buồn của cô, tự nhiên sinh ra sự thương tiếc, anh ta không nhịn được vươn tay bắt lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô.

Theo bản năng Tiêu Tiêu muốn rút ra, lại bị anh ta nắm thật chặt.

“Tiểu Tiểu.....” Tống Hiếu Nhiên nói như than thở, “Tấm lòng của anh vẫn chưa từng thay đổi, nói thật, tận đáy lòng anh rất vui khi em và Đoạn Mặc Ngôn chia tay.”

“Anh Hiếu Nhiên, bây giờ em.....”

“Anh biết.” Tống Hiếu Nhiên cắt ngang lời nói của cô, “Anh biết bây giờ em vẫn chưa thoát khỏi đoạn tình cảm này, anh sẽ chờ đến ngày em mở cửa trái tim với anh lần nữa.”

Nói xong, anh ta cúi đầu muốn hôn mu bàn tay của cô, Tiêu Tiêu lại rút mạnh bàn tay ra.

Về mặt Tiêu Tiêu rất phức tạp, nói: “Anh Hiếu Nhiên, xin lỗi, bây giờ thật sự em chỉ coi anh như anh trai thôi, xin anh đừng quan tâm đến em nữa, hãy tìm một cô gái thích hợp với anh đi.”

Tống Hiếu Nhiên nghe thế, than nhẹ một tiếng, không nói gì.

Hai người im lặng một lúc, Tiêu Tiêu nói: “Chuyện kiện tụng, anh đừng lo lắng quá, bây giờ ngay không sợ chết đứng, mọi chuyện sẽ tốt lên thôi.”

Tống Hiếu Nhiên gật đầu.

Tiêu Tiêu nhìn anh ta, miệng mấp máy, muốn nói lại thôi, cuối cùng đứng lên, nói muốn đi ra ngoài ôn lại chuyện cũ với ba Tổng, mẹ Tổng.

Tổng Hiếu Nhiên không ngăn cản, đi ra ngoài phòng với cô.

Bốn người ngồi trong phòng khách trò chuyện náo nhiệt một hồi, Tiêu Tiêu nhìn thời gian, đứng lên tạm biệt.

Tổng Hiếu Nhiên lấy chìa khóa xe nói muốn đưa cô về, Tiêu Tiêu từ chối không được, chỉ có thể chào tạm biệt với ông bà Tổng, đi vào thang máy với Tổng Hiếu Nhiên.

Hai ngày nay, thời tiết đã giảm nhiệt độ trên diện rộng, xuống đến bãi đậu xe lại càng lạnh hơn, Tiêu Tiêu không khỏi run lên, Tổng Hiếu Nhiên muốn đưa áo khoác cho cô, cô khoát tay, uyển chuyển từ chối.

Chiếc Lexus chạy ra khỏi chung cư, Tổng Hiếu Nhiên đề nghị đi hóng gió, dạo một vòng rồi trở về. Tiêu Tiêu đồng ý.

Xe chạy xuống dọc theo bờ sông, trên đường đi có rất nhiều xe cảnh sát giao thông đi tuần tra, Tổng Hiếu Nhiên nói dạo gần đây có một đám cậu ấm niêm phong đường để đưa xe vào đêm khuya, đã xảy ra hai, ba vụ tai nạn giao thông, nên mới tuần tra nghiêm ngặt.

Tiêu Tiêu lập tức nhớ đến lời nói của Nghiêm Khác, cô không ngờ Đoàn Mặc Ngôn lại đưa xe trên phố lớn thế này.

“Đã xảy ra tai nạn à?”

“Ừ, chẳng phải trên tin tức cũng có nói sao? Một chiếc Pagani, một chiếc Ferrari, còn có một chiếc Porsche đụng liên hoàn.”

“Ồ.....” Tức thì Tiêu Tiêu nhớ đến gương mặt trắng bệch của Đoạn Mặc Ngôn ngày hôm nọ, chợt lắc đầu.

Tổng Hiếu Nhiên không tiếp tục đề tài này, anh ta mở nhạc, trong loa vang lên bài hát của David Bowie, ông là ngôi sao nhạc Rock người Anh, bài đã từng làm cho hai người rung động.

Advertisement / Quảng cáo

Tiêu Tiêu yên lặng lắng nghe giọng ca tùy ý của ông, nhìn ra khung cảnh lấp lánh ánh đèn vụt qua ngoài cửa sổ, rất lâu sau mới nói: “Ông ấy đã qua đời rồi, David Bowie ấy.”

“Ừm.”

Vật còn, người mất. Lời nói đến bên miệng, Tiêu Tiêu lại nuốt xuống, “Đáng tiếc quá.”

Hôm sau, lúc chập tối, Tiêu Tiêu nói với bạn cùng phòng rằng mình đã hợp lại với Đoạn Mặc Ngôn rồi, muốn dọn đến nhà anh ở.

Ngoài Liên Hoan Hoan, mọi người không ai nghi ngờ, đều cảm thấy vui mừng vì bọn họ làm lành với nhau, chị cả nói: “Có lúc cậu vẫn y như con nít vậy, không biết săn sóc người khác, sau này phải chú ý một chút nhé, vào những trường hợp công khai thì nên nể mặt bạn trai cậu một chút.”

Tiêu Tiêu cười cười, không nói gì.

“Ôi, sau này thời gian hai người sống với nhau còn dài mà, chị em chúng ta thì chỉ còn một năm này thôi, cậu cũng đành lòng vứt bỏ tui mình sao?” Lão Tam nói.

“Lúc rảnh mình sẽ về mà.”

Liên Hoan Hoan không biết cô đã xảy ra chuyện gì, thấy vẻ mặt của cô không phải vô cùng vui mừng, thì nhân lúc mọi người sắp đi ra ngoài ăn cơm, cô ta đã hỏi một câu.

Tiêu Tiêu nói: “Đừng giả vờ quan tâm tôi nữa. Tự lo cho mình đi.”

Liên Hoan Hoan nói: “Còn tưởng đâu cậu hợp lại với Đoạn Mặc Ngôn rồi thì góc cạnh đã bị mài láng một chút rồi chứ, không ngờ vẫn không khôn khéo như thế.” Trước mặt mọi người trong kí túc xá cũng không cho cô ta vẻ mặt dễ chịu.

“Khôn khéo chính là đứng trước mặt người bán đứng tôi vẫn phải giả vờ như không có chuyện gì xảy ra sao?” Tiêu Tiêu nhìn cô ta, “Nghe nói cô chủ động đến làm tình nhân của Phó Thái Nhiên, còn bị hấn ta..... Liên Hoan Hoan, tôi thật sự không thể tưởng tượng sau này cô gặp được người cô yêu thương thật sự, thì sẽ hối hận ra sao với tất cả mọi chuyện của ngày hôm nay.”

Vẻ mặt của Liên Hoan Hoan chợt thay đổi, ngay sau đó thờ ơ cười cười, “Chỉ có cô gái như cậu vẫn còn tin tưởng vào tình yêu và đàn ông thôi.”

“Bây giờ tôi không tin đàn ông, nhưng tôi vẫn tin vào tình yêu, bởi vì tôi đã trải qua rồi.”

Tiếng kèn xe vang lên, Tiêu Tiêu biết Đoạn Mặc Ngôn đã đến rồi, cô không nói nhiều nữa, cầm túi xách lên rồi đi mất.

KHÔNG GẶP KHÔNG NÊN DUYÊN

Độc Độc
dtv-ebook.com

Chương 68

Đoạn Mặc Ngôn đứng cạnh cửa xe, thấy Tiêu Tiêu cầm túi xách đi ra, tâm trạng rất tốt, giơ cánh tay lên muốn nhận lấy túi xách của cô, lại bị cô coi như không thấy, đi vòng qua. Anh lúng ta lúng túng xoay qua mở cửa ghế sau cho cô.

Trên ghế lái là một người đàn ông xa lạ, không quen ngồi đó, đang quan sát đánh giá cô qua kính chiếu hậu. Tiêu Tiêu thậm chí không có hơi sức suy nghĩ Viên Kha đi đâu rồi, dù sao người ở bên cạnh Đoạn Mặc Ngôn cũng sẽ không được lâu dài.

Đoạn Mặc Ngôn vòng qua bên kia lên xe, tùy tiện ném chiếc túi xách ngăn giữa hai người họ xuống đất.

Tiêu Tiêu chỉ nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Tài xế chậm rãi lái xe ra khỏi cổng trường, hai người ở ghế sau vẫn im lặng không nói tiếng nào.

Hồi lâu sau, Đoạn Mặc Ngôn vẫn luôn nhìn chăm chăm Tiêu Tiêu bỗng dựng mở miệng, “Hôn một cái nhé?”

Tiêu Tiêu nhìn ra bên ngoài y như một bức tượng điêu khắc, không hề nhúc nhích.

Như vậy cũng không ảnh hưởng đến tâm trạng tốt của Đoạn Mặc Ngôn, anh tự động xoay mặt của cô qua, bá đạo dùng sức hôn lên môi cô một cái, nhưng rất nhanh đã lui ra.

Tiêu Tiêu lau miệng, tức giận nhìn sang, “Anh không giữ chữ tín! Tôi muốn xuống xe!”

“Hiệp nghị còn chưa kí, hôn một cái coi như là đánh dấu trước vậy.” Đoạn Mặc Ngôn nói đều.

Hiệp nghị mà anh nói, là kết quả sinh ra từ cuộc đàm phán với Tiêu Tiêu tối qua. Anh đồng ý buông tha Tống Hiếu Nhiên, chỉ cần cô và anh sống chung đến khi cô ra nước ngoài du học, hơn nữa nếu cô không đồng ý, anh cũng sẽ không tiếp xúc thân mật quá đáng với cô. Tiêu Tiêu đồng ý rồi, nhưng cô tin anh không được, muốn có giấy trắng mực đen.

Đoạn Mặc Ngôn không phản đối, nhưng bây giờ anh phát hiện thật sự là có chút khó khăn.

Tiêu Tiêu đê chặt cánh môi, đột nhiên lại quay đầu đi tựa như đã nản lòng. Bây giờ người ta là dao thót, mình là thịt cá, còn gây với anh làm gì chứ.

Thấy cô đột nhiên chán nản, tâm trạng của Đoạn Mặc Ngôn cũng bị chấn động một chút, “Được rồi, được rồi, không hôn thì không hôn, anh sai rồi còn không được sao?” Bây giờ anh nhận lỗi càng ngày càng tự nhiên.

Nhưng Tiêu Tiêu cũng không thêm để ý đến chút nào.

Trợ lý mới liếc trộm ông chủ, nghe nói anh là một người khó phục vụ mà, sao tin đồn với hiện thực không giống nhau gì hết vậy?

Hai người về đến căn hộ chung cư của Đoạn Mặc Ngôn, trong nhà vẫn thoải mái, sạch sẽ như trước, Tiêu Tiêu lại thấy không có cảm giác gì cả.

Dường như Đoạn Mặc Ngôn muốn cô yên tâm, chủ động lấy hai tờ giấy hiệp nghị đã được đặt ở trên bàn trà từ sớm đưa cho cô kí tên. Thật ra Tiêu Tiêu cũng hiểu, nếu như anh có lòng muốn nuốt lời, thì hiệp nghị này chẳng qua cũng chỉ là một tờ giấy không có giá trị. Chỉ là mình muốn được yên lòng thôi.

Cô kí tên của mình lên, Đoạn Mặc Ngôn cũng nghiêm túc kí tên, hơn nữa ngón trỏ chỉ vào phần của cô, ý bảo cô nhìn vào chỗ cuối cùng không chú ý đến.

Tiêu Tiêu rũ mắt, nhìn lướt qua một lần, trong mắt hơi gợn sóng.

Trên đó viết rằng, nếu như anh bội ước, thì cả căn nhà, bao gồm cả đồ vật bên trong đều thuộc về quyền sở hữu của cô.

“Em yêu à, bàn điều kiện với người ta thì phải áp chế người ta, nếu không thì phí công kí hợp đồng mất.” Đoạn Mặc Ngôn còn có tâm tư để chỉ dạy cô.

Tiêu Tiêu lại đáp: “Đối với anh, chẳng phải cũng chỉ là trả tiền chơi gái thôi sao?” Cô tổn thương người, cũng tổn thương mình.

Đoạn Mặc Ngôn bị ghen lại, nhú mày “chậc” một tiếng, kéo cô đứng lên, “Qua đây.”

“Đừng đụng vào tôi.” Tiêu Tiêu rút tay ra.

Đoạn Mặc Ngôn không nói gì kéo cô đến chỗ bảng thiết lập mật mã khóa cửa, bấm títtít một lúc, sau đó dịch người ra bảo cô

nhập mật mã vào, “Tám chữ số, tự em nhập vào đi.” Nói rồi anh xoay người lại đi vào quầy bar.

Tiêu Tiêu đứng trước bảng số một lúc, nhưng chỉ nhấn vào nút hủy bỏ, đóng giao diện lại.

Đoạn Mặc Ngôn định lấy rượu uống thuốc, vừa gỡ thuốc ra, vừa nhìn cô.

“Có gì khác nhau sao?” Tiêu Tiêu thờ ơ nói, cầm lấy túi xách đi vào phòng, đóng cửa lại.

Đoạn Mặc Ngôn nuốt hết số thuốc phải uống vào, Whisky cũng theo đó mà xuống bụng. Anh ngược mắt nhìn chằm chằm cánh cửa phòng đóng chặt, lắc lắc ly rượu trong tay, một hơi uống cạn. Cô gái này nổi giận lên quả thật không đáng yêu chút nào.

Chốc lát sau, anh chậm rãi, thông thả đi đến trước cửa phòng cô, vịn tay nắm, quả nhiên đã khóa rồi. May mà anh dự đoán trước, đã thay khóa cửa có thể mở ra bằng chìa khóa.

Trong phòng chỉ bật một ngọn đèn nhỏ màu vàng cam, Đoạn Mặc Ngôn lặng lẽ đi vào trong, nhìn quanh một vòng không thấy cô đâu, chỉ nghe thấy trong phòng tắm vang lên tiếng tắm rửa ào ào.

Đoạn Mặc Ngôn ngồi ở cuối giường, nhìn thẳng vào phòng tắm hơi mờ mờ kia.

Dĩ nhiên bọn họ đã từng tắm uyên ương với nhau, không ai biết rõ đáng về yêu kiều của cô gái này khi tắm hơn anh.

Ánh mắt của cô vì nhuốm hơi nước mà mờ màng, cái miệng nhỏ càng thêm óng ánh, ướt át hơn bình thường, mái tóc dài ướt sũng

dọc theo gò mà ửng hồng khoác lên bờ vai mịn màng, thỉnh thoảng những giọt nước trên cần cổ ngọc ngà sẽ nương theo xương quai xanh gợi cảm của cô chảy thẳng xuống, chảy xuống mãi cho đến khi anh vươn tay ngăn lại.

Đoạn Mặc Ngôn hít vào một hơi, thân dưới vì tưởng tượng mà đau đớn khó nhin, thật muốn cứ thế mà xông vào, làm cho cô khóc lóc xin tha.

Dáng vẻ đó chắc chắn rất đẹp.....

Đi vào, hay là không đi vào?

Hô hấp của Đoạn Mặc Ngôn trở nên dồn dập, anh nhìn chăm chăm bóng dáng yếu điệu mơ hồ trong phòng tắm, ma xui quỷ khiến mà tháo dây nịt ra, thò tay vào trong.

Hơi thở của anh càng ngày càng nặng nề, nhắm mắt, hồi tưởng lại dáng vẻ lúc này của người bên trong, lắng nghe tiếng nước càng thêm kích thích thần kinh, động tác dưới tay dần dần tăng tốc. Một lúc lâu sau, anh trầm mặc bùng phát bắn ra.

Vì có tâm sự nên Tiêu Tiêu tắm tấp khá lâu, lúc đi ra trong phòng trống rỗng, không có một người, nhưng cô vẫn nhạy cảm ngửi được mùi hương nhàn nhạt của đàn ông trong không khí, hơn nữa còn phát hiện một chút dịch trắng trên mặt thảm, mặt cô đỏ lên, tức giận khó nhin mà xông ra, quát lên với Đoạn Mặc Ngôn đang dùng máy tính như không có chuyện gì xảy ra, “Đoạn Mặc Ngôn, anh là đồ vô liêm sỉ!”

Đoạn Mặc Ngôn quay đầu lại, còn vô tội hỏi: “Anh thế nào hả?”

“Anh.....” Làm sao Tiêu Tiêu nói ra miệng được, “Anh là đồ khốn kiếp!” Cô chỉ có thể mắng thêm một câu, tức tối sập cửa lại.

Đoạn Mặc Ngôn lắc đầu, nhìn gương mặt nhỏ nhắn đỏ lựng kia, còn có thân hình nhỏ bé kia. F*ck! Lại có động tĩnh nữa rồi!

Tiêu Tiêu vốn đã quyết định đối xử lạnh lùng với anh, không ngờ buổi tối đầu tiên đã vì sự vô liêm sỉ của anh mà bị vỡ kế hoạch. Cô mở cửa sổ ra, cầm một quyển sách quạt nửa ngày, mới ngồi lên giường, giở sách ra, muốn đọc sách để làm cho tinh thần của mình bình tĩnh lại.

Ai ngờ vào lúc cô sắp thành công rồi, thì một tiếng cạch, lại làm cho tinh thần của cô căng thẳng lên.

Đoạn Mặc Ngôn mặc một bộ đồ ngủ màu xanh tím đi vào.

“Anh làm gì vậy?” Tiêu Tiêu nghiêm mặt hỏi.

“Ngủ.” Đoạn Mặc Ngôn vừa đáp như lẽ đương nhiên, vừa chậm rãi leo lên giường từ đầu bên kia.

Tiêu Tiêu xóc chăn lên muốn bước xuống.

Đoạn Mặc Ngôn vươn cánh tay dài ra, ôm lấy vòng eo nhỏ của cô kéo cô về, thuận thế đè cô lên giường.

“Nhanh như thế đã muốn bội ước rồi sao?” Tiêu Tiêu trừng anh.

“Đã nói là chờ em thay đổi thái độ mà, anh tuyệt đối không nuốt lời đâu.” Đoạn Mặc Ngôn cười khế, ngón tay vuốt ve lên gương mặt của cô, “Nhưng ít nhiều gì cũng cho anh chút ngon ngọt chứ, để cho anh có chút hi vọng, em nói phải không?”

Tiêu Tiêu chỉ nhìn anh chăm chăm, không nói gì.

“Haiz, anh ngủ bên cạnh em, cũng sẽ không chạm đến em. Như vậy được rồi chứ?” Đoạn Mặc Ngôn cười nhẹ nhàng, chợt giọng điệu trầm xuống, “Vậy cũng không được, thì anh cũng thật sự hết cách rồi.”

Trong mắt Tiêu Tiêu lóe lên ánh sáng cực kỳ phức tạp, nhắm mắt lại, vươn tay ra đẩy anh một cái, tự mình rúc sang ngay sát cạnh giường, lấy chăn che lên đầu.

Đoạn Mặc Ngôn cũng không nói nhiều, cũng kéo chăn đắp lên người mình.

Anh giờ tay tắt đèn, khẽ thở dài một tiếng rồi nằm xuống.

Hơn 2 giờ sáng, dưới giường có chút động tĩnh rất nhỏ, Đoạn Mặc Ngôn vẫn chưa ngủ nhắm mắt lại, nghe tiếng Tiêu Tiêu mang giày xuống giường.

Cô không có thói quen thức đêm, trước kia, mỗi đêm đều rúc vào lòng anh, ngoan ngoãn vô cùng, nhiều nhất cũng chỉ khẽ cọ cọ vào người anh mà thôi.

Quả nhiên cô không đi vào phòng tắm, nghe tiếng động là đang mở cửa đi ra ngoài.

Đoạn Mặc Ngôn đổi tư thế ngủ, yên lặng chờ đợi một lúc lâu, trong căn phòng rộng lớn vẫn không có chút tiếng động nào.

Anh chống tay đứng dậy, từ từ đi ra ngoài.

Mượn ánh đèn yếu ớt, anh nhìn lướt qua phòng khách một vòng, không thấy bóng dáng nhỏ bé kia đâu cả, anh suy nghĩ một lúc, đi về phía căn phòng chị Linh dùng để ở lại, nhẹ nhàng mở cửa ra, quả nhiên trông thấy một bóng dáng co ro trên giường.

Anh đi qua, ngồi xổm trước đầu giường, nhìn chằm chằm gương mặt nhỏ nhắn đang ngủ say sưa củ cô, đôi mắt đen từ từ u ám.

Cô thế này là có ý gì chứ?

Gần đây trong hội có một lời đồn đang lan truyền rộng rãi, nghe nói Đoạn Mặc Ngôn không nuôi thiếu nữ nữa, chuyển sang nuôi tổ tông rồi!

Hơn nữa tổ tông này không phải ai khác, chính là cô thiếu nữ Tiêu Tiêu lúc trước anh đã vứt bỏ rồi lại cầu xin trở về. Bây giờ anh đi đến đâu đều mang cô theo bên cạnh, cung cấp ăn ngon uống ngon, không, là phục vụ ăn ngon uống ngon mới đúng. Ôi má ôi, Đoạn Mặc Ngôn vậy mà lại biết người ta thích uống nước trái cây gì, thích ăn trái cây nào, thích ăn món ăn gì, rất là kinh hãi đấy, được không hả! Càng kinh hoàng hơn là, tổ tông đó còn có điệu bộ như không để ý tới, những thứ Đoạn Mặc Ngôn dâng đến tận miệng, cô đều lạnh lùng từ chối, người ta phải năn nỉ cô ăn, cô mới mở lòng từ bi mà ăn. Nếu tổ tông bị mùi thuốc lá làm cho sặc, thì cả đêm bọn họ cũng đừng hòng hút thuốc nữa, nếu ai say rượu mà nói năng vô lễ với tổ tông này, thì đại thiếu gia người ta sẽ trở mặt ngay tại chỗ!

Hơn thế nữa, quần áo, túi xách đều mua thành đống, bông tai, nhẫn, đồng hồ đeo tay, dây chuyền cũng mua không ít, nhưng tổ tông tất cả đều không cần! Khoản tiền này tiêu hết rồi cũng không quan trọng gì, từ chối rõ ràng mới bề mặt, là đàn ông đều không thể chịu nổi việc ân cần với một người phụ nữ cứ làm mặt lạnh, hướng

gì là Đoạn Mặc Ngôn! Nhưng anh không chỉ nhìn được, còn nhìn đến mức cam chịu một cách vui vẻ, khiến bọn họ nhìn mà thật sự muốn giáo dục cho anh một chút thể nào là đàn ông!

Cuối cùng có một ngày, rốt cuộc Đoạn đại thiếu cũng ra oai rồi.

Hôm nay có người chạy đi thi bơi mùa đông giành được hạng ba, nói muốn đi chúc mừng, cả đám đang chơi chung rất náo nhiệt, bỗng nhiên có người thấy tổ tông kia chủ động giật điều thuốc bên miệng Đoạn đại thiếu ra, vừa nhìn anh, vừa cầm tay của anh lên.

Còn tưởng đâu cuối cùng nụ hoa gai góc này cũng đã thông suốt rồi, không ngờ cô cầm điều thuốc nhắm ngay lòng bàn tay của anh mà dụi xuống, may mà Đoạn Mặc Ngôn không bị mỹ nhân kế mê hoặc, nhanh tay lẹ mắt đẩy cô ra, đồng thời tức giận quát lên, “Mẹ nó, em làm cái gì vậy hả!”

KHÔNG GẶP KHÔNG NÊN DUYÊN

Độc Độc
dtv-ebook.com

Chương 69

Đoạn Mặc Ngôn giận không kiềm được trợn trừng nhìn Tiêu Tiêu. Anh còn tưởng đầu cuối cùng cô cũng bị anh làm cho cảm động mà có chút phản ứng, trong một khoảnh khắc, nhịp tim còn tăng tốc vì được thương mà hoảng hốt, không ngờ cô lại cầm điều thuốc nhắm ngay hình xăm, không hề do dự muốn thiêu rụi nó.

Khốn kiếp!

Trong đại sảnh bỗng chốc yên lặng như tờ, ngay cả ban nhạc ở hiện trường cũng ngừng hẳn.

Tiêu Tiêu bị đẩy ngã trên ghế sofa, cô ngồi lên lại, thả điều thuốc đã đốt cháy một lỗ trên sofa vào gạt tàn thuốc, thản nhiên nói: “Lần trước chẳng phải anh muốn đốt nó đi mà bị Nghiêm Khác cản lại sao? Lần này tôi giúp anh không được à?”

Trái tim của cô có thể giống như trái tim của anh hay sao! “Lần trước anh bị đứt gân não, em cũng bị đứt gân não hả?” Anh tức giận ép buộc cô đối mặt với mình.

“Không, tôi rất tỉnh táo.” Tiêu Tiêu không chút sợ hãi nhìn thẳng vào anh.

“Sao anh nhìn không ra?”

“Bởi vì anh bị đứt gân não rồi.”

Đoạn Mặc Ngôn tức đến bật cười, thì ra cô lạnh mồm lạnh miệng như vậy cơ đấy?

“Ha ha, ha ha, hai người đang nói gì thế?” Chủ nhà kéo theo bà xã mình, bất chấp tất cả đi lên phía trước.

Tiêu Tiêu nói: “Không có nói gì hết.”

“Không có gì thì tốt, ha ha, đúng rồi, bà xã, em dẫn em Tiêu đi lên xem cúp thưởng của anh đi, em ấy vẫn chưa được xem đâu, phải không? Nhớ giúp anh tuyên truyền chiến tích vĩ đại một chút nhé.”

Chị chủ nhà nghe lời mời Tiêu Tiêu đi lên lầu, cả đám người vây quanh Đoạn Mặc Ngôn, ồn ào loạn xạ.

“Mặc Ngôn, trái chưa chín hái xuống sẽ không ngọt, mày cần gì phải chịu tội như vậy chứ?”

“Anh, kiên nhẫn thêm một chút, phụ nữ ấy mà.”

“Em nghe nói, phụ nữ đề tiện.....”

“Mày nói cái gì!”

“Em sai rồi, bà cô ời!”

“Cút hết cho tao!” Đoạn Mặc Ngôn tức giận mà không có chỗ trút, tiện tay đập nát một bình rượu.

“Làm gì vậy chứ, tui em quan tâm anh thôi.....” Một cô gái còn muốn nói chuyện, đã bị người bên cạnh che miệng lại.

Mọi người giải tán, Đoạn Mặc Ngôn ngồi một mình trên sô pha nhìn chăm chăm gương mặt cười trong lòng bàn tay, hồi lâu sau cơn tức vẫn không thể tan đi, ngược lại càng ngày càng bức, anh sai hai ba bước phóng lên lầu.

Đám người dưới lầu không dám đi lên theo, chỉ có thể ngẩng đầu lên nhìn.

Chẳng bao lâu sau, Đoạn Mặc Ngôn đã kéo Tiêu Tiêu xuống lầu, nghênh ngang rời đi dưới ánh mắt nhìn chăm chăm của mọi người. Còn tưởng đâu sẽ có một màn đại chiến cầu xé lẫn nhau chứ, mọi người không khỏi thổn thức.

Đoạn Mặc Ngôn lái xe với tốc độ nhanh nhất về đến căn hộ, vừa mở cửa ra liền đè cô lên tường thô bạo cưỡng hôn, nắm lấy cằm của cô, ép cô nghênh đón đầu lưỡi của anh len vào.

Tiêu Tiêu vừa đẩy vừa đánh, nhưng vẫn bị Đoạn Mặc Ngôn kéo áo khoác ra.

Cô chột nghiêng đầu ra thở hồng hộc, đột nhiên không giãy giụa nữa, mặc cho môi lưỡi của anh càn quấy.

“Xem ra căn nhà này phải thuộc quyền sở hữu của tôi rồi.” Cô cố hết sức nói với giọng điệu lạnh lùng nhất.

Đoạn Mặc Ngôn đang đè chặt, liếm vành tai của cô, từ từ dừng động tác lại, bờ môi nóng bỏng kề bên tai cô, “Em muốn thì ngày mai anh có thể đưa cho em ngay..... Có thể nào đừng giận đối với anh nữa được không?” Anh dừng lại một chút, lại thêm vào một câu, “Coi như anh xin em.”

“Xin tôi làm gì, bây giờ là tôi xin anh kìa.”

“Em đừng như vậy mà.” Ngọn đèn cảm ứng âm thanh ở cửa sớm đã sáng lên rồi, Đoạn Mặc Ngôn buông lỏng bàn tay đang đè trên cổ cô, thân thể lùi ra một chút nhìn vào mắt cô, “Không được yêu thích chút nào đâu, em biết không?”

Tiêu Tiêu cười tự giễu, “Tôi có được yêu thích hay không, có ảnh hưởng gì sao?” Cô đẩy anh một cái, mở cửa rồi muốn đi ra.

Đoạn Mặc Ngôn cầm tay nắm cửa, kéo cả người lẫn cửa trở về.

“Lại là anh sai nữa rồi phải không? Xin lỗi, được rồi chứ! Vừa mới lấy đồ về, chúng ta không thể lại làm mất nữa chứ.” Mấy ngày trước, cảnh sát mới phá án xong, thì ra không phải ai khác, mà chính là ông bảo vệ đã báo cảnh sát. Bởi vì cô con gái ở quê sống chết muốn đi Hàn quốc phẫu thuật thẩm mỹ, bắt buộc người lính già vốn thật thà, hiền lành, bởi vì thương con gái, ngay cả nguyên tắc cũng không màng đến.

Tiêu Tiêu không nhúc nhích nữa. Không biết là thái độ của anh hay là nội dung câu nói kia đã thuyết phục cô, cô lẳng lặng nhặt áo khoác bị vứt trên mặt đất lên, vòng qua anh đi vào nhà.

Đoạn Mặc Ngôn thắm hít vào hai hơi, dựa vào sau cửa cưỡng ép đè nén dục vọng của mình xuống, rồi mới đi vào.

Anh đi vào sảnh phòng khách, chỉ thấy Tiêu Tiêu đang co người trên chiếc sofa đơn, cô đơn ngồi đó, nhìn qua rất đáng thương.

Trong lòng dâng lên một cảm xúc không thể nói rõ, Đoạn Mặc Ngôn đi qua đó, ngồi xuống sofa bên cạnh cô, bật dàn loa vang lên điệu nhạc nhẹ nhàng, chậm rãi, muốn làm cho tâm trạng của hai người bình tĩnh lại một chút.

Hai người cứ thế yên lặng ngồi đó rất lâu. Đã lâu lắm rồi bọn họ không ngồi riêng với nhau thế này. Mặc dù Tiêu Tiêu đã về đây, nhưng cô không muốn ở cùng một nơi với anh, anh ở phòng khách thì cô ở phòng mình, anh ở phòng cô thì cô sang phòng sách, anh vào phòng sách thì cô đến phòng gym, dù sao chính là không muốn ở chung với anh là được. Cho nên Đoạn Mặc Ngôn mới thường bắt cô đi ra ngoài với anh, cũng không được việc, cô rúc người vào ghế sau rộng rãi, cuối cùng anh dứt khoát đổi thành xe hơi hai chỗ.

Dáng vẻ này của bọn họ bị người ngoài nhìn thấy, cũng có chút giống như vợ chồng son đang chiến tranh lạnh, chẳng qua khoảng cách giữa hai người họ, còn xa hơn vợ chồng bình thường.

Hồi lâu sau, Tiêu Tiêu thấp giọng lên tiếng, “Đoạn Mặc Ngôn, rốt cuộc anh còn có mục đích gì vậy? Tình cảm của tôi đã từng trao cho anh, cơ thể cũng đã trao cho anh, lòng tự trọng cũng bị anh chà đạp rồi..... Anh còn muốn gì nữa?”

“Anh muốn em lại nhìn anh, cười với anh.” Bây giờ cô không mấy khi cười với ai nữa, đối với anh lại càng thêm xa cách. Anh cực kỳ không thích biểu cảm mà cô nhìn anh lúc này.

“Tôi cười không nổi.....” Tiêu Tiêu ngược mắt nhìn anh, “Có phải chính anh cười không được, nên mới thích qua lại với những cô gái không có mưu mô, suốt ngày ngây ngô không?”

Đoạn Mặc Ngôn thoáng sửng lại một chút, đôi mày kiếm nhíu lại, “Tại sao em cười không nổi? Bây giờ anh đối xử với em còn chưa đủ tốt sao? Hái sao xuống có đủ chưa?”

“Tôi đã nói có một số chuyện, không phải xin lỗi là có thể giải quyết được, anh cứ coi như tôi nhát gan đi, nhận không nổi tình cảm

nồng hậu của anh lần thứ hai nữa, được không?”

“Không được.”

“Vậy chúng ta chỉ có thể tiếp tục như vậy mà trải qua hết nửa năm này thôi.” Cả người Tiêu Tiêu mệt mỏi, “Đến tết tôi phải về quê, nói với anh một tiếng.”

Giống như có nhiệm vụ cấp bách gì chưa hoàn thành vậy, bây giờ Đoạn Mặc Ngôn không muốn để cô rời khỏi tầm mắt của anh dù chỉ là một ngày, nhưng anh có thể nói tiếng không sao?

Tiêu Tiêu biết anh đã ngầm chấp nhận rồi, nhưng cô không hề có cảm giác thở phào nhẹ nhõm. Bởi vì chẳng qua chỉ là chuyển từ một căn nhà lạnh lẽo này sang một căn nhà lạnh lẽo khác thôi, thực ra cũng không có gì khác biệt lắm.

Chớp mắt lại sắp hết một năm rồi, Tiêu Tiêu kiên trì dùng tiền của mình mua một tấm vé máy bay về nhà, chỉ là lúc xuống máy bay mới phát hiện Đoạn Mặc Ngôn ở khoang hạng nhất.

Anh thần nhiên nói: “Anh đưa em về rồi đi ngay, tết đến, đông người.”

Giữa hai hàng chân mày có chút cảm xúc nói không rõ, đôi mày thanh tú của cô khẽ chau lại, mấp máy môi, rốt cuộc không nói câu nào.

Đoạn Mặc Ngôn giữ lời hứa, giúp cô đưa hành lý đến trước cửa, nói một câu “Sang năm gặp”, nhìn cô một cái thật sâu rồi đi mất.

Tiêu Tiêu bắt lấy tay vịn cầu thang, lặng lẽ nhìn đỉnh đầu đen nhánh kia biến mất trên lối đi.

Tổng Hiếu Nhiên và ba mẹ anh ta đã về, anh ta nhắc lại những lời dặn cũ rích, lại hỏi cô có phải Đoạn Mặc Ngôn đã liên hệ với cô rồi không, cô vẫn lắc đầu phủ nhận như trước.

Tô Vi và Đồng Dĩ Dịch cũng về rồi, lúc các cô tụ họp, Tiêu Tiêu vẫn không kể cho hai cô nghe chuyện rối rắm với Đoạn Mặc Ngôn, cô không biết phải nói từ đâu nữa.

Tô Vi đã từng hỏi, cái gọi là bí mật, luôn có một hai người biết, những người khác không biết thì thôi, rốt cuộc như vậy có tính là bí mật thật sự hay không?

Cô không biết, cô chỉ biết giữa cô và Đoạn Mặc Ngôn, đối với cô mà nói, chính là bí mật không thể nói cho ai biết.

Ăn tết ngắn hạn thì coi như khoảng 7 ngày, dài thì coi như khoảng 15 ngày, từ mừng bốn, Đoạn Mặc Ngôn liên tục nhắn tin, gọi điện cho cô, bảo cô trở về thành phố. Hôm mừng chín, Tiêu Tiêu lại xảy ra tranh chấp với ba mình về chuyện ra nước ngoài du học một lần nữa, dẫn đến lần đầu tiên cãi nhau quyết liệt sau thời trung học. Trong lúc có mấy phần men say, Tiêu Hoành Nhân lại nói ra câu nói kiểu như “tôi hận không thể không sinh ra đứa con gái như cô”.

Tiêu Tiêu ngỡ đâu mình sẽ không bị câu nói này làm tổn thương nữa, nhưng khi chính tai nghe được một lần nữa, vẫn thương tích đầy người như cũ.

Ngày hôm sau, cô liền rời khỏi quê nhà trở vào thành phố B. Trên máy bay, đột nhiên cô yếu đuối mà nhớ nhung vòng ôm của Đoạn Mặc Ngôn, cảm thấy mặc kệ anh là người thế nào, chỉ cần lúc này có thể ở bên cạnh cô, ôm lấy cô, an ủi cô, vậy là đủ rồi.

Suy nghĩ này kéo dài một lúc lâu, sau đó cô mới chợt tỉnh táo lại, càng thêm chán nản gõ vào đầu mình.

Không thể cần, không dám cần, cũng cần không nổi.

Xuống máy bay rồi, cô lại trở về là Tiêu Tiêu đã võ trang toàn thân.

Đông đi xuân đến, giữa cô và Đoạn Mặc Ngôn vẫn duy trì trạng thái giăng co như lúc tết, Đoạn Mặc Ngôn cũng làm hòa thượng gần nửa năm, Tiêu Tiêu biết có lúc anh sẽ ở trên giường, xoay lưng lại với cô mà giải quyết vấn đề, nhưng vẫn không vượt quá mức nửa bước, điều này đối với người đã từng một ngày muốn cô 3 lần còn chê ít như anh mà nói, quả thật không dễ dàng.

Nhưng bất kể anh có thành ý thế nào, cô cũng không muốn bị rung động.

Điều đáng chúc mừng là, gần đây, rốt cuộc ánh mắt của Đoạn Mặc Ngôn đã thay đổi rồi, ánh mắt đó không còn tràn đầy tự tin nữa, mà trở nên nóng nảy, u ám, lúc nhìn cô cũng không phải vẻ thâm tình, chân thành nữa.

Đêm đó, Đoạn Mặc Ngôn một mình đi ra ngoài, Tiêu Tiêu vùi vào gối, như cười lại như khóc, rốt cuộc, đã sắp kết thúc rồi sao?

3 giờ sáng, Tiêu Tiêu không dễ gì mới ngủ được bị một cơ thể cao to, cả người đầy hơi rượu đè lên người, đồng thời tiếng nói say xỉn, nói không thành câu cũng lọt vào tai cô.

“Tiểu Tiểu, anh rất khó chịu.....”

KHÔNG GẶP KHÔNG NÊN DUYÊN

Độc Độc
dtv-ebook.com

Chương 70

Tiêu Tiêu bị đè đến gần như thở không nổi, người nằm trên người cô còn lằm bằm trong men say, “Tiểu Tiểu, mẹ nó chứ, anh thật sự khó chịu lắm.”

Cô dùng sức đẩy anh ra, nhưng tức thì lại bị siết chặt trong vòng tay đầy hơi rượu. Anh tưới rượu lên người hả!

“Nếu như tình cảm này phai nhạt đi thì làm sao đây.....” Anh vùi đầu thật sâu bên tai cô, “Tình cảm này phai nhạt đi thì làm sao bây giờ!”

Hơi thở nóng bỏng kèm theo mùi rượu đường như cũng làm cho Tiêu Tiêu say mất, cô mơ màng nằm trong lòng anh, thở ra một tiếng thật dài.

Hồi lâu sau, người đàn ông không còn động tĩnh nữa, Tiêu Tiêu lui người ra, đẩy anh qua một bên, đắp chăn cho anh, mình thì rề rà ngồi quỳ ở bên cạnh, trong bóng tối, nhìn chăm chăm bóng đen của anh một lúc lâu.

Giữa trưa ngày hôm sau, Đoạn Mặc Ngôn ho khò khè mang theo mùi rượu đi ra từ phòng dành cho khách, vốn tưởng rằng Tiêu Tiêu đã ra ngoài từ sớm như thường ngày, không ngờ cô vẫn còn ngồi trên sofa đọc sách.

“Tĩnh rồi à?” Cô ngẩng đầu lên nhìn anh, vẻ mặt bình thản, “Chúng ta nói chuyện một chút đi.”

Đoạn Mặc Ngôn nhớ hôm qua đã uống rất nhiều rượu với Nghiêm Khác, nhiều đến mức anh hoàn toàn không nhớ mình làm sao trở về đây, đã xảy ra chuyện gì.

Anh ngờ vực nhìn cô, đôi mày chau lại, lẽ nào tối qua anh nhìn không được mà làm cô rồi ư?

Tiêu Tiêu rót một ly trà hoa nóng đặt lên chỗ trống bên cạnh, ý bảo anh qua đây ngồi xuống.

Kể từ sau khi cô dọn đến đây thì không hề quan tâm đến anh nữa, ngay cả anh uống thuốc cũng không nghe cô hỏi thăm một câu, bây giờ lại rót nước cho anh.

Đoạn Mặc Ngôn ho khan một tiếng, đặt mông ngồi xuống, tiện tay cầm lấy ly nước nên uống một ngụm.

Tiêu Tiêu đặt quyển sách xuống, tự mình cũng uống một ngụm trà hoa, mười ngón tay đan vào nhau để trên đùi, lắc lắc người, khẽ nói: “Hình như trước giờ tôi chưa từng kể cho anh nghe về gia đình tôi.”

Đoạn Mặc Ngôn không nói gì.

“..... Mẹ tôi, lúc sinh tôi, đã chết vì sinh khó. Vốn ra, trong xã hội hiện thời đã rất hiếm khi xảy ra chuyện khó sinh rồi, phải không, nhưng cố tình lại xảy ra trên người mẹ tôi và tôi. Lúc đó, bà với ba tôi đang dạy học tình nguyện trong một thôn làng nhỏ, vô cùng vắng vẻ, bởi vì không đành lòng bỏ những đứa trẻ, cho nên dựa vào tính ngày dự sinh rồi mới định đi vào huyện để sinh, không ngờ không

cẩn thận bị trượt một cái, thành ra sinh sớm. Ba tôi và người trong làng vội vàng dùng xe ba bánh đẩy bà chạy vội vào huyện, không ngờ tôi lại không thể chờ đợi đến thế, trên nửa đường cứ muốn đi ra. Kết quả..... mẹ tôi vì mất máu quá nhiều, đã đi rồi.”

Tiêu Tiêu khẽ thở ra một hơi, nói tiếp: “Ba tôi là một người si tình, người quen biết ông đều nói chưa từng thấy qua người nào tốt với vợ hơn ông, vậy nên mẹ tôi đi rồi, ông liền..... suy sụp. Có thể hai mươi mấy năm này, thời gian của ông ấy chưa bao giờ trôi đi. Nhưng cứ nghĩ thì biết, tôi là kẻ tội đồ giết chết mẹ tôi, đối với ông mà nói, đáng ghét biết bao nhiêu, nhưng ông làm cha, lại không thể không gánh vác nghĩa vụ nuôi dưỡng tôi. Lúc tôi còn nhỏ, ngây thơ y như một tờ giấy trắng vậy, còn luôn ngu ngốc mà dính lên người ông, lấy lòng ông, nhưng mỗi lần đều bị ông căm ghét đẩy ra, có lúc tâm trạng ông tốt thì sẽ cười với tôi một cái, tôi lại vui mừng rất lâu, nhưng chuyện tốt vẫn không thể kéo dài qua một ngày, không biết bao giờ thì ba tôi sẽ đổi sắc mặt lần nữa. Nhưng tôi vẫn thử thu hút sự chú ý của ông một lần lại một lần, anh không biết tôi đã làm biết bao nhiêu chuyện ngây thơ buồn cười đâu, mãi cho đến khi lên trung học, tôi cũng chưa dừng lại.”

“Nhưng tôi làm tất cả mọi chuyện đều vô dụng, bất kể tôi nói lý lẽ với ông thế nào, hoặc là cãi nhau ồn ào, ông cũng không thể tha thứ cho tôi.” Tiêu Tiêu ngẩng đầu lên, “Người đàn ông si tình lại cố chấp như thế, đối với người phụ nữ mà ông yêu thương mà nói, hẳn là rất hạnh phúc đúng không? Nhưng đối với tôi, không phải người phụ nữ đó, mà là kẻ đã hại chết người ông yêu thương kia. Mặc kệ tôi có phải là con gái ruột của ông hay không, ông đều hận tôi, hận từ tận đáy lòng.”

Đoạn Mặc Ngôn nghe cô kể lại với giọng điệu bình thản, lòng ngực mờ hồ đau nhói lên.

“Ông nội là một người già truyền thống trọng nam khinh nữ, ông ấy cãi nhau với đứa con trai duy nhất của mình không chỉ một lần, bắt con mình phải cưới thêm một người vợ để nối dõi tông đường, nhưng ông ấy đối xử với tôi cũng xem như là khá tốt rồi, nên chăm lo thì đều chăm lo cả. Anh Hiếu Nhiên vẫn luôn là hàng xóm với chúng tôi, anh ấy lớn hơn tôi mười tuổi, trước giờ đều là người anh trai quan tâm tôi nhất, chăm sóc cho tôi nhất, sau này tôi đã thích anh ấy, vào năm tốt nghiệp trung học tôi liền tỏ tình với anh ấy, cảm thấy anh ấy cũng thích tôi, không trả lời tôi ngay là vì ngại ngùng, lúc tôi đang chìm đắm trong niềm vui sướng không hề có căn cứ kia, anh ấy dẫn theo bạn gái xuất hiện, bảo tôi kêu một tiếng ‘chị dâu’. Anh có thể hiểu được tâm trạng của tôi lúc đó không?”

“Sau này còn có Nhiễm Huy, anh Hiếu Nhiên nói tôi đang chơi trò chơi tình yêu với anh ta thôi, bây giờ nghĩ lại hình như cũng như thế thật, có thể là do anh ta chủ động tỏ tình với tôi, để tôi biết anh ta thật sự thích tôi, vậy nên tôi đã đồng ý, nhưng lúc tôi phát hiện ra mình không thích anh ta nhiều như vậy, tôi muốn nỗ lực bỏ ra nhiều thêm một chút, vì tình cảm của hai người mà tiến gần thêm một bước nữa. Nên lúc anh ta đề nghị..... lên giường với tôi, tôi đã đồng ý, nhưng vào một buổi chiều cùng ngày hôm đó, anh ta lại đưa ra lời chia tay.”

“Tôi cảm thấy hoang đường biết mấy, cuộc đời của tôi sao lại như vậy chứ, người mà bạn luôn yêu thích, anh ta không thích bạn đấy, người mà bạn cảm thấy mình là người rất quan trọng với anh ta thực ra cũng không coi trọng bạn như vậy đâu, người mà bạn rõ ràng biết rằng rất thích bạn, lại đề nghị chia tay trước! Tôi không có

được cái gì cả, cũng không giữ được cái gì cả!” Giọng nói của Tiêu Tiêu càng ngày càng nhanh, càng ngày càng run rẩy.

Đoạn Mặc Ngôn kéo cô vào lòng, “Tiểu Tiểu.....” Anh đau lòng dùng cằm cọ cọ lên đỉnh đầu cô.

“Biệt danh Tiểu Tiểu này, là từ đồng âm với Tiêu Tiêu, không phải sau này bạn bè đặt cho đâu, mà là trước khi mẹ tôi chưa sinh tôi, đã đặt trước rồi, bà hi vọng tôi mỗi ngày đều vui vẻ, cười nhiều, thì có thể có nhiều phước lành.” Tiêu Tiêu không giãy ra, “Quả thật thực tế cũng như vậy, chỉ cần bạn còn có thể cười, thì mỗi một ngày của bạn đều sẽ vui vẻ, tất cả những chuyện không vui cũng sẽ rời xa, cho dù không thể rời xa, cũng sẽ bị quên lãng.”

“Nhưng bây giờ tôi cười không nổi nữa, Đoạn Mặc Ngôn.” Giọng nói của cô khẽ run lên, rời khỏi vòng tay của anh, “Anh làm cho tôi cười không nổi nữa rồi.”

Đoạn Mặc Ngôn chăm chú nhìn vào vẻ mặt yếu đuối của cô, lần đầu tiên hiểu được cụm từ lòng đau như cắt.

“Tôi yêu anh, Đoạn Mặc Ngôn, lúc trước tôi yêu anh, không phải kiểu nước chảy đá mòn, lâu ngày sinh tình gì đó, mà chỉ trong một khoảnh khắc đột ngột kia, tôi phát hiện tôi yêu anh. Tôi không khống chế được tình yêu xâm nhập vào, lí trí gì đó đều không còn nữa, thậm chí sau khi yêu đương nồng nhiệt, tôi còn càng yêu càng sâu, tôi cảm thấy anh không giống những người khác, rốt cuộc đã có một người thật lòng đáp trả tình yêu của tôi rồi. Nhưng mà, nhưng mà.....” Rốt cuộc tầm mắt của Tiêu Tiêu cũng mờ hồ, nước mắt của cô tuôn ra ào ào như vỡ đê, “Anh cũng giống vậy! Mà anh còn là người không có khả năng yêu tôi nhất nữa!”

“Tiểu Tiểu, anh yêu em, thậm chí anh chỉ từng yêu qua mỗi mình em, chỉ là anh phát hiện hơi muộn một chút thôi.....” Đoạn Mặc Ngôn nói như than thở, vươn tay lau nước mắt trên má cho cô.

“Tôi biết, nửa năm nay anh rất tốt với tôi, tốt đến mức tất cả mọi người đều cho rằng tôi không biết điều, có lúc bản thân tôi cũng thấy mình rất tàn nhẫn. Bạo lực lạnh có mùi vị thế nào tôi hiểu rất rõ, tôi đối xử với anh như vậy, trong lòng tôi cũng không dễ chịu gì! Nhưng cho dù tôi thấy được tấm chân tình của anh, nhưng tôi vẫn không dám tin.” Tiêu Tiêu dùng sức chớp mắt, muốn nhìn rõ anh, “Trái tim của anh quá cứng rắn, đối với những người anh không yêu thích nữa, anh lạnh lùng tàn nhẫn như thế! Thậm chí anh còn không phải là người tốt! Anh xấu xa đến mức chạm đến giới hạn cuối cùng của tôi, nhưng tôi lấy hết tất cả can đảm để gọi cho anh, anh không trả lời, sau khi chia tay, dứt khoát đến mức không chút tin tức, gặp nhau lần nữa, anh lại đốt hình xăm, anh có biết tâm trạng của tôi tuyệt vọng như thế nào không? Một khi anh trở mặt, tất cả quá khứ đều trở thành mây khói!”

Đoạn Mặc Ngôn muốn nói lại thôi, chỉ có thể ôm cô thật chặt, sức lực mạnh đến mức dường như muốn cô hòa vào cơ thể mình vậy.

“Anh có biết, tối qua anh đã nói gì không.....” Tiêu Tiêu tự hỏi tự đáp, “Anh hỏi tôi, tình cảm này của anh phai nhạt đi thì làm sao đây.....”

Cơ thể cường tráng cứng đờ, Đoạn Mặc Ngôn không ngờ mình lại lờ lờ như thế.

Tiêu Tiêu chảy nước mắt không ngừng, “Tình cảm của anh, vẫn không đồng nhất như vậy sao? Tôi không đáp lại anh, thì tình cảm của anh sẽ tan biến theo thời gian, cho dù tôi đáp lại anh, cuối cùng

cũng sẽ có một ngày tình cảm của anh sẽ phai nhạt thôi, giữa hai chúng ta, thật sự không thể nào có kết cục được. Không thể nào.....”

Cô khóc òa lên, khóc đến trái tim của anh vỡ vụn.

Cổ họng của anh chuyển động một cái, hồi lâu sau mới gian nan nói: “Từ rất sớm trước kia, có thể anh đã yêu em rồi, anh cảm nhận được niềm vui và hạnh phúc khi tình cảm xuất phát từ hai phía, lúc anh thật sự hiểu được tình yêu, thì em lại không đáp trả lại anh nữa, cảm giác đó, khó chịu quá. Anh chỉ cảm thấy khó chịu quá thôi, Tiểu Tiêu.....” Rõ ràng người đang ở ngay trước mắt, anh rất muốn truyền đạt phần tình cảm đọng đầy cho cô, nhưng cô lại dựng lên bức tường thật cao, khiến cho tình cảm của anh không có chốn để về.

Sao Tiêu Tiêu lại không hiểu tâm trạng mà anh đang nói chứ, cô hiểu hơn ai hết! Vì câu nói này của anh, trái tim của cô rung động, hồi lâu sau mới chống lên vai anh, nói: “Nhưng anh đã nghĩ như vậy rồi đó thôi, vậy nên mới có chuyện rượu vào lời ra như thế, không phải sao?”

Trên mặt Đoạn Mặc Ngôn nổi lên một loại cảm xúc khó nói thành lời, như khó chịu, lại như thương cảm.

Anh không thể nào phủ nhận, thậm chí không thể nào phản bác được.

Tiêu Tiêu thút thít lui người ra, ngồi xổm xuống đất lau sạch gương mặt khóc tèm lem của mình, cầm một tờ khăn giấy sạch đè lên đôi mắt vẫn còn ấm nóng, ẩm ướt của cô. Cô không ngừng nức nở, một lúc lâu sau mới mở miệng lần nữa, “Tôi của hiện tại, càng

thích, cuộc sống bình lặng, hơn là tình yêu, tôi sẽ không ngốc đến nỗi, biết rõ đó là một con đường vô vọng, mà còn đi tiếp nữa đâu.”

“Xin anh buông tha tôi đi, đừng đợi đến lúc thật sự không còn cảm giác gì nữa, lại chia lìa như người xa lạ vậy.” Khăn giấy không thể ngăn lại nước mắt tuôn trào mãnh liệt, “Ít nhất, sau này hồi tưởng lại, cũng có một chút gì đó tươi đẹp.”

KHÔNG GẶP KHÔNG NÊN DUYÊN

Độc Độc
dtv-ebook.com

Chương 71

Hai mắt Tiêu Tiêu vẫn ướt đầm, cúi đầu bước nhanh rời khỏi cổng khu chung cư, lướt qua cánh tay của một người đang nói chuyện với bảo vệ, cô xin lỗi với giọng mũi đặc nghẹt, muốn đi tiếp về phía trước, cánh tay trái lại bị người ta níu lại.

“Tiểu Tiểu?”

Tiêu Tiêu còn tưởng là Đoạn Mặc Ngôn, nhưng nghe thấy một giọng nói quen thuộc khác, cô ngạc nhiên ngẩng đầu lên, Tống Hiếu Nhiên đột nhiên đứng ngay trước mặt.

“Anh Hiếu Nhiên? Sao anh lại ở đây?” Tiêu Tiêu giật mình bật thốt lên, chợt nhớ đến gương mặt nhếch nhác sau khi khóc của mình, lập tức cúi đầu xuống.

“Câu này anh hỏi em mới đúng!” Hiểu ra, Tống Hiếu Nhiên vì thế mà tức giận, anh ta kéo Tiêu Tiêu sang một bên, “Sao em lại khóc? Sao em lại đến đây? Sao em lại đến tìm Đoạn Mặc Ngôn nữa chứ!”

Từng câu hỏi như pháo liên thanh vọt vào màng nhĩ, Tiêu Tiêu chỉ có thể không ngừng lắc đầu, “Anh Hiếu Nhiên, anh đừng hỏi nữa.....”

Tống Hiếu Nhiên vừa tức vừa hận, nhắc cánh tay của cô lên, “Có phải em đã giao dịch gì với anh ta, nên Đoạn Mặc Ngôn mới không chinh anh nữa phải không?”

“Không phải.....”

“Vậy là em lại bị lời ngon tiếng ngọt của anh ta làm cho mờ mắt, hợp lại với anh ta rồi ư?”

“Không phải.....”

“Vậy em nói cho anh nghe xem là cái gì hả! Tiểu Tiểu!” Tống Hiếu Nhiên khom người nhìn đôi mắt sưng đỏ của cô, “Vậy em nói anh biết đi, tại sao em lại khóc thảm thiết như thế chạy từ nhà anh ta ra hả!”

Tiểu Tiểu rồi như tờ vò tránh né ánh mắt của anh, “Anh đừng hỏi nữa, anh Hiếu Nhiên, không liên quan đến anh!”

“Cái gì mà không liên quan đến anh! Nhất định em đã bị anh ta uy hiếp, nên anh ta mới buông tha anh, phải không? Tiểu Tiểu, sao em lại ngốc như vậy chứ!”

“Không liên quan đến anh, là chính em không thể rời xa anh ấy thôi.....”

“Vậy thì càng không được! Tiểu Tiểu, anh ta là bệnh nhân của anh, em có biết không hả!” Tống Hiếu Nhiên sốt ruột đến đỏ cả mắt, buột miệng nói ra.

Thời gian như ngưng đọng lại trong khoảnh khắc này, một lúc lâu sau Tiểu Tiểu mới quay đầu lại, “Ai là bệnh nhân của anh? Đoạn Mặc Ngôn? Anh ấy có bệnh gì?”

Tổng Hiếu Nhiên lờ lờ, bỗng chốc tỉnh táo lại, hồi hận và nhẹ nhõm cùng ập tới, “Tiểu Tiểu, em đừng hỏi nhiều nữa, anh vốn không nên nói ra, em chỉ cần biết người đó không giống với người bình thường là được, em đừng dây dưa gì với anh ta nữa!”

“Cho nên anh vì vậy mới quen biết anh ấy à?” Tiêu Tiêu lẩm bẩm, ánh mắt nhìn Tổng Hiếu Nhiên tựa như lần đầu tiên mới quen biết anh ta vậy. Đoạn Mặc Ngôn có bệnh tâm lý? Rốt cuộc là bệnh gì? Anh ấy trị liệu ở chỗ anh Hiếu Nhiên ư? Trị cái gì? Lẽ nào Đoạn Mặc Ngôn thích trêu chọc những cô gái ngây thơ đều có ý nghĩa bên trong ư? Là một phần trong quá trình trị liệu?

Tinh thần như đứt từng đoạn ruột của Tiêu Tiêu lại gặp phải sự kích thích khổng lồ, cô lùi về sau hai bước, không thể tin được mà xoay người sai bước chạy đi.

“Tiểu Tiểu!” Tổng Hiếu Nhiên sợ cô xảy ra chuyện liền đuổi theo ngay lập tức.

Một chiếc xe đua thẳng gấp một cái “kết”, dừng ngay trước mặt Tiêu Tiêu, cửa ghế phụ lái được mở ra, Nghiêm Khác nghiêng người ra từ ghế lái, “Lên xe!”

Đầu óc Tiêu Tiêu rối loạn, thế mà thật sự ngồi vào trong xe, Tổng Hiếu Nhiên đuổi lên phía trước, Nghiêm Khác đã đạp ga chạy mất rồi.

Trong nháy mắt chiếc xe đua biến mất ngay khúc cua, Tổng Hiếu Nhiên chau mày, đâm mạnh vào cột đèn đường.

Nghiêm Khác lướt xe vào đường chính, tốc độ xe chậm lại.

“Anh làm ơn tùy tiện tìm một chỗ rồi thả tôi xuống đi, cảm ơn.”
Tiêu Tiêu cúi đầu, thấp giọng nói.

Nghiêm Khác biếng nhác nói: “Đừng thế, nói thế nào thì tôi cũng đã cứu cô khỏi tay kẻ xấu, ít nhiều gì cô cũng phải mời tôi một ly kem chứ.” Anh ta dừng lại một chút, “Người đó là ai thế? Đuổi theo cô làm gì vậy?”

“.....Người mà anh không quen biết.”

Nghiêm Khác queo cua, rất biết lắng nghe, nói: “Vậy chúng ta nói về người có quen biết đi, Đoạn Mặc Ngôn sao rồi? Tối qua uống say đến không biết trời trăng gì, ông đây đưa nó về nhà, ‘ầm’ một cái nó nhốt ông đây ở ngoài cửa luôn.”

“Anh ấy không sao.”

“Cô có biết dáng vẻ tối qua của Đoạn Mặc Ngôn ngu biết bao nhiêu không, trái một tiếng ‘Tiểu Tiểu, anh khó chịu’, phải một tiếng ‘Tiểu Tiểu, anh khó chịu’, y như một con nhóc đang làm nũng vậy, làm cho tôi nổi da gà đầy người.”

Tiêu Tiêu im lặng không lên tiếng.

“Lúm đồng tiền nhỏ này, nhìn không ra nha, cô cũng nhắn tâm thật đấy, nó thờ ơ cô hai tháng, cô liền chinh nó nửa năm trời.”
Nghiêm Khác thoáng liếc qua cô một cái, một tay lấy điều thuốc ra, “Cũng kha khá rồi, thấy được thì dừng lại đi!”

Tiêu Tiêu vẫn không nói gì.

Nghiêm Khác dừng lại trước một cái đèn đỏ, châm điều thuốc, rít vào một hơi thật sâu, nheo mắt lại nhả ra một vòng khói, “Đoạn Mặc

Ngôn..... thật sự để tâm đến cô.”

Không ngờ câu nói này sẽ được nói ra từ miệng anh ta, rốt cuộc Tiêu Tiêu cũng có phản ứng, từ từ nhìn sang phía anh ta.

“Chỗ này của nó.....” Nghiêm Khác chỉ chỉ vào cái đầu, “Thiếu đi cái gì đó, nó có thể được như bây giờ, đã không dễ dàng gì rồi.”

“Anh cũng biết sao?” Tiêu Tiêu hỏi với giọng khàn khàn, “Rốt cuộc anh ấy bị gì.....”

“Tôi không biết, tôi đoán thôi.” Anh ta búng búng tàn thuốc, “Tốt xấu gì tôi cũng quen biết nó hai mươi mấy năm rồi.”

Tiêu Tiêu bối rối nhìn anh ta, trong đầu của Đoạn Mặc Ngôn..... thiếu mất thứ gì đó ư?

“Cô đã vô phòng nó chưa?”

Tiêu Tiêu lắc đầu.

Nghiêm Khác than nhẹ một tiếng, “Đi vào xem đi, xem rồi thì có lẽ cô sẽ hiểu thôi.”

Tổng Hiếu Nhiên đứng trước cửa nhà Đoạn Mặc Ngôn, muốn nhấn chuông cửa, lại phát hiện cửa đang mở, anh ta gõ hai cái, nói một tiếng “tôi vào nhé”, rồi mới chậm rãi bước vào nhà.

Trong nhà không có ai trả lời.

Anh ta đi vào sảnh phòng khách, phát hiện Đoạn Mặc Ngôn đang xoay lưng lại với anh ta, hút thuốc trong im lặng.

“Tại sao anh không chịu buông tha cho Tiểu Tiểu hả?” Tống Hiếu Nhiên kiềm nén hỏi.

Bảo vệ sớm đã thông báo với anh là Tống Hiếu Nhiên đến thăm, nên Đoạn Mặc Ngôn không hề ngạc nhiên khi có người đứng sau lưng. Anh không hề quay đầu lại, chỉ ra sức hút thuốc.

Tống Hiếu Nhiên đi đến trước mặt anh, quát lớn, “Đoạn Mặc Ngôn!”

Đoạn Mặc Ngôn từ từ ngẩng đầu lên, đôi mắt lạnh nhìn anh ta lạnh lẽo khiếp người.

Tuy Tống Hiếu Nhiên không bị anh dọa, nhưng cũng vì thế mà lấy lại một chút lí trí, anh ta nóng nảy hỏi: “Tại sao Tiểu Tiểu lại khóc mà bỏ đi như vậy?”

Trong lòng Đoạn Mặc Ngôn nói lên, “.....Không liên quan đến anh.”

“Có phải anh lấy tôi để uy hiếp cô ấy không?”

“Không liên quan đến anh.”

Tống Hiếu Nhiên muốn xông tới đánh anh, nhưng anh ta nhìn xuống, nhiệm vụ khẩn cấp lúc này là làm cho anh triệt để buông bỏ Tiêu Tiêu.

“Đoạn Mặc Ngôn, yêu một người không giống như anh thế này đâu, anh như vậy chỉ là dục vọng độc chiếm, anh không có được, nên anh không vui mà thôi!” Tống Hiếu Nhiên nói, “Anh giày vò cô ấy như vậy, anh không khó chịu sao?”

Dục vọng độc chiếm..... Muốn độc chiếm cô, là sai ư? Đoạn Mặc Ngôn cầm lấy ly trà Tiêu Tiêu rót lúc nãy, một hơi uống cạn.

“Chắc anh đã điều tra hoàn cảnh của cô ấy rồi, phải không? Vậy hẳn là anh đã biết trải nghiệm trưởng thành của cô ấy, tôi nói cho anh biết, từ góc độ bác sĩ tâm lý của tôi, Tiểu Tiểu cũng có bệnh tâm lý, tình cảm của ấy bị tổn thương nghiêm trọng, thiếu tình thương, cực kì thiếu cảm giác an toàn, thực ra tinh thần của cô ấy vô cùng yếu đuối, càng buồn cười hơn chính là, kẻ đầu sỏ gây ra tình trạng hiện giờ của cô ấy, có tôi, cũng có anh. Người cô ấy cần là một người không ngừng cho cô ấy tình yêu, có một chỗ dựa cho cô ấy an toàn, để cô ấy cảm thấy có sự bảo đảm trên tinh thần, cô ấy mới có thể từ từ vỗ về vết thương trong lòng..... Anh với cô ấy, chính là hai cực điện âm, vĩnh viễn cũng không thể dung hòa với nhau được!”

Đoạn Mặc Ngôn cứng rắn bóp nát ly thủy tinh trong tay.

Tiêu Tiêu bước xuống xe của Nghiêm Khác, tùy tiện đi vào một quán cà phê, gọi một ly cà phê, ngồi trong quán cà phê yên tĩnh đó từ lúc mặt trời lên cao, cho đến khi mặt trời lặn xuống phía tây.

Mãi cho đến khi người đến ăn cơm chiều lục tục đi vào, Tiêu Tiêu mới chợt hoàn hồn lại. Cô nhìn ly cà phê chưa uống một ngụm nào của mình, cố gắng nhớ lại rốt cuộc mình đã suy nghĩ những gì trong cả buổi chiều, nhưng lại là một khoảng trống rỗng.

Cô thanh toán, đứng một lúc trong cơn gió lạnh rét mướt ở bên ngoài, vẫn là gọi một chiếc taxi, bảo ông ta chạy đến khu chung cư Quan Lư Tuyền.

Cuối cùng cô vẫn muốn biết, rốt cuộc trong căn phòng của Đoạn Mặc Ngôn có bí mật gì, rốt cuộc, anh lại có bệnh tâm lý gì.

Về đến căn hộ của Đoạn Mặc Ngôn, trong nhà tối đen như mực, chỉ có robot quét dọn tự động vẫn chưa kết thúc công việc, trong căn nhà yên tĩnh vang lên tiếng rè rè.

Tiêu Tiêu gọi điện cho Đoạn Mặc Ngôn, hỏi anh đang ở đâu.

“Ở nhà.”

“Tôi cũng đang ở nhà anh, không thấy anh.”

“..... Anh ở trong phòng.”

Tiêu Tiêu nhìn sang phòng cô ở, không hề thấy anh, vậy có nghĩa là anh đang ở phòng mình, “Anh mở cửa đi, tôi muốn vào trong xem một chút.”

Nói xong, cô cúp điện thoại, ngẩng đầu nhìn lên tầng hai, siết chặt di động, từ từ đi lên đó.

Lên đến lầu hai, cô liền thấy Đoạn Mặc Ngôn đứng trước cửa phòng anh, cánh cửa phòng ở phía sau đóng chặt.

Anh nhìn thẳng vào đôi mắt của cô, thấy cô từ từ bước đến gần.

Tiêu Tiêu đứng lại trước mặt anh, “Anh có thể mở cửa cho tôi vào xem một chút không?”

Giọng nói của Đoạn Mặc Ngôn có chút căng thẳng, “Tại sao đột nhiên muốn xem phòng của anh?”

“Chỉ là muốn xem một chút thôi.” Tiêu Tiêu nhẹ giọng nói, “Có được không?”

Hai người chăm chú nhìn nhau rất lâu, một dòng cảm xúc không thể nói rõ tuôn trào giữa hai người.

“Anh không muốn em xem.” Hồi lâu sau, Đoạn Mặc Ngôn khàn giọng nói.

“Nếu như tôi kiên trì thì sao?”

Đoạn Mặc Ngôn nhìn cô, cô cũng nhìn anh.

Khóe môi của anh mím chặt, một lúc lâu sau mới xoay người lại, chậm rãi nhấn mặt khẩu vào.

Mỗi khi anh nhấn một cái, âm thanh điện tử lại “tít” một cái vào trái tim cô, tựa như đâm vào trái tim cô một lần lại một lần vậy.

Theo tiếng “cách” vang lên, khóa cửa đã mở ra.

Trái tim của Tiêu Tiêu đập mạnh một cái.

Đoạn Mặc Ngôn nghiêng người, dựa vào tường, nhìn cô một lần nữa, trong đôi mắt đó có một vẻ phức tạp đến tuyệt vọng.

Vì ánh mắt này mà Tiêu Tiêu thở không được, cô chợt cảm thấy trong lòng đau đớn vô cùng, nhưng cô vẫn nín thở, cầm tay nắm cửa, nhẹ nhàng đẩy cửa ra.

Vào khoảnh khắc ngược mắt lên nhìn rõ ràng bên trong căn phòng, đầu óc của cô trống rỗng.

KHÔNG GẶP KHÔNG NÊN DUYÊN

Độc Độc
dtv-ebook.com

Chương 72

Cả căn phòng rộng lớn, ngoài một chiếc giường ra, thì không có bất kì thứ gì nữa!

Không có tủ quần áo, không có tranh treo tường, không có đèn bàn, không có ghế, không có bàn, đồ gia dụng gì cũng không có, đồ trang trí gì cũng không có, thậm chí không hề lắp đặt thiết bị gì cả! Bức tường trắng phếu chỉ đối diện với một chiếc giường, đừng nói là ở trong đó, để một mình cô đứng ở trong đây một lúc thôi, cô cũng cảm thấy sợ hãi!

Trống không như thế, rỗng tuếch như thế!

Tiêu Tiêu không dám tin nhìn quét quanh một vòng, đại não giống như bị một làn sóng khổng lồ ập thẳng vào vậy, ong ong lên. Vậy mà anh lại có thể ngủ trong một nơi đơn giản, trắng toát như vậy, giống như ngoài bản năng sinh tồn, thì anh không cần gì nữa hết!

So sánh với cách bày trí đâu đâu cũng hưởng thụ cuộc sống thú vị ở tầng dưới, thì quả thật ở đây chính là địa ngục. Tại sao anh..... lại có cuộc sống cực đoan như vậy chứ?

“Hít hà!” Hơi thở Tiêu Tiêu đã nín lại dễ dàng được thở ra, cô hoàn toàn không dám tin lùi lại một bước, ánh mắt nhìn sang Đoạn

Mặc Ngôn vô thức mang theo chút hoảng sợ mà phức tạp. Rốt cuộc người đàn ông này.....

Đoạn Mặc Ngôn hoàn toàn không ngạc nhiên với phản ứng của cô, thậm chí biểu cảm của anh bình tĩnh đến dọa người.

“Đi tìm Tống Hiếu Nhiên đi, anh ta sẽ nói cho em nghe tất cả những điều em muốn biết.” Đoạn Mặc Ngôn lại đi vào phòng lần nữa, “Cứ nói là anh đồng ý rồi.”

“.....Tình trạng của Đoạn Mặc Ngôn, nói theo cách thông thường chính là một kiểu khiếm khuyết tình cảm.” Tống Hiếu Nhiên đưa một ly trà nóng cho Tiêu Tiêu vừa đi suốt đêm đến đây, ngồi xuống rồi từ từ nói.

Tiêu Tiêu nghe Tống Hiếu Nhiên nói ra sự thật, nước nóng trong cái ly trên tay nổi lên gợn sóng.

Thực ra trên đường đến đây, cô đã mơ hồ đoán được một chút manh mối rồi, nhưng khi thực sự nghe được sự thật, vẫn vô cùng chấn động.

Khiếm khuyết, tình cảm!

“Thông thường người mắc chứng bệnh này, sẽ không cảm nhận được tất cả cảm xúc tình cảm, bao gồm cả sống chết chia lìa, cả gia đình vui cười rất náo nhiệt, nhưng bọn họ không biết tại sao mọi người lại vui vẻ; mọi người khóc đến đau lòng tuyệt vọng, bọn họ cho rằng đó chỉ là chuyện tuần hoàn của trời đất, rất bình thường. Nói chung, bọn họ không khát khao bất cứ thứ gì, không có yêu cầu với bất cứ thứ gì. Còn dư lại, chỉ là bản năng sinh tồn mà thôi.”

Anh..... thế mà lại là vô tình vô nghĩa theo đúng nghĩa đen. Tay của Tiêu Tiêu siết chặt.

“Vậy tại sao, anh ấy lại đi tìm bác sĩ tâm lý?” Nếu như anh ấy không có cảm xúc, hẳn sẽ không day dứt như thế.

“Lúc đầu, Đoạn Mặc Ngôn là xin sự giúp đỡ của thầy anh, sau này anh hỏi anh ta tại sao muốn tìm bác sĩ tâm lý, anh ta nói, ‘con người sở dĩ là con người, chính là vì có sự khác biệt với động vật về tình cảm, tôi chỉ muốn xem thử, rốt cuộc tôi có tư cách để được gọi là con người hay không’.”

Trái tim của Tiêu Tiêu, giống như đột nhiên bị một lưỡi dao sắc bén đâm xuyên qua, gần như đau đến mức không thở được.

“Biện pháp trị liệu sơ bộ của thầy anh, là để anh ta giao tiếp với thế giới bên ngoài nhiều hơn, tiếp xúc với tự nhiên nhiều hơn, đi thưởng thức những thứ mà nhân loại xưng là tuyệt vời nhiều hơn..... Em cũng thấy căn nhà của anh ta rồi đó, đó chính là một trong những bước trị liệu của anh ta.”

Thì ra, căn nhà ngập tràn hơi thở cuộc sống kia, chẳng qua chỉ là “phòng bệnh” của anh, mà căn phòng trên tầng hai kia, mới là bản chất của anh.

“Nhưng những thứ này đều không có tác dụng, Đoạn Mặc Ngôn lí trí quá, anh ta có thể hiểu rõ mục đích qua lại giữa người với người, có thể nhìn ra cái đẹp của tự nhiên và tác phẩm nghệ thuật ở đâu bằng con mắt tinh tường của đời thường, nhưng anh ta không thể sinh ra cảm xúc từ nội tâm. Vậy mà có một ngày,” Tống Hiếu Nhiên thoáng dừng lại, nhìn Tiêu Tiêu một cái thật sâu, “Lúc bọn anh tiến hành thảo luận, anh ta nói lúc anh ta mười mấy tuổi, trong một buổi

tiệc tối, đã nhìn thấy một cô bé cười vô cùng rạng rỡ, vào khoảnh khắc đó, trong lòng có có một dòng cảm xúc vô danh lướt qua, nhưng lập tức lại biến mất không dấu vết. Thế là dựa trên giả thiết này, anh đã đưa ra ‘lí luận thiếu nữ’.”

Tiêu Tiêu vốn đang yên lặng lắng nghe, nghe vậy chợt ngẩng đầu lên, “Anh Hiếu Nhiên, là anh ư?!”

Tổng Hiếu Nhiên vốn không muốn phá hỏng hình tượng của anh ta trong lòng cô, nhưng kể từ khi anh ta biết Tiêu Tiêu trở lại bên cạnh Đoạn Mặc Ngôn là vì anh ta, anh ta liền bị sự tự trách và áy náy gặm nhấm, nếu như anh ta còn không nói hết sự thật ra, vậy thì anh ta cũng hèn quá đi.

“Phải, là anh. Anh khuyên anh ta có mục đích đi tìm những cô gái có tấm lòng hiền lành, hoạt bát, hay cười, thử bỏ chút kiên nhẫn ra giao lưu với những cô gái đó, sau đó, quả nhiên đã đạt được kết quả anh mong muốn. Anh ta đã sinh ra phản ứng kích thích đối với nụ cười của những thiếu nữ ngây thơ, cũng có thể là một kiểu phản xạ có điều kiện, anh ta cũng có có thể được lây nhiễm cảm xúc vui vẻ, nhưng cũng như hoa quỳnh nở hoa thôi, chỉ thoáng qua rồi biến mất, không thể kéo dài.”

“Khi anh thử ám chỉ anh ta tiếp xúc sâu hơn với thiếu nữ, thì anh ta đã cắt đứt liên lạc với cô thiếu nữ đầu tiên, nguyên nhân là vì nụ cười của cô ta đã không thể thu hút cảm xúc của anh ta nữa.” Tổng Hiếu Nhiên khẽ thở dài, “Bởi vì cô gái kia bị cuộc sống giàu sang mà anh ta mang đến cho cô ta làm cho làm đường lạc lối, trong nụ cười đã nhuộm vào dục vọng của đời thường.”

“Sau này cũng có mấy cô thiếu nữ, đa phần tình huống đều như thế, hoặc là bị tiền tài làm mờ mắt, hoặc là đã yêu anh ta, anh ta

cảm thấy nụ cười đó cũng nhiễm tạp chất, giống như là một công cụ có thêm công dụng mà anh ta không muốn, nên anh ta không cần nó nữa.”

Nếu như trước khi chưa được biết sự thật, cô nghe được những lời thoái thác lạnh lùng như thế, thì nhất định trái tim sẽ lạnh lẽo vô cùng, nhưng bây giờ, trong lòng nảy sinh một loại cảm xúc càng mãnh liệt hơn sự lạnh lẽo kia, đó là..... thông cảm.

“Sau đó, anh ta gặp em.” Tống Hiếu Nhiên vuốt mặt một cái, “Tiểu Tiểu, anh thật sự không biết, anh ta sẽ gặp em. Trong những cuộc nói chuyện giữa bọn anh, không hề đề cập đến tên của thiếu nữ.”

Tiêu Tiêu tự giễu gật đầu.

“Thực ra lúc đó, anh vốn muốn dừng kế hoạch này lại. Bởi vì nó giống như người hít thuốc phiện vậy, một khi đã nghiện rồi, thì càng khó khổng chế hơn, anh ta có phản ứng vui vẻ càng nhiều, thì lập tức cảm giác trống rỗng, cô độc kèm theo đó cũng càng nhiều hơn, lúc đó anh ta càng nguy hiểm hơn trước kia. Nhưng anh ta nói anh ta lại tìm được một cô thiếu nữ, anh liền nghĩ lấy cô gái này làm người thử nghiệm cuối cùng..... Vừa bắt đầu, anh ta đối với em cũng giống vậy, thậm chí cảm thấy em có bạn trai là một chuyện rất tốt, cho rằng có thể em sẽ ở bên cạnh anh ta lâu hơn một chút. Nhưng, lúc em bị đánh ở viện mồ côi, được anh ta bế lên xe, mọi chuyện đã khác đi. Anh ta nói anh ta vừa muốn bảo vệ em, vừa có, có dục vọng với em.” Tống Hiếu Nhiên cảm thấy cả người đều khó chịu, nhớ lại chuyện anh ta khuyến khích Đoạn Mặc Ngôn hãy làm bất cứ chuyện gì anh muốn làm, anh ta liền hối hận muốn chết.

Vậy mà lại là lúc đó.....

“Anh đề nghị anh ta..... qua lại với em nhiều một chút.” Tống Hiếu Nhiên rũ mắt, u ám nói, “Nhưng anh ta không nghe anh nói, anh ta vẫn đối xử với em như bình thường, đúng không? Bây giờ nghĩ lại, đó có thể là bài xích theo bản năng. Anh ta bài xích những thứ anh ta không nắm bắt được..... Mãi cho đến một ngày, anh ta đến đây nói với anh, anh ta muốn em trở thành người phụ nữ của anh ta, thì anh liền hiểu ra, em khiến anh ta nảy sinh ra phản ứng càng sâu sắc hơn cả sự vui vẻ. Anh ta, đã yêu em rồi.....”

“Anh ấy thật sự yêu em ư?” Tiêu Tiêu thì thầm hỏi ngược lại. Cô vẫn luôn nghĩ rằng chẳng qua anh chỉ xem như trò chơi thôi, mãi cho đến lúc sau khi chia tay, anh mới thật lòng có cảm tình với cô, không ngờ, từ đầu đến cuối, anh chưa từng gạt cô.....

“Xưa nay tình yêu là loại tình cảm mà khoa học khó giải thích nhất, nó khác với tình thân, tình bạn, tình thân có huyết thống, tình bạn có thời gian tiếp xúc lâu dài, nhưng tình yêu có thể chỉ phát sinh trong một khoảnh khắc nào đó thôi, chính là cái mà người đời thường gọi là vừa gặp đã yêu, thậm chí có thể nói nó là một loại phản ứng. Tình dục là bản năng sinh tồn của con người, rốt cuộc tình yêu và dục vọng có thể tách rời triệt để hay không, cũng không ai có thể nói rõ được.” Tống Hiếu Nhiên cố gắng hết sức nói với thái độ lí trí, “Nhưng ngay cả như vậy, anh ta có thể nảy sinh tình yêu với em, cũng là chuyện vô cùng hiếm có. Hơn nữa kể từ đó về sau, từ trên người em, anh ta có được càng nhiều phản ứng cảm xúc hơn.”

Trên mặt Tiêu Tiêu nổi lên một loại biểu cảm phức tạp không nói nên lời.

“Tiểu Tiểu, đừng thông cảm với anh ta, anh nói với em những điều này là muốn để cho em nhìn rõ gương mặt thật của anh ta, cuối cùng anh ta cũng là người khiếm khuyết cảm xúc, tuy tình cảm của

anh ta dành cho em dài hơn so với tưởng tượng của anh, nhưng nói thật, em hoàn toàn không biết được, một ngày nào đó, đột nhiên tình yêu mà anh ta dành cho em sẽ không còn nữa.”

Bỗng nhiên Tiêu Tiêu nhớ lại lần bọn họ cãi nhau ở khu di tích lịch sử, cô hỏi anh, nếu như sau này bọn họ chia tay, có khi nào anh cũng sẽ lạnh lùng vô tình với cô không, lúc đó, cơn giận của Đoạn Mặc Ngôn như một con dao vậy, khi đó cô không phát giác ra, nhưng bây giờ nghĩ lại, phải chăng lúc đó anh không phải đang giận câu hỏi của cô, mà là giận chính mình có lẽ thật sự sẽ có một ngày đối xử với cô như người xa lạ.

[Tiểu Tiểu, tình cảm này phai nhạt đi thì làm sao bây giờ?] Giọng nói đau khổ của anh vẫn còn văng vẳng bên tai.

“Em không biết, anh Hiếu Nhiên, em không biết.....” Cô cảm thấy có thứ gì đó trong cơ thể như tro tàn lại cháy lên, thậm chí làm cho bản thân cô cũng sợ hãi.

“Thời hạn tươi mới của tình yêu vốn đã ngắn rồi, hướng chi là anh ta? Khi phần tình cảm này của anh ta biến mất, đối với anh ta chỉ như dòng nước chảy đi không còn dấu vết, em có hiểu không?”

“Nhưng mà.....”

“Tiểu Tiểu! Anh ta vẫn là một người không có lòng cảm thông, không có lòng thương người, khi em khó chịu vì người khác hành hạ một con chó nhỏ đến chết, thì anh ta hoàn toàn không biết tại sao em khó chịu, thậm chí anh ta sẽ vì bị con chó nhỏ cản đường, mà trở thành kẻ đầu sỏ giẫm chết nó!”

Câu nói của Tống Hiếu Nhiên, như một chậu nước lạnh từ trên trời giáng xuống.

KHÔNG GẶP KHÔNG NÊN DUYÊN

Độc Độc
dtv-ebook.com

Chương 73

Thông cảm với một người khiếm khuyết tình cảm, vô cùng dễ dàng. Bất kì một người có cảm tình bình thường đều hiểu được cuộc sống của mình sẽ đau khổ, trống rỗng biết mấy khi thiếu đi những cảm xúc cơ bản nhất. Nhưng khi thật sự ở chung một chỗ với người như thế, ngấm ngấm một chút thì sẽ cảm thấy rất đáng sợ, cực kỳ đáng sợ.

Ở cạnh anh ta sẽ là một cuộc đầu tư mạo hiểm, thậm chí là vô vọng, mỗi giờ mỗi phút đều phải lo lắng đột nhiên có một ngày tình cảm của anh ta sẽ biến mất. Anh ta không biết tình thân là gì, nếu như sinh con đẻ cái với anh ta, có lẽ anh ta cũng không có cảm tình với đứa bé, đừng nói đến tình cha con ấm áp, e rằng ngay cả chuyện sinh lão bệnh tử của chúng, anh ta cũng không quan tâm.

Cả đêm này, Tiêu Tiêu mơ thấy ác mộng liên miên, không chỉ một lần mơ thấy Đoạn Mặc Ngôn lạnh lùng xoay người bỏ đi, thậm chí mơ thấy có một bé gái chạy theo sau anh kêu ba ơ, anh cũng không quay đầu lại. Bé gái kia quay qua, rõ ràng là gương mặt của cô lúc nhỏ.

Hôm sau, trời còn chưa sáng tỏ, Tiêu Tiêu đã lặng lẽ ra khỏi nhà Tống Hiếu Nhiên. Cô mờ mịt, bối rối đi trên đường, không biết khi nào trời đã đổ tuyết, mọi người kinh ngạc chú ý cảnh tuyết rơi trong

tiết trời rét tháng ba này, chỉ mỗi mình cô hoàn toàn không có phản ứng.

Cô bước đi không rõ đích đến rất lâu, cuối cùng vẫn quyết định đi về căn hộ ở Quan Lư Tuyền.

Trong căn nhà vẫn vô cùng ấm áp, Tiêu Tiêu chậm rãi đi vào trong.

Đoạn Mặc Ngôn không ngủ trong căn phòng lạnh lẽo, không có chút hơi người của anh, mà nằm ngửa trong sảnh phòng khách, gạt tàn thuốc trên bàn trà nhét đầy tàn thuốc, một chai Whisky đã thấy đáy.

Tiêu Tiêu đi qua đó, mới phát hiện trên tay anh vẫn đang kẹp một điếu thuốc cháy dở, đang suy sụp tinh thần nhìn lên trần nhà, thế mà vẫn còn đang tỉnh.

Đoạn Mặc Ngôn nghe thấy tiếng động, con người chuyển động liếc sang nhìn cô, hai người im lặng nhìn nhau trong chốc lát, anh ngồi dậy, cưỡng ép dụi điếu thuốc sắp tàn vào chiếc gạt tàn thuốc ngay cả một chỗ trống cũng không còn, vỗ vỗ chỗ ngồi bên cạnh, “Qua đây ngồi đi.”

Tiêu Tiêu làm theo lời anh, ngồi xuống bên cạnh anh, cả người đầy mùi rượu và thuốc lá.

“Vừa đi qua từ bên Tống Hiếu Nhiên hả?” Anh mở miệng, trong giọng nói mang theo chút khản đặc.

Tiêu Tiêu gạt đầu.

“Đã nghe anh ta nói rồi chứ?”

“.....Ừm.”

“Vậy sao bây giờ mới đến đây? Lên giường với Tống Hiếu Nhiên à?”

“Anh.....!” Tiêu Tiêu cả đêm không ngủ bị tức đến tỉnh hắc ra, bò có dất đến đâu thì vẫn là bò mà.

“Được rồi, được rồi, anh lại nói sai nữa rồi.” Đoạn Mặc Ngôn giơ tay lên, ai ngờ lại nói tiếp, “Thực ra nếu em thật sự lên giường với anh ta, cũng không sao cả.”

“Anh nói cái gì?” Tiêu Tiêu hỏi một cách chậm rãi.

Đoạn Mặc Ngôn không nhìn cô, cầm ly rượu dựa vào lưng ghế sofa, đang muốn mở miệng, Tiêu Tiêu lại giành trước, “Tay của anh bị sao vậy?”

Đoạn Mặc Ngôn nường theo tầm mắt của cô nhìn về phía bàn tay dính máu loang lổ, “Không có gì, quẹt trúng thôi.”

Cô giựt lấy cái ly của anh, mở bàn tay của anh ra, mới thấy rõ chỗ đó căn bản không phải một vết cắt, mà là rất nhiều vết thương chằng chịt, hơn nữa có hai chỗ khá sâu, trong đó lại vẫn còn vụn thủy tinh.

“Anh làm thế nào mà thành thế này vậy?”

Đoạn Mặc Ngôn không nói gì, Tiêu Tiêu cũng không hỏi tới, đứng dậy đi tìm hộp y tế trong nhà, dùng cồn khử trùng cây nhíp, lại cầm lấy tay anh, cúi đầu giúp anh gấp vụn thủy tinh ra.

Anh chăm chú nhìn động tác cẩn thận từng li từng tí của cô, trong lồng ngực trào ra cảm xúc dịu dàng xa lạ, dường như không nghe thấy mà than thở, anh bình tĩnh nói: “Em thu dọn đồ đạc xong rồi thì đi đi.”

Tiêu Tiêu tập trung vào động tác trên tay, qua một lúc mới nghe hiểu được lời nói của anh, cô ngẩng đầu lên nhìn vào mắt anh, “Anh chịu thả em đi ư?”

“Dưa còn xanh hái sẽ không ngọt, bí mật của anh cũng bị em cạy lên hết rồi, cứ tiếp tục như vậy cũng không có ý nghĩa gì.”

“Là không có ý nghĩa, hay là tình cảm đã phai nhạt?”

Đoạn Mặc Ngôn cười một tiếng vô cùng phức tạp, “Tiểu Tiểu ngốc.” Có thể bây giờ đang lúc anh gần kề độ tuổi ba mươi, là lúc tình cảm nồng nhiệt nhất, nồng nhiệt đến mức anh gần như không biết nên làm thế nào cho phải.

Vì nụ cười của anh, bỗng dưng Tiêu Tiêu thấy vô cùng khó chịu.

“Tổng Hiếu Nhiên nói rất có lí, cho dù bây giờ anh còn có cảm giác, có lẽ, đột nhiên có một ngày rồi sẽ không còn nữa, chúng ta không cần đợi đến ngày đó đâu.”

“Anh..... không khó chịu sao?” Cho dù cô không mắc bệnh đó, cũng hiểu rất rõ. Người khiếm khuyết tình cảm đột nhiên có được tình cảm, không khác gì người sắp chết đuối vớ được cọc gỗ, làm sao nỡ buông bỏ bản năng sinh tồn chứ?

“Anh thấy em khóc thì càng khó chịu hơn.....”

Anh chưa dứt lời, cô đã nhào vào lòng anh!

Lí trí bảo cô phải tránh xa người đàn ông này càng xa càng tốt, nhưng tình yêu đã cháy lại rồi, trước khi cô đi vào căn nhà này, thì đã quyết định làm lại từ đầu với anh. Nếu nói cô vẫn còn do dự điều gì với đoạn tình yêu này, sau khi nghe được những lời đó của anh thì đã hoàn toàn tan biến thành mây khói! Cô muốn yêu người đàn ông này, yêu người người đàn ông duy nhất yêu thương cô, cho cô tình yêu có một không hai trên thế giới này! Cô không biết con đường tương lai dài cỡ nào, cũng mặc kệ con đường tương lai đó dài đến đâu, chỉ cần biết trong giây phút này, cô đã có được cả thế giới.

“..... Tiểu Tiểu?” Đã rất lâu rồi cô không chủ động ôm anh, khiến Đoạn Mặc Ngôn đột nhiên không biết phải làm sao. Trọng điểm là anh không hề biết vì sao bỗng dưng cô lại ôm anh, lẽ nào cô muốn..... “Làm tình sau chia tay hả?”

Tiêu Tiêu vốn đang òa khóc vì tâm trạng khó tả, chợt bật cười, cô lui người ra một chút, lau nước mắt, lắc đầu, “Không.”

Đoạn Mặc Ngôn không ôm hi vọng quá nhiều, nên cũng không thất vọng lắm, hơn nữa bây giờ tâm trạng của anh càng trầm trọng hơn thất vọng gấp vô số lần.....

“Em thích yêu đương hợp lại hơn là làm tình sau chia tay.”

Yêu đương hợp lại là thứ gì thế? Hiếm khi Đoạn Mặc Ngôn ngờ ngẩn ra, chưa kịp phản ứng lại, một lúc lâu sau anh mới không thể tin được nhìn sang cô, “Ý em là.....”

Hai lúm đồng tiền lún sâu trên gương mặt cô, Tiêu Tiêu mỉm cười mang theo nước mắt nói: “Đoạn Mặc Ngôn, chúng ta bắt đầu lại từ đầu đi!”

Nói xong câu này, Tiêu Tiêu trở nên thông suốt, chỉ cảm thấy sương mù u ám trong lòng đã hoàn toàn tan biến. Chắc chắn là cô đã điên rồi, vậy mà cô lại thật sự quyết định bước vào con đường không lối về này! Nhưng so với lần trước chìm đắm trong tình yêu mù quáng, bất an, lần này cô biết rõ đây là con đường đầy chông gai mà vẫn không chùn bước. Dù cho tình yêu này sẽ tiêu tan trong cuộc đời của cô, nhưng cô vẫn nguyện vì anh mà gánh chịu tất cả.

Cô muốn anh yêu cô, cũng muốn trao cho anh tất cả tình yêu.

Đoạn Mặc Ngôn cảm thấy vô cùng hoang mang với lời thoại phi logic này. Theo như anh hiểu, cô vẫn luôn muốn rời khỏi anh, bây giờ lại phát hiện chỗ khiếm khuyết của anh nữa, đừng nói là cô, e rằng ngay cả Hạ Dung, Lôi Tiểu Trúc luôn nói yêu anh cũng muốn rời khỏi anh thôi? Tại sao cô lại đi ngược lối như vậy, còn nói câu muốn bắt đầu lại từ đầu với anh nữa chứ?

Anh không hiểu, hơn nữa, anh cũng không muốn đào bới ngọn nguồn để tìm lí do, giờ này phút này anh chỉ quan tâm một điều.

“Em còn dám ở cạnh anh ư?”

Tiêu Tiêu nhìn anh chăm chú, tươi cười gật đầu.

“Em đừng vờ ngớ ngẩn vào lúc này, em còn chưa hiểu sao, anh.....”

Tiêu Tiêu nghiêng người hôn lên môi anh.

Đoạn Mặc Ngôn có chút mờ mịt, thế này chênh lệch hơi lớn rồi đó. Nhưng khi bờ môi ấm mềm mại in lên môi anh, khiến người đã cảm dục biết bao lâu như anh sao mà kiềm chế nổi chứ? Thế là anh

lập tức đổi khách thành chủ, bàn tay to vuốt ve gương mặt cô theo thói quen, muốn làm cho nụ hôn này càng thêm sâu sắc.

Nhưng đột nhiên Tiêu Tiêu lại đẩy anh ra.

Làm sao Đoạn Mặc Ngôn cho phép cô lâm trận bỏ chạy chứ, bàn tay mang theo vết thương đặt trên cằm cổ trắng ngần giữ cô lại, mang theo mùi thuốc lá nồng nặc hung hăng hôn cô.

“Ừm! Tay của anh.....” Cô còn chưa thoa thuốc cho anh.....

Đoạn Mặc Ngôn ngoảnh mặt làm ngơ, môi lưỡi dùng sức mà hôn, thậm chí anh không muốn cho cô thời gian để lấy hơi, mỗi một lần hôn lại càng thêm sâu sắc, nóng bỏng, hơi thở phả trên mặt cô cũng ngày càng nặng nề.

“Đợi một chút, băng bó cho anh đã.....”

Cùng lúc cất tiếng nói, cô đã bị anh đè xuống sofa.

Lúc này làm sao Đoạn Mặc Ngôn còn để ý để bị thương hay không bị thương gì nữa chứ, bây giờ anh chỉ muốn hòa tan thân thể mềm mại dưới người vào cơ thể mình, khảm vào trong xương máu, vậy thì không cần phải lo lắng cô nhóc này sẽ bỏ anh mà đi nữa, cũng không cần lo lắng cô sẽ bị tổn thương vì anh nữa.

“Đoạn Mặc Ngôn.....” Tiêu Tiêu gọi anh với tiếng khóc nức nở, đôi mắt long lanh ẩm ướt nhìn anh chăm chú.

Anh lại lặc vào trong thân thể của cô rồi.

Đoạn Mặc Ngôn nâng niu nhìn cô chăm chú một lúc lâu, ngậm lấy đôi môi đỏ mọng của cô trong tiếng thì thầm lẩm bẩm, “Tiểu Tiểu

yêu dấu.....”

Làm tình hợp lại chỉ làm một lần, nhưng chỉ một lần thôi đã khiến Tiêu Tiêu muốn sống muốn chết rồi, mỗi lần khi cô sắp đến cao trào, thì anh dừng lại, hạ tiết tấu chậm xuống, làm lại từ đầu, cứ thế giày vò cô ba, bốn lần, lúc cô gào khóc xin tha, cuối cùng anh mới cùng với cô bước lên thiên đường.

Hai người tắm rửa rồi về phòng của Tiêu Tiêu, Đoạn Mặc Ngôn dựa vào đầu giường, Tiêu Tiêu mặc áo ngủ, băng bó vết thương cho anh.

“..... Không biết là lúc 6 tuổi hay 7 tuổi, đột nhiên anh phát hiện, anh không hề để tâm đến mọi thứ xung quanh, có người có thể vì một món đồ chơi mà đánh nhau, vì thi được hạng nhất mà kiêu ngạo, vì ba mẹ thiên vị mà khóc nhè, tất cả anh đều không quan tâm, hơn nữa lúc mọi người đều đang cười, anh lại không biết tại sao họ lại cười..... Khi em không giống với người khác, bản năng của em liền muốn che giấu, nhưng đợi đến khi anh hơi lớn một chút, thì ngay cả che giấu anh cũng lười.”

Tiêu Tiêu thoa thuốc cho anh, ngẩng đầu lên nhìn anh, nhẹ giọng hỏi: “Cảm thấy trống rỗng à?”

“Nếu nói là trống rỗng, chi bằng nói là hư vô.” Đoạn Mặc Ngôn nói.

Tâm trạng vừa khó chịu lại thương tiếc tự nhiên sinh ra, Tiêu Tiêu cực kỳ dịu dàng thổi lên vết thương vừa được thoa thuốc của anh.

“Nhưng lúc anh theo đuổi em, chỉ số EQ cao như thế, em hoàn toàn không nhìn ra anh.....”

“Bởi vì anh đã mượn người vạch kế hoạch giúp anh.”

“Mượn người?”

“Cả một đám người, cố vấn tình cảm gì đó.” Đoạn Mặc Ngôn dứt khoát khai hết, “Những chuyện mà em thấy EQ cao đều là ý kiến của tụi nó, những cái làm hư thì đều là của anh.”

Bây giờ, năng lực chấp nhận của Tiêu Tiêu đã vô cùng mạnh mẽ, chỉ cảm thấy dở khóc dở cười.

“Ví dụ như là lần đó anh suy nghĩ nửa ngày trời mới nghĩ ra điều em muốn nói lại thôi chính là muốn kêu anh hôm sau đến đón em đó hả?”

“Phải.” Đoạn Mặc Ngôn dừng lại một chút. “Hôm chia tay đó, bọn họ gọi đến để tư vấn như thường lệ, nghe kể toàn bộ câu chuyện xong, thì đề nghị anh quay lại tìm em, nhưng anh từ chối. Mỗi một chuyện sau khi chia tay, đều bị cảm xúc của anh thôi thúc, không liên quan đến lí trí. Trước kia anh muốn biết rất nhiều cảm giác, nhưng thật sự cảm nhận được rồi lại cảm thấy rất khó chịu.”

“Có hối hận không?” Tiêu Tiêu ngược mắt lên, “Hối hận vì đã yêu em?”

Đoạn Mặc Ngôn cong môi, “Không.” Bây giờ anh thấy vô cùng thoải mái, cực kỳ thoải mái, “Em thì sao, em có hối hận không?”

Tiêu Tiêu rũ mí mắt xuống, dừng lại một lúc, lắc đầu một cái.

Ngoại truyện

Một ngày nghỉ nhẹ nhàng khoan khoái, Tiêu Tiêu đang say sưa ngủ trưa, đột nhiên cảm thấy trên mặt như có nước rửa ráy không ngừng, giống như cún con muốn kêu chủ thức dậy vậy. Cô vô thức quơ quơ hai cái, ai ngờ đối phương vẫn không từ bỏ, lại nhích lên bắt đầu liếm cánh môi của cô.

“Đừng quậy nữa.....” Tiêu Tiêu vừa ghét bỏ vừa buồn cười mở mắt ra.

Vậy mà thứ đập vào mắt đầu tiên lại là một đôi tai đầy lông, cô giật mình, lập tức ngồi bật dậy, phản ứng đầu tiên chính là Đoạn Mặc Ngôn mua thú cưng về hồi nào thế này, nhưng nhìn kỹ lại, vẻ kinh ngạc không giảm mà còn tăng thêm.

Người trước mắt này là Đoạn Mặc Ngôn, không sai, nhưng sao trên đầu anh lại có thêm hai cái tai chó vậy?! Còn ở đằng sau chiếc quần da đen của anh nữa, tại sao lại có thêm một cái đuôi dài thế này?!

Xuyên không hả? Biến dị hả? Tiêu Tiêu chớp mắt, hoàn toàn tỉnh táo, mới nhớ ra hôm qua lúc bọn họ chơi đùa trên giường, đã nói rằng muốn anh giả làm một chú chó trung thành cỡ lớn, nhưng thật tình cô không ngờ anh lại chuyên nghiệp như vậy, mới mẽ, khẩu vị nặng ghê..... Đây, đây, đây chính là một chú chó chăn cừu Đức khổng lồ nha!

Chú chó trung thành Đoạn Mặc Ngôn thấy cô tỉnh rồi, lại dựa sát vào liếm mặt cô.

Tiêu Tiêu bị anh chọc đến nổi tính ham chơi lên, né trái né phải một hồi, cười hì hì nói: “Ngồi xuống, ngồi xuống.”

Chú chó trung thành Đoạn Mặc Ngôn thật sự không quậy nữa, ngoan ngoãn ngồi trên giường, lại còn là kiểu ngồi xồm tiêu chuẩn của chó cưng, cái đuôi còn lắc lắc hai cái theo cử động nữa, hơn nữa ánh mắt nhìn cô lại lộ ra vẻ vô tội, ngây thơ.

Tieu Tieu thấy thế càng cười không dứt được..... Thấy cưng quá đi!

“Anh lấy đôi tai này ở đâu vậy?” Tieu Tieu nửa quỳ lên, tò mò gảy gảy đôi tai chó của anh, sau đó lại nằm sấp lên người anh, nhìn chiếc đuôi ở phía sau anh, thế mà lại là đính kèm trên quần da nha..... Xem ra là thành quả sau khi chạy đến cửa hàng bán đồ tình thú rồi đây.

Ừm ừm, không tội, không tội.

Tieu Tieu cảm thấy người ta cũng cố gắng vậy rồi, cô cũng đâu thể không nhập cuộc chứ. Cô háng giọng, cười híp mắt, xoa xoa đầu anh, “Cún con, gọi cô chủ rời giường nào.”

Chú chó híp mắt lại mặc cho cô xoa đầu, hình như còn rất hưởng thụ.

Ai ngờ một giây sau, Tieu Tieu lại vỗ vào hông anh, quát một tiếng, “Hư quá, đã kêu cưng đừng lên giường rồi mà, lông rơi trên giường hết rồi nè, sẽ bị ba đánh thôi!”

Chú chó Đoạn Mặc Ngôn hình như thoáng bối rối, Tieu Tieu nhìn cười, tưởng đâu anh sẽ nghỉ chơi, ai ngờ anh lại “gâu” một tiếng.

Woa ha ha, nhây như vậy cơ à, xem ra được chơi đã rồi đây. Tieu Tieu vui không dừng được, hoàn toàn không ngờ phía sau màn

vui chơi điên cuồng của mình, chính là đang đào hố để cho mình tự nhảy vào.

Cô lười biếng vươn vai, quyết định chơi với “chú chó” nhà mình cho đã, “Được rồi, không mắng cưng nữa, chị đi đánh răng rửa mặt đây, chốc nữa sẽ đến phòng khách tìm cưng.”

Ai ngờ chú chó trung thành như là hoàn toàn không thể rời khỏi cô chủ vậy, chân cô vừa đặt xuống đất, thì hai chi trước của anh đã đề tới, phần lớn trọng lượng đều đề lên người của cô chủ.

“Cưng nặng quá đấy, xuống mau!” Tiêu Tiêu tươi cười ra lệnh cho cún cưng, nhưng người-chó không nghe lời, cô đánh răng, rửa mặt cũng bám theo cô, hại cô trượt tay đổ nước đầy người.

Tiêu Tiêu dắt chú chó không nghe lời vào phòng khách, nghiêm mặt bảo anh ngồi xuống, “Thằng nhóc hư này, không ngoan chút nào, muốn cô chủ dạy phép tắc cho cưng phải không?”

Lúc này chú chó trung thành Đoạn Mặc Ngôn thành thật ngồi trên tấm thảm dưới ghế sofa, vô tội “gâu” một tiếng.

Tiêu Tiêu cười thầm trong bụng, vờ nghiêm túc nói: “Để chị chụp cho cưng tấm ảnh, xem xem tư thế ngồi của cưng có đạt tiêu chuẩn không nhé.” Hình nền, hình nền, hình nền tháng này chính là nó đó, ha ha.

Dường như chú chó hoàn toàn không biết cô đang nói gì, vẫn cứ ngồi ở đó không hề nhúc nhích.

Tiêu Tiêu hài lòng chụp ảnh kỷ niệm qua từng góc độ, sau đó ngoác miệng ngồi xổm trước mặt anh, lòng bàn tay ngửa lên, “Tay.”

Chú chó trung thành ngoan ngoãn giơ một tay ra đặt lên tay cô.

“Đổi bên khác.”

Một cái tay thon dài khác lại đặt lên.

“Hai tay.”

Chú chó chần cừu có vẻ vô cùng lạnh lợi, không hề do dự mà đặt cả hai tay lên tay cô.

“Bé ngoan, bé ngoan!” Tiêu Tiêu cười to xoa xoa đầu anh, một cái tai chó bị cô giày vò làm cho rung rinh sắp rớt.

“A, xin lỗi, xin lỗi, tai của cưng sắp rớt rồi kìa.” Cô không muốn kết thúc màn đóng giả vai diễn cực vui này nhanh như thế đâu, vội vàng gắn lại cái tai chó cưng lên.

Chú chó trung thành như có như không phì cười một tiếng.

Vành tai Tiêu Tiêu hơi động đậy, làm như không có chuyện gì đặt nắm tay bên miệng ho khan một tiếng, “Được rồi, chúng ta tiếp tục nào.”

Cô nhìn trái nhìn phải một vòng, lấy một trái táo ném vào góc sofa, rồi bảo “cún yêu” đi ngậm về cho cô.

Chú chó màu đen ung dung bò qua đó, thật sự dùng miệng tha quả táo về cho cô chủ.

Thiếu chút nữa Tiêu Tiêu cười đến lạc cả giọng, vẫn không quên trêu chọc anh: “Bé ngoan, bóng lưng của cưng vừa rồi quyến rũ lắm đấy!”

Chú chó to chỉ nhìn cô chăm chú.

Đáng yêu chết đi được ~ ~ Tiêu Tiêu kìm lòng không đặt hôn anh một cái, “Bé ngoan, có cho sờ bụng không nè?”

Đối với một chú chó trung thành với đặc trưng phục tùng tuyệt đối thì sờ bụng là hành động không thể thiếu, chú chó chần chờ thật sự nằm ngửa trên sofa, lộ cái bụng ra cho cô chủ, ai ngờ cô chủ còn chưa để tay lên, thì đã cười đến mức ngã nhào lên người anh rồi.

Tiêu Tiêu cười đến chảy cả nước mắt, cảm thấy chơi cũng khá đã rồi, thấy Đoạn Mặc Ngôn còn chưa có dự định dừng lại, liền bảo anh ngồi dưới đất, mình thì gọt táo cho anh ăn.

Thế là chú chó trung thành Đoạn Mặc Ngôn dựa vào chân của cô chủ, lười biếng ngồi bên cạnh, thỉnh thoảng còn dụi đầu vào người cô nữa.

Tiêu Tiêu thấy thế lại buồn cười không thôi, trong lòng thật sự muốn mua một chút chó nhỏ về nuôi.

Đột nhiên trên đùi ươn ướt, Tiêu Tiêu hơi giật mình, cúi đầu nhìn xuống, thấy chú chó không thật thà kia lại đang liếm cô, đầu lưỡi vươn ra trượt tới trượt lui trên đùi cô.

“Không cho liếm.” Tiêu Tiêu cười, từ chối, nhét quả táo đã gọt được một nửa vào miệng anh, “Ăn táo của cưng đi.”

Chú chó trung thành cắn quả táo, rồi dụi vào bàn tay trống không của cô.

Ô, mẹ ơi, đây còn là một con chó chần chờ động dục nữa cơ đấy.

Tiêu Tiêu mới không muốn diễn màn tình yêu người thú với anh dâu, khẩu vị nặng quá, “Cưng còn làm bấy nữa, thì chị sẽ nhót cưng ngoài ban công.....”

Còn chưa dứt lời, chú chó to cỡ người kia đã nhả trái táo ra, nhào lên người cô chủ.

Đang lúc Tiêu Tiêu và anh đang vui đùa ầm ỹ, thì khóa điện tử đột nhiên mở ra. Tiêu Tiêu giật mình, vội vàng chỉnh lại quần áo không ngay ngắn của mình, lấy cái chăn thường để ở một bên đắp lên người Đoạn Mặc Ngôn vẫn còn tai và đuôi chó kia. Dường như chú chó còn muốn đứng lên, đã bị cô đè lại. Mặt mày cô đỏ lựng ngồi trên sô pha, ngẩng đầu lên, nhìn về phía người đến.

Người đến chính là chị Linh, hôm qua đến quét dọn, sau đó để quên đồ mới mua ở đây, nên hôm nay đến lấy, chị ấy thấy Tiêu Tiêu cũng giật mình, “Tiểu Tiểu, chị tưởng em với ngài Đoạn đã ra ngoài rồi chứ.” Chẳng phải hôm qua cô nói 5 giờ chiều hôm nay sẽ ra ngoài hay sao?

Tiêu Tiêu nhìn đồng hồ, thì ra đã qua 5 giờ rồi, “À, à, em lập tức đi ngay đây, chị Linh, chị có việc gì hả?”

“Chị để quên đồ nên đến lấy, lấy rồi thì chị đi ngay thôi.”

“Sau này không phải thời gian quét dọn, thì đừng đến đây.” Giọng đàn ông lạnh lùng chọt vang lên.

Chị Linh lại giật mình lần nữa, theo bản năng nói: “Xin lỗi, ngài Đoạn!” Chẳng qua rót cuộc anh lên tiếng từ chỗ nào vậy?

“Tánh xấu rời giường thôi, kệ anh ấy.” Tiêu Tiêu ngại ngừng nói.

Chị Linh vội vội vàng vàng vào phòng khách lấy đồ ra, thấy Tiêu Tiêu hơi mất tự nhiên ngồi ngay ngắn trên sofa, bên cạnh là một ụ nổi lên được chắn che lại, bỗng hiểu ra mình đã làm hỏng chuyện tốt gì rồi, mặt đỏ lên, vội vã chào tạm biệt rồi đi ra ngoài.

Chẳng qua chị Linh về đến nhà vẫn không hiểu, tại sao chị lại nhìn thấy một thứ giống như chiếc đuôi vậy nhỉ.....

Bên này, Tiêu Tiêu vẫn không thể thoát khỏi một trận “người thú đại chiến”, tuy không mấy vui vẻ với kết cục này, nhưng về tổng thể vẫn vô cùng hài lòng, buổi tối, Đoạn Mặc Ngôn trở lại hình người hời cô cảm thấy anh biểu hiện như thế nào, cô trực tiếp giơ hai ngón tay cái lên, “Cực kỳ tốt, very very good, tổng điểm 100, em cho 200 luôn!” Phải khen ngợi thật nhiều thì mới có càng nhiều quả ngọt để ăn chứ.

“Vây thì tốt.”

“Anh chuyên nghiệp thật đó, tối qua, em còn nói sao anh lại lướt qua trang web thú cưng, thì ra là muốn mô phỏng trăm phần trăm à? Tinh thần này quá đáng khen, phải khen, nhất định phải khen thôi.”

“Phải không?” Đoạn Mặc Ngôn chợt cười quái dị, lấy một cái túi ở bên cạnh ra, “Vây thì anh hi vọng ngày mai em cũng có thể lấy được 200 điểm của anh.”

“Gì hả?” Tiêu Tiêu chớp mắt tỏ ý không hiểu, cô lấy bộ đồ trong túi ra xem, thế mà lại là hai bộ đồ tình thú bằng da báo, không, da hổ, còn có da mèo, một cái đuôi mèo còn lắc lư giữa không trung.

Trên trán Tiêu Tiêu trượt xuống ba vạch đen.

Hình như cô có chút ấn tượng rồi..... Chắc là, có thể là, có lẽ là cô đã nói nếu anh có thể thành công đóng giả làm chú chó trung thành một lần, thì cô sẽ đáp lễ lại cho anh, đóng giả làm mèo cưng một lần.

“Ha ha, ha ha, em không hiểu ý của anh.” Tiêu Tiêu vùng vẫy giãy chết.

“Em nói anh có thể giả làm chó cưng cho em, thì em sẽ giả làm mèo cho anh.” Đoạn Mặc Ngôn biếng nhác nhắc nhở trí nhớ chưa già đã kém của cô, “Hơn nữa, anh làm đến mức độ nào, thì em sẽ làm đến mức độ đó.”

“Bạch”! Cái túi rớt xuống đất rồi.

Tiêu Tiêu nghe thấy âm thanh bản thân mình vừa rơi xuống cái hố mình tự đào.

“Cái đó là nói đùa thôi, anh làm thật sao!” Thì ra hôm nay anh nhây như vậy là đợi màn sau của cô hả! Nhưng cô tự nhận da mặt mình không dày bằng anh nha!

“Ồ?” Đoạn Mặc Ngôn nhướn mày, hiểu lý lẽ nói, “Em không chơi, cũng được.”

Tiêu Tiêu thở phào một hơi.

Ai ngờ một giây sau Đoạn Mặc Ngôn đã nâng cằm cô lên, dùng ngón tay cái xoa lên cánh môi mềm mại của cô, “Cái miệng nhỏ này, làm một lần.”

Anh muốn bảo cô..... Bỗng chốc mặt Tiêu Tiêu đỏ lựng cả lên, “Em làm thú cưng, em làm thú cưng.”

“Phải không?” Đoạn Mặc Ngôn hơi tiếc nuối, ngón cái vẫn còn lưu luyến đôi môi cô không chịu buông.

“Làm người không thể nói lời không giữ lấy lời, ha ha, ngày mai làm, ngày mai làm.” Tiêu Tiêu kéo bàn tay to của anh ra, vừa cười vừa nói trước.

Khóe môi của Đoạn Mặc Ngôn từ từ cong lên, “Tốt lắm, anh rất mong đợi đó.”

KHÔNG GẶP KHÔNG NÊN DUYÊN

Độc Độc
dtv-ebook.com

Chương 74

“Tiểu Tiểu, em chỉ là thông cảm với anh ta thôi.” Tống Hiếu Nhiên nói với cô như thế qua điện thoại.

Tiêu Tiêu im lặng hồi lâu, “Thông cảm không phải yêu, nhưng thông cảm sẽ làm cho tình yêu đã chết bùng cháy trở lại.”

Tống Hiếu Nhiên thở dài một tiếng, “Tiểu Tiểu.....”

“Anh Hiếu Nhiên, em biết anh đang lo cho em.” Tiêu Tiêu cúi đầu nhẹ giọng nói, “Em cũng biết anh thấy em không lí trí, thậm chí bị tình cảm làm cho đầu óc mù mờ, nhưng em cảm thấy mình có thể hiểu được anh ấy, em cực kỳ hiểu anh ấy. Nếu như sự cô độc của em là mười phần, thì sự cô độc của anh ấy là 100 lần, 1000 lần. Vào khoảnh khắc em nhìn vào căn phòng của anh ấy, giống như em đang đứng ngay trung tâm vũ trụ của anh ấy vậy, cả thế giới chỉ còn lại mình anh ấy, và em. Sau đó em nghe anh kể chuyện của anh ấy, em cảm thấy, em cảm thấy, tình yêu của anh ấy quá tinh khiết, mỗi một phút, mỗi một giây, đều xuất phát từ chân tình, em nguyện đáp lại anh ấy, dù là chỉ có một ngày..... Có thể là em điên rồi.....”

“Tiểu Tiểu, em không điên, chẳng qua em chỉ là có tâm bệnh thôi.” Thông thường những cô gái từng được gia đình yêu thương, sẽ không thể nào đồng ý, hoặc dám cố gắng thiết lập mối quan hệ lâu dài với một người đàn ông như thế. Tuổi xuân trôi nhanh, hồng

nhân sẽ già, khi tình cảm phai nhạt, thì làm thế nào để chống đỡ cuộc sống lâu dài?

Tiêu Tiêu khẽ cười một tiếng, “Có lẽ vậy, nhưng bệnh này, em không muốn chữa.” Biết bao nhiêu cô gái muốn có được tình yêu hết lòng hết dạ như thế này mà không có được? Cô tình nguyện vì giây phút này mà dốc hết sức mình.

“Nhưng đến cuối cùng, người bị thương chỉ có mỗi em thôi. Em gặp phải càng nhiều chuyện, thì càng yếu đuối, anh sợ em chịu không nổi cơn sốc như vậy.” Tống Hiếu Nhiên nói, “Thực tế chút đi, Tiểu Tiểu, cho dù loại trừ nhân tố tâm lý của anh ta, trước kia giữa hai người còn tồn tại rất nhiều vấn đề khác, khi chuyện đời thường quấy nhiễu đến tình yêu của hai người, thì nó sẽ hoàn toàn sụp đổ giống như quân bài domino vậy.”

“Không có lúc nào mà em thực tế hơn bây giờ cả. Em của trước kia chỉ muốn nhìn thấy mặt tốt, để chứng tỏ thế giới của em vẫn tươi đẹp, nhưng hiện giờ, em đã thừa nhận sự tàn khốc của cái thế giới này, nhưng em vẫn tình nguyện tin vào những mặt tốt, cho dù chuyện không như ý mình, em cũng sẽ坦然 chấp nhận.” Tất cả mọi chuyện hai người họ trải qua đều sẽ trở thành hồi ức, những chuyện trước khi xảy ra biến cố đều tốt đẹp mà, cô chỉ muốn trân trọng hiện tại thôi.

Tống Hiếu Nhiên biết mình không thể thuyết phục cô rồi, “Anh không phủ nhận là có lẽ Đoạn Mặc Ngôn và em có thể..... nắm tay nhau đến tận cùng, nhưng tỉ lệ này cực nhỏ, hi vọng em chuẩn bị sẵn tâm lý.”

“Em biết rồi, cảm ơn anh, anh Hiếu Nhiên.”

Anh ta không muốn nghe cô nói cảm ơn, anh ta vẫn muốn cô thay đổi ý định, nhưng anh ta hiểu rõ hơn ai hết, cô gái này..... đã không thuộc về anh ta nữa rồi.

“Một bước sai, thì bước nào cũng sai.” Anh ta trầm giọng nói, “Đây là kinh nghiệm của anh, Tiểu Tiểu, anh chỉ hi vọng em sẽ không đưa ra quyết định sai lầm giống như anh.”

Tiểu Tiểu cúp máy, đứng đó, trầm tư một lúc, trước tiên ném di động lên giường, sau đó bản thân cũng dang hai tay hai chân nằm sấp lên giường. Cô lắng nghe tiếng nước chảy dần ngưng lại trong phòng tắm, khoe môi từ từ cong lên.

Chẳng mấy chốc sau, Đoạn Mặc Ngôn trần nửa người trên, mặc quần ngủ đi ra, anh nhìn thân thể yếu đuối, không mấy tao nhã trên giường lớn, khoe môi cong lên, thuận thế đè lên trên, không hề thỏa mãn mà liếm láp, chơi đùa vành tai nhỏ nhắn của cô.

Đầu tiên Tiểu Tiểu ngửi thấy mùi hơi nước tươi mát thơm tho, sau đó là sức nặng quen thuộc kia, tiếp nữa là vành tai bị một thứ nóng ẩm mềm mại chiếm đóng, cô hồn dỗi động dậy thân thể, “Đừng tới nữa nha.” Hôm qua, ngoài nhu cầu sinh lý cần thiết, thì bọn họ vẫn luôn làm tình điên cuồng, trong phòng ngủ, trong sảnh khách, trong phòng bếp, trong phòng tắm, đâu đâu cũng lưu lại dấu vết kích tình của hai người, lúc cô tỉnh táo lại thì thấy xấu hổ không thôi, nhưng anh vẫn như dã thú mà đòi hỏi không ngừng. Bây giờ thật sự ngay cả đứng cô cũng đứng không vững nữa.

“Thật là muốn vùi mãi vào trong đó không ra nữa.” Đoạn Mặc Ngôn ngậm vành tai của cô, khàn giọng nói.

Mặt của Tiêu Tiêu đỏ ửng cả lên. Anh cứ thích nói những câu gợi tình thế này để trêu cô, “Anh dê xồm quá rồi đó..... Mau đứng lên, em xem vết thương của anh lần nữa, xem có đóng vảy chưa?”

“Không biết.” Đoạn Mặc Ngôn giơ bàn tay ướt nhẹp còn quần băng gạc lên.

Tiêu Tiêu nhìn theo tầm mắt của anh, bất đắc dĩ nói: “Anh tắm mà cũng không tháo băng gạc ra à?” Cô vừa nói, vừa với tay tới bàn tay to kia.

Đoạn Mặc Ngôn làm như trêu cô, cánh tay dài lúc gần lúc xa, cứ không để cho cô chạm tới.

Tiêu Tiêu cười nói: “Anh quậy cái gì hả? Mau đưa em xem, thoa thuốc mới lên cho anh nữa, rồi chúng ta ra ngoài ăn nhé.” Cô không dám ở trong nhà lâu thêm nữa.

“Kêu giao đến nhà đi.” Tâm tư lộ liễu thế này, thật là rõ như ban ngày mà.

“Ha, ha, đi ra bên ngoài đi, em khao!”

“Chẳng phải em nói em đi không nổi sao?” Đoạn Mặc Ngôn mờ ám sờ chân cô.

“Anh nghĩ là lỗi của ai hả?” Vừa nói, cô y như Tôn Ngộ Không, muốn lật ngược núi Ngũ Chỉ Sơn trên lưng mình. Đoạn Mặc Ngôn cố tình thả lỏng chút sức lực, khiến lúc cô cảm thấy có chút xiu hi vọng rồi lại đè nặng xuống tiếp, thể hiện lối chính trị cường quyền tuyệt đối.

Cô thử hai lần, coi như đã hiểu ra anh đang trêu cô, vỗ gối đập chân, “Mau thả em ra, đe chết em rồi nè!”

“Chính là muốn đe chết em đó, đỡ lo.” Anh cắn mạnh vào dải tai của cô, cả người lại đe nặng thêm nữa.

Tiêu Tiêu thấy có động tĩnh, mặt đều đen lại, “Này, này, anh không thể nào lại..... buông thả dục vọng quá mức có được không hả!”

Đoạn Mặc Ngôn trầm giọng cười lên, vùi đầu chặn lại đôi môi đang kháng nghị của cô.

Anh không hề buông thả dục vọng, mà ngược lại, thực ra trước kia anh là người ít có ham muốn tình dục. Chỉ đợi đến khi cơ thể nổi lên phản ứng bản năng, anh mới đi tìm phụ nữ để giải quyết. Tình dục có thể mang lại nổi sung sướng, không sai, nhưng cảm giác sung sướng đó càng giống như là một loại phản xạ có điều kiện vậy, càng trống rỗng hơn cả kích thích khi đứng trước cái chết. Nhưng lúc làm chuyện vui sướng này với người phụ nữ mình yêu thương, thì lại nhiều thêm một cảm giác không thể diễn tả bằng lời, khiến anh chỉ muốn thưởng thức một lần rồi lại một lần.

Cảm giác đó, làm cho anh cảm nhận được..... thiên trường địa cửu.

Kết quả, hai người vẫn không thể đi ăn ở bên ngoài, nhưng cũng không gọi đồ ăn giao đến nhà, mà Đoạn Mặc Ngôn tự mình xuống bếp, mới xoa dịu nổi oán giận của cô nhóc họ Tiêu.

Lúc anh đang thái bông cải xanh trên bàn ăn, Tiêu Tiêu ngồi bên cạnh nhìn anh, bỗng nhiên bị một cái đinh nhỏ ở chân bàn thu hút

sự chú ý, “A!”

Đoạn Mặc Ngôn nhìn cô.

Tiêu Tiêu vui mừng ngồi xổm xuống nhìn tỉ mỉ, đầu ngón tay đề lên cái đinh có vẻ không tầm thường kia, ngẩng đầu mừng rỡ mà hiển vật báu, “Nó có mặt cười nè!”

Đoạn Mặc Ngôn hạ mắt xuống nhìn chăm chú biểu cảm vui vẻ của cô, môi nhếch lên, không hề dao động với niềm vui mà cô phát hiện ra, “Ừ, của nhà thiết kế người Nhật Yuma Kano đấy, lúc sửa sang trong này, nhà thiết kế đề nghị anh dùng nó.” Anh quay đầu lại thái rau tiếp, “Mục đích là muốn để cho những người giống như em phát hiện nó, sau đó sẽ cảm thấy vui vẻ.”

Thì ra lại là một kiểu thú vị cho cuộc sống, Tiêu Tiêu không ngờ ngay cả chi tiết nhỏ như vậy mà bọn họ cũng nghĩ tới, có thể thấy nhà thiết kế nọ đã bỏ biết bao nhiêu tâm huyết vào căn nhà này, nói cách khác, yêu cầu mà Đoạn Mặc Ngôn đưa ra cho bọn họ, nghiêm khắc và cụ thể biết bao nhiêu.

Anh cũng đang cố hết sức để nhìn thẳng vào và chữa trị căn bệnh tâm lý của mình.

Tiêu Tiêu nhói lòng, im lặng gặt đầu.

“Dù sao cũng không có tác dụng với anh, lần đầu tiên anh nhìn thấy nó, đã nghĩ rằng ai mà lại lãng phí thời gian để làm một con ốc thể này nhỉ, còn phải phối thêm một cái tua vít chuyên môn nữa.”

Tiêu Tiêu cười, không nói gì, lại nhìn con ốc mặt cười kia một cái, rồi đứng lên ngồi lại vào chỗ của mình.

“So với nó, thì cái này, có tác dụng nhiều lắm.” Đoạn Mặc Ngôn chỉ vào hình xăm mặt cười trong tay. Ánh mắt đầu tiên khi anh nhìn thấy cô vẽ cái mặt cười mang theo hai lúm đồng tiền, thì không biết tại sao lồng ngực lại nóng lên, muốn giữ nó lại, nhìn vào nó.

“Anh còn không biết ngại mà nói nữa hả, không biết là ai muốn đốt nó đi nữa đó.” Tiêu Tiêu nhìn bàn tay phải còn quấn băng gạc của anh, nhận lấy con dao từ tay anh, cúi đầu thái rau.

Đoạn Mặc Ngôn phát hiện mình nói sai rồi, rất rõ ràng, lúc anh giả vờ muốn đốt hình xăm đã gây ra cho cô một cơn sốc không nhỏ, có lẽ đây chính là kíp nổ dẫn đến sự tuyệt tình của cô cũng không chừng.

“Tiểu Tiểu..... Chúng ta không tính nợ cũ nữa nhé, ngoan.”

“Anh nghĩ hay thật đấy, em sẽ nhân anh chuyện này cả đời luôn.” Tiêu Tiêu buột miệng nói ra, nhưng sau khi nói rồi, cô lập tức ngưng bật.

Đoạn Mặc Ngôn cũng sửng sốt.

Hai người im lặng trong chốc lát, Tiêu Tiêu tiếp tục thái cho xong bông cải xanh, buông dao xuống, nhìn thẳng vào anh, “Có một số chuyện, vẫn nên nói cho rõ ràng, phải không?”

Đoạn Mặc Ngôn nhìn cô, “Em muốn nói cái gì?”

“Bây giờ, chúng ta, lại là người yêu rồi đúng không?”

“Đúng.” Đoạn Mặc Ngôn trả lời rất dứt khoát.

“VẬY anh..... có thái độ gì với quan hệ hiện tại của hai chúng ta?” Tiêu Tiêu thoáng dừng lại, “Là vô cùng nghiêm túc, hay là đến đâu hay đến đó?”

“Anh rất nghiêm túc.”

“Nghiêm túc cỡ nào?” Tiêu Tiêu hỏi dồn.

Đoạn Mặc Ngôn im lặng một lúc, “Trước kia Tống Hiểu Nhiên hỏi anh, nếu như đột nhiên em xảy ra tai nạn xe cộ rồi chết đi, anh có suy nghĩ gì, lúc đó anh trả lời anh ta, ‘con người ai rồi cũng sẽ phải chết, đối với chuyện này, tôi chỉ có thể tỏ ra bất lực’.”

Tiêu Tiêu khẽ gật đầu.

“Nếu như anh ta hỏi lại anh một lần nữa, thì anh không thể trả lời anh ta được. Anh của hiện tại không dám tưởng tượng ra cảnh em đột nhiên chết đi, em hiểu không?”

KHÔNG GẶP KHÔNG NÊN DUYÊN

Độc Độc
dtv-ebook.com

Chương 75

Nụ cười của Tiêu Tiêu từ từ khuếch rộng ra, giơ hai tay lên cao vòng qua cổ anh, nhón chân lên thơm anh một cái, dịu dàng nói: “Anh nói được như vậy, thì đã làm cho em cực kỳ, cực kỳ vui rồi.”

Đoạn Mặc Ngôn ôm eo cô, tỉ mỉ nhìn cô chăm chú, trong đôi mắt có rất nhiều cảm xúc lắng đọng.

“Nếu như chúng ta đã có chung nhận thức, vậy chúng ta nên bàn bạc một chút về vấn đề cần phải được giải quyết nào.” Tiêu Tiêu mỉm cười nháy mắt, “Nhưng phải cho em ăn cơm trước đã, em đói muốn chết luôn rồi nè!”

Tạm thời hai người gạt mọi chuyện sang một bên, cùng chung sức làm một bữa ăn tối ngon lành, sau khi ăn xong, bọn họ ngồi trong vườn hoa nhỏ ở lầu hai, vừa thưởng thức cảnh đêm, vừa ăn trái cây.

“Anh chữa trị ở chỗ anh Hiếu Nhiên ấy, có cần phải uống thuốc không anh?”

Đoạn Mặc Ngôn lắc đầu.

“Anh thấy bây giờ bệnh của anh đã đỡ hơn chưa?”

“Anh đã hiểu được rất nhiều cảm xúc, đều nhờ em ban cho đấy, nhưng e là vẫn chưa bình thường đâu.”

Tiêu Tiêu nhìn anh chăm chăm, mỉm cười, “Vậy sau này anh còn trị tiếp nữa không?”

Đoạn Mặc Ngôn nhìn vào mắt cô. “Bây giờ càng cần thiết hơn trước kia nữa.”

“Em sẽ ở bên cạnh anh.” Tiêu Tiêu vươn tay nắm lấy tay anh.

Đoạn Mặc Ngôn dùng sức siết chặt tay cô, không nói gì.

“Thực ra em cảm thấy chúng ta cũng có thể tự nghĩ ra thêm một vài phương pháp trị liệu khác, cứ dựa vào em là...” Tiêu Tiêu nghiêng đầu suy nghĩ từ để nói, “chốt mở đặc biệt của anh.”

Đoạn Mặc Ngôn khẽ cười một tiếng, “Trị như thế nào đây?”

“Em nghĩ rằng, chúng ta có thể tạo ra hồi ức.” Hiển nhiên Tiêu Tiêu đã nghiêm túc suy nghĩ vấn đề này, “Chúng ta có thể làm rất nhiều, rất nhiều chuyện chỉ có hai chúng ta thôi, để cho những hồi ức đó lấp đầy ký ức của anh, lỡ như, em nói là lỡ như nhé, một ngày nào đó, tình cảm của anh biến mất, nhưng mọi thứ xung quanh anh đều liên quan đến em, nó sẽ không ngừng kích thích đại não của anh, cũng có thể sẽ mang tình cảm của anh trở lại.”

“Giống cái này à?” Đoạn Mặc Ngôn chỉ vào vết xăm trên tay.

“Phải, giống hình xăm này vậy, còn có lần chúng ta cùng hát bài Hai con hổ nè, video và tám ảnh chúng ta cùng chơi máy bay ở trụ sở lúc trước nữa, những thứ này đều là hồi ức quý báu, tuy sau khi chia tay, em hận không thể quên chúng đi, nhưng em làm không

được,” Tiêu Tiêu nói, “Hoặc là giống ba em vậy đó, tại sao chuyện đã qua bao nhiêu năm rồi, mà ông ấy vẫn yêu mẹ em mãi không quên, chính là vì trong nhà em chỗ nào cũng có ảnh của mẹ em hết, trong phòng của ông ấy còn có rất nhiều đồ vật của mẹ em nữa, đương nhiên, thứ quan trọng nhất trong hồi ức chính là em. Ông ấy vừa nhìn thấy em, thì sẽ nghĩ ngay đến mẹ em.”

Cô nói xong, vẻ mặt vốn có chút phấn khởi dần dần yên lặng lại.

Đoạn Mặc Ngôn vứt chiếc nĩa ăn trái cây đi, châm một điếu thuốc, cổ họng thoáng động đậy, nhưng cuối cùng vẫn là muốn nói lại thôi.

Tiêu Tiêu im lặng hết mấy giây, rồi lại nở một nụ cười tươi rói, “Anh thấy thế nào?”

“..... Đây là phương pháp tốt nhất.” Đoạn Mặc Ngôn nhìn cô, “Bác sĩ tốt nhất của anh, không thể nghi ngờ, chính là em.”

Hai lúm đồng tiền xinh xắn treo trên gương mặt mịn màng của cô, Tiêu Tiêu giơ ra thế tay thành chữ V ngược đáng yêu, Đoạn Mặc Ngôn khẽ cười ra tiếng.

“Ngày mai anh cũng vẽ hình mặt cười cho em nhé, chúng ta làm hình xăm tình nhân có được không?” Tiêu Tiêu chỉ vào cùng một vị trí với hình xăm của anh trên lòng bàn tay mình.

Đoạn Mặc Ngôn nhú mày, đôi chân dài vốn đang để lên chỗ gác chân chợt rút lại, đặt điếu thuốc lên gàn tàn thuốc, kéo bàn tay nhỏ nhắn của cô đặt bên miệng hôn một cái, “Bàn tay trắng nõn này, anh không nở.”

Cô cười khanh khách, “Em không có ngọc như anh đâu, em muốn chích thuốc tê.”

Anh cười khẽ, vẫn nắm lấy tay cô vuốt ve tới lui, một lúc lâu cũng không nói gì.

“Sao rồi?” Tiêu Tiêu không hiểu phản ứng của anh.

Đoạn Mặc Ngôn ngược lên nhìn cô, “Tiểu Tiểu, anh có thể rất nghiêm túc, nhưng anh hi vọng em đến đâu thì hay đến đó thôi.”

Tiêu Tiêu nhìn vào mắt anh, “Ý gì thế?”

“Chắc chắn anh không được tính là một người đàn ông tốt, một người yêu tốt, điểm này thì không thể nghi ngờ.” Đoạn Mặc Ngôn nói đến đây rồi dừng.

Tiêu Tiêu nhún vai, “Ít nhất tự mình biết tốt xấu cũng coi như là ưu điểm số một rồi.”

Anh cắn tay cô một cái, “Tổng Hiếu Nhiên nói em thiếu cảm giác an toàn.”

“Cô gái nào cũng thiếu cảm giác an toàn hết.”

“Vậy em hẳn là đặc biệt thiếu cảm giác an toàn?”

“Em không biết, có hả?”

Đoạn Mặc Ngôn nhìn cô đầy ẩn ý, Tiêu Tiêu cũng nhìn anh chăm chú.

“Lo lắng không?” Đoạn Mặc Ngôn hỏi.

“Lo lắng chuyện gì?” Tiêu Tiêu hỏi ngược lại.

“Lo lắng về mỗi một ngày trong tương lai của em.”

Tiêu Tiêu cúi đầu cắn một miếng táo, nói không rõ ràng: “Anh không lo thì em cũng không lo.”

Đoạn Mặc Ngôn vươn tay bế cô lên đùi, môi kề lên trán cô: “Lo lắng..... Chính là lúc nào em cũng muốn ai kia ở trong tầm mắt của mình, nếu như một khi không thấy người đó nữa, thì sẽ nóng ruột đi tìm người đó về, tốt nhất là dùng dây thừng trói người đó lại. Kiểu lo lắng này, anh cũng có chút hiểu được đấy.”

Tiêu Tiêu dựa vào ngực anh, ngậm miếng táo, cười hì hì.

Anh cúi đầu nhìn cô một cái, vừa vặn đối diện với ánh mắt sáng long lanh của cô, anh khẽ vuốt ve cô, nói: “Lúc này mà cười cái gì hả, Tiểu Tiểu ngốc.....”

“Nghe được những lời nói ngọt ngào như vậy mà không muốn cười mới là ngốc đó.”

Đoạn Mặc Ngôn im lặng một lúc, khẽ thở dài một tiếng, “Nếu là những người phụ nữ trước kia, anh tổn thương thì cũng đã tổn thương rồi, anh không thấy áy náy gì cả, nhưng với em..... Khi anh nghĩ đến cuối cùng rồi sẽ có một ngày em bị anh làm tổn thương, thì ở đây khó chịu lắm.” Anh dùng ngón cái chỉ vào lồng ngực mình với vẻ mặt phức tạp, “Lần đầu tiên anh không biết nên làm thế nào, anh tham lam, nhớ nhung cảm giác mà em mang đến cho anh, lại lo lắng anh làm hại em, anh muốn buông tay, lại không thể nào buông được.”

Tiêu Tiêu hít thở nhẹ nhàng, như sợ rằng hơi thở của cô sẽ làm cô nghe không rõ lời anh nói vậy. Hồi lâu sau, cô yếu ớt lên tiếng, “Vậy thì đừng buông tay.” Cô dừng lại một chút, “Đây là lựa chọn của bản thân em, sau này có ra sao thì em đều có thể chấp nhận. Nói khoa trương một tí, dù cho chỉ có một giây thôi, em cũng vui vẻ đón nhận.”

“Vui vẻ đón nhận?”

“Đúng, vui vẻ đón nhận.” Tiêu Tiêu không cảm thấy mình nói như thế có gì không đúng, “Trên thế giới này có đôi tình nhân nào mà không phải gánh chịu sóng gió chứ? Có biết bao nhiêu người bình thường thề rằng sẽ đầu bạc răng long với người yêu mà làm không được? Có biết bao nhiêu cặp tình nhân và vợ chồng bằng mặt không bằng lòng, họ đâu biết rằng đối phương là thật lòng hay giả dối, thậm chí có thể ngay cả chính bản thân họ cũng không biết rốt cuộc mình yêu ai. Mà chỉ cần em vẫn biết, trong một giây này, anh yêu em, vậy là đủ rồi.”

Lòng ngực chợt nóng lên, Đoạn Mặc Ngôn ôm cô thật chặt, vùi đầu vào cổ cô, thở dài một hơi. Nếu cuối cùng có một ngày, tình cảm đông đầy của anh lúc này bỗng dưng biến mất, thì anh sẽ có cảm giác gì đây?

“Nếu như, nếu như có một ngày như thế, em muốn anh hứa với em hai chuyện.”

“Chuyện gì?”

Tiêu Tiêu nhẹ nhàng dịch người ra xa anh một chút, nhìn thẳng vào mắt anh, chậm rãi nói: “Thứ nhất, nếu như tình cảm của anh biến mất không còn nữa, xin anh đừng đối xử với em vô tình như

thế, đừng đột nhiên mất tích không thấy đâu nữa, đừng để ngay cả điện thoại cũng không gọi được. Anh bình tĩnh ôn hòa nói với em, em sẽ chấp nhận.”

Đoạn Mặc Ngôn không nói gì.

“Thứ hai, nếu như thật sự có một ngày như thế, em hi vọng anh cũng đừng giả vờ như vẫn còn yêu em, miễn cưỡng ở bên cạnh em.”

Đoạn Mặc Ngôn nhìn cô chăm chăm, trầm giọng lên tiếng, “Cho nên em dự định nếu như đến ngày đó, em nghe anh bình tĩnh, ôn hòa nói chia tay với em, rồi sau đó một mình trốn đi chỗ khác, không ngừng khóc, khóc, khóc..... Sau đó câu chuyện cứ thế mà kết thúc?”

“Chắc chắn em sẽ khóc một chút, nhưng nếu đã chuẩn bị sẵn tâm lý rồi, thì hẳn là sẽ không khóc mãi.....” Giọng nói của Tiêu Tiêu càng ngày càng thiếu tự tin.

“Nếu em đã đưa ra điều kiện của em, không bằng cũng nghe điều kiện của anh thử đi.”

Tiêu Tiêu hơi ngạc nhiên.

“..... Điều kiện của anh không cao thượng như em, nếu thực sự có một ngày như thế, anh hi vọng em đừng bỏ cuộc ngay lập tức, hãy cố gắng hết sức làm cho anh yêu em một lần nữa.”

Tiêu Tiêu chớp chớp mắt, hoàn toàn không ngờ anh sẽ nói như vậy.

“Anh từng đọc rất nhiều sách về phương diện này, nhưng cơ bản đều là một đồng rác rưởi, đại não và tình cảm của con người chính là một vũ trụ, cực kỳ phức tạp, sâu không lường được, hoàn toàn không thể giải thích theo căn cứ khoa học, ít nhất là vào giai đoạn hiện nay thì không thể giải thích được. Anh không biết rốt cuộc anh đã thiếu đi cái gì, anh chỉ biết bây giờ anh rất thoải mái, anh không muốn trở về trạng thái như trước kia. Những niềm vui mà anh có được từ những cô gái khác, giống như phím đàn được nhấn xuống một cái vậy, dao động, phát ra âm thanh, âm thanh kết thúc, rồi không còn gì nữa. Niềm vui ngắn ngủi này khiến anh muốn rồi lại muốn, càng khỏi phải nói tới hiện tại, thứ tình cảm lớn hơn niềm vui kia nhiều thật nhiều lại sâu sắc như thế này,” Đoạn Mặc Ngôn dừng một chút, “Nói thật, anh không nghĩ rằng còn có ai có thể cho anh cảm giác này giống như em vậy. Thế nên, đừng buông bỏ anh, hãy làm cho anh yêu em một lần nữa nhé.”

Tiêu Tiêu sửng sốt một lúc lâu, bỗng nhảy xuống đùi anh, vui vẻ vỗ tay một cái, “Phải ha, sao em không nghĩ ra vậy chứ! Cứ coi như là anh mất trí nhớ đi, làm cho anh nhớ lại em một lần nữa là được rồi! Nếu như là lỗi của em, em sửa là xong thôi!” Sao cô lại ngốc như vậy chứ!

Đoạn Mặc Ngôn thấy thế, đầu tiên là ngẩn ra, sau đó từ từ lộ ra nụ cười cưng chiều lại vui vẻ, thậm chí trong mắt anh còn có ánh sáng lóe lên, “Ngốc nghếch.”

“Ừm, anh thông minh hơn.” Tiêu Tiêu nhìn chăm chăm gương mặt tươi cười của anh, say mê mà trưng ra lúm đồng tiền của mình rồi ngồi vào lòng anh trở lại, vòng qua cổ anh thật chặt.

Hai người nồng nàn, ngọt ngào ôm nhau một lúc, anh siết lấy eo cô, “Tiểu Tiểu, bây giờ, so với chuyện sợ anh quên mất yêu em thế

nào, anh càng sợ em không chịu yêu anh nữa. Anh sẽ cố gắng hết sức mình, em đừng lo, nhé?”

Khóe mắt của Tiêu Tiêu chợt ẩm ướt, cô gật đầu thật mạnh. “Ừm,” Cô dừng lại một chút, “Ừm!”

KHÔNG GẶP KHÔNG NÊN DUYÊN

Độc Độc
dtv-ebook.com

Chương 75-2: Tiếp

***

Mấy ngày sau, Nghiêm Khác mặc âu phục màu xám đậm bước ra thang máy, nhìn đồng hồ trên cổ tay, vẫn đang suy nghĩ tại sao Đoạn Mặc Ngôn muốn “mời” anh ta ăn cơm, hơn nữa còn “đặc biệt” hỏi thăm anh ta thấy đồ ăn ở chỗ nào hợp với khẩu vị của anh ta nữa.

Đoán chừng là Hồng Môn Yến rồi đây.

Anh ta gật gù đi theo nhân viên phục vụ dẫn đường đi vào nhà hàng Pháp sang trọng nhất trong thành phố, vừa đến chỗ rẽ liền nhìn thấy Đoạn Mặc Ngôn và Tiêu Tiêu ngồi ở chiếc bàn ăn tao nhã cạnh cửa sổ.

Chân mày của anh ta chột nhứ lại, chửi tục một câu.

Nhân viên phục vụ dẫn đường lén lút nhìn anh ta một cái.

Lúc nên làm bộ thì Nghiêm Khác cũng làm bộ, nhưng lúc này anh ta..... bùng phát từ tận đáy lòng.

Bởi vì Đoạn Mặc Ngôn thế mà lại mặc một bộ âu phục kẻ sọc màu xanh lam! Có trời mới biết xưa nay chưa từng thấy qua anh

mặc quần áo ngoài màu đen hoặc gần như là màu đen. Xem ra hôm nay anh là vì muốn phối hợp với chiếc váy màu xanh lam yên ả của Tiêu Tiêu mà không ngại gì cả!

Mẹ nó chứ, mát mẻ quá, quả thực là chói lóa mắt chó của anh ta mà.

Thiếu chút nữa là muốn lấy kính mát ra đeo vào, Nghiêm Khác đi đến gần một chút, khóe miệng nhúc nhích hai cái, lại kìm lòng không đặt mà hỏi thăm không biết là tổ tông của nhà nào. Làm cho nhân viên phục vụ suy nghĩ có nên đi báo cho quản lý nghe để mời anh ta đi ra không đây.

Nghiêm Khác cũng có chút oan uổng, bởi vì anh ta thấy rõ Đoạn Mặc Ngôn đang thì thầm với Tiêu Tiêu, vậy mà lại đang cười! Không phải kiểu cười lạnh hoặc là cười hừ, anh cười đến thật sự vô hại!

Thiếu chút nữa Nghiêm Khác đã muốn xoay người đi, Tiêu Tiêu ngẩng đầu lên, vừa vặn đối diện tầm nhìn của anh ta, cô mỉm cười kêu một tiếng.

Đoạn Mặc Ngôn thấy anh ta đến rồi, tâm trạng tốt mà hất cằm tỏ ý bảo anh ta ngồi xuống phía đối diện.

Nghiêm Khác ho khụ một tiếng, mở nút áo ra, ngồi xuống.

Quản lý mỉm cười đi lên trước đưa thực đơn, ba người gọi món xong, rồi chìm vào một khoảng lặng ngắn ngủi.

“Thế nên, kêu tao ra làm gì?” Nghiêm Khác mở lời trước.

Tiêu Tiêu nhìn Đoạn Mặc Ngôn, Đoạn Mặc Ngôn thản nhiên nói: “Mời mày ăn cơm.”

“Tại sao?” Nghiêm Khắc khẽ nheo mắt lại.

“Vì mày là một người rất tốt, không chỉ hiền lành, tốt bụng, đồng thời cũng vui vẻ giúp đỡ người khác. Quan tâm tao, yêu thương tao hơn ngoài mặt, có thể là anh em tốt nhất trong cuộc đời này của tao cũng không chừng, đồng thời, mày còn là ông mai của tao với Tiểu Tiểu, không có sự giúp đỡ của mày, có thể tụi tao rất khó ở bên nhau. Căn cứ vào đủ loại nguyên nhân ở trên, tao quyết định mời mày ăn cơm, lấy tấm lòng ít ỏi này bày tỏ sự cảm ơn và cảm kích sâu sắc của tao dành cho mày. Cảm ơn.”

Đoạn Mặc Ngôn nói một hơi với giọng điệu như Siri vậy, Tiêu Tiêu lặng lẽ đỡ trán.

Nghiêm Khắc ngơ ngác nhìn anh, “Đoạn Mặc Ngôn?”

“Hử?”

“Tao muốn ới.”

KHÔNG GẶP KHÔNG NÊN DUYÊN

Độc Độc
dtv-ebook.com

Chương 76

Biểu cảm của Đoạn Mặc Ngôn không hề thay đổi, trả lại cho Tiêu Tiêu một vẻ mặt kiêu như “anh nói với em rồi mà”.

Đương nhiên Tiêu Tiêu không thể đả kích tính tích cực của anh, che lương tâm lại mà nói: “Em thấy anh nói tốt lắm, thật đó.”

“Tôi giúp hai người, hai người trả ơn cho tôi chính là làm tôi buồn nôn hả?” Nghiêm Khác khoanh tay để trước ngực.

“Chúng tôi thật lòng cảm ơn anh mà.” Tiêu Tiêu nghiêm túc nói, “Nếu không có anh, bây giờ chúng tôi đã không thể ngồi cùng nhau nữa rồi, thật sự vô cùng cảm ơn.”

“Được rồi, được rồi, tôi chịu không nổi người ta ớn lạnh như vậy nhất đó, thật tình là sắp ói rồi đây này.” Vẻ mặt của Nghiêm Khác cực kì ghét bỏ, “Ưu điểm duy nhất của nó chính là không có lòng biết ơn, cô đừng làm hư nó có được không?”

Thì ra anh ta thuộc kiểu người không biết cách nhận lời cảm ơn và khen ngợi. Tiêu Tiêu buồn cười gật đầu, tỏ ý cô đã hiểu rồi.

Đoạn Mặc Ngôn chột nhướn mày, “Không, đây là ý của tao, tao vẫn luôn nhìn làm người anh em ‘tốt’ như mày, tao vô cùng áy náy, thậm chí ban đêm hay trằn trọc không yên, không thể yên giấc.....”

Nghiêm Khác đứng dậy muốn bỏ đi, Tiêu Tiêu nhin cười, lắc lắc hai tay, “Chúng tôi không nói nữa, làm ơn quay lại đi mà.”

Từ trên cao, Nghiêm Khác liếc sang Đoạn Mặc Ngôn một cái, thấy anh dang tay ra, nhún vai, anh ta mới ngồi xuống trở lại.

Nhân viên phục vụ mang món ăn đầu tiên lên, Tiêu Tiêu cực kỳ hữu nghị làm một động tác mời.

Nhân viên phục vụ rót rượu nho trắng cho bọn họ, ba người cùng ly một cái.

Đoạn Mặc Ngôn ném thử một ngụm, từ từ đặt cái ly xuống, không đầu không đuôi hỏi một câu, “Khi nào thế?”

“Thiên phú bẩm sinh rồi.” Nghiêm Khác cũng trả lại một câu không đầu không đuôi.

“Thiên phú gì mà khiến mày phát hiện ra chỗ này của tao có vấn đề?” Đoạn Mặc Ngôn chỉ chỉ vào đầu.

Nghiêm Khác chặc một tiếng, “Phụ nữ đúng là nhiều chuyện.”

“Chuyện này dĩ nhiên tôi phải nói với anh ấy rồi.” Tiêu Tiêu nhìn sang Đoạn Mặc Ngôn, lộ ra lúm đồng tiền.

Nhân viên phục vụ đưa món ăn lên, Nghiêm Khác sờ sờ đầu, “Mày đừng hỏi khi nào, dù sao thì tao biết là được rồi.”

Đương nhiên anh ta sẽ không nói với hai người rằng từ năm Đoạn Mặc Ngôn 7 tuổi đã cứu anh ta đang bị đuối nước trong hồ bơi, thì anh ta đã nhận chắc người anh em này rồi, anh ta thực sự coi trọng anh, bọn họ thường ăn chơi chung với nhau, tự nhiên sẽ

phát hiện cách anh xử lý mọi chuyện không giống như người bình thường. Dần dà, dĩ nhiên anh ta sẽ đưa ra kết luận.

Đoạn Mặc Ngôn nhìn anh ta một cái, bĩu môi không hỏi thêm nữa.

“Sao thế, thật sự có chuyện như vậy à?”

“Chúng khiêm khuyết tình cảm.” Đoạn Mặc Ngôn nói, “Bác sĩ tâm lý của tao nói vậy đó.”

Nghiêm Khác nghe thế, cũng hơi ngạc nhiên nhướn mày lên, “Ý là mày..... thiếu thốn tình cảm hả?”

“Có muốn đi kiện giáo viên dạy Ngữ văn tiểu học của mày không?” Đoạn Mặc Ngôn cầm lấy dụng cụ, gấp một con ốc sên hấp lên, quay qua hỏi Tiêu Tiêu, “Nếu anh lấy thịt ốc sên ra giúp em, em có vui không?”

“Em sẽ vui lắm.” Tiêu Tiêu híp mắt lại, “Như vậy cho thấy anh rất chu đáo.”

Đoạn Mặc Ngôn nhếch môi, cúi đầu lấy thịt ốc ra cho cô, để vào đĩa ăn của cô.

Tiêu Tiêu cười nói cảm ơn, ăn miếng ốc sên tươi mềm vô cùng kia, chỉ cảm thấy vị ngon không gì sánh bằng.

Nghiêm Khác vốn nghĩ rằng chỉ số tình cảm của anh đặc biệt thấp, không ngờ anh hoàn toàn không có luôn, “Vậy là xưa nay mày chưa từng coi tao như anh em?”

Đoạn Mặc Ngôn im lặng một lúc, nhìn anh ta rồi gật đầu, “Xin lỗi.”

Nghiêm Khác bối rối một lúc, sau đó không thể tưởng tượng nổi mà cười một tiếng, nói với Tiêu Tiêu: “Không đúng, nói như vậy thì cô cũng biết rồi ư? Vậy sao còn dám ở bên cạnh nó nữa?”

Tiêu Tiêu ngẩng đầu lên, cũng chỉ vào đầu mình, “Chỗ này của tôi cũng thiếu một chút gì đó.”

“Cô cũng mắc chứng thiếu khuyết tình cảm lộn xộn lung tung gì đó hả?” Chân mày Nghiêm Khác nhíu chặt lại.

“Không, tôi bị thiếu cọng gân.” Cô ra vẻ nghiêm túc nói.

Bị lừa rồi.

Đoạn Mặc Ngôn buồn cười giơ tay ôm lấy cô.

Trên trán Nghiêm Khác trượt xuống ba vạch đen, “f*ck” một tiếng.

“Nói đùa thôi, bởi vì tôi thích anh ấy.” Tiêu Tiêu ngẩng đầu nhìn san bạn trai.

Nhưng hình như người đàn ông không hài lòng, anh nhéo vòng eo nhỏ của cô, “Thích?”

Mặt của Tiêu Tiêu hơi đỏ lên, trước mặt người khác nói yêu hình như còn ngượng hơn là nói thích nha.

Nghiêm Khác không rảnh để ý bọn họ tỏ vẻ yêu thương, nói thực thì anh ta cũng hơi bị sốc một chút.

“Nghiêm Khác, tôi cảm thấy anh vẫn đồng ý làm bạn với Đoạn Mặc Ngôn, là vì anh cũng thích anh ấy.” Tiêu Tiêu hiểu rõ suy nghĩ trong lòng của Nghiêm Khác, mỉm cười nói.

“Chúng tôi/bọn anh không phải gay.”

Hai người đồng thanh lên tiếng.

Tiêu Tiêu cười hì hì.

Nghiêm Khác trừng Đoạn Mặc Ngôn một cái trước, sau đó phẩy phẩy tay, “Bỏ đi, bỏ đi, ông đây cũng đâu phải lên giường với mày, mặc kệ mày có bị khiếm khuyết tình cảm hay là cái giống quỳ gì đi nữa, có thể ăn, có thể uống là được rồi.”

Tiêu Tiêu nhìn Đoạn Mặc Ngôn một cái, vẻ mặt cứ là “Em đã nói anh ấy là anh em tốt của anh mà”.

May mà Nghiêm Khác không thấy, lúc này đại não của anh ta đang chuyển động với tốc độ cao.

“Trị liệu có hiệu quả không?” Vậy nên những cô thiếu nữ kia là phương pháp điều trị của nó, chứ không phải là hứng thú tẻ nhạt của nó? Trọng điểm là nó còn đi gặp bác sĩ tâm lý nữa? Nó vậy mà lại đi gặp bác sĩ tâm lý? Cũng đúng, nếu như không có tình cảm, thì cũng không có tự trọng gì gì đó.

“Không biết.” Yêu Tiêu Tiêu, rốt cuộc có phải là tác dụng của trị liệu hay không, bản thân anh cũng không rõ nữa.

“Vậy hai người hợp lại là ý gì? Kì tích à?”

Đoạn Mặc Ngôn khẽ cười một tiếng, quay đầu qua hỏi Tiêu Tiêu, “Ngon không em?”

Tiêu Tiêu cười gật đầu.

“Ăn thêm một con nhé?”

“Được.”

Đoạn Mặc Ngôn lại gấp một con ốc sên lên, lấy thịt ra cho cô.

Nghiêm Khác khoanh tay trước ngực, hừ một tiếng. Kì tích.

Ba người ăn một bữa ngon lành, lúc đồ ngọt được đưa lên, không biết sao lại nhắc đến chuyện du học. Tiêu Tiêu nói với Nghiêm Khác, khoảng tháng tám cô sẽ đi New York báo danh, nhưng tháng sau sẽ cùng Đoạn Mặc Ngôn đi New York, anh công tác, cô thì tham quan. Sau đó, hai người tiện thể đi du lịch luôn.

Nghiêm Khác hỏi Đoạn Mặc Ngôn, “Mày cũng muốn đi theo qua đó?”

Đoạn Mặc Ngôn không trả lời mà hỏi ngược lại, “Tao nhớ mày có một căn hộ ở bên đó?”

“Cho nên?”

“Chỗ ở của tao bên New York xa trường học của cô ấy quá, đưa căn hộ kia của mày ra đây, tao ở hai năm.”

Nghiêm Khác ngoài cười trong không cười, “Mẹ nó chứ, mày cũng chỉ có được thế này thôi.” Anh ta cầm di động rồi đứng lên, “Tao chỉ cho mượn không cho mượn, hợp đồng với chìa khóa sẽ gửi cho mày một lượt, trả tiền theo năm, trả một năm tiền nhà thêm ba năm tiền cọc.”

.....Đây là đang trút giận hay vẫn là đang trút giận thế?

Nghiêm Khác sai bước đi khỏi, Tiêu Tiêu nhìn bóng lưng anh ta biến mất ở góc rẽ, nói: “Lúc gặp mặt lần đầu, em đã nghĩ rằng

Nghiêm Khác không phải người tốt.”

“Nó thật sự không phải là người tốt.” Ai nói Nghiêm Khác là người tốt chứ, quả thật là làm người ta cười đến rụng răng mà.

Tiêu Tiêu mím môi gật đầu, “Anh ta đối xử với chị kia thật sự rất xấu xa.” Con người có nhiều bộ mặt thật đấy.

Đoạn Mặc Ngôn nhú mày suy nghĩ một lúc, mới biết cô nói người phụ nữ nào, “Chuyện đó cũng không thể trách nó hoàn toàn, giữa hai người họ có một khoản nợ rồi ren lắm.”

“Chuyện gì vậy?”

“Nghiêm Khác hoàn toàn ngược lại với anh, nó yêu ghét cực kỳ mãnh liệt, rõ ràng, thậm chí đến mức cố chấp. Nó đã từng yêu người phụ nữ đó, nhẫn kết hôn cũng đã chuẩn bị rồi, nhưng hỏng ở chỗ, vì muốn thăm dò người phụ nữ đó yêu nó không phải vì tiền, nó vẫn luôn không nói cho cô ta nghe về thân phận của mình, đồng thời đưa con trai ba tuổi của người phụ nữ đó cũng mắc bệnh, cần một số tiền lớn để chữa bệnh, vậy mà thật sự phạm phải sai lầm ngớ ngẩn lên giường với cấp trên, hơn nữa còn nói với Nghiêm Khác là cô ta đã yêu người khác, muốn chia tay với nó. Nghiêm Khác suy sụp một thời gian khá lâu, mãi cho đến sau này nó phát hiện ra sự thật, cảm thấy người phụ nữ đó vẫn là vì tiền mà phản bội nó, nên đã ép cô ta trầm luân đi làm gái.”

“Tại sao luôn có nhiều hiểu lầm với không thẳng thắn như vậy chứ?” Tiêu Tiêu không khỏi thốt thức, “Vậy bây giờ sao rồi?”

“Bây giờ? Không rõ nữa, nghe nói con trai của người phụ nữ đó vẫn không thoát khỏi cái chết, vì vậy người phụ nữ đó còn tự tử một

lần, cuối cùng được cứu lại, sau này không biết Nghiêm Khắc sắp xếp cô ta đi đâu nữa.”

Tiêu Tiêu cảm thông mà nhúu chặt mày lại, “Em thấy chuyện này cũng không thể hoàn toàn trách chị kia được, có thể chị ấy chỉ là quá yêu con trai của chị ấy thôi, nên mới đưa ra lựa chọn thiếu lí trí như vậy.”

“Không biết nữa.” Đoạn Mặc Ngôn uống một ngụm rượu.

Tiêu Tiêu suy tư một lúc, “Nếu Nghiêm Khắc vẫn không thể buông chị ấy được, phải chăng có nghĩa là anh ta vẫn còn tình cảm với chị ấy không?”

Đoạn Mặc Ngôn gật đầu, “Em hỏi đúng người rồi đấy.”

Tiêu Tiêu hơi dỗi lườm anh một cái, sau đó tự hỏi tự trả lời, “Em cảm thấy chắc chắn là có, nếu không ai lại tốn công quan tâm đến một người mình căm ghét chứ? Chẳng qua không biết bọn họ có khả năng gương vỡ lại lành hay không, nếu không..... Chúng ta xem xem có thể giúp được gì không?”

Đoạn Mặc Ngôn ném cho cô bốn chữ, “Lo chuyện bao đồng.”

“Nếu như không có Nghiêm Khắc lo chuyện bao đồng, chúng ta có thể ở bên cạnh nhau sao?”

..... Good point!

“Dĩ nhiên chúng ta sẽ không mạnh mẽ nhúng tay vào, tình cảm là chuyện của hai người họ, bản thân họ phải tự giải quyết. Trước tiên chúng ta điều tra xem, có chuyện gì chúng ta có thể giúp được hay

không, ăn đào thì trả mận, tình cảm giữa người với người cứ từng bước từng bước mà sâu đậm như vậy đó.”

“Được rồi, được rồi, ngày mai anh đi hỏi thăm tin tức, rồi em xem mà làm nhé.”

Tiêu Tiêu lộ ra nụ cười tươi rói, “Được.”

Lúc này, nhân viên phục vụ đi tới, nói là hiện tại sàn nhảy đang mở, có ban nhạc nhỏ đệm nhạc tại chỗ, nếu bọn họ có hứng thú có thể ra nhảy.

“Anh nhảy không? Em biết điệu Waltz đơn giản đó.” Tiêu Tiêu nhìn anh, hai mắt lấp lánh.

Đoạn Mặc Ngôn cười khẽ một tiếng, nắm lấy tay cô đi về phía sàn nhảy, mặc đồ tình nhân, đôi tình nhân trẻ tuổi mà xinh đẹp trở thành tiêu điểm chú ý của mọi người, trên đường đi, nhiều ánh mắt theo đuôi bọn họ đi vào sàn nhảy với điệu nhạc êm dịu.

Tiêu Tiêu chuyển động bước chân theo sự dẫn dắt của Đoạn Mặc Ngôn, đôi mắt cười yêu kiều nhìn anh chăm chăm, anh cũng chăm chú nhìn cô thật sâu. Hồi lâu sau, cô khẽ thở ra một tiếng, gương mặt mịn màng nhẹ nhàng kề vào ngực anh, anh dịu dàng ôm lấy.

Khá nhiều người nhìn mà ghen tỵ, bọn họ nhìn thấy một thứ mà họ chưa từng có được hoặc là đã đánh mất rồi.

KHÔNG GẶP KHÔNG NÊN DUYÊN

Độc Độc
dtv-ebook.com

Chương 77

Hai năm sau - -

Tiêu Tiêu vừa mới xuống máy bay, vất vả, mệt mỏi chạy đến khách sạn, Lão Tam và Lão Tứ ký túc xá mặc váy dâu phụ màu tím đứng chờ ở đại sảnh, vừa thấy cô thì một trái một phải vội vàng kéo cô đi, “Nhanh lên, nhanh lên, mau đi thay đồ đi, khách khứa sắp đến ngay rồi đó.”

“Chờ đã, chờ đã, cho mình tắm một cái trước đi, mình cũng đâu thể nào cứ đầu đầy bụi, mặt đầy đất như thế này mà tham gia hôn lễ chứ!”

“Không còn thời gian nữa, phần nền của cậu trắng như vậy, không sao đâu.”

“Mình đã trang điểm đâu!”

“..... Vậy thì càng không cần thiết nữa!” Sao cô nàng này càng ngày càng trắng ra thế!

Năm phút sau, Tiêu Tiêu thay một bộ váy dâu phụ giống như Lão Tam, Lão Tứ, ngồi trước gương cho thợ trang điểm trang điểm cho cô.

“Sớm biết vậy mình cũng chờ cậu đến rồi mới trang điểm rồi.” Lão Tứ nhìn mỹ phẩm trang điểm Tiêu Tiêu tự mang đến mà ai oán nói. Đều là Guerlain nha.....

Tiêu Tiêu cười nói: “Cái này là quà tặng lễ tình nhân năm nay của Đoạn Mặc Ngôn đó.”

“Cậu vừa khoe yêu thương, thì tâm lý của mình càng u ám.” Lão Tứ độc thân có chút ganh tị nói.

Lão Tam trêu chọc nháy nháy mắt, “Cộng thêm hôm nay Lão Đại kết hôn, u ám gấp đôi phải không?”

“Bây giờ chị cả đang ở đâu thế?” Tiêu Tiêu hỏi.

“Cậu ấy đang ở phòng khác làm tóc với trang điểm lại, chị hai đang ở cùng cậu ấy.”

“Vẫn không liên lạc được với Liên Hoan Hoan à?” Lão Tứ hỏi.

“Không, nghe nói cô ta vẫn luôn ở trong thành phố, nhưng tìm mãi không thấy người đâu, ai biết cô ta lại làm trò gì nữa.” Lão Tam có chút khinh bỉ. Trong kí túc xá của họ thì Lão Đại là người đầu tiên kết hôn, cô ấy cũng bay từ vùng khác vào đây, Tiểu Tiểu vừa tốt nghiệp cũng vội vàng trở về từ nước ngoài, cô ta ở trong thành phố lại ngay cả một chút tăm hơi cũng không có? Đừng nói là người đến, ngay cả một bao lì xì cũng không thấy đâu.

Tiêu Tiêu nhắm mắt mặt cho thợ trang điểm phủ nước trang điểm lên, qua một lúc mới nói: “Đừng để ý cô ta nữa, bây giờ cô ta không phải là người cùng đường với chúng ta nữa rồi, sau này cô ta muốn liên lạc, chúng ta cũng đừng để ý cô ta.”

Liên Hoan Hoan không làm như cô ta đã nói, rằng vừa tốt nghiệp thì sẽ rời khỏi Phó Thái Nhiên, nghe Đoạn Mặc Ngôn nói, Phó Thái Nhiên lại mua cô ta thêm một năm nữa, cô ta không hề do dự đã đồng ý ngay. Mãi cho đến một năm trước, cô nhận được điện thoại của cô ta, Liên Hoan Hoan ở đầu bên kia điện thoại vừa khóc vừa cầu xin bảo cô xin Đoạn Mặc Ngôn giúp đỡ, giúp cô ta rời khỏi Phó Thái Nhiên. Bởi vì khoảng thời gian đó, hành vi của hắn đối với cô ta đã nâng cấp thành bạo lực, cả ngày đánh cô ta đến sưng mặt sưng mũi. Cô không muốn lo tới, nhưng rốt cuộc vẫn mềm lòng, hỏi Đoạn Mặc Ngôn một câu.

Ai ngờ lại là vì Phó Thái Nhiên lén lút có mưu đồ với cô, Đoạn Mặc Ngôn và em trai của anh âm thầm phá hoại hắn, hắn thân bại danh liệt, gần như phá sản, sắp sứt đầu mẻ trán, đối với vật cứng cũng không còn kiên nhẫn nữa, dĩ nhiên sẽ trở thành công cụ để trút giận rồi.

Tuy cô không thích Phó Thái Nhiên, nhưng không ngờ Đoạn Mặc Ngôn thật sự ra tay mạnh như thế. Vì chuyện này cô còn cãi nhau với anh, cảm thấy mặc kệ Phó Thái Nhiên có thể nào đi nữa, thì anh cũng không nên hung ác, nhẫn tâm như vậy. Đoạn Mặc Ngôn nói anh chính là người như vậy đấy, thích thế nào thì làm thế đó.

Kết quả Phó Thái Nhiên vậy mà lại sang tay Liên Hoan Hoan cho một ông tổng có cùng sở thích để làm tình nhân, lợi dụng quan hệ của ông ta để chạy chọt. Liên Hoan Hoan không chỉ không nhận được một nửa số tiền, ngược lại còn bị hắn ta dụ dỗ, lừa gạt mà nợ thêm một đống nợ cổ phiếu. Càng hoang đường hơn nữa là lúc cô ta liên lạc với cô, Liên Hoan Hoan lại nói cô ta không muốn về nhà, bây giờ cô ta sống rất tốt, tuy ông đại gia bây giờ tuổi tác hơi lớn

một chút, nhưng ra tay lại hào phóng hơn Phó Thái Nhiên, còn biết “thương người” nữa.

Cô nghe không nổi nữa, cúp điện thoại cái rụp.

Cô từng nghĩ rằng Liên Hoan Hoan trở nên như vậy là lỗi của cô, bởi vì cô, mới khiến Đoạn Mặc Ngôn tìm đến cô ta, nhưng suy nghĩ lại, nhìn bốn cô bạn cùng phòng khác của cô trải qua cuộc sống của người bình thường một cách êm đềm, cô mới hiểu ra, là do lòng Liên Hoan Hoan nghĩ lệch đi, cho dù không có Đoạn Mặc Ngôn, cô ta cũng sẽ đi về phía địa ngục rải đầy tiền bạc và cám dỗ.

“Cô ta đi làm vợ nhỏ của người ta phải không, lớp trưởng nói mấy ngày trước cậu ấy thấy cô ta mặc đồ hiệu đầy người đi theo một ông già vào một nhà hàng tây cao cấp đó.”

“.....Có thể là vậy.”

Đang nói, Lão Nhị kí túc xá vọt vào, “Nhanh lên, nhanh lên, các cậu chuẩn bị xong hết chưa? Tiểu Tiểu, cưng ơi, ôm một cái nào, sao cậu còn chưa trang điểm nữa, tại sao, tại sao? Người dẫn chương trình nói mọi người sắp đến rồi, cô dâu chú rể và dâu phụ rể phụ đều phải đi xuống dưới chờ đó.”

Nói một hơi không ngừng nghỉ đã diễn đạt đầy đủ tình hình khẩn cấp, Tiêu Tiêu liên tục nói hiểu rồi, hiểu rồi, rồi nói với thợ trang điểm làm tùy tiện là được rồi, cô không phải nhân vật chính của ngày hôm nay

Chị hai lại chạy ra ngoài như một cơn lốc, nhưng dường như lại nhớ ra chuyện gì đó, đến trước cửa thì dừng lại, cô ấy bám vào

cạnh cửa, nghiêm túc nói rõ với bên trong, “Đừng giành hoa cô dâu của mình đó.”

Lão Tứ ngoài cười trong không cười, chờ chị hai đi rồi, cô ấy mới giật dây Tiêu Tiêu nói: “Cậu mà không giành hoa cô dâu, thì phải chờ chị hai kết hôn mới làm trò được đó.” Dù sao cũng không liên quan đến cô ấy, mặc cho sóng gió nổi lên thì cô ấy vẫn yên bình nơi đây.

“Kết hôn à?” Tiêu Tiêu chớp mắt, trước giờ cô chưa từng nghĩ đến vấn đề này.

“Làm ơn đi Tiểu Tiểu, bạn trai cậu là con rể rùa vàng trong truyền thuyết nha, bây giờ tình cảm của hai người lại tốt như thế, không kết hôn thì chờ đến khi nào nữa?”

“Bây giờ tụi mình cũng có khác gì đã kết hôn đâu.”

“Vẫn có chỗ khác chứ.” Lão Tam nói, “Ít nhất con của cậu sẽ không phải viết là không biết cha là ai.”

“C... con á?” Tiêu Tiêu càng thêm dờ ra.

“Kết hôn, lập gia đình, rồi có con chẳng phải là chuyện đương nhiên sao? Cậu kinh ngạc như thế làm gì?” Lão Tứ chọc chọc vào trán của cô, “Thật không biết ngài Đoạn nhà cậu nuôi cậu như thế nào nữa, vẫn y như cô bé nhỏ trước kia vậy.” Không rành sự đời.

“Nhắm mắt một chút.” Thợ trang điểm xen vào một câu.

Tiêu Tiêu lập tức nghe theo, nhưng trong đầu lại nổi lên hình ảnh hai người họ vây quanh một đứa bé. Con của cô và Đoạn Mặc Ngôn? Trái tim cô chợt đập mạnh, cứ cảm thấy..... chân thực quá.

Thấy cô mù tịt như thế, Lão Tứ không khỏi hỏi: “Cậu gặp qua cha mẹ anh ta chưa?” Bọn họ quen nhau mấy năm rồi, nếu như vẫn chưa gặp qua cha mẹ anh thì có vấn đề rồi đây.

“Gặp rồi, năm ngoái là đại thọ của ông nội Đoạn Mặc Ngôn, đã dẫn mình về cùng.”

“Ô hô.” Dẫn về lúc đại thọ à? Như thế căn bản không những không có vấn đề, mà là vô cùng không có vấn đề!

“Gia đình anh ta đối xử với cậu thế nào?”

“Tốt lắm, tất cả đều tốt.”

Tiêu Tiêu không nói dối, có thể là trước đó Đoạn Mặc Ngôn đã nói qua với người trong nhà, khi trong lòng cô đầy thận trọng đi đến đó, thì được nhà họ Đoạn chào đón nhiệt tình. Sau đại thọ, cô lại đến đó hai lần, dù ngoài sáng hay trong tối, không ai có thái độ phản đối bọn họ hết. Hơn nữa, mẹ của Đoạn Mặc Ngôn còn đặc biệt đến New York thăm bọn họ mấy lần, lần nào cũng quan tâm cô có thừa, làm cho cô gần như có chút được yêu chiều mà hoảng hốt, không biết làm thế nào. Bởi vì có chút giống như là tình yêu thương của một người mẹ dành cho con gái vậy.....

“Vậy cậu vẫn đang tìm việc làm à?” Lão Tam hỏi.

Tiêu Tiêu chần chừ một chút. Thực ra dì Thanh Hòe cũng từng hỏi cô vấn đề này, lúc đó cô chỉ trả lời sẽ ra ngoài xã hội làm việc, dì ấy gật đầu, không đồng tình cũng không phản đối. Hai ngày trước dì ấy gọi điện đến, lại nói bộ phận phiên dịch của chính phủ đang thiếu người, bảo cô thì thử xem, đồng thời còn nói trong một hiệp hội tài

chính cũng đang tìm người phiên dịch, cô cũng có thể đi phỏng vấn xem sao.

Lúc đó cô thật sự sửng sốt, không ngờ dì ấy quan tâm cô như vậy, ngay cả công việc cũng để ý giúp cô. Nhưng mà..... cô có chuyện khác muốn làm.

“Làm xong chưa, làm xong chưa?” Đột nhiên Lão Nhị lại xuất hiện ngoài cửa, thấy Tiêu Tiêu vẫn đang kẻ mắt, cô ấy vội vàng ngoắc tay, “Lão Tam, Lão Tứ, hai cậu đi ra trước đi, khách đến rồi, chúng ta phải dẫn họ vào bàn ngồi, Tiểu Tiểu, cậu trang điểm xong thì đi ra, nhé!”

“Biết rồi.” Tiêu Tiêu lên tiếng đáp lại.

Lão Tam, Lão Tứ chỉ có thể bỏ ngang cuộc trò chuyện, vội vội vàng vàng lấy đồ rồi đi ra ngoài.

Thợ trang điểm cũng cảm nhận được các cô sốt ruột, động tác tay lại nhanh hơn.

Mười phút sau, Tiêu Tiêu mang giày cao gót đi về phía mọi người đang tiếp đón khách khứa ngoài cổng. Lão Tam là người đầu tiên phát hiện ra cô, nhìn cô đi tới, không khỏi chọc chọc Lão Tứ, “Cậu nhìn kìa.”

Lão Tứ theo đà nhìn sang, thấy cô bước đến nhẹ nhàng mà không mất vẻ tao nhã, buột miệng nói, “Trở nên xinh đẹp rồi.” Vừa nãy cô ấy nói sai rồi, bây giờ cô đã không giống như cô bé nhỏ nữa, mà là một người phụ nữ nhỏ yêu kiều chân chính rồi.

“Hâm mộ cậu ấy thật đấy.” Lão Tứ thì thầm lẩm bẩm, cô ấy cũng muốn có một người đàn ông che chở cho cô ấy như vậy biết mấy.

Tiêu Tiêu không biết suy nghĩ của Lão Tứ, đi đến phía trước ôm lấy người phụ nữ đẹp nhất hôm nay, “Chị cả, xin lỗi mình đến trễ, chúc cậu và anh rể trăm năm hạnh phúc, đầu bạc răng long.”

“Cảm ơn cậu, Tiểu Tiêu, cậu còn nói xin lỗi gì chứ, cậu có thể về đây là mình đã vui lắm rồi đó.” Lão Đại kéo tay cô, “Con nhóc này, xem cậu trở nên xinh đẹp thế này này.”

Tiêu Tiêu ngượng ngùng mỉm cười, để cho chị cả dẫn đến gặp chồng của cô ấy. Tuy chú rể là bác sĩ, bề ngoài bình thường, nhưng trông có vẻ vô cùng thật thà, đàng hoàng, cha mẹ bên nhà trai cũng cực kỳ gần gũi, nhìn nụ cười hạnh phúc của chị cả, thì cô biết sau này cô ấy nhất định sẽ sống rất tốt.

Kết hôn, sinh con.....Đây là lần thứ hai trong ngày cô nghĩ đến vấn đề này.

Quá trình đón khách vô cùng thuận lợi, Tiêu Tiêu và mấy chị em sắp xếp chỗ ngồi cho khách, đi tới đi lui rất vui vẻ. Cô vừa mới đón một nhóm khách vào, quay lại đã thấy Đoạn Mặc Ngôn đang bước lên bậc thang. Anh và cô xuống máy bay cùng lúc, vốn là công ty có chuyện cộng thêm anh không có hứng thú, nên đã nói là không đến, nhưng vừa rồi ở trong phòng trang điểm nhận điện thoại, lại nghe anh nói muốn đến đây.

“Ngài Đoạn.” Chú rể và cô dâu đồng thanh kêu một tiếng đầy kinh ngạc.

Lão Đại kí túc xá kinh ngạc là vì Tiêu Tiêu vốn nói là anh không đến, nhưng mà sao chồng mình cũng biết anh thế?

Hiển nhiên Đoạn Mặc Ngôn không nằm trong tình trạng đó, anh nhìn Tiêu Tiêu một cái, Tiêu Tiêu cũng thấy kì lạ, “Anh rể, anh biết bạn trai em à?”

“Ngài Đoạn là bạn trai của em?” Chú rể càng ngạc nhiên hơn, dừng một chút rồi vội nói, “Mấy năm trước, vì tai nạn giao thông, nên ngài Đoạn đã làm phẫu thuật ở bệnh viện của bọn anh, nên.....” Hô! Bạn trai bạn cùng phòng của vợ mới cưới là nhân vật có lai lịch như thế cơ à? Thật là dọa chết cục cưng mà.

“À, thì ra là vậy, vậy phải cảm ơn anh rể đã cứu anh ấy một mạng rồi.” Chắc chắn anh ấy nói cái lần mà anh đưa xe rồi.

“Không..... Người làm phẫu thuật là thầy anh.”

“Ha ha, tóm lại là có duyên đó.” Tiêu Tiêu đi đến bên cạnh Đoạn Mặc Ngôn, giới thiệu lại từ đầu, Đoạn Mặc Ngôn giơ tay ra, lúc chú rể bắt tay với anh khá là kích động.

Mẹ ôi, sao mà hình như người đàn ông này càng đẹp trai hơn trước kia nữa vậy? Quả là ngược đãi tâm hồn mà..... bầu không khí u ám của Lão Tứ tích tụ lại gấp mấy lần rồi khuếch tán ra.

“Vậy đi thôi, ngài Đoạn, em dẫn ngài vào chỗ ngồi nhé.” Tiêu Tiêu khoác tay anh, nghịch ngợm nháy nháy mắt.

Đoạn Mặc Ngôn nhìn chằm chằm cách ăn mặc của cô, cúi đầu mỉm cười néo néo cằm cô.

“Đến bàn đầu, bàn đầu nha.” Chị cả liên tục dặn dò.

Tiêu Tiêu làm một thế tay ok với chị cả, nhưng vào sảnh tiệc lại đổi trắng thay đen, sắp xếp cho anh ngồi vào bàn cuối nhàn hạ,

“Bàn đầu hết chỗ rồi, chỗ của dâu phụ tụi em còn chưa được quyết định nữa, anh ngồi ở đây trước đi, đợi mọi người sắp xếp xong hết rồi, thì anh lại ngồi chung với em, được không?”

Đoạn Mặc Ngôn không có ý kiến.

Tiêu Tiêu lại dặn dò hai câu, sau đó xoay người lại tiếp tục làm tròn bổn phận vội đi mất.

Đợi đến lúc cô dâu chú rể bước vào, Tiêu Tiêu cầm hai cây pháo, tươi cười đi tìm Đoạn Mặc Ngôn, muốn hỏi anh có muốn chơi không.

Ai ngờ vừa nhìn sang, lại thấy anh đang trò chuyện vui vẻ với hai cô gái, một cô gái đeo kính trong đó dường như đã từng quen biết nữa.

KHÔNG GẶP KHÔNG NÊN DUYÊN

Độc Độc
dtv-ebook.com

Chương 78

Cô ta chính là cô y tá lần đó gặp ở nhà của chị Nghiêm Khác.

Xem ra gặp được bạn cũ rồi đây. Một cảm giác chua xót lướt qua trong lòng, tuy người anh yêu là cô, nhưng vẫn sẽ sinh ra cảm xúc dao động đối với những cô gái khác.

Tiêu Tiêu không biết đây là chuyện tốt hay là chuyện xấu nữa, cô chỉ biết mình nhìn thấy cảnh này thì không được..... vui lắm.

Chờ đã, cô đang suy nghĩ gì thế, có thể khiến anh ấy có thêm một chút cảm xúc, đương nhiên không phải là chuyện xấu rồi.

Tiêu Tiêu lắc đầu, cố gắng làm cho vẻ mặt thật tự nhiên rồi đi qua đó, lịch sự chào hỏi với ba người.

Cô y tá đeo kính nhận ra cô, sửng sốt một chút, rồi vui vẻ nói: “Người có tình rồi cũng thành thân thuộc, chúc mừng hai anh chị.”

Cô gái bên cạnh cô ta cũng hâm mộ lên tiếng: “Hai người thật đúng là trai tài gái sắc nha.”

Tiêu Tiêu hổ thẹn với lòng nhỏ mọn của mình, nhìn nhau với Đoạn Mặc Ngôn, rồi mỉm cười nói cảm ơn.

Đoạn Mặc Ngôn thấy trên tay cô đang cầm đồ, hỏi cô muốn làm gì.

Tieu Tieu tiện thể nói ra, chỉ là còn chưa đợi anh trả lời, cô gái đeo kính đã hưng phấn nói: “Tôi cũng muốn chơi một cái nữa, còn nữa không? Còn nữa không?”

“Vẫn còn, ở bên kia.....”

Cô chỉ hướng đi, vừa vịn chị hai đứng ở chỗ lấy pháo đang vấy tay với cô, hình như là có chuyện tìm cô.

Đoạn Mặc Ngôn cũng thấy, nói: “Em để hai cây pháo này ở đây, đi lấy cái khác đi. Đợi đến khi bắn pháo thì qua đây kêu bọn anh là được.”

Tieu Tieu nhìn anh, cứ cảm thấy là lạ, theo lý mà nói thì đây là sự sắp xếp hợp lý, dù sao cô cũng phải qua đó một chuyến, thay vì kêu cô gái này đi cùng với cô, không bằng cô để hai cây pháo này lại, tay không đi qua đó. Nhưng tại sao cô cứ thấy có chỗ nào sai sai nhỉ?

Nhưng cô vẫn làm theo lời anh, cô chia pháo cho anh và cô gái đeo kính kia mỗi người một cây, mỉm cười rồi rời đi.

Sắp xếp xong những chuyện lặt vặt, rốt cuộc cô dâu chú rể cũng đã đứng trước cổng hoa. Mười người bạn bắn pháo chia ra đứng ở hai bên thảm đỏ, Đoạn Mặc Ngôn đứng bên cạnh cách Tieu Tieu không xa, mà cách anh không xa lại là cô gái đeo kính.

Nhạc tiến hành lễ kết hôn vang lên, cô dâu chú rể bước vào cổng hoa, trong tiếng pháo và hoa tươi cùng với tiếng vỗ tay, hai người tươi cười chan chứa mà nhìn nhau.

Về mặt chói mắt biết mấy.

Tiêu Tiêu nhìn nụ cười hạnh phúc của đôi vợ chồng mới cưới mà có chút rung động, không khỏi quay đầu nhìn sang Đoạn Mặc Ngôn.

Dường như Đoạn Mặc Ngôn cũng có điều suy nghĩ, quay đầu lại vừa vận chạm phải đôi mắt lấp lánh của cô.

Náo nhiệt dần tan biến đi, trong ánh mắt của hai người, phẳng phất như chỉ còn có nhau.

Người dẫn chương trình trên sân khấu cầm micro bắt đầu nói chuyện đầy xúc động, thế mới cắt ngang suy nghĩ của hai người. Hai người nhìn nhau mỉm cười, rồi đến gần nắm chặt tay nhau.

“Anh.....” Tiêu Tiêu mới nói một chữ, thì đột nhiên bị tiếng nói vang lên phía sau Đoạn Mặc Ngôn cắt đứt, “Ngài Đoạn!”

Chẳng mấy chốc, cô gái đeo kính nhô người ra, “Ngài Đoạn này, xin hỏi các anh ngồi ở đâu vậy, tôi với bạn tôi đến trễ quá, ngay cả chỗ ngồi cũng không có, không biết chúng tôi có thể ngồi cùng bàn với các anh được không?”

Đoạn Mặc Ngôn nghe thế, nói với vẻ không sao cả: “Có thể.”

Cảm xúc lấp đầy lồng ngực ban nãy thoáng chốc không còn nữa, Tiêu Tiêu lấy làm lạ nhìn Đoạn Mặc Ngôn một cái.

Dường như Đoạn Mặc Ngôn không hề để ý đến, hỏi cô: “Chúng ta ngồi ở đâu?”

“..... Trong một phòng bao, đợi chút nữa cử hành nghi lễ xong thì chúng ta qua đó.”

Trên sân khấu, cha mẹ hai bên bắt đầu nói chuyện, Tiêu Tiêu tạm thời không rảnh nghe, cô đi thu lại ống pháo đặt vào trong thùng rượu, Đoạn Mặc Ngôn giúp cô để đồ vào những chỗ khuất mắt.

“Rảnh rồi giúp em vậy hả, không tìm cô ý tá của anh ôn lại chuyện xưa à?” Tiêu Tiêu không muốn nói những câu như thế, nhưng cô cứ không thể kiềm chế mùi chua tràn ra. Ngay cả ý kiến của cô anh cũng không hỏi, giống như rất muốn ngồi chung với cô ý tá đó vậy.

“Chút nữa có thời gian rảnh thì tán gẫu thôi.”

“Có lưu lại số điện thoại chưa?”

“Trước kia có, chưa xóa.”

“Lỡ như người ta đổi số điện thoại rồi, anh tìm người ta không được thì phiền đấy.” Lần này mùi chua càng nồng nặc hơn.

“Không đổi.” Anh dừng một chút, còn nói thêm một câu, “Anh hỏi rồi.”

“Đoạn Mặc Ngôn!” Rốt cuộc Tiêu Tiêu cũng nhin không được nữa, tức tối trừng anh một cái.

“Gì hả?” Mặt Đoạn Mặc Ngôn đầy vẻ vô tội.

Lúc này lãnh đạo bệnh viện đến mời Đoạn Mặc Ngôn ngồi cùng một bàn với họ lần thứ ba, đối thoại của hai người cứ thế kết thúc, Tiêu Tiêu phòng miệng lên bỏ đi.

Lúc nghi lễ sắp kết thúc, cô dâu đứng trên một góc sân khấu ném bó hoa, mấy người cùng kí túc xá không giành với Lão Nhị, nhưng

người bên ngoài kí túc xá thì giật mắt rồi. Hơn nữa còn đúng ngay cô gái đeo kính kia nữa.

Cô bạn gái trên ghẹo nói: “Chúc mừng cậu, lần sau phải uống rượu mừng của cậu rồi nha.”

Cô gái đeo kính ngượng ngùng nói: “Bạn trai còn chưa có, kết hôn gì chứ.”

Không chừng chốc nữa sẽ có đấy. Bình dấm chua của Tiêu Tiêu bị đổ hết rồi.

Sau khi xong nghi thức, Tiêu Tiêu và mấy chị em trong kí túc xá ở trong một căn phòng trống giúp chị cả cởi váy cưới ra, thay sườn xám vào, chị hai là dâu phụ số một nên cùng đôi vợ chồng mới cưới đi mời rượu, những chị em khác thì không còn việc gì nữa, rồi mới đi sang phòng bao.

Vừa mở cửa ra, Tiêu Tiêu liền thấy Đoạn Mặc Ngôn vẫn đang “hi hi ha ha” với cô gái đeo kính, tuy nói một cách khách quan thì xung quanh vẫn còn rất nhiều đồng chí lãnh đạo “núi không theo ta, thì ta theo núi vậy”, nhưng Tiêu Tiêu chỉ thấy hai người họ.

Thấy nhóm dâu phụ đi vào, các đồng chí lãnh đạo biết điều tạm biệt, nói chút nữa sẽ đến kính rượu.

Tiêu Tiêu ngồi xuống bên cạnh Đoạn Mặc Ngôn, anh rót cho cô một ly nước, hỏi: “Không giành được hoa cô dâu à?”

Tiêu Tiêu liếc sang bó hoa cô gái đeo kính tùy tiện để trên bàn, trong lòng nghĩ thế này chẳng phải biết rõ rồi còn hỏi à? Cô cúi đầu uống nước, “Ừ” một tiếng.

“Đáng tiếc quá.” Đoạn Mặc Ngôn nói với hàm ý sâu xa khác.

Tiệc là hôm nay trong đầu Tiêu Tiêu toàn là dấm chua thôi, không nghe ra ẩn ý bên trong lời nói của anh.

Rất nhanh, những bạn bè thân thiết phụ giúp xong cũng đi vào, một bàn mười ba người chen chúc với nhau, mọi người cười nói chen nhau cho tình cảm sâu đậm, ngồi quây quần gần như là tay kề tay.

Mọi người cùng ly nhập tiệc, Lão Tứ ngồi bên cạnh Tiêu Tiêu, nhìn Đoạn Mặc Ngôn rót nước trái cây cho Tiêu Tiêu, còn không ngừng gắp món cô thích cho cô, tâm hồn lại chịu kích thích lên đến mười ngàn lần.

Những chuyện này đối với vợ chồng son mà nói thì là chuyện vô cùng bình thường, kể từ khi biết Tiêu Tiêu thích anh gắp đồ ăn cho cô, thì Đoạn Mặc Ngôn thường phục vụ cô trên bàn cơm.

Lúc này tâm trạng của Tiêu Tiêu mới tốt lên một chút.

Ai ngờ còn chưa hoàn toàn khôi phục, thì cô đã thấy cô gái đeo kính ngồi cạnh anh muốn gắp đồ ăn, bàn thì bị người không để ý xoay đi mất, Đoạn Mặc Ngôn vậy mà lại đề lại cái bàn xoay, rồi xoay món ăn đó trở lại cho cô ta.

Cô gái đeo kính cười tủm tỉm cảm ơn anh, Đoạn Mặc Ngôn vội hốt đáp lại một câu không cần khách sáo.

Tiêu Tiêu hưng hăng cắn đứt xương của cái đùi gà.

Bữa tiệc sắp tan, Lão Nhị kí túc xá hò hét mấy cô gái trẻ đi tăng hai uống rượu, ca hát cho thoải mái, vui vẻ, Tiêu Tiêu và các chị em

sắp xếp vấn đề xe cộ, cuối cùng bảo Lão Tam, Lão Tứ ngồi xe của Đoạn Mặc Ngôn đi, ai ngờ cô vừa mở cửa xe ra, đã thấy cô gái đeo kính và bạn cô ta ngồi ở ghế sau rồi.

Ngọn lửa trong lòng cô lặng lẽ bùng phát lên.

“Bọn họ cũng muốn đi hát, tiện đường nên đưa bọn họ đi luôn.”
Đoạn Mặc Ngôn lại còn đổ dầu vào lửa.

“Ờ.” Cô đáp lại một tiếng vờ vẻ mặt không cảm xúc, quay đầu lại nói với hai cô chị em ở sau lưng, “Các cậu tạm chen chúc một chút nhé, mình qua xe của chị hai.” Nói rồi cô đóng sập cửa xe cái rầm.

Lực mạnh đến nỗi thậm chí thân xe cũng rung lên một cái, Lão Tứ hết hồn nhảy dựng lên, “Cửa xe nhà cậu khó đóng hả?” Xe taxi cũng không dám dùng sức đóng sập như vậy đó cô em ơi.

Trong mắt Đoạn Mặc Ngôn lướt qua một tia thú vị, anh chậm rãi xuống xe, “Đều là những cô gái thon thả, ghế sau chen vừa bốn người mà, Tiểu Tiểu, anh có uống rượu, em lái xe đi.”

“Chị ba cũng biết lái.”

“Này này, mình chỉ có bằng lái thôi.” Lão Tam lắc tay liên tục, kể từ khi cô ấy lấy bằng lái hồi năm ba đại học vẫn chưa sờ qua chiếc xe, làm sao dám lấy chiếc xe sang trọng cao cấp này với một xe đầy người để làm vật thí nghiệm chứ.

Đoạn Mặc Ngôn bảo các cô ngồi vào ghế sau, mình thì mở cửa ghế phụ lái ra ngồi vào.

Tiểu Tiểu tức tối đi qua đó, đá vào bánh xe một cái để trút giận, rồi mới mở cửa ra ngồi vào ghế lái.

Cô nhìn việc không nhìn người, lúc tự điều chỉnh vị trí còn quan tâm hỏi phía sau có chật quá không, mọi người đều nói không chật rồi cô mới khởi động xe.

Chỉ là cô mới đạp chân ga, bàn tay để trên thắng tay theo thói quen, đã bị một bàn tay to nắm lấy, mười ngón tay đan xen gác trên rương chứa đồ. Cô tức giận rút ra, “Buông ra, không an toàn.”

“Không sao, em có thể xử lý được mà.” Đoạn Mặc Ngôn cong môi, ngón tay cái xoa xoa mu bàn tay cô hai cái.

Thế này đảm thắm biết mấy, lái xe cũng không ngừng được à? Bốn cô gái ngồi ở ghế sau cảm nhận bọn họ đang ngược đãi những người độc thân ở cự ly gần.

Cô gái đeo kính và cô bạn nhìn nhau, vẻ mặt hơi khác thường.

May mà Tiêu Tiêu du học hai năm đã lái xe rất thành thạo, cô lái xe tới đích đến một cách suông sẻ.

Sau khi xuống xe, hai tay cô đều cầm túi xách, không muốn cho Đoạn Mặc Ngôn nắm tay, ai ngờ cánh tay dài của anh dang ra, ôm lấy vòng eo của cô, giam cô vào lòng.

Mấy cô gái thấy thế, biết điều đi lên đằng trước.

“Sao thế, cái miệng nhỏ sao lại chu lên rồi?” Đoạn Mặc Ngôn buồn cười cúi đầu xuống, hỏi bên tai cô.

“Anh tránh ra đi, không để ý đến anh nữa.” Tiêu Tiêu vịn eo rời khỏi anh, bước nhanh lên phía trước.

Nhìn bóng lưng tức giận đùng đùng của cô, khóe môi của Đoạn Mặc Ngôn từ từ cong lên.

Kết quả, trong phòng karaoke, cô dâu chú rể vẫn không thoát khỏi vận mệnh bị quây âm ỹ, chú rể bị chuốc rượu đến say khướt, cô dâu cũng uống kha khá rồi, kết quả đều được người ta dìu đi về. Lúc về, người trên xe cũng giống như lúc đến vậy, Tiêu Tiêu đưa Lão Tam, Lão Tứ đến khách sạn mà chị cả đã đặt cho hai người trước, rồi đưa cô gái đeo kính và bạn cô ta về kí túc xá bệnh viện, cuối cùng mới quay trở về căn hộ.

Đoạn Mặc Ngôn cũng uống với một đám người không quen biết đến mức có mấy phần men say, ngay cả giày cũng chưa thay đã đề cô lên sau cửa, “Nhìn cái miệng chu lên cả đêm của em này, muốn anh hôn em hả? Muốn anh hôn em phải không?” Anh vừa nói, vừa cúi đầu cười tà ác đè bờ môi lạnh lạnh xuống.

“Tránh ra, tránh ra, em không cần anh hôn!” Tiêu Tiêu che miệng của anh lại, từ chối.

Đoạn Mặc Ngôn thuận thế dụi vào tay cô, hôn lên lòng bàn tay, “Anh chọc phải em rồi à?”

Tiêu Tiêu tức lên, “Anh còn không biết ngại mà hỏi nữa!”

“Anh thật sự không biết mà, em nhắc nhở chút đi?” Anh cắn đầu ngón tay của cô, biếng nhắc nói.

“Anh còn muốn em nhắc nhở anh hả? Được! Em nhắc, nhờ, anh ngay đây.” Cô nghiêng răng nghiêng lợi lườm anh, “Ai là bạn gái của anh? Anh nhìn điệu bộ ân cần của anh đối với cô y tá xinh đẹp kia xem! Vừa ôn chuyện cũ, lại lưu số điện thoại, vui vẻ đến ngốc ra

luôn! Còn ngồi sát bên cạnh người ta, còn sẵn sóc xoay bàn giúp cô ta, còn tốt bụng đưa người ta đi karaoke, à, đúng rồi, còn chần rựu cho người ta nữa chứ!” Quả là phát rò rồi mà!

Đoạn Mặc Ngôn thấp giọng cười hai tiếng, con người đen láy mang theo vẻ trêu đùa nhìn cô chăm chú, “Ghen rồi à? Đố kị rồi à?”

“Ai mà ghen anh chứ!”

“Anh đây đều là bắt chước em thôi.”

“Anh nói bậy!” Cô mới không có mớ ám với đàn ông khác đâu.

“Em không có thường xuyên ôn chuyện cũ với Tống Hiếu Nhiên à? Không có trao đổi số di động với Andy, Eddy quỷ gì đó ở nhà hàng à? Không có tiện đường chở thằng quỷ đàn anh gì đó về trường à? Không có cười tươi như hoa tán gẫu với trợ giảng à?” Đoạn Mặc Ngôn từ từ khom người xuống, nắm cằm của cô, “Lần nào em cũng nói anh ‘phản ứng quá đáng’, sao nào, đến lượt anh thì không được hả? Chỉ cho em phóng hỏa, không cho anh đốt đèn sao?”

KHÔNG GẶP KHÔNG NÊN DUYÊN

Độc Độc
dtv-ebook.com

Chương 79

Cái đó đâu có giống nhau!”

“Chỗ nào không giống?” Đoạn Mặc Ngôn bế cô lên, đá giày ra rồi đi vào trong.

“Thả em xuống!” Tiêu Tiêu chưa hết hờn dỗi, hươ tay hươ chân tiếp đón anh.

Đoạn Mặc Ngôn cắn xương quai xanh của cô một cái, đỡ lấy cái mông đẹp của cô rồi đi về phía sofa mềm mại, đặt mông ngồi xuống. Tiêu Tiêu hoảng hốt kêu lên một tiếng khe khẽ, cơ thể rơi xuống theo anh.

Anh lấy di động ra, mở camera ra nhắm ngay gương mặt đang nổi giận đùng đùng của cô, nhấn nút chụp lấy chụp để.

“Anh làm gì vậy!” Cô nằm sấp trên người anh, giật lấy di động.

“Anh chụp lại để làm kỉ niệm.” Chặc chặc, nhìn gương mặt nhỏ nhắn không vui kìa, giống y như thằng cháu 3 tuổi của anh đang bảo vệ đồ chơi của nó vậy, dù là anh cũng có thể nhìn ra được, cô gái này vô cùng không hài lòng với hành vi cố tình của anh lúc này.

Khóe môi cong lên, Đoạn Mặc Ngôn giơ cánh tay lên né bàn tay nhỏ như vuốt mèo của cô, vẫn không ngừng hứng thú chụp hình.

“Đồ quỷ sứ đáng ghét! Ai cho anh chụp hả!” Gương mặt xinh xắn bị quây đến đỏ lựng lên, Tiêu Tiêu giống như một chú mèo điên cuồng, chống một tay trên người anh, nghiêng người nhào tới giật lấy chiếc di động ở trên cao.

Cô xoay người muốn xóa đi, Đoạn Mặc Ngôn bật cười ra tiếng, giam cả người cô và di động vào trong lòng anh.

“Em yêu à, dáng vẻ ghen tỵ của em đặc biệt xinh đẹp, ở trong phòng bao thì anh đã muốn làm em rồi đó, bây giờ nghĩ đến cả người đều đau đây này.” Anh cắn dái tai của cô, thấp giọng trêu chọc. Đồng thời cánh tay cường tráng siết chặt lại, lồng ngực rắn chắc kề sát vào lưng cô, nhiệt độ cơ thể nóng bỏng mà quen thuộc đốt cháy bờ vai cô.

“Chuyện này còn chưa xong đâu, anh không trả lời cho em đảng hoàng thỏa đáng, thì đừng hòng chạm vào em!” Nghĩ đến điệu bộ dịu dàng của anh dành cho cô y tá kia, thì cô tức điên lên, lúc trước còn vì một câu nói của cô ta, mà anh liền muốn đốt hình xăm nữa kia.

“Chẳng qua chỉ là tình bạn đơn thuần thôi, không nhiễm chút tạp chất nào, sao em lại nhỏ mọn như vậy chứ, chẳng lẽ ngay cả một người bạn khác phái anh cũng không thể có sao?” Đoạn Mặc Ngôn hôn cổ cô, nhắc lại những lời Tiêu Tiêu từng nói lúc trước với giọng điệu quái lạ.

“Anh đi mà ngủ trên sô pha của anh đi.” Tiêu Tiêu ném di động lên người anh, làm mặt lạnh giã giụa đứng lên.

Thật sự muốn giày vò cô gái đang xù lông này ngay lập tức, tâm trạng của Đoạn Mặc Ngôn vô cùng sẵn khoái, nhưng anh rất thông minh, căn cứ vào kinh nghiệm tích lũy được trong thời gian dài, đúng lúc tỏ ra yếu thế cộng thêm điệu giọng xuống, “Được rồi, được rồi, anh sai rồi mà, chúng ta nói chuyện đằng hoàng nhé.”

Mỗi lần trêu chọc cô xong đều dùng chiêu này, càng tức giận hơn chính là lần nào cô cũng chịu chiêu này của anh.

“Đừng có dựa vào em gần như vậy, phiền phức.” Tiêu Tiêu tức giận đùng đùng né vòng tay của anh, ngồi sang chiếc sofa đối bên kia.

Ngay lúc này, một giọng nói êm ái hơi ngượng ngừng vang lên, “Ồ, ngại quá, cắt ngang một chút, mẹ cảm thấy mẹ nên chào hai đấng trước.”

Hai mắt Tiêu Tiêu trừng lớn, cùng với Đoạn Mặc Ngôn, đồng thời nhìn sang nơi phát ra tiếng nói. Trên lan can lầu hai, người đứng đó lại là mẹ của Đoạn Mặc Ngôn – Trần Thanh Hòe!

“Dì Thanh Hòe.” Tiêu Tiêu đứng vụt dậy, trong tình trạng hoảng hốt, thiếu chút nữa chân trái đã giẫm vào chân phải.

“Mẹ, sao mẹ lại ở đây?” Đoạn Mặc Ngôn nhú mày.

Trần Thanh Hòe mặc bộ đồ ngủ bằng vải lụa phi bóng, từ từ bước xuống cầu thang, “Mẹ nghe nói hôm nay các con về nước, nên muốn qua đây thăm hai đứa, vốn muốn cho các con một bất ngờ, không nghĩ tới..... ha ha.”

Tất cả những chuyện vừa xảy ra lúc nãy đều bị dì Thanh Hòe chứng kiến tận mắt hết rồi, dì ấy nhìn thấy mình cãi nhau với con trai

dì ấy thế nào, nghe thấy con trai dì ấy nói bậy bạ với cô ra sao, thiếu chút nữa là thấy tiết mục kích tình của bọn họ nữa..... Ôi, chừ thần trên trời cao ời, có ai có thể làm cho dì Thanh Hòe mất đi kí ức trong thời gian ngắn không!

Mặt Tiêu Tiêu đỏ đến mức sắp nhỏ ra máu, ngay cả ý định muốn chết cũng có luôn.

Đoạn Mặc Ngôn thì không rối rắm như cô, chỉ bực bội vì chuyện tốt bị cắt đứt hoàn toàn, “Sao mẹ biết mặt khẩu vậy?”

“Lần trước lúc mẹ trò chuyện với Tiểu Tiểu, con bé nói cho mẹ biết.”

Hu hu, còn là hổ do cô tự đào nữa chứ..... Sao cô vẫn luôn làm chuyện tự chui đầu vào rọ thế này.

“Lần sau đến thì gọi điện cho con trước.” Đoạn Mặc Ngôn tỏ ra không thích kiểu “bất ngờ” này rất rõ ràng.

Trần Thanh Hòe ho khan một tiếng, “Ừ, mẹ biết rồi, tóm lại quả thật hôm nay mẹ không nên đến đây, quấy rầy hai con nói chuyện, thật ngại quá, bây giờ mẹ đi lên ngủ, hai đứa cứ coi như mẹ không có ở đây là được rồi.”

“Không, không, không, dì Thanh Hòe, dì có thể đến đây thăm tụi con, tụi con vui lắm, Đoạn Mặc Ngôn cũng rất vui nữa!” Tiêu Tiêu lắc tay liên tục, nhiệt độ trên mặt vẫn chưa hạ xuống, cô đi lên phía trước kéo Trần Thanh Hòe ngồi xuống, “Dì qua đây lúc này thế? Đã ăn tối chưa ạ? Uống nước nhé? Hay là thứ khác?”

Kết quả sự ngạc nhiên, bất ngờ của Trần Thanh Hòe làm cho tình hình thật sự có chút ngượng ngùng, bà biết điều cố gắng trò chuyện

với Tiêu Tiêu một lúc, rồi mượn cớ về phòng dành cho khách ở lầu hai. Dĩ nhiên Tiêu Tiêu không dám tranh cãi với Đoạn Mặc Ngôn ở sảnh khách nữa, cô thật sự mất hết can đảm, đi vào căn phòng bây giờ đã thuộc về cô, ủ rũ cúi đầu tự lẩm bẩm: “Xong rồi, xong rồi, xong rồi.....” Còn gì tệ hơn chuyện bị mẹ của bạn trai bắt gắp chứ? Dì Thanh Hòe có cảm thấy cô cực kỳ gây chuyện, cực kỳ nhõng nhẽo, đối với con trai dì ấy đặc biệt không tốt, thậm chí còn bắt nạt con trai dì ấy hay không?

Ôi! Hình tượng thực nữ dịu dàng, nhã nhặn của cô!

Tiêu Tiêu ảo não nhào lên giường lớn.

“Sao vậy?” Đoạn Mặc Ngôn nổi gót theo sau bước vào, cởi áo ra ném xuống đất.

“Về phòng của anh đi.” Tiêu Tiêu vui mặt vào trong chăn, “P—LEASE.” Cô muốn yên tĩnh một chút, yên tĩnh ở đâu chứ?

Đoạn Mặc Ngôn vòng qua eo cô lật người lên, “Chẳng phải em không cho anh về phòng mình ngủ sao?”

Tiêu Tiêu khoác lên tay anh, tròng anh, “Sao ngay cả mở đèn mà anh cũng không biết hả!” Nói cứ như là cô đã phát hiện ra vậy.

“Vội vào đê em chứ gì?” Đoạn Mặc Ngôn nhướn mày, cúi đầu hôn một cái, phát ra một tiếng “chụt” mờ ám.

Tiêu Tiêu cạ lờ, lườm anh một lúc lâu, rồi nức nở vui vào lòng anh, cọ cọ hai cái vào ngực anh, “Hu hu, Hồ Lớn ơi, em mất mặt muốn chết luôn rồi.” Hồ Lớn là biệt danh thân mật mà Tiêu Tiêu bí mật đặt cho Đoạn Mặc Ngôn, dĩ nhiên khởi nguồn là từ hai con hồ

rồi, có lúc Đoạn Mặc Ngôn cũng kêu cô là Hổ Nhỏ, nhưng mà thường là trong hoàn cảnh cực kỳ diễm lệ.

“Bé ngoan, không ai nói em mất mặt hết, mẹ anh cũng sẽ không nhắc đến đâu.” Anh không hiểu sao cô lại..... chán nản như thế.

Tiêu Tiêu cũng không trông mong anh hiểu được, cô chỉ không ngừng than thở mà dựa vào ngực anh tìm sự an ủi thôi, lợi dụng xong rồi lại trở mặt không nhận nhau, cô đẩy anh ra, “Chúng ta tiếp tục vấn đề cô ý tá đi.”

Lúc này Đoạn Mặc Ngôn cũng không có tâm tư để trêu cô nữa, tiến độ công thành đoạt đất đã chậm trễ lắm rồi, thế là anh đánh nhanh thắng nhanh nói: “Chỉ là để chọc em thôi, có vấn đề gì đâu?”

“Nụ cười của cô ta làm cho anh có phản ứng dây chuyền?”

“Không có.”

“Anh nói dối!”

Đoạn Mặc Ngôn bắt đầu nhìn cô, “Anh gạt em làm gì? Lúc cô ta làm y tá cho anh cũng rất đơn thuần đó, nhưng trong lòng anh chỉ nghĩ đến em, thật sự không có cách nào để ý cô ta được, hôm nay gặp lại, anh vừa liếc mắt đã nhìn ra cô ta đã thay đổi rồi, nụ cười giả tạo như thế, em nhìn không ra à?”

“Vậy nên anh không thích cô ta?”

“Anh yêu em, anh chưa từng thích ai khác.”

Lời ngon tiếng ngọt làm cho Tiêu Tiêu vừa bực mình vừa buồn cười nhìn anh, “Thật không?”

“Thật mà.”

Mặt cô phụng phịu, mùi chua biến mất không thấy đâu nữa.

“Được rồi chứ? Có phải nên đi tắm rồi hay không?” Đoạn Mặc Ngôn tìm kiếm dây kéo của cái đầm của cô.

Tiêu Tiêu đề tay anh lại, bắt chợt nghiêm mặt nói: “Sau này đừng trêu em như vậy nữa, cho dù là anh thử lòng em, cũng không được.”

Đoạn Mặc Ngôn nhú mày.

“Qua chuyện hôm nay, em cũng hiểu ra rồi, thực ra em cũng là người đặc biệt nhỏ mọn, nhìn không nổi anh đối xử tốt một chút xíu với cô gái khác, cho dù cô gái đó có ích cho chứng bệnh của anh, em cũng không muốn. Hơn nữa, em càng sợ hãi nhiều hơn, anh có biết không? Từ tận đáy lòng, em sợ rằng anh sẽ bị cô gái khác thu hút, rồi sẽ.....” Tiêu Tiêu muốn nói lại thôi, chăm chú nhìn thẳng vào mắt anh.

Hai người nhìn nhau hồi lâu, cô mở miệng lần nữa, “Vậy nên, cho dù em không cẩn thận lại làm cho anh ghen nữa, anh cũng không được đối xử với em như vậy.”

Đoạn Mặc Ngôn chậm rãi ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt cô, thấp giọng nói: “Giống nhau thôi.”

Tiêu Tiêu sửng sốt, lắc đầu, “Không giống.”

“Giống nhau mà, Tiểu Tiểu.” Anh cúi đầu, hung hăng hôn cô, “Giống nhau thôi.”

Nụ hôn của anh bá đạo, khát khao là thế, dường như Tiêu Tiêu cảm nhận được một loại cảm xúc khó nói nên lời, cô nhắm mắt lại, hôn đáp trả, đáp lại bằng thứ tình cảm giống y như thế.

Hai người hôn nhau nóng bỏng, triền miên, dần dần hôn đến biến chất, chiếc lưỡi to của anh lúc ra lúc vào trong miệng cô, bàn tay to cũng bắt đầu không biết phép tắc.

“Ừm, ừm, không được, mẹ anh đang ở nhà.”

“Mẹ ở trên lầu.” Đoạn Mặc Ngôn bỗng kéo bàn tay đang ngăn anh ra, mẹ của anh cũng đâu có thiên lý nhãn, thuận phong nhĩ đâu.

“Cũng không được.....”

“Hôm nay là ngày lễ, nghe theo ai hả?”

“Em đổi với anh.....”

Người đàn ông lưỡi để ý đến cô, đẩy cô xuống giường lớn, sau đó cơ thể cường tráng của mình cũng đè lên trên.

KHÔNG GẶP KHÔNG NÊN DUYÊN

Độc Độc
dtv-ebook.com

Chương 80

Hôm sau, Tiêu Tiêu chịu đựng sự khó chịu vì chênh lệch múi giờ và bốn ba cả ngày cộng thêm cuồng hoan đêm khuya, đã bò dậy trong tiếng chuông báo thức lúc 6 giờ sáng, cô vừa rên rỉ vừa nhắm mắt đi vào phòng tắm, không lâu sau thì vang lên tiếng nước vòi sen.

Mười phút sau, tinh thần vẫn uể oải như cũ, cô trùm khăn tắm, lục lọi tủ quần áo, mí mắt nặng trĩu thỉnh thoảng lại sụp xuống.

“Dậy sớm vậy làm gì?” Giọng nói lười biếng, hoàn toàn chưa tỉnh táo của Đoạn Mặc Ngôn vang lên ở trên giường.

“Anh ngủ đi, đừng để ý đến em.” Giọng nói của Tiêu Tiêu cũng cực kỳ mệt mỏi y như thế, nhưng cô vẫn nhìn lại sự hấp dẫn của chiếc giường lớn và vòng tay của anh, tìm một cái váy liền qua gối, ngắt tay, thay vào rồi đi ra ngoài phòng.

Căn phòng rộng lớn yên lặng như tờ, Tiêu Tiêu nhìn quanh phòng khách một vòng, ngược mắt lên nhìn lầu hai một cái, rồi xoay người đi vào phòng ăn.

Chốc lát sau, cô nấu một ly cà phê đậm đặc, phối thêm hai miếng bánh mì nướng kiểu Pháp cho vào bụng, mệt mỏi mới giảm bớt đi.

Sau đó cô tiện tay lấy một cuốn sách, đi ra ban công ngồi xuống, vừa nghe nhạc, vừa đọc sách dưới ánh nắng ấm áp.

Qua 8 giờ, Trần Thanh Hòe rửa mặt chải đầu xong đi xuống lầu, trông thấy bóng lưng của cô, thì kêu cô một tiếng.

Tiêu Tiêu nghe thấy tiếng gọi, vội đi vào chào bà, “Dì Thanh Hòe, chào buổi sáng.” Thực ra theo lý thì cô nên gọi bà là bác gái, nhưng Trần Thanh Hòe kiên trì bảo cô gọi bà bằng dì, nên Tiêu Tiêu chọn nghe theo.

“Chào buổi sáng.”

“Tối qua ngủ ngon không?”

“Cũng được ạ, còn dì?”

“Dì cũng ngủ ngon lắm.” Thoáng dừng lại một chút, Tiêu Tiêu không dám để tình hình nhạt nhẽo liền nói, “Dì muốn ăn sáng ở nhà, hay là con ra ngoài ăn sáng với dì?”

Trần Thanh Hòe không đáp mà hỏi ngược lại, “Mặc Ngôn còn chưa dậy hả?”

“À, có thể anh ấy sẽ ngủ tới hơn mười giờ luôn đó.”

“Haiz, thằng nhóc này, vẫn cứ ham ngủ như thế.” Trần Thanh Hòe mỉm cười với vẻ mặt cưng chiều.

Thằng nhóc này..... Trong đầu bỗng hiện lên hình ảnh người đàn ông cao to nằm trên giường lúc này đang ngậm cái núm vú cao su, suýt chút nữa Tiêu Tiêu đã cười ra tiếng.

“Nếu đã như vậy, thì dì có hẹn mấy người bạn uống trà sáng, ở gần đây thôi, cháu có đồng ý đi với dì không?”

“Dĩ nhiên cháu rất vui lòng ạ.”

Mẹ Đoạn thân thiết gật đầu, “Cháu có thể đi thì bác rất vui, nhưng sợ là những bà thím như mấy dì đây khác với thanh niên tụi cháu, để dì gọi điện hỏi mấy dì khác xem con gái họ có chịu đi ra không.”

Tiêu Tiêu rất biết ơn sự chu đáo của Trần Thanh Hòe, thu dọn gọn gàng một chút, vào phòng đi đến gần Đoạn Mặc Ngôn đang ngủ mơ, dặn dò hai câu bên tai anh, hôn anh một cái, rồi đi theo mẹ Đoạn ra cửa.

Cô đảm nhiệm vị trí tài xế lái xe, mẹ Đoạn ngồi bên ghế phụ lái, gọi điện thoại một hồi, sau khi cúp thì cười nói với cô: “Làm sao bây giờ, hai người có con gái, một đứa thì phải đi làm, một đứa thì ngủ nướng.”

“Không sao ạ, cháu rất vui khi uống trà sáng với các dì mà.” Tiêu Tiêu nghiêng đầu cười.

Trần Thanh Hòe gật đầu, lại thân thiết hỏi chuyện lễ tốt nghiệp của cô, Tiêu Tiêu kể cho bà nghe một số chuyện thú vị, còn cảm ơn bà đã bảo Đoạn Mặc Ngôn tặng một bó hoa rất đẹp.

“Vốn ra dì cũng muốn qua, nhưng đột nhiên ông nội của Mặc Ngôn bị bệnh, nên vé máy bay vốn đã đặt trước rồi cũng phải hủy bỏ, xin lỗi cháu nhé.” Mẹ Đoạn tiếc nuối nói.

“Không, không, không, dì có lòng thế này thì cháu đã vui lắm rồi ạ.” Tiêu Tiêu cảm thấy trong lòng ấm áp, “Thật đó, cảm ơn dì, dì Thanh Hòe.”

“Con bé ngốc, sao vẫn cứ khách sáo như vậy chứ?” Mẹ Đoạn mỉm cười xoa đầu cô.

Chỗ được chạm vào như có ngọn gió nhẹ thoảng qua, Tiêu Tiêu không biết sao mũi lại có chút chua xót.

“Cho nên, vì không thể đến New York, dì mới muốn đến nhà cho cháu bất ngờ, quà tặng cho cháu cũng chuẩn bị xong rồi đó.” Mẹ Đoạn vỗ vỗ chiếc túi xách trên đầu gối, “Ai ngờ không khéo đụng phải lúc hai đứa đang cãi nhau.”

Mặt Tiêu Tiêu đỏ lên, nói ra lí do đã suy nghĩ rất lâu rồi, “Không phải cãi nhau đâu, chỉ là cháu nhìn thấy Đoạn Mặc Ngôn nói cười với một cô gái, cháu hơi ghen một chút, nên mới cãi với anh ấy mấy câu. Xin lỗi dì.”

“Con bé ngốc này, cháu xin lỗi dì cái gì chứ.” Mẹ Đoạn cười nói, “Trong mắt người yêu luôn không thể chứa được hạt cát mà, cháu ghen tức là cháu để tâm đến nó, đây là chuyện tốt. Chỉ là thằng con của dì ấy, cháu thấy nó có vẻ như rất lẳng nhăng, nhưng thực ra nó không mấy hứng thú với phụ nữ đâu, ngay cả vợ chưa cưới trước kia của nó, Hạ Dung đấy, cũng không lạnh không nóng, nhưng mà nó thật sự rất tốt với cháu, tốt đến mức người mẹ này cũng có chút ganh tị nữa.” Có khi nào bà nhìn thấy được vẻ mặt vui vẻ lại trên đùa của con trai mình như tối qua đâu?

“Không có đâu, dì nói đi đâu thế.....” Tiêu Tiêu mỉm cười ngượng ngùng.

“Dì sinh thằng nhóc này ra mà, sao dì có thể không hiểu nó chứ? Nó không để tâm đến thứ gì cả, dì vẫn luôn lo lắng không ai có thể trối nó lại, bây giờ có cháu thì tốt rồi, dì cũng yên tâm.” Mẹ Đoạn khẽ

cười một tiến, “Nhưng dì nói cho cháu nghe một bí mật nhé, vũ khí mạnh nhất của phụ nữ là dịu dàng, không gì có thể sánh bằng lấy nhu khắc cương cả.”

Dì Thanh Hòe đây là đang dạy cô “đối phó” với con trai mình như thế nào ư? Tiêu Tiêu ngạc nhiên quay đầu qua nhìn bà một cái, lại thấy bà chớp mắt với cô vẻ như ngầm hiểu lẫn nhau.

Tiêu Tiêu không nhịn được phì cười, “Dì Thanh Hòe—”

Trần Thanh Hòe cũng bật cười cùng cô.

Không lâu sau, hai người đã đến nhà hàng năm sao để uống trà, Trần Thanh Hòe nắm tay Tiêu Tiêu, dắt nhau đi vào phòng bao y như một đôi mẹ con ruột vậy, bên trong đã có ba người ngồi rồi, Tiêu Tiêu được Trần Thanh Hòe giới thiệu, chào hỏi từng người một.

Qua một lúc lại có hai quý bà đi vào, bảy người ngồi trong căn phòng trang nhã uống trà, tán gẫu, Trần Thanh Hòe đưa quà cho Tiêu Tiêu ngay trên bàn, là một túi xách dòng số lượng có hạn, một quý bà có gương mặt bầu bĩnh nói: “Bà ấy giật cái túi này từ tay tôi đấy, tôi vốn muốn mua cho con gái tôi, bà ấy cứ khẳng khẳng nói là muốn tặng cho con dâu tương lai làm quà tốt nghiệp, y như thổ phỉ mà cướp từ chỗ tôi đó.”

Mọi người cười to, Tiêu Tiêu cảm thấy mẹ Đoạn đối xử với cô tốt quá, cầm lấy túi xách, mỉm cười nói cảm ơn bà lần nữa.

Nói đến tốt nghiệp, mọi người tự nhiên dời chủ đề sang dự định tương lai của cô, một quý bà tóc ngắn uốn lọn nói: “Đừng đi làm nữa, con gái mà, cứ ở nhà ăn uống, chơi đùa là được rồi.”

“Bà nghĩ Tiểu Tiêu lười biếng giống bà hả? Máy cô gái mây giờ đều là phụ nữ thời đại mới đó, đều thích độc lập tự chủ, tôi thấy như vậy tốt lắm, tôi ủng hộ con bé đi làm.” Trần Thanh Hòe nói.

“Chẳng phải bà muốn có cháu bé sớm một chút sao?”

Cháu..... Tiêu Tiêu lại đỏ mặt rồi.

“Ày, công việc với cuộc sống, hai bên đều không lỡ dở mà.” Trần Thanh Hòe phát tay.

Mọi người cười một hồi, quý bà mặt bầu bĩnh nói: “Cũng phải, con gái của tôi đó, mang thai 5 tháng rồi, mà sáng sớm vẫn còn đến công ty, còn sớm hơn ông chủ tịch ba nó nữa.”

“Mà sao con gái tôi thì cả ngày chỉ giỏi ăn lười làm, không đi mua sắm thì lại nằm ỳ ra?” Quý bà tóc ngắn uốn lọn không hiểu lắm.

“Đó chẳng phải là học theo bà sao?” Một quý bà đeo kính trêu đùa một câu, quay đầu qua nói với Tiêu Tiêu, “Hai ngày nữa dì với chú sẽ ra nước ngoài, đang rầu vì không có phiên dịch thân quen đây, hay là cháu đi theo dì nhé?”

Tiêu Tiêu vẫn chưa lên tiếng, Trần Thanh Hòe đã từ chối giúp cô, “Kinh nghiệm của con bé còn kém, đợi nó luyện tập thêm rồi lại tìm bà.”

“Vậy đến công ty của nhà dì đi.....”

Các quý bà đều nhiệt tình đề cử công việc, hơn nữa toàn bộ đều là công việc ưu đãi cao mà những sinh viên vừa tốt nghiệp đều không dám nghĩ đến, dù Tiêu Tiêu có ngại thơ đi nữa, cũng biết rằng nếu không có quan hệ của nhà họ Đoạn, thì thành tích của cô

có tốt hơn đi nữa, những công việc này cũng không thể nào đưa đến tận cửa. Nhưng cô không mừng như điên, ngược lại trong lòng càng thêm khó xử.

Bổng Đoạn Mặc Ngôn gọi điện thoại đến hỏi cô đang ở đâu, cô nói địa chỉ, hỏi anh có qua đây cùng uống trà không. Anh lại bảo cô đưa điện thoại cho mẹ anh.

Trần Thanh Hòe nói với anh hai câu, vừa buồn cười vừa bất đắc dĩ cúp máy, “Nó nói sẽ qua đây đón con, bảo con đi ăn sáng với nó.”

Tiêu Tiêu còn chưa trả lời, quý bà đeo kính đã nói, “Kêu nó qua đây đi, lâu lắm rồi tôi chưa gặp Mặc Ngôn đấy. Thành nhóc đó đẹp trai thật.”

“Bà bảo nó đến đây uống trà với mấy bà thím chúng ta, chuyện đó còn khó hơn lên trời nữa! Lại nói nó cũng không thường ăn sáng đâu, bây giờ gọi điện đến, còn không phải là chê tôi cuỗm mất cô vợ nhỏ của nó hay sao.”

Tiêu Tiêu hơi xấu hổ, “Con không đi đâu, để anh ấy tự đi ăn.”

“Bỏ đi, cháu đi ăn với nó đi, để cháu ở đây ngồi với chúng ta cả buổi sáng cũng làm khó cháu rồi.” Trần Thanh Hòe cười nói, “Nó nói đến đó cháu đó, cháu để chìa khóa lại đi, dì tự lái xe về.”

“Vậy chút nữa tụi cháu đến đón dì nhé.”

“Không cần đâu, chút nữa dì với mấy dì đi mát xa, xong rồi sẽ về. Ngày mai hai đứa về nhà ăn cơm, được không?”

“Dạ được.” Tiêu Tiêu gật đầu, chào tạm biệt những người khác, ánh mắt lướt qua bàn ăn, chỉ vào một đĩa bánh đậu xanh chưa đụng

vào bao nhiêu nói, “Đoạn Mặc Ngôn thích món này, cháu có thể đóng gói đem cho anh ấy không ạ?”

“Cũng phải, phiền cháu còn nhớ.” Trần Thanh Hòe vừa cười vừa nói, lập tức kêu nhân viên phục vụ trong phòng bao lấy hộp đóng gói vào.

Tiêu Tiêu cầm lấy túi đóng gói, tạm biệt mọi người một lần nữa, rồi đi ra phòng bao xuống chờ Đoạn Mặc Ngôn.

Cô vừa đi, quý bà mặt bầu bĩnh hỏi mẹ Đoạn: “Cô gái này tốt hơn thiên kim nhà họ Hạ à?”

Trần Thanh Hòe khẽ cười, “Hạ Dung đã tâm lớn quá, không ngoan ngoãn như Tiểu Tiểu.”

“Con dâu ngoan để bà dễ nắm bắt phải không?”

“Coi bà nói kìa, có bà mẹ chồng nào mà không thích con dâu ngoan chứ? Tôi trù nhà bà rước một cô con dâu lợi hại vào nhà, cả ngày đối phó với bà đấy.”

Các quý bà đều bật cười.

Tiêu Tiêu bước ra thang máy, vừa ngồi xuống sofa màu trắng ngà ở đại sảnh, thì di động vang lên. Còn tưởng là Đoạn Mặc Ngôn đến nhanh như thế, ai ngờ lại là Tống Hiếu Nhiên gọi đến.

Anh ta cũng thấy hình chụp cô về nước tham gia hôn lễ trên Wechat, biết cô đã tốt nghiệp rồi, nói muốn đón gió tấy trần cho cô, “Thật tình không được nữa, thì em kêu Đoạn Mặc Ngôn đến luôn.”

Bây giờ anh ta vẫn là bác sĩ tâm lý của Đoàn Mặc Ngôn, Tiêu Tiêu không biết bọn họ giải quyết như thế nào, dù sao bọn họ cũng duy trì hiện trạng này, chẳng qua chỉ là cô chưa bao giờ tham dự vào cuộc đàm thoại trị liệu của bọn họ.

Nghe thế Tiêu Tiêu cười một cái, nói là sẽ chuyển lời cho Đoàn Mặc Ngôn nghe. Sau đó, cô dừng một chút, do dự hỏi: “Anh Hiếu Nhiên, tình trạng bây giờ của Đoàn Mặc Ngôn..... có thể chịu được chia ly khoảng cách xa trong một thời gian dài không?”

KHÔNG GẶP KHÔNG NÊN DUYÊN

Độc Độc
dtv-ebook.com

Chương 81: Kết thúc

Tống Hiếu Nhiên im lặng một lúc, “Em vẫn muốn đi dạy tình nguyện à?”

“Phải, em muốn đi.” Đây là mục tiêu mà cô đã đặt ra trước khi cô thi vào đại học, cô tin rằng đây là di nguyện của mẹ, vì trước khi sinh, bà vẫn không thể yên lòng vì những đứa trẻ trong xóm núi, thì đã nói rõ tấm lòng bác ái và nhân từ của bà. Cô vẫn luôn lấy đó làm niềm kiêu ngạo, đồng thời nếu vì sinh cô mà dẫn đến cái chết của mẹ, vậy thì để cô kế thừa tâm nguyện mà bà vẫn chưa hoàn thành đi. Hơn nữa với cá nhân cô, cô cũng cực kỳ tình nguyện góp một lần sức lực cho những đứa trẻ nghèo khó ở vùng núi không được giáo dục phổ cập.

“Em thật sự không hề thay đổi chút nào.” Tống Hiếu Nhiên than nhẹ. Vốn nghĩ rằng cuộc sống của cô bây giờ đã thay đổi nghiêng trời lệch đất, thì sẽ không còn nghĩ đến chuyện đi dạy học tình nguyện này nữa, nhưng cô vẫn không quên ý nguyện ban đầu.

“Đương nhiên là có thay đổi rồi, lúc trước em nghĩ rằng chỉ cần đeo ba lô lên là có thể nói đi là đi, nhưng bây giờ em phải suy nghĩ rất nhiều chuyện, điều này làm em rất khó xử.”

“Anh hiểu..... Chẳng qua chỉ với hai người bình thường thôi, những chuyện như đi dạy học tình nguyện này, nếu hai bên chưa

bàn bạc ổn thỏa thì sẽ sinh ra sự ảnh hưởng, càng khỏi phải nói là Đoạn Mặc Ngôn, chia lìa khoảng cách xa, thời gian dài, như vậy, có lẽ là một thử thách cực lớn..... Nhưng đây là cuộc sống của riêng em, em có quyền chọn lựa con đường của chính mình.” Tống Hiếu Nhiên nói, “Có lúc vẫn phải hi sinh, anh đề nghị em nghiêm túc suy nghĩ lại, thẳng thắn nói chuyện này với Đoạn Mặc Ngôn, xem xem anh ta nghĩ như thế nào.”

Tiêu Tiêu chờ ra mấy giây, mới hiểu ý của anh, cô vội nói: “Anh hiểu lầm rồi, anh Hiếu Nhiên, em chưa từng nghĩ tới phải chọn một trong hai, đúng là em muốn đi dạy tình nguyện, nhưng em cũng sẽ không buông bỏ tình cảm với Đoạn Mặc Ngôn, hỏi anh vấn đề này cũng là kế hoạch thứ nhất thôi.”

“Kế hoạch thứ nhất?” Tống Hiếu Nhiên có chút ngạc nhiên.

“Đúng, kế hoạch thứ nhất, em còn có kế hoạch thứ hai, kế hoạch thứ ba nữa, chẳng qua em chỉ muốn tìm được cách tốt nhất mà thôi.” Tiêu Tiêu thoáng dừng một chút, “Hơn nữa điều khiến em khó xử không phải là Đoạn Mặc Ngôn.”

“Ý em là em đã suy nghĩ tính toán kỹ càng, hơn nữa đã dự tính xong rồi à?”

“Phải đó.” Tiêu Tiêu trả lời vô cùng dứt khoát.

Tống Hiếu Nhiên khẽ cười một tiếng, “Như thế không giống em lắm nha.” Lúc trước, cô thường đến đâu hay đến đó, luôn tin rằng thuyền đến đầu cầu tự nhiên sẽ có đường đi.

“Thế này là khen hay chê ạ?”

“Là khen ngợi..... Nhưng em vẫn nên lo lắng cho Đoạn Mặc Ngôn một chút.” Tống Hiếu Nhiên thoáng ngừng lại, “Tiểu Tiểu, bất kể em nghĩ như thế nào, nhưng chuyện dạy học tình nguyện này không dễ dàng như em tưởng tượng đâu, anh không dám tin là anh sẽ nói như vậy, nhưng vì tốt cho em, anh khuyên em vẫn là bỏ ý định này đi thì hơn.”

“..... Tại sao?”

“Bởi vì bất kể em tính toán kỹ càng thế nào đi nữa, thì chuyện này vẫn thay đổi quá nhiều, biến số quá lớn.”

Tiêu Tiêu cúi đầu trầm mặc một hồi, “Nhưng thứ duy nhất không thay đổi trong đó là bản thân em.”

Mười phút sau, Đoạn Mặc Ngôn đến đón Tiêu Tiêu, cô ngồi lên ghế phụ lái, rồi nhét một miếng bánh đậu xanh vào miệng anh, cho anh cắn một miếng, “Đến khách sạn mà bọn chị ba ở được không, ngày mai thì chị ba về rồi, hôm nay em phải qua chơi với cậu ấy một chút mới được.”

Đoạn Mặc Ngôn chậm rãi nhai miếng bánh thơm tho, thả lỏng thẳng xe ra, chạy vào con đường chính.

“Uống trà với ai thế?”

Tiêu Tiêu vừa vươn tay dài ra đút cho anh thêm một miếng, vừa báo tên của những dì, bác gái kia.

“Tán gẫu chuyện gì rồi?”

“Nói về cuộc sống, bạn của dì Thanh Hòe đều rất nhiệt tình giới thiệu công việc cho em đó.” Cô vừa nói, vừa liếc nhìn anh.

“Ờ, có thấy hứng thú không?”

“Có thì cũng có một cái,” Tiêu Tiêu cười ngốc một cái, “Tối nay chúng ta thương lượng kỹ càng một chút nhé.”

“Thương lượng cái gì?”

“Đến lúc đó nói với anh.”

Vậy mà tối đó cũng không thể thương lượng thành công, Lão Tam kí túc xá không nỡ xa các chị em, đêm đó, ngoài chị cả vừa mới cưới, thì Tiêu Tiêu và các bạn cùng phòng khác đều ở lại khách sạn, mọi người giống như trở về thời gian ở trong kí túc xá vậy, vừa cười vừa quậy tưng bừng.

Hôm sau, Tiêu Tiêu tiễn Lão Tam lên xe lửa, tạm biệt với chị em xong thì đến Khoa học kỹ thuật Thái Nhất, đợi Đoạn Mặc Ngôn bận bịu xong thì cùng về nhà họ Đoạn.

Trong lòng cô đang có điều suy nghĩ, gác chân ngồi trên sô pha, hồn vía thì lên tận mây xanh.

Không biết qua bao lâu, vai trái của cô bị bóp mạnh một cái, cô bị đau kêu lên một tiếng, mới hoàn hồn trở lại, lại thấy Đoạn Mặc Ngôn đang nhìn cô với vẻ mặt khó chịu.

“Sao thế?” Sao vẻ mặt của anh lại khó coi như vậy, công việc có vấn đề ư?

Đoạn Mặc Ngôn nhìn thẳng vào cô, hồi lâu sau mới hỏi: “Em đang nghĩ cái gì?”

Tiêu Tiêu “à” một tiếng, cười cười gãi mặt, “Đang nghĩ đến một chuyện.”

“Nói.”

Tiêu Tiêu nhìn nhìn thấy trái phải không có người, ngồi thẳng người lên, nghiêm túc nhìn anh, “.....Em muốn đi dạy học tình nguyện.”

“Không cho.” Gần như cùng một lúc, Đoạn Mặc Ngôn bác bỏ, không hề cho đường sống xoay chuyển.

Không phải hôm nay anh mới biết cô có suy nghĩ này, tuy cô chưa từng nhắc đến, nhưng chung sống lâu ngày, cô đọc sách gì, quan tâm đến chủ đề gì, xem trang web gì, trong lòng anh đều biết rõ, nhưng cô không nhắc đến thì anh không hỏi, anh cho rằng sớm muộn gì cô cũng sẽ xóa bỏ suy nghĩ này thôi, không ngờ vẫn chưa bỏ cuộc.

Thế này là có ý muốn rời khỏi anh ư? Đoạn Mặc Ngôn chột tức giận.

“Em còn chưa nói hết mà.”

“Anh nói anh không cho.” Thời gian trôi qua hai năm, một lần nữa, Đoạn Mặc Ngôn nghiêm mặt với cô, “Chuyện này không thương lượng nữa, đứng lên, về thôi.”

“Ít nhiều gì anh cũng phải nghe em giải thích chứ..... Này, Đoạn Mặc Ngôn!”

Tiêu Tiêu thấy anh không thêm dợi cô đã sai bước đi ra, vội xỏ đôi giày đế bằng vào đuổi theo. Nhưng mặc cho cô kêu anh thế nào,

anh cũng không để ý.

Trên xe, cô cố gắng giải thích, bị anh lạnh lùng quát một câu, “Nói thêm một chữ nữa, có tin anh ném em xuống không?”

Phong độ thế này y như là trở lại lúc trước vậy, Tiêu Tiêu thấy anh đang tức giận, chỉ có thể bất đắc dĩ từ bỏ.

Chỉ là bây giờ anh cũng đã khác với quá khứ một trời một vực, trước kia anh tức giận thì hoàn toàn không để ý đến cảm nhận của cô, nhưng bây giờ anh tức thì tức, ở trước mặt người nhà vẫn đối xử với cô như bình thường, không hề làm khó cô.

Mà vừa ra khỏi nhà họ Đoạn, anh lại như biến thành một người khác vậy, gương mặt lạnh lùng như phủ một lớp băng ấy. Anh vừa đưa cô về nhà, rồi liền xoay người đi tìm Nghiêm Khác uống rượu, cô nói cô cũng muốn đi, anh cũng không thèm để ý tới.

Cứ thế thờ ơ cô mấy ngày, Tiêu Tiêu cũng đã đặt vé máy bay về quê xong xuôi hết rồi, mà tình hình giữa hai người vẫn chưa cải thiện, cô biết anh đang đợi cô thỏa hiệp, nhưng bỗng dưng cô cũng sinh ra mấy phần tức giận, anh cũng nghĩ rằng cô muốn chọn một trong hai hay sao thế? Anh cũng không tin tưởng cô như vậy sao?

Trong cơn tức giận, một buổi trưa nọ, cô xách laptop của mình xông vào phòng làm việc của tổng giám đốc ở Thái Nhất, trợ lý đang báo cáo sơ lược giật nảy mình, Đoạn Mặc Ngôn thì ngay cả mí mắt cũng chưa mở lên.

Cô không quan tâm lắm, ngồi trên sofa đánh chữ, bởi vì bất mãn, nên cô gõ bàn phím lạch cạch vang dội.

Đoạn Mặc Ngôn vẫn không để ý đến cô.

Qua một lúc lâu, Tiêu Tiêu lại đứng bật lên, bê laptop đi.

Đoạn Mặc Ngôn vốn muốn đi trụ sở, nhưng vẫn chờ cô tỏ ra mềm mỏng nên vẫn không nhúc nhích, chỉ là không những không đợi được, mà người ta còn hồng hách bỏ đi mất, tức thì mặt anh đen hơn một nửa, lấy ra một cái hộp vuông nhỏ được bọc vải nhung ở trong ngăn kéo mới được đưa đến sáng nay, ném mạnh lên trên bàn. May mà sức đàn hồi của chiếc hộp bằng vải nhung không tốt, tung lên hai cái, vừa vọt dừng lại ngay mép bàn làm việc, lắc lư muốn rớt.

Anh chưa hết giận, đá mạnh vào góc bàn một cái, lần này rất cuội chiếc hộp nhỏ cũng rớt xuống theo ý anh.

Ngay khoảnh khắc mà nó rớt xuống, cửa phòng làm việc lại bị đẩy mạnh ra lần nữa, người đi vào vẫn là Tiêu Tiêu, chỉ là lần này trong tay cô không xách theo laptop, thay vào đó là một tờ giấy A4 mỏng tang.

Cô đập tờ giấy trắng lên bàn anh một cái “bạch”.

Đoạn Mặc Ngôn vờ như không để ý lắm mà liếc qua một cái, trước tiên nhìn thấy bốn chữ lớn màu đen, được in đậm, gạch chân, nằm trong khung.

Phương án kế hoạch.

Tiêu Tiêu chống hai tay lên bàn nhìn thẳng vào anh, ý gì thì không cần nói cũng biết.

Đoạn Mặc Ngôn ung dung cầm tờ giấy lên, dưới cái nhìn chòng chọc của cô mà cúi xuống đọc:

Kế hoạch 1: Nếu anh Đoạn nào đó có thể tự giác chịu đựng áp lực chia ly, Tiêu Tiêu sẽ đi xa dạy học tình nguyện từ 3 đến 5 năm, cố gắng hết sức tận dụng tất cả thời gian nghỉ lễ để gặp nhau, hoặc là lúc Đoạn Mặc Ngôn rảnh rồi thì đến vùng núi thăm hỏi;

Kế hoạch 2: Nếu như anh Đoạn nào đó không muốn chịu đựng nỗi khổ chia ly, thì căn cứ vào việc anh không có ước vọng theo đuổi với tất cả những chuyện thế tục, vậy anh nên suy nghĩ tất cả biện pháp để đi cùng, vùng núi không khí tốt, nước sạch, người chất phác, tuy điều kiện vật chất hơi kém, nhưng hẳn sẽ có trải nghiệm khác biệt, càng quan trọng hơn nữa là Tiêu Tiêu sẽ vô cùng vui mừng khi có anh bầu bạn;

Kế hoạch 3: Nếu như anh Đoạn nào đó sống chết không đồng ý với hai điều trên, bàn bạc thế nào cũng không có kết quả, thì Tiêu Tiêu sẽ tạm dừng kế hoạch đi dạy tình nguyện, cho đến khi thời cơ chín muồi mới tính tiếp.

PS: Nếu như anh Đoạn nào đó có kế hoạch khác, hoan nghênh bổ sung.

PPS: Anh Đoạn nào đó không tin tưởng Tiêu Tiêu như thế, làm cho Tiêu Tiêu thấy cực kỳ tức giận!!!

Đoạn Mặc Ngôn đọc xong, hắng giọng một cái.

“Những điều này em đã nghĩ xong từ sớm rồi, nhưng một câu anh cũng không cho em nói rõ ràng. Ý của anh là dù sao em cũng muốn hi sinh tình cảm của hai đứa mình để đi theo đuổi lý tưởng phải không.”

Đoạn Mặc Ngôn ném tờ giấy lên bàn, muốn nắm giữ lại quyền chủ đạo, “Tại sao em nhất định phải đi dạy học tình nguyện?”

“Thứ nhất, mẹ em chết vì sinh khó trong lúc dạy tình nguyện ở vùng núi; thứ hai, đây là một chuyện tốt có ý nghĩa tốt cho xã hội; thứ ba, em thích con nít; thứ tư, em hi vọng anh có thể càng yêu em hơn nữa.”

Điều cuối cùng không khỏi làm cho Đoạn Mặc Ngôn hơi ngạc nhiên, “Sao anh nhìn không ra nhỉ?”

“..... Đối với anh, có lẽ chuyện này có chút chủ nghĩa lý tưởng, nhưng bắt đầu từ trung học phổ thông thì em đã xác định mục tiêu này rồi, đây là ý muốn ban đầu của em, hơn nữa em biết chuyện này sẽ làm cho em trở thành một người tốt hơn.” Tiêu Tiêu nhìn anh chăm chú, “Anh hoàn toàn không biết em sợ rằng mình sẽ biến thành người mà anh không yêu nữa biết bao nhiêu, em chỉ muốn để anh luôn nhìn em, vẫn luôn nhìn em thôi.”

Đoạn Mặc Ngôn và cô nhìn nhau hồi lâu, “Vậy nên em không thể không đi?”

Nghe anh hỏi với vẻ mặt không cảm xúc, không chút lăn tăn như thế, trong lòng Tiêu Tiêu siết lại, vẫn gật đầu, “Ừ, rồi cũng có một ngày, sẽ đi.”

“Vậy thì.....” Đoạn Mặc Ngôn từ từ đứng lên, vòng qua bàn làm việc đi đến trước mặt cô, dưới ánh mắt hơi thấp thỏm của cô, cúi người nhặt chiếc hộp nhỏ ở dưới đất lên, tiện tay ném cho cô, “Trước khi giải quyết chuyện đó, thì giải quyết chuyện này trước đi.”

Hình dạng này, kích cỡ này..... Nhịp tim của Tiêu Tiêu tăng tốc, mở ra xem, quả nhiên là một chiếc nhẫn kim cương lấp lánh, hơn nữa còn là màu hồng phấn mà cô yêu thích!

Chẳng lẽ đây là..... cầu hôn ư?

Đôi mắt của Tiêu Tiêu cũng cười đến mức híp lại thành một đường chỉ, khóe miệng càng ngày càng cong lên cao, gần như ngoác đến tận mang tai. Cô cầm chiếc nhẫn không gì có thể sánh bằng kia, yêu thích không nỡ buông tay mà nhìn trái nhìn phải, ngốc nghếch nói tiếng cảm ơn.

Đoạn Mặc Ngôn đáp lại một câu đừng khách sáo.

Nhưng rất nhanh, Tiêu Tiêu đã cảm thấy không đúng lắm, anh cầu hôn thì dĩ nhiên cô rất vui mừng, thậm chí là mừng như điên, nhưng tại sao nhẫn cầu hôn của anh lại nhặt từ dưới đất lên, còn tiện tay ném cho cô, nói một câu “giải quyết chuyện này trước đi” là xong rồi à?

Hoa tươi với bữa tối dưới ánh nến lãng mạn đâu? Lời thề với ánh trăng giữa bầu trời đầy sao đâu?

“Vốn ra anh định cầu hôn em thật tuyệt vời, nhưng thấy quyết định của em là theo kiểu thông báo, vậy anh cũng nhập gia tùy tục thôi, hay là ngày mai đến cục dân chính?”

Tiêu Tiêu chớp mắt, “Này, này, đâu có giống nhau.....”

“Chỗ nào không giống?”

“Đương nhiên không giống rồi, này, anh lấy chìa khóa đi đâu thế? Không hợp hoàn cảnh nha, này!”

“Em đeo nó lên ngón tay thì hợp hoàn cảnh ngay đó thôi.”

“Còn muốn em tự đeo nữa hả? Có nhầm không vậy..... Đoạn Mặc Ngôn, anh đi đâu vậy..... Này!”

KHÔNG GẶP KHÔNG NÊN DUYÊN

Độc Độc
dtv-ebook.com

Chương 82: Ngoại truyện 2

Ngài Đoạn, chủ nhân bé mèo, thoải mái ngồi trên sô pha bằng vải bố, nghe tiếng nhạc du dương, nhìn chăm chăm bé mèo Tiểu Tiểu của mình đang từ từ đến gần.

Dáng vẻ của chú mèo này lung linh, xinh đẹp, đường cong sống lưng gần như hoàn mỹ, chân thon dài yêu kiều mê người, một chiếc đuôi dài lắc lư trái phải trên bờ mông cong cong, khiến người ta nhìn không được muốn vuốt ve rồi lại vuốt ve.

Chỉ là mèo cưng kiêu ngạo, chậm chạp không chịu đến gần, ngài Đoạn đã chuẩn bị từ sớm, ngón cái và ngón trỏ cầm lên một cây gậy treu mèo, đồng đưa lên xuống hai cái.

Lúc này, dường như mèo Tiểu Tiểu mới có phản ứng, “nó” bò lên từ một đầu khác của sô pha, ngay lúc chủ nhân đang nheo mắt thưởng thức tư thế quyến rũ của mèo cưng, “nó” giờ vuốt ra muốn đánh rớt cây gậy treu mèo trên tay chủ nhân.

Hay cho một chú mèo mạnh bạo, ngài Đoạn nhướn mày, cúi người nhặt cây gậy treu mèo, còn chưa đưa đến trước mặt bé mèo, thì nàng công chúa mèo kiêu ngạo đã đánh rớt nó một lần nữa.

“Không thích?” Ngón trỏ nâng cằm của bé mèo lên, ngài Đoạn nhẹ nhàng chậm rãi hỏi.

“Meo—”

Tiếng mèo cưng kêu nũng nịu động lòng người, ngài Đoạn chỉ cảm thấy xương cốt cũng sắp mềm ra, “Không thích thì thôi vậy.”

Đầu ngón tay của anh khẽ động đây, gãi gãi phần dưới cằm mềm mại của mèo Tiểu Tiểu, dường như bé mèo cảm thấy thoải mái, híp mắt lại hơi ngược đầu lên, khóe môi của ngài Đoạn hơi cong lên, típ đực cong ngón tay vuốt ve bé mèo.

Chốc lát sau, anh rút ngón tay về, ngồi nghiêng, vỗ vỗ lên đùi mình.

Khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu nhìn chủ nhân một lúc, mèo Tiểu Tiểu mới ngoan ngoãn nằm sấp lên đùi anh, không thoải mái dụi dụi mặt vào, điều chỉnh một tư thế dễ chịu.

Ngài Đoạn nhìn lướt qua bé mèo ngoan lồi lõm rõ ràng đang nằm trên đùi mình, nơi sâu thẳm trong đôi mắt cháy lên hai đốm lửa nhỏ.

Bàn tay to nhéo nhéo cái tai mèo, dịu dàng vuốt ve đầu “nó” một cái lại một cái, thỉnh thoảng lại không nặng không nhẹ mà bóp bóp cổ “nó”, mèo Tiểu Tiểu kêu lên một tiếng hừ hừ thoải mái từ cổ họng.

Một bé mèo khiến người ta yêu thương biết mấy! Ngài Đoạn vô cùng hài lòng với mèo cưng nhà mình, tận tâm tận lực vuốt ve bé mèo.

Qua một lúc, ngón tay thon dài của anh dờn xuống, đầu ngón trở trượt lên trượt xuống trên sống lưng lúc ẩn lúc hiện của cô, ngón tay thô ráp, ấm áp di chuyển trên làn da bóng loáng, làm cho mèo Tiểu Tiểu có chút bất mãn mà động đây thân thể.

Ngài Đoạn bật cười, lồng ngực run lên, anh lại xoa đầu cô để an ủi, rồi lại nương theo lưng cô một cách phép tắc. Anh vuốt ve cô, tựa như vuốt ve một báu vật quý báu nhất trên đời, cẩn thận như thế, dịu dàng như thế, cuối cùng bé mèo cũng ngoan ngoãn trở lại, thoải mái dụi vào cặp đùi rắn chắc của anh.

Ngài Đoạn hài lòng mà yêu thương vuốt ve bé mèo, rồi hòa theo tiếng nhạc êm dịu mà gảy đàn trên lưng “nó”, phẳng phất như lưng của “nó” là những phím đàn mang theo nhiệt độ cơ thể vậy, ngón tay linh hoạt của anh nhảy múa trên lưng, trêu chọc bé mèo củ anh.

“Meo—” Rốt cuộc mèo Tiểu Tiểu cũng lên tiếng kháng nghị, bắt đầu vằn vện cơ thể.

“Không thoải mái à?” Chủ nhân vẫn rất quan tâm đến cảm giác của mèo cưng, nghe thấy tiếng kháng nghị của “nó”, rất nhanh đã dừng lại, hơn nữa như muốn lấy lòng mà chọn một trái dâu tây vừa to vừa đỏ trong đĩa trái cây, để dưới mũi của bé mèo cho “nó” ngửi một cái, “Thơm không?”

Mèo Tiểu Tiểu thích dâu tây, vươn chiếc lưỡi nhỏ ra liếm một cái, thậm chí khẽ há cái miệng nhỏ ra muốn ăn vào bụng.

Chủ nhân xấu xa lại không cho “nó” được như ý dễ dàng, anh nhanh tay lẹ mắt rút dâu tây về, hơn nữa còn ngậm trên miệng mình, đồng thời bế bé mèo lên cùng anh nhìn nhau vô cùng nhẹ nhàng.

Dường như đôi mắt mèo long lanh đã phát hiện chủ nhân không có ý tốt, lại kêu ngạo giơ muốn ra muốn bắt lấy mặt anh.

Ngài Đoạn bật cười né ra, dưới sự tấn công lần thứ hai của bé mèo, quả dâu tây trên miệng đã rớt ra, hơn nữa còn trượt xuống theo lồng ngực của anh, ngừng lại ở một nơi nguy hiểm.

Ngài Đoạn và mèo Tiểu Tiểu đều dừng động tác lại, cùng lúc nhìn về phía trái dâu tây đỏ tươi ở giữa hai đùi mình.

“.....”

Ngài Đoạn quay đầu lại, nhìn mèo cưng một cách mờ ám, rồi hất cằm tỏ ý một cái.

Công chúa mèo kiêu ngạo xù lông rồi, há miệng ra cắn mạnh vào cổ anh một cái.

“Được rồi, được rồi, cái miệng nhỏ này quý báu lắm, chúng ta cứ từ từ thôi.” Ngài Đoạn mỉm cười giờ hai tay lên.

Anh vuốt lại bộ lông, vứt trái dâu tây bị dơ vào thùng rác, vẫn chưa bỏ cuộc mà lấy một trái dâu thơm ngọt khác ngậm lên miệng, rồi nhẹ nhàng chạm vào miệng của “nó”.

Mèo Tiểu Tiểu nhướn đôi mắt đẹp nhìn chủ nhân đang đến gần trong gang tấc, cuối cùng cũng hé cái miệng nhỏ ra, cắn trái dâu tây tươi ngon kia một miếng.

Nước dâu nương theo khóe miệng trượt xuống, bé mèo giờ vuốt lên đón lấy, lưỡi biếng liếm đi nước dâu trên vuốt.

Dáng vẻ đó làm cho máu nóng của ngài Đoạn sôi trào, hận không thể lập tức đè “nó” xuống yêu thương ngàn lần vạn lần.

Anh lại ngậm miếng dâu tây còn lại chạm vào bờ môi mềm kia, dường như bé mèo nếm được vị ngọt rồi, lại cắn lấy miếng dâu lần nữa.

Chỉ là lần này, chủ nhân của mèo muốn chia sẻ vị ngọt với “nó”, lần theo trái dâu mà kê lên môi “nó”, chiếc lưỡi to len vào trong, mạnh mẽ khuấy đảo trái dâu ngọt ngào trong miệng.

Môi lưỡi dây dưa với nhau rất lâu, cũng không biết rốt cuộc miếng dâu vào miệng của ai nữa, ngài Đoạn vẫn không biết đủ, cứ mút lấy đôi môi đỏ mọng của mèo cưng.

Mèo Tiểu Tiểu bị hôn đến mặt mày đỏ ửng, ánh mắt mơ màng, mềm nhũn dựa vào người chủ nhân.

Ngài Đoạn giờ ngón trở lên lau sạch nước dâu trên cằm cô, đầu ngón tay đè lên cái miệng nhỏ của cô.

Mèo Tiểu Tiểu ngượng ngùng hiểu ý, ghen ngào kêu lên hai tiếng, run rẩy vươn lưỡi ra liếm sạch ngón tay của anh.

Ngài Đoạn được liếm vô cùng mát hần, kiềm lòng không đặt mà đưa ngón tay dài vào trong miệng cô.

Mèo Tiểu Tiểu chỉ cảm thấy nguy hiểm, há miệng ra, hàm răng sắc cắn vào ngón tay anh một cái, rồi lui người ra nhảy xuống sofa.

“Nó” mới không chơi với chủ nhân biến thái đâu.

Mèo Tiểu Tiểu nhìn đồng hồ, còn 20 phút nữa..... Cứ kêu ngạo, không để ý đến anh như vậy là được rồi.

Mèo có kẻ Trương Lương, chủ có thang qua tường.

Ngài Đoạn thấy mèo cưng nhà mình nằm bò trên bàn trà không để ý đến anh, thì chậm chạp lấy món đồ chơi thứ hai dành cho mèo.

Một tia sáng laser rơi đến trước mặt mèo Tiểu Tiểu, từ từ vẽ ra một vòng tròn.

Mèo Tiểu Tiểu nhìn chằm chằm chấm đỏ đó, hồi lâu sau mới thăm dò giơ vuốt đập xuống một cái, nhưng chấm đỏ lập tức dời đi. “Nó” lại vỗ, chấm đỏ lại di chuyển.

Một lúc không để ý thì chấm đỏ đã rơi lên tấm thảm, mèo Tiểu Tiểu tập trung tinh thần bò trên đất, huơ múa món vuốt khắp nơi theo chấm đỏ, ngài Đoạn vừa trêu mèo cưng, vừa lưu luyến quên đường về trên bờ mộng yêu kiều của “nó”.

Dường như mèo Tiểu Tiểu cũng phát hiện ra thú vui mới, không chú ý đến ánh mắt của chủ nhân biến thái, chơi đùa trên đất vui vẻ không thôi.

Chỉ là chủ nhân xấu xa vĩnh viễn cũng xấu xa, chơi được một lúc, anh cầm đèn lazer nhắm vào chiếc đuôi của cô, bé mèo đáng thương không ngừng xoay vòng vòng, xoay đến sắp ngất xỉu vẫn không thấy chủ nhân ngừng lại, “nó” lại xù lông, nhào tới chân anh cắn một cái.

Ngài Đoạn bị đau kêu lên một tiếng, lại không nhận được bật cười.

Haiz, nhà có mèo dữ nha.

Nhưng anh là chủ nhân tốt bao dung mèo cưng, không những không trách “nó”, ngược lại còn dâng lên món đồ chơi trêu mèo thứ ba cho mèo cũng - - chuột chạy bằng điện.

Mèo Tiểu Tiểu mặt không cảm xúc nhìn chú chuột trắng nhỏ không ngừng chạy tới chạy lui trên sàn nhà, trên trán trượt xuống ba vạch đen. Cô hít vào thở ra một hơi thật sâu, rốt cuộc cũng không thể nhịn được nữa, giờ vuốt lên bắt lấy con chuột, ném lên người ngài Đoạn.

“Đoạn Mặc Ngôn!”

Cô đã phối hợp lắm rồi, nhưng anh vẫn cứ bày trò, thật là điên rồ mất trí, không thể nhịn được nữa mà!

“Ờ, thành tinh rồi.” Trên mặt ngài Đoạn lộ vẻ mừng rỡ, nhập vai quá không muốn thoát ra.

“Anh mới thành tinh ấy, đồ yêu tinh biến thái!” Tiêu Tiêu hoàn toàn xù lông lên rồi, đứng dậy nhào về phía anh.

Đoạn Mặc Ngôn đã ôm cây đợi mèo từ sớm, phát ra tiếng cười trầm thấp, không tốn bao nhiêu sức đã có thể đè cô dưới thân.

“Hôm nay anh phá giới ăn con mèo này vậy.”

“Anh.....” Tiêu Tiêu còn muốn nói gì đó, chỉ nói được một chữ, thì đôi môi đã bị chặn lại chặt chẽ.

Thế là chủ nhân biến thái vẫn ăn sạch sành sanh bé mèo Tiểu Tiểu, ô hô thương thay.

KHÔNG GẶP KHÔNG NÊN DUYÊN

Độc Độc
dtv-ebook.com

Chương 83: Ngoại truyện 3 – Kỷ niệm mừng năm mới 2

Ngoại truyện này nối tiếp ngoại truyện ở chương 45-2 ()

Tiêu Tiêu và Đoạn Mặc Ngôn lái chiếc Mercedes Benz mới mua về chung cư, vừa nói vừa cười xách túi lớn túi nhỏ và những cây pháo bông về nhà.

Tiêu Hoành Nhân đang nấu cơm cho đêm giao thừa, thấy bọn họ về thì hơi hốt chào hỏi một tiếng.

Đoạn Mặc Ngôn đi vào phòng bếp, lấy cái chìa khóa xe vẫn còn mới ra, “Chú, bọn cháu vừa mua rất nhiều đồ, nên đã mua một chiếc xe sang tay thay cho bộ, qua tết xong thì bọn cháu cũng không dùng được nữa, bác giữ lại sử dụng đi.”

“Hai đứa mua đồ nhiều quá, nên mua một chiếc xe sang tay?”
Tiêu Hoành Nhân ngạc nhiên lặp lại, cầm chìa khóa xe, thấy còn là Mercedes Benz nữa, giật mình không nhỏ.

Tuy ông nghe nói nhà anh có tiền, nhưng không ngờ động một tí là mua xe bốn bánh xa hoa để thay cho đi bộ.

“Ừm.” Đoạn Mặc Ngôn chỉ nghĩ rằng ông nghe không rõ, gạt đầu một cái rồi đi ra.

Tiêu Tiêu phân loại, dọn dẹp những thứ mới mua về xong, thay đồ mặc ở nhà rồi đem đồ ăn cần chuẩn bị vào bếp, nói với giọng điệu bình tĩnh: “Ba, để con làm cho.”

Tiêu Hoành Nhân nhìn cô, gật đầu, đi qua bồn rửa chén bên cạnh mở vòi nước rửa tay, ông vừa bóp dịch rửa tay ra, vừa nói: “Chồng chưa cưới của con đưa cho ba một cái chìa khóa xe Benz, nói là hôm nay mới mua?”

“À, ừ.” Tiêu Tiêu xắn tay áo lên.

“Nó nói muốn đưa chiếc xe này cho ba?”

“Ừm.” Tiêu Tiêu không ngạc nhiên lắm, “Nếu anh ấy đã nói như vậy, thì ba giữ lại đi..... Ba có bằng lái không?”

“Ba có bằng A.”

“Ờ.” Hai mươi mấy năm sau mới biết ba mình có bằng lái, bầu không khí giữa hai người lại sượng đi một chút.

Tiêu Hoành Nhân phẩy phẩy đôi tay ướt sũng rồi ra ngoài.

Tiêu Tiêu lấy cái tạp dề bé gấu mới mua, cất tiếng kêu Đoạn Mặc Ngôn, người đàn ông nọ đi vào, cô hươ hươ cái dây đai tạp dề, anh hiểu ý nhận lấy.

Cô xoay người lại, để cho anh cột dây tạp dề cho cô, anh khéo léo cột lại cho cô, thắt một cái nơ bướm xinh đẹp, hai tay lại bóp bóp lên vòng eo thon thả của cô.

“Đẹp không?” Tiêu Tiêu lắc lắc người, tươi cười khoe ra cái tạp dề cô tự chọn, dang tay ra xoay một vòng.

Đoạn Mặc Ngôn giơ ngón cái lên.

Tiêu Tiêu hài lòng bật cười.

“Cần anh giúp không?” Anh hỏi.

Cô nhìn xung quanh cân nhắc một chút, “Chỉ có ba người chúng ta ăn thôi, cũng không có bao nhiêu việc, em rửa rau thái rau, tối nay chúng ta bật nồi lẩu là được rồi.” Cô dừng lại một chút, “Anh ra ngoài xem ti vi với ba em đi.”

Đoạn Mặc Ngôn cũng không gượng ép, xoay người đi ra ngoài.

Tiêu Tiêu nhanh nhẹn làm công việc trên tay, còn có thời gian rảnh để lắng tai nghe tiếng động bên ngoài, chẳng qua ngoài tiếng ti vi, thì cô hoàn toàn không nghe được động tĩnh gì cả.

Kết quả này cũng nằm trong dự đoán rồi, cô chỉ lắc đầu, bất đắc dĩ cười một cái.

Hơn 6 giờ tối, bữa cơm giao thừa của nhà họ Tiêu bắt đầu, như trước đến nay, Tiêu Hoành Nhân rót một ly rượu, bày một bộ chén đĩa cho vợ quá cố.

Tâm mắt của Đoạn Mặc Ngôn dừng ở bên đó hai giây.

Ba người cụng ly, nhập tiệc.

Bọn họ cứng nhắc tán gẫu, trên bàn ăn, Tiêu Tiêu nói với ba, đợi đầu xuân lấy giấy kết hôn với Đoạn Mặc Ngôn xong, thì bọn họ sẽ đi đến một vùng núi khá xa để dạy học tình nguyện.

Tiêu Hoành Nhân nghe bọn họ nói muốn kết hôn, trước tiên là sửng sốt, nhưng sau đó nghe nói bọn họ muốn đi dạy tình nguyện,

lại cười một cái sâu xa, khó hiểu, ngửa đầu lên, một hơi uống cạn ly rượu trắng.

Tiếng cười này làm cho vành tai của Đoạn Mặc Ngôn nhúc nhích một cái.

“Cô học mẹ của cô làm gì?”

Tiêu Tiêu nghe ra sự khác thường trong lời nói của ba, ánh mắt buồn bã.

Đoạn Mặc Ngôn nhìn Tiêu Tiêu một cái, từ từ đặt đĩa xuống, “.....Lúc này anh đã muốn hỏi rồi, đặt thêm một bộ chén đĩa ở đây để làm gì vậy?”

Tiêu Tiêu tưởng anh muốn dời chủ đề đi, lên tiếng giải thích: “Là chuẩn bị cho mẹ em.”

“À.....” Đoạn Mặc Ngôn gật đầu, nhìn sang ba Tiêu nói, “Chú, thứ cho cháu mạo muội, không biết dì mất như thế nào ạ?”

Tiêu Tiêu sửng sốt, rõ ràng anh đã nghe cô kể rồi mà, tại sao đã biết rõ còn hỏi, mà còn chọn ngay thời điểm thế này nữa?

Tiêu Hoành Nhân cũng sượng lại, cơ mặt của ông vô thức căng lên, “Tiêu Tiêu chưa nói cho cậu nghe à?”

Khóe môi Đoạn Mặc Ngôn hơi mấp máy, ý gì thì không cần nói cũng biết.

Tiêu Tiêu không biết anh có ý định gì, chỉ im lặng không lên tiếng.

Tiêu Hoành Nhân im lặng một lúc, mới cứng nhắc nói: “Mẹ nó mất vì sinh khó.”

“Ơ? Xã hội bây giờ, còn có chuyện sinh khó nữa sao?”

Ba Tiêu nhíu mày nhìn anh, sắc mặt ngày càng khó coi, “Đã qua hai mươi mấy năm rồi, không nhắc tới cũng được.”

“Tiểu Tiểu?” Ai ngờ Đoạn Mặc Ngôn nhất định muốn hỏi rõ ràng một hai trước mặt hai cha con này, ba không trả lời thì hỏi con gái vậy.

Cô nhìn anh một lúc lâu, “.....Là lúc mẹ em đi xuống vùng nông thôn dạy tình nguyện, không kịp chạy về huyện, ở trên đường thì sinh em ra.”

“Mẹ em đang mang thai, còn lên núi dạy học nữa sao?” Giọng điệu của Đoạn Mặc Ngôn có chút không tưởng tượng nổi.

“Bà không yên lòng về tụi nhỏ.”

“Trông điệu bộ này thì em giống mẹ rồi.” Đoạn Mặc Ngôn nhếch môi, “Nhưng mà anh nói trước nhé, anh không phải ba em, ông ấy không quan tâm mẹ em, anh thì để tâm đến em, nếu em mang thai, mặc kệ em không yên lòng vì mấy đứa nhỏ cỡ nào, thì cũng thành thật mà về nhà dưỡng thai cho anh.”

Giọng điệu mạnh mẽ, bá đạo lại vô cùng khiêu khích làm cho bầu không khí lập tức cứng nhắc như đóng băng.

“Cậu nói cái gì?” Tiêu Hoàn Nhân siết chặt ly rượu, lớn tiếng nói.

“Ngại quá, ý cháu nói là chú không quan tâm vợ chú, nói thẳng quá ạ?”

“Tôi không quan tâm vợ tôi?” Tiêu Hoành Nhân nhắc lại từng câu từng chữ, y như là nghe được chuyện buồn cười lắm vậy.

Tiêu Tiêu cũng vì câu nói này của Đoạn Mặc Ngôn mà kinh hãi.

Anh đang nói bậy gì thế?

Thấy ba vợ tương lai hình như vô cùng tức giận, sắc mặt Đoạn Mặc Ngôn lại không hề thay đổi, “Đây chẳng phải là chuyện rõ ràng rành sao? Vợ bụng to sắp chuyển dạ, còn ở trong vùng núi giao thông cực kỳ bất tiện, y học lạc hậu, mà chú cũng có thể ngồi yên được, không phải không quan tâm thì là gì?”

Tiêu Hoành Nhân nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Đó là vì Trịnh Hương cố chấp muốn ở lại, tôi tôn trọng ý kiến của cô ấy, lại nói cách ngày sinh của cô ấy, còn một khoảng.....”

“Nhưng chỉ cần nghĩ đến khả năng nguy hiểm khi sinh con, thì chú nên đưa đi rồi mà không cho bất cứ đường phản đối nào, đừng nói là đủ tháng, 5-6 tháng cũng đã nên đưa mẹ của Tiêu Tiêu đi rồi chứ?”

“Sao cậu biết tôi không cố gắng thuyết phục cô ấy!” Tiêu Hoành Nhân trừng mắt.

“Tóm lại không thành công, thì chính là chú đã không làm! Chú nghĩ như lẽ đương nhiên, cho rằng tất cả mọi chuyện sẽ thuận lợi như là có ông trời phụ hộ vậy, hoàn toàn không suy nghĩ đến bất kỳ khả năng nào sẽ đánh mất vợ của chú!”

“Rầm!” Tiêu Hoành Nhân đập mạnh lên bàn rồi đứng lên, gương mặt căng đỏ lên.

Trái tim của Tiêu Tiêu đập mạnh.

Chỉ có Đoạn Mặc Ngôn là không hề thay đổi vẻ mặt, ngược lại nói tiếp: “Chính là vì hành vi vô trách nhiệm của chú, làm hại Tiểu Tiểu của cháu từ khi lọt lòng đã không có mẹ.....”

“Là nó hại chết mẹ nó!” Tiêu Hoành Nhân chỉ vào con gái, đỏ mắt gào lên.

“Là chú hại chết mẹ cô ấy!” Đoạn Mặc Ngôn càng lớn tiếng hơn ông, khí phách hơn ông.

Tiếp đó, cả căn phòng lặng như tờ, chỉ có ti vi vang lên tiếng nhạc đầy không khí năm mới và tiếng cười nói vui vẻ khoa trương của người dẫn chương trình, “Các bạn khán giả đang xem truyền hình thân mến, có phải các bạn đã bắt đầu thưởng thức hoặc là sắp thưởng thức bữa cơm giao thừa ngon lành với gia đình không.....”

“Cút! Cút ra ngoài cho tôi!” Hai mắt Tiêu Hoành Nhân đỏ ngầu, giơ cánh tay lên chỉ ra ngoài cửa.

“Chú, nếu chú là đàn ông, bị người ta nói trúng thì thừa nhận, làm sai thì nhận con mẹ nó lỗi đi!”

“Tôi làm sai cái gì, tôi làm sai chuyện gì hả, sai lầm duy nhất của tôi chính là đã để Trịnh Hương mang thai nó!”

Đoạn Mặc Ngôn nắm lấy tay Tiêu Tiêu, không tức giận, ngược lại còn cười, “Cháu còn nghĩ rằng chú thật sự là một người si tình, nhưng thực ra chẳng qua chỉ là một kẻ nhu nhược, ích kỷ, hèn nhát mà thôi!”

“Đoạn Mặc Ngôn.....”

“Nếu chú thật sự si tình thì không nên để cho người phụ nữ mình yêu thương sâu đậm vào chốn nguy hiểm, càng không nên đổ trút tất cả trách nhiệm lên người một đứa bé còn chưa ra đời, hoàn toàn không có năng lực hành vi, khi đó Tiểu Tiêu có thể quyết định được gì, cô ấy muốn được sinh ra vào lúc đó, làm cho mình mất mẹ từ nhỏ, còn phải lãnh đủ ánh mắt lạnh lùng của ba mình sao? Nực cười!”

Nước mắt của Tiêu Tiêu không hề dự báo trước chảy ra. Hai mươi mấy năm nay, tất cả mọi người đều cho rằng cô đã hại chết mẹ, ngay cả bản thân cô cũng nghĩ như thế, không ngờ thật sự lại có một ngày, có một người đàn ông đứng về phía cô, nói với cô rằng hết thảy đều không phải là lỗi của cô.

Hiển nhiên Tiêu Hoàn Nhân cũng bị anh quát, ông gần như không thể đứng vững, chống tay lên mặt bàn, run rẩy quay đầu sang nhìn di ảnh của vợ, miệng vẫn không từ bỏ, nói: “Là lỗi của Tiêu Tiêu.....”

“Nếu không phải lỗi của cô ấy, thì chú không tìm được người gánh trách nhiệm này phải không? Chú không dám đối mặt với sự thật, liền ích kỷ đổ hết mọi chuyện lên đầu con gái ruột, bản thân còn đảm nhiệm vai người bị hại, chú cũng tuyệt tình thật đấy.”

Lời nói không bất kì cảm giác màu mè của Đoạn Mặc Ngôn đã đánh tan sự kiên trì lâu dài của Tiêu Hoàn Nhân, ông cảm thấy niềm tin vốn rất vững chắc bị đập thủng một cái lỗ lớn, sự thật lao thẳng đến như một lưỡi dao sắc bén.

Hoang đường, tất cả đều là hoang đường! Tiêu Hoàn Nhân từ chối tin tưởng mọi chuyện, ông giơ tay lên lần nữa, hung dữ trừng Đoạn Mặc Ngôn, “Cút, cút ra ngoài!”

Tiêu Tiêu lau nước mắt, đứng lên kéo tay Đoạn Mặc Ngôn, “Đi thôi, chúng ta không ở đây nữa.”

Đoạn Mặc Ngôn nhìn cô một cái, nghe lời đứng lên.

Tiêu Tiêu lấy áo khoác và ví tiền của hai người, nhanh chóng thay giày rồi mở cửa ra, cô quay đầu lại nhìn người cha tức giận ùng ùng lại lộ ra vẻ yếu ớt, mím môi, trong lòng vô cùng phức tạp.

Hai người ra khỏi khu chung cư, bước đi chậm rãi trên con phố lớn thừa thớt bóng người, Tiêu Tiêu ôm cánh tay của anh, đứng trước mặt anh chồng chưa cưới đang đi về phía trước, cô im lặng chăm chú nhìn anh một lúc lâu, tươi cười rạng rỡ, “Hở Lớn này, anh lợi hại quá, giúp em trút giận rồi! Có trời mới biết bao nhiêu năm nay em chưa bao giờ được sướng khoái như bây giờ đâu!” Dường như những uất ức và đau buồn tích lũy mỗi ngày, mỗi tháng, mỗi năm qua, đều trút ra ào ạt như cơn hồng thủy theo lời lẽ liên thoảng của anh.

Cô rất muốn khóc, nhưng cô càng muốn cười hơn.

“Chẳng qua anh chỉ nói sự thật thôi.” Đoạn Mặc Ngôn cảm thấy tay của cô hơi lạnh, cầm lấy nhét vào túi áo.

“Thật sự là vậy sao? Anh cho rằng không phải là lỗi của em hả?”

“Em có lỗi gì? Ngay cả tên cũng không biết viết, có thể chịu trách nhiệm pháp luật được sao?”

Tiêu Tiêu nhìn anh chăm chú, trong ánh mắt phảng phất như chứa đựng hàng ngàn hàng vạn ánh sao lấp lánh.

“Đoạn Mặc Ngôn.....” Cô vùi vào lòng anh thật sâu, dụi dụi vào áo khoác ngoài của anh, lại dụi thêm cái nữa, “Đoạn Mặc Ngôn.”

Nói thật, Đoạn Mặc Ngôn không hiểu tâm trạng của cô lúc này lắm, nhưng hành động này của cô thể hiện rằng cô đang tìm kiếm sự an ủi, cánh tay dài của anh vòng qua, không hề nhúc nhích, mặc cho cô làm nũng.

Một lúc lâu sau, Tiêu Tiêu mới lộ gương mặt ra, vẫn là một gương mặt tươi cười rạng rỡ, “Được rồi, chúng ta tìm một chỗ để ăn cơm đi!” May mà bây giờ có rất nhiều nhà hàng tốt bụng cũng cung cấp cơm tất niên xa hoa trong đêm giao thừa, “Em mời anh ăn món ăn đặc sản của địa phương tụi em nhé!”

Câu trả lời của Đoạn Mặc Ngôn là lại ôm cô lần nữa.

Tiêu Tiêu cười hì hì, hai cánh tay ôm eo anh, thân mật đi về phía trước.

Hai người ăn uống một bữa ở một nhà hàng tốt nhất trong thành phố, lại cùng nhau xem pháo hoa ở quảng trường, rồi mới thông thả đi về.

Hai người đan chặt mười ngón tay vào nhau đi vào khu chung cư, Tiêu Tiêu yên lặng một lúc, thở ra một làn hơi trắng, “Hở Lớn, chút nữa đi lên đó, nếu như ba em vẫn đang tức giận, thì anh xin lỗi ông ấy nhé, được không?” Cô thấy tầm mắt của anh nhìn qua, vội giải thích, “Mặc kệ nói thế nào đi nữa, chung quy ông ấy vẫn là ba em, là ba vợ tương lai của anh. Chuyện này không còn cách nào nữa.”

“Nếu như em thấy cần thiết, thì anh xin lỗi thôi.” Dù gì anh cũng không sao cả.

Chỉ là lúc lên đến lầu trên, Đoạn Mặc Ngôn vẫn không có xin lỗi, bởi vì Tiêu Hoành Nhân một thân một mình uống đến say mềm, nằm trên ghế dựa, còn kêu tên của vợ quá cố nữa.

Tiêu Tiêu nhờ Đoạn Mặc Ngôn dìu ông ấy về giường, cô thì mở chăn ra đắp lên người ông.

Sau khi hai người đi ra, Tiêu Tiêu lại lấy một cái ly giữ ấm đã rót nước nóng vào và một cái thùng rác đi về phòng ngủ, chuẩn bị tốt hết thảy cho ba.

“Trịnh Hương..... Là anh đã sai..... Trịnh Hương.....”

Trong lời nói say rượu mang thêm tiếng nức nở, làm cho người nghe không đành lòng. Tiêu Tiêu quay đầu nhìn sang người đàn ông đang nhắm mắt chảy ra hai hàng nước mắt trong suốt ở trên giường, lại nhìn mái tóc muối tiêu, nếp nhăn sâu hoắm của ông, chỉ cảm thấy đáng hận lại đáng thương.

“Bỏ qua cho mình đi, có lẽ đây không phải là lỗi của con, cũng không phải lỗi của ba.” Tiêu Tiêu đứng ở đầu giường, khẽ nói, “Chẳng qua chỉ là trò đùa dai của số phận mà thôi.”

Cô tắt đèn, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Đoạn Mặc Ngôn ngồi trên sofa bằng gỗ nhìn cô, cô tắt cái bếp điện từ vẫn còn bật kia, trở ra phòng khách mở ti vi lên, rồi trở lại bên cạnh anh, nhào vào lòng anh.

KHÔNG GẶP KHÔNG NÊN DUYÊN

Độc Độc
dtv-ebook.com

Chương 84: Ngoại truyện 4 – Dạy học tình nguyện 1

Làng nhà Ngô là một làng núi nhỏ cực kỳ vắng vẻ ở sâu trong núi, không có sóng di động, không có giao thông thông thoáng, lần đầu tiên Tiêu Tiêu đến đó đã chịu đủ điều cực khổ, sau khi bị lắc lư đến mức ói ra cả mật xanh mật vàng trên đường núi gập ghềnh, khúc khuỷu, lại đi bộ băng đèo, vượt núi hết ba tiếng rưỡi, mới đến nơi. Mặc dù dọc đường đi có Đoạn Mặc Ngôn dìu đỡ, dù bản thân đã mang giày leo núi, mấy ngón chân vẫn nổi lên vết nước phỏng thật to.

Trong làng này tổng cộng có một trăm mấy hộ dân, nói tiếng bản địa, trong cả làng chỉ lác đác vài người biết nói tiếng phổ thông. Những đứa trẻ thích hợp với việc học có 27 đứa, 18 bé gái, 9 bé trai. Từ lớp 1 đến lớp 6 không đồng đều, còn có mấy bé trai được ba mẹ biết nhìn xa đưa đến học hàng trong huyện để đi học, một năm về đây hai, ba lần, nghe nói cha mẹ chúng cũng chỉ muốn chúng học đến tiểu học, biết mấy con chữ thôi, rồi sau đó về làm công có thể tính sổ sách rõ ràng.

Tiêu Tiêu và Đoạn Mặc Ngôn đến đây làm cho người trong làng thấy rất mới mẻ, nhưng nghe đội trưởng nói là đến dạy bọn trẻ học miễn phí, thì ai nấy đều lộ ra vẻ mặt không đồng ý, không xem như chuyện quan trọng gì. Tối hôm đó, lúc người trong làng uống rượu,

còn rảnh rồi cười cợt vẻ nhếch nhác của Tiêu Tiêu, đánh cược ngay tại chỗ khi nào thì đôi vợ chồng trẻ này không chịu nổi rồi bỏ đi.

Sự thật thì Tiêu Tiêu đúng là rất nhếch nhác, lúc cô mới đến, không chỉ chân cũng sắp muốn gãy, hơn nữa ngay sau đó không hợp với khí hậu nên đã cảm cúm, sốt nhẹ, may mà hai người đã chuẩn bị từ sớm, mang theo đầy đủ hộp thuốc y tế, không quá hai ngày thì cô đã khỏi hẳn.

Tiêu Tiêu vừa khỏe khoắn, thì đã bắt đầu tích cực dần thân vào hoạt động chuẩn bị dạy học. Làng nhà Ngô dĩ nhiên không có lớp học, chỗ trống trải giống vậy thì chỉ có từ đường nhà Ngô thôi, đó là nơi người trong làng dùng để tế tổ tiên, làm đám cưới, đám tang, bình thường thì không dùng đến. Cô quan sát hoàn cảnh xung quanh, cảm thấy cũng ổn, liền đi thương lượng với đại đội trưởng.

Thực ra thì trong lòng đại đội trưởng cũng không coi trọng việc dạy học tình nguyện, bắt đắc dĩ cô đang cầm công văn trên thị trấn, ở trên đường lại nghe nói cô du học nước ngoài về, bỗng dưng sinh ra mấy phần kính trọng, thế là cũng vô cùng phối hợp với cô.

Anh ta lập tức tập hợp người trong làng mở cuộc họp, Tiêu Tiêu nghe không hiểu họ đang nói gì, nhưng nhìn biểu cảm, thần thái của mọi người thì biết hình như bọn họ không đồng ý lắm, nhưng cuối cùng không biết đại đội trưởng đã dùng cách gì, cũng khiến bọn họ thỏa hiệp.

Sau cuộc họp, có một người đàn ông trung niên chân mày vừa dài vừa rậm nói với cô một câu, Tiêu Tiêu không hiểu, đoán chừng ý là chê cô rảnh rồi lại kiếm chuyện làm.

Nhưng cô không quan tâm, tóm lại vấn đề lớp học đã được giải quyết rồi.

Nhưng lúc cô hưng phấn tận dụng những chiếc bàn dùng để ăn cơm đoàn viên trong tù đường, sắp xếp xong xuôi, chờ bọn nhỏ đến học, nhưng chỉ đón được một căn phòng vắng lặng. Chỉ có hai, ba đứa bé choai choai đứng bên cạnh cửa tò mò đánh giá cô, còn có mấy đứa nhỏ đứng chơi cách đó không xa.

Đại đội trưởng đã thông báo cho mọi người, bảo bọn họ kêu những đứa trẻ nhà mình đến học, nhưng bọn trẻ thoải mái quên rồi, có thể là không chịu đâu.

Tiêu Tiêu thử dụ giọng khuyên chúng đi vào, nhưng cô mới nói một câu, mấy đứa nhỏ đều chạy đi hết.

Cô hơi bị sốc mà thu dọn đồ đạc, tạm thời trở về căn nhà mượn cũ kỹ.

Mấy ngày nay cô và Đoạn Mặc Ngôn đều ở nhờ trong nhà của đại đội trưởng. mấy năm trước ông chú hàng xóm kể nhà đại đội trưởng đã dọn đi theo người con trai đi làm công ở ngoài, căn nhà cũ vẫn bỏ trống, là một căn nhà gỗ đã cũ lắm rồi, một lối đi, hai gian nhà chính, phía trước lối đi còn có một cái giếng trời nhỏ, phòng bếp và nhà vệ sinh đều ở đằng sau, bếp đốt bằng củi, nhà vệ sinh là hố đất, nhưng nhà nào nhà nấy trong đây đều giống như vậy, sau khi Đoạn Mặc Ngôn nhìn xong thì gật đầu một cái, được đại đội trưởng phiên dịch qua lại tiếng địa phương và phổ thông, thì hàng xóm cho bọn họ thuê nhà với giá 30 đồng mỗi tháng.

Đoạn Mặc Ngôn đếm ngay 800 đồng, nói là tiền thuê hai năm, khỏi thối. Tuy hàng xóm của đại đội trưởng cảm thấy hai vợ chồng

son này không ở đây lâu được như vậy, nhưng cảm thấy dầu gì ông chồng cũng là người hào phóng, có thể hòa hợp được. Kêu mấy người vợ của các anh em trong thôn đến quét dọn trong ngoài một lần, rồi mở cửa sổ hai ngày cho khí độc thoát ra ngoài, rồi để cho bọn họ dọn từ nhà của đại đội trưởng qua đó.

Hôm nay là ngày đầu tiên Tiêu Tiêu vào đây ở, cô và Đoạn Mặc Ngôn vụng về nhóm lửa, trên mặt hai người đều đầy tro bụi, cô thấy trên mặt anh đều là lọ nghẹ, khó có khi nhếch nhác như vậy, thì há miệng bật cười.

Kết quả là trước đó Tiêu Tiêu còn cảm thấy có chút không chân thật, thì đến giờ phút này, rốt cuộc cô mới có cảm giác thực tế là mình sẽ sinh hoạt ở đây hai năm để dạy học tình nguyện.

Phải, hai năm. Vốn ra cô dự định bất kể thế nào thì cũng phải ở lại từ ba năm trở lên, nhưng Đoạn Mặc Ngôn lại đề ra kế hoạch bổ sung.

Anh nói, đã lập cho cô một quỹ ngân sách, có thể để cho cô phối hợp với hội trừ bị tài chính để xây dựng trường tiểu học hi vọng trên khắp cả nước, cứ như thế, số trẻ nhỏ được giúp đỡ tuyệt đối nhiều hơn rất nhiều so với lực lượng dạy học tình nguyện của mỗi một mình cô.

Cô bị phương án này làm cho dao động, nhưng suy nghĩ rất lâu, cô vẫn quyết định muốn đi dạy tình nguyện một, hai năm, bởi vì nếu không dấn thân vào vùng núi xa xôi dạy học để tích lũy kinh nghiệm, thì làm sao có thể hiểu rõ rốt cuộc những đứa trẻ này cần gì?

Sau khi hai người bàn bạc, Đoạn Mặc Ngôn đồng ý đi dạy tình nguyện với cô hai năm, Tiêu Tiêu hỏi công ty của anh tìm người

quản lý hay sao, anh lại thản nhiên nói bán đi là được.

Lúc đó Tiêu Tiêu còn tưởng anh nói đùa, không ngờ anh thật sự liên hệ với người đại diện để bàn bạc, cô sợ hết hồn, bảo anh suy nghĩ kỹ càng lại, anh lại nói Thái Nhất vốn là để anh giết thời gian, chứ không trông cậy vào nó để nuôi gia đình.

Khí phách đến nỗi hết nói nỗi luôn.

Tóm lại là bây giờ anh thật sự không hề oán than mà đi cùng cô đến vùng xa xôi hẻo lánh này, cầm hộp cơm bằng thiết, ngồi trên cái ghế gỗ nhỏ, ăn cơm rau dưa với cô.

Tiêu Tiêu thấy trời vừa tối thì đã ngắt điện rồi, chỉ có thể đốt nến trong nhà, ánh lửa yếu ớt rọi ra chiếc bóng u mờ trên tường, trong lòng cô lang lang, chợt nghĩ nếu như anh không đến đây với cô, một mình cô dám ở lại trong làng núi sâu xa này ư? Chắc chắn cô sẽ rất sợ hãi..... Nhưng bây giờ có anh bên cạnh cô, cô chỉ cảm thấy vô cùng yên tâm.

Có anh thật là tốt quá. Tiêu Tiêu ngốc nghếch nhìn chằm chằm Đoạn Mặc Ngôn đang cúi đầu ăn cơm, trong tim chan chứa tình cảm dịu dàng.

Ăn cơm xong, Tiêu Tiêu chủ động nhận việc rửa chén, với lại thêm chút củi vào bếp lò, đổ nước giếng vào trong cái nồi sắt sạch ở trên bên bếp, bận ra bận vào giống y như là một cô vợ nhỏ trong làng vậy.

Đoạn Mặc Ngôn ngồi bên cạnh nhang muỗi, hút một điếu thuốc sau bữa cơm, như một đại gia nheo mắt lại hài lòng nhìn cô vợ bé nhỏ yêu kiều vừa mới cưới không bao lâu.

Tiêu Tiêu rửa chén xong, dùng nước sôi tráng qua thau rửa mặt cho sạch, sau đó bỏ một ít lá trà thô mà các chị trong làng cho vào thau rửa mặt, rồi đổ hết phần nước sôi nóng còn lại vào thau rửa mặt.

Không bao lâu sau, nước nóng trong thay rửa mặt đã chuyển sang màu trà.

Tiêu Tiêu đầu đầy mồ hôi bưng thau nước đến trước mặt Đoạn Mặc Ngôn rồi ngồi xổm xuống, mỉm cười ngẩng đầu lên, “Đại gia, rửa chân cho ngài nhé.”

Đoạn Mặc Ngôn nhướn mày, cởi vớ ra, xắn ống quần dài lên.

Hai bắp chân rắn chắc đều chi chít vết muỗi cắn vừa to vừa đỏ.

Tiêu Tiêu thấy thế thì đau lòng, trong nông thôn toàn là muỗi độc, hơn nữa còn bắt nạt người mới, cho dù mặc áo tay dài, quần dài cũng không ngăn được, nhưng dường như Đoạn Mặc Ngôn đã trở thành bùa hộ mệnh của cô vậy, gần như mọi con muỗi đều chỉ cắn anh, trên chân cô chỉ có một số ít vết muỗi đốt. Dùng nước trà tiêu trừ vết muỗi cắn là cách mà vợ của đại đội trưởng dạy cô.

Cô thử độ ấm, vốc nước lên rửa đôi chân dài của anh, một lần lại một lần, không ngại phiền.

Đoạn Mặc Ngôn chăm chú nhìn gương mặt nghiêng nghiêng nghiêm túc của cô, khóe môi khẽ cong lên.

“Chẳng phải em cũng bị đốt à, rửa chung đi.”

“Em chỉ có mấy chỗ thôi.” Tiêu Tiêu vừa nói, vừa kéo ghế nhỏ qua ngồi đối diện anh, cởi vớ ra, để bàn chân trắng nõn vào trong,

đạp lên bàn chân to của anh, nghịch ngợm đè xuống.

Đoạn Mặc Ngôn dùng ngón chân chọc vào lòng bàn chân của cô.

“Hì hì.” Tiêu Tiêu cười cúi người xuống, lại tiếp tục vốc nước rửa chân cho hai người.

Đêm đó, hai người nằm trên chiếc giường gỗ giăng mùng, Đoạn Mặc Ngôn tắt đèn pin đi, Tiêu Tiêu mở mắt trừng trừng nhìn ánh trăng như ẩn như hiện trên trần nhà, chợt giật mình một cái, tươi cười nhào vào lòng anh, “Sợ quá.”

“Sợ cái gì?” Đoạn Mặc Ngôn ôm chặt cô, thấp giọng nói.

“Không biết nữa.” Tiêu Tiêu cười hì hì, dụi dụi vào anh.

“Nhỏ ngốc.....” Đoạn Mặc Ngôn nghe cô nói mang theo mấy phần vui cười, thì biết ngay cô không phải sợ thật, yên tâm lại, cơ thể mềm mại nằm trong lòng, dục vọng lại hơi rục rịch. Khoảng thời gian này ở nhà người ta, cộng thêm tình trạng sức khỏe cô không ổn lắm, vẫn luôn không có.....

“Không được, ngày mai em phải dậy sớm, phải nghỉ ngơi dưỡng sức, không ngừng cố gắng.” Tiêu Tiêu phát hiện mưu đồ của anh, đè tay của anh lại.

“Một lần.”

“Một lần cũng không được, em đã quyết định rồi, trước khi bọn trẻ đến học, em sẽ không yêu yêu với anh đâu.” Đây chính là tự ràng buộc và thôi thúc bản thân.

“Em đã quyết định rồi? Có được anh đồng ý chưa?” Về mặt Đoạn Mặc Ngôn khá nguy hiểm, nói. Cái này là quyết định quỉ quái gì chứ?

“Em biết anh nhất định sẽ dốc hết sức ủng hộ việc làm của em..... Á, không được!”

“Đùa hả, có được hay không?”

“Không được, không được.....”

Cuộc chiến công phòng của đôi vợ chồng son như thế nào không thể biết được, hôm sau, Tiêu Tiêu vẫn dậy thật sớm, gặp mặt một cô vợ trẻ khoảng 25, 26 tuổi do đại đội trưởng giới thiệu. Cô ấy là cô gái duy nhất ở trong làng từng học tiểu học, học qua một chút tiếng phổ thông.

Cô nhờ cô gái kia truyền một câu nói dùm cô.

Khoảng 9 giờ, lũ trẻ lục tục đi vào từ đường, tìm chỗ ngồi xuống, vẫn còn hai, ba đứa đứng bên cạnh cửa, không chịu đi vào.

Tiêu Tiêu đếm số người, thấy cũng khá khá rồi, không nói nhiều nữa, trực tiếp mở vi tính ở trên bàn ra, nhấn phím cách một cái.

“Cừu vui vẻ, cừu lười biếng.....”

Bài hát chủ đề mà bọn trẻ thành phố nghe đến ngán được phát ra, làm cho mấy đứa nhỏ của làng nhà Ngô, hai mắt đứa nào đứa nấy cũng tỏa sáng, tất cả đều ngồi thẳng lưng, rướn cổ nhìn thẳng vào máy tính.

Toàn bộ lũ trẻ đều nghe không hiểu tiếng phổ thông, nhưng vẫn xem phim hoạt hình say sưa. Đối với bọn chúng, được xem Cừu Vui Vẻ và Sói Xám, không khác gì những đứa trẻ thành phố thập niên 90 được chơi game trên Apple.

Vượt qua thời đại.

Đã hết một tập, Tiêu Tiêu nhấn tạm dừng, nhờ người phụ nữ trẻ kia phiên dịch giúp cô một câu.

“Muốn nghe hiểu phim hoạt hình đang nói gì không nào?”

Bọn trẻ đồng loạt gật đầu.

Tiêu Tiêu cong môi cười, “Tốt lắm.”

Cá đã cắn câu rồi.

KHÔNG GẶP KHÔNG NÊN DUYÊN

Độc Độc
dtv-ebook.com

Chương 85: Ngoại truyện 5 – Dạy học tình nguyện 2

“Cô giáo nhỏ ơi, lên lớp thôi ~ ~” Sáng sớm, mấy đứa trẻ đứng trước cửa căn nhà cũ kỹ, dùng tiếng phổ thông thúc giục cô giáo từ xa đến dạy bọn chúng học.

“Đến đây, đến đây.” Tiêu Tiêu mặc bộ đồ rằn ri, áo tay ngắn, quần dài, xách một cái túi đen lớn vội vã chạy bước nhỏ ra ngoài. Tối qua bị giày vò rất dữ dội, 6 giờ sáng hôm nay làm thế nào cũng bò dậy không nổi.

“Cô giáo nhỏ là con sâu lười biếng!” Một bé gái nghịch ngợm cười cô.

Tiêu Tiêu cúi người khẽ nhéo gương mặt nhỏ nhắn của cô bé, “Dám cười cô giáo hả?”

Cô giày vò trái phải một phen, chọc cho bé gái và các bạn đều cười khanh khách.

Lập lại uy nghiêm của cô giáo, Tiêu Tiêu định cùng đi ra ngoài với bọn trẻ, lúc đóng cửa thấy Đoạn Mặc Ngôn ra khỏi phòng, hình như là định đi vệ sinh, khóe môi cô cong lên, quay đầu bảo bọn trẻ đợi một chút, lại bước qua bậc cửa, chạy vào trong.

Bọn nhỏ hưng phấn chen chúc ở ngoài cửa đưa đầu vào trong nhìn quanh, chỉ thấy cô giáo nhỏ chạy đến trước mặt thầy, nhón chân lên thơm lên mặt thầy một cái.

“Ô~ ~” Đám nhóc thành thạo lên tiếng xuýt xoa.

“Lại cười cô giáo nữa hả, chạy đi đâu!” Tiêu Tiêu giả vờ giận, hòa theo tiếng cười mà đuổi theo ra ngoài.

Đoạn Mặc Ngôn nghe tiếng cười của bọn họ xa dần, đi qua dựa vào cạnh cửa nhìn quanh, chỉ thấy Tiêu Tiêu như một con chim ưng vui vẻ đuổi bắt một đám gà con chạy qua bờ ruộng, vẫn chưa dứt tính trẻ con mà cùng với lũ nhỏ nhảy qua vũng nước đọng, vang lên tiếng cười vui vẻ.

Dáng vẻ đó trông tự do, thoải mái biết mấy. Khóe môi anh cong lên, đóng cửa lại, trở vào đi vệ sinh, tiếp tục giấc ngủ bù của anh.

Hơn chín giờ, anh đã hoàn toàn tỉnh táo. Dù sao nông thôn cũng khác thành phố, nơi hẻo lánh như làng nhà Ngô này, buổi tối không có hoạt động giải trí gì hết, thậm chí ngay cả điện cũng không có, trời vừa sập tối, thì trong làng yên tĩnh hẳn, chỉ còn lại tiếng chó sủa. Vừa qua 8 giờ, thì nhà nhà đều ngủ hết. Dĩ nhiên, duy nhất hoạt động tạo người thì vẫn có thể tiến hành.

Song, ở đây, dù anh có ngủ muộn đi nữa, cũng sớm hơn nhiều so với lúc ở thành phố. Anh bơm nước giếng ra để đánh răng rửa mặt, ăn một quả trứng gà luộc mà Tiêu Tiêu để lại trong nồi, quy định anh nhất định phải ăn, rồi phúi phúi tay đi ra phòng bếp.

Anh thay đồ và giày thể thao vào, chạy dọc theo con đường nhỏ đi thẳng vào trong núi, chuyển động đều lên xuống núi một lần, lúc

xuống thì gặp được mấy người trong làng đang làm việc trên đồng.

“Thầy Đoạn—” Bọn họ chào anh bằng tiếng địa phương.

Anh vẫy vẫy tay coi như trả lời.

Đến đây một năm, theo việc Tiêu Tiêu dạy học bên bờ, người trong làng nhà Ngô phát hiện lúc đi chợ mua thức ăn, con trai, con gái nhà mình tính toán còn nhanh hơn họ, dần dần liền thay đổi cách nhìn với đôi vợ chồng giáo viên dạy học từ ngoài đến, có thể biết được mấy con chữ, nói được mấy câu tiếng phổ thông, tính toán cộng trừ nhân chia, quả nhiên vẫn tốt hơn là không biết gì, cho dù giả cho người ta, thì con gái họ cũng có ưu thế hơn những cô gái làng khác.

Đoạn Mặc Ngôn đánh giá người dân trong làng khá tốt. Tuy có lúc bọn họ sẽ vì mấy đồng tiền mà tính toán chi li, thậm chí là cự cãi đến đỏ mặt tía tai, nhưng thỉnh thoảng cũng sẽ tặng cho Tiêu Tiêu những bó rau to thật to, dĩ nhiên là sẽ không tặng thịt rồi, nhiều lắm là khi trong làng làm sự kiện lớn gì đó, mổ một con heo, thì sẽ mời bọn họ đến ăn tiệc.

Nhưng tóm lại là đơn thuần hơn đám người trong thế giới phồn hoa kia nhiều.

Lúc anh về đến căn nhà cũ kỹ thì đầu đã đầy mồ hôi, cởi áo ra quăng vào thau, bơm nước giếng lên, đập đập hai cái, rồi vắt khô phơi trên giá áo. Nhìn đồng hồ, anh để trần cánh tay, đi vào phòng bếp nhóm lửa nấu cơm, cố ý bỏ thêm một chút nước, lúc nồi cơm sôi sục thì đổ ra một chén canh gạo, vì Tiêu Tiêu thích uống, cô nói còn ngon hơn sữa bò, sữa đậu nành nữa.

Chẳng bao lâu sau, Tiêu Tiêu đã hoàn thành tiết dạy buổi sáng, vui vẻ trở về, sau khi cho anh một nụ hôn ngọt ngào thì oang oang đòi uống canh gạo. Nhưng một tô canh gạo mà cô vẫn cứ uống hoài không hết, thường dụ dỗ anh uống sạch một nửa phần còn lại.

Uống canh gạo xong rồi, bọn họ cùng nhau chuẩn bị nấu bữa trưa. Tuy đa phần là thịt ít rau nhiều, nhưng Tiêu Tiêu vẫn cố gắng làm tới làm lui các loại rau củ cho ra những món mới mẻ. Cô vừa nấu ăn, vừa ríu ra ríu rít kể cho anh nghe những chuyện thú vị trong giờ dạy học buổi sáng.

Ăn trưa xong, cô soạn giáo án, anh đọc sách trên thiết bị đọc sách điện tử, cô soạn bài xong thì sẽ ngủ trưa một lúc, nếu trời nóng quá thì anh sẽ quạt cho cô.

Nhìn cô ngủ say như một đứa bé trong cơn gió nhẹ mà anh đưa tới, bỗng dưng anh lại có cảm giác thành tựu.

Buổi chiều, cô lại tràn đầy tinh thần đi dạy học, anh thì đeo máy không người lái đang được điều chỉnh lên lưng rồi đi lên núi.

Tuy công ty của anh đã bán, nhưng công việc làm cố vấn của anh vẫn chưa kết thúc, vừa vặn ở đây có món đồ chơi để giết thời gian.

Hiện giờ anh đang nghiên cứu một loại máy không người lái có thể tự do qua lại trong rừng rậm, lợi dụng một lại sóng âm phản xạ, có thể làm cho nó tự động tránh ra khi sắp chạm vào chướng ngại vật. Trước mắt, việc điều chỉnh của anh đang nằm ở giai đoạn đầu tiên, anh cần một số lượng lớn số liệu hiện trường.

Đoạn Mặc Ngôn ở trên núi cả buổi chiều, anh tập trung tinh thần chăm chú vào việc thử nghiệm một lần lại một lần, mãi cho đến khi phát hiện hình như mình nhìn không rõ máy bay nữa, mới tỉnh táo lại.

Thì ra mặt trời đã xuống núi rồi.

Đoạn Mặc Ngôn vừa đưa ra kết luận này, bất chợt phát giác một bộ phận trong cơ thể mình “vụt” một cái biến mất.

Dường như cả người anh chỉ còn lại thể xác.

Tình cảm đã kéo dài đến cực hạn rồi sao?

Anh bình tĩnh khác thường.

Tình cảm không còn, không thể nào không có lí trí.

Anh lặng lẽ thu dọn đồ đạc, ngồi trên một tảng đá lớn, châm một điếu thuốc.

Nói cho Tiêu Tiêu biết ư? Nói với Tiêu Tiêu rằng tất cả cố gắng và hi sinh của cô ấy đều trở thành trò cười, muốn li hôn với cô ấy ư? Hay là không li hôn? Anh đối xử với Tiêu Tiêu như vậy, đoán chừng với bất kỳ người phụ nữ nào cũng không khác là bao, nếu đã như thế, còn không bằng không li hôn, cũng không để cho cô ấy biết, cứ để cho cô ấy có một cuộc sống tốt đẹp, hưởng thụ an nhàn coi như là bồi thường đi. Nhưng cô ấy nhạy cảm như thế, đoán chừng không giấu được bao lâu đâu, nếu như cô ấy thật sự muốn li hôn, thì cho cô ấy một nửa tài sản của anh vậy.

Đoạn Mặc Ngôn rít một hơi thuốc thật sâu, hòa theo sắc trời càng ngày càng tối, trong lòng anh cũng giống như biến thành một cái hố

đen không đáy.

Hay là giết cô đi cho rồi, giết hết những người trông thấy, những người đang cười cho xong.

Một ý nghĩ cực kỳ nguy hiểm chui ra, Đoạn Mặc Ngôn lại hồn nhiên không cảm giác được, lúc này anh chỉ nghĩ rằng dựa vào cái gì mà cô và những người khác còn có thể cười, mà anh lại trở nên không giống người như thế. Giết cô, giết bọn họ, rồi lại tự sát.

Chỉ khi sinh mệnh đi đến điểm kết thúc, thì tất cả mọi người hoặc không phải người mới có thể bình đẳng.

Tổng Hiếu Nhiên từng nhắc nhở Đoạn Mặc Ngôn, sau khi anh phát hiện tình cảm biến mất thì tốt nhất nên gọi cho anh ta ngay lập tức, nếu không được thì phải cố hết sức nghĩ ra những biện pháp khác để cứu vãn, không nên nhất chính là để mặc cho suy nghĩ bay tán loạn.

Nhưng bây giờ Đoạn Mặc Ngôn đã hoàn toàn quên hết đi rồi, hoặc là anh không muốn nhớ đến.

Không biết đã ngồi bao lâu, cũng không biết đã suy nghĩ gì rồi, đột nhiên dường như trên chân có một sợi gì đó mềm mại phất qua một cái, cảm xúc mát lạnh trượt qua gót chân của anh. Anh chột hoàn hồn lại.

Là rắn.

Anh phán đoán một cách lí trí, không hề sợ hãi.

Anh không biết sợ hãi là gì nữa, nhưng bàn tay đang cầm điều thuốc sớm đã tắt lại run lên.

Sợ hãi là cảm xúc, nhưng kinh hoàng là bản năng. Bản năng giằng co giữa sự sống và cái chết.

Bây giờ anh đang cực kỳ hoảng hốt.

Anh lấy con dao găm Thụy Sĩ luôn mang theo bên người ra, trong đêm tối như mực vẫn lóe lên chút ánh sáng bạc.

Anh cắt qua ngón tay, máu tươi lập tức chảy ra, anh liếm một cái, vẫn ấm.

“Đoạn Mặc Ngôn..... Anh ở đâu.....” Xa xa vang lên tiếng kêu sốt ruột quen thuộc, trước tiên anh chỉ lắng nghe, rồi sau đó lắng lặng nghiêng đầu sang.

“Thầy Đoạn.....” Tiếng nói của dân làng cũng lục tục đập vào tai.

Con người của anh tập trung, tìm kiếm theo tiếng nói mà nhìn sang, chỉ thấy ở xa xa có mấy luồng sáng chiếu rọi xung quanh, anh siết chặt con dao găm trong tay.

“Đoạn Mặc Ngôn—”

“Đoạn Mặc Ngôn—”

Giọng nói thanh thúy, dịu dàng kia xuyên vào màng nhĩ của anh liên miên không dứt, mang theo chút sốt ruột, mang theo chút sợ hãi.

Đau nhói? Trên cơ thể, hay là trên tâm lý? Anh khẽ nhú mào lại.

“Đoạn Mặc Ngôn—”

“Đoạn Mặc Ngôn—”

Cô bé ngọc này, nếu biết anh lại trở lại tính tình như trước kia, nhất định sẽ khóc sụt sùi thôi? Rốt cuộc cô lấy can đảm từ đâu mà yêu một gã quái vật như anh chứ.

Lại có chút nhói đau đâm vào tim, Đoạn Mặc Ngôn mở bật lửa, rọi vào vết xăm hình mặt cười với lúm đồng tiền trong lòng bàn tay.

Từng cái nhăn mày, từng nụ cười của cô lướt qua trong đầu, anh dùng móng tay ấn lên hình xăm, nặng nề hít vào thở ra một hơi.

“Đoạn Mặc Ngôn— Anh ở đâu—” Giọng nói từ xa đến gần dường như đã mang theo tiếng nước nở.

“Bên này có ánh sáng, qua bên đó xem thử!” Đại đội trưởng nhanh mắt phát hiện ánh sáng từ chiếc bật lửa của Đoạn Mặc Ngôn.

Tức thì mấy luồng sáng đồng loạt rọi về phía anh, Đoạn Mặc Ngôn không biết mình đang suy nghĩ cái gì, vẫn mở bật lửa mà ngồi ở đó, hơn nữa lại cầm con dao Thụy Sĩ lên.

Tiếng bước chân hỗn loạn ngày càng đến gần, hòa theo luồng sáng đầu tiên đi đến, là một bóng dáng nhỏ nhắn lúi ra từ con đường nhỏ.

Trên mặt Tiêu Tiêu đang đầy vẻ mong đợi, cô nhìn thấy Đoạn Mặc Ngôn bình yên vô sự ngồi đó, vui mừng và yên tâm lướt qua trước tiên, ngay sau đó nhìn chằm chằm gương mặt không cảm xúc của anh, dường như lại thêm một chút khó hiểu và hoảng hốt, nhưng cuối cùng cô vẫn không địch lại nỗi khát vọng tận đáy lòng, xông qua đó nhào vào lòng anh.

Khoảnh khắc Đoạn Mặc Ngôn nhìn thấy Tiêu Tiêu, trái tim của anh đập mạnh một cái, vào lúc cô không màng tất cả mà nhào vào

lòng anh, cả người anh lại nóng lên lần nữa, thứ đã mất đi phảng phất như lại được một ngọn lửa đốt cháy lên.

Anh ném con dao găm đi, ôm lấy cô thật chặt.

Không thể buông, không thể buông, buông rồi thì sẽ không còn gì nữa.

Các dân làng đi theo phía sau đến nơi, thấy hai người ôm nhau, những người cổ hủ thì ai nấy đều ngại ngùng quay đầu đi cười cười.

Đại đội trưởng hoàn toàn không hiểu tình thế xen miệng nói: “Thầy Đoạn này, thầy ở đây, sao lại không đáp lại chúng tôi một tiếng thế?”

Lúc này Tiêu Tiêu mới hoàn hồn lại, cô muốn rời khỏi vòng tay của anh rồi đứng lên, lại bị anh sống chết ôm chặt, cô vuốt vuốt lưng anh, liên tục thì thầm thật khẽ, cuối cùng mới khiến cho anh lặng lẽ thả lỏng kiềm chế.

Tiêu Tiêu cảm kích nói tiếng cảm ơn với mọi người, biết chắc chắn là Đoạn Mặc Ngôn đã xảy ra chuyện gì rồi, cũng biết anh sẽ không trả lời, chỉ có thể mơ hồ nói qua loa vài câu. May mà dân làng đều vội về nhà ngủ, chỉ nói không có gì là tốt rồi.

Hai người nắm tay thật chặt đi về căn nhà cũ kỹ, Đoạn Mặc Ngôn kéo cô đi đến một căn phòng trống để máy không người lái xuống, lại dắt cô đi về phòng.

Một tay anh đốt cây nến lên, quay đầu lại đối diện với Tiêu Tiêu vẫn luôn nhìn anh.

Hai người chăm chú nhìn nhau rất lâu, rất lâu.

“Suýt chút nữa em đã mất anh rồi phải không?” Giọng nói của Tiêu Tiêu có chút run rẩy.

Đoạn Mặc Ngôn trầm mặc hồi lâu, “Làm tình đi.”

Anh cởi đồ của cô ra, không có màn dạo đầu gì cả đã đi vào trong cô, hơn nữa còn không ngừng đâm sâu vào trong cơ thể cô.

“Sâu quá..... Sâu quá rồi.....” Tiêu Tiêu khóc nức nở.

“Còn chưa đủ sâu.” Anh lại đâm mạnh thêm nữa, con người âm u đen như mực khóa chặt gương mặt của cô, “Sâu thêm chút nữa, sâu thêm chút nữa.”

Sau cuộc mây mưa điên cuồng, hai người giống y như là cá vừa bị vớt ra khỏi nước vậy, Đoạn Mặc Ngôn vẫn không rời khỏi cô, mà kê tai vào ngực cô, nghe nhịp tim đập nhanh của cô.

Nhịp tim này vì anh mà đập, nhịp tim của anh là vì nhịp tim này mà đập.

“Tiểu Tiểu, em sẽ không mất anh đâu, chỉ có anh mới là người có thể sẽ mất em.”

Anh lẩm bẩm, bờ môi nóng bỏng đè lên trái tim của cô.

KHÔNG GẶP KHÔNG NÊN DUYÊN

Độc Độc
dtv-ebook.com

Chương 86: Ngoại truyện 6 – kết thúc của kết thúc

Tên của tôi là Đoạn Vân Hà, năm nay 18 tuổi. Tôi là con gái út của Đoạn Mặc Ngôn và Tiêu Tiêu.

Nghe nói sự tồn tại của tôi chỉ là một lần ngoài ý muốn, theo như hời ức của người đẹp Tiêu, thì tôi chính là sản phẩm của bà năm 37 tuổi đi Nhật Bản tắm suối nước nóng với anh Đoạn đẹp trai. Trên tôi còn có một chị gái lớn hơn tôi 10 tuổi, theo phong tục truyền thống nổi dãi tông đường của người Trung Quốc, vào thời đại mang thai lần hai đã được mở rộng từ sớm, thì vợ chồng sớm đã nên không ngừng cố gắng lập nên một tầm cao mới, nhưng anh Đoạn đẹp trai có một đứa con dường như cũng đã rất miễn cưỡng, sau khi chị hai được bình an sinh ra thì muốn đi buộc ga-rô, người đẹp Tiêu khuyên can mãi mới đập tan suy nghĩ của ông. Đồng thời sau khi được biết đã mang thai tôi, lại khuyên can mãi mới đập tan suy nghĩ muốn bóp chết tôi của anh Đoạn đẹp trai. Từ đó có thể thấy, sinh mạng của tôi 100% là do người đẹp Tiêu ban cho, không hề có một chút xíu quan hệ nào với anh Đoạn đẹp trai cả.

Đều nói con gái là người tình kiếp trước của cha, tôi đoán kiếp trước, tôi với chị hai nhiều lắm cũng chỉ là tiểu thiếp không được yêu thương của anh Đoạn đẹp trai mà thôi, cái gì mà yêu nè, thương nè, cưng nè, tất cả đều không có. Tôi nhớ lúc nhỏ, có một lần, người đẹp Tiêu đang ở trên lầu giục chị hai đi ngủ, anh Đoạn đẹp trai ngồi

ở phòng khách trông tôi. Tôi không cẩn thận vấp ngã, đau đến nỗi khóc hu hu, nhưng anh Đoạn đẹp trai chỉ thản nhiên nhìn lướt qua tôi một cái, rồi lại quay về cuốn sách của ông. Cho dù không diu tôi đứng lên, thì nói một câu “cực cưng ngoan, tự mình bò dậy nào” cũng còn hơn không, phải không? Tâm hồn trẻ thơ của tôi lúc ấy đã bị sốc lên đến một triệu điểm, cảm thấy cả thế giới đều sụp đổ, càng khóc đến tan nát cõi lòng, rớt cuộc dưới thế tấn công mạnh mẽ của tôi, anh Đoạn đẹp trai đã mở cái miệng vàng ra, lời ít ý nhiều nói hai chữ, “Câm miệng.”

Có thể nghĩ ra, ngày hôm đó đã gây ra tổn thương không thể phai mờ cho đứa bé ba tuổi như tôi.

Lớn lên một chút, tôi kể ký ức vẫn luôn canh cánh trong lòng này cho chị hai có cùng chung mối thù nghe, chị xoa đầu tôi, ý tứ sâu xa nói một câu: Em như thế này còn đỡ, nếu muốn so sánh, thì giá trị tổn thương của chị càng lớn hơn.

Sau này tôi nghe chị ấy kể, năm chị ấy học lớp 8 đã xảy ra một chuyện. Người đẹp Tiêu đã đồng ý yêu cầu của chị hai, định gói sủi cảo cho bọn họ ăn. Ai ngờ lúc thái rau thì không cẩn thận cắt trúng ngón tay, bà rửa tay sạch sẽ rồi cất tiếng kêu anh Đoạn đẹp trai lấy hộp y tế tới. Không bao lâu sau anh Đoạn đẹp trai đã xuất hiện rồi, nhìn thấy vết thương của bà thì mặt nhăn nhúm lại, rồi tự mình rửa tay cho người đẹp Tiêu, thoa thuốc, lại nghiêm túc dán miếng băng ok lên. Hơn nữa còn thản nhiên bảo chị hai tiếp tục băm nhân bánh. Trước đó chị hai chưa từng cầm dao thái, thoáng chốc cảm thấy mới mẻ, người đẹp Tiêu bảo chị cẩn thận một chút, ai ngờ còn chưa dứt lời, chị hai đã trúng chiêu rồi. Chị ấy khóc hu hu giơ tay ra trước mặt hai người, ánh mắt anh Đoạn đẹp trai nhìn chị như nhìn kẻ ngốc vậy, vứt một miếng băng ok đến trước mặt chị coi như xong chuyện.

Đối xử chênh lệch thế này làm cho tâm hồn bé bỏng, yếu ớt của chị hai cạn hết máu. Càng khiến chị ói máu hơn nữa là người đẹp Tiêu còn vui mừng khen ngợi anh Đoạn đẹp trai làm rất tốt.

Đúng thế, so với tôi và chị hai, người đẹp Tiêu càng giống người tình kiếp trước của ông hơn. Cũng không thể nói anh Đoạn đẹp trai không tốt với chúng tôi, chẳng qua nếu nói rằng ông yêu người đẹp Tiêu, thì với chúng tôi, nhiều nhất cũng chỉ là thích mà thôi.

Điều này cũng không có nghĩa là tôi với chị hai có ý kiến với người đẹp Tiêu, chúng tôi đều yêu bà, chúng tôi cho rằng bà là người mẹ tốt nhất trên thế giới. Bà không giống như những bà mẹ trong gia đình bình thường, tính tình của bà vẫn luôn cực kỳ trẻ trung, gương mặt cũng chăm sóc rất tốt, dường như vẫn luôn là một cô thiếu nữ vậy, mà không phải đã là vợ, là mẹ người ta. Ba người chúng tôi đi ra ngoài, mọi người đều nói là ba chị em chứ không phải là ba mẹ con. Bà đối xử với chúng tôi vẫn luôn là mẹ mà cũng là bạn, bất kể chúng tôi đã lớn cỡ nào, bà vẫn có thể tìm được chủ đề tương đồng với chúng tôi, tóc tai, móng tay, thời trang cao cấp, học hành, bạn trai, sự nghiệp.....

Bà đều trò chuyện với chúng tôi mà không có chút áp lực nào, thậm chí có khi suy nghĩ còn thoáng hơn chúng tôi nữa, bà không hề lo lắng sẽ đánh mất uy nghiêm của người làm mẹ chút nào. Mà trên thực tế, khi chúng tôi cần bà, bà sẽ trở thành một người lắng nghe cực kỳ tốt và một trưởng bối vô cùng đáng tin, trước giờ bà không hề chỉ huy chúng tôi nên giải quyết thế nào, bà luôn nói rằng tin tưởng chúng tôi có thể tự tìm được con đường đúng đắn, bà chỉ lắng lắng lắng nghe, gật đầu, mỉm cười, ôm ấp, nói mọi chuyện rồi sẽ tốt thôi.

Người đẹp Tiêu cực kỳ thích cười, thậm chí càng ngày càng thích cười, có lúc câu nói còn chưa ra khỏi miệng, thì đã cười trước rồi. Nhờ bà ban ơn, tôi và chị hai không lạnh lòng chút nào, khi đám nam nữ thiếu niên trong vòng bạn bè đang mê man, chán nản trong thời kỳ tuổi trẻ phản nghịch, thì cả ngày tôi đều cười tươi như hoa vậy. Cũng chỉ có lúc ba mẹ con chúng tôi cười đùa với nhau, anh Đoạn đẹp trai mới lộ ra vẻ mặt dịu dàng, ấm áp, mới đầu lúc tôi phát hiện ra, thật sự là được yêu thương mà hoảng hốt, nhưng theo số lần càng ngày càng nhiều, thì tôi không còn ngạc nhiên nữa, chỉ cảm thấy vô cùng ấm áp.

Khi tôi nghĩ rằng cảm giác hạnh phúc này sẽ không bao giờ hết, ông trời lại đập vào đầu chúng tôi một gậy.

Đột nhiên người đẹp Tiêu ngất xỉu trong đêm hội quyền góp từ thiện do bà làm chủ, tôi nhận được tin, lập tức xin nghỉ từ Oxford trở về nhà, chị hai gả đến Toronto cũng lập tức cùng anh rể mang theo đôi con trai con gái đi về.

Trong lòng tôi ôm đầy hi vọng mong rằng nghe được câu an ủi từ anh Đoạn đẹp trai, nhưng ông vô cùng bình tĩnh gần như là lạnh lùng nói: Ngày mai có kết quả, bác sĩ nói 90% là ung thư.

Bỗng chốc như sấm sét giữa trời quang, tôi và chị hai ôm chặt nhau.

Hiển nhiên người đẹp Tiêu cũng đã biết được sự thật từ anh Đoạn đẹp trai, người mà chưa từng suy nghĩ đến tâm trạng của người khác kia, vào lúc tất cả bạn bè thân thiết đến thăm bà đều buồn rầu, ủ rũ, chỉ có bản thân bà vẫn mỉm cười.

Tôi không thể chấp nhận nỗi sợ thật này, trốn trong phòng vệ sinh che miệng, khóc mãi, khóc mãi.

Khóc cho đến khi nước mắt cũng khô cạn rồi, tôi mới lau mặt sạch sẽ, sợ bị người khác phát hiện, tôi nhẹ nhàng mở cửa ra.

Chỉ là lúc này phòng bệnh yên lặng như tờ, không biết mọi người đã đi hết từ lúc nào, ngay cả chị hai và hai đứa cháu cũng không thấy đâu, tôi nhẹ nhàng đi đến trước tấm bình phong, từ khe hở, nhìn thấy gương mặt của anh Đoạn đẹp trai đang ngồi cạnh giường bệnh.

Trong lòng tôi, anh Đoạn đẹp trai vẫn luôn có lý trí mạnh mẽ, dường như ông không biết sợ hãi là gì, cái gì cũng không thể làm ông bị sốc. Lúc ông nội qua đời, ông không hề chảy một giọt nước mắt nào cả, tôi hỏi ông, ông nội đi đâu thế, ông thẳng thắn nói rằng ông nội đã chết rồi. Tôi hỏi ông chết là gì, ông nói chính là tim ngừng đập, không hoạt động nữa. Lúc đó tôi vẫn còn nhỏ, nghe những câu này thì rất sợ, nhưng ông lại nói đây là quá trình mà ai cũng phải trải qua, tôi cũng sẽ có một ngày như thế, không cần phải sợ.

Tôi nhìn chằm chằm gương mặt bình tĩnh của anh Đoạn đẹp trai, trong lòng có đủ loại cảm giác hỗn tạp, thoáng chốc chỉ hi vọng mình cũng có được trái tim mạnh mẽ như ông vậy, như vậy mới không đến nỗi khó chịu đến mức không thở nổi.

“Nếu như thật sự là ung thư, em không muốn làm hóa trị.” Người đẹp Tiêu khẽ lên tiếng, “Không cần, với lại xấu lắm.”

Tôi thật sự muốn xông ra hét lên, mẹ bỏ đi thoải mái như thế, tụi con phải làm sao đây!

“Được.” Tôi vô cùng hi vọng anh Đoạn đẹp trai ngăn cản bà, nhưng ông vẫn hòa theo bà như trước đến nay, cho dù đó là lựa chọn liên quan đến sống chết. Tựa như người sẽ ra đi vì căn bệnh ung thư này không phải là vợ của ông vậy.

Lúc này, thậm chí tôi nghi ngờ rốt cuộc cha có từng yêu mẹ không, sao ông có thể bình tĩnh hơn nữa còn không hề do dự mà đồng ý như vậy chứ!

Tôi siết chặt nắm đấm, nghiến răng thật chặt.

“Em chết rồi, thì anh chết cùng em.”

Ngay lúc tôi gần như sắp hận ông, một câu nói trầm thấp lại vô cùng rõ ràng đập mạnh vào màng nhĩ của tôi.

Cho ta mượn tình yêu một đời, ta trả người sống chết có nhau.

Xưa nay anh Đoạn đẹp trai chưa bao giờ là người há mồm nói bừa, tuy có lúc ông đùa giỡn với người đẹp Tiêu, nhưng lúc ông nói chuyện với người khác bằng giọng điệu nghiêm túc, thì 100% nói được làm được.

Ông muốn chết chung với vợ ông! Trời ơi, sao tôi có thể nghĩ rằng ông lí trí đến mức không yêu mẹ chứ! Ông đã yêu bà, yêu đến mức không còn lí trí nữa rồi! Tôi nhìn cha mình vẫn bình tĩnh như trước, trong lòng phảng phất như muốn nổ tung vậy.

Trước ranh giới sống chết, tôi thấy được một loại vĩnh hằng điên cuồng.

Tôi không nghe tiếp nữa, trong này đã không còn chỗ dành cho tôi nữa.

Tôi lặng lẽ lui ra ngoài cửa, không tiếng động ngồi xổm xuống cạnh cửa.

Lúc này, tôi đã không biết mình có tâm trạng gì nữa, chỉ nghĩ rằng nếu nói cho chị biết, có lẽ mất đi người đẹp Tiêu, đồng thời cũng sẽ mất đi anh Đoàn đẹp trai, chị ấy sẽ có biểu cảm như thế nào.

Đã có kết quả, quả nhiên là ung thư, nhưng là thời kì đầu, dưới sự đảm bảo son sắt của bác sĩ và lời khuyên của người nhà, người đẹp Tiêu cũng đồng ý chữa trị.

Quá trình chữa trị rất cực khổ, trước mặt chúng tôi, người đẹp Tiêu vẫn nói nói cười cười. Giây phút bác sĩ tuyên bố trị liệu thành công, tôi ôm lấy người đẹp Tiêu gào khóc nức nở.

Song, từ đó trở đi, sức khỏe của người đẹp Tiêu cũng không được như trước, mấy năm sau, bà vẫn đi đến điểm kết thúc cũng sinh mạng.

Vào khoảnh khắc ngọn lửa sinh mạng sắp cháy hết, bà nói với cha: “Em yêu anh..... tựa như biển rộng mênh mông.”

Cha nắm lấy tay bà, “Vậy thì tình yêu của anh dành cho em, giống như cá bơi trong biển cả.”

[Toàn văn hoàn]